

ஸ்ரீ

அதிவீரராமபாண்டியன்

இயற்றிய

திருக்கருவைக்கலித் துறையந்தாதி

மகாமகோத்திரியர், டாக்டர்

வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அடையாறு, சென்னை-20.

திருவல்லிக்கேணி

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்,

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

உரையுடன்

சென்னை :

வை.ஜயந்தி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை அணை 8.

1915

பொலிவையுடைய திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய விறை
ய்யுளால் அந்தாதித் தொடையா யமைந்த தூலென ஐந்து
தியாய் விரவித்தொக்க அன்மொழித்தொகை நிலைத்தொட
என்னும் பிரபந்தத்திற்குக் காரணக்குறியாய் வந்தது.

திருப்பதி அது இடவாகுபெயராய் இறைவன் மே

த்துச் செய்யுள் ஒவ்வோர் சந்தமாக வரும் தூறு

யராய் நின்றது. அந்தாதி அந்தம் ஆதி எனப் பிரிதது

மற்றொரு செய்யுளின் முதலில்வர அந்தாதித்துத் தொடு

ருசொல்லாய்ப் பிரபந்தத்தின் மேனிற்றன. திருக்கரு

ாக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர்.

, பத்து உருபும் பயனுந் தொக்க ஏழாம் வேற்றுமை

தொடர். பதிற்றுப்பத்து பதிற்றுகிய பத்தென நின்றலால் ப

லைத்தொடர். பதிற்றுப் பத்தந்தாதி உருபும் பயனுந்

ற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப்பத்து பத்தாகிட

து தூறு என்னும் இலக்கத்தின்மேல் நின்றது. திரு என்பை

ர்கையடையாக்கிக் கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவன்மே

ந்தாதித் தொடையா யமைந்த தூலென நான்கு சொல்

ன்மேனிற்ற தெனினு மமையும்.

பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளாற் றொடுத்த காப்பியம்

டர் நிலைச்செய்யுளாற் றொடுத்த தூல்மேனிற்றது. பதி

ண்பா, பத்துக் கலித்துறை பெ ருட்டன்மை தோன்ற அந்

பப்பத்தாகப் பலசந்த விருத்தங்கள் முதலிய செய்யுளி

தோன்ற தூறுசெய்யுளால் இடையிற் பாடும் புலவன் கார

தந்தமையால் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியெனக் காரணவாக்

ருகின்றது.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடில்நீந்தம்.

ாகருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தா திச்சொல்லலங்கன்முற்

ரணவுருவாங்களவீசனளினசரணமிசைச்சாத்தத்

வருவிபொழிதடக்கைத்ததுகட்சி நுகட்புகர்மா

ளவென்பிறைக்கோட்டுக்கண

ஞானவடிவாகிய, களசன்

மானது, நளினம் சரணமிசை

மலர்

ல் சாத்த, தானம்—மதத்தை, அருவ—யாறுபோல,

க—நீண்ட துதிக்கையையும், தறுகண் சிறுகண்—அ

சிறிய திருக்கணகளையும், புகர்முதத்து—புள்ளிவாய்ந்த

னல்—வளைந்த, இளவெண்பிறை—இளமைவாய்ந்த கெ

யொத்த, கோடு—கொம்பையுமுடைய, குணகுஞ்சரத்தின்

1, அடிதொழுவாம்—திருவடியை வணங்குவாம்.

ானுக்குச் சாங்கம் உபாங்கமும் திருவருள் வடிவாச

புவாங்குள வீசன் எனவும், என்சாணுடம்புக்குள்

லால் அத்தலத்தில் எழுந்தருளிய குணவிநாயகரைக் குண

1னர். நளினசரணம் இரண்டும் வடசொல்லாதலால் “

யம் நின்ற வுயர்முன்” என்ற சூ—ஆல் ஒருமொழி முத

1து “இடைபுரிவடசொலின்” என்ற சூ—ஆல் இயல்பாயித்

ற்பது மது. 1 பிறைத்தொழிலாகு பெயராய்ச் சந்திரன்

1, அகரவீறு கெடுதல் சந்தி, ஐ புடைபெயர்ச்சி விசுதி.

நூல்.

சேரர்கமலச்சேவடி யென்சிந்தையிருத்தியுனதுதிருப்

1 மாயிரமுமெடுத்தோதிப்பெம்மான்கருவையெம்மானென்

1ராவமுதமுண்டவர்போலனநதானந்தத்தக்கநெகிழ

வாராவின்பமறிவித்தாயறியேனிதற்கோர்வரலாதே.

ள.) சீர் ஆர்—பொலிவடைந்த, கமலம் சே அடி—தாமரை

னது திருவடிவிற்கீழ், என் சிந்தை இருத்தி—எனது ம

1து—உனது திருபேர் ஆயிரம் உம—உனது ஆயிரம் திருந

து ஒதி—எடுத்துக் கூறி, புபம்மாண்—பெருமானே, கரு

1ருக்கருவையில் எழுந்தருளிய எமதிறைவனே, என்று—

1ரா அமுதம்—தெவிட்டாத வமுதத்தை, உண்டவர்போ

ரால், அனந்த ஆனந்தத்து—அளவில்லாத பேரானந்தத்த

ம் நெக்குவிட்டுருக, வாரா இன்பம்—பிறர்க்கமையாத

1றிவித்தாய்—அடியேனுக்குத்தந்தருளினாய், இதற்கு—அ

1வரலாறு—அடியேனிடத்து நிகழும் நற்செய்கையை,

1ன், (இஃதோர் பெருவியப் பென்றபடி.)

1டத்து அன்பு ஓர் தினையளவு மில்லாதிருக்கத் தே

1க பெருவியப் பென்பார் அறியேனிதற்கோர்

1மப் பெயசொச்சம். ஆர் பகுதி

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி.

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசொல், வடமொழியிலே ‘ஸ்ரீ’ என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானதூதர்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய ஏப்பொருள்களுக்கும் விசேஷபதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னர் மகிமைப்பொருளை உணர்த்திவரும்: ஸ்ரீ அந்தேசுவரர், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீவாதுளாகமம், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம், ஸ்ரீசாலிவாடிபுரம், ஸ்ரீபாதம் எனவும்; திருமுருகர், திருநாளைப்போவார், திருக்கோவையார், திருவைந்தெழுத்து, திருநெல்வேலி, திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக: இதனை ஸ்ரீ என்பதன் சிதை வென்பாருமுளர். இங்கே ‘திரு’ என்பது, கருவைக்கு அடைமொழி; கலித்துறையந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

கருவை - சிவஸ்தலங்களில் ஒன்று; இது, பாண்டியநாட்டில் உள்ளது. கரிவலம்வந்தல்லூர் எனப்படும்: குலசேகரபாண்டியன் வேட்டையாடும் போது எதிர்ப்பட்ட ஒருயானையைத் துரத்த, அது வேகமாகப்போய்க் கடவுள் இருந்த புதரை வலமாகச் சென்று பிறகு சிவகணமாகப்பெற்றமையால், அத்தலம் இப்பெயர் பெற்றது. இவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் திருநாமம் - பால்வண்ணநாதர், முகலிங்கர், திருக்களாவீசர். அம்மை - ஒப்பனை தேவி. தலவிரூட்சம் - திருக்களா.

கலித்துறையந்தாதி - கட்டளைக்கலித்துறையினால் தூறுபாடல்பாடுவது. பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது - தூறுவெண்பாவினாலேனும், தூறுகட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல், அந்தாதித்தொடையால் அமைந்த தூறுகட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது: அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கசக்தி. அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த வெணப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில், இது - சொற்றொடர்நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

எனவே, திருக்கருவையென்னுந் திருப்பதியைப்பற்றிப் பாடியதோர் நூலென்பது, பொருள்; அத்திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரானைப் பாடிய தென்பது கருத்து.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும், புதுவது விருந்தா யாப்பின் மேற்றே” என்பதனால் ‘விருந்துதானும் பழங்கதை

மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இவ்வந்தாதி அங்ஙனங்கூறிய வீரநீதா மென்று உணர்க; இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது. இதனை, துட்டித்திருவாசக மென்று வழங்குவதும் உண்டு.

கட்டளாக்கலித்துறையின் இலக்கணம்:—பெரும்பாலும் முதல்நான்கு சீர்கள் ஈரகைச்சீர்களும் ஈந்தாஞ்சீர் வினங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்கு கொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரகை முதலாயின் ஓடிக்கு ஒற்றுஒழிந்த எழுத்துப் பதினாறும், நிரையகை முதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழாமாய் ஏகாவீற்றாய் வருவது. இது, வெண்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என்ற நால்வகைப்பாவில் கலிப்பாவின் இனமான கலித் தாழிசை கலித்துறை கலிவிருத்தம் என்ற மூன்றில் ஒன்றாகிய கலித்துறையினும் வேறுபட்டுவருவது.

அதிவீரராமபாண்டியர்.

இந்நூலாசிரியராகிய அதிவீரராமபாண்டிய ஞென்பவர், தென்னாட்டில் மதுரைமாநகரத்திற் செங்கோல்செலுத்திய சந்திரவமிசத்து அரசர்களில் ஒருவர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்பென்றும், இவருடைய ஐயேஷ்டசகோதரரது பெயர் வரதங்கராமபாண்டிய ரென்றும் கூறுவர். இவர்செய்தனவாகச் சொல்லப்படும் வேறுநூல்கள் - நைடநம், கூட்புராணம், டிலிங்கபுராணம், காசிகாண்டம், திருக்கருவைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி, நறுநீதொகை [வேற்றிவேற்கை] முதலியன. இவர்செய்துள்ள நூல்களால், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் பலவகைக் கலைஞானநூல்களிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்ற மகாகவியென நன்றாகத் தெரிகின்றது. இவர் செய்துள்ள நூல்களில் முதல் நான்கு நூல்களால், இவர்க்கு வடமொழிப்பயிற்சி மிகுதியாக இருத்தல் வேண்டுமென நன்கு துணியப்படுகின்றது. திருக்கருவைவிஷயமாக இவர்பாடிய மூன்று அந்தாதிகளாலும், இவர்க்குப் பரமசிவனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு தெளிவாக வெளியாகின்றது. கொக்கோக மெனப்படும் மதனநூலும் இவர் செய்த தென்பது சிலர்கொள்கை.

இவர் இந்த அந்தாதிகள் இயற்றியதற்குக் காரணம்:—இவர்க்குக் காமவொழுக்கமிகுதியால் தொழுதோய் நேர்ந்ததுபற்றிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு திருக்கருவைத்தலத்தில்வந்து சிவபிரான்மீது அந்தாதிகள்மூன்றையும் பாடித் துதித்தமாத்நிரத்தில் அந்நோய் நீங்கப்பெற்று நற்கதிபெற்றனர் என்று கூறுவர்.

இவர்க்குக் கல்விதற்பித்த ஆசிரியர் - சுவாமிநாததேவர். திக்ஷாகுரு - அகோரசிவாசாரியர். இந்தஇரண்டு ஆசிரியரையும்பற்றித் தாம்பாடிய சில நூல்களில் வணக்கம் கூறியுள்ளார்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, நவி சமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறு களை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவிதமாகப் படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல். இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. இக்காப்புச்செய்யுள், சிவ பிரானது மூத்திருக்குமாரரான விநாயகரைப் பற்றியது. சைவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியரார் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மை அடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற செய்கைகட்குப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்கேசுவரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம்.

நீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
குட்டும் படிக்குத் துணைசெய்த வாசுடர் சூழ்பிறங்க
லேட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டிந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

(இ - ள்.) முனி மொழி பாரதம் - வியாசமுனிவன் கூறியருளிய மகாபாரதமானது, என்றும் - எப்பொழுதும், நிற்க - (உலகத்தில்) நிலைபெற்று விளங்கும்படி, (அப்பாரதத்தை), சுடர் சூழ் - (சூரிய சந்திரர் ஆகிய இரு) சுடர்களும் வலம் வருகின்ற, பிறங்கல் - மேருமலையாகிய, எட்டின் புறத்து - எட்டினிடத்தில், கோட்டும் - எழுதிய, தவளம் பிறை கோடு - வெண்மையான பிறைச்சந்திரன் போன்ற ஒற்றைத்தந்தத்தையும், மும் மதம் - மூன்றுமதங்களுையுமுடைய, குஞ்சரம் - யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள்,-- நீட்டும் - (என்னால்) எழுதப்பெற்ற, பனுவல் - நூலாகிய, கருவை அந்தாதி - திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி யென்னும் பெயரையுடைய, தெரியல் - பாமாலைபை, எந்தை குட்டும் படிக்கு - எனது பரமபிதாவாகிய சிவபிரான் அணிந்துகொள்ளும்படி, துணை செய்த ஆ - உதவிசெய்த விதம் என்ன ஆச்சரியம்! [மிகவும் வியக்கத்தக்கது என்றபடி]; (எ - று.)

இங்ஙனம் விநாயகமூர்த்தியை வணங்கியதனால், எடுத்த கருமம் இடையூறின்றி இனிதமுடியு மென்பது, கருத்து. இது, வாழ்த்து வணக்கம் வரு

பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகையான மங்களங்களுள், வாழ்த்தின் பாற்படும்; வணக்கத்தின்பாற்படு மென உரைப்பினுமாம். கருவையந்தாதிப் பனுவல்தெரியல் என்றது, திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமான் மீது மலர்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலையோன்று சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்த மென்க. மேருமலையைச் சூரிய சந்திரர்கள் நோடோறும் வலம்வருகின்றன ரென்பது, தூல் துணிபு. வேத வியாசமகாமுனிவர் மகாபாரததூலை இயற்றிவருகிறபொழுது, விநாயகர் அந் தூலை மகாமேருமலையிலே எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிவருகையில், இடையிலே அவ்வெழுதுகருவி ஒடிந்துபோய்விட, வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுத மென்றவகையாய் யானைமுகக்கடவுளாகிய தமதுதந்தங்களில் ஒன்றைப் பறித்து அதனையே எழுதுகருவியாகக்கொண்டு அம்மகாபாரதத்தை யெழுதி முடித்தன ரென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு. “கீடாழியுலகத்து மறைநா லொடைந்தென்று நிலைநிற்கவே, வாடாததவவாய்மைமுனிவரரசன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள், ஏடாகவடமேருவெற்பாக வங்குடரெழுத்தாணி தன், கோடாக வெழுதும் பிரான்” என்ற வில்லிபுத்தூரார்வாக்கு இங்குக் கருதத்தக்கது. ‘முனிமொழி பாரதம் என்றும் நிற்க’ என்றது, ஒருகாலத்தும் அழியாத நான்குவேதங்களோடு இந்தப் பாரதம் இந்தாமவேதமென்று பிரசித்திபெற்று விளங்க என்றவாறு. “ஸ்ரீவஸ்யகாத்ரஸ்ய சிரோ ப்ரதாநம்” என்றபடி உடம் பினுள் தலைமைபெற்ற உறுப்பாகி உத்தமாங்க மென்று பெயர்பெற்ற தலை யானைத்தலையாயிருத்தல்பற்றி, விநாயகக்கடவுளை ‘குஞ்சரம்’ என்றே கூறி னார். மும்மதங்களாவன - கர்ணமதம் கபோலமதம் பீஜமதம் என்பன. இது, ‘குஞ்சரம்’ என்றதற்கு ஏற்பக் கூறிய இயற்கையடைமொழி.

தெரியல் - தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மலர்களையுடையது என மாலேக்குக் காரணப்பெயர்; விளங்குவது என்பதுபற்றிய பெயருமாம். எந்தை - என் தந்தை என்பதன் மரூஉ. ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம்; விதமென்பது, பொருள். ‘ஆறு’ என்ற சொல் வியப்புப்பொருள்குறிக்குமிடத்து இவ்வாறு பயனிலை தொக்குவருதல், இயல்பு; இப்படி ஆறுஎன்றசொல் முடிபின்றி வியப்புப்பொருள் குறித்துவருதலை, “வெள்ளைவாகனக்குரிசில் வின்மைவல் லப மிருந்தவாறே” என்ற பாரதத்திலும், “பூங்காவிரிப்புனற்கோயிலுள்ளே மிக்கபோகமெல்லாம், யாங்காண யோகத்துயில்கொண்டவாறு” என்ற பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்வாக்கிலுங் காண்க. சுடர்என்றது - ஆகுபெயரால், சூரிய சந்திரரைக் குறிக்கும். பிறங்கல் - (நெடுந்தூரத்தாராலும் காணப்படு மாறு ஒங்கி) விளங்குவது என மலைக்குக் காரணக்குறி. முனி - மருசீலன். குஞ்சரம் - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் காரணங் கூறுவர்.

நூல்.

1. சீரணிகொன்றைச்சடைக்காடுமுகக்கண் ணுஞ்செம்முகமுங்
காரணிகண்டமுநான்கு திண்டோளுங்கருவைப்பிரான்
வாரணிகென்முலையொப்பனைபாகமும்வன்கமலத்
தேரணிகென்பொற்றுணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே.

(இ - ள்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் து, சீர் அணி கொன்றை சடை காடும்-அழகுபொருந்திய கொன்றைமலரையணிந்த (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடைத்தொகுதியும், முக் கண்ணும் - மூன்று கண்களும், செம் முகமும் - சிவந்த திருமுகமும், கார் அணி கண்டமும் - (வீடமுண்டதன்றி) கருகிறம்பொருந்திய திருக்கழுத்தம், நான்கு திண்டோளும் - வலிய நான்குதிருத்தோள்களும், வார் அணி மெல் முலை ஒப்பனைபாகமும் - கச்சையணிந்த மெல்லிய தனங்கலையுடைய ஒப்பனையென்னுந்திருநாமப்பூண்ட உமாதேவியைக் கொண்டுள்ள இடப்பாகமும், வன்கமலத்துவர் அணி செம்பொன் துணை தாளும் - வளப்பமுள்ள தாமரைமலரின் அழகைக்கொண்ட சிவந்த செம்பொன்னினாலாகிய வீரக்கழியை யணிந்த இரண்டு திருவடிகளும், என் நெஞ்சு - எனது மனத்தை, இடம் கொண்ட - (தமக்கு) வாழுமிடமாகக் கொண்டன; (எ - று)

யான் எப்பொழுதும் திருக்கருவைச் சிவபெருமானது சடை முதலியவற்றையே தியானிப்பே நென்பதாம்; “ இறைப்பொழுதும் நீங்கா திருக்கண்ணும் நெஞ்சும், கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிவக்காடும் - பிறைக்கொழுந்தும், புண்டரிக வாண்முகமும் பூக்களவீனீழிலேன், ஒண்டரளப்புந்மூலும்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று உண்டான ஆலாகவலிஷத்வதக் கண்டு அஞ்சியோடின தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அதனை உண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், ‘காரணிகண்டம்’ எனப்பட்டது. ஒப்பனை - அலங்காரம்; உடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒப்பனையென்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரானது தேவியாரின் திருநாம மென்பர். ‘சடைக்காடும்’ என்று தொடங்கி ‘துணைத்தான்’ என்று முடித்தமையால், இது - கேசாதிபாத்தரியந்தமாக நூலாசிரியர் சிவபிரானைத் தாம் அநுபவிக்குந்தன்மை பெறப்படும்.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வருத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், ‘சீர்’ என்று தொடங்கினார்; “வழிபடுதெய்வ வணக்கஞ்செய்து, மங்கலமொழிமுதல்வருத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்கணின் றியினிதுமுடியும்,” “சீர்மணி பரிதியானை திரு நில முலகு திங்கள், கார்மலை சொல் லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், ஏருறு மிவைமூவாறும் இதன்பரியாய்ப்பேரும், ஆருமங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றும்” என்பன கோக்குக.

கொன்றை - அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். செம்பொன் - அதனா
லாகிய கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். கொண்ட - 'அன்' சாரியை பெறாத
பலவிற்பால்முற்று: ('அன்' சாரியை பெறின் 'கொண்டன' என நிற்கும்.)

'ஒப்பனை பாகம்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—முன்னொருகாலத்
திற் கைலாசகிரியிலே சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஏகாஸநத்தில் நெருங்க
மாக வீற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கியென்னும் மகாமுனிவர் பரமசிவனைமாத்
திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய விரும்பி ஒருவண்டு வடிவமெடுத்து அவ்வாசனத்தை
இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன்வழியாய் துழைந்துசென்று அம்பி
கையை விட்டுச் சிவபிரானைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதுகண்ட பார்
வதேவீ தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யா
மைக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இம்மைமறுமைக
ளில் இஷ்டசித்தி பெற விரும்புவார் உன்னையும் முத்திபெறவிரும்புவார்
என்னையும் வழிபடுவர்; இது நூல்துணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட
தேவீ 'இறைவனது வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியேயிருந்ததனால்ரோ
எனக்கு இவ்வழிவு நேர்ந்தது' என்று இரங்கி, தான் சிவபிரானை விட்டுப்
பிரியாதிருக்குமாறு நகுதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கேதாரத்திற் சென்று
தவம்புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே இடப்பக்கத்தைத்
தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்
றன னென்பதாம். இங்ஙனம் வலப்பாகம் சிவருபமும் இடப்பாகம் பார்வதி
ருபமுமாகுமாறு தனதுவடிவத்தில் ஒருபங்கை அம்பிகைக்குக் கொடுத்துத்
தான் ஒருபங்காயுள்ள சிவபிரான் அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாவன். (6)

2. இடங்கொண்டசென்னிநிலனுறத்தேவரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண்டிடப்பண்டுநான்செய்ததெத்தவநான்மலர்சேர்
தடங்கொண்டவாவிபுடைசூழ்கருவைத்தனிமுதலே
வடங்கொண்டபூண்முலையொப்பனைகேள்வவிவ்வையகத்தே.

(இ - ன்.) நான் மலர் சேர் - அன்றுபூத்த [புதிய] மலர்கள் பொருந்திய,
தடம் கொண்ட - விசாலமான, வாவி - நீர்நிலைகளால், புடை சூழ் - (எல்லாப்)
பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்ற, கருவை-திருக்கருவையென்னுந் திவ்வியதலத்தி
லெழுந்தருளிய, தனி முதலே - ஒப்பற்ற முதற்கடவுளே! வடம் கொண்ட
பூண் முலை - முத்தாஹாரம் முதலாகிய ஆபரணங்களை யணிந்த தனக்களை
யுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனைதேவியார்க்கு, கேள்வ - கணவனே!—இ வைய
கத்து - இந்த நிலவுலகத்திலே, தேவர் - தேவர்கள், இடம் கொண்ட சென்னி-
(தமது) பெருமைபொருந்திய தலைகள், நிலன் உற - தரையிற் படுமாறு,
இறைஞ்ச - வணங்கும்படி, மன்றில் - திருச்சபைகளில், நடம் கொண்டிட -
(நீ) திருநடாஞ்செய்ய, (அதனைச்சேவித்தற்கு), நான் பண்டு செய்தது - நான்
முற்பிறப்பிற் செய்தது, எ தவம் - எவ்வகையான அருந்தவமோ? (எ - று.)

நான் முற்பிறப்பில் அரும்பெருந்தவஞ்செய்ததனால்தான், தேவர்களும்
பயபத்திலியங்களுடன் வந்து தண்டனிடும் நினது திருநடனதரிசனம்

இப்பிறப்பில் எனக்கு நேர்ந்தது என்பதாம். இப்பிறப்பில் தமக்குத் திரு நடனதரிசனைக் கிடைத்ததுபற்றி இந்நூலாசிரியர் தமது முற்பிறப்பின் தவத்தை ஊகிப்பதனால், இச்செய்யுள் - அநுமாதாநீலங்காரத்தின்பாற்படும். சிதம்பரத்தில் கனகசபையில் வியாக்கிரபாத பதஞ்சலி முனிவர்கட்காகவும், மதுரையில் வெள்ளியம்பலத்தில் தடாதகைப்பிராட்டியாரின் திருக்கலியாண மகோற்சவத்துக்கு வந்த தேவர் முனிவர்கட்காகவும், திருநெல்வேலியில் தாமிரசபையில் வேதபுருஷன் முதலியோர்க்காகவும், திருவாலங்காட்டில் இரத்தினசபையில் காளிதேவிக்காகவும், திருக்குற்றாலத்தில் சித்திரசபையில் அகத்தியமுனிவர் முதலியோர்க்காகவும் சிவபிரான் திருநடனஞ் செய்தருளு கின்றனனென்க; இந்நடனங்களைத் தரிசித்தற்பொருட்டு வானுலகத்தவரான தேவர்களும் இந்நிலவுலகத்திற்கு வந்து தமது தலைகள் மண்ணிற்படும்படி கீழ்விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாகச் சேவிப்ப ரென்பது, முதலடியின் கருத்து. சாதாரணமாகப் பிறரைவணங்கவேண்டாத சென்னி யென்பார் 'இடங் கொண்ட சென்னி' என்றார். தனிமுதல் - முதற்கடவுளான மும்மூர்த்திக ளுள்ளும் முதல்வன் என்றபடி.

தேவர் - மற்றெல்லாரினும் மிக்குவிளங்குபவ ரென்பது, அவயவப் பொருள். தவம், வாவி - தபஸ், வாய் என்ற வடசொற்கள் சிதைத்து வந்தன. பூண் - காரணப்பொதுப்பெயர். (உ)

3. வையந்தொறுங்கலிக்கோடையில்வாடிவருந்துமுயி
ருய்யும்படிக்கோருறுதிகண்டேனுமைபாகம்வைத்த
மெய்யன்கருவைப்பிரான்செழுமாணிக்கவெற்பனைய
செய்யன்கனைகழற்றாமரைப்போ தின்றிருநிழிலே.

(இ - ள்.) வையம் தொறும் - (நான் செய்தவினைகட்கு ஏற்பப் பிறப் பெடுத்த) இடங்களிலெல்லாம், கலி கோடையில் - தீவினையின் கொடுமையி னால், வாடி - வாட்டமடைந்து, வருந்தும் - வருந்துகின்ற, உயிர் - (எனது) உயிரானது, உய்யும் படிக்கு - ஈடேறும்வண்ணம், ஓர் உறுதி - அழிவில்லாத தோர் புகலிடத்தை, கண்டேன்-அறிந்துகொண்டேன்; (அது யாதெனில்),-- உமை பாகம் வைத்த மெய்யன் - உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்ட திருமேனியையுடையவனும், செழு மாணிக்கம் வெற்பு அனைய செய்யன் - செழுமையான மாணிக்கம்போன்ற செந்நிறமுடையவனுமாகிய, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, கனை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலை யணிந்த, தாமரை போதின் - (திருவடித்) தாமரைமலரின், திரு நிழ லே - அழகிய நிழலேயாம்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானது திருவடிகீழல், தீவினைப்பயனாக நேர்ந்த பலபிறவிகளிலும் தாபமுற்ற வாடிய எனது உயிர்க்கு அவ்வெப்பத்தைத் தீர்த்துக் குளிர்ச்சியைத்தரு மென்பதாம்; “காதம்பலவுந் திரிந்துமுன்றேற்கு அங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை உன், பாதநிழலல்லால் மற்றேருயிர்ப்பிடம் காணெங்குங்காண்கின்றிலேன்,” “நிறைப்பான்கழலன்றிச் சன்மவீடாய்க்கு

நிழலில்லையே” என்றார் பிறரும். வெயிலில் அடிபட்டுவருந்தியவர்க்கே நிழலின் இன்பம் தெரிதல் இயல்பா மென்பது, இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க. நிழலின் இனிமையை உணர்த்தவேண்டித் திருவடிகளை ‘தாமரைப் போது’ என்று உருவகமுகத்தாலேயே கூறினர். கலிக்கோடை யென்றது - திவினைப்பயனால் நேர்ந்த பிறவித்துயரத்தை யுணர்த்தும். அவை, தன்னைப் பற்றி வருவதாகிய ஆத்யாத்மிகமும், தெய்வச்செயலால் நிகழ்வதாகிய ஆதிதேவிகமும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி நேர்வதாகிய ஆதிபௌதிகமுமான தாபத்ரயங்களாம். சிவபெருமான் செந்நிறமுடையனாதல்பற்றி, அப்பிராணுக்கு மாணிக்கவெற்பு உவமை கூறப்பட்டது.

வையந்தொறும், தொறு - இடப்பன்மைகுறிக்கும் இடைச்சொல். கண்டேன் என்றவிடத்து, காணுதல் - அறிதலென்னும் பொருளது. உமை = உமா: இச்சொல்லுக்கு, உ - அம்ம, மா - வேண்டா என்று பொருளாம்: இமவானுக்கும் மேனகைக்கும் புதல்வியாய்ப்பிறந்த பார்வதிதேவி தான் மிக்க இளமையில் சிவபெருமானை மணஞ்செய்துகொள்ளலிரும்பித் தவஞ்செய்யச் செல்லுகையில், பெற்றோரால் ‘அம்ம! வேண்டா’ என்று தடுக்கப்பட்டதுபற்றி, இவட்கு இப்பெயர் அமைந்தது. செய்யன் - செம்மையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த ஆண்பாற்றுப்புவியினையாலணையும்பெயர். போது - மலரும்பருவத்துஅரும்பு. (15)

4. திருவுங்குலனுமனையுஞ்சிறுருஞ்சிறந்தசெவ்வி

யுருவுந்தவமுங்கடி தெய்தலாழுமைமா துகொங்கை

மருவும்புயத்தர்களாநிழலார்செக்கர்வானநிறம்

பொருவுஞ்சடிவர் திருத்தொண்டின்மேலன்புபூண்டவர்க்கே.

(இ - ள்.) உமை மாது கொங்கை மருவும் புயத்தர் - பார்வதிதேவியினது தனக்களைத் தழுவுகின்ற தோள்களையுடையவரும், செக்கர்வானம் நிறம் பொருவும் சடிவர் - செவ்வானத்தின் நிறத்தை யொத்த [சிவந்த] சடையையுடையவருமாகிய, களா நிழலார் - திருக்களாமாத்தின் நிழலி லெழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கருவைச்சிவபிரானது, திருத்தொண்டின்மேல் - அடிமைத்திறத்தில், அன்பு பூண்டவர்க்கு - ஆவலுடையவர்க்கு, - திருவும் - செவ்வத்தையும், குலனும் - உயர்குலத்தையும், மனையும் - நல்லமனையுமையும், சிறுரும் - புதல்வர்களையும், சிறந்த செவ்வி உருவும் - சிறப்புப்பெற்ற அழகிய ரூபத்தையும், தவமும் - (மற்றமுள்ள) புண்ணியப்பயன்களையும், கடிது எய்தல் ஆம் - விரைவில் அடைதல்கூடும்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானுக்கு மெய்யன்போடு திருத்தொண்டிபூண்டு ஒரு குபவர், அதன்பயனாக இம்மைமறுமைப்பயனைத்தையும் பெற்று மேம்படுவ ரென்றவாறு. மனை - மனைவிக்கு இடவாகுபெயர். ‘சிறார்’ என்று பன்மையாகக் கூறியதனால், “மக்களைப் பெற்று மகிழ்வ ரிவ்வையத்தே” என்றவாறு பலபுதல்வரைப் பெற்றவ ரென்பது, பெறப்படும். திருக்கருவையில் சிவபெருமான் திருக்களாமாத்தின் நீழலி லெழுந்தருளியிருத்தலால், அவரை

‘கனாசிழலார்’ என்றார். இதுபற்றியே, இவ்வகைப்பிரபந்தங்களில் செய்யுள் தோறும் பிரபந்தத்தலைவன் பெயரையேனும் தலப்பெயரையேனும் கூறும் மரபிற்கு ஏற்க, வேறாக இத்தலத்துச் சிவபிரான் திருநாமம் இச்செய்யுளிற்குறிக்கப்படவில்லை யென்க. செவ்வி - பண்டியாப்பிறந்த பெயர். செக்கர் - பண்புப்பெயர். சடிவர் = ஜடிலர்; ஜடையையுடையவர்; வடமொழித்தத்தி தாந்தநாமம். (ச)

5. பூண்டவராவும்புலித்தோலுடையும்புவனமுட்ட
நீண்டவராலுமறியாச்சரணமுநீண்முடியுந்
தாண்டவராயர்முகலிங்கநாதர் தமியனுக்கோ
ராண்டவராகிவந்தே திருக்காட்சியளித்தனரே.

(இ - ன்.) தாண்டவராயர் - நடராஜப்பெருமானாகிய, முகலிங்கநாதர் - திருமுகம் விளங்கிய லிங்கவடிவமாகவுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமான், — தமியனுக்கு - வேறுகதியற்ற எனக்கு, ஓர் ஆண்டவர் ஆகி வந்து - ஒப்பற்ற தலைவராக எழுந்தருளி, — பூண்ட - தாம் அணிந்துள்ள, அராவும் - பாம்பையும், புலி தோல் உடையும் - புலித்தோலாடையையும், புவனம் முட்ட நீண்டவராலும் அறியா சரணமும் - (சமதுதிருமுடி) அண்டத்தின் மேன்முகட்டில் முட்டும்படி (திரிவிக்கிரமாவதாரமாக) நீண்ட திருமாலினாலும் (தேடியுங்) காணமுடியாத திருவடிமையும், நீள் முடியும் - (அவ்வாறே பிரமனாலும் காணவொண்ணாத) நீண்ட திருமுடியையும், திரு காட்சி அளித்தனர் - தரிசனம் தந்தருளினார்; (எ - று.)

சிவபெருமான் பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழன்று வருந்திய என்னைத் தமது நிர்ஹேதுக்கிருபையால் வலியத்தடுத்து ஆட்கொண்டு காட்சிகொடுத்தருளின ரென்பதாம். பூண்ட என்ற அடைமொழி ‘புலித்தோலுடை’ என்பதனோடும் இயையும். தாண்டவராயர் - தாண்டவராஜர். தாளையங்களுடன் இயலும் கூத்து, நருத்தம் எனப்படும்: இது - லாஸ்யம் தாண்டவம் என்னும் இருவகுப்பினது: அவற்றுள் லாஸ்யமென்பது - மென்மையினால் இனிமையாக ஆடுவது; தாண்டவமென்பது - மென்மையின்றி உத்தமமாக ஆடுவது. இவற்றின் விரிவை, பரதசாஸ்திரத்திற் காணலாம். முகலிங்கநாதர் - லிங்கவடிவத்தில் திருமுகத்தின் தோற்றம் அமையப்பெற்ற கடவுள்: இது, இவ்வூர்ச் சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்றும். தமிழ் - தனி.

‘பூண்டஅராவும் புலித்தோலுடையும்’ என்பதில் அடங்கிய கதை: — பரமசிவன் தன்னைமதியாத தாருகவன முனிவர்களது மனநிலையைப் பரிசோதிக்கநினைந்து ஒருவிடவடிவங்கொண்டு அவர்கள்வீடுகள்தோறுஞ் சென்று பிஷாடனஞ்செய்து தன்னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அவர்கள்பத்தினிமார்களது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பெற்றோர் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரமாகமொன்றுசெய்து அவ்வோமத்தியினின்று மெழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி யானை முயலகன் வெண்டலை முதலிய

வற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவிடும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தன்மேற்சிறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைக் கணங்களாகவும் கொண்டு, மானைக் கையிலேந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையினுட் சென்று உடல்பிளந்து அதன் உரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டு, முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன நென்பதாம்.

புவனம்முட்ட நீண்ட கதை:—மகாபலியென்னும் அசுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்றுஉலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலேச் சரணடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமனாவதாரங்கொண்டு அந்தப்பலியினிடஞ் சென்று தன்காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரம னாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து ஓடியாற் புலோகத்தையும் மற்றோடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கின நென்பதாம்.

‘நீண்டவராலும் அறியாச் சரணம்’ என்பதி லடங்கிய வரலாறு:—தாமதாம் முதற்கடவுளென்னும் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமையுண்டு போர்தொடங்கிய பிரமவிஷ்ணுக்களின் மாறுபாட்டை யொழித்தற்பொருட்டுப் பரமசிவன் அவ்விருவர்க்கும் டெவில் பெரியதொரு சோதி வடிவமாய்த் தோன்றி நின்று, ‘இதன் அடியையும் முடியையும் தேடுங்கள்’ என்றுசொல்ல, ‘அதனை முன்னக்கண்டவரே முதல்வர்’ என்றுசொல்லிப் பிரமன் அன்னப்பறவைவடிவமாய் முடியைக்காண விரைந்தும் விஷ்ணு பன்றியிருவமாகி அடியைக்காண மண்ணிடந்துஞ் சென்று பலகாலந்தேடியும் முடியடிகளைக் காணாமற்போயின ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், அம் முழுமுதற்கடவுளின் திறம் எவராலும் அறிதற்கொண்ணாத தென்பது, பெறப்படும்.

(இ)

6. அளியுமளிதருமானந்தமாகியளவிறந்த

களியுமிரண்டற்றகாட்சியுங்காட்டிக்கருணைசெப்தார்

வெளியும்பவனமுந்தீயுந்தண்ணீரும்வியனிலமு

மொளியொன்றியவுருவக்களவீசருளத்திருந்தே.

(இ - ள்.) வெளியும் - ஆகாயமும், பவனமும் - காற்றும், தீயும் - நெருப்பும், தண் நீரும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஜலமும், வியன் நிலமும் - பெரிய பூமியும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும்), ஒளி ஒன்றிய உருவம் - ஒளிபொருந்திய தமதுஉருவமாகக்கொண்ட, கள ஈசர் - திருக்களமரத்தின் கீழெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபிரான்,—உனத்து இருந்து - (எனது) மனத்தின் கண் வீற்றிருந்து,—அளியும் - (தமது நிர்ஹேதுமாகிய) கருணையையும், அளிதரும் - அத்தண்ணளியாலுண்டாகின்ற, ஆனந்தம் ஆகி - இன்பமயமாய், அளவு இறந்த - வரம்பில்லாமற் ஈர்க்கின்ற, களியும் - பெருக்களிப்பையும்,

இரண்டு அற்ற காட்சியும் - (கான் வேறு சிவம் வேறு என்று) இரண்டாகக் கொள்ளாத அத்தைவஞானத்தையும், காட்டி - எனக்கு உண்டாக்கி, கருணை செய்தார் - (என்மீது) அருள் செய்தார்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமான் தமது நிர்ஹேதுக கிருபையால் சிவாத் வைதஜ்ஞாதத்தை எனக்கு அருள்செய்து யான் வரம்பிலின்பமடையுமாறு கருணையுரிந்தன ரென்பதாம். அளிதருமானந்தமாகி அளவிறந்த களி - சிவ பிரானது திருக்கருணையால் தோன்றிய சிவாத்துளவதஜ்ஞாததாஹண்டா குஞ் சகோதயத்தில் நிகழும் பேரின்பம். இரண்டற்ற காட்சி - நிர்விகற்பஞா னம். “சங்கரனோடொக்கவுறைந்து இவரவனை அவனிவரை விடாதே யுடந் தையாய்ச் சிவன்றோற்றமொன்றமே காண்பார்” என்றபடி தான் அவன் என் னும் வேறுபாடு இல்லாதவாறு சிவனைத் தரிசித்துத் தம்மயமாதல்; விகல்பம் - வேறுபாடு; அஃது இன்மை - நிர்விகல்பம்; இதுவே சிவாத்வைத மெனப் படும். த்வைதம் - வேற்றுமை - (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறெனல்;) அதற்கு எதிரானது - அத்வைதம் பஞ்சபூதங்களினாலேயே இயன்ற இவ்வு லங்களிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் இறைவன் வியாபித்து அவற்றிற்கு நியாமகளுக நிற்கின்றனென்பது, ‘வெளியும்.....களவீசர்’ என்ற தொடரி னால் விளங்கும்; பாஞ்சபூதிசமான பொருள்களையெல்லாம் சிவபிரான் தனக் குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவற்றின்குணங்கட்கெல்லாம் நியாமகனாய் நிற்கின்றனென்பது, கருத்து. இவ்வாறு இருக்கும் கடவுளின் சொரூப முணர்தல், இரண்டற்றகாட்சியென்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றதென்க. ிம்பெரும்பூதங்களுள் முதலில் ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பிரு திவியும் தோன்றின முறைமை மூன்றாமடியில் விவரிக்கப்பட்டது. பாஞ் சோதியென்று சொல்லும்படி இறைவன் திருமேனி பேரொளிவடிவமான மையால், அது, ‘ஒளியொன்றியவுருவம்’ எனப்பட்டது. களவீசரென்பது - களவு ஈசர் என்றும், கள ஈசர் என்றும் பிரியத்தக்கது. இவற்றுள், முதலது - குறியதன் கீழ் ஆகாரம் குறுகி உகரமேற்றதும், பின்னது - குறியதன்கீழ் ஆகாரம் குறுகியதனோடு மாத்திரம் நின்றதுமாம். (சு)

7. உள்ளக்கமலத்தினிற்களவீசரென்னொப்பனையோ

டெள்ளத்தனையும்கலாக்குடிகொண்டிருளறுத்துக்

கள்ளக்கலரொடுங்குடாதெளியனைக்காத்தளித்த

வள்ளற்குணத்தின்றகுதியையேதென்றுவாழ்த்துவனே.

(இ - ள்.) கள ஈசர்—, ஒப்பனையோடு - தமதுதேவியாரோடு, —என் - எனது, உள்ளம் கமலத்தினில் - மனமாகிய தாமரையில், என் அத்தனையும் அகலா - என்னளவும் [யிகச்சிறுபொழுதும்] நீங்காமல், குடி கொண்டு - எழுந் தருளியிருந்து, இருள் அறுத்து - அஜ்ஞாவிருளை அறக்கெடுத்து, ‘கள்ளம் கலருடன் கூடாது - வஞ்சனைக்குணமுள்ள கீழ்மக்களோடு (யான்) சேராத வாறு, எளியனை - ஏழையாகிய அடியேனை, காத்து அளித்த - பாதுகாத்தரு

ளிய, வள்ளல் குணத்தின் தகுதியை - உதாரகுணத்தின் பெருமையை, ஏது என்று வாழ்த்துவன்-என்னவென்று சொல்லித் துதிப்பேன், (யான்)? (எ-று.)

அறிவேன்பது சிறிதுமில்லாத என்மீது கருணைகொண்டு எனது ஹ்ருதயாரவிர்த்ததி லெழுந்தருளியிருந்து பலபடியாக உதவிய சிவபிரானது உதார குணத்தை வரையறுத்துச் சொல்லவொண்ணா தென்பதாம். ஒருவரை நற்கதி யிற்சேரவொட்டாது நாகத்திற் செலுத்துவனவான அஜ்ஞாநமும், அதனால் தோன்றும் தீயிணக்கமுமாகிய இவ்விரண்டினின்றும் தம்மைக்காத்த பேருத வியை இச்செய்யுளாற் பாராட்டிக் கூறின ரென்க : இதனால், தமதுவிரோதி ஸ்வரூபம் நீங்கியமை பெறப்படும். எள் - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோ ரளவை. பொருள்களின் உண்மைத்தன்மை புலனாகாதபடி மறைத்தல்பற்றி, அஜ் ஞாநம் 'இருள்' எனப்பட்டது. வள்ளல்குணமாவது - அருளாமைக்குஉரிய திக்குணங்கள் பல தம்மிடத்து நிறைந்திருக்கவும் தாம் வேண்டியிரவாதிருக் கையில்தானே இறைவன் இறைவியோடும் வலியத் தம்மிடத்தில் வந்து தமது திக்குணத்தை யொழித்து ஆட்கொண்டருளிய உதாரகுணம். அகலா - ஈடுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். கலர் - துஷ்டர்; வடமொழி. (எ)

8. வாழ்த்திடநாவுண்டுபாவிக்கநீயுண்டுமண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச்சென்னியுமுண்டுகண்டாய்தண்களவின்மல
ருழ்த்திடநீழலுறைவாரடியுண்டுநிரயம்
வீழ்த்திடுவாருமுண்டோநெஞ்சமேயென்மெலிவதுவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வாழ்த்திட-(சிவபெருமானது திருக்குணங்களைக் கூறி) வாழ்த்துதற்கு, நா உண்டு - (நம்மிடத்தில்) நாக்கு உள்ளது; பாலிக்க - (இடைவிடாமல் அப்பிராணைத்) தியானிப்பதற்கு, நீ உண்டு - நீ இருக்கிறாய்; மண்ணில் உற தாழ்த்திட - பூமியிற் பொருந்தும் படி வணங்குவதற்கு, சென்னியும் உண்டு - தலையும் உள்ளது; தண்கள வின் மலர் - குளிர்த் திருக்களாமரத்தின் புஷ்பங்கள், ஊழ்த்திட - சொரிய, நீழல் - (அதன்) நிழலில், உறைவார் - வாழ்கின்ற சிவபிரானது, அடி - திரு வடிகள், உண்டு - (நமக்கு நற்கதியளிப்பதற்குச்) சித்தமாகவுள்ளன; (அங் னனமாக), உனை - உன்னை, நிரயம் வீழ்த்திடுவாரும் - நாகத்தில் தள்ளுபவர்க ளும், உண்டோ - உளரோ? [ஒருவருயிலர்]; (ஆதலால்), மெலிவது என் - (நீ) வருந்துவதற்குக் காரணம் யாதோ? (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலை யை; தேற்றமுமாம்.

கடவுள் தன்னைவழிபட்டு ஈடேறமாறு நமக்குத் திரிகாணங்களையும் தந்து, நமக்குத் தீக்கதி சேரவொட்டாது பாதுகாத்தற்கும் தான் சித்தனாக இருக்கையில் மெலிவதற்குக் காரண மொன்றுமில்லை யென்று தமது நெஞ் சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபிரான் தன்னைச்சாணமடைந்த மார்க்கண் டேயனென்னும் பாமபக்தனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுக் கூற்றுவனை யுதை த்த திருப்பாதங்களோ யுடையவருதலால், அவனை வழிபடுகின்ற நமக்கும் தீக் கதிசேரவொட்டாது அப்பிரான் காத்திடுவெனென்பது, 'களவின்...நீழலுறை

வா ரடியுண்டு உனை நிரயம் வீழ்த்திடுவாரு முண்டோ' என்பதன் குறிப்பு. திரிகரணங்களுள் மெய்யைக் கூறவேண்டியவிடத்துச் சென்னியைக் கூறியது, உத்தமாங்கமாதலி னென்க.

அருமையான மனிதப்பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் - பசுபதியாகிய சிவ பிராணை வாக்கினால் துதித்தலும், மனத்தினால் நினைத்தலும், தலையினால் வணங்குதலுமே யென முன்னிரண்டடிகளில் விளங்கும்; “கண்ணுதலாலய நோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால் கள், பெண்ணொருபாகளைப் பணிபுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகளைப் பூசிக் குங் கைகளே கைகள், பண்ணவன் சீர்பாடு நன்னுவை நன்னு பரன்சரிதையே கேட்கப்படுஞ் செவிகளே செவிகள், அண்ணல்பொலங்கழல்நினைக்கு நெஞ் சமே நெஞ்சம் அவனடிக்கீழ் முடிமைபுதும் அடிமையே அடிமை” என்ற பிரமோத்தரகாண்டமும் இங்ங் நோக்கத்தக்கது. “நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணுவன்று, ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே - மூவாத, மாக்கதிக்கட்செல்லும்வகையுண்டே யென் னொருவர், தீக்கதிக்கட் செல்லுந் திறம்” என்ற பாசரத்தின் வாய்பாடு கொண்டது, இச்செய்யுள்.

உண்டு - இருதிணை யைம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்று. சென்னியும், உம்மை - இறத்ததழவியது. நீழல் - நீட்டல் விகாரம். நிரயம் - தற்சமவட்சொல். மெலிவதுவே - உயிர்வரக் குற்றியலுசாரம் கெடாது நின்றது. (அ)

9. மெலிவிக்குநோய்க்குமடவாரிழைத்தவினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங்காலபடர்க்குமஞ்சேன்றமிழ்நாவலரான்
மலிவிக்குங்கீர்த்திக்களவீசர் கன்பினைநவாணிலவாற்
பொலிவிக்குஞ்செஞ்சடையார் தடுத்தாளப்புகுந்தபின்னே.

(இ - ள்.) கூன் பிறை - (தமதுமுடிமீது அணிந்த) வளைந்த பிறைச்சந் திரனது, வாள் நிலவால் - ஒளிபொருந்திய நிலாவினால், பொலிவிக்கும் - விளங் குகின்ற, செஞ் சடையார் - செந்நிறமான சடையை யுடையவராகிய, தமிழ் நாவலரால் மலிவிக்கும் கீர்த்தி கள ஈசர் - தமிழ்ப்புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற புகழையுடைய திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தடுத்த - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதபடி என்னை) விலக்கி, ஆள - ஆட்கொள்ள, புகுந்த பின் - தொடங்கிய பிறகு, —மெலிவிக்கும் நோய்க்கும் - (உடம்பை வலியழியச் செய்கின்ற)வியாதிகட்கும், மடவார் இழைத்த வினைக்கும் - இளமகளிர் செய்கிற காமமயக்கத்திற்கும், உயிர் நலிவிக்கும் காலபடர்க்கும் - (அந் திமகாலத்தில்) உயிரைவருத்த வருகின்ற யமதூதர்க்கும், அஞ்சேன் - (இனி) அஞ்சமாட்டேன், (யான்); (எ - று.)

பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதவாறு கடவுளால் தாம் தடுத்தாளப் பெற்று அவனது கருணைக்கு இலக்காகிவிட்டமையால், இனித் தம்மைக் கருமத்தினால் வருவனவான நோய்களாலும் யமபடராலும் ஒன்றும் நலிவுசெய்ய

முடியாது என்ற துணிபுகொண்டும், சிவபிரானே வலியத்தடுத்தாட்கொண்டு காக்குமாறு புரிந்த திருவருள்கோக்கம் தம்மிடத்துப்பதித்திருக்கையில் இனி மகளிர்மோகவிலையில் மனஞ்சிக்காது என்ற பேருறுதிகொண்டும், நோய் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சே நென்கிற ரென்க. எவ்வகைநோய்க்கும் இறைவன் மருந்தாவ னென்பது, இங்குப் போதரும்.

மடம் - இளமை; அதனையுடையவர் மடவார்; இனி, மகளிர்க்கு உரிய நானம் மடம் அச்சம் பயிப்பு என்ற குணங்கள் நான்கனுள் மடமைக்குண முடையவர்; மடமாவது - எல்லாமறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோலிருத்தல்; கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவும்பயிம். காலன் என்ற வடமொழிப்பெயர்-(பிராணிகளின்) ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவனென்று காரணப்பொருள்படும். படர் - தூதர்: வடசொல். நாவலர் - நாக்கினுற் பாடல்பாட வல்லவர். கீர்த்தி - உரையெண்ணுற் தென்மொழியின் பொருள் கொண்ட வடமொழி. பொலிவிக்கும் = பொலியும்; தன்வினைப்பொருளில் வந்த பிறவினை: இதனை, வடநூலார் 'ஸ்வார்த்தேணிச்' என்பர்.

‘பிறைநிலவாற் பொலிவிக்குந் செஞ்சுடையார்’ என்பதில் அடங்கிய கதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இரு பத்தேழுநட்சத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகினி யென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரது வருத்தத்தை நோக்கி, முனிவன் அவனை ‘க்ஷய மடைவாயாக’ என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்து கலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்குமுன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்புரிந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணிந்து மீண்டுங் கலைகள்வளர்த்துவரும்படி அதுக்கிரகித்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் தன்னையடைந்தார்க்குக் குறைதீர்த்தருளுந் தன்மைய னென்பது விளங்கும். (க)

10. புகுவதுமூப்புவனப்போடிளமையும்போயதினி
மிகுவதுநோயுந்துயருமென்றாலுடன்மேவலருந்
நகுவதன்முன்னெரித்தோர்களவீசரைநாம்பணியத்
தகுவதுகாணெஞ்சமேயிதுபோலுஞ்சுதிரில்லையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வனப்போடி - உடம்பினழகுடனே, இளமையும்—, போயது - கழிந்திட்டது; புகுவது - இனி விரைவில் உண்டாவதற்குஉரியது, மூப்பு - முதுமைப்பருவம்; இனி - இனிமேல், நோயும் - வியாதியும், துயரும் - (அதனுண்டாகுந், தன்பமும், மிகுவது - மிகவும்வளர்ந்து வருத்துதற்குஉரியன; என்றால்—, அடல் - வலிமையை யுடைய, மேவலர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது, ஊர் - திரிபுரங்களை, நகுவதன்முன் எரித்தோர் - கிரித்தற்குமுன்னே எரித்துஅழித்தவராகிய, களவீசரை—, நாம் பணிய தகுவதுகாண - நாம்வணங்குதல் தக்கதாம்; இது போலும்- இச்செயலைப்போன்ற, சுதிர் - சாமர்த்தியம், இல்லை - வேறென்ற மயில்லை.

உடல் நிலைகுலைந்து அழியுத்தருணத்தி லிருத்தலால், அது அடியோடு கெடுதற்குமுன்னே அவ்வுடலினுள்ளிருக்கும் உயிர் நற்கதிபெறுமாறு சிவ பெருமானை வணங்குவதே இப்போது செய்வதற்குரிய தக்கஉபாய மென்பதாம். 'மேவலநூர்க்குவதன்முன்னெரித்தோர்' என்ற தொடர் - சிவபிரான் தமக்குப்பகைவராய் எதிர்த்த திரிபுரத்து அசுரர்களை அழித்ததுபோல, அப் பிராணைச்சார்ந்த நமது தீவினைகளையும் அக்கடவுள் மிக் எளிதில் எரித்து விடுவ ரென்ற கருத்தைக் குறிப்பித்தலால், கருத்துடையடைமொழியணி யின்பாற்படும். மேவலநூர்க்குவதன்முன்னெரித்தோர் என்றது - காரியத் தின் விரைவைக் குறிக்கும்: இவ்வாறு காரியம் முன்னும் காரணம் பின் னும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூடுவது - மிகையுயர்வுநவீற்சியணி; இதனை, வட தூலார் அத்தந்தாதிரயோக்தி யென்பர். இளமைப்பருவம் கழியுங்காலத்தில் தன்னுடனிருந்த அழகும் அழிதல் இயல்பாதலால் 'வனப்போடு இளமையும் போயது' என்றும், முதுமைப்பருவம் பிணிக்ஞம் தன்பத்துக்கும் ஆதாரமா யிருத்தலால் 'புகுவது மூப்பு; இனி மிகுவது னோயுத் தயரும்' என்றும், வெகு விரைவில் ஈடேறதல் கர்மம் ஜ்ஞாகம் முதலிய உபாயங்களால் இயலா தாகையால் அவற்றையொழித்துச் சிவபெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகக் கொள்ளுதலே எளிதில் ஈடேறதற்குரிய உபாய மென்பார் 'களவீசரை நாம் பணியத்தருவது; இதுபோலுஞ் சதிரில்லை' என்றங் கூறினர்.

மிகுவது னோயுத் தயரும் - ஒருமைப்பன்மைவழுவுமைதி: தனித்தனி மிகுவது என்க. மேவலர் - பொருந்தாதவர் எனப் பகைவர்க்குக் காரணக் குறி. ஈசர் - எல்லாப்பொருளையும் நியமிப்பவர்: வடசொல், பணிய என்னும் செயவெனெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு 'தருவது' என்ற பய னிலைக்கு எழுவாயாக நின்றுது. சதிர் - சதுரனிடத்திலுள்ள குணம்.

மேவலநூர் எரித்த கதை:--தாரகாக்ஷானதுபுத்திரர்களாகிய வித்யுர்மாலி தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று மயனென்பவனால் சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் மூன்று இடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பினால் அரண்வகுத்து இயற்றப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்றுச் சிவபூஜைசெய்துகொண்டு அச்சிவபக்தியின் மதி மையால் எவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதவராய் அத்தகைய மற்றுமபல அசுரர்க ளோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்தஇடங்களிற் பறந்துசென்று பல விடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில், அத் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டி கோளினால் திருமால் மாயையினால் ஜிளவதாரமும் புத்தாவதாரமுஞ் செய்து பற்பலதீயவழிகளைக் கற்பித்து உபதேசித்து மயக்கி அவ்வசுரர்களைச் சிவ த்வேஷிகளாகச் செய்துவிட்டபின்பு, தேவர்கள்பிரார்த்தனைப்படி சிவபெரு மான் பூமியைத் தோராகவும், சந்திராகுரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குதிரைகளாகவும், பிராணைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை

வாயுவாகிய சிறகு அமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச்செய்து அச்சிரிப்பினின்று தோன்றிய நெருப்பினால் அவ்வசார்கள் பலரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின னென்பதாம். (க0)

11. சதுரானனனுந்திருநெடுமாலுஞ்சதமகனும்
கதிராபிராங்கிரிக்குஞ்சுடரோனுங்கலாதானு
மதிரார்கலிக்கிறையுந்தொழுதத்தவருள் புரிந்தோன்
முதிராமுகிழ்முலையொப்பனைகோவன்முகலிங்கனே.

(இ - ன்.) முதிரா - இனமைமாறாத, முகிழ் முலை - தாமரையரும்பு போன்ற தனங்களையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மைக்கு, கேள்வன் - கணவனாகிய, முகலிங்கன் - முகலிங்கப்பெருமான், —சதுர ஆனனனும் - (நான்கு திக்கையும் நோக்கிய) நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனும், திரு நெடு மாலும் - ஸ்ரீமகாவில்த்ணுவும், சதமகனும் - நூறுஅசுவமேதயாகங்கள் செய்து தேவ ராஜ்யத்தைப்பெற்ற இந்நிரனும், ஆயிரம் கதிர் விரிக்கும் சுடரோனும் - (தனது) ஆயிரங்கிரணங்களை வெளிவீசுகின்ற சூரியனும், கலாதானும் - (பதினாறு) கலைகளைத் தரித்தவனான சந்திரனும், அதிர் ஆர்கலிக்கு இறையும் - ஒலிக்கின்ற கடலுக்கு அரசனாகிய வருணனும், தொழுது வத்த - வணங்கித் துதிக்க, அருள் புரிந்தோன் - கருணை செய்தான்; (எ - று.)

பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் சிவபிரானது திருவருளிணாலேயே ஸத்தை பெறுகின்றன ரென்று அச்சிவபிரானது தேவாதிதேவனானமையை வெளியிட்டவாறு. கதிர் ஆயிரம் விரிக்குஞ் சுடரோன் - ஸஹஸ்ரகிரண னான சூரியன். சதுராகன், சதமகன், கலாதான், முகலிங்கன் - வடசொற்கள். ஆர்கலி - நிறைந்தஒசையையுடையது எனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி; வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இச்சொல், 'அதிர்' என்ற அடைமொழி பெற்றுவந்ததனால் உறுப்புப்பொருள் கருதாது கடலென்ற மாத்திரமாக நின்றதென்க. "பெற்றான் சகதண்டங்களினத்தும் மவைபெற்றும், முற்றமுகிழ்முலையான்" என்ப வாதலால், 'முதிராமுகிழ் முலை யொப்பனை' என்றார். (கக)

12. முகலிங்கன்மென்கருவைக்களவீசன்முதல்வனன்பர்
புகலிங்குலிகச்சடிஸப்பிரான்புழைக்கையுரிநல்
லகலிங்கமாகவுடுத்தோனடியார்க்கடிமைசெய்யா
திகலிங்கெவனெஞ்சுமேமுத்திசார்தலெளிதல்லவே.

(இ - ன்.) நெஞ்சமே!—முதல்வன் - முழுமுதற்கடவுளும், அன்பர் புகல் - தொண்டர்கட்கு அடைக்கலமாயிருப்பவனும், இங்குலிகம் சடிஸம் பிரான் - சாதிலிங்கம் போன்ற [செச்சிறமாகிய] சடைமுடியையுடைய தலைவனும், புழைக் கை உரி நல்ல கலிங்கம் ஆக உடுத்தோன் - யானைத்

தோலைச் சிறந்த ஆடையாகத் தரித்தவனும், முகலிங்கன் - முகலிங்கனென் னுந் திருநாமமுடையவனுமாகிய, தென் கருவை கள ஈசன் - தெற்கின்க ணுள்ள திருக்கருவையிற் கனாமரத்தின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெரு மானது, அடியார்க்கு - அடியார்களுக்கு, அடிமை செய்யாது - தொண்டிசெய் யாமல், இங்கு-இப்போது, இகல் - மாறுபடுவது, எவன் - யாதுகாரணமோ? (நீ இவ்வாறே இருப்பாயாயின்), முத்தி சார்தல் - நற்கதியடைதல், எளிது அல்ல - எளிமையான காரியமாகாது [மிகவும் அருமையானதேயாம்]; (எ - று)

சிவபிரானடியார்கட்கு அடிமைசெய்தால்தான் முத்திசித்திக்கு மென்று தமது நெஞ்சத்தை நோக்கி உபதேசித்தவாறு. அன்பர் புகல் இங்குலிகச் சடிபப் பிரான் என்று ஒருதொடராக எடுத்து - தொண்டர்களால் துதிசெய் யப்படுகின்ற சென்றிமான சடைமுடியையுடைய கடவுள் என்றும் உலாக்க லாம். இப்பொருளில், புகல் என்பது - வினைத்தொகையாம்; முன்னைய பொருளில், புகுதற்கு உரிய இடம் எனக் காரணக்குறியால் வந்த பெயர்ச் சொல். புழக்கை-துவாரத்தையுடைய துதிக்கையையுடையது என வேற் றுமைத்தொகையன்மொழி. உரி - உரித்தெடுக்கப்படுவது; தோல்: செயப் படுபொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (கெடாதாயின், உரிவையென நிற்கும்.) முத்தி=முத்தி; பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிடமென வடமொழி க்காரணச்சிறப்புப்பெயர்: 'வீடு' என்ற தமிழ்மொழியும் இப்பொருளதே.

புழைக்கையுரியைக் கலிங்கமாக உடுத்த கதை:—அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடை விடாது வருத்தித் தூர்த்த, அஞ்சியோடிவந்து சரணடைந்த அவர்களது வேண்டுகோளினுற் பரமசிவன் சென்று தன்னை யெதிர்த்துப் போர்செய்ய வந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளிக் கொன்று தோலையுரித்துப் போர்த்தன னென்பதாம். இனி, தாருகவனத்துமுனிவ ரேவிய யானையி னுட் சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடல்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த் துக்கொண்டன னென்றங் கூறுவர்.

இச்செய்யுளில் தீர்பு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. திரிபாவது - ஒவ் வோடியிலும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபடுவது; இதனையும் யமக வகையி லடக்குவர் ஒருசாரார். (சஉ)

13. அல்லும்பகலுமொழியாதுதம்புகழாதரித்துச்

சொல்லும்படிக்குக்களிகாவளித்தெனைத்தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங்குழைமுலையொப்பனைபாகர்வரிசிலையாக்
கல்லுங்குழைத்தபுயத்தர்களாநிழற்கண் ணுதலே.

(இ - ன்.) வல்லும் குழை முலை ஒப்பனை பாகர் - (ஒப்பாகமாட்டாமை யாற்) சூதாடுகருவியும் தளர்ந்து பின்னிடுகின்ற தணக்களையுடைய உமா தேவியை வாமபாகத்தி லுடையவரும், வரி சிலை ஆ கல்லும் குழைத்த புயத் தர் - கட்டமைந்த வில்லாக மகாமேருமலையையும் வீளைத்த திருக்கையை

யுடையவரும், ஊளா நியூல் கண் நுதல் - திருக்களாநியூல் லமர்ந்த நெற்றிக் கண்ணையுடையவருமாயி னவபெருமான்,— தம் புகழ் - தமது திருக்கீர்த் தியை, ஆதரித்து - விரும்பி, அல்லும் பகலும் ஒழியாது சொல்லும் படிக்கு - இரவும் பகலும் இடைவிடாது சொல்லுமாறு, கவி நா அளித்து - கவி பாட வல்ல நாவைத் தந்து, எனை தொண்டு கொண்டார் - என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டார்; (எ - று.)

இரும்பை ரஸமிட்டுப் பொன்னாக்குவதுபோல, கீம்பொறிகட்கு இலக் காக்கக் கல்நெஞ்சனாய்த் திரிந்த என்னைத் திருவருள்நோக்கஞ்செய்து திருத் திப் பணிகொண்டு எப்பொழுதும் தனது திருப்புகழ்களையே கவிபாடித் துதி க்குங் கவரசுத்தியையுங் கொடுத்தருளினன் இறைவ னென்பதாம்; “என்கவிஞ னை வியனாவளித்து நாடோறுந், தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தான்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். மகளிர்தனத்துக்குப் பிரசித்தஉபமானமாகக் கூறப் படுகின்ற சூதாடுகருவியையும் தனது அழகின்மிகுதியால் குழையச்செய்கின்ற தனங்கள் என்று உபமானத்திற்கு உபமேயத்தினுங் குறைபாடுதோன்றக் கூறியது - எதிர்நிலையணியின்பாற்படும். வரிசிலையாக் கல்லைக்குழைத்த புயத் தர் என்ற தொடர் - எனதுகன்னெஞ்சையும் தம்மிறத்துக் குழையச்செய்து கவிபாடுவித்தற்கு ஏற்ற திறமுடையவர் என்ற பொருளைக் குறிப்பிக்கும். இவ்வாறு ஒருபொருளை உட்கொள்ளுமாறு அடைமொழியமையவைத்தது - கருத்துடையடைமொழியணியாம். வல்லும், கல்லும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. கல் என்ற பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்பாய், மேருமலையைக் குறித்தது. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். கண்நுதல் - கண்ணை நுதலிலுடையவரென வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (கட)

14. கண்கொண்டிபார்த்தவிடந்தொறுந்தோன்றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்டதிங்கள் குடி கொண்ட வேணியும்வெண்ணகையும்
பண்கொண்டவேநப்பவளச்செவ்வாயும்பணைப்புயமூந்
தண்கொண்டகொன்றைந்திருமார்புந்தாமரைத்தாள்களுமே.

(இ - ன்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ பிரானது, விண் கொண்ட திங்கள் குடி கொண்ட வேணியும் - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற பிறைச்சந்திரன் தங்கப்பெற்ற சடைமுடியும், வெண் நகையும் - வெண்மையான சிரிப்பும், பண் கொண்ட வேதம் பவளம் செம் வாயும் - ஸ்வ ரங்களைக்கொண்டுள்ள வேதங்களை முதலில்வெளியிட்ட பவழம்போலச் சிவந்த வாயும், பணை புயமும் - பருத்த திருக்கைகளும், தண் கொண்ட கொன்றை திருமார்பும் - குளிர்ச்சிபொருத்திய கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த அழகிய திருமார்பும், தாமரை தாள்களும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளும், கண் கொண்டு பார்த்த இடம் தொறும் தோன்றும் - (எனது) கண்பார்வை செல்லுமிடமுழுதும் காணப்படும்; (எ - று.)

எப்போதும் திருக்கருவைச் சிவபிரானையே இடைவிடாமல் தியானிக் கின்ற எனது அந்தத்தியானத்தின் முதிர்ச்சியால் சிவபெருமானது திருவுரு

வம் எப்போதும் என் கண்ணெல்லுமிடங்களிலெல்லாம் வெளிப்பட்டத்தோன்று
மென்பதாம் : “என்கண்ணிடத்தில்கலாதசெல்வ நெழிலார்கனாவின்முதல்
வன்” என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். கடவுளின் கேசாதிபாதபரியந்த
மான அவயவங்களில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. சிரிக்கும்போது பற்களினொளி
வெளித்தோன்றுதல்பற்றி, வெள்ளொளி யெனப்பட்டது; பற்களின் வெள்
ளொளியை நகைமேலேற்றிக்கூறிய உபசாரவழக்கு. வேதம் - உதாதத்தம் அது
தாதத்தம் ஸ்வரீதம் ப்ரசயம் என்னும் நான்குஸ்வரங்களையுடைய தாதலால்,
‘பண்கொண்டவேதம்’ என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரான் ஆதியில் தமது
திருவாக்கால் வேதங்களை வெளியிட்டமைபற்றி, ‘வேதப்பவளச்செல்வாய்’
என்றார் : “மறைமுதற்கிளந்தவாயான் மதிமுகிழ்முடித்தவேணி, யிறைவர்”
என்றதுங் காண்க.

(கசு)

15. தாளாலுதைத்ததுகூற்றுவன்மார்பந்தடக்கையுகிர்
வாளாலறுத்ததுநான்முகன்சென்னிமணிவலபத்
தோளால்வளைத்ததுமாமேருநெற்றிச்சுடர்விழியால்
வேளாடல்செற்றகருவாபுரியுறைவிண்ணவனே.

(இ - ன்.) கருவா புரி உறை விண்ணவன் - திருக்கருவையென்னும்
தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், (தனது), தாளால் - பாதத்
தால், உதைத்தது - உதைத்துத்தள்ளியது, கூற்றுவன் மார்பம் - யமனது மார்
பாகும்; தடவை உகிர் வாளால் - பெரியகையிலுள்ள நகங்களாகிய வாளி
னூல், அறுத்தது - கிள்ளியறுத்தது, நான்முகன் சென்னி - பிரமனது (13-
தாள்) தலையாகும்; மணி வலயம் தோளால்-இரத்தினமிழைத்துச்செய்த (கேயூர
மெனப்படும்) வளையலை யணிந்த தோளினால், வளைத்தது - (வில்லாக) வளைத்
தது, மா மேரு - மகாமேருபர்வதமாகும்; நெற்றி சுடர் விழியால் - நெற்றியி
லுள்ள அக்கினிஸ்வரூபமான திருக்கண்ணினால், செற்ற(து) - எரித்தழித்
தது, வேள் ஆடல் - மன்மதனது வலிய உடம்பாகும்; (எ - று.)

சிவபெருமான் செயற்கரியதொழிலைச் செய்து தனது உறுப்புக்களாற்
பகைவரை வலியொடுக்கும் பேராற்றல்படைத்தவனென்பதாம் : “மூரலாற்
றாளான் முளரித்திருக்கண்ணை, காரூலாஞ்சோலைக் கருவேசர் - நேரலநர்,
சுட்டார் வெங்கூற்றை யுதைத்தார் தொல்வேளையெய்ய, வொட்டாநெரித்தா
ருடல்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும்.

வேள் - விருப்பம்; ஆண்பெண்களுக்கு விருப்பத்தை யுண்டாக்குங் கட
வுளுக்கு ஆகுபெயர் : இனி, கண்டாரால் விரும்பப்படுங் கட்டழகையுடையவ
னென்னுமாம் : இச்சொல் முருகக்கடவுளுக்கும் பெயராக வழங்குத லுண்டு;
இங்கு முன்னும் பின்னும் வந்த சொற்களால், காமவேளை யுணர்த்திற்று.
ஆடல் - அடல் என்பதன் நீட்டல் : வலிமையென்பது பொருள் : ஆகுபெய
ரால், வலிமையையுடைய உடலை யுணர்த்திற்று : இனி, ஆடல் - தன்மீது
மலரம்புகளை யெய்த குறும்புதொழில் எனினுமாம்; இப்பொருளில், இச்

சொல் - 'ஆடு' என்னும் முதனிலையடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். செற்ற-செற்றது என்பதன் விகாரம்; இனி, இச்சொல்லை இவ்வாறுகொள்ளாமல் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, 'நெற்றிச்சுடர்வியியால் வேளாடல்செற்ற' என்ற தொடரை 'கருவாபுரியுறைவிண்ணவன்' என்ற தொடர்க்கு அடைமொழியாக்கி, சிவபெருமான துதிமையை விளக்கவேண்டி முகல்மூன்றடிகளிலும் அப்பிரானது ஒவ்வொருமடப்புச் செய்த தொழிலைக் கூறிய ஆசிரியர் நற்றடியிலும் அவ்வாறே கூறுது அடைமொழியாகக் கூறின ரெனின், கீழ்க்கூறிவந்த வகையினும் மாறுபடவுரைத்ததாகு மாதலால், எடுப்பழிவு [ப்ரக்ரமபங்கம்] என்னுங் குற்றமாம்; அன்றியும், ஒன்றுசெய்ததொழிலைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியவிடத்து அதனைத் தனியே எடுத்துக்கூறுது அடைமொழியினுட்புகவைத்தலும் ஒரு குற்றமாம்; இதனை, வடநூலார் 'அலிம்ருஷ்டவிதேயாம் ஸம்' என்பர். இச்செய்யுளிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் செயப்படு பொருள் செய்ததுபோலக் கூறப்பட்டது; "செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ஞரித்தே" என்றார் அன்னூலார். *

'நாளாலுதைத்தது கூற்றுவன் மாரீபம்' என்பதிலடங்கிய கதை:—மிருகண்டு என்னும் முனிவன் பின்னையிலாக்குறையால் பிரமனைக்குறித்துப் பெருந்தவஞ்செய்தபோது பிரமன் பிரதியகூமாகி, 'அறிவின்மையும் உறுப்புக்குறையும் பெரும்பிணியும் தீக்குணமு முடையனாய் நூறுபிராயம் உயிர்வாழும் புதல்வன் வேண்டுமோ' கூறிய அறிவும் அழகிய வடிவமும் நேயின்மையும் நற்குணமுமுடையனாய் பதினாறுபிராயமே வாழும் குமாரன் வேண்டுமோ? இவ்விரண்டில் நீ விரும்புவது யாது?' என்று வினாவ, முனிவன் 'ஆயுச்சிறிதேயெனினும் அறிவும் அழகும் குணமுஞ் சிறந்து பிணியிலனாகுஞ் சம்புத்திரினையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தன்கருத்தை விண்ணப்பிக்க, நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே அதுக்கிரகித்தனன். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரானு மாரக்கண்டேயன் தனது அற்பாயுசைக் குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக்கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுசுபெறுதற்பொருட்டுத் தினந்தோறஞ் சிவபூஜை செய்து வருகையில், பதினாறுபிராயம் பூர்த்தியாகவே, யமன் தூதரை யனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனையணுகமாட்டாது அவன் செய்யுஞ் சிவபூசைச்சிறப்பைக் கண்டு அஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்திசொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை யேவ, அவன் வந்து நயபயங்களால் அழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் 'வரமாட்டேன்' என்றுசொல்லிவிட, பிறகு, யமன் மிகக் கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டி யிழுக்கத் தொடங்குகையில், அம்முனிசுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுழுட்பட வலித்திழுக்கும்போது அளவிலாற்ற லுடையவனான சிவபிரான் கோபாதுக்கிரகங்களுடன் அங்குமின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு

பிராயமாகவே அநேகதற்பகாலமனவும் இனிதுவாமும்படி தீர்க்காயுசுகொடுத்தருளின னென்பதாம்.

நாழிகுந் சென்னியறுத்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானே முதற்கடவுளென்று கூறிச் செருக்குற்றிருக்கையில், சிவபெருமான் தானே முதல்வனென்று தெரிவிக்குமாறு திவ்வியசொருபத்தோடு அவனென்கிறில் தோன்ற, அப்பிரமனது ஐந்தாம்முகம் 'எனதுநெற்றியினின்று தோன்றிய நீயோ முதல்வன்?' என்றுகூறிச் சிவனைப் பழித்தவனாவில், அப்பெருமான் தனது அம்சமான வைரவழர்த்தியை ழோக்கியருள், அவன் தனது இடக்கை வரலின் நகத்துதுளியால் அவ்வைந்தாத்தலையைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையி லொட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரவழர்த்தி தருமத்தை உலகத்தவர் அறிந்து அதுவழிக்குமாறு தான் அதுவழித்துக்காட்டும் படி வயிரவனை ழோக்கி, 'இப்பாவந் தொலைய நீ பிச்சையெடுக்கவேண்டும்' என்று உரைக்க, அவன் அங்ஙனமே பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று கைக்கபாலத்தோடு பிசுபாடநஞ்செய்து திரிந்து, பின்பு காசியைச்சேர்கையில் அந்த கேடத்திரமகிமையால் உடனே கபாலம் கையைவிட்டுநீங்கிற் றென்பதாம்.

வேளாடல் செற்ற கதை:—முன்னொருகாலத்திலே கைலாசகிரியில் சிவபிரான் சனகர்முதலிய நாவர்க்கு யோகநிலையை யுணர்த்துதற்பொருட்டுத் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவலால் மலரம்புகளோ யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக் கண்ணைவிழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்புஎரிந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், மெல்லிய மலரம்பாகிய கருவியைக்கொண்டே பிரமன் முதல் எறும்பீராகவுள்ள எல்லாவுயிர்களோ யும் வெவ்வேறு விலவன்மையுடைய மன்மதனையும் மிக எளிதில் வென்றன னெனச் சிவபிரானது வெற்றித்திறம் விளங்கும். (கரு)

16. விண்ணிடுவிலும்புனன்மேற்குமிழியுமின்னுமென்ன
மண்ணிடைத்தோன்றியழியுமிக்காயத்தைமாய்வினதென்
றெண்ணிடுமெண்ணந்தவித்தழியாமுத்தியேறுதற்குப்
பண்ணிடுமெணிகண்டுகளவீசர்பொற்பாதங்களே.

(இ - ள்.) களவீசர் - திருக்களாமரத்தின்கீழ் முழுந்தருளியிருக்கிற சிவ பெருமானது, பொன் பாதங்கள் - அழகிய திருவடிகள், - விண் இடு வில் லும் - வானத்தில் தோன்றுகின்ற இத்திரததசும், புனல் மேல் குமிழியும் - நீரினிடத்துத் தோன்றுகின்ற மொக்குளும், மின்னும் - மின்னலும், என்ன - போல, மண்ணிடை தோன்றி அழியும் - பூமியில் தோன்றி இறக்கின்ற, இ காயத்தை - இத்த மனிதசரீரத்தை, மாய்வு இலது என்று - அழியாமல் நிலைத்து நிற்பது என்று, எண்ணிடும் - (அஞ்ஞாததால்) நிலைக்கின்ற, எண்ணம் - எண்ணத்தை, தவிர்த்து - நீக்கி, அழியா முத்தி ஏறுதற்கு - (எப்பொழுதும்) அழியாமல் நிலைத்துநிற்கின்ற முத்தியுலகத்தில் ஏறிசெல்வதற்கு, பண்

ணிமம் - அமைக்கப்பட்டுள்ள, ஏணி - உபாயமாகும்; (எ - று.)—கண்டிர் - முன்னிலையசை : தேற்ற மெனினுமாம்.

கீழிடத்திலிருந்து மேலிடத்திலேறுதற்கு ஏணி இன்றியமையாக் கருவியாதல்போல, நிலவுலகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய முத்தியுலகத்திலேறுதற்குச் சிவபெருமானது திருவடிகள் இன்றியமையாத உபாயமாகுமென்பதாம்; “ஏணியாம் மாக்கதிக்குக் கண்ணன் திருவல்லிக், கேணியான் சீர்” என்றார் பிறரும். இத்திரவிலும் நீர்க்குமிழியும் மின்னலும் இப்பொழுது தோண்டுவதென்று முன்புதெரியாதிருந்து சடக்கெனத்தோன்றி உடனே உருவழிந்து மாய்விதல், உடம்பிற்று உவமையாம்; “வானிலெவிலின்வரவு,” “படுமழை மொக்குளிற் பல்காலந்தோன்றிக், கெடுமிதோர்யாக்கை,” “மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்பன காண்க. “நிலலாதவற்றை நிலையினவென்றுணரும், புல்லறிவாண்மை கடை” என்றவாறு நிலையில்லாத உடம்பை நிலையுள்ளதென்று மாறாகக்கருதுதல் புல்லறிவாகுதலால், நகத்திபெறவிரும்பி நல்லறிவை நாடுபவர் அப்புல்லறிவைத் தவிர்த்த பின்னரே முத்திபெறுவரென்க. (கசு)

17. பாதாரவிர்தமுஞ்செஞ்சடைக்காடும்பஞ்சாயுதனும்
வேதாவுயின்னமுங்காண்பரியானெயன்மெய்த்தவத்தா
னாதாவென்றேத்திக்கருவைக்களாவின்னுநிழற்கீழ்க்
காதார்வரிவிழியொப்பனையாளொடுங்கண்டனனே.

(இ - ள்.) (தனது), பாத அரவிர்தமும் - தாமரைபோன்ற திருவடிகளையும், செஞ்சடை காடும் - சிவந்த சடையின்தொகுதியையும், (முறையே), பஞ்ச ஆயுதனும் - இத்து ஆயுதங்களையுடைய திருமாலும், வேதாவும் - பிரமனும், (பன்றியாகி மண்ணிடந்தும் அன்னமாகி விண்பறந்தும்), இன்னமும் காண்பு அரியானே - இன்னமுங் கண்டறியமுடியாத சிவபெருமானே,—என் மெய் தவத்தால் - எனது உண்மையான ஊழ்வினைப்பயஞல், நாதா என்று வந்தி - ‘எனதுதலைவனே!’ என்று துதித்து,—கருவை களாவின் நறு நிழல் கீழ் - திருக்கருவையில் திருக்களாமரத்தினது நறுமணமுள்ள நிழலின்கீழ், காத ஆர்வரி விழி ஒப்பனையாளொடும் - காதளவும் நீண்ட செவ்வரிபரந்த திருக்கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையோடும், கண்டனன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன், (யான்); (எ - று.)

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளாலும் காணப்பெறாத சிவபெருமானையான் எனது மெய்த்தவத்தாற் காணப்பெற்றேனென்று, தாம் நல்வினையாற்பெற்ற பேற்றை வியந்துகூறியவாறு. சிவபிரான் பக்தியையுடைய தம்மைப்போன்ற அடியார்க்கு மிகவும் எளியவனென்றும், பக்தரல்லாத பிறர்க்கு மிகவும் அரியவனென்றும் கூறியபடியாம்: ‘பூமருவுவேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத், தாமமணிமுடியுத் தாளினையும் - யாமறிய, வாழுவ் கருவைவளநகரில் வந்துகின்றான், தாமுஞ்சடைக்களவீசன்’ எனனும் வெண்பா

வந்தாதி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சிவபெருமானைத் தாம் வத்துமாறு நேர்ச் சது தமது முன்னையநல்வினையே யென்பார் ‘என்மெய்த்தவத்தால் நாதா வென்றேத்தி’ என்றார்: “விண்ணவர்க்குடனோடி வீழ்த்திறைஞ்சும் விரை மலர்ச்சேவடிமிசையே,.....கண்ணினீர்வாரக் கருவையம்பரனே கடவுளே யென்றெடுத்தேத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேன்” என்றார் பதிற்றுப்பத் தந்தாதியிலும். பாதாபலிந்தம் பஞ்சாயுதன் காண்பரியான், செஞ்சடைக்காடு வேதா காண்பரியான் என முறையே சென்று இயைதலால், முன்னிரண்டி- முறைநிறைபொருள்கோளாம்.

பஞ்சஆயுதன் - ஸுதர்ஸமென்னுஞ் சக்கரமும், பாஞ்சஜ்யமென்னுஞ் சங்கமும், கௌமோதகியென்னுங் கதையும், நந்தகமென்னும் வாளும், சாரங்க மென்னும் வில்லும் ஆக ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவன்; திருமால். வேதா என்னும் வடசொல்லுக்கு - படைப்புத்தொழிற்கடவுளென்று பொருளாம்.()

18. கண்டேன்கருவைப்பெருமான் திருவடிகண்டுபற்றிக்
கொண்டேன்பரசமயங்குறுகென்புல்லர் கூட்டநண்ணிப்
பண்டேபுரித்தபழவினையாவையும்பற்றறுத்துத்
தொண்டேபுரிவதல்லாற்பின்னைவேறுதொழிலில்லை.

(இ - ன்.) (யான் முன்னை நல்வினையின்பயனாள்), கருவை பெருமான் திருஅடி - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடிகளை, கண்டேன் - தரிசித் தப்பெற்றேன்; கண்டு பற்றிக்கொண்டேன் - அவற்றைத் தரிசித்தபின்பு (உபாயமென்று) உறுதியாகக் கைக்கொண்டேன்; (இனிமேல்), பரசமயம் குறுகேன் - (சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தைவிட்டுப்) புறச்சமயங்களிற் சென்று சேரமாட்டேன்; (இனி எனக்கு),—புல்லர் கூட்டம் நண்ணி - அறிவீனர்களுடைய கூட்டுறவைப் பெற்று, பண்டு புரிந்த - முன்னேசெய்து (சஞ்சிதமாகச்) சேர்த்த, பழ வினை யாவையும் - பழவினைகளையெல்லாம், பற்று அறுத்து - (தொடர்புஅறுமாறு) அடியோடு ஒழித்து, தொண்டே புரிவது அல்லால் - (சிவபிரானுக்கு) அடிமைசெய்வதேயல்லாமல், பின்னை வேறு தொழில் இல்லை - மற்றும் வேறுதொழில் ஒன்றுமில்லை; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருளால் அப்பெருமானது திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றிய எனக்கு, பரசமயங்களிற்சேர்தலில்லையாகி, தீயிணக்கத் தால் தோன்றிய பண்டைப்பழவினைகளையெல்லாம் அடியோடுஒழித்து அப்பிரானுக்குத் தொண்ட்புரிதலே தொழிலாகு மென்பதாம். ‘கருவைப்பெருமான் திருவடி’ என்ற தொடர் - இடையேநின்று, முன்னுள்ள ‘கண்டேன்’ என்றதையும், பின்வரும் ‘கண்டுபற்றிக்கொண்டேன்’ என்பதையும் தழுவுதலால், இடைநிலைத்தீவகம் எனப்படும்; இதனை, மத்யமதிப மென்பர் வடநூலார். பழவினை - முற்பிறப்புக்களிற் செய்யப்பட்டதனால் தம்மைச்செய்த உயிர்க்குத் தம்பயனாகிய துன்பத்தைப் பிற்பிறப்புக்களில் தவறுததருவதாய் அநாதியாக வருகின்ற தீவினை; இது - ஊழ் என்றஞ் சொல்லப்படும்.

பரசமயம் - ஸைவமல்லாத மற்றைச்சமயங்கள் : அவையாவன - வைஷ்ணவம் ஸாத்தம் ஸௌரம் காண்பதம் கௌமாரம் என்பன. அறுவகைமதம் - கபிலமதம் கணாதமதம் பதஞ்சலிமதம் அக்ஷபாதமதம் வ்யாஸமதம் ஹ்மியிமதம் என்றும்; பெளத்தம் ஹ்மநம் பைரவம் காளாமுகம் லோகாயதம் சூர்யவாதம் என்றும் பலவகையாகக் கூறப்படும். தொண்டே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. 'புல்லர்கூட்டம் நண்ணிப் பரசமயங்குறுகேன்' என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

19. இல்லாமை துன்பமிரவு கல்லாமை யிழிவு மடி

பொல்லாத நோய் முதலான வெல்லாமன் றுபோர் விசயன்

வில்லா லடியுண்ட பால்வண்ண நாதர் வியன்புகழைச்

சொல்லாதவரையன்றோ பிறப்பேழுந்தயர் செய்யுமே.

(இ - ள்.) இல்லாமை - வறுமையும், துன்பம் - துக்கமும், இரவு - இரத்தலும், கல்லாமை - படியாமையும், இழிவு - தாழ்வும், மடி - சோம்பலும், பொல்லாத நோய் - மிகக்கொடிய வியாதிகளும், முதல் ஆன - முதலாகவுள்ள, எல்லாம் - எல்லாத்தீமைகளும், —அன்று - முற்காலத்தில், போர் விசயன் வில்லால் - போர்செய்த அருச்சுனனது வீற்கழுந்தினால், அடியுண்ட - அடிபட்ட, பால்வண்ண நாதர் - பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரானது, வியன் புகழை - ஈறந்த கீர்த்தியை, சொல்லாதவரை அன்றோ—, பிறப்பு ஏழும் - (வினைப்பயன் தொடரும்) எழுவகைப்பிறப்பிலும், தயர் செய்யும் - துன்பஞ்செய்யும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதியாதவர்களை வறுமை துக்கம் முதலிய எல்லாத்துன்பங்களும் வந்து வருத்தி மென்பதாம்; எனவே, சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதிப்பவர் வறுமை துக்கம் முதலிய துன்பமொன்று மின்றி இனிதுவாழ்வ ரென்பது, பெறப்படும். இல்லாமை - துகரப்படும் பொருளொன்றுமில்லாமை; எனவே, வறுமையாம்; இனி, அறிவில்லாமை எனக் கொள்வாரு முளர். இரவு - இல்லாமைபற்றி நிகழுஞ் செயல். மடி - நல்ல செயல் யாதுஞ்செய்யாது வீணேகாலங்கழிக்குஞ் சோம்பல்தன்மை. இனி, 'மிடி' என்ற பாடத்துக்கு - தாரித்திரியம் என்று பொருளாம். பால்வண்ணர் என்பது - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்று; இது, வெண்மைநிறமுடைமையால் வந்த பெயர். பிறப்பேழ் - வினைப்பயன் தொடரும் எழுவகைப்பிறப்பு; அவையாவன - தேவர் மனிதர் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன.

விகயனதுவில்லா லடியுண்ட கதை:—பாசுபதம்பெறத் தவநிலைின்ற அருச்சுனனை அழிக்கத் துரியோதன னேவலாற் பன்றிவடிவாய் வந்த மூகாசுரன்மேல் வேடவடிவமாகி வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்ய, அதுபினக்கு முன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்று எய்து வராகத்தை விழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவர்க்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியினது வில் நாணியை யறுக்க, பார்த்தன் அவ்விற்கழுந்தாற் கடவுளது முடியி லடித்தான்.

பின்பு சிவபிரான் தனது நிஜரூபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டு
கோளின்படி பாசுபதாஸ்திரத்தையும் வில் அம்பரூத்தூணி முதலியவற்றை
யும் அருளிப்போயினென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், அன்பர்கள் செய்யுங்
குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள் செய்யுந் தன்மையன் சிவபிரானென்பது
விளங்கும். (கக)

20. செய்யன்கரியமிடற்றன்வெண்ணீற்றன்செம்பாதிப்பச்சை
மெய்யன்செழும்பொற்சடாடவியான்வெவ்வனலெடுத்த
கையன்கருவைப்பெருமானிருவினைகட்டறுக்கு
மையன்சரணஞ்சரணமென்றேதுமருமறையே.

(இ - ள்.) செய்யன் - செந்நிறமுடையவனும், கரிய மிடற்றன் -
(விடமுண்டதனும்) கறுத்த கண்டத்தை யுடையவனும், வென் நீற்றன் -
வெண்மையான விழுதியையுடையவனும், செம் பாதி பச்சை மெய்யன் -
(தனது திருமேனியிற்) சரிபாதிபாகப் பசுமைநிறமுள்ள வடிவமுடையவ
னும், செழும் பொன் சடா அடவியான் - செழித்த பொன்மயமாகிய சடைத்
தொகுதியையுடையவனும், வெம் அனல் எடுத்த கையன் - வெண்மையாகிய
அக்கினியை யேந்திய திருக்கையையுடையவனும், இரு வினை கட்டு அறுக்
கும் ியன் - (அடியார்களது) இரண்டு வினைகளையும் தொடர்பற ஒழிக்கின்ற
தலைவனும், கருவை பெருமான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருப்பவனு
மாகிய சிவபெருமானது, சரணம் - திருவடிகளே, சரணம் - (யாவார்க்கும்)
அடைக்கலமாம், என்று—, அரு மறை - (உணர்வதற்கு) அருமையான
வேதங்கள், ஒதும் - பலமுறை கூறும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளே தஞ்ச மென்பது, வேதத்தின் தோந்த
கருத்து என்பதாம். சிவபிரானது அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாகிய உருவத்தில்
வலப்பாதிமாகிய சிவரூபம் செந்நிறமாகவும், இடப்பாதிமாகிய அம்பிகைவடி
வம் பசுநிறமாகவும் இருத்தலை உட்கொண்டு 'செய்யன் செம்பாதிப்பச்சை
மெய்யன்' என்றார்: "மணிபுமாளும் மரகதத்திருஞாமாளும்" என்ற தேவார
மும், "வலப்பாகஞ் செழும்பவளச்சோதியென்ன வாணிலச்சோதியென்ன
மற்றைப்பாகங், கலப்பான திருமேனி" என்ற பாரதமும் காண்க. கருமை
நீலம் பசுமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக்கூறுதல், கவிசமயம். சிவபெரு
மான் தனது வலப்பால்மேற்கரத்தில் அக்கினியை யேந்தியுள்ளா னென
அறிக. நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், அதனையுஞ்சேர்த்து 'இரு
வினைகட்டறுக்கு மையன்' என்றார்; "இருஞ்சே ரிருவினையுஞ் சேரா"
என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதும் இதுபற்றியே. தேவஜம்மம் நல்வினைப்பய
னாற் பெரிதும் இன்பம் தருமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் அந்நல்
வினை முடிந்தவனவிலே அவ்வுடம்பு ஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்
திற்கு ஏற்ப வேறுபிறவி கொள்பவ ராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதிற்
பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போலப் புண்ணியஜம்மமும் பாபஜம்
மும் சமமேயாதலும், இவ்விருவகைக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர்

களே சிற்றின்பத்திற்கும் பெருந்துன்பத்துக்குமே இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமற் பேரின்பத்திற்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தல்லராவ ரென்பதும் உணர்க. சரணமென்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - சரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபும், பின்னது - ஸரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபுமாம்.

‘செய்யன் கரிய மிடற்றன் வேண்ணீற்றன் செம்பாதிப் பச்சை’ என்ற அடியில் ஒன்றற்குஒன்று மாறுபாடான நிறங்களைபுணர்த்துஞ் சொற்கள் ஆமைத்திருப்பது, முரண்தோடையாம்; “சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே” என்றது காண்க. இது - பொருளால் வந்த முரண் தோடையாம். (உ. 1)

21. அருமறையோதிபென்பல்வேள்விமுற்றியென்னாதரவா
நருமதைகங்கைமுதற்புன்னமுழ்கியென்னாண்மலர்சேர்
மருமலிசோலைக்கருவைப்பிரான்நிருமந்திரத்தை
யொருமுறையோதித்துறக்கம்புகாதவுணர்விலரே.

(இ - ள்.) நான் மலர் சேர் - புதிய மலர்கள் பொருந்திய, மரு மலி - நறுமணம் நிரம்பிய, சோலை - சோலைகளுக்கும், கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, பிரான் - சிவபிரானது, திருமந்திரத்தை - சிறத்தமந்திரமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை, ஒரு முறை ஒதி - ஒருகால் உச்சரித்து, (அதன்பயனாக), துறக்கம் புகாத - மேலுலகத்தைச் சென்றுசேராத, உணர்வுஇலர் - நல்லறிவு இல்லாதவர்கள், — (தாம் நற்பயன்பெறவேண்டுமென்று கருதி), அரு மறை ஒதி என் - ஆரிய வேதங்களை ஒதினால் என்ன? பல்வேள்வி முற்றி என் - பலவகை யாகக்களைச் செய்தால்தான் என்ன? ஆதரவால் - மிக்கவிரும்பத் தோடி, நருமதை கங்கை முதல் புனல் முழ்கி என் - நருமதை கங்கை முத லிய புண்ணியதீர்த்தங்களில் நீராடினால்தான் என்ன? [ஒருபயனுமில்லை என்பபடி]; (உ - மு.)

சிவபெருமானுக்கு உரிய பஞ்சாட்சரங்களை உச்சரித்து அப்பெருமா னுக்கு ஆட்படுதலால்மாதிரம் கருமமொழித்து வீடுபெறலாமே யன்றி, வேதமோதுதல், வேள்விசெய்தல், புண்யதீர்த்தங்களில்ஸ்நானஞ்செய்தல் முத லிய வெறுத்தொழிப்களால் வீனையொழித்து நற்கதிபெற முடியா தென்ப தாம். உண்மையறிவின்றிச் செய்யப்படுகின்ற ஒழுக்கங்கள் சிறிதும் பயன் தரமாட்டா வென்பது, கருத்து. வேதங்களைப் பலகால் ஒதுவது பலயாகக் களைச்செய்வது பலபுண்யதீர்த்தங்களிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்வது முதலிய காயக்கிலேசங்களான தொழில்களைச் செய்தும் பெறுதற்கரிய நற்பதவியை, ஒருகால் சிவபிரானது திருமந்திரத்தை உச்சரித்தமாத்நிரத்தாற் பெறலாகு மென்று அம்மந்திரத்தின் மகிமையை உணர்த்தியவாறு. ‘ஆதரவால்’ என் பதை ‘அருமறையோதியென்’, ‘பல்வேள்விமுற்றியென்’ என்றவற்றோடுங் கூட்டலாம். இங்கு ‘ஆதரவால்’ என்று அடைமொழிசொடுத்துக் கூறியத

றால், நெருப்பென்று உணராது மிதித்தாலும் அது மிதித்தவர்பாதங்களைச் சுடுதல்போலத் திரும்ப்திரித்தை ஆதரவின்றி உச்சரித்தாலும் அது தவறாது நற்பயனைத் தருமென்பது, தொனாக்கும்.

ஒதி, முற்றி, மூழ்கி என்ற செய்செனெச்சங்கள் - ஒதினால் முற்றினால் மூழ்கினால் எனச் செயினென்னும் வினையெச்சமாகப் பொருள்படுதலால், எச்சத்திரிபுகளாம். மந்த்ரம் - (தன்னை) மந்த்ரஞ்செய்தவனைக் காப்பதென்று காரணப்பொருள்படும் பெயர். துறக்கம் - (ஸம்ஸாரபாசபத்தங்களைத்) துறத்து அடையும் இடம் எனக் காரணக்குறி. (உக)

22. உணங்குந்தவத்தர்கருத்திலும்வேதத்தினுச்சியிலு
மணங்கொண்டசோலைக்காயிலாயவெற்பினுமாமறையோர்
கணங்கொண்டுபோற்றிசெய்பொன்னம்பலத்துங்கருவையிலு
மிணங்கும்பொருளொன்னிதயாரவிர்த்தத்திருக்கின்றதே.

(இ - ள்.) உணங்கும் தவத்தர் கருத்திலும் - (உடம்பு) வாழிதற்குக் காரணமான தவத்தையுடையவர்களது மனத்திலும், வேதத்தின் உச்சியிலும் - வேதங்களின் அந்தங்களான உபநிஷத்துக்களிலும், மணம் கொண்ட சோலை கயிலாயவெற்பிலும் - நறுமணம் பொருந்திய சோலைகையுடைய திருக்கை லாசமலையிலும், மா மலையோர் கணம் கொண்டு போற்றி செய் பொன் அம் பலத்தும் - சிறந்த வேதமுணர்ந்த அந்தணர்கள் கூட்டங்கூடி வணங்குகின்ற திருச்சிற்றம்பலத்திலும், கருவையிலும் - திருக்கருவையென்னுந் திவ்விய தலத்திலும், இணங்கும் - அன்போடு எழுந்தருளிய, பொருள் - பரம்பொருள், —என் இதய அரவிர்த்தது - எனது மனமாகிய தாமரையில், இருக்கின்ற தது—; (எ - று.)

சிவபெருமானை அடியேன் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி அப்பெரு மான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றன நென்பது தோன்ற இங்ஙனங் கூறினார். இனி, சிவ பிரான் வேதாந்தங்களிலும் திருக்கைலாசத்திலும் பொன்னம்பலத்திலும் திருக்கருவையிலும் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல என்மனத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றன நென் றுமாம். இருக்கின்றதே என்ற ஏகாரததால், முனிவர் கருத்து முதலிய உயர்வான இடங்களி லிருக்கவேண்டிய பரம்பொருள் எனது இதயமாகிய தாழ்ந்த இடத்திலிருப்பது என்னவியப்போ! என்ற கருத் துத் தொனாக்கும். “இருக்குந் திருக்கோயில் எழையேன் நெஞ்சோ, மருக்கொன் கயிலைவரையோ - திருக்களவோ, சோதிமணிமன்றோ சுடர் விசம்போ பால்வண்ணை, ஒதுமறையோ வுனக்கு” என்றார், வெண்பாவந் தாதியில். ‘ மாமறையோர் கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம்பலம்’ என்றது - தில்லைவாழ்ந்தணர் மூவாயிரவர் ஏத்துகின்ற கனகசபையை. (உஉ)

23. இருக்கும்புராணமுமாகமிகாடியுமென்றுலகிற்
பெருக்குங்கொழுமொழியீதேறிமுத்திப்பிரசமலர்

குருக்குமெய்ஞ்ஞானமணம்வீசுந்தேனுண்டுகொள்ளாவண்டு
செருக்குங்களவினிழற்கீழ்முளைத்தசிவக்கொழுந்தே.

(இ - ன்.) கொள்ளா வண்டு - தொகுதியாகிய வண்டுகள், தேன் உண்டு-
தேனைப் பருகி, செருக்கும் - களிப்புக்கொள்ளுதற்கு இடமான, களவின் -
திருக்களாமரத்தினது, நிழல் கீழ் - நிழலின்கீழே, முளைத்த - தோன்றிய, சிவம்
கொழுந்து - பரமசிவமாகிய இளங்கொடியானது, — இருக்கும் - வேதங்களும்,
புராணமும் - புராணங்களும், ஆகம கோடியும் - தொகுதியான ஆகமங்களும்,
என்று - என்று சொல்லப்பட்டு, உலகில் பெருக்கும் - உலகத்தில் நிறைந்
துள்ள, கொழுகொம்புமீது - கொள்கொம்பின்மேல், ஏறி - ஏறிப்படர்ந்து, —
முத்தி பிரசம் மலர் - முத்தியாகிய தேனிறைந்த புஷ்பத்தை (உடைய
தாகி), குருக்கும் - மேன்மையாக விளங்குகின்ற, மெய் ஞானம் - தத்துவ
ஞானமாகிய, மணம் - இனிய வாசனையை, வீசும் - வீசாநிற்கும்; (ஏ - று.)

சிவபெருமான் வேதம் முதலியவற்றால் ஓதப்படுதலால் உலகத்தவரால்
அறியப்பெற்று, அஜ்ஞாந்தின்தொடர்பென்பது சிறிதுயில்லாமல் தத்துவ
ஞானமே நிரம்பியுள்ள முத்தியுலகத்தைத் தன்னையடைந்த அடியார்க்குத்
தந்தருள்வ நென்பதாம். சிவபெருமானே இளங்கொடியாகவும், அப்பிரா
னது ஸ்வரூபரூபகுணவிபவங்கள் முதலியவற்றை விளக்கிக்காட்டக்கூடிய
வேதஆகமபுராணங்களை இளங்கொடி ஏறிப்படர்ந்து பரவுதற்கு ஏற்ற கொழு
கொம்பாகவும், அப்பிரானால் அளிக்கப்படுகின்ற பேரின்பத்தையுடைய முத்தி
யைப் பட்டந்த அக்கொடியின்ற தேனிறைந்த மலராகவும், அம்முத்தியினி
டத்துத் தோன்றும் மெய்ஞ்ஞானத்தை அம்மலர்வீசும் நறுமணமாகவும் உருவ
கஞ்செய்தன ரென்க.

வேதத்தின் ஒருவகையான பகுப்பைக் குறிக்கின்ற இருக்கு என்னுஞ்
சொல், இங்கு இலக்கணையால் வேதங்களையே யுணர்த்திற்று; இனி, நான்கு
வேதங்களுள் ருக்வேதம் முதலதாகையால், தலைமைபற்றி அது எடுத்துக்கூறப்
பட்ட தெனினுமாம்; வேதங்கள் - ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்பன.
புராணம் - பிராம்மம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். ஆகமம் - காமிகம்
முதல் வாதனம் ஈறாகவுள்ள இருபத்தெட்டாம்; இவை - சரியை கிரியை
யோகம் ஞானம் இவற்றை விளக்குகின்ற பதினாலாம். கொழுகொம்பு -
கொள்கொம்பு. குருக்கும் - நிறமென்னும் பொருளை யுணர்த்தும் குரு என்
னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம். (உரு.)

24. கொழுந்தும்பைவேணிமுடிக்களவீசுகுறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண்டருக்கருளுங்கருவேசுதொனிவிளைக்குஞ்
செழுந்தொண்டைவாய்ச்சியர்காமாறுராகத்திற்சிந்தையழிந்
தழுந்தும்பொழுதியும்தான்மறிவேனுன்னடியிணையே.

(இ - ன்.) கொழுந்தும்பை வேணி முடி களவீச - செழுமையாகிய
தும்பைமலரை யணிந்த சடைமுடியையுடையவனுள் திருக்களாமரத்தின்கீழ்

எழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனே ! கெஞ்சில் குறித்து தொழும் தொண்டருக்கு அருளும் கருவேச - மனத்தினால் தியானித்துவணங்குகின்ற அடியார்கட்குக் கருணைபுரிகின்ற திருக்கருவைச் சிவபெருமானே !—தொனி விளைக்கும் - இனிய ஓசையை யுண்டாக்குகின்ற [இன்குரலையுடைய], செழுந்தொண்டை வாய்ச்சியர் - செழுமையாகிய கொவ்வைக்கனியையொத்த [சிவந்த] வாயை யுடைய மகளிரது, காம அநுராகத்தில் - காமவின்பத்தில், சிந்தை அழித்து - மனவுறுதி குலைந்து பரவசப்பட்டு, அழுத்தும் பொழுதிலும் - மூழ்கித்தொழும்புமேற்போதிலும், உன் இணை அடி - உனது திருவடிகளிரண்டையும், யான் மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன் ; (எ - று.)

நான் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கையிலும் என்மனம் உன் திருவடிகளை மறவாது நிற்கு மென்பதாம் : “ இரக்கினும் நிற்கும்போதும் நிரவு கண்டியிலும்போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருத்தியுண்ணுய்க் கும்போதும், முருக்கிதழ்க்கனியாயாரை முயங்கிகெஞ்சழியும்போதும், திருக் களாவுடையநம்பா சிந்தை யுண்பாலதாலும் ” என்றார் பதிற்றுப்பத்தத்தாசிரிய லும். அழுத்தும்பொழுதிலும் மறவேன் என்ற சிறப்பும்மையால், சிவபிரான் திருவடிகளை மறத்தற்குடரிய காலம் அது வென்பது, தோன்றும்.

தும்பை, தொண்டை என்பன - முறையே அவற்றின் மலர்க்கும் கனிக்கும் முதலாகுபெயர்கள். வேணீ என்ற வடசொல்லில், ஈயிறு இகரமாயிற்று. கருவை என்ற சொல்லே ஆகாரவீரூக்கி, குணசத்தியாக ‘கருவேச’ என்றார். தொனி - தீவநி ; வடசொல். வாய்ச்சியர் - பெண்பண்மை. காம + அநுராகம் : காமாநுராகம் ; தீர்க்கசத்திபெற்ற வடசொற்றொடர். ஆசையென்றபொரு ளுணர்த்தும் அநுராகம் என்பது, இங்கு, அவ்வாசையினால்விளையுஞ் சிற்றின் பத்தைக் குறித்தது : இலக்கணை. இனி, இத்தொடரை ஒருபொருட்பன் மொழியெனக்கொண்டு, மிக்ககாமத்தில் என்று பொருளுகின்றனாம். (உசு)

25. அடியேனினிவருக்கடங்காவறிவையளித்துநெஞ்சிற்

குடியேபுகுந்தென்னையாளினின்றுன்கொண்டன்மேனியனும்

படியேமுந்தேடியுங்காணுமுழுமுதற்பானிறவெண்

பொடியேறுமேனியன்நென்கருவாபுரிப்புண்ணியனே.

(இ - ள்.) கொண்டல் மேனியனும் - நீர்கொண்ட காளமேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய திருமாலாலும், படி ஏழும் தேடியும் - (வராகரூபியாய்க்) கீழேமுலகங்களிற் சென்று தேடப்பெற்றும், காண - காணமுடியாத, முழு முதல் - (மும்மூர்த்திகளுள்ளும்) முதல்வனான கடவுளும், பால் நிறம் வெள் பொடி ஏறு மேனியன் - பால்போன்ற வெண்ணிறத்தையும் வெண்மையாகிய திருநீற்றையுமுடைய திருமேனியையுடையவனும், தென் கருவாபுரி புண்ணியன் - தென்திசையிலுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய புண்ணியன்வரு பியுமாகிய சிவபெருமான்,—அடியேன் நினைவுக்கு அடங்கா அறிவை அளித்து— அடியேனது எண்ணத்திற்குள் அடங்காத [அதனிலும் மிகவிசாலமாகிய] உண்மையறிவைக் கொடுத்து, நெஞ்சில் குடிபுகுந்து - (எனது மனத்துள்)

சிலையாக எழுந்தருளியிருந்து, என்னை ஆன நின்றான் - அடியேனைக் காப்பாற்றமாறு சித்தனாக இருக்கிறான்; (எ - று.)

தேவரெல்லாரினுஞ் சிறந்தவனான திருமாலாலும் அறியப்படாத சிவ பெருமான், காமணமின்றி என்மீது எழுந்த பெருங்கருணையினால் தானே வலியவந்து அடியேனுக்கு ஆவனசெய்து, என்னைக்காக்குமாறு எனதுஞ்ஞ்சைய வாழும்படமாகக் கைக்கொண்டருளினான்; அப்பிரானது பெருங்கருணை என்மீதுத்து இருந்தவாறு என்னை! என வியந்தவாறு. “அதிசய முளத்திற்காட்டி அகம்புறந்தானாக் காட்டித், துதிசெயக்கவிரக்காட்டித் தொடக்கற கேயங்காட்டி, மதியினிற்களிப்புங்காட்டி வந்தேனை யானை கொண்டான், கதியெனவுலகம்போற்றக் களாநீழலமர்த்தாதன்” என்றது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

அறிவுக்கு ஆதாரமாகிய மனத்தினும் அம்மனத்தின்கண் அடங்கி நிற்க வேண்டிய அறிவாகிய ஆதேயம் பெரிதென்பது படக் கூறியதனால், ‘நினைவுக்கடங்காவறிவையளித்து’ என்பதில் மிகுதியணினோன்று மென்னலாம். கொண்டல் - நீரைக்கொண்டிருப்பது எனக் காளமேகத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். மேனியனும், உம்மை - உயர்வுகிறப்பு. படி எழு - அதலம் விதலம் ஸுதலம் தலாதலம் ஸலாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழுலகங்களேழு; உம்மை - இளைத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றம்மை. பானிறம் என்பதை மேலிக்கு அடைமொழியாக்காது வெண்பொடிக்கு அடைமொழியாக்கின், வெண்மையென்ற அடைமொழி நின்றுவற்று மென்க : இனி, பால் வெண்நிறம் பொடி ஏறுமேனியன் என்று கூட்டிப் பொருளுரைப்பினும் பொருத்தம். (உரு)

26. புண்ணியனொப்பனைபாகன்புராதன்ன பூங்கடுக்கைக் கண்ணியனெனங்கள் கருவைப்பிரான்களவீசனன்பர்க் கண்ணியன்றன்னடியாருடன் கூடவறிவொன்றிலாத் தண்ணியவென்னைத்தடுத்தாட்கொளநின்றதற்பரனே.

(இ - ன்.) புண்ணியன்-புண்ணியசொருபியானவனும், ஒப்பனை பாகன்-ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற் கொண்டவனும், புராதன்ன - அநாதியானவனும், கடுக்கை பூ கண்ணியன் - கொன்றைமலர்மாலையைச் சூடியவனும், அன்பர்க்கு அண்ணியன் - (தன்னிடத்து) மெய்யன்புடையார்க்கு நெருங்கியருள்செய்பவனும், எங்கள் கருவை பிரான் - எமது நாட்டிலுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள சுவாமியுமாகிய, களவு ஈசன்—, தன் அடியாருடன் கூட - தனதுமெய்த்தொண்டர்களுடன் சேர்வதற்கு, அறிவு ஒன்று இலா - உண்மையறிவு சிறிதும்இல்லாத, தண்ணிய என்னை - மிகத்தாழ்ந்த என்னை, தடுத்து - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாமல்) விலக்கி, ஆள் கொள நின்ற - அடிமைகொள்ளுமாறு நின்ற, தற்பரன் - சிறத்தகடவுளாவான்; (எ - று.)

காமவசத்தனும் மகளிப்பக்கல் மோகங்கொண்டு பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் அலைந்துதிர்ந்து சிவபெருமானது திருவருளுக்குப் பாத்திரமாதற்கேற்ற நல்

வினே சிறிதுமின்றித் தன்னடியாருடன்சேர்த்தற்கு இயைபில்லாது மிகவுந் தாழ்ந்த என்னை, திருக்கருவைச்சிவபெருமான் தனது நிர்வேககருபையினால் தடுத்து ஆட்கொண்டருளினு னென்பதாம். அறிவொன்றிலாத் தண்ணியஎன்னைத் தடுத்துத் தன்னடியாருடன்கூட ஆட்கொளநின்ற தற்பரன் கருவைப்பிரான் என்முகூட்டிப் பொருளுரைப்பினுமாம். “வேனிற்சிலை வேள்தொடுகணைக்கும் விளங்குமகளிருளங்கவற்றும், பானற்கொடியவிழிவலைக்கும் பற்றாய் வருந்தி யதுதினமும், ஈனத்துயாக்கடலழுந்தும் எனையும் பொருளா அடிமைகொண்டாய், ஞானத்துருவே தமிழ்க்கருவைநம்பா பொது வினாடித்தோனே,” “சுடரே வலியத்தடுத்தாண்ட துணையே!” என்பர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதிபிலும்.

புராதனன் - தனக்குமுன்னே தோன்றினார் ஒருவருமின்றித் தானே முதலில் தோன்றியவன். கண்ணி - நெற்றியின்மலை. அன்பர்க்கு அண்ணியன் - “பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்;” அன்பில்லாதார்க்குச் சேய்மையன் என்பது, இத்தொடரில் தொனிக்கும். அண்ணியன் - அண்மை என்னும் பகுதியடியாய் பிறந்த பெயர். தற்பரன் - தன்னினுஞ்சிறந்த கடவுள் ஒருவருமின்றித் தானே சிறந்த கடவுளாய் இருப்பவன். (உசு)

27. பாகதிக்கேவைப்பையோவறியேன்பெரும்பாதகர்போ
நாகதிக்கேவைப்பையோவறியேனெங்குநா னுறினுஞ்
சரகதிக்கேசெல்விடையாய்களாவுறைசங்கரனே
வரகதிக்கேற்றநின்பாதாரவிந்தம்வழுத்துவனே.

(இ - ள்.) சர கதிக்கே செல் விடையாய் - அம்பின் வேகம்போல (விரைந்து) செல்கின்ற விருஷபத்தை வாகனமாகவுடையவனே! களா உறை சங்கரனே - திருக்களாமரத்தின்மீழலில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற சிவபிரானே! - பர கதிக்கே வைப்பையோ - (அடியேனே) உயர்ந்த கதியாகிய முத்தியுலகத்திற் சேருமாறு கருணைபுரிவாயோ? அறியேன் - அறிக்கிலேன்; (அன்றி), பெரும் பாதகர் போம் நாகம் திக்கே வைப்பையோ - பெரும்பாலினர் செல்கின்ற நாகத்தினிடத்தில்தானே சேருமாறு செய்வாயோ? அறியேன் - நான் எங்கு உறினும் - நான் எவ்விடத்திற் சேர்ந்தாலும், வர கதிக்கு ஏற்ற - சிறந்த முத்திப்பதவியைக் கொடுத்தற்குஉரிய, நின் பாத அரவிந்தம் - உனது திருவடித்தாமரைகளே, வழுத்துவன் - துதிப்பேன்; (எ - று.)

திருக்கருவைச்சிவபெருமானே! தலைவன் திருவுள்ளத்தின்படியே செல்வது அடியவனுக்குக் கடமை யாதலால், அடியேன் நினக்கு அடிமைப்பட்ட பின்பு, எனக்கு நீ முத்தியுலகம் அளித்தாலும் நாகலோகமே அளித்தாலும் ஒருநிகராகவே பாலித்து, எங்கிருந்தாலும் உனதுதிருவடிகளையே இடைவிடாதுதியாளிப்பே நென்பதாம். இதனால், அடியவர்தாம் பெறுகின்றபேற் றைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைகொள்ளாது இறைவனிடத்துப் பக்திப்பெருங் காதலையே பெரும்பேராகக் கொள்வரென்பது பெறப்படும்; “மேலாம்பதத்

தில் விடுவையோ வன்றி யெனை, யேலாநாகத் திடுவையோ, ” “ உத்திவானா முடித்த பால்வண்ணனை யுனது, பத்தி வேண்டிவதன்றியே நாகிடைப்படி னும், முத்திலேவண்டிலேன் ” என்பர் மற்றையந்தாதிகளிலும்.

சாகதி - சரத்தின்கதிபோன்ற கதி. மிக்கவினாவுடன் செல்வதில் விடைக்கு அம்பு - உவமை. பாகதிக்கே, நாகதிக்கே, கொள்கைகள் - பிரிநிலை. விடை - வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. முதலடியில் கதிக்கு என்பது - கதியில் என ஏழனுருபின்பொருளில் வந்ததும், மூன்றாமடியில் சாகதிக்கு என்பது சாகதியால் என மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததும் - வேற்றுமைமயக்கமாம். ஸங்கரன் - (அடியார்க்குச்) சுகத்தைச் செய்பவன் : வடமொழிக் காரணச்சிறப்புப்பெயர். (உஎ)

28. வழத்துதல்போற்றல்வணங்கல்குழைதன்மகிழ்தனெஞ்சிற்
பாழ்த்தவன்புற்றுப்பலகா லுருகுதல்பாவனைபோய்
முழுத்தளின் பக்கடன் முழுகிக்களித்தன் முகலிங்கனூ
ளழுத்தவென்சென்னிகொடுத்தபின்பெற்றத திசயமே.

(இ - ள்.) முகலிங்கன் - திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தான் - (தனது) திருவடிகளை, அழுத்த - அழுத்தவைக்கும்படி, என் சென்னி - எனது தலையை, கொடுத்த பின் - சமர்ப்பித்த பிறகு [தலையை வணங்கியபிறகு], -வழுத்துதல் - துதித்தலையும், போற்றல் - வாழ்த்துக்கூறுதலையும், வணங்கல் - வணங்குதலையும், குழைதல் - நெகிழ்தலையும், மகிழ்தல் - சந்தோஷித்தலையும், நெஞ்சில் பழுத்த அன்பு உற்று பல கால் உருகுதல் - மனத்தில் முதிர்ந்த அன்பு கொண்டு பலமுறை உருகுதலையும், பாவனை போய் முழுத்த இன்பம் கடல் முழுகி களித்தல் - (பக்திப்பெருக்கினால்) எண்ணமொழிந்து [பாவசப்பட்டு] நிறைந்தபேராந்தக்கடலில் முழுகிப் பெருங்களிப்புக்கொள்ளுதலையும், பெற்றது - (யான்) அடைந்தது, அதிசயமே - வியப்பாகுமோ (எ - று.)

எனவே, சிவபிரான் தனது திருவடிகளை வணங்கிய என் சென்னியீது பொறித்தபின்பு, பக்திப்பெருக்கின்செயல்களான வழத்துதல் முதலியன என்னிடத்துத் தோன்றியதில் ஒருசிறிதும் வியப்பில்லை யென்பதாம்: ஒன்றுக்கும்பற்றாத தம்மையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டு அருள்புரிந்து தமது முடியின்மேல் சிவபெருமான் திருவடிவைத்த பெருந்தகைமையை வியந்த வாறு. சிவபிரானது திருவடிகளைத் தலையீது கொண்டு வணங்கும் பக்தர் கட்டு வழத்துதல் முதலியன தோன்றுதல் இயல்பேயென்க. “கண்ட கண்கள் புனல்பாயக் களிப்பா யுள்ளக்கரையழிய, விண்டமொழியும் நாக்குழை விம்மிமேனிமயிர் பொடிப்ப, பண்டைவசம்போய்ப் பாவசமாய்ப் பரமாதந்த தளிநவ, முண்டுதெவிட்டா வருள்புரிந்தான் கருவைவாழ முரவோனே ” என்ற பதிற்றுப்பத்தத்தாதி இவ்வு றோக்கத்தக்கது. முகலிங்கம் என்பது, சிவபிரானது அறுபத்துளான்குமூர்த்தங்களு ளொன்று. பாவனைபோய் என்ப தற்கு- (யான் அடியவன்போல) நடித்த தன்மைமாரி [உண்மையானபத்தனாகி]

என்றும், (கடவுளைத்) தியானிக்கின்ற தன்மை மிகுந்து என்றும் பொருள் கூறலாம். அதிசயமே, வகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. (உஅ)

29. பெற்றேறெனுவர்பெறுப்பெரும்பேறுபிறவித்துன்ப
மற்றேனினிமற்றடைவதுண்டோவாண்முன்றெரியச்
சற்றேமுறுவல்செய்தோர்களவீசர்பொற்றாளிணைக்குக்
குற்றேவல்செய்ப்பத்தமியேனியங்கொடுத்தவன்றே.

(இ - ள்.) அரண் மூன்று எரிய - (இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் இவைகளாலியன்ற) மதிளையுடைய திரிபுரங்களும் சாம்பலாய் எரிந்தொழியுமாறு, சற்று முறுவல் செய்தோர் - சிறிது புன்சிரிப்புக்கொண்டவராகிய, கனாசர் - திருக்கருவைச்சிவபிரானது, பொன் தாள் இணைக்கு - பொன்போன்ற இரண்டு திருவடிகட்கும், குறு வல் செய்ய - திருத்தொண்டுகரியும்படி, தமியேன் - அடியேன், இதயம் - (எனது) மனத்தை, கொடுத்த அன்றே - சமர்ப்பித்த நாள் தொடங்கியே, —(நான்), —ஒருவர் பெறு - (பக்தரல்லாதவர்) எவரும் அடைந்திராத, பெரும் பேறு - பெரிய புருஷார்த்தத்தை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; பிறவி துன்பம் அற்றேன் - பிறப்புக்களிஞ்லாகிய துன்பங்கள் நீங்கப்பெற்றேன்; இனி மற்று அடைவது உண்டோ - இனிமேல் வேறு அடையவேண்டிய பயனும் (எனக்கு) உளதோ? [எல்லாப்பயனையும் அடைந்தே னென்றபடி]; (எ - று.)

சம்சாரத்தில் அலைந்து பிறகு நன்ஞானமுண்டாகி அதனிடத்து வெறுப்புக்கொண்டவர்கள் வேண்டுபவை இரண்டும்; அவையாவன - வேண்டுவன பெறுதலும் [இஷ்டப்பார்ப்பியும்], வேண்டாதன ஒழிதலும் [அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும்] ஆம். வேண்டுவனவாவன - சிவபெருமானிடத்தும் அவனது அடியார்களிடத்தும் அன்புகொள்ளுதல் முதலியன; வேண்டாதனவாவன - பிறவித்துன்பங்கள்; இவை இரண்டும் தமக்குக் கைகூடியதனால், இனி அடையற்பாலது ஒன்றமில்லை யென்று தமது உள்ளநிறைவை இத்தனால் வெளியிட்டன ரென்க. திரிகரணங்களினாலும் இறைவனை வணங்குதல் அன்பர்களது கடமையாதலாலும், தாம் பாடல்தொண்டு செய்வதனால் வாயினால் வணங்குதல் பெறப்பட்டதனாலும், மற்றை இரண்டிகரணங்களால் சென்னியால் வணங்கியதைக் கீழ்ச்செய்யுளினாற் கூறி, மனத்தால் வணங்குதலை இச்செய்யுளால் வெளியிட்டன ரென்க. ஒருவர் பெறுப் பெரும்பேறு - அலாயலாப மெனப்படும். பிறவித்துன்பங்கள் - ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபெனதிகம் ஆதிதைவிகம் என்பன: இவற்றினிலக்கணங்கள் கீழ்க்கூறப்பட்டன. குற்றேவல் - சிவகைங்கரியம்.

பெற்றேன், அற்றேன் என்பன - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக்கூறப்பட்ட காலவழுவமைதிகள். பேறு - பெறப்படுவது; செயப்படுபொருள்விசுதி புணர்ந்துகொட்டு முதல்கீண்ட பெயர். 'இனி' - எதிர்காலம் குறிக்கும் இடைச்சொல். மற்று என்னும் இடைச்சொல் - பிறிது என்னும் பொருளது. மூன்று-ககரங்களைக் காட்டுதலால், எண்ணலளவையாகுபெயராம்.

30. கொடுங்காலபாசத்தைவீசிவெங்கூற்றுக்கொதித்துமுனிர்
தடுங்காலமுநின்னடிமறவேனலையாழிவெம்பப்
படுங்காலகூடவிடமுண்டுதேவர்பயங்கெடுத்து
விடுங்காலகாலகருவாபுரியுறைவேதியனே.

(இ - ள்.) (பாற்கடல்கடைகளில்), அலை ஆழி வெம்ப - அலைகளை யுடைய பாற்கடல் கொதிக்கும்படி, படும் - (அதனிடத்துத்) தோன்றிய, காலகூட விடம் - மிக்ககொடுவிலுத்தை, உண்டு - உட்கொண்டு, தேவர் பயம் கெடுத்துவிடும் - தேவர்களது அச்சத்தை அடியோடு ஒழித்தருளிய, கால கால - யமனுக்கும் யமனானவனே! கருவாபுரி உறை வேதியனே - திருக்கருவைக்கரி வெழுந்தருளியுள்ள அந்தணனே! —வெம் கூற்று-கொடிய யமன், கொடுங் காலபாசத்தை வீசி - (தனது) கொடுமொன காலபாசத்தை (என் மேல்) வீசியெறிந்து, கொதித்து முனிந்து - மனம் வெம்பிச் சினங் கொண்டு, அடும் காலமும் - (எண்ண) வருத்துகின்ற அந்திமகாலத்திலும், நின் அடி மறவேன் - உனது திருவடிகளை மறக்கமாட்டேன், (யான்); (எ - று.)

எல்லாச்சரணங்களும் ஒடுங்கி அறிவுமழுங்கும் அந்திமகாலத்திலும் யான் உனது திருவடிகளையே மறவாமல் தியானிப்பே னென்று தமது மன வுறுதியை வெளியிட்டவாறு. ஒருவாறு உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குகின்ற அந்திமகாலத்தில் நினைக்கின்றவாறே மேல்நிகழு மென்பது நூல்களின் துணிபு ஆதலால், அதற்கேற்ப 'நின்னடி மறவேன்' என்றார். கூற்று வனையும் உதைத்துத்தள்ளின திருவடி யாதலால், அத்திருவடியை அந்திம காலத்தில் தியானிக்கின்ற எனக்கும் யமபாதை நோராதவாறு சிவபெருமான் திருவருள் புரிவ னென்பது, 'காலகால நின்னடி மறவேன்' என்றதன் குறிப்பு. பாற்கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலமென்ற விஷத்தைக் கண்டு தேவர்கள் யாவரும் அஞ்சி நடுங்கி ஒடிச் சரணமடைய, அச்சமயத்தில் அவர்க ளது வேண்டுகோட்டு இரங்கி அவ்விஷத்தை உட்கொண்டு அவர்களை யெல் லாம் சிவபெருமான் பாதுகாத்தருளின ஞாதலால், அப்பிரானே, 'அலையாழி வெம்பப் படுங் காலகூடவிடமுண்டு தேவர்பயங்கெடுத்துவிடும் வேதியன்' என்றார்: இவ்வாலாற்றினால், செயற்கரியசெயல் செய்து உயிர்களைப் பாது காக்கும் விசித்திராசக்தியும் திருவருளு முடையவன் சிவபிரா னென்பது விளங்கும்.

காலபாசமென்பது, யமனது கயிற்றுவடிவமான ஓராயுதம். கூற்று - உட லையும் உயிரையும் கூறுபடுத்துங் கடவுள். கொதித்து முனிந்து - ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆலாகலவிஷத்தைக் காலகூட மென்றார், விஷமென்ற ஒப்புமை பற்றி. வேதியன் என்றதற்கு - வேதத்தை ஆதியில் வெளியிட்டவ னென்றும், வேதங்களினூற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றவ னென்றும் பொருள்கூறலாம்.

31. வேதியனேயென்றுஞ்சிதானேயென்றுமேனியுமைப்
பாதிபனேயென்றும்பால்வண்ணனேயென்றும்பானிறவென்

பூதியனெயென்றுநாத்தழும்பேறப்புகழ்ந்துபுகழ்ந்
தோதியநேரமெல்லாந்தமியேனெஞ்சருகியதே.

(இ - ள்.) வேதியனே என்றும் - வேதியனே என்று விளித்தும், சேர
ரனே என்றும் - விஷத்தை (க் கண்டத்தில்) தரித்தவனே! என்று விளித்
தும், மேனி உமை பாதியனே என்றும் - திருமேனியில் உமாதேவியை
இடப்பாதியிலுடையவனே! என்று விளித்தும், பால் வென்றிறம் பூதியனே
என்றும் - பால்போன்ற வெண்ணிறமான விபூதியைத் தரித்தவனே! என்று
விளித்தும், பால் வண்ணனே என்றும் - பால்வண்ணனே! என்று விளித்
தும், நா தழும்பு ஏற - (எனது) நாக்கில் வருஷண்டாம்படி, புகழ்ந்து புகழ்ந்து-
பலபடியாகத் துதித்து, ஓதிய நேரம் எல்லாம் - (உன்னைக்) கூறிய காலங்களி
லெல்லாம், தமியேன் நெஞ்சு - எனது மனம், உருகியது - நெகிழ்ந்து கரைந்
திட்டது; (எ - று.)

நினது திருப்பெயர்களைக் கூறித் துதிக்கும்பொழுதெல்லாம் என்மனம்
உருகு மென்பதாம்: இதனால், கல்நெஞ்சையும் கரைத்து உருக்கவல்ல சிவ
பிரானது திருநாமமகிமையை வெளியிட்டவாறு. சேரன - ஸ்ரீதேவன் என்ற
வடசொல்லின் திரிபு: ஸ்ரீ - விஷம். புகழ்ந்து புகழ்ந்து - அடுக்கு, பலமுறை
பற்றியது. இனி, வேதியனே - பிரமனே! என்றும் --, சேரனே - இலக்கு
மியை மார்பில்தரித்த திருமாலே! என்றும் பொருள்கூறி, சிவபெருமான்
திரிமூர்த்திஸ்வரூபியாதலால், வேதியனே சேரனே மேனியுமைப்பாதியனே!
என்று விளித்தாரெனக் கூறுவாரு முளர்; “முனியே நான்முகனே முக்கண்
ணப்பா” என்றாற் போல.

(158)

32. உருவாயுருவினொளியாயொளியினொளிகடந்த
வருவாயனைத்துபிராகிநின்றாய்குண்டகழுமித்த
கருவாபுரேசவிருதியிற் கூற்றுவன்கைப்படுநாள்
வெருவாதழைத்திடுவேன்வால்வேண்டும்விடுவிக்கவே.

(இ - ள்.) உரு ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களாகியும், உருவின் ஒளி
ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களினிடத்து ஒளிவடிவமாகியும், ஒளியின் ஒளி
கடந்த அரு ஆய் - ஒளிவடிவமாயிருத்தலோடு பிரகாசிக்கின்றதன்மை நீங்கிய
உருவமில்லாத அருவப்பொருளாகியும், அனைத்து உயிர் ஆகி - எல்லாவுயிர்
களாகியும், நின்றாய் - நின்றவனே! குண்டு அகழ் உடுத்த - ஆழமுள்ள
அகழியினாற் சூழப்பட்ட, கருவா புரம் - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளி
யுள்ள, ஈச - தலைவனே! — இறுதியில் - (எனது) அந்திமகாலத்தில், கூற்று
வன் கை படும் நாள் - (நான்) யமன்கையில் அகப்படும்போது [மரணவேதனைப்
படும்போது], வெருவாது - கலங்காமல், அழைத்திடுவேன் - (உன்னை) அழைப்
பேன்; விடுவிக்க - (அவ்யமன்கையினின்று அடியேனை) விடுவிக்கும்
பொருட்டு, ஊர் வேண்டும் - (நீ) எழுந்தருளவேண்டும்; (எ - று.)

எப்போதும் உன்னைத்துதித்துப் பழகிய பயிற்சியின் மிகுதியால் எனது அந்நிமகாலத்திலும் நான் மறவாது உன்னைத் துதிப்பே நென்றாலும், காணங்கள் ஒடுங்கி அறிவுசோர்கின்றகால மாதலால் அப்போது பூர்ணசக்தியில் லாது துதிக்கும் என்னோத்திரத்திற்கும் மனமிரங்கிக் காட்சித்து யமபா தையை விடுவித்து நற்கதியருளவேண்டு மென்று அப்போதைக்கு இப் போதே கூறுகின்றன ரென்க. “நலனழிந்து மூப்படைந்து நானழிந்து நோயாற், புலனழிந்து கண்புதையும்போதில் - உலக, விறைவியொடும் பால் வண்ண வென்றென் றுனையே, மறுகியழைப்பே னோடிவா” என்றார் வெண் பாவந்தாதியிலும். சிவபெருமான் தான் உருவமுள்ளபொருள்களின் வடிவாய் நின்றவால் ‘உருவாய்’ என்றும், உருவமுள்ளபொருள்களில் அந்தர்யாயியாய் உறைந்து அவற்றிற்கு நாமரூபங்களை யுண்டாக்குதலால் ‘உருவினொளியாய்’ என்றும், ஒளிவடிவமாயிருக்கும் கடவுளே கட்புலனாகாது அருவப்பொரு ளாய் நின்றவால் ‘ஒளியின்ஒளிகடந்த அருவாய்’ என்றும் கூறினார். சிவ பிரானே உருவப்பொருளாகியும், அப்பொருள்களின் உள்ளே உறையும் அந் தர்யாயியாகியும், அருவப்பொருளாகியும், எல்லாவுயிர்களாகியும் உள்ளா நென் பது, முதலிரண்டடியின் கருத்து. (ந உ)

33. விடத்தக்கதிந்தவிடக்குடனெனல்வேர்களைந்து
கூடத்தக்கநென்றுமொழியாவெகுளித்துரிசுகற்றி
யடத்தக்கதுமனச்சங்கற்பநெஞ்சத்தகவயலி
னடத்தக்கதுகளவீசர்பொற்றுமென்னுநாற்றினையே.

(இ - ள்.) இந்த விடக்கு உடல் - (பலவகைத்துண்பங்கட்கும் இடமாகிய) இந்த மாமிச சரீரம், விட தக்கது - வெறுத்துவிடத்தக்கது [உபேட்சிக்கத்தக்கது]; நான் எனல் - ‘நான்’ என்று பாராட்டும் அகங்காரம், வேர்களைந்து கூட தக்கது - அடியோடுஒழித்து எரிக்கத்தக்கது; என்றும் - எப்போதும், ஒழியா - (உடலை விட்டு) நீங்காத, வெகுளி துரிசு - கோபமாகிய குற்றத்தை, அகற்றி - நீக்கி, மனம் சங்கற்பம் - மனத்தினது வீணாகற்பனையெண்ணம், அட தக்கது - அடியோடு ஒழிக்கத்தக்கது; கள ஈசர் பொன் தாள் என்னும் நூற்று - திருக்கருவைச்சிவபிரானது அழகியதிருவடியாகிய நூற்று, நெஞ்சத்து அகம் வயலில் - மனத்தினிடமாகிய கழனியில், நட தக்கது - (நற்பயன்வினாயுமாறு) நெதற்குத்தகுந்தது; (எ - று.)

இந்தமாமிசதேகத்தினிடத்து அபிமானத்தை யொழித்து அகங்காரத்தை விட்டுக் கோபத்தையும் மனச்சங்கற்பத்தையும் முதலறக்கெடுத்துச் சிவபிரானது திருவடினை எப்போதும் நெஞ்சிற் பதியவைக்கவேண்டு மென்பதாம். “வினையின்வந்தது வினைக்குவினாவாயது, புனைவனநீங்கிற் புலால்புறத்திடுவது, மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணியிருக்கை, பற்றின்பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம், புற்றடங்கரவிற செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறமுஞ் சல், தவலாவுள்ளத் தன்பாலுடையது, மக்கன்யாக்கையிது” என்றவாறு தூயதல்லாத தாகுதலால், ‘விடத்தக்கது இந்த விடக்குடல்’ என்றார். தானல்

லாத உடம்பை யான் என்று பற்றுச்செய்வது, அகங்கார மெனப்படும் : தத் துவவுணர்ச்சியால் அதனைத் தானல்லாத தென்ற உண்மை தெளிந்து அதன் கண் பற்றைவிடுதல் இன்றியமையாதது என்பதை விளக்க 'நானெனல் வேர்களைத்துசுடத்தக்கது' எனப்பட்டது : இங்கு, உபலக்ஷணத்தால், தன்னோடு இயைபுதில்லாத பொருளை எனதென்றுகருதும் மமகாரத்தையும் விட வேண்டுமென்பது கொள்க. "சினமென்னுஞ் சேர்த்தாரைக் கொல்லி யினமென்னும், ஏம்புணியைச் சுடும்" என்றவாறு தன்னையும் தன்னுனத்தையும் அழிக்குந்தன்மையதான வெகுளியை யடக்குவது இன்றியமையாத தென்றார். "என்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன" என்றபடி மனத்தின் வீணான கற்பனையெண்ணங்கள் கடவுளைத் தியானித்தற்குரிய பயன்படுங்காலத்தை வீண்படுத்து மாதலால், அச்சங்கற்பம் ஒழியற்பாலதாம். திருவடி நெஞ்சிற் பதிந்து பலநற்பயன்கள் வீளைதற்குக் காரணமாய் நின்றலால் அதனை 'நாற்று' எனவும், அதற்கு இடங்கொடுத்து நின்றலால் நெஞ்சத்தை 'வயல்' எனவும் உருவகஞ்செய்தனர். "சிறக்கத்தக்கது கருவையான் திருவடிநேயம், மறக்கத்தக்கது மற்றுளமயத்தின்மயக்கம், துறக்கத்தக்க திவ்வுடம்பை யானென்றுறு தொடர்பு, பிறக்கத்தக்கது சிவாநந்தவாரியின்பெருக்கே" என்ற செய்யுளின் வாய்பாடுகொண்டது, இச்செய்யுள்.

நாற்றினை - இன் 33 - சாரியைகள் : இவ்வாறுகொள்ளாது இரண்டாம் வேற்றுமைவிரியாகக்கொண்டு பொருள்கூறின் எட்டுபாடி என்னுங்குற்றத்திற்கு இடமாதல் காண்க. இனி, விடக்குடல் முதலியவற்றில் இரண்டாறு ருபு தொக்கதெனக் கொண்டு பொருள்கூறுவாரு முளர். நாற்று - நாவவது [தோன்றுவது] எனக் காரணக்குறி. (ந.உ)

34. நாற்றடந்தோடிசையெட்டிலுந்தட்டநாகளிக்குறி
கூற்றடுந்தாளொழுபாதலம்போய்ப்புகக்கொன்றைநரு
ஆற்றெழுமபொன்முடியண்டகடாகமொளிக்கநின்று
பாற்றிருமேனிக்களவீசனும்பவிரிகொண்டே.

(இ - ன்.) பால் திருமேனி களவீசன் - பால்போன்ற [வெண்மையான] திருமேனியையுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரான், —நால் தடதோள் - (தனது) நான்கு பெரியதோள்களும், திசை எட்டிலும் தட்ட - எட்டுத்திக்குக்களிலும் போய் முட்டவும், —நாக அளிக்கும் கூற்று அடிக் தாள் - நாகலோகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற யமனை அழித்தபாதம், எழு பாதலம் போய் புக - (கீழுலகங்களூன்) ஏழாவதாகிய பாதாளலோகத்திற் சென்றுபுகவும், —கொன்றை நரு ஊற்று எழும் பொன் முடி - (தன்மீது அணிந்த) கொன்றைமலர்களிலிருந்து தேன் ஊற்றெழுந்தபாய்கின்ற அழகிய திருமுடி, அண்ட கடாகம் ஒளிக்க - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டை மறைக்கவும், —நின்று - (இவ்வாறு பெரியதொருவடிவத்துடன்) நின்று, புவிரிகொண்டு ஆடும் - சுழன்று கொண்டு திருந்தனஞ்செய்வன் ; (எ - று.)

சருவசங்காகாலத்திற் சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்கின்ற திருவுருவத்தின் வளர்ச்சியைக் கூறியவாறு. “முடிகடந்தது ககனகோனகை நெடு முகட்டினுக்கப்பாலும், அடிகடந்தது பாதலமேழினுக் கப்புறத் தனலோடும், துடிக்கிடந்தகை கடந்தன திகந்த மாறொல்புகழ்க்களாவீசன், பொடிகிடந்தபான்மேனியன் திருநடம் புகலுதற்கெளிதோ” என்றார் பதிற்றுப்பத்தர் தாதியிலும். எழு - ஏழாவது என்ற பொருளைத் தந்தது; இலக்கணை. பவுரி - சுழன்றுசுழன்று ஆடுங் கூத்து. (ந.ச)

35. கொண்டாளப்பெற்றவர் தம்மடியார்கள் குறைசெயினார் தண்டாமுனிவுற்றிகழ்தல்செய்பார்தமியேன்பிழைநாறுண்டாயினும்பொறுத்தாளுந்தகைமையுன் துகடன் கண்டார்நகைப்பர்களவீசநீயென்னைக்கைவிடினே.

(இ. ள்.) கொண்டு ஆன பெற்றவர் - (தம்மை அடைக்கலமடைந்தவரை) ஆட்கொண்டு பாதுகாக்கின்ற தலைவர், தம் அடியார்கள் குறை செயினும் - தமது அடியவர்கள் குற்றஞ்செய்தாலும், தண்டா முனிவு உற்று இகழ்தல் செய்யார் - நீங்காத கோபங்கொண்டு இகழமாட்டார்கள்; (ஆதலால்), தமியேன் - அடியேனிடத்தில், பிழை நாறு உண்டாயினும் - மிகப் பலதவறுகள் இருப்பினும், பொறுத்து ஆளும் தகைமை - (அதிகாரணமாகத் தண்டியாமல் அக்குற்றங்களைப்) பொறுத்து அடிமைகளோளும் பெருந்தன்மையைக்காட்டுதல், உனது கடன் - உனக்குக் கடமையாகும்; களவீச—! நீ—, என்னை கைவிடின் - என்னை (ஆட்கொண்டு பாதுகாவாமல்) உபேட்சித்தால், கண்டார் - பார்த்தவல்லோரும், நகைப்பர் - (அப்படி உபேட்சித்த உன்னைப்) பரிசுசிப்பார்கள்; (எ - று.)

தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரணமடைந்தவரைக் குற்றம்பாராது பாதுகாத்தல் உலகவியல்பு; ஆதலால், உன்னையே நம்பிச் சரணமடைந்த அடியவனாகிய என்னையும் குற்றம்பாராட்டாது பாதுகாக்கவேண்டியது நினது கடமை யென்பதாம். இச்செய்யுளில், அடியார்களுது பிழைகளைப் பாராமல் பாதுகாத்தல் தலைவரது இயல்பு என்ற பொதுப்பொருளைக்கொண்டு, எனது குற்றத்தைப் பாராது பாதுகாத்தல் நினது கடன் என்ற சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்தித்தது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின்பாற்படும். சகலகல்யாண குணபரிபூர்ணனெனப்படுகின்ற இறைவன் “அடியாரிழைத்த பிழைகோடி நெஞ்சினறியாத ஆதிமுதல்வன்” என்று கூறப்படுமாறு அக்குணங்களுல்லா வற்றினும் தலைமைக்குணமாகிய கருணையைக் கைக்கொண்டு நில்லாவீடின் அவனது குணங்கட்கே ஓரிழிவாதலால், ‘களவீச நீ என்னைக் கைவிடின் கண்டார் நகைப்பர்’ என்றார். வேறுகதியின்றிச் சரணமடைந்தவரைக் காவாது கைவிட்டால் விட்டவரையே பலரும் இகழ்வ ரென்றபடி. “நானிலத் தோர்முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாற், கானநதம்பூங்களவீச - ஈனமுரைத், தென்னைச் சிரிப்பாரென் தெண்ணாதே எம்பெருமான், உன்னைச் சிரிப்பாரு முண்டு” என்ற வெண்பாவந்தாதி ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (ந.க)

36. கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள் பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்விட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென்றுவேலைவென்று
மைவிட்டெறிக்குங்கண்ணொப்பனையோடுமழவிடைமே
னெய்விட்டகுலப்படையண்ணலேவந்துநின்றனுகொள்ளே.

(இ - ள்.) நெய் விட்ட - நெய்ப்பூசப்பெற்ற, குலம் படை - குலாயுதத்
தையுடைய, அண்ணலே - பெருமையிற்றிறந்தவனே! --கை விட்டு - கைகள்
சோர்வடைந்து, கால் விட்டு - கால்கள் (மடக்கமாட்டாதபடி) வலிமை
குறைந்து, கண்கள் பஞ்ச இட்டு - கண்கள் (பார்வைகுறைந்து) பஞ்சடைந்து,
கலங்கி - கலக்கங்கொண்டு, உயிர் மெய் விட்டு போம் பொழுது - (எனது)
உயிர் உடலைவிட்டுப் போகும் காலத்தில் [அந்திமதசையில்], வேலை வென்று -
வேற்படையைச் சயித்து, மை விட்டு எறிக்கும் - அஞ்சனமெழுதப்பெற்று
(ஒளி) வீசுகின்ற, கண் - கண்களையுடைய, ஒப்பனையோடு - ஒப்பனையம்மை
யுடன், மழ விடைமேல் - இளமையாகிய விருஷபத்தின்மேல் ஏறி, அஞ்
சேல் அஞ்சேல் என்று - அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொல்லிக்கொண்டு,
வந்து நின்று - (எனக்கு எதிரில்) எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து நின்று,
(என்னை), கொள் - (நினது திருவடியிற்) சேர்த்துக்கொள்வாய்; (எ - று.)

எனது கரணங்கள் யாவும் வலியொடுங்கி உயிர்போகின்ற அந்திமகாலத்
தில் நினைநினைப்பது அரியதொருகாரிய மாதலால், அக்காலத்து என்செய
லைக் கருதாது மறுபிறப்பில்லாதபடி அஞ்சாதேயென்று அபயமளித்து
நினது திருவடிகளைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு; “சாதல்முடி
கிற் றனைமறந்து நாவிறங்கும், மாதையரிற் சற்றும் வழுத்தறியேன் - ஆதலி
னால், அப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றேன். ஒப்பனை
யான்பாகா வுனை” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். முதலடியால், மாணவன்
தையை வெளியிட்டவாறு.

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்ற அடுக்கு - அச்சம் ஒழியுமாறு தேற்றுதற்
பொருளை விளக்குஞ் சொற்றொடரின் அதுவாதம். மழ - இளமைகுறிக்கும்
உரிச்சொல். துருப்பிடியாமைப்பொருட்டுச் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களில்
நெய்ப்பூசுதல், இயல்பு. இனி, நெய்விட்ட சூலம் - பகைவரது நிணந்தோயப்
பெற்ற சூலம் எனினுமாம். அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர் : பெருமை
யிற் சிறந்தவனென்று பொருள். (ந.சு.)

37. நின்றாள்வழுத்தநினைவுதந்துள்ளினிலைதிறம்பிக்
குன்றுவகையெண்ணையாட்கொண்டதாற்கொடியேன்புரித
னன்றக்கொள்வதல்லாற்பிழைநாடலைநாடினருக்
கொன்றாய்ப்பலவுருவாங்கருவாபுரியுத்தமனே.

(இ - ள்.) நாடினருக்கு - விரும்பின அடியார்கட்கு, ஒன்று ஆய் - ஒப்
பற்ற கடவுளாகியும், பல உரு ஆம் - (உலகிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களின்
வடிவமாகிய மிருக்கிற, கருவாபுரி உத்தமனே - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்த

ருளிய சிறந்த கடவுளே!—நின் தாள் வழத்த - உனது திருவடிகளைத் துதிக்கும்படி, நினைவு தந்து - (அடியேனுக்கு) எண்ணத்தைக் கொடுத்து, உள் எில் நிலை திறம்பி குன்ற வகை - மனத்தில் உறுதியுழிந்து மாறுபட்டுக் குறையாதபடி, என்னை—, ஆள்கொண்டதால் - (நீ) அடிமைகொண்டதனால்,— கொடியேன் புரிதல் - தீயவனாகிய யான் செய்யுந் தொழில்களை, நன்று ஆக கொள்வது அல்லால் - நல்ல தொழிலாகத் திருவுள்ளத்திற் கொள்வதேயல்லாமல், பிழை நாடலை—(அத்தொழிலிற் சிறிதும்) குற்றமுளதாகக் கருதமாட்டாய்.

நீ உனது திருவடிகளைத் தியானிக்கும்படி திருவருள்புரிந்ததோடு உன்னையன்றி வேறுநாடாத மனவுறுதியையும் எனக்குத்தந்து ஆட்கொண்டாயதலால், நான்செய்யுந் தொழில்களிற் குற்றத்தைக் கருதாமலிருப்பதன்றி அதனைக் குணமாகவுங் கொள்கின்ற யென்பது பெறப்படு மென்பதாம். “என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும்” என்று பிற்சமயத்தார் கூறியதும் காண்க. இவ்வாறு அடியார்செய்த குற்றத்தைக் கடவுள் குணமாகக்கொள்ளுதல் - வாத்ஸல்ய மெனப்படும்; (வாத்ஸல்ய மாவது - அன்றுஈன்ற கன்னின்மீது உள்ள அசுத்தங்களைத் தாய்ப்பசுவானது சிறிதும் அருவருப்புக்கொள்ளாமல் அன்போடு காலினால் நக்கிப் போக்கிய மாகக்கொள்ளுதல் போல்வது; வத்ஸம் - கன்று.) ஒப்பற்ற கடவுளாகிய சிவமே எல்லாப்பொருள்களாகவும் நிற்கின்ற தென்னுஞ் சிவாத்வைதமபற்றி, ‘ஒன்றாய்ப் பலவாங் கருவாபுரியுத்தமன்’ என்றார். நாடலை - ‘நாடு’ என்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை வினைமுற்று. கொண்டது - தொழிற்பெயர். (௩௭)

38. உத்திப்புயங்கமுடிக்களவீசவுனதுபத

பத்திக்குரியபழவடியார்தம்மைப்பாமகருஞ்

சுத்தக்கமலையுநல்லிந்திராணியுத்தோய்வதற்குச்

சித்தத்துமால்கொண்டுசேர்விடந்தேடியுஞ்செல்குவரே.

(இ - ள்.) உத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, புயங்கம் - நாகத்தை, முடி - திருமுடிமேல் (ஆபரணமாகத்) தரித்த, களவீசு—! உனது பதம் பத்திக்கு உரிய - உனது திருவடியிற் பத்திசெய்வதற்கு உரியவர்களான, பழம் அடியார் தம்மை - பழமையான அடியார்களை,— பாமகளும் - சரசுவதியும், சுத்தம் கமலையும் - பரிசுத்தமான தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற இலக்குமியும், நல் இந்திராணியும் - அழகிய இந்திராணியும், தோய்வதற்கு - கூடிவாழ்வதற்கு, சித்தத்து மால் கொண்டு - மனத்தில் மோகன்கொண்டு, சேர்வு இடம் தேடியும் - (அவர்கள்) சேர்ந்துள்ள இடத்தைத் தேடியும், செல்குவர் - போவார்கள்.

சிவபெருமானது அடியார்களைச் சரசுவதி முதலியோர் நாடிச்சேர்வ ரென்று, சிவபக்தர்களின் பெருமையை விளக்கியவாறு: என்றது - சிவபக்தர்கட்குக் கல்வியும் செல்வமும் இந்திரபதவியும் வழிதேடி வந்துஅடையு மென்பதாம். இனி, சிவபெருமானிடத்துப் பத்திசெலுத்தியவர்களே அச்

சிவபெருமானது திருவருளால் பிரமனாகவும் விஷ்ணுவாகவும் இந்திரனாகவும் தோன்றுவ ரெனினுமாம்.

உத்தி - படப்புள்ளி: “உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே” என்ற விடத்திலும் இச்சொல் இப்பொருளிற் பயின்றுள்ளது. புயங்கம்-புலங்கம்: (கால்களில்லாமையால்) மார்பினுற் செல்வதென்றும், வளைந்து செல்வதென்றுங் காரணப்பொருள்படும். பாமகள் - பாலிற்குஉரிய மகள்; ஸாஸ்வதியின் அருளினால்தான் பாடல்பாடுந் திறமையுண்டாகு மென்ற கொள்கைபற்றி, அவளை ‘பாமகள்’ என்றார்: வடமொழியிலே கவநசக்தியை ‘ஸாஸ்வதம்’ என்று கூறுதலும் இதுபற்றியே. கமலை - கமலத்தில் வீற்றிருப்பவள்: கமலா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஸியாயிற்று. இந்த்ராணீ - இந்திரன் மனைவியென்ற பொருளில் வருவதாய், ‘இந்திரன்’ என்பதன் பெண்பாலான வடமொழி. மால் - காமமயக்கம். (௩௮)

39. செல்வச்செருக்கர் தலைவாயிரோறுந்திரிந்துதிரிந்
தல்லந்துயர்கொண்டினைத் துவிட்டேனடியேனினியப்
புல்லர்க்கெளிமைபுகலாமற்காத்தருள் பூர்த்தபு
மல்லற்புழைமுஞ்சூழ்கருவாபுரிவானவனே.

(இ - ள்.) பூ தடமும் - தாமரைப்பூக்கள் நிறைந்த தடாகங்களும், மல்லல் பழமும் - வளப்பம்பொருந்திய வயல்களும், சூழ் - சூழ்ந்துள்ள, கருவாபுரி - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்தருளியுள்ள, வானவனே - தேவனே!—அடியேன்—, செல்வம் செருக்கர் தலைவாயில் தோறும் - செல்வச்செருக்குடையவர்களது வீட்டுவாயில்களிலெல்லாம், திரிந்துதிரிந்து - பலபடியாக அலைந்து, அல்லல் துயர் கொண்டு - பெருந்தன்பமடைந்து, இளைத்துவிட்டேன் - சோர்ந்துபோனேன்; இனி - இனிமேல், அ புல்லர்க்கு - அந்த அற்பர்களிடத்தில், எளிமை புகலாமல் - ஏழைமைப்பேச்சைச் சொல்லாதபடி, காத்து அருள் - (அடியேனைப்) பாதுகாத்தருள்வாய்; (௪ - ௩.)

நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையும் உடையாரான அற்பமனிதரையடுத்து அவர்வீடுகள்தோறுஞ் சென்று திரிவதனால் ஒருபயனும் பெறாமல் வாளா வருந்தினேன்; இனி அவ்வற்பர்களிடத்திற் சென்று எளிமைப்படாதபடி அடியேனைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாக்கவேண்டு மென்பதாம். “அகத்தாரோ வாழ்வாரென் நண்ணாந்துநோக்கிப், புகத்தாம்பெருஅர் புறங்கடைபற்றி, மிகத்தாம் வருந்தியிருப்பாரே” என்ற வாறு செல்வர்களது வீட்டினுள்ளே சென்று இரத்தற்கு துழையத்தொடங்கி வாயில்காவலாளர்களால் தடுக்கப்பட்டித் தாம் உள்ளே துழையப்பெறாமல் வாயிற்புறத்தைப் பிடித்து வருந்தும்படி நேர்ந்த பழம்பிறப்புக்களை நினைத்து ‘செல்வச்செருக்கர் தலைவாயில்தோறுந் திரிந்துதிரிந், தல்லல்துயர்கொண்டினைத் துவிட்டேன்’ என்றார். “பதமறிந்து வாய்பார்த்துப் பற்றாதபுல்ல, ரிதமறிந்தாந் கிண்சொலியம்பி - மதிகலங்கி, நன்னாங்கழித்துவிட்டேன்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். அல்லல் துயர் - ஒருபொருட்பண்மொழி. (௬௬)

40. வானவிர்திரனிர்திரைகேள்வன்மறைவிரிஞ்சன்
 றுளவரென்றுபுகல்வதுண்டோசமரிற்சிலையாற்
 கானவனெற்றுங்களவீசான்றுகடல்விடத்தைப்
 போனகமாகவமுதுசெய்யாவிடிற்பூதலத்தே.

(இ - ன்.) சமரில் - போரில், கானவன் - காட்டில் வசித்தவனாகிய அருச்
 சுனனால், சிலையால் - விற்கமுந்துகொண்டு, எற்றும் - அடிக்கப்பெற்ற, கள
 வீசர் - அன்று - (பாற்கடல்கடைந்த) அக்காலத்தில், கடல் விடத்தை - அக்
 கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலவிஷத்தை, போனகம் ஆக - உணவாகக்
 கொண்டு, அமுது செய்யாவிடின் - அமுதுசெய்யாதிருப்பராயின், - பூத
 லத்த - இப் பூமியில், வானவர் - தேவர்களும், இந்திரன் - (அத்தேவர்கட்
 குத்தலைவனாகிய) இந்திரனும், இந்திரை கேள்வன் - திருமகன்கொழுநாகிய
 திருமாலும், மறை விரிஞ்சன் - வேதங்களை யோதுகின்ற பிரமனும், தானவர் -
 அசுரர்களும், என்று - புகல்வது - சொல்லுதல், உண்டோ - உண்டாகுமோ?

சிவபெருமான் பாற்கடலினின்று தோன்றிய கொடுவிடத்தை அமுது
 செய்யாதிருப்பின், வானவர் தானவர் என்கிற சாதிகளும் அவர்கட்கெல்லாந்
 தலைவரான இந்திரன் விஷ்ணு பிரமன் என்னுந் தேவர்களும் ஆகிய யாவரும்
 அடியோடு அழிந்துபோயிருப்பார்கள்; அவ்வாறு அழியாதபடி சிவபெருமான்
 விஷத்தையுண்டதனால் தான், தேவர்கள் தாமும் இந்திரன் பிரமன் முதலிய
 பேர்களைச் சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்றன என்பதாம். சிவபிரான் விஷ
 தையுண்ட இவ்வரலாற்றினால், அப்பிரானது செயற்கரியசெயல் செய்து
 உயிர்களைப்பாதுகாக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளும் பாத்துவரும் விளங்
 கும்: “ கற்பங்கடத்து கடவுளராய் வாழ்வரோ, பொற்பங்கயன் முதலாம் புத்
 தேளிர் - அற்புதமே, தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவைநாதனார், வெவ்
 விடத்தை யுண்ணாவிடின் ” என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

இந்திரன் - பாமைசுவரியமுடையவன்; இந்திரை - பாமைசுவரியங்கட்
 குத் தலைவி: இவ்விரண்டும் - காரணவிகுறிப்பெயராய் வரும் வடசொற்
 கள். விரிஞ்சன் - (அன்னப்) பறவையாற் சுமக்கப்படுபவ னென்றும், பஞ்ச
 பூதங்களைப் படைப்பவனென்றும் அவயவப்பொருள்படும் வடமொழி. சமர் =
 ஸமரம். (சு0)

41. பூதகணத்தொடுவேதாவுந்தாளம்புடைக்கவொரு
 பாதமெடுத்துப்பவிரிகொள்வோய்பண்டையாகமத்தும்
 வேதசிரத்தும்பொலிகளவீசமெலியவரு
 மேதமகற்றுவதுன்கடனென்கடனேத்துவதே.

(இ - ன்.) பூதகணத்தொடு - பூதகணங்களும், வேதாவும் - பிரமனும்,
 தானம் புடைக்க - (நர்த்தனத்திற் சதியிதித்தற்கு ஏற்பத்) தானங்கொட்ட,
 ஒரு பாதம் எடுத்த - ஒருகாலத் தூக்கிக்கொண்டு, பவிரி கொள்வோய் -
 திருநடனஞ் செய்பவனே! பண்டை ஆகமத்தும் - பழமையாகிய (இருபத்

தெட்டுச்) சைவாகமங்களிலும், வேத சிரத்தும் - வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிடத்துக்களிலும், பொலி - விளங்குகின்ற, களவீசு—! ஏத்துவது - (உன்னைத்) துதிப்பது, என் கடன் - எனது கடமையாகும்; (அதற்குப்பதிலாக), மெலிய - (யான்) வருந்துமாறு, வரும் - (என்னை மெலிய) வருகின்ற, ஏதம் - (பிறவித்) துன்பங்களை, அகற்றுவது - நீக்கிப் பாதுகாப்பது, உன் கடன் - உனது கடமையாகும்; (எ - று.)

உன்னை வணங்கித்துதித்தல் எனதுகடமை; இக்கடமையை யான்செய்திட்டே னாதலால், இனி எனது பிறவித்துன்பங்களை யொழித்து முத்திரை கிப் பாதுகாத்தல் உனதுகடமை யென்பதாம். “என்செய லுன்றாள் லினிய மலர் சாத்துவதே, உன்செய லென்றுன்பமொழிப்பதே - மின்முனையும், வேணியாய் தென்கருவைவேந்தே யனலேந்தும், பாணியாய் வேதாதிபா” என்பர் வெண்பாவிலும். சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்யும்போது பூதங்களும் பிரமனும் தாளங்கொட்டுவ ரென்க. ஒருகாலேத்தூக்கியவண்ணம் மற்றொருகாலாம் உத்தாடுதல், ‘குஞ்சிதநடனம்’ எனப்படும். சிவபெருமானது சுவருப்பதைச் சைவாகமங்களும் உபநிஷத்துக்களுமே உள்ளபடி யுணர்த்துவன வாதலால், ‘பண்டையாகமத்தும் வேதசிரத்தும் பொலிகளவீசு’ என்றார்.

42. ஏத்தியமூவர்தமிழ்மாலேசாத்துமிணையடிக்கென்

னாத்தரும்புன்சொற்றொடைபுனைவாய்சொற்பொனாட்டிலைந்து
காத்தருநாண்மலர்குடும்புரிசடைக்காட்டெருக்கம்
பூத்தருமலைபுனைகளவீசுபுராந்தகனே.

(இ - ள்.) புர அந்தகனே - திரிபுரங்களை யெரித்தழித்தவனே! செம் பொன் நாட்டில் - சிவந்த பொன்மயமான தேவலோகத்திலுள்ள, ஐந்து கா - ஐந்து தேவதருக்களும், தரும்-கொடுக்கிற, நான் மலர்-அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்களே, குடும் - அணிந்துள்ள, புரி சடை காடு - முறுக்கிக்கட்டிய சடைத் தொகுதியில், எருக்கு தரு பூ மலை - எருக்கஞ்செடியினின்று உண்டாகும் மலர்களாலாகிய மாலையை, புனை - அணிந்த, களவீசு—! ஏத்திய - (பாடல் பாடித்) துதித்த, மூவர் - மூன்று நாயன்மார்களது, தமிழ் மலை - தமிழ்ப்பா மாலையை, சாத்தும் - அணிந்துகொண்ட, இணை அடிக்கு - (உனது) இரண்டு திருவடிகளில், என் நா தரும் புல் சொல் தொடை - எனது நாலினால் பாடும் இழிவானபாமலைகளையும், புனைவாய்-(விருப்பத்தோடு) அணிந்துகொள்வாய்.

யிகவுஞ்சிறந்த கற்பகமங்களின் மலர்களோ டொப்ப யிகவும் இழிவான எருக்கமலர்களையும் சிவபெருமான் சடைமேலணிந்துகொள்ளும் இயல்பின னாதலால், அவ்வாறே தத்துவஞானங்களிந்த மெய்யடியார்கள் பக்தியோடு திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிறந்த தமிழ்ப்பாசரங்களாகிய தேவாரத்தோடொப்ப அறிவில்லாத தமது யிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிப்ப நெண்ணுந் துணிபுபற்றி, இவ்வாறு வேண்டுகின்றன ரென்க. ‘செம்பொனாட்டிலைந்து காத்தருநாண்மலர்குடும் புரிசடைக்காட் டெருக்கம்பூத்தருமலை புனை’ என்ற அடைமொழி - முன்னிரண்டடியிற் கூறிய விஷயத்துக்கு உபதாரப்பட

வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பட உரைக்கப்பட்டதனால், கருத்துடையடைமொழியணியாம். “போதமறியேன் புகன்றகவிவிண்ணப்பம், ஏதுந் திருச்செவியி லேறமோ - சீதநிலாத், திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை, தங்கவணியுந் கருவேசா” என்ற வெண்பாவந்தாதி இங்குக் கருத்தக்கது.

மூவர் - திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரமூர்த்திகள் திருநாவுக்கரசர் என இவர். மூவர்தமிழ்மாவீல - தேவாரம், தேவலோகம் செம்பொன்மயமான உலக மாதலால், அது - ‘செம்பொனாடு’ எனப்பட்டது. கீத்துதேவதருக்கள் - மந்தாரம் பாரிஜாதம் ஸந்தாகம் கல்பம் ஹரிசந்தம் என்பன. இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் பருத்து ஒருசோலைபோலப் பரவிவளர்ந்திருத்தலால், ‘கீத்துகா’ என்றார். எருக்கம்பூ, அம் - சாரியை. பூதரு - பூத்தந்த [பூவின லாகிய] எனினுமாம். அந்தகன் - யமன் : புரந்தகன் - புரங்களுக்கு முடிவைச் செய்தவன். (சஉ)

43. புரந்தரண்பண்டைப்பழிதீரப்பொன்னிதழ்ப்பூங்கமல
நிரந்தரஞ்சாத்தவருள்புரிந்தோனிலவேடணிந்த
காந்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தருமோவறியேனளியேனிட்டமாமலர்க்கே.

(இ - ன்.) பண்டை - முற்காலத்தில், புரந்தரன் - தேவேந்திரனது, பழி - பிரமகத்திதோஷம், தீர - நீங்கவும், பொன் இதழ் பூ கமலம் - பொன் மயமான இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்களை, நிரந்தரம் - எப்போதும், சாதத - (தனக்கு அவ்விந்திரன்) சமர்ப்பிக்கவும், அருள் புரிந்தோன் - கிருபைசெய்தவனுதய, - நிலவோடு - நிலாவையுடைய பிறைச்சந்திரனுடனே, அணிந்த - தரித்த, காந்தை - காந்தை மலர்களையுடைய, அம் - அழகிய, செம் சடை - சிவந்த சடையோடுகூடிய, பால்வண்ணநாதன், -- அளியேன் - (கருணையினம்) பாதுகாத்தந்தி உரியவனுன் அடியேன், இட்ட - (தனக்குச்) சமர்ப்பித்த, மா மலர்க்கு - சிறந்த புஷ்பங்கட்கு, கருணை பொங்கி - திருவருள்மிகுத்து, வரம் தருமோ - (எனது) விருப்பத்தைத் தருவானே’ (அறியேன்); (எ-று.)

தேவேந்திரன் தனக்குப் பொற்றாமரைமலரையணிந்து வழிபட்டுப் பழி தீருமாறு அருள்புரிந்த சிவபிரான், அடியேன் மலர்கொண்டு பூசித்து வழிபட்டு வணங்குமாறு என்னையும் திருவருள்கொண்டு பாதுகாத்தல் முறை; அவ்வாறு திருவருள்பாலிப்பனே’ அன்றிக் கைவிடுவனே என்பதாம். தேவர் கட்கெல்லாம் தலைவனுதய இத்திராணிடத்துக் கருணைபுரிந்தவன் மனிதரிற் கடைப்பட்டவனுதய என்னிடத்துக் கருணைபுரிவனே? என்று கீயங் கொண்டவாறு. கடம்பவனத்து வந்தமாத்நிரத்தில் தனதுபாவம் நீங்கப் பெற்ற இத்திரன் அத்தலத்து எழுந்தருளிய சிவபெருமானிடத்துப் பொற்றாமரைப்பொய்கையினின்று தாமரைமலர்களைத் தான் கடோறுஞ்சாத்தும்படி வரம்பேண்ட, அக்கடவுள் ‘சித்திராபெண்ணியதோறும் கம்மைப் பூஜை செய்தால் வருடமுழுதும் பூஜைசெய்த பயன் கிடைக்கும்’ என்று கட்டளை

யிட, அவ்வாறே தேவேந்திரன் வருடந்தோறும் செய்கின்றன நென்ற புராணகதையை உட்கொண்டு 'பொன்னிதழ்ப் பூங்கமலம் நிரந்தராஞ்சாத்த வருள்புரிந்தோன்' என்றார்.

புரந்தரன் - பகைவர்களினுடம்பை அல்லது நகரங்களை யழிப்பவன் ; கமலம் - நீரை யலங்கரிப்பது ; நிரந்தரம் - இடையிடில்லாத காலம். இவை - வடசொற்கள். நிலவு - இலக்கணமால், பிறைச்சந்திரனைக் குறித்தது. பால்வண்ணநாதன் தருமோ - செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது : 'அருள்புரிந்தோர்...பால்வண்ணநாதர் வரத்தருமோ' என்ற பாடம் சிறவாது. அளியேன் - இரங்கி அருள்புரிதற்குடரிய நான்.

முன்னரண்டடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் செல்வச்செருக்கில் மூழ்கிப் பெண்மயலி லகப்பட்டுத் தனதுகுருவாகிய பிரஹஸ்பதி வருகையில் அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்யாதுபோக, அதுகாரணமாக அக்குரு சென்றவிடத்தெரியாது மறைந்துவிட, அப்போது பிரமதேவனதுகட்டளையின்படி தவஷ்டாவின் புதல்வனாகிய விசுவருபனென்னும் அசுரனொருவனைக் குருவாகக் கொண்டு அவனிடத்துத் தேவேந்திரன் ஒருமாகஞ்செய்யுமாறு வேண்டி, அவனும் புறத்திலே 'தேவர்க்குச் செல்வமுண்டாகுக' என்று சொல்லி அகத்திலே தம்மவர்களான அசுரர்கட்கெல்லாம் நன்மையுண்டாகுமாறு நினைத்து யாகஞ்செய்ய, அதனையறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து தனதுவச்சிராயுதத்தினால் அவனது சிரங்களைக் கொய்தமாத்நிரத்தில் அவனைக்கொன்றதனாலாகிய பிரமகத்தி தோஷம் தன்னை நெருங்கிப்பிடிக்க, தேவர்கள் அப்பாவத்தை மரம்முதலிய வற்றிற்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து இந்திரனைப் பழி நீங்கியவ னைக்க, அப்போது தவஷ்டா தனது மகனைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்க நினைத்து யாகமொன்று செய்து விருத்திராசுரனை யுண்டாக்கி இந்திரனைக்கொல்லுமாறு ஏவு, இந்திரன் அவ்வசுரனோடு பொருது அவனையே கொல்ல, ஈடனே பிரமகத்தி தோஷம் மற்றும் தேவேந்திரனை நெருங்கி நலிய, அப்போது இரதிரன் தனதுகுருவாகிய பிரகஸ்பதியின் சொற்படியே பூலோகத்திற்கு வந்து பல தலங்களிலுஞ் சென்று முடிவில் கடம்பவனத்தைச் சார்ந்த தனது பிரமகத்தி தோஷம் நீங்கப்பெற்று அங்குள்ள பொற்றாமரைப் பொய்கையினின்று பூக்கொய்து சிவபிரானது திருவடிகளில் விட்டு அருச்சித்து அப்பிரானது திருவருளினால் தனது பழையநிலையை யடைந்தன நென்பதாம். ()

44. மாமலரன்றிக்குருகிக்கண்சாத்தியமாயனுக்குள்
நீமலராழிப்படையளித்தாய்செழுந்தேறல்வளப்
பூமலர்கொண்டுன்றிருமேனிமுற்றுப்பொதிந்தவந்தக்
காமனையெனெறித்தாய்குருவாபுரிக்காரணனே.

(இ - ன்.) குருவா புரி காரணனே-திருக்கருவையென்னும் நகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே!—மா மலர் அன்றி - சிறந்த தாமரைமலரே யல்லாமல், குருதி கண் சாத்திய - (சூன்மெடுத்ததனால்) இரத்தஞ் சொரியப்

பெற்ற கண்ணைச் சமர்ப்பித்த, மாயனுக்கு - திருமாலுக்கு, உன் - உனது, தீமலர் ஆழி படை-நெருப்புச்சுவால் வீசுகின்ற சக்கராயுதத்தை, அளித்தாய் - கொடுத்தருளினாய்; செழுநீ தேறல் வனம் பூ மலர்கொண்டு - செழுமையாகிய தேன்பெருக்கையுடைய பொலிவுபெற்ற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, உன் திருமேனி முற்றும் பொதிந்த - உனது திருமேனிமுழுவதையும் மறைத்த, அந்த காமனை - அந்த மன்மதனை, ஏன் எரித்தாய் - என்னகாரணத்தினால் எரித்தழித்தாய்? (எ - று.)

தாமரைமலர்கொண்டு பூசிக்கத்தொடங்கிய திருமால் அத்தாமரைமலர்கிடைக்கப்பெருமையால் அதற்குநடாகத் தனது தாமரைபோன்ற மூனக் கண்ணொன்றைக்கொண்டு திருவடிகளிலிடவும் அவனுக்கு நீ அருள்செய்தாய்; காமனே, தாமரைமுதலிய நின்துமலர்களையேகொண்டு உனது திருமேனிமுழுவதும் தூவவும் அவனிடத்துச் சிறிதும்அருளில்லாது கோபங்கொண்டு அவனையே எரித்தொழித்தாய்; இம்மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்னே? என்று வினாவியவாறு. இதனால், இறைவன் அகத்திலிருக்கும் பக்தியைக் கருதுபவனையன்றிப் புறத்தேதோன்றும் பொருள்களைக் கருதுபவனல்ல நென்பது பெறப்படும். “ஈசற்கு - கல்லோனெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு, வில்லோன்மலரோ விருப்பு” என்றதும் காண்க.

மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையும் உட்டுவிக்குந் திறம்; கருநிறமுமாம். தீமலர்ஆழி - நெருப்பு மலர்கின்ற [மிருதியாகத்தோன்றுகின்ற] சக்கரம். மலராழி - வினைத்தொகை. ஆழி - (பகவரை) அழிப்பது என்றாவது, வட்டவடிவமானது என்றாவது காரணப்பொருள்படும். தாமரை அசோகு குவளை மூல்லை தேமா என்ற மலர்களைத் தும் - மன்மதனது பஞ்சபாணங்களாம். மலர் - சாதியொருமை. காமன் - விருப்பத்தைபுண்டாக்குங் கடவுள். காரணன் - எல்லாப்பொருள்கட்குங் காரணமானவன்; அன்றி, காரணாகமத்தினுற் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமாம்.

திருமால் துந்திக்கீண் காந்திய வாலாறு:—சிவபெருமான் தனதுதிருவடிவிரலால் தரையிற்கீறியுண்டாக்கிச் சலந்தராசரனைக்கொன்ற சக்கராயுதத்தை அரக்கர்முதலியோரை அழித்தற்குப் பெறும்பொருட்டுத் திருமால் நாடோறும் ஆயிரத்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு அச்சிவபெருமானை அருச்சித்து வழிபட்டுவருகையில், ஒருநாள் பாமசிவன் அவ்விஷ்ணுவினது அன்பு நிலையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மண்தனர்த்து தனதுசெந்தாமரைமலர்போலங் கண்களு ளொன்றைப் பறித்து அருச்சிக்க, சிவபிரான் திருவுள்ளமுங்ந்து சக்கராயுதத்தை யீந்தன நென்பதாம். “சலமுடையசலந்தான்னுடல்தடிந்த கல்லாழி, நலமுடையநாரணற்கன்றுதலியவாறென்னேடி, நலமுடையநாரணன்ற நயனமிடந்தரணடிகீ, முலாகவிடவாழியருளினன்காண் சாழலோ” என்பது திருவாசகம். (1)

45. காரணனைதன்கருவாபுரியிற்களாநிழற்கீழ்ப்

பூரணனையென்புபூண்டவனேபொற்பொருப்புவில்லா

நாரணனேகணையாப்புரமூன்றெய்தநாயகனே
யாரணனேயப்பனையடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) காரணனே—! என்பு பூண்டவனே - எலும்புமாலையை யணிந்தவனே! பொன் பொருப்பு வில் ஆ - பொன்மயமான மேருமலையே வில்லாகவும், நாரணனே கணை ஆ - திருமாலே அம்பாகவுங் கொண்டு, புரம் மூன்று எய்த - திரிபுரங்களையும் எய்து நீராக்கின, நாயகனே - தலைவனே! ஆரணனே - வேதங்களினு லுணர்த்தப்படுபவனே! அப்பனே - பரமபிதாவே! தென் கருவாபுரியில் களா நிழல்கீழ் பூரணனே - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கரு வைக்கலில் களாமரத்தின்நிழலி லெழுந்தருளியுள்ள நிறைந்தகடவுளே!—அடியேன்—, உன் அடைக்கலம் - உனது அடைக்கலப்பொருளாவேன்; (எ-று.)

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்னுற் பாதுகாக்கப்படும் பொருளாயினே னாதலால், என்னை ஒருகுறையும் கோராதவாறு பாதுகாக்க வேண்டு மென்பதாம். பூரணன் - எங்கும்வியாபித்து நிரம்பியுள்ளவன்; எல்லாக்குணங்களாலும் நிரம்பியவனுமாம். நாரணன் - நாராயணன்; சிருஷ்டிப் பொருள்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமானவ னென்றும், பிரளயப்பெருங்கடலை வாழுமிடமாகவுடையவ னென்றும், இன்னும்பலபடியாகவும் காரணப்பொரு ளுரைப்பர். அடியேன் உன்னடைக்கலம் என்றவிடத்து—தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் [பணிவுபற்றி] உயர்திணை அஃறிணையாக் கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க.

‘என்புபூண்டவன்’ என்பதில் அடங்கிய கதை:—சர்வசங்காரகாலத் தோறும் ஒடுங்குகிற பிரமரது தலைகளையும் விஷ்ணுக்கொது எயும்புகளையும் சிவபெருமான் மாலையாகத் தொடுத்த, ‘எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் எஞ்சிநிற்கும் பொருள் தாம் ஒருவரே’ என்று அப்பிரமரனாகியோர் அறிந்து வழிபட்டு நக்கதியடைதற்பொருட்டு ஆபரணமாக அணிவ னென்பதாம். ()

46. அடைக்கிலரைந்துபுலனையுருஞ்சத்தமுக்ககலத்
துடைக்கிலர்தொண்டுபுரியத்துணிகிலர்தூயபத்தி
படைக்கிலர்நின்புகழ்பாடிலர்காலபடர்பிடித்துப்
புடைக்கிலென்செய்திடுவார்களவிசபொறியிலரே.

(இ - ள்.) களவீச—!—பொறி இலர் - கல்வினையில்லாதவர்,—இந்து புலனையும் - (தமது) பஞ்ச இந்திரியங்களையும், அடைக்கிலர் - (அவை தம்மத் வழியிற் செல்லவொட்டாது) தடுத்துவைக்குந் திறமில்லார்; ரெஞ்சத்து - (தமது) மனத்தில், அழுக்கு - (ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்) மலங்களும், அகல - நீங்கும்படி, துடைக்கிலர் - போக்குந்திறமுடையவரல்லர்; தொண்டுகுரிய - (உனது) கைங்கரியத்தைச் செய்யுமாறு, துணிகிலர் - துணிய வும்மாட்டார்; தூய பத்தி படைக்கிலர் - (உன்னிடத்துப்) பரிசுத்தமான மெய்யன்பைக் கொள்ளவும்மாட்டார்; நின் புகழ் பாடிலர் - உனது திருப்புகழ்களை (வாயினுற்) பாடித் துதிக்கவும்மாட்டார்; (நற்றொழிலைச்செய்து தமது

வாழ்நாளேச்சபலமாகாது வீணைகழித்த அவர்கள்),—(தமது அந்திமகாலத்தில்), கால படர் - யமகிங்கரர், பிடித்து புடைக்கில் - பிடித்து வருத்தும் போது, என் செய்திடுவார் - என்னசெய்யாட்டுவார்கள் ? [ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாது தவிப்ப ரென்றபடி]; (எ - று.)

உலகத்து மனிதர்கள் நல்லறிவுடனே தமதுவாணளை வீணாக்காமல் பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்குதல் மும்மலங்களைப்போக்குதல் கைக்கரியஞ் செய்யத்துணிதல் முதலிய நற்றொழில்கள் புரிந்திடுவராயின் இறுதியில் யம பாதைக்கு உள்ளாகாமல் நற்கதிபெறலா மென்பது, கருத்து. இவ்வாறு நற்றொழில்புரியாதவர்க்கோ யமனுக்குக் குற்றேவல்செய்தல் கேரிடு மென்பதாம். “கரங்கொண்டலர் தூவார் கண்கொண்டுபாரார், சிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல் செய்யார் - உரங்கொண்ட, ஏற்றில்வருந்தென்கருவையீசனுக் காட்செய்யாமற், கூற்றுவற்காட்செய்வார் குணம்” என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

ஐந்துபுலன் - இங்கு, இலக்கணையால், ஐம்பொறிகளைக் குறித்தன. ஐம்பொறிகள் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என இவை. ஐம்பொறிகளையடக்குதல் - ஐம்பொறிகளையும் தம்மக்குஉரிய ஊறு கூவை ஒளி நூற்றம் ஓசை என்னும் ஐம்புலன்களின்மேற் செல்லவொட்டாது தடுத்தல். நெஞ்சத்து அழுக்கு - மனக்குற்றம். தொண்டு - சிவகைக்கரியம். பொறி - ஊழ் : நல்வினையை யுணர்த்திற்று. பொறியிலர் - அறிவில்லாதவ ரெனினுமாம். (.)

47. பொறியும்புலனுக்கலங்கியைம்மேலிட்டிப்புத்திகெட்டு

மறியும்பொழுதிலும்தான்மறவேன்மறியோடுமழுச்

செறியுங்கராம்புயமுஞ்செய்யவாயுந்திலகதுதற்

குறியுங்கருவைப்பெருமான்நிருமணக்கோலமுமே.

(இ - ன்.) பொறியும் - ஐம்பொறிகளும், புலனும் - (அவற்றிற்குஉரிய) ஐம்புலன்களும், கலங்கி - நிலைதடுமாறி, ஐ மேலிட்டி - கோழை மிகுதியாக (நெஞ்சில்) நிறைந்து, புத்தி கெட்டு - பிரஜ்ஞைதப்பிப்போய், மறியும் பொழுதிலும் - இறக்குத்தருணத்திலும், —கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, மறியோடு மழு செறியும் கர அம்புயமும் - மாணியும் மழுவையும் எந்திய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளையும், செய்ய வாயும் - சிவந்திருவாயையும், துதல் திலகம் குறியும் - திருநெற்றியி லணித்துள்ள திலகக்ருறியையும், திருமணம் கோலமும் - திருக்கல்யாண கோலத்தையும், யான் மறவேன்—; (எ - று.)

யான் எப்போதும் சிவபிரானதுவடிவத்தைத் தியானித்து நின்றலால், அவ்விழைவனை மறக்குமாறு நேரக்கூடிய அந்திமகாலத்திலும் அப்பிரானது திருவுருவத்தை மறவே னென்று தமதுதியானத்தினுறுதியை எடுத்துக் கூறின் ரென்க.

பொறியும் புலனும் கலங்குதல் - ஐம்பொறிகள் தம்மக்குஉரிய பரிசும் முதலிய புலன்களை அதுபவிக்குத்தன்மை குன்றிப்போதல். ஐம்மேலிடதல் -

அந்திமகாலத்தில் நெஞ்சிற் கோழை மிதுதியாக அடைத்துக்கொள்ளுதல் ; இனி, வாநாடியும் பித்தநாடியும் ஒடுங்கிப்போகச் சீதளத்துக்குடையிய ஸ்வேஷ்மநாடியே தலையெடுத்தலுமாம். கரம்புயம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். அம்புயம் = அம்புஜம் : நீரில்தோன்றுவது. வாய்சிவந்திருத்தல் - உத்தமவிலக்கணம். (சஎ)

48. கோலமெடுத்துநடிப்பவர்போலப்பொய்க்கடுபல
காலமெடுத்துக்கழித்துவிட்டேன்கருப்புச்சிலைமே
னிலமெடுத்துப்பொரவந்தகாமனைநீறுசெய்யப்
பாலமெடுத்தவிழியழலேவியபால்வண்ணனே.

(இ - ன்.) கரும்பு சிலைமேல் - கரும்பாகிய வில்லினிடத்தில், நீலம் எடுத்து - கருங்குவிளைமலராகிய பாணத்தை எடுத்துத்தொடுத்து, பொரவந்த - (உன்மீது பிரயோகித்துப்) போர்செய்ய வந்த, காமனை - மன்மதனை, நீறு செய்ய - நீராக்கும்படி, பாலம் எடுத்த விழி - நெற்றியிற்பொருந்திய கண்ணிலிருந்து, அழல் வயி - நெருப்பையேவி யழித்த, பால்வண்ணனே!— கோலம் எடுத்து நடிப்பவர்போல - வேஷம்பூண்டு கூத்தாடுபவர்போல, பொய்க்கடு பல எடுத்து - பொய்யாகிய பலசரீரங்களை (ப் பலகாலங்களில்) மேற்கொண்டு, காலம் கழித்துவிட்டேன் - (எனது) காலங்களையெல்லாம் வீணாக்கினேன் ; (எ - று.)

அளவிறந்தபலகாலங்களில் எண்ணத்தொலையாத மிகப்பல ஜம்மங்களெடுத்து உழன்று வருந்திப் பழுதே பலபகலும் போக்கியமைக்கு இரங்கியவாறு ; இனியாயினும் அவ்வாறு உழலாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தல் வேண்டு மென்பது, குறிப்பு. தாம்எடுத்த பலபிறவிகளிலும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திராமல் எண்ணம்வேறு செயல்வேறாக இருந்து காலத்தை வீணைகழித்ததனால், கோலமெடுத்துநடிப்பவரைத் தமக்கு உவமையாகக் கூறினர்; உவமையணி. “நடித்தேன் பொய்க்கடுபெடுத்து அவமே நண்ணுகழிய” என்றார், பதிறுப்பத்தந்தாதியிலும்.

உயிராகியபறவை வந்து புகுந்து சிலகாலந்தங்கிப் பின்பு நீங்கிச்செல்லுங் “கடுபோலுதலால், உடம்பு ‘கடு’ எனப்பட்டது: உவமையாகுபெயர். மன்மதனுக்குக் கரும்பு வில்லாதலை “ஆலைக்கரும்பு சிலை” என்றதனாலும் அறிக: மன்மதனது அம்புகள் - தாமரைமலர் மாமலர் அசோகமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் எனபன. இவற்றின்பயன் - முறையே, உன்மத்தம், மதகம், ஸம்மோஹம், ஸந்தாபம், வசிகரணம் என்பன : இவை செய்யும் அவஸ்தை - முறையே, சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மாணம் என்பன. அவையாவன—சுப்பிரயோகம் - சொல்லும் நினைவும்; விப்பிரயோகம் - வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெதுப்பும் துய்ப்பனதெவிட்டலும்; மோகம் - அருங்கலும் மொழிபலபிதற்றலும்; மாணம் - அயர்ப்பும் மயக்கமும். “நினைக்கும் அரவித்தம் நீன்பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவுநீக்கும்

அசோகு - வனத்திலுறு, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலங், கொல்லும் மதனம்பின்குணம்” என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தையும் காண்க. இவற்றில், கிந்தாவதாகிய குவனையை எடுத்துக்கூறியது - அம்மலரே கொடியதாய் மாண வேதனையை யுண்டாக்குதலா லென்க,

நீலம் - பண்பாகுபெயர். மாலம் - வடசொல். விழிப்பது - விழி; வினை முதற்பொருள் விசுதி புணர்ந்தசெட்ட பெயர். கரும்பு + வில் = கருப்புவில்; சிறுபான்மை அல்வழியில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. (ச அ)

49. பால்வண்ணஞ்சொல்லென்றும்பங்கேருகவண்ணம்பாதமென்றுஞ்
சேல்வண்ணங்கண்ணென்றுமிவ்வண்ணமாத் திறம்புகழ்ந்து
நூல்வண்ண நுண்ணிடையொப்பனைபாகநொந்தேனினியுன்
கால்வண்ணநாண்மலர்க்கோரளியாகக்கருத்தளியே.

(இ - ன்.) நூல் வண்ணம் - நூலின்தன்மைபோன்ற, நுண் இடை - மெல்லிய இடையையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வா) பாகத்திற் கொண்டவனே! - ‘சொல் - பேச்சு, பால் வண்ணம் - பால்போல இன்சுவையுடையது,’ என்றும்—, ‘பாதம் - பாதங்கள், பங்கேருகம் வண்ணம் - தாமரைமலர்போல மென்மையும் அழகு முடையன,’ என்றும்—, ‘கண் - கண்கள், சேல் வண்ணம் - கெண்டைமீன்போலத் தோற்றமும் பிறழ்ச்சியு முடையன,’ என்றும்—, இ வண்ணம் - இவ்வாறு, மாத் திறம் புகழ்ந்து - மகளிரது அழகை வருணித்துக்கூறி, நொந்தேன் - (அதனால் யாதொரு பய னும் கிடைக்கப்பெறாமல்) வருந்தினேன்; இனி - இனிமேல், உன் கால் வண் ணம் நான் மலர்க்கு - உனது திருவடிகளாகிற அழகிய அன்று மலர்ந்த தாமரையினிடத்தில், கருத்து - என்னெண்ணத்தை, ஓர் அளி ஆக - ஒரு வண்டுபோன்று இன்சுவையை அனுபவிக்கும்படி, அளி - கருணைசெய்வாயாக.

தாமதகுணத்தோடு சிற்றின்பவாசைகொண்டு மகளிர்பக்கல் ஈடுபட்டு அவரது அவயவங்கட்கு ஒப்புமைதேடி எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டாடி என்மனம் ஒருநிலையின்றித் திரிதலால், யான் மிகவும் அலுத்துப்போனேன்; இனியாவது நீ உனது திருவடிகளின் போக்கியதையைக் காட்டி அங்குமிங் கும் அலைந்துதிரியவொட்டாது அதனைப் பிணித்து உன்திருவடிகளிலேயே ஈடுபடும்படி கருணைபுரியவேண்டு மென்பதாம். சிவபெருமானது திருவடி களைத் தாமரையாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, அதில்ஈடுபட்டு அநுபவிக்கவேண் டிய தமதுமனத்தை அத்தாமரைமலரில் தேனுண்ணும் வண்டாகக் கூறினார். உருவகவணி. வண்ணம் என்ற சொல் ஒருபொருளில்லாதே பலமுறை வந் தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியும், அளி என்ற சொல் வெவ்வேறு பொருளில் வந்தது - சொற்பின்வருநிலையணியுமாம். அளியாகக் கருத்தளி என்பதற்கு - (திருவடித்தாமரையில்) நான் வண்டாகும்படி (எனக்குக்) கருத் தைத் தரவேண்டு மென்று உரைப்பாரு முளர். பங்கேருகம் - சேற்றில் முளைப்பது எனக் காரணப்பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிசுதி. ()

50. கருத்துறுமாயயிருளுக்குத்தீபங்கழிபிறவிப்
பெருத்தெழுநோவுக்கமிர்தசஞ்சிவினிபேதித்துள்ளம்
வருத்திடுதுன்பத்திரைவாரிதிக்குவடவைவமன்றத்
தருத்தியினிடுங்க நுவைப்பிரான்நிருவஞ்செழுத்தே.

(இ - ள்.) மன்றத்து - சபைகளில், அருத்தியின் - ஆதரத்தோடு, ஆடும் - கர்த்தனஞ்செய்கின்ற, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, திரு அஞ்சு எழுத்து - ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமானது, - கருத்து உறு - மனத்திற் பொருத்திய, மாயை இருளுக்கு - அஜ்ஞாநமாகிய அந்தகாரத்திற்கு, ஸீபம் - ஒரு விளக்குப் போன்றது; கழி பிறவி - மிகப்பலபிறப்புக்களாகிய, பெருத்து எழு நோவுக்கு - மிகுதியாகநேர்கிற வியாதிக்கு, அமிர்த சஞ்சிவினி - (வியாதியைப்போக்கி உறுதியான வாழ்நாளாகத் தருகின்ற) அமிருதசஞ்சிவினியென்னும் மருந்துபோன்றது; உள்ளம் பேதித்து - மனத்தை மாறுபடுத்தி, வருத்திடு - வருத்துகின்ற, துன்பம் - பிறவித்துன்பங்களாகிய, திரை வாரிதிக்கு அலைகளையுடைய கடலுக்கு, வடவை - வடவாழகாக்கினிபோன்றது.

அஜ்ஞாநமாகிய அந்தகாரத்தை யொழித்தற்குக் காரணமாகி நின்ற லால் ஸீபமாகவும், பிறப்பாகிய அழிக்கவொண்ணாத வியாதியை நீக்கி நிலை நின்ற நந்தியை யளித்தற்குக் காரணமாகி நின்றலால் அமிருதசஞ்சிவினியாகவும், பிறவித்துன்பங்களை எரித்தொழித்தலால் வடவாழகாக்கினியாகவும் சிவபெருமானது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப் பாராட்டிக்கூறின மென்க. இவ்வாறு ஒருபொருளிடத்துள்ள பலபண்புகளைக் கொண்டு அப்பொருளின் பலபொருளின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கூறுவது - பலபடப்புவைவணியாம்; வடதுலார் உல்லேகாலங்கார மென்பர். “விண்ணுறவடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ, லுண்ணியபுகி லவையொன்றுமில்லையாம், பண்ணிய வுலகினிற் பயின்றபாவத்தை, நண்ணிநின்றறுப்பது நமச்சிவாயவே”, “இல்லகவிளக்கது விருள்கெடுப்பது, சொல்லகவிளக்கது சோதியுள்ளது, பல்லகவிளக்கது பலருங்காண்பது, நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே” என்ற நமச்சிவாயப்பதிகத்துப்பாசரங்கள் இங்குக் கருத்தத்தக்கன. வடவை - பெண்துதிரை; இது, கடலினிடையே இருந்துகொண்டு மழை முதலியவற்றினால் கடலின் நீர்ப்பெருக்கு மிகாதபடி தனது முகத்திலுள்ள நெருப்பினால் உறிஞ்சுமென்பது, தூற்கொள்கை; படபா-வடசொல். வாரிதி-நீர்தங்குமிடமெனக் கடலுக்குக் காண்குறி.(இ1)

51. அஞ்செழுத்தேதாதித்திருநீறணிந்துன்னடிக்கமல
நெஞ்சமுத்தித்தொண்டுசெய்வதல்லற்றண்ணிலாமதியின்
பிஞ்சமுத்துஞ்சடையாரியநாதபிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சமுத்தும்பதத்தாரின்பவாரிபடியினுமே.

(இ - ள்.) தண் நிலா மதியின் பிஞ்சு அழுத்தும் சடை - குளிர்ந்த சந்திரிகையையுடைய இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடைமுடியையுடைய, ஆரிய நாத - ஆரியாட்டார்க்குத் தலைவனே! - பஞ்ச அழுத்தும் பதத்தார் -

செம்பஞ்சக்குழம்பையணிந்த பாதங்களையுடைய மகளிரது, இன்பம் வாரி -
 சிற்றின்பப்பெருக்கில், படியினும் - மூழ்கிக்கிடந்தாலும்,—அஞ்சு எழுத்து
 ஒதி - (உ.னது) ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர்திருமந்திரத்தை வாயினுலச்சரித்து, திரு
 நீறு அணிந்து - விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டு, உன் அடி கமலம் நெஞ்சு
 அழுத்தி - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை மனத்திற்பதியத் தியானித்
 துக்கொண்டு, தொண்டு செய்வது அல்லால் - கைங்கரியஞ்செய்வதேயல்லா
 மல், பிறிது செய்யேன் - (நான்) வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டேன்; (எ - று.)

நான் எப்போதும் எனது திரிகரணங்களினாலும் உன்னையே வந்தித்து
 வழிபட்டுத் தொண்டுசெய்யவே நென்பதாம். 'அஞ்செழுத்தோதி' என்பத
 னால் - வாக்கினாலும், 'திருநீறணிந்து' என்பதனால் - காயத்தினாலும், 'உன்ன
 டிக்கமலம் நெஞ்சழுத்தி' என்பதனால் - மனத்தினாலும் ஆகத் திரிகரணங்
 களினாலும் தாம் தொண்டு செய்யுந் தன்மையை விளக்கின ரென்க. "முருக்கி
 தழக்களிவாயாரை முயங்கி நெஞ்சழியும்போதும், திருக்களாவுடையரும்பா
 சிந்தையுன்பாலதாமே" என்றது காண்க. திருக்கருவைக்கர் ஆரியநாட்டி
 லிருக்கின்ற தலமாதலால், ஆரியநாதன் என்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரான்
 திருநாமமாம். பஞ்சு - செம்பஞ்சக்குழம்பிற்கு இலக்கணை; அதனை மகளிர்
 பாதத்திலணிதல், மென்மையும் செந்நிறமும் உண்டாதற்பொருட்டாம். (இசு)

52. படியிற்பிறந்துவிழுந்திட்டயாக்கைபலகுவிந்தால்

வடிவிற்பெரியவடவரைபோலுமற்றிப்பிறப்பி

லடியிற்கெளியகளவீசநின்னருளாக்கம்பெற்றேன்

முடிவிற்பழுவடியென்பிறவாவண்ணமுத்திரல்கே.

(இ - ள்.) அடியிற்கு எளிய களவீச - அடியவருகிய என் திறத்தில்
 எளியில் திருவருள்பாலிப்பவருகிய களவீசனே!—படியில் - இர்தப்பூமியில்,
 பிறந்து விழுந்திட்ட - பிறந்து இறந்து விழுந்த, யாக்கை பல - பல (பிறவி
 யில்நோந்தனது) சரீரங்களெல்லாம், குவிந்தால் - ஒருங்குசேர்ந்தால், வடிவின்
 பெரிய - உருவத்தாற் பெரியதான, வட வரை போலும் - வடக்கின்கணுள்ள
 மகாமேருபருவத்ததை யொக்கும்; இ பிறப்பில் - இர்தப்பிறப்பிலே, கின்
 அருள் ஆக்கம் பெற்றேன் - நினது திருவருளாகிய பெருஞ்செல்வத்தைப்
 பெற்றேன்; (அதன்பயனாக), பழ அடியென் - உனது பழந்தொண்டனாகிய
 யான், பிறவா வண்ணம் - இனிப் பிறப்பெடுத்து அலையாதபடி, முடிவில் -
 அந்திமதசையில், முத்திரல்கு - மோக்ஷலோகத்தைத் தந்தருள்வாய்; (எ - று.)
 —மற்று - வினைமாற்று.

"முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை" என்றபடி நான் இதுவரை
 யிற்பலபிறவிகளையெடுத்து உழன்று வருந்தினேன்; இப்போது உனக்குப்
 பாடல்திருத்தொண்டு செய்யுமாறு வாய்த்திருத்தலால், உனது திருவருள்
 என்மீது பதிந்துநின்றல் தெற்றென விளங்குகின்றது; இனியாவது யான்
 பிறத்திறந்து உழலாது பிறப்பற்ற முத்தியடையுமாறு திருவருள்புரியவேண்டு
 மென்று வேண்டியபடி. இப்பூமியில் யான் இதுவரையில் எடுத்த பிறவி

களின் உடல்கள் ஒருசேரக்குவிந்தால் அக்குவியல் வடமேருவைப்போலாகு
மென்றது - உயித்துணர்வணியை அங்கமாகக்கொண்ட உவமையணி; இதனை
வடதுலார் அங்காங்கிபாவேஸங்கராலங்கார மென்பர்: தென்மொழியில்,
உறுப்புறுப்பிச் சேர்வையணி எனப்படும். தாமெடுத்த பிறப்புக்கள் எல்லையில்
லாதனவென்பது, இவ்வடியின் தேர்ந்தபொருள். “தாரரங்கா பலதாயர்த்த,
முலைப்பாற்கட லுன்திருக்கழலாணி வெண்முத்தெறியு, மலைப்பாற்கடவி
னளவாமெளின் மற்றதுவுமன்றே” என்பதுபோன்ற வாய்பாடுகொண்டது,
இச்செய்யுள். யாக்கை - தோல் எனும்பு முதலிய எழுவகைத்தாதுக்களாற்
கட்டப்பட்டது எனக் காரணப்பொருள்படும். மேருமலை எங்கு உள்ளதென
றால் வடக்கின்கணுள்ளதென வேண்டிதலின், அதனை ‘வடவரை’ என்கின்
றன ரென்பர். உயிர் எப்போதும் கடவுட்டு அடிமைப்பட்ட தாதலின், தாம்
அடியவரென்பதைப் பலபிறவிகளிலும் அறியாதிருப்பினும் தம்மை ‘பழுவடி
யேன்’ என்று கூறல் தரும்; இனி, “எழுபாட்காலும்பழிப்பிலோம்” என்ற
படி, தமதுகுலத்து முன்னோர் தொடங்கிச் சிவபிரானுக்கு அடிமை பூண்டி
நிற்றலால், தம்மை ‘பழுவடியேன்’ என்று கூறினருமாம். (ருஉ)

53. நல்காதொழியினுநில்கினுநின்னடிநாயடியேன்
பல்காலுமேத்திப்பணிதல்செய்வேனென்பருவரல்கண்
டொல்காதளித்துப்புரந்திடல்வேண்டுமுயர்விகம்பிற்
செல்காறினாக்கும்பொழிற்கருவாபுரித்தேசிகனே.

(இ - ள்.) உயர் விசும்பில் - உயர்ந்த ஆகாசத்தில், செல் - வீசுகின்ற,
கால் - காற்றானது, திளைக்கும் - நிரம்பப்பெற்ற, பொழில் - சோலைகளோ
யுடைய, கருவா புரி - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்தருளிய, தேசிகனே - (எனது)
மெய்ஞ்ஞானகுருவே!—(நீ), நல்காது ஒழியினும் - (என்விஷயத்திற்) கருணை
செய்யாது உபேக்ஷித்துவிட்டாலும், நல்கினும்-கருணைசெய்தாலும், நின் அடி-
உனது திருவடிகளையே, நாய் அடியேன் - நாய்போற் கடைப்பட்ட நான்,
பல் காலும் ஏத்தி - எப்போதும் துதித்து, பணிதல் செய்வேன் - வணங்கு
வேன்; என் பருவரல் கண்டு - எனது பிறவித்துன்பங்களைப் பார்த்து, ஒன்
காது - உபேக்ஷியாமல், அளித்து - கருணைபுரித்து, புரந்திடல் வேண்டும் -
(அடியேனைப்) பாதுகாக்கவேண்டும்; (எ - று.)

நீ என்னிடம் கருணைகொண்டு அருள்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும்
எனக்கு உன்னையொழிய வேறுகதியில்லை யாதலால், நான் எப்பொழுதும்
உனதுதிருவடிகளையே தியானிப்பேன்; என்னைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாத்
தல் நினதுகடமை யென்பதாம்; “களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய்
களைகண்மற்றிலேன்,” “எண்ணியகரும முடியினும் முடியாதொழியினு மீச
னைத்தொழுதல், புண்ணியம்,” “தருதுயரந்தடையே லுன்சரணல்லாற் சரணில்
லை” என்பன இவருக் கருதத்தக்கன. ‘என்பருவரல்கண்டொல்காதளித்துப்
புரந்திடல்வேண்டும்’ என்பதற்கு - எனது (துன்பத்தையுண்டாக்கக்கூடிய)
பாபத்தைக் கண்டு (‘இவ்வளவுபாவியாகிய இவனை நாம் ஏற்ற நாகத்திற்

தள்ளாது பாதுகாத்தலும் தருதியோ ?' என்று உபேகியாமல் ('இவன் இப்போது நம்மவையே சரணடைந்ததனால் இவனைக் கைவிடலாகாது' என்று) கருணைகொண்டு பாதுகாத்தலே நினைக்குத் தருதியாகு மென்று பொருளுரைப்பினுமாம். இப்பொருளில், பருவால் என்பது-இலக்கணையால், துன்பத்திற்குக் காரணமான பாவத்தைக் குறிக்கும். மற்றை நான்குபூதங்கட்கும் இடங்கொடுப்பதுபற்றியும், மற்றைப்பூதங்கட்கெல்லாங் காரணமாதல் பற்றியும், எல்லாப்பூதங்கட்கும் மேலிடத்திலிருப்பதுபோலத் தோன்றுதல் பற்றியும், 'உயர் விசம்பு' எனப்பட்டது. இனி, உயர் விசம்பில், செல் கால் - மேகங்களின் வரிசைகளை, திளைக்கும் - (தமது உயர்ச்சியால் அப்பாற்செல்ல வொட்டாது) கட்டுப்படுத்துகின்ற, பொழில்கும் - சோலைகள்கூழ்ந்த, கருவா புரி எனினுமாம். கருவாபுரிக்கு 'உயர்விசம்பில் செல்கால்திளைக்கும் பொழில்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறியது - அனைத்துலகங்களையும் தனது உடைமையாகவுடைய சிவபிரான் திருவுள்ளமுவந்து நித்தியவாசஞ்செய்வ தற்கு ஏற்ற குளிர்ச்சியும் வளப்பமு முடைய இடமென்று தெரிவித்தற்கு என்க. 'செல்காரிளைக்கும்பொழில்' என்ற பாடத்துக்கு - செல்லுகின்ற மேகங்கள் இளைப்பாறப்பெற்ற பொழில் என்று பொருளாம். (ருங.)

54. தேசிகனாகக்கனவில்வந்தாண்டருள்செய்தவட

காசியனெங்கன்கருவைப்பிரான்கவைக்கோட்டுவிடை

வாசியனொப்பனைபாகனென்றேத்தியென்வாய்திறந்து

பேசியபோதுள்ளமானந்தவாரிபெருகியதே.

(இ - ள்.) 'தேசிகன் ஆக - நல்லாசிரியனாக, கனவில் வந்து - (எனது) கனவில் லெழுந்தருளி, ஆண்டு - அடிமைகொண்டு, அருள்செய்த - கருணை புரிந்த, வட காசியன் - வடக்கின்கணுள்ள காசியென்னுந்தலத்தி லெழுந்தரு ளியவனும், கவை கோடு விடை வாசியன் - இரட்டைக்கொம்புகளையுடைய விருஷபத்தை வாகனமாகக்கொண்டவனும், ஒப்பனை பாகன் - ஒப்பனையம்மையைய இடப்பாகத்திலுடையவனுமாகிய, எங்கள் கருவை பிரான்—,' என்று—, என் வாய் திறந்து எத்தி பேசிய போது - எனதுவாயத்திறந்து புகழ்ந்து பேசிய காலத்தில், உள்ளம் - (எனது) மனத்தில், ஆனந்தம் வாரி பெருகியது - ஆனந்தவெள்ளம் பொங்கிவழிகின்றது ; (எ - று.)

தெவிட்டாத அமுதம்போன்றுள்ளதனால், உனது திருநாமங்களை உச்சரித்தமாத் திரத்தில் எனது மனத்தில் பேராந்த முண்டாகின்ற தெனத் தமதுமனம் இறைவனது திருநாமங்களை யோதுவதற் போன்புகொண்டிருத்தலை விளக்கியவாறு. கீழ்ச்செய்யுளிற் கருவாபுரித்தேசிகன் என்றதை, இச்செய்யுளின் முதலடியால் விளக்கினார். வாஜி என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகிய குதிரையையுணர்ந்தும் வாசியென்ற சிறப்புப்பெயர்-இங்கே பொதுப்பெயராய் வாகனமென்றமாத் திரமாய் நின்றது. இயல்பினால், பெருகியது என இறந்தகாலத்தார் கூறினர்; கால்வழுவுமையி. காசி - கங்கைக்கரையிலுள்ளதொரு சிவதலம்; இது, முத்திரமும் நகரம் ஏழனுள் ஒன்று. (ருச)

55. பெருங்காலெறியநடுங்குங்கொடியினிற் பீழையுற்றுக்
கருங்காலதூதரிற்றீயோர்நலியக்கருத்தழிந்தேன்
வருங்காலநஞ்சுண்டமரரைக்காத்தவரதமுத்தி
தருங்காலதண்டமிழ்த்தென்கருவாபுரிச்சங்கரானே.

(இ - ன்.) வரும் - (பாற்கடலினின்று) தோன்றிய, கால நஞ்சு - ஆல
காலவிஷத்தை, உண்டு - அமுதுசெய்து, அமரரை காத்த - தேவர்கள் துபயத்
தை நீக்கிப் பாதுகாத்த, வரத - வரதனே! முத்தி தரும் கால - (நம்பிச்சரண
மடைந்தவர்க்கு) மோக்ஷலோகத்தைத் தருகின்ற திருவடிகளையுடையவனே!
தண் தமிழ் - குளிர்த் தமிழ்ப்பாஷை வழங்குகின்ற, தென் கருவா
புரி - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவை யென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளி
யுள்ள, சங்கரனே - சிவபெருமானே! - கருங் கால தூதரின் தீயோர் - கருநிற
முள்ள யமதூதரைக்காட்டிலும் கொடியவர்களாகிய சிலர், நலிய - (என்னை)
வருத்த, (அதனால்), - பெருங் கால் எறிய நடுங்கும் கொடியினில் - பிரசண்ட
மாகுதம் வீசும்போது மிகவும் அலைகின்ற கொடியைப்போல, பீழை உற்று -
பெருந்துன்பமடைந்து, கருத்து அழிந்தேன் - மனங்கலங்கிப்போனேன்.

அக்கலக்கத்தைநீக்கி நந்திபெறுமாறு உடனே திருவருள்புரியவேண்டு
மென்பது, குறிப்பு. உண்ணவொண்ணாத நஞ்சை உண்டு அமரரைக்காத்
தருளிய உனக்கு என்னைக் காத்தருளுதல் ஒரு பொருளான் மென்பது, மூன்ற
மடியில் விளங்கும். கருங்காலதூதரின் தீயோ ரென்றது - நந்தியிற்செல்ல
வொட்டாது எப்பொழுதும் தங்கட்காகவே உழைக்கும்படி கால்கட்டித்
தம்வசப்படுத்துகின்ற மனைவி மக்கள் முதலியோரை யென்னலாம்: இவர்களை
யமதூதரினுந் தீய ரென்றது - பிரதிகூலராய் அந்நிகாலத்தில்திரும்
வந்து வருத்துகின்ற அந்த யமபடர்கள்போலவல்லாமல் இவர்கள் அதுகூலர்
போல எப்போதும் உடனிருந்து தம்மைக் கெடுத்தலா லென்க. ஆகவே,
தூதரின் என்னுமிடத்த ஐந்தனுருபு - உறழ்பொருவாம்; உவம்பொரு
வன்று. வரதன் - (அடியார்கட்கு வேண்டிய) வரத்தைக் கொடுக்குங் கடவுள்.
பாற்கடலினின்று தோன்றிய நஞ்சுத்தைக் கண்டு அஞ்சிச் சரணமடைந்த
தேவர்கட்கு அபயமளித்து அந்நஞ்சையுண்டு அத்தேவர்களு துவேண்டுகோளை
நிறைவேற்றின இறைவ னென்பார் 'வருங்காலநஞ்சுண்டு அமரரைக்காத்த
வரத' என்றார். காலம் - ஹாலாஹலம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய ஆல
காலம் என்ற சொல்லின் குறை; நாமகதேயோநாமக்ரஹணமாம்; இனி,
நஞ்சு கருநிறமுடையதாயிருக்கு மென்ற காரணம் பற்றி, 'காலநஞ்சு' என்
றருமாம்; காலம் = காளம் - கறுப்பு. இச்செய்யுளில் தீரிபு என்னுஞ் சொல்
லணி காண்க. (டுடு)

56. சங்கக்குழையுனைத்தென்கருவாபுரித்தா னுவைவான்
கங்கைச்சடையனைப்பாடல்செய்யாதுகனிப்புலவீ
ரங்கச்சுமைகொண்டெழுநான்குகோடியழிராகப்
பங்கத்திலவீழுவென்னோபொன்றுவார்தமைப்பாடுவிரே,

(இ - ன்.) கலி புலவீர் - கலிபாடுகின்ற புலவர்களே!—சங்கம் குழையனை - சங்கினுற்செய்த குழையென்னுங் காதணியை யுடையவனும், வான்கங்கை சடையனை - ஆகாசகங்காநதி தங்கப்பெற்ற சடையையுடையவனுமாகிய, தென் கருவா புரி தாணுவை - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானை, பாடல் செய்யாது - கலிபாடித் துதியாமல்,—அங்கம் சுமை கொண்டு - உடம்பாகிய பாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, எழு நான்கு கோடி அழி நரகம் பங்கத்தில் வீழ - இருபத்தெட்டுக்கோடிக்கணக்கான அழிதற்குஉரிய நரகச்சேற்றில் வீழ்ந்துவருந்தும்படி, என்னோ - என்னகாரணத்தினாலோ, பொன்றுவார்தமை - (உங்களைப்போலவே) அழிந்தொழியுந்தன்மையுள்ளவர்களை, பாடுவீர் - பாடித்துதிக்கின்றீர்கள்? (எ - று.)

எல்லையில்லாத பரமைசுவரியமுடையவனும் அந்தக் கல்யாணகுணகளை நிகியும் என்றும் அழியாது நிலைத்துநிற்கும் பரம்பொருளும் கலிபாடித்துதித்தமாத்திரத்தில் மீளாவுலகமாகிய முத்தியுலகத்தைத் தந்தருள்பவனுமாகிய சிவபெருமானைக் கலிபாடித்துதியாமல், நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையு முடையவரும் வெகுவிவரவில் நசிக் குந்தன்மையருமான அந்பரைக் கலிபாடித்துதித்தலால் நீங்கள் உங்கட்குமுன்னமேயுள்ள நிலையையும் இழந்து அதேகதியடைவதேயன்றிப் பின் ஓர்பயனையும் பெறுதல் இயலாது ஆதலால், அங்கனஞ்செய்யலாகாது என்று மானிடம் பாடுகின்ற உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவாறு. வீழ்ப்பொன்றுவார்தமை என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம். சங்கக்குழையன் - “சங்கவேண்டோடுடையன்.” தாணு - ஸ்தாணு; எப்போதும் அழியாது நிலைநிற்பவ னென்று சிவபிரானுக்குக் காரணக்குறி. பொன்றுவார்தமைப் பாடுவீர் என்றது - தங்களைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வகையின்றி அழிந்துவருந்துகின்ற அவர்கள் உங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கப்போகின்றார்களென்ற கருத்தைத் தரும். இனி, பொன்றுவார்தமை - என்றும் அழியாத சிவபிரான் போலன்றி இடையே அழிந்தொழியும் மற்றைத்தெய்வங்களை யெனினுமாம். எழுநான்குகோடி அழி நரகம் - மிக்கபெரும்பாவங்களைச் செய்தோர் சென்று சேர்வதற்கென்று ஏற்பட்ட இருபத்தெட்டுக்கோடி கொடுநரகங்கள்; அவை - கோரம், கீழ்க்கோரம், அதிகோரம், கோரதரம், கோரரூபம், தாளதரம், பயாநகம், காளராத்நிரி, பயோற்குடம், சண்டம், மகாசண்டம், சண்டகோலாலம், சண்டதரம், சரோருகம், சலசவதி, வீமம், வீமவீடணம், கரளம், விகரளம், குலிசம், மூக்கோணம், ஐந்துகோணம், தீர்க்கதரம், பரிவர்த்துளம், மகாரௌவம், அதிதமம், அதிசீதம், அதிவெப்பம் என்னும் இருபத்தெட்டனுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருகோடியாகப் பெருகு மென்பர்.

வான்கங்கைச்சடைய நென்பதி லுள்ள கதை:—சூரிய குலத்துத் தோன்றிய பகோதசக்கரவர்த்தி கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்திக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பராகி நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேரையும் நற்கதிபெறுவித்தற்பொருட்டு நெடுங்கா

லத் தவஞ்செய்து கங்காநதியைத் தேவலோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதன் விசையோடுவரும் வெள்ளப்பெருக்கை ஏற்றுக்கொள் ளுதற்கு ஏற்ற வலிமை பூயிக்குஇல்லையென்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவ பிராணைப் பிரார்த்திக்க, அவன்வேண்டுகோளின்படி அப்பெருமான் அந்நதி யைச் சடைமூடியிலேற்றிப் பின்பு சிறிதுசிறிதாகப் பூயியில் விட்டருளின னென்பதாம். (இசு)

57. பாடுவதுன்றிருநாமங்களுடொறும்பத்திசெய்து
சூடுவதுன்பொற்றிருவடித்தாமரைதொண்டிசெய்து
கூடுவதுன்னடியார்திருக்கூட்டமக்கூட்டத்துட
னாடுவதுன்னிலைகாண்கருவாபுரிநாயகனே.

(இ - ள்.) கருவாபுரி நாயகனே—!—நான் தொறும் - தினந்தோறும், பத்தி செய்து - பத்திகொண்டு, பாடுவது - (நான்) பாடல்பாடித் துதிப்பது, உன் திருநாமங்கள் - உனது திருநாமங்களாகும்; சூடுவது - (தலைக்குஅலங் காரமாகத்) தரிப்பது, உன் திருவடி தாமரை - உனது அழகிய திருவடித்தாம ரைகளாகும்; தொண்டு செய்து - அடிமைசெய்து, கூடுவது - போய்ச்சேரு வது, உன் அடியார் திரு கூட்டம் - உனதுபக்தர்களின் திருக்கூட்டமாகும்; அ கூட்டத்துடன் - அந்தமெய்யடியார்கூட்டத்தோடு, நாடுவது - ஆராய்ச்சி செய்வது, உன் நிலை - உனதுதன்மைகளையாகும்; (எ - று.)—காண் - முன் நிலையசை; தேற்றமுமாம்.

நான் எப்போதும் சிவபிரான் விஷயமாகவே எனதுபொழுதைப் போக் குவதனால், அவ்விறைவன் தவறாது என்மீது திருவருள்புரியவேண்டு மென் பதாம். 'நாடொறும் பத்திசெய்து' என்பதை எல்லாவாக்கியங்களோடுங் கூட்டிக். இறைவன் நிலையை, "எவனுயிர்க்குயிரா யென்ற மெண்ணெயும்போ லெங்கணு மிடையருநின்ற, நெவ னனைத்துலகு மீன்று காத்தழிக்க விறை மைசான் மூவுரு வெடுத்தா, நெவன் முதலிடையீறின்றி யெஞ்ஞான்று மீறிலா மறைமூடியிருப்பான்" என்பது முதலாகக் கூறிய விடங்களிற் காண்க.

58. 'நாயினுந்தீயபிறவியெல்லாஞ்சென்றுநான்பிறந்து
மாயினுந்தேவர்பதவியில்வாழினும்வஞ்சமில்லாத்
தாயினுமன்புடையொப்பனைபாககின்றாளிணைக்கீழ்
மேயினுமன்பொன்றுமேயடியேன்பெறவேண்டுவதே.

(இ - ள்.) வஞ்சம் இல்லா - வஞ்சனைக்குணமில்லாத, தாயினும் - பெற்ற தாயைக்காட்டிலும், அன்பு உடை - அன்பையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம் மையை, பாக - வாமபாகத்திற் கொண்டிருப்பவனே! நான்—,நாயினும் தீய - (இழிந்தபிறப்பையுடையதாகிய) நாயைக்காட்டிலும் கொடிய, பிறவி எல் லாம் - பிறப்புக்களிலெல்லாம், சென்று பிறந்து - போய்ப் பிறந்து, மாயினும் - அழிந்தாலும்,—தேவர் பதவியில் வாழினும் - தேவபதவியைப்பெற்று வாழ்ந்

தாலும், (அன்றி), நின் தாள் இணை கீழ் மேயினும் - நினது திருவடிகளின் கீழ்ப் பொருந்திவாழ்ந்தாலும், (எப்படியிருந்தாலுஞ்சரி), அடியேன் பெற வேண்டுவது - அடியேன் பெறும்படி விரும்புவது, அன்பு ஒன்றுமே - (உன் திறத்திற் கொள்ளும்) பக்தியொன்றுமேயாம் ; (எ - று.)

நான் எந்தநிலையையடைந்தாலும் உனது பக்தியொன்றையே வேண்டுவேனென்பதாம். இதனால், சிவபெருமானது விஷயமான பக்தியின்பெருமையும், அப்பக்தியினிடத்துத் தமக்குள்ள வேண்டற்பாட்டின் அருமையும் தோன்றும். “வேண்டுவதொன்று தமியே நெப்பிறப்பும் வெந்தழல்நாகிடை விழினும், காண்டருசிறப்பி னாரம்பையர் சூழக் கற்பகநீழல் வைகிடிலும், தூண்டருசுடரே களாநிழலமர்ந்தசோதியே கருவைநாயகனே, ஆண்டகாய் நினது திருவடிக்கமலத் தன்பெனு மழிவிலாப்பொருளே,” “உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்திவேண்டுவதன்றியே நாகிடைப்படினும்” என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். தேவர்பதவி என்றது - அஷ்ட வசுக்கள், அசுவரீதேவர்கள், ஏகாதசருத்திரர், துவாதசாதித்தியர், திக்பாலகர் என்பவர்களின் பதவி போல்வது. (இஅ)

59. வேண்டியவேண்டியவெல்லாமெதிரும்வினையகலு
மீண்டியமுத்திப்பெருவாழ்வுசேருமிடரொழியும்
பாண்டியரேத்தக்கருவாபுரிநின்றபால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ்மென்முலையொப்பனைபாகனைப்போற்றினர்க்கே.

(இ - ள்.) பாண்டியர் எத்த - பாண்டியராசர்கள் துதிக்கும்படி, கருவாபுரி நின்ற - திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள, பால்வண்ணனை - பால்வண்ணனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், பூண் திகழ் மெல் முலை ஒப்பனை பாகனை - ஆபரணங்கள் விளங்குகின்ற மெல்லியதனங்களையுடைய ஒப்பனையம்மையை (இடப்)பாகத்திலுடையவனுமாகிய சிவபிரானே, போற்றினர்க்கு - வணங்கினவர்க்கு, - வேண்டிய வேண்டிய எல்லாம் எதிரும்-(தாம்) விரும்பிய எல்லாப்பொருள்களும் தாமேவந்துசேரும் ; வினை அகலும் - (பிறப்பிற்குக் காரணமான) இருவினைகளும் ஒழியும் ; ஈண்டிய முத்தி பெரு வாழ்வு சேரும் - (இன்பம்) நிறைந்த வீட்டுவகத்தில் வாழ்கின்ற (என்றும் மீளுதலில்லாது நிலைத்துநிற்கின்ற) பெருவாழ்வும் கிடைக்கும் ; இடர் ஒழியும் - பிறவித்துன்பங்களையாவும் நீங்கும் ; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானை வழிபட்டார்க்கு இம்மைமறுமைப்பயன்கள் ஒருங்கே வாய்க்கு மென்பதாம். “செல்வமியுஞ் சிறப்புமளித் துளத், தல்லறீர்க்கு மறிவையுதவிடும், கல்விரல்குங் கதிதரும் பொற்கிரி, வல்விலான் களவீசனை வாழ்த்தவே,” “இசையுஞ் செல்வமுந் திருவு மின்பமும், அசை விலாத பேரறிவு முத்தியும், வீசையமுந் தருந் கருவைமேவினோன், திசையுடுத்தவன் சீர்படிக்கவே” என்பன பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. வினையென்று பொதுப்படக் கூறியதனால், புண்ணியம் பாவம் என்ற இருவினையும் அடங்

கும்; நல்வினையும் தீவினையோலப் பிறவியைநீக்கி மோகூத்தையடைதற் குப் பொன்விலங்குபோன்று தடையாயிருத்தலால், அந்நல்வினையும் நீங்கிய பின்னரே முத்திகிடைக்கு மென்க. வேண்டிய வேண்டிய - பொருளின் பன்மை குறிக்கும் அடுக்கு : இச்சொல் - அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்.

60. போற்றிப்பணியுமடியார்பழவினைபோகுவெறி
காற்றிற்சருகெனமாற்றும்பிரான்களவிசற்கன்பா
யாற்றுப்புனல்கொண்டுமஞ்சனமாட்டியலர்சொரியார்
கூற்றுக்கொதித்துவருநாளென்செய்வர்கொடியவரே.

(இ - ள்.) போற்றி பணியும் அடியார் - (தன்னைத்) துதித்து வணங்குகின்ற அடியார்களது, பழ வினை - பூர்வகர்மங்களை, எறி காற்றில் சருகு என - வீசுகின்ற பெருங்காற்றி லகப்பட்ட சருகுபோல, போக - (அவர்களைவிட்டு) ஒழியும்படி, மாற்றும் - போக்குந்தன்மையுள்ள, பிரான் - பிரபுவாகிய, களவிசற்கு—, அன்பு ஆய் - பக்திகொண்டு, ஆறு புனல் கொண்டு - ஆற்றின் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுவந்து, மஞ்சனம் ஆட்டி - திருமஞ்சனஞ்செய்து, அலர் சொரியார் - மலர்கொண்டு அருச்சினை செய்யாதவராகிய, கொடியவர் - பாவிகள்,—கூற்று கொதித்துவரும் நாள் - யமன் சினங்கொண்டுவருகின்ற அந்நிமகாலத்தில், என் செய்வார் - யாதுசெய்வார்களோ? (எ -று.)

சிவபிரானதுதிருவுள்ளத்திற்கு மிகவும்உவப்பாகிய அபிஷேகத்தையும் அர்ச்சனையையுஞ் செய்துவந்தவர்கள் அந்நிமகாலத்தில் யமபாதையின்றி நற்கதிபெறுவ ரென்பதாம். குறைக்காற்றி லகப்பட்ட சருகுகள் இருந்தவிடத் தெரியாது தாம் முந்திலின்ற இடத்தை விட்டு அப்பாற்சென்று விலகிவிடுதல் போல, சிவபிரானது அடியார்களின் நல்வினை தீவினைகளாகிய பழவினைகளிரண்டும் அப்பரமனதுதிருவருளால் அவ்வடியார்களிடத்தினின்று நீங்கி முறையே அவர்களது கண்பரிடத்தும் பகைவரிடத்துஞ் சென்று சேர்த்துவிடுமென்ற தூல்துணிபைத் தெரிவித்தற்கு, 'அடியார்பழவினை எறிகாற்றிற்சருகெனப் போக மாற்றும் பிரான்' என்றார். 'ஆற்றுப்புனல்' என்றது - நல்ல நீர் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கும். மஞ்சனம் - மஜ்ஜனம்; வடசொல். (ஈ0)

61. கொடியாடுமுவெள்ளினடகொன்றையிலாடுங்குலச்சரும்பர்
முடியாடுங்கக்கைமுகமாடுமுச்சடர்முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடுமேனியாவாடுஞ்சோரிப்புலவுகமழ்
வடியாடுஞ்குலக்கருவேசராடியமன்றிடத்தே.

(இ - ள்.) சோரி புலவு கமழ் - (பகைவரது) இரத்தத்தோடுகூடிய மாமிசம் நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதும், வடி ஆடும் - கூர்மைபொருந்தியது மான, குலம் - குலமென்னும் ஆயுதத்தையேந்திய, கருவேசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரான், ஆடிய - நர்த்தனஞ்செய்த, மன்றிடத்து - திருச்சபையில்,—கொடி - (அப்பிரானது) துவசத்திலே, வெள் விடை - வெண்மையாகிய ருஷபம், ஆடும் - அசைந்தாடும்; கொன்றையில் - (அப்பிரான் சடைமீது அணிந்துள்ள)

கொன்றைமலர்மலையில், குலம் சுரும்பர் - கூட்டமாகிய வண்டிகள், ஆடும்—; முடி - (அப்பிரானது) சடைமுடியில், கங்கை - கங்காந்தி, ஆடும்—; முகம் - திருமுகத்தில், முச்சுடர் - (சூரிய சந்திர அக்கினியர் என்னும்) முச்சுடர்களின் வடிவமாகிய மூன்றுதிருக்கண்களும், ஆடும்—; முற்றும் வெள்ளை பொடி ஆடும் மேனி - எல்லாவிடமும் வெண்மையாகிய வீழ்நி நிறைந்துள்ள திருமேனியில், அரவு - (ஆபரணங்களாகிய) சர்ப்பங்கள், ஆடும்—; (எ - று.)

சிவபிரான் தாண்டவமாடுகையில், அவரைச்சார்ந்துள்ள பொருள்களெல்லாம் தாமும் கூடவே ஆடு மென்பதாம். சிவபிரானுக்கு ருஷபம் வாகனமாகவும் துவசமாகவும் அமையு மென்க. சிவபிரான் திருமாற்பிலும் திருவரையிலும் திருத்தோள்களிலும் திருக்கரத்திலும், ஆரமாகவும் கச்சையாகவும் அங்கதமாகவும் கங்கணமாகவும் தரிப்பவை சர்ப்பங்களே யாதலால், திருமேனி முழுதிலும் அரவுஆடு மென்க. 'ஆடும்' என்ற சொல் ஒருபொருளிற்பல முறை அடுக்கிவந்தது - நோற்போருட்பின்வருநிலையணி. முகமாகும் முச்சுடர் - இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம். சுரும்பு என்பது சுரும்பர் எனக் குற்றியலுகரத்துக்கு 'அர்' போலியாய் வந்தது. சொரிவது - சோரி எனக் காரணப்பெயர். (சுக)

62. மன்றிடத்தேநின்றுதாண்டவமாடுவன்வான்கயிலைக்

குன்றிடத்தேயண்டர்போற்றிடநிற்பன்குறித்துமன

மொன்றிடத்தேதன்னைத்தானாகப்பாவிப்பனுள்ளடியார்

கன்றிடத்தேயுதவுங்கருவேசன்கனல்வண்ணனை.

(இ - ன்.) கனல் வண்ணன் - நெருப்பின்சவாலேபோன்ற செந்நிற முடையவனும், உள் அடியார் கன்றிடத்தே உதவும் கருவேசன் - (தன்னைத்) தியானிக்கின்ற மெய்யடியார்கள் (துன்பத்தினால்) வருந்தும்போது (அவர் கட்டுத்) துணைநிற்கின்ற திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான்,—மன்றிடத்தே - திருச்சபைகளில், நின்று - நின்று கொண்டு, தாண்டவம் ஆடுவன் - திருநர்த்தனஞ்செய்வன்; வான் கயிலை குன்றிடத்தே - ஆகாயத்தையளாவிய திருக்கைலாயமலையினிடத்தில், அண்டர்போற்றிட நிற்பன் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கும்படி நின்றருளுவன்; மனம் குறித்து ஒன்று இடத்து - மனமானது (ஒன்றைப்பற்றித்) தியானித்துப் பொருந்தியிருக்கின்றபோது, தன்னை தான் ஆக பாவிப்பன் - தனது உண்மையான பாஞ்சோதிவடிவத்தையே தான் தியானிப்பன்; (எ - று.)

சிவபெருமான் மன்றிடத்தில் தாண்டவமாடுதலும், கயிலைவெற்றில் நிற்பதும், தன்னைத்தானாகப்பாவித்தலும் எல்லாம் அடியார்கட்கு உதவுதற்பொருட்டேயாகு மென்பது, இச்செய்யுளின் கருத்தாம். ஒன்றானுங்குறைவின்றி எல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ணனான இறைவன் எவ்வாற்றாலாயினும் தன்னையுணர்ந்து உயிர்கள் ஈடேறவேண்டு மென்று நிர்ஹேதுகமாகப் பொங்குகின்ற பெருங்கருணையுடனே எல்லாத்தொழில்களையும் புரிகின்ற நென்பது, நூற்கொள்கை. ஸங்கர் ஸந்தகர் ஸந்தகுமாரர் ஸந்தஸு-ஜாதர் என்னுந் தேவ

ரிஷிகள் நால்வர்க்கும் தனது தவவொழுக்கத்தால் யோகஞ்செய்யும் வகையை இறைவன் உணர்த்தின னென்பது பிரசித்தம்; அவ்வாறு உணர்த்துகையில் “காரணத்துத்யே” என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி காரணப்பொருள் எதுவோ அதுவே தியானித்தற்கு விஷயமாதலாலும், எல்லாப்பொருள்கட்கும் அதிகாரணமாகிய பரம்பொருளான தனக்குத் தியானவிஷயமாவது தன்னைப் பார்க்கிலும் வேறாக ஒன்றும் இல்லாமையாலும், ‘குறித்து மனமொன்றி டத்தே தன்னைத் தானாகப் பாவப்பன்’ என்றார். இனி, இத்தொடர்க்கு - (தன் அடியார்கள்) தன்னைத்தியானிக்கும்போது ஸோஹம்பாவனையால் ‘சிவோ ஹம்’ என்று தியானிக்குமாறு திருவருள்புரிவ னென்று சிவாத்வைதமாகக் கூறுவர் ஒருசாரார். (கஉ)

63. வண்ணங்கரிய திருமால்கழியென்புமாலிகையுந்
தண்ணங்கமலத்தயன்றலேமாலையுஞ்சாத்திமண்ணும்
வண்ணும்பொதிந்தவுகாந்தபிரளயமேவிநின்று
பண்ணென்றுவீணையிலுங்களாவிற்பாஞ்சுடரே.

(இ - ன்.) களாவின் பாஞ்சுடர் - களாமரத்தின்கீழ் மெழுந்தருளியுள்ள பெரியசோதிவடிவமான திருக்கருவைச் சிவபெருமான்,—கரிய வண்ணம் திருமால் - கருநிறமுடைய திருமாலினது, கழி என்பு மாலிகையும் - இறந்த உடம்பினின்று (எடுத்துத்தொடுத்த) எலும்புமாலையையும், தண் அம் கமலத்து அயன் - குளிரந்த அழகிய தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற பிரமதேவனது, தலைமாலையும் - தலைகளைக்கொண்டுதொடுத்த மாலையையும், சாத்தி - அணர்த்து கொண்டு,—மண்ணும் விண்ணும் பொதிந்த - நிலவுலகுக்கும் மேலுலகுக்கும் ஒருசேரநிகழ்கின்ற, உகாந்த பிரளயம் - யுகங்களின்முடிவாகிய பிரளயகாலத்தில், மேவி நின்று - (தான் ஒருவனே அழியாமற்) பொருந்தியிருந்து, பண் ஒன்று வீணை பயிலும் - இராகங்களமைந்த வீணையை (வைத்துக்கொண்டு) வாசிப்பான்; (எ - று.)

சிவபெருமான் எல்லாவுலகங்களும் அழிகின்ற கற்பாந்தகாலத்திலே பிரளயகாலத்தோறும் அழிகின்ற பிரமவிஷ்ணுக்களது தலைமாலையெலும்பு மாலகளைத் தரித்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாமல் நிலைத்துநிற்கிற கடவுள் தானொருவனையென்று விளங்குமாறு வீணைவாசித்துக்கொண்டு நிற்ப னென்பதாம். பிரளயம்முதலியன இறைவனது திருவீனையாட்டுச்செயல்க ளென்பது, இதனாற் போதரும். ‘மண்ணும் விண்ணும் பொதிந்த உகாந்த பிரளயம்’ என்றது - பிரமனுக்கு ஒருநாள் ஆகுத்தோறுந் தோன்றுகிற தைந் தினபிரளயம்போலல்லாமல் யாவும்அழிகின்ற மகாபிரளய மென்று விளக்கு தற்பொருட்டாம். உகாந்தம் = யுகாந்தம். இங்கு, யுகமென்றது - இலக் கணையால், கற்பத்தை யுணர்த்திற்று. பாஞ்சுடர் - உலகத்துத்தோன்றுகின்ற முச்சுடர்களினும் மிகவும் மேம்பட்டுத்தோன்றும் பேரொளிவடிவமான சிவ பெருமான். (கஉ)

64. பரஞ்சுடர்முக்கட்பரமன்சுதானந்தன்பற்றலர்முப்

புரஞ்சுடவாங்குபொருப்புவில்லான்பொருந்தாததக்கன்

சிரஞ்சுடக்கொய்துமுத்தியிட்டபால்வண்ணன்றென்றிசைக்

ஹரஞ்சுடத்தாளுதைத்தேதான்நிருநாமங்களைநாதுமினே. [கோ

(இ - ன்.) பொருந்தாத - (மனத்திற்) பொருத்தமில்லாத [பகைமை பாராட்டுகின்ற], தக்கன் - தக்ஷுமனிவனது, சிரம் - தலையை, சுட - (கோபம்) வெதுப்பியதனால், கொய்து - அறுத்து, முத் தீ இட்ட - (கார்ஹபத்யம் ஆஹவரீயம் தக்ஷிணாஃ என் னும்) மூன்றுபகுப்பையுடையதாகிய அக்கினியிலே வீழ்த்தி (யாகத்தை) யழித்த, பால்வண்ணன் - திருக்கருவைச்சிவபெருமானது, திருநாமங்கள் - திருப்பெயர்களை, — ‘பரஞ்சுடர் - சிறந்தஒளிவடிவானவன், முக்கண் பரமன் - (முச்சுடராகிய) மூன்றுகண்களையுடைய உயர்ந்தவன், சதா ஆனந்தன் - ஒழிவில்லாத ஆனந்தமயன், பற்றலர் மூப்புரம் சுடவாங்கு பொருப்ப வில்லான் - சத்துருக்களது திரிபுரங்களை யெரித்தொழிப்பதற்காக வளைத்த (மேரு) மலையாகிய வில்லையுடையவன், தென் திசைகோன் உரம் சுட தாள் உதைத்தோன் - தெற்குத் திக்குப்பாலகளுகிய யமன் அழியும்படி (அவனுடைய) மார்பில் திருவடியினால் உதைத்தவன்,’ (என்று இவ்வாறாக), ஒதுயின் - சொல்லுங்கள் ; (எ - று.)

சிவபெருமானது பலவகைத்திருநாமங்களை ஒதுமாறு உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபெருமானது திருநாமசங்கீர்த்தநத்தாற் பெறலாகும் பயனை, “வாரந்தரு மிப்பார்புரக்கும் வாழ்வதரும் விண்ணோர், தார்த்தரும் பேரின் பந்தருமால் - பரந்து, துளவீசன்தேடுந் துணைத்தாட்கருவைக், களவீசனென்றுரைத்தக்கால்” என்ற திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதிச்செய்யுளா லறிக. ஸதாந்தன் [ஸதா + ஆந்தன்] என்ற தீர்க்கசுந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர் - தான் எப்போதும் ஆனந்தமயமாயிருப்பதோடு தன்னைச்சரணமாக அடைந்த அடியார்க்கும் அழியாப்பேரின்மளரிப்பவ னென்ற பொருளைத் தரும்; இனி, ஸதாந்தன் என்ற வடமொழித்தொடரின் விகாரமெனக் கொண்டு, சத ஆந்தன் எனப்பிரித்து, எல்லையில்லாத ஆந்தத்தையுடையவ னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இவ்வாறு பரம்பொருள் எல்லையில்லாத ஆனந்தகுணமுடையதென்பதை, தைத்திரியத்து ஆந்தவல்லி முதலிய இடங்களிற் காணலாம். கொய்து - (வீரபத்திரக்கடவுளைக்கொண்டு) கொய்வித்து என்றபடி ; எழுதற்கருத்தா.

தக்கன் சிரங் கொய்த வாலாறு:—தக்கன் - தக்ஷன். பிரமனது குமாரனாகிய இவன் தன்வேண்டுகோளின்படி தனதுமகளாய்த்தோன்றித் தாக்ஷாயனியென்றும் சதியென்றும்பெயர்கொண்ட உமாதேவியைச் சிவபிரானுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்தபின்பு, அப்பெருமானோடு மாறுபட்டு, அம்மகளையும் மருமகளையும் வரவழையாமல் சிவபிரானுக்கு அவிர்ப்பாகமுவ் கொடாது அவுமதித்துப் பெரியதொருயாகஞ்செய்கையில், உமாதேவி தான்மாத் திரம் அவ்வேள்விக்குச்சென்று அங்கு அம்முனிவன் தன்னை அவட்சியஞ்செய்து

தன்கணவனையும் பழித்தமைபற்றி அக்கினிபிரவேசஞ்செய்து தகூபுத்திரியான உருவத்தை ஒழித்துவிட, அதனையறிந்து கோபங்கொண்ட சிவபெருமான் வீரபத்திரக்கடவுளை யுண்டாக்கித் தகூனைத்தண்டிக்கும்படி அனுப்ப, அக்கடவுள் காளியோடும் பூதகணங்களோடுஞ் சென்று அம்முனிவனைத் தலைதுணித்து அவ்யாகத்தீயிலீட்டு அந்தயாகத்தைச் சின்னபின்னப்படுத்தினனென்பதாம். “கண்டு மற்றது வீரபத்திரனெனுங்கடவுள், கொண்டசீற்றமொடேகியே தக்கனைக்குறுகி, அண்டரோடு நீயீசனையிகழ்த்தனை யதனால், தண்டமீதென வாங்கொடே யவன்தலைதடிந்தான்,” “அற்றதோர்சென்னி வீழுமு னிறைவ னங்கையினும், பற்றி யாயிடையலமரும் பாவகற் பாராத், திறியீதெனக் கொடுத்தனன் கொடுத்தலுஞ் செந்தீ, மற்றொர்மாத் திரைப் போதினின் மிசைந்தது மன்றோ” என்ற கந்தபுராணம் இங்குக் காணத்தக்கது. (சு.அ)

65. மின்கொண்டபொன் முடியாயிரமாயிரமெப்தொழில்கள்
பொன்கொண்டசேவடியாயிரமாயிரம்பூந்தடங்கண்
முன்கொண்டநாமங்களாயிரமாயிரமூரித்திண்டோள்
கொன்கொண்டசூலப்படைக்கருவாபுரிக்கொற்றவற்கே.

(இ. ள்.) கொன் கொண்ட - பெருமைபொருந்திய, சூலம் படை - சூலமென்னும் ஆயுதத்தை யேந்திய, கருவாபுரி கொற்றவற்கு - திருக்கருவையென்னுந் தலத்திற்குத் தலைவனாகிய சிவபெருமானுக்கு, —மின் கொண்ட பொன் முடி - ஒளிவீசுகின்ற பொன்மயமான கிரீடத்தையணிந்த தலைகள், ஆயிரம் - ஆயிரமாம்; மெய் தொழில்கள் - திருமேனியினுற்செய்யுந் தொழில்கள், ஆயிரம்—; பொன் கொண்ட சே அடி - பொன்மயமான சிவந்த திருவடிகள், ஆயிரம்—; பூ தட கண் - தாமரைமலர்போன்ற பெரிய கண்கள், ஆயிரம்—; முன் கொண்ட நாமங்கள் - (அடியவர்களால்) தியானிக்கப்படுகின்ற திருநாமங்கள், ஆயிரம்—; மூரி திண் தோள் - பெரியவலியதோள்கள், ஆயிரம்—; (எ - று.)

இங்கே ஆயிரமென்றது - அளவில்லாத தென்னும் பொருளது. அங்ஙனங் கொள்ளாவிடின், முடியாயிரம் சேவடியாயிரம் முதலியன சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற திருமுடி முதலியவற்றையுடையவன் இறைவனென்பதாம். அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியுமுடையவனென்பது, தேர்த்தபொருள். சிவபெருமான் சகலஇந்திரியங்களாலே யாதல் ஒரிந்திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திவ்யாதம்ஸ்வரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் அறிகின்றவனும் செய்கின்றவனுமாக விருக்கின்றனென்பது, கருத்து. இங்ஙனமேயன்றி, அனேகந்திருமுடிகள் அனேகந்தொழில்கள் அனேகந்திருவடிகள் அனேகந்திருக்கண்கள் அனேகந்திருத்தோள்கள் என்ற இவற்றையுடையான் சிவபெருமானென்பது, கருத்தன்று. அளவில்லாதகண்முதலியவற்றையுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சி முதலானவற்றை உடையவனாயிருப்பனோ

அப்படியே சிவபிரானும் என்று எடுத்துக்காட்டியபடியாம். இங்குச் சிலர், உலகமெல்லாம் சிவபெருமானுடைய ஸ்வரூபமாதலால், உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி தோன் முதலியவையெல்லாம் அவனுடையனவா மென்று கருத்துக் கூறுவர்; அது, பலவிதத்திலும் பொருந்தா தென அறிக. இது சிவபிரானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபங் கூறியபடி.

கொன் - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; இனி, கொன் கொண்ட குலப்படை - (பகைவர்க்கு) அச்சத்தைத் தன்னிடத்திற் கொண்ட குலாயுதம் என அச்சப்பொருளதாகவும் பொருள்கூறலாம்; “அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், தப்பால் நான்கே கொண்ணைச்சொல்லே” என்றது, தொல்காப்பியம். பொன்முடி யென்றதை அன்மொழித்தொகையாகவாவது, அடையடுத்த ஆகுபெயராகவாவது கொள்ளவே, சிரசை யுணர்த்தும். இனி, பொன் என்பதை, அதனாலாகிய கிரீடத்துக்குக் கருவியாகுபெயரெனக் கொண்டு, முடி - சிரசு எனினுமாம். முன் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முன் கொண்ட - ஆதிதொடங்கி ஏற்பட்ட என்றமாம். நாமங்களாயிரம் - ஸஹஸ்ர நாமங்கள். (சுரு)

66. கொற்றக்கலிகைநிழற்றப்பொதுவறக்கோனடத்தி

முற்றப்புவனம்புரப்பவரேனுமுகலிங்கர்தாஞ்
சற்றுத்திருவருள்கோடினரேலத்தகுதிகெட்டுப்
பற்றற்றகூழுங்கிடையா திரப்பிரிப்பாரிடத்தே.

(இ - ள்.) புவனம் முற்ற - நிலவுலகம் முழுவதையும், கொற்றம் கலிகை நிழற்ற - வெற்றிக்கு அறிகுறியான (தமது) குடையானது நிழலைச் செய்ய, பொது அற - (பல அரசர்க்குப்) பொதுவென்னுந்தன்மை நீங்க [ஏக சக்கராதிபதியாக], கோல் நடத்தி - தனிச்செங்கோல் செலுத்தி, புரப்பவர் எனும் - அரசாளுபவராயினும், — முகலிங்கர் - திருக்கருவைச்சிவபெருமான், தாம் —, திருஅருள் சற்று கோடினர் ஏல் - திருவருள் சிறிதுமறினராயின், அ தகுதி கெட்டு - (அவ்வரசர்கள்) அந்தத் தமது பெருமை யழிந்து, பற்று அற்ற கூழும் - பருக்கையில்லாத கூழும், கிடையாது - கிடைக்கப்பெறாமல், இ பாரிடத்தே - இந்தப் பூமியில், இரப்பர் - இரந்து திரிவார்கள்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருள் சிறிதுகோடினாலும், அதன்பயனாக, ஒரு நாயகமாயோடவுலகுடனுண்ட சக்கரவர்த்திகளும் மிக்கவறுமையடைவ ரென்பதாம். சிவபெருமானது திருவருள் கோடினமாதிரத்தில் இவ்வாறு ஆவ ரென்றதனால், அப்பிரானது திருவருள் சிறிதுதோன்றியமாதிரத்தில் மிக்க வறியவரும் பெருஞ்செல்வச்சிறப்புப்பெற்று ஏகசக்கராதிபதியாக இந்நில வுலகமுழுவதையும் ஆட்சிபுரிவ ரென்பது, அருந்தாபத்தியாற் பெறப்படும். புவனம் முற்றவும் புரப்பவர் இப்பாரிடத்தே யிரப்பர் என்றதனால், தாம் முன்பு செல்வராய் வாழ்ந்தவிடத்திலேயே அந்நிலைமைமாரி இரப்பரென அவர்கட்கு நேரும் இழிபை விளக்கியவாறு. கூழ் - மிகத்தாழ்ந்தவணவு; அதனை இரப் பர் எனவே, மிகவுந்தாழ்ந்தவரிடத்தும் போய் இரப்பரென்பது பெறப்படும்.

67. பாரிடஞ்சூழ்வரத்தான்பல்கொண்டுந்தன்பாதமலர்
சோடியார்க்குப்பெருவாழ்வளிப்பன்றிரைக்கடலிற்
கார்விடந்தானுண்டும்போற்றும்புத்தேளிர்கடுப்பசினோய்க்
காரமுதுட்டுவன்றென்கருவாபுரியாயினே.

(இ - ள்.) தென் கருவா புரி ஆரியன் - தெற்குத்திசையிலுள்ள திருக் கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்,—பாரிடம் சூழ் வர - பூத கணங்கள் (தன்னைச்) சுற்றிவர, தான் பல கொண்டும் - தான் பிச்சையெடுத்தாலும்,—தன் பாதம் மலர் சேர் அடியார்க்கு - (தனது) திருவடித்தாமரை மலரை (நம்பிச்) சரணமடைந்த மெய்யடியார்கட்கு, பெரு வாழ்வு அளிப்பன் - மிக்க செல்வவாழ்க்கையை ஈந்தருளுவன்; (அவ்வாறே), திரைக்கடலில் கார் விடம் தான் உண்டும் - அலைகளையுடைய பாற்கடலில்தோன்றிய கரு நிறமான ஆலாகலமென்ற விஷத்தைத் தான் உண்டாலும்,—போற்றும் - (தன்னைப்) புகழ்ந்து துதித்த, புத்தேளிர் - தேவர்களது, கடு பசி நோய்க்கு - கொடிய பசியாகிய நோயைத் தீர்ப்பதற்கு, ஆர் அமுது ஊட்டுவன் - அருமையாகிய தேவமிருதத்தை உண்பிப்பன்; (எ - று.)

தான் வருந்தியாயினும் தன்னைநம்பிச் சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாக்குஞ் சிவபிரானது கருணைத்திறத்தை வியந்தவாறு. ‘தான்பலிகொண்டவன் தன் திருவடிகளைச் சேர்த்தார்க்குப் பெருவாழ்வளிப்பன்’, ‘தன்பசினோய்க்குக் கார்விடமுண்டவன் தன்னைப்போற்றும் புத்தேளிர் து கடுப்பசினோய்க்கு ஆரமுதுஊட்டுவன்’ என்ற வாக்கியங்களில் - மேல்நோக்கில் மாறுபாடு தோன்றுமாயினும் ஊன்றிப்பார்க்குமிடத்து இறைவனது விசித்திரசக்தியால் எல்லாம் நிகழலாமென அம்மாறுபாடு ஒழிந்திடுதலால், முரண்விளைந்தழிவனியாம். தாருகவனத்துமுனிவரது பத்தினிமாரின் கற்புநிலையைக் கெடுத்தற்காக விடசங்கமத்திருவுருவங் கொண்டபோதும், கையில் ஒட்டிக்கொண்ட பிரமதபாலம் நீங்குதற்காகப் பலதலங்களிலும் திரிந்தபோதும் சிவபெருமான் பிகூடநஞ் செய்தன னென உணர்க. வாழ்வு - வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய செல்வத்திற்குக் காரியவாகுபெயர். ஆரியன் - ஆர்யன்; பூஜிக்கத்தக்கவன்; ஆரியநாட்டி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாம். (ஈஎ)

68. ஆரியன்வேண்டததிருமேனிபூரித்தறமெலிந்த
சீரியன்செல்வக்கருவைப்பிரான்றிருத்தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர்கூட்டம்புகாதன்பர்கூட்டம்புகுத்தியது
காரியங்காணெஞ்சமேபிறப்பேழுங்கடப்பதற்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—ஆரியன் - ஆரியநாட்டானொருவன், வேண்ட - பிரார்த்தித்ததனால், திருமேனி பூரித்த - (தனது) திருவுடம்பு பருக்கப்பெற்று, அற மெலிந்த - (பிறகு) மிகவுந் தளர்ந்த, சீரியன் - சிறப்புடையவனாகிய, செல்வம் கருவை பிரான் - செல்வச்சிறப்புற்ற திருக்கருவைத்தலத்துச் சிவபெருமான்,—திரு தொண்டுசெய்யா - (தனக்குத்) திருத்

தொண்டுகளைச் செய்யாத, பூரியர் கூட்டம் - கீழ்மக்களது கூட்டத்தில், (அடியேனை), புகாது - சேராதபடி (தடுத்தது), அன்பர் கூட்டம் - (தனக்குத் தொண்டுசெய்யும்) மெய்யடியார்கள் து கூட்டத்தில், புகுத்தியது - சேருமாறு செய்தது, —(யான்), பிறப்பு ஏழும் - (வினைப்பயன்தொடரும்) எழுவகைப் பிறப்புக்களினின்றும், கடப்பதற்கு - தப்பிநற்கதிபெறுதற்கு அறிகுறியாகிய, காரியம் - செயலாகும்; (எ - று.)—காண் - தேற்றம்.

திருக்கருவைச்சிவபெருமான் அடியேனைத் தீயவருடன் கூடவொட்டாமல் தனதுமெய்யடியார்குழாத்துடன் கூடுமாறு திருவருள்புரிந்ததனால், இனி அடியேன் பிறவித்துன்பங்களொழிந்து நற்கதிபெற்று உய்வேனென்பதாம்.

முதலடியால் திருக்கருவைத்தலத்தைத் தன்னிலேயுடைய ஆரியநாட்டிலுள்ளானொருவன் வேண்டியபோது அவனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிவபெருமான் திருமேனி பூரித்தும் மெலிந்தும் காட்டின னென ஒருவராலாறு இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது; அதன் விவரம், எமக்கு விளங்கவில்லை: (எவரேனும் எமக்குத் தெரிவிப்பாராயின், அதனை அவர்பெயருடன் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி அவர்பக்கல் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.) ‘திருவாதவூரடிகள்வேண்டிச் சிவபெருமான் திருமேனிபூரித்த அருள்கூர்ந்தது:—திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தடியில் திருவாதவூரடிகளை அடிமைகொள்ளச் சிவபெருமான் அந்தணர்திருவுருவங் கொண்டெழுந்தருளியபோது என்று அறிக’ என்று இச்செய்யுளின் முதலடியைக் குறித்துக் கூறினா முளர்.

(சு அ)

69. கடல்விடமுண்டிபுறங்காடாங்குகனலுருவ

மடல்விடையூர்திபுலியதளாடையழுவமிழ்வாய்ப்

படவரவாரங்கழிதலைதாரெனிற்பால்வண்ணனை

மடவரலொப்பனையெவ்வாறுசேருமனமகிழ்ந்தே.

(இ - ன்.) (சிவபிரானுக்கு),—உண்டி - உணவாவது, கடல் விடம் - பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலாகலவிஷமாம்; அரங்கு - நடனஞ்செய்யுமிடம், புறங்காடு - சுடுகாடாம்; உருவம் - திருமேனியின்றிதம், கனல் - அக்கினியாம்; ஊர்தி - வாகனம், அடல் விடை - வலிமைபொருந்திய விருஷபமாம்; ஆடை - வஸ்திரம், புலி அதன் - புலித்தோலாம்; ஆரம் - ஆரம் முதலிய ஆபரணங்கள், அழல் உமிழ் வாய் படம் அரவு - விஷாக்கினியைக் கக்குகின்ற வாயையும் படத்தையு முடைய பாம்புகளாம்; தார் - மாலை, கழி தலை - இறந்த (பிரமர்களது) தலைகளாம்; எனின் - என்றால், பால்வண்ணனை - (அப்படி உணவு முதலியவற்றால் வெறுக்குமாறுஉன்ன) திருக்கருவைச்சிவபிரானை, மடவரல் - இனம்பெண்ணுதல், ஒப்பனை - ஒப்பனாதேவி, மனம் மகிழ்ந்து - மனத்தில் திருப்திகொண்டு, எ ஆறு சேரும் - எப்படித் தழுவுவான்? (எ - று.)

“யவ்வனமு மழகுஞ் சார்த்த, நலம் வேண்டுமென் றிருப்பார் நாறுகுழற் கன்னிமார் நலத்தின்மிக்கார்” “கந்யா வரயதே ழுபம்”, என்றபடி மகளிர் புரு

ஷ்னது அழகையே விரும்பி மணமகனாக வரிப்பது இயல்பு ஆதலால், உணவு உறையுள் வடிவம் ஊர்ந்தி ஆடை ஆபரணம் என்னும் இவைகளில் ஒருவாற்றா லுஞ் சிறப்புப்பெறாத சிவபெருமானை, மகவிராது நல்லிலக்கணங்களில் ஒன்றா லுங் குறைவில்லாத பார்வதிதேவி எவ்வாறு விரும்பினாளோ என்று வியந்த இதனால், சிவபெருமான் வேண்டிதல் வேண்டாமை யில்லாத முழுமுதற்கடவுள் என்று துதித்தவாறு. இங்ஙனஞ் சிவபிரானைப் பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்த இது - வஞ்சகப்புகழ்ச்சியணியின்பாற் படும்; இதனை வடநூலார் 'வ்யாஜ ஸ்துதி' என்பர். வேண்டுதல்வேண்டாமையிலலாதவனாகிய இறைவன் தனக் கென்று ஒன்றுமின்றி உணவுமுதலிய எல்லாவற்றையும் பிறர்பொருட்டாகவே கொள்பவ னாதலின், உணவு அணிகலம் முதலியவற்றின் இழிதகைமையினால் அப்பிரானுக்குச் சிறப்புத் தோன்றுமேயன்றி இழிபு உண்டாகா தென்க. ஆரம் - மற்றையணிகலங்கட்கு உபலட்சணம்.

இமவானது புத்திரியாகப் பிறந்த உமாதேவி சிவபிரானை மணமகனாகப் பெறவேண்டுமென்று தவஞ்செய்தபோது அத்தேவியாரது தவநிலையைப் பரிசோதிக்குமாறு சிவபிரான் முதிய அந்தணவடிவங்கொண்டு சென்று அந் தப்பார்வதியைக் குதுகி, “ஆடைதோல் விடையேறுவ தணிகலமாவென்பு, கேடில்வெண்டலைமாலிகைகேழலின் மருப்பின்ன, வோடுகொள்கல மூண்பலி வெய்யநஞ்சு உலப்புற்றோர், காடதேநடம்புரியிடம் கண்ணுதற்கடவுட்கே,” “வேய்ந்துகொள்வது வெள்ளெருக்கறுகுநீர்வியன்கொன்றை, பார்த்தள்கொச் சியே மத்தமென்றினையனபலவுண்டாம், சார்த்தம்வெண்பொடி சூலமான்மழுத் துடிதழல்கை, யேந்துகின்றது பாரிடஞ்சூழ்படையிறையோற்கே,” “அன் னைதாதைகேள்வடிவொடுகுணங்களிலனையானுக், கின்னவாகிய பலவளனுண் டவையெவையுந்தா, நின்னவாகவோதவம்புரிந்தெய்த்தனை நெடுந்தொல்சீர், மன்னன்மாமகட்கியைவதேயித்துணைவழக்கென்றான்” என்று சிவபிரானாகிய தன்னையே நிந்தித்துக்கூறியதும், “வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லதோர் விமலன்றனனை, யீண்டுநீயிகழ்ந்தவெல்லாம் யாராயுமளிக்குமன்பு, சூண்டிடு குறிகாணற்றாற் புகழ்ச்சியாமன்றி முக்க, ணுண்டகையிறக்கையெல்லா மார் கொலோவறியகிற்பார்,” “போதனைமுதலாவுள்ளபுக்கவர் வழிபட்டேத்த, வேதமிலிறைமையாற்றல் யாவையும் புரிந்த நாதன், காதலும்வெறுப்புமின்றிக் கருணைசெய்நிலமையேகாண், பேதைநீ யிகழ்ச்சியேபோற்பேசியதன்மை யெல்லாம்” என்று அந்தப் பார்வதிதேவியார் அதனை மறுத்துக்கூறியதும் இங்குக் காணத்தக்கன. (சுக்)

70. மனப்பகையாகியவைவரைமாய்த்துள்வழியடியா

ரினத்துடனென்னையுமாட்கொள்வையோபண்டிகல்புரிந்த

புனத்துளவோ ணுங்கமலத்துவேதனும்போற்றிசெய்யுங்

கன்றிருமேனிக்கருவாபுரியிற்கறைக்கண்டனே.

(இ - ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில், இகல் புரிந்த - (ஒருவர்க்கொருவர்) மாறுபாடுகொண்ட, புனம் துளவோணும் - கொல்லையில்தோன்றுகின்ற திருத்

துழாயை யணிந்த திருமாலும், கமலத்து வேதனும் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமதேவனும், போற்றி செய்யும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, கனல் திருமேனி - அனற்பிழம்பினுருவத்தையுடைய, கருவாபுரியில் கறை கண்டனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய (வீஷமுண்டதனும்) கறுத்த திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானே!—மனம் பகை ஆகிய ஐவரை - (நல்வழியிற்செல்கின்ற எனது) மனத்துக்கு (அவ்வழியிற்செல்லவொட்டாது) தடுக்கின்ற பகையாகிய பஞ்சேந்திரியங்களையும், மாய்த்து - (அவ்வாறு செய்ய வொட்டாது) வலியடக்கி, உன் வழி அடியார் இனத்தடன் - உனது பழைய அடியார்களுடைய கூட்டத்தோடு, என்னையும் ஆள்கொள்வையோ - அடியேனையும் (ஒருவனாக) அடிமைகொள்வாயோ? (எ - று.)

அடியேனையும் உனதுமெய்யடியார்களுள் ஒருவனாக ஆட்கொண்டு என்னைவருத்துகின்ற பஞ்சேந்திரியங்களின் வலியை யொடுக்கி அதனால் மனங்கலங்காதவாறு திருவருள்செய்து எனக்கு நற்கதியருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. இந்திரியநிக்கிரகம் பண்ணாதவர்கள் சிவனடியார் கூட்டத்திற் புகுதற்கு உரியரல்ல ரென்க. மாறுபட்ட பிரமவீஷணுக்களது அம்மாறு பாட்டை யொழித்து அடிமைகொண்டதுபோலவே, கீம்பொறிகளால் மாறுபட்ட மனத்தையுடைய அடியேனையும் அம்மாறுபாட்டை யொழித்து ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்ற குறிப்பு - விளிக்குக் கொடுத்துள்ள அடைமொழியாற் பெறப்படுதலால், இது - கருத்துடையடைமொழியணியாம். அஃறிணையாகிய கீம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாற் கூறியது - செறவினால் வந்த திணைவழுவமைதி. (எ0)

71. கறைகொண்டசூலத்தலையிலுங்கையிற்கபாலத்திலு

நறைகொண்டபங்கயப்பொற்றாளிணையிலுநாங்கன்கண்டோ
மறைகொண்டதென்கருவைப்பெருமானுக்குமாயவனார்
நிறைகொண்டபேருடலும்பசுஞ்சோரியுநீள்கண்ணுமே.

(இ - ள்.) மறை கொண்ட - வேதங்களினுற் (பரம்பொருளென்று) கூறப்படுகின்ற, தென் கருவை பெருமானுக்கு - தெற்கின் கணுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானுக்கு, —கறை கொண்ட சூலம் தலையிலும் - இரத்தக் கறை பொருந்திய சூலாயுதத்தின் துனியிலும், கையில் கபாலத்திலும் - கையிலொட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்திலும், நறை கொண்ட பங்கயம் பொன் தாள் இணையிலும் - தேன்பொருந்திய தாமரைமலர்போன்ற அழகிய இரண்டு திருவடிகளிலும், (முறையே), —மாயவனார் - மாயையையுடைய திருமாலினது, நிறை கொண்ட பேர் உடலும் - உறுதிபொருந்திய பெரிய உடம்பையும், பசு சோரியும் - பச்சை [புது] இரத்தத்தையும், நீள் கண்ணும் - நீண்ட கண்ணையும், நாங்கள் கண்டோம்—; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருக்கையிலேந்திய சூலத்தின் துனியில் திருமாலினுடம்பும், கையிலுள்ள பிரமகபாலத்தில் திருமாலின் இரத்தமும், திருவடிகளில் திருமாலினது கண்ணும் பொருந்தியிருத்தலைக் கண்டோமெனச் சென்று

இயைதலால், முறைநீரவிறைப்போருள்கோளாம்; முறைநீரவிறையணி யெனவும்படும். இதனால், மும்மூர்த்திகளுள் முதல்வனென்று சிவராற்கருநப் படுகின்ற திருமாலுக்கு முதன்மை சிறிதுமில்லை யென்று நிரூபித்தவாறு.

சூலத்தலையில் மாயவனார்பேருடல் கண்டோ மென்றது - பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் மத்தாகிய மந்தரமலை அழுந்தாவண்ணம் கூர்மாவதாரங் கொண்டு அதனைத் தாங்கி அதனினின்று எழுந்த அமுதத்தைத் திருமால் தேவர்கட்குப் பகிர்ந்துகொடுத்தபிறகு, அவ்வாமை கடல்களையெழயும் கலக்கி உலகத்துயிர்களைப் புசித்து அழிக்கத்தொடங்கியபோது, அதுகண்டு அஞ்சிய தேவர் முதலியோர் சிவபெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அத்தே வர்கட்கு அபயமளித்துத் திருமாலாகிய ஆமையி னருகிற் சென்று தனது திருக்கையிலிருந்த சூலாயுதத்தினால் அதனது உடலைக் குடைந்து அழித்தன லாகும்.

மாயவனார் பசுஞ்சோரி கண்டது கையிற்கபாலத்தி லென்றது - சிவபிரா னது அம்சமாகிய வைராவக்கடவுள் பிரமனதுசிரத்தைக் கிள்ளிய பாவத்தாற் பிச்சையெற்கத்தொடங்கிப் பலவிடங்களிலுஞ் சென்றதுபோலவே சிவகணங் களோடும் திருமாலினிருப்பிடத்திற்குச் செல்ல, திருமால் வந்த காரணத்தை வினாவ, வைரவமூர்த்தி 'பலிக்கு வந்தோம்; உனது சிரத்திலிருந்து பெருகுஞ் செந்நீரைத் தருக' என்று வேண்ட, திருமால் அதற்கு இசைந்து தனது நகத்தினால் நெற்றியிலுள்ள நரம்பொன்றைப் பிளந்து வைரவமூர்த்தியினது கைக்கபாலத்தில் இரத்தஞ் சொரியும்படி விட, அவ்விரத்தப்பெருக்கு ஆயிரம் வருடம் இடைவிடாது ஒழுகியதன லாகும். "உன்றலைப்படுசோரிநீரையு குத்தியென்ன நகத்தினால், தன்றனெற்றிபிளந்து சோரிதனைப் டொழிந்திட நம்பிரான், வென்றிசேரயனார் பெருஞ்சிரமீதி லேற்றன னூறுதூ, நென்று கூறிடு மாண்டிசெல்ல வீளைத்து மாயன் விழுந்தனன்" என்பது கந்தபுரா ணச்சுருக்கம். சிவபிரான் சேவடியில் நீள்கண் கண்ட வரலாறு, கீழ்க் கூறப் பட்டது. (எக)

12. நீளமடுத்ததடந்தோடிசையைநெருங்கச்சகர்

வாளமடுத்துச்சடைக்காடுகுழ்வரமாதுமையா

டாளமடுப்பச்சதுமறைபோற்றச்சரணமண்ட

கோளமடுப்பநடிக்குங்கருவைக்கொழுஞ்சுடரே.

(இ - ள்.) கருவை கொழுஞ் சுடர் - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பெருஞ்சோதிவடிவாகிய சிவபிரான்,—(தனது), நீளம் அடுத்த தடதோள் - நீட்சிபொருந்திய பெரிய தோள்கள், திசையை நெருங்க - திக்குக்களின் எல்லையைச் சென்றுசேரவும்,—சடை காடு - சடைத்தொகுதி, சகர் வாளம் அடுத்து குழ்வா-சக்கரவாளமலையை யடுத்து நெருங்கிச்சூழவும்,—மாது உமையாள் - உமாதேவி, தாளம் அடுப்ப - தாளங்கொட்டவும், சதுமறை போற்ற - நான்கு வேதங்களும் வணங்கித்துதிக்கவும்,—சரணம் - ஒரு திருவடி, அண்ட

கோளம் அடுப்ப - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டில் நெருங்கவும், நடிக்கும் - திருநடைஞ்செய்தருளுவான் ; (எ - று.)

யாவும் அழிகின்ற சர்வசங்காரகாலத்தில் இவ்வாறு சிவபிரான் நடனஞ் செய்தருளுவ னென்க. சக்ரவாளம் - ஏழு மகாத்வீபங்களைச் சூழ்த்திருக்கின்ற ஏழுபெருங்கடல்களுக்கும் அப்பால் பதினாயிரமாயோசனை உயரமும், பதினாயிரமாயோசனைப் பரப்பு முள்ளதாய்க் கோட்டைமதில்போலச் சூழ்ந்துள்ள தொரு பெருமலை; சக்ராகாரமாக [வட்டமாக]ப் பூமிமயச் சூழ்த்திருத்தல் பற்றி, அதற்குச் சக்ரவாளமலை யென்று பெயர். ஆடுகின்ற வேசத்தினால் சடைக்காடு சக்ரவாளமலையைச் சூழ மென்க. இச்செய்யுளினால், சர்வசங்காரகாலத்தில் சிவபெருமானது நடனமூர்த்தத்தின் திருமேனிப்பருமை விளங்கும். ஒருதிருவடி அண்டகோளத்தின் மேன்முகட்டை யெட்டு மென்றதனால், இது, ஊர்த்துவதாண்டவத்தைச் சுட்டுமென்க; அன்றி, அண்டகோளம் என்பது உலகவுருண்டையின் கீழ்முகட்டைக் குறிக்கு மென்பாரு முளர்.

73. சுடர்கின்றமண்டலமென் னுமுக்கோணமுந்தொல்விசும்பும்
படர்கின்றசோதிக்கருவைப்பிரான்பொற்பதம்பணிந்தார்
குடருந்தசையுங்குருதியுமென்புகுவிர்தயிர்த
வுடலென்றபாரஞ்சுமவார்கள் மீண்டிவ்வுலகில்வந்தே.

(இ - ள்.) சுடர்கின்ற - ஒளிவீசுகின்ற, மண்டலம் என்னும் - மண்டலங்களென்கிற, முக் கோணமும் - (சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்ற) மூன்று வட்டங்களிலும், தொல் விசும்பும் - பழமையான ஆகாசத்திலும், படர்கின்ற - சென்றுபரவுகிற, சோதி - ஒளிவடிவமான, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, பொன் பதம் - அழகிய திருவடிகளை, பணிந்தார் - வணங்கினவர்கள், —மீண்டு - மறுபடியும், இ உலகில் வந்து - இவ்வுலகத்திற் பிறப்பெடுத்து, குடரும் - குடலும், தசையும் - சதையும், குருதியும் - இரத்தமும், என்பும் - எலும்பும், குவிர்த - சேர்ந்தசேர்க்கையினு லுண்டாகிய, இந்த உடல் என்ற பாரம் - இந்த உடம்பென்னுஞ் சுமையை, சுமவார்கள் - சுமக்கமாட்டார்கள் ; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடியிற் சரணமடைந்தவர்கள் மீண்டு பிறத்தலில்லாமல் முத்தியடைவ ரென்பதாம். முதலிரண்டடிகளால், சூரிய சந்திர அக்கினிய ரென்னும் மும்மண்டலங்களிலும் அவற்றிற்கு இடங்கொடுக்கின்ற ஆகாசத்திலும் விளங்குகின்ற சிவபெருமானது ஒளிவடிவமான திருமேனியின் தன்மையை விளக்கினார். மூன்றாமடி - மனிதருடம்பின் இழிவை விளக்கும்; இதனை "என்பினைநம்பிப்பின்னி யுதிர்ந்தோய்த் திறைச்சிமெத்திப், புண்புறந்தோலைப்போர்த்து மயிர் புறம்பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பது வாயிலாக்கி யூன்பயில்சூரம்பை" என்ற சிந்தாமணியோடு ஒப்பிடுக. இவ்வாறு உடம்பினிடத்தில் அருவருப்புத்தோன்றக் கூறியது, இழிப்புக்கிவையின்பாற்படும். பஞ்சபூதங்களுள் ஆகாயம் முதலிற்

படைக்கப்பட்ட பூத மாதலால், 'தொல்விசம்பு' என்றார். குடர் = குடல்: லகரத்துக்கு ரகரம் போலியாய் வந்தது. தசை = சதை: இலக்கணப்போலி. குவிந்து அவிந்த என்று பிரித்து - குடல்முதலியவை திரண்டு அழியுந்ன்மையதான உடல் என்று உரைப்பினுமாம். (எங்)

74. உலகத்திலுள்ளமனைவாழ்வு சுற்றமுறுபுதல்வ
ரலகற்றசெல்வந்தொலையாதீணி தியாயவெல்லா
மிலகுற்றமின்னெனநிலலாதுபோய்விடுமென்பதெண்ணித்
திலகத்திருநுதலொப்பனைபாகனைச்சிந்தியுமே.

(இ - ள்.) (நிலவுலகத்தவர்களே! நீங்கள்),— 'உலகத்தில் உள்ள - பூமியிற் பொருந்திய, மனை - வீடும், வாழ்வு - இல்லறவாழ்க்கையும், சுற்றம் - உறவினரும், உறு புதல்வர் - சிறந்த புதல்வரும், அலகு அற்ற செல்வம் - அளவில்லாத (தானியம் முதலிய) செல்வங்களும், தொலையாத நீள் நிதி - எடுக்கெடுக்கக் குறையாத மிக்கபெருஞ்செல்வமும், ஆய - ஆகிய, எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், இலகு உற்ற மின் என - விளக்கமுள்ள மின்னல் போல, நிலலாது போய்விடும் - நிலைநில்லாமல் அழிந்துபோம்,' என்பது - என்றதன்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்தறிந்து, (இனி அவற்றிற்காக நாமது காலத்தை வீணைகழியாமல்), திலகம் திரு நுதல் ஒப்பனை பாகனை - திலகமணிந்த அழகிய நெற்றியையுடைய ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற்கொண்ட சிவபிரானே, சிந்தியும் - தியானியுங்கள்; (எ - று.)

மனைமுதலிய பொருள்களின் நிலையில்லாமையை ஆராய்ந்தறிந்து தெளிந்து அவற்றினிடத்துப் பற்றை யொழித்து, நிலையுள்ள முத்திச்செல்வத்தைப் பெறுமாறு திருக்கருவைச்சிவபிரானைத் தியானியுங் ளென உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாறு. "பெருஞ்செல்வம்—எல்லீர், கருங்கொண்மூவாய்திறந்த மின்னுப்போல்தோன்றி, மருங்கறக்கெட்டுவிடும்" என்றார் நாலடியாரிலும். மனை - இடவாகுபெயராய், மனைவியையுங் குறிக்கும். ராஜாங்கம் மக்கள் சுற்றம் பொன் மணி நெல் வாகனம் அடிமை என்ற இவை - அஷ்டடைசுவரியங்களாம். இவற்றுள், கூறியன போக மற்றவற்றை 'அலகற்ற செல்வம்' என்றதனற் குறித்தார். நிதி - புதையல்; வடமொழி. (எச)

75. சிந்தித்துருகியுருகியெப்போதுநின்சேவடியை
வந்தித்திருப்பதோர்வாழ்வளித்தாய்மறைவேதனுக்குஞ்
சந்தித்திடற்கெளிதோவந்தவாழ்வுதழைக்குஞ்செவ்வா
னந்திப்பிறைமுடியோய்கருவாபுரியாள்பவனே.

(இ - ள்.) தழைக்கும் - செழித்துள்ள, செம் வான் - செவ்வானத்தை யுடைய, அந்தி - மாலையிலுடையதே தோன்றுகின்ற, பிறை - பிறைச்சந்திரனை, முடியோய் - சடைமுடியிலுடையவனே! கருவா புரி ஆள்பவனே - திருக்கருவைக்கர்க்குத் தலைவனே!—என்போதும் - எக்காலத்திலும், நின் சேவடியை - உனது சிவந்த திருவடிகளை, சிந்தித்து - தியானித்து, உருகி உருகி - மனம்

நெகிழ்ந்துகொந்து, வந்தித்து இருப்பது - வணங்கியிருப்பதாகிய, ஓர் வாழ்வு-
ஒப்பற்ற வாழ்வை, அளித்தாய் - (அடியேனுக்கு நீ) கொடுத்தருளினாய்; இந்த
வாழ்வு - இந்தப் பாக்கியமானது, மறை வேதனுக்கும் - (தனது நான்குமுகங்
களினாலும் நான்கு) வேதங்களை எப்போதும் கூறிக்கொண்டிருக்கிற பிரம
தேவனுக்கும், சந்தித்திடற்கு-கிடைத்தற்கு, எளிதோ-சுலபமானதொன்றோ ?
[மிகவும் அருமையான தென்றபடி]; (எ - ம.)

அடியேனிடத்துக் காரணமின்றி யெழுந்த நினது பெருங்கருணையினால்
நினதுதிருவடியை இடையீடின்றி எப்போதும் துதிக்கின்ற பெருவாழ்வை
எனக்கு அளித்தருளினாய்; இப்பேறு பிரமனுக்குங் கிடைத்தற்கரியதாமென்ற
வாறு. சிவபெருமானது திருவடியைச் சிந்தித்து வணங்கி வாழ்வரது பேற்
றுக்குப் பிரமனதுவாழ்வும் நிகரன்றென்பது, தொனிக்கும். இவ்வாறு சிற்
சிலரிடத்துமாதிரம் சிவபெருமான் காரணமின்றி அருள்புரியக் காரணம் -
நிரஹங்காராயிருப்பதும், மற்றோரிடத்துப் புரியாததற்குக்காரணம் - அவ்
வாறில்லாமையுமா மென்பர். உருகி உருகி என்ற அடுக்கு - தொடர்ச்சியாய்
எழுகின்ற அன்பின்பெருக்கைப் புலப்படுத்தும். (எடு)

76. பவக்கடல்வீழ்ந்துதுடுமாறிவேறொருபற்றுமின்றி
யவத்தினினீந்தித்தளர்கின்றதியனுக்கம்பியெனத்
தவத்துறைவோர்தொழுந்தாள்காட்டிமுத்தித்தடங்கரைமேற்
றுவக்கறவேற்றுவையோகருவாபுரித்தூயவனே.

(இ - ள்) கருவாபுரி தூயவனே - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரி
சுத்தமூர்த்தியே!—பவம் கடல் - பிறவியாகிய சமுத்திரத்தில், வீழ்ந்து - விழு
ந்து, தடுமாறி - அலைந்து, வேறு ஒரு பற்றும இன்றி - வேறொராதாமு மில்
லாமல், அவத்தினினில் நீந்தி - வீணாக நீந்தி [பயனில்லாமல் உழைத்து], தளர்
கின்ற - சோர்வடைகின்ற, தியனுக்கு - திக்குணமுடைய எனக்கு, தவத்து
உறைவோர் தொழும் தான் - தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்கள் வணங்குகின்ற
(உனது) திருவடியை, அம்பி என - மாக்கலமாக, காட்டி - கொடுத்து,
முத்தி தட கரை மேல் - மோக்ஷமாகிய பெரிய அக்கரையில், துவக்கு அற -
(பிறவித்) தொடர்ச்சி யறம்படி, ஏற்றுவையோ - (என்னைக்) கரையேறச்
செய்வாயோ? (எ - ம.)

கடலில்வீழ்ந்தவர் மாக்கலத்தின் உதவியின்றி கரைசேர்தல்போலப் பிற
வியில்வீழ்ந்த எனக்கு நினதுதிருவடியைத் துணையாகத் தந்து முத்தியிற்
சேர்க்கவேண்டு மென்பதாம். “அறவாழியந்தனன்தான் சேர்த்தார்க்கல்லாற்,
பிறவாழிநீந்தலரிது,” “பிறவிப்பெருங்கடல்நீந்துவாரீந்தா, ரிறைவனடிசேரா
தார்” என்ற திருக்குறளும், “பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப் பெரியபுணையா
வுனதடியை” என்ற பதிற்றுப்பத்தந்தாகியும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. கார
ணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலால் பிறவி ‘கடல்’ எனவும்,
கடவுளுருளாற் பிறப்பற்று முத்திபெறவேண்டிதலால் அக்கடவுளது அடி

‘அம்பி’ எனவும் கூறப்பட்டன. தாளுக்கு ‘தவத்துறைவோர் தொழும்’ என்று அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, காற்றுமுதலியவற்றை கவிழ்த்து தன்னை யடைந்தவர்களை அலையவிடத்தக்க மற்றைப்புணைகளினும் வேறுபாடு உடையதாக அம்பியைக் கருதுக. பிறவியைக் கடலாகவும், இறைவனது திருவடியை மரக்கலமாகவும், முத்தியை அக்கரையாகவும் கூறியது - முற்றுநுவக வணி. இறைவனது திருவடிகளைத் தியானியாமல் இங்குச் செய்கின்ற மற்றைத்தொழில்களையாவும் பயன்படாமலிருத்தலோடு பின்னுந் தீமைக்கே காரணமா மென்பார், ‘அவத்தினில்நீந்தித் தளர்கின்ற தீயன்’ என்றார். (எசு)

77. தூயபங்கேருகன்செவ்வாபுனது தூரகபந்தி
பாயொலிப்பாற்கடலம்புபெய்தூணிவன்பாதலங்கள்
சேயொளிமாமணிப்பொற்பணிப்பெட்டகந்தென்கருவை
நாயகநின்புகழாரேயறிந்துநவி லுவரே.

(இ - ள்.) தென் கருவை நாயக - தெற்குத்திசையின்கணுள்ள திருக் கருவாபுரிக்குத் தலைவனே! - தூய பங்கேருகன் - பரிசுத்தனாகிய தாமரை மலரில்தோன்றிய பிரமனது, செம் வாய் - செந்நிறமான வாயானது, உனது - உன்னுடைய, தூரக பந்தி - குதிரைச்சாலையாகும்; பாய் ஒலி பாற்கடல் - அலைசீகின்ற ஒசையையுடைய திருப்பாற்கடலானது, அம்பு பெய் தூணி - அம்பை வைத்துள்ள கூடாகும் [அம்பறத்தூணியாகும்]; வல் பாதலங்கள் - வலிய பாதாளலோகங்கள், சேய் ஒளி மா மணி பொன் பணி பெட்டகம் - சிவந்த ஒளியுள்ள சிறந்த மாணிக்கங்களிழைத்துப் பொன்னினுள்செய்த ஆபரணங்க ளிட்டிடுவைக்கின்ற பெட்டியாகும்; (இவ்வாறிருப்பதனால்), நின் புகழ் - உனது கீர்த்தியை, ஆரே - எவர்தாம், அறிந்து நவிலுவார் - உள்ளபடி அறிந்து சொல்பவர்? (எ - று.)

திரிபுரசங்காரகாலத்தில் சிவபெருமானுக்கு நான்குவேதங்களும் குதிரை களாதலால் அவ்வேதங்கள் பயிலுமிடமான பிரமனது வாயைச் சிவபிரானது குதிரைச்சாலை யென்றும், திருமால் அம்பாதலால் அப்பரமன் பள்ளிகொள் றும் பாற்கடலை அம்பறத்தூணி யென்றும், மாணிக்கங்களைத் தமதுஉச்சியி லுடைய நாகங்கள் ஆபரணங்களாதலால் அவை வாழ்கின்ற பாதாளலோகத் தை ஆபரணப்பெட்டியென்றாக் கூறினார். இச்செய்யுளில், ‘வேதங்களே குதி ரைகள்’ என்பது முதலியனவாக இயல்பாகக்கூறவேண்டிவதை விட்டு வேறு வகையாகக் கூறியது, பிறிதின்விநிசியணியாம்; இதனை, வடதூலார் பர்யா யோக்தாலங்கார மென்பார். ஆநாதியான வேதங்களே குதிரைக ளாகவும், திரி மூர்த்திகளுள் ஒருமூர்த்தியான திருமாலே அம்பாகவும், தம்மைத் தீண்டி னாரை இறக்கச்செய்கின்ற கடுவிடமுடைய நாகங்களே ரத்நாபரணங்களாக வும் அமையப்பெற்றதனால், ‘நின்புக ழாரேயறிந்து நவிலுவார்’ என்றார்.

தூய என்பதைச் செவ்வாய்க்கும் அடைமொழியாக்கலாம். ‘உனது’ என்பதை, அம்புபெய்தூணி பொற்பணிப்பெட்டகம் என்றவற்றோடுகூட் டிக. பங்கேருஹம் - சேற்றில் முனைப்பது எனத் தாமரைக்குக் காரணவிடு

குறி: அதில் வாழ்பவன் - பங்கேருகன். தூணி - தூணீரம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. செம்மை + ஒளி = சேயொளி. பெட்டகம் = பேடிசா: வட சொல். இடப்பன்மைபற்றி, 'பாதலங்கள்' எனப் பன்மையாக் கூறினார். ()

78. உவராழிவையத்திழிகுலத்தேவந்துகித்தவருஞ்
சிவசாதனம்பெறிற்றேவர்கண்டிந்தென்கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய்மணிநகைபங்கன்பொற்றாநைத்தொழா திருப்போ
ரெவராயினுமற்றவரேகுலத்தினிழிந்தவரே.

(இ - ள்.) உவர் ஆழி வையத்து - உப்புக்கடல்குழந்த நிலவுலகத்தில், இழி குலத்து - தாழ்ந்த சாதியில், வந்து உகித்தவரும் - வந்துபிறந்தவரும், சிவசாதனம் பெறின் - (விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய) சிவசின்னங்களைப் பெற்றிருப்பாரானால், (அவர்கள்,) தேவர் கண்டிர் - தேவர்களையாவர்; துவர் வாய்மணி நகை பங்கன் - பவழம்போலச் சிவந்த வாயையும் முத்துப்போன்ற [வெண்ணிறமான] புன்சிரிப்பையுமுடைய உமாதேவியை (த் தனதுஇட)ப் பக்கத்திலுடையவனாகிய, தென் கருவை பிரான் - தென்கருவைச் சிவபிரானது, பொன் தாளை - அழகிய திருவுடிகளை, தொழாது இருப்போர் - வணக்காமலிருப்பவர், எவர் ஆயினும் - எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும், அவரே - அவர்தாம், குலத்தின் இழிந்தவர் - தாழ்ந்தகுலத்திற் பிறந்தோராவார்.

மிகவும் இழிகுலத்திற் பிறந்தவரும் சிவசாதனத்தைப் பெற்றமாதிரத்தில் அதன்மகிமையால் தேவரைப்போல மேன்மைபெற்றவராவர்; எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும் சிவபெருமானதுதிருவடியை வணங்காதவர் இழிகுலத்தவரேயாவ ரென்பதாம். இதனால், உயர்வுதாழ்வுகட்கு ஏது - பிறவியன்று; கடவுளதுசம்பந்த மிருத்தலும் இல்லாமையுமேயா மென்பது, பெறப்படும். தேவர் என்பது - நான்கு சாதிகட்குள் உயர்ந்தவராய்ப் பூமியில் தேவர்கள்போல விளங்குதலால் பூதேவரெனப்படுகின்ற அந்தணரைக் குறிக்கு மென்றலும் பொருத்தம். “பாதிநாயமுடிகளாகையரேனும் பழி தொழிலுமிழிகுலமும்படைத்தாரேனும், ஆதியாயரவணையாயென்பராகி லவரன்றோ யாம்வணங்குமடிகளாவார், சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோரேனுஞ் சதுமறையால் வேள்வியால் சக்கோரேனும், போதில்நான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான் பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையந்தாமே” என்ற வாய்பாடுபற்றி வந்தது, இச்செய்யுள்.

கண்டிர் - தேற்றம்; முன்னிலையசையுமாம். துவர்வாய் மணிகளை - அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். ஏகாரங்கள் - தேற்றப்பொருளான. உம்மைகள் இரண்டனும், முதலது - “இழிவுசிறப்பும், இரண்டாவது - உயர்வுசிறப்புமாம். (எ அ)

79. இழியும்பிறனிப்படுகுழிக்கேகிழுந்தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுங்கருணைவிழித்திருப்பார்வைபுரிந்தனையேன்

மொழியுங்கவலைமனமாசறுத்தின்பமுழ்கமுத்தி
வழியும்புகப்பெறுவேன்கருவாபுரிவாழ்பவனே.

(இ - ன்.) கருவா புரி வாழ்பவனே - திருக்கருவைநகரில் கித்தியவாசஞ் செய்பவனே!— இழியும் பிறவி படுகுழிக்கு - (பல்வகைக்குற்றங்கட்கு இடமாயிருத்தல்பற்றித்) தாழ்ச்சியடைதற்குக் காரணமான பிறப்பாகிய படுகுழியில், விழுந்து எய்த - விழுந்து [பலதரம்பிறந்ததனால்] இளைத்துப்போன, என்மேல்—, கருணை பொழியும் விழி திரு பார்வை - கருணைமழையைச்சொரிகின்ற உனது திருக்கண்களின் சிறந்தகடாகூத்தை, புரிந்தனை ஏல் - வைப்பாயானால்,—மொழியும் - சொல்லப்படுகின்ற, கவலை - துன்பங்களை யுடைய, மனம் மாசு - (எனது) மனத்திலுள்ள களங்கத்தை, அறுத்து - போக்கி, இன்பம் மூழ்கி - ஆனந்தக்கடலில் முழுகி, முத்தி வழியும் புக பெறுவேன் - மோகூமார்ச்சத்திலும் செல்லும் பாக்கியத்தை யுடையவனுவேன், (யான்); (எ - று.)

உனது திருவருளோக்கம் என்மீது பதியுமாயின், அதன்பயனால் பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் அற்றுப் பேராந்தப்பெருவாழ்வு பெறுவேனென்பதாம். படுகுழி - யானைமுதலிய விலங்குகளை அகப்படுத்துங் குழி. படுகுழிக்கு விழுந்து = படுகுழியில் விழுந்து: வேற்றுமைமயக்கம். ஏகாரம் - இசைநிறை. மூழ்கி என்னும் வினையிறுற்றால், இன்பம் கடல் எனப்பட்டது. ‘புரிந்தனையே’ என்றும் பாடம் உண்டு. (எக)

80. வாழ்விப்பர்தம்மைமறவாதவரைமறந்தவரை

வீழ்விப்பர்தியநாகத்துளையெனுமெய்ம்மையெண்ணிச்

சூழ்வித்தகொன்றைமுடிக்களவீசர்துணையடிக்கிழ்

தாழ்விக்குஞ்செஞ்சடையாரல்லரோமுத்திசார்பவரே.

(இ - ன்.) ‘(சிவபிரானார்),—தம்மை மறவாதவரை - தம்மை மறவாமல் எப்போதுந் தியானிப்பவரை, வாழ்விப்பர் - முத்திவாழ்வு பெறச்செய்வர்; மறந்தவரை - (தம்மைத் தியானியாமல்) மறந்து வாளாவிருப்பவரை, தியநாகத்துளே - கொடியரகத்தில், வீழ்விப்பர் - விழச்செய்வர்’, எனும் - என்கின்ற, மெய்ம்மை - இவ்வுண்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்து,—கொன்றை சூழ்வித்த - கொன்றைமலர்மாலையைச் சுற்றிலுமணிந்த, முடி - சடைமுடியையுடைய, களவு ஈசர் - திருக்களாவிற்கே முழுந்தருளிய திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடிக்கீழ்-இரண்டுதிருவடிகளிலே, தாழ்விக்கும்-வணக்குகின்ற, செம் சடையார் அல்லரோ - செந்நிறச்சடைமுடியையுடைய தபோதனரல்லவோ, முத்தி சார்பவர் - மோகூத்தையடைபவராவர்; (எ - று.)

சிவபெருமானே மறவாமல் தியானித்தவர்க்கு ஷத்தியும், மறந்து தியானியாமல் வீண்பொழுதுபோக்குபவர்க்குத் தீக்கதியும் உண்டாகு மென்பது, நூல்களில் தேர்ந்த உண்மையானபொருள்; இவ்வுண்மையையுணர்ந்து சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கினவர்க்கே முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். தியநாகம் - அக்கினியையுடைய தப்தகும்பம் கும்பீராகம் முதலியன. செஞ்சடையார் என்றது - விரதாநுஷ்டாநமுடையவ ரென்றமாதிரிமாய்நின்றது,

81. முத்திக்கொருவித்துமோகாடவிக்குமுழங்குசெந்தி
 சித்தக்கவலைப்பிணிக்கோர்மருந்துசிவதவஞ்சேர்
 புத்திக்கொடிக்குப்படருங்கொழுகொம்புபோலுங்கண்டர்
 துத்திப்பணியணியுங்களவீசர் துணையடியே.

(இ - ள்.) துத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, பணி - பாம்புகளை, அணியும் - ஆபரணமாக அணிந்துள்ள, களவீசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடி - உபயபாதங்கள், —முத்திக்கு - மோகாமாகிய நற்பயனை விளைத்தற்கு, ஒரு வித்து (போலும்) - ஒப்பற்ற விதையாகும்; மோகம் அடவிக்கு - அவிச்சையாகிய காட்டை எரித்தழித்தற்கு, முழங்கு செந்தி (போலும்) - ஒலித்துக்கொண்டெளிகின்ற சிவந்தகாட்டுத்தியாகும்; சித்தம் கவலை பிணிக்கு - மனக்கவலையாகிய நோயைத் தீர்த்தற்கு, ஓர் மருந்து (போலும்) - ஒப்பற்ற மருந்தாகும்; சிவ தவம் சேர் புத்தி கொடிக்கு - சிவத்தியானம் அருத அறிவாகிய கொடிக்கு, படரும் கொழுகொம்பு போலும் - படர்ந்து ஏறுதற்கு உரிய கொழுகொம்பாகும்; (எ - று.)—கண்டர் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்; (இதனை) அறிவீ ரெனினுமாம்.

சிவபிரானது திருவடிகள் தம்மைத்தியானிக்கின்ற அடியார்கட்கு, சிவ சாதனங்களை மேன்மேலும் வளர்த்து, மனக்கவலையை மாற்றி, அவிச்சையை அடியோடுதொலைத்து, முத்திப்பயனைக் கைகூட்டுவிக்கு மென்பதாம். முத்திக்குக்காரணமாதலால் 'முத்திக்குவித்து' என்றும், அவிச்சைத்தொகுதியை அறத்தொலைத்தலால் 'மோகாடவிக்குச்செந்தி' என்றும், பீடிக்கின்ற மனக்கவலையைமாற்றுதலால், 'கவலைப்பிணிக்குமருந்து' என்றும், சிவபக்தியை மேன்மேலும் தழைத்துவளரச்செய்தலால் 'சிவதவஞ்சேர்புத்திக்கொடிக்குப் படருங்கொழுகொம்பு' என்றுங் கூறினார்; உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமையணி. "முத்திக்குவித் துடியார்கள்நின்றைமுனரிக்கருக்கன் மொழியெண், சித்திக்குமூலந் தவயோகிகட்குத்தெளிகன்னலுறுமயிர்தம், பத்திக்குரித்தமருள்வீசுகொண்டல் களவீசனெங்கன்பரம, னத்திக்குமுன்னம் வரமேயளித்தகருவேசனம்பொனடியே" என்றார், பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

'பத்திக்கொடிக்கு' என்றும் பாடம். மோஹாடவீ - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். சிவதவம் = சிவதபஸ். (அக)

82. துணைக்கோலவாசிகைவேணியிற்சாத்தித்துலங்குதிரு
 மணக்கோலத்தோடிமவான்மகளோடுமழவிடைமே
 லிணர்க்கோலச்சோலைக்கருவேசமென்முனெழுந்தருளாக்
 கணக்கோகணக்கல்லவோவறியேனுன்கருத்தினையே.

(இ - ள்.) இணர் கோலம் சோலை கருவாச - பூங்கொத்துக்களால் அழகுபெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கருவைச் சிவபிரானே!—துணை - (தனக்குத்தானே) ஒப்பான [வேறுஉவமைபெறாத], கோலம் - அழகிய, வாசிகை - மலர்மாலையை, வேணியில் சாத்தி - சடைமுடியில் தரித்து, இமவான்

மகளோடு - இமயமலையரசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியோடுங்கூடி, துலங்கு-
விளங்குகின்ற, திருமணக்கோலத்தோடு - திருமணக்கோலங்கொண்டு, —மழ
விடைமேல் - இளமைபொருந்திய விருஷபவாகனத்தின்மீது (ஏறி), என்
முன் எழுந்தருள் - எனது கண்ணுக்கு எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடு
க்க, கணக்கோ - (உணக்குத்) திருவுள்ளமுண்டோ? கணக்கு அல்லவோ -
திருவுள்ளமில்லையோ? உன் கருத்தினை - உனது திருவுள்ளக்கருத்தை,
அறியேன் - (யான்) இன்னதென்று அறியேன்; (எ - று.)

திருமணக்கோலத்தோடு விருஷபாருடராய்ச் செவையாதிக்கவேண்டு
மென்று சிவபெருமானே வேண்டியபடி. இமவான் = ஹிமவாத்; பனியை
யுடையது என்பதுபற்றிய பெயர்; இங்கு, இச்சொல் - அம்மலையரசனைக்
குறிக்கும். எண்ணுதல் என்பது - தியானித்தல் கணக்கெண்ணுதல் என்னும்
இருபொருளிலும் வருதல்போல, கணக்கு என்ற சொல்லும் அவ்விருபொரு
ளிலும் வரும்: இது - 'கண்' என்னும் வடமொழிமுதனிலையடியாப் பிறந்து
'கு'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்போலும். (அஉ)

83. உன்கருத்தேதென்றறியேன்கருவையினுத்தமனே
மின்கருக்குஞ்சடையும்பிறைக்கீற்றும்விழிமலரும்
பொன்கருக்குங்கொன்றைமாலிகைமார்புநின்பொற்கழலு
மென்கருத்தாடுவைத்தெப்போதும்வந்தித்திறைஞ்சவனே.

(இ - ள்.) கருவையின் உத்தமனே - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய
சிறந்தகடவுளே! —நின் - உனது, மின் கருக்கும் சடையும் - (மிக்கவொளி
யுள்ள) மின்னலையும் கருநிறமுடையதாகச்செய்கின்ற [மின்னலிலும் மிகச்
சிவந்த] சடைமுடியையும், பிறைக்கீற்றும் - (அதன்மீது அணிந்த) கீற்றுமடிவ
மான இளம்பிறைச்சந்திரனையும், விழி மலரும் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்
கண்களையும், பொன் கருக்கும் கொன்றை மாலிகை மார்பும் - பொன்னின்
நிறத்தையும் கருநிறமுடையதாக்குகின்ற [பொன்னிலும் மிக்குவிளங்கு
கின்ற] கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த திருமார்பையும், பொன் கழலும் -
பொன்னாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளையும், எப்போதும் என்
கருத்தாடு வைத்து - எப்பொழுதும் எனது மனத்திற் கொண்டு, வந்தித்து
இறைஞ்சுவன் - வணங்கி வழிபடுவேன், (யான்); உன் கருத்து ஏது என்று
அறியேன் - உனது திருவுள்ளக்கருத்து (என்விஷயத்தில்) இன்னதென்று
அறியேன்; (எ - று.)

நான் உனது திருவுருவத்தை எப்போதும் மனத்திற்கொண்டு தியா
னித்தலையே கடமையாகக்கொண்டுள்ளேன்; உனக்குக் கடமையாகிய நற்
கதியாளிக்குந்திறத்தில் நீ யாதுசெய்வாயோ? என்பதாம். ஆதலால், நீ நற்கதி
யருளவேண்டு மென்பது கருத்து. கழல் - திருவடிக்கு, தானியாகுபெயர்.

84. இறையவனெயெனக்குன்னடிபோற்றவியல்பளித்த
மறையவனெயென்மனத்தவனெவடிவார்த்தகண்டக்

கறையவனே தென்கருவேசனே சடைக்காடணிந்த
பிறையவனே யடியேன்பிறவாவண்ணம்பேறருளே.

(இ - ன்.) இறையவனே - (எப்பொருள்கட்குந்) தலைவனே ! உன் அடி போற்ற எனக்கு இயல்பு அளித்த மறையவனே - உனது திருவடி களே வணங்கு மாறு (எனக்கு) நற்குணத்தை ஈந்தருளிய வேதஸ்வரூபியே ! என் மனத்த வனே - எனது மனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே ! வடிவு ஆர்ந்த கண்டம் கறையவனே - அழகுரிமைந்த திருக்கழுத்தில் (விஷ்ணுண்டதனும்) கறுத்த திருநிறமுடையவனே ! சடை காடு அணிந்த பிறையவனே - சடைமுடியிற் பிறைச்சந்திரனை யணிந்தவனே ! தென் கருவேசனே - தெற்கின்கண் உள்ள திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே !—அடியேன் பிறவாவண்ணம் - அடியேன் மீண்டும் பிறப்பெடுக்காதபடி, பேறு அருள் - முத்திப்பேற்றை அருள்வாயாக.

‘வரிவார்த்தகண்டக்கறையவனே’ என்ற பாடத்துக்கு— வரி - இரேகை கள், வார்த்த - நீண்டமைந்த, கண்டக்கறையவனே ! என்க. மறையவனே - அந்தணனே எனினுமாம். (அச)

85. அருவிப்புனவிற்குமிழியிற்றோன்றியழிந்தனன்யான்
கருவைப்பாமன்கவிஞனுக்காக்கமலாலயத்திற்
பரவைக்கிரவிற்பிறுத்தூதுசென்றபதம்படவத்
தெருவிற்பிறுதுகளாய்க்கிடந்தேனில்லைதீவியே.

(இ - ன்.) கருவை பரமன் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரம்பொரு ளாகிய சிவபெருமான், கவிஞனுக்கு ஆ - பாடல்தொண்டுசெய்யுஞ் சுந்தர மூர்த்தியானாக்காக, கமலாலயத்தில் - திருவாரூரில், பரவைக்கு - பரவையா ரிடத்தில், இரவில் - இராப்பொழுதில், திரு தூது சென்ற - தூதுசென்றரு ளிய, பதம் - திருவடிகள், பட - (என்மீது) படுப்படி, அ தெருவில் - அத் திருவாரூர்த்தெருவில், சிறு துகள் ஆய் - சிறுபுழுதியாய், கிடந்தேன் இல்ல - கிடக்கப்பெற்றிலேன்; (ஆதலால்), அருவி புனவில் - ஆற்றநீர்ப்பெருக்கில் தோன்றுகின்ற, குமிழியின் - மொக்குள்போல, யான்—, தோன்றி - பலபிறப் பெடுத்து, அழிந்தனன் - (இதுவரையிலும்) இறந்தொழிந்தேன்; (இவ்வாறு நேர்தற்குக் காரணம்), தீவியே - (யான் முற்பிறப்பிற் செய்த) பெரும் பாவமேயாகும்; (எ - று.)

திருவாரூர்த்தெருவில் பரவையார்வீட்டிற்குச் சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரது தூதராகச் சென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டுமாறு புழுதியாக வாவது எனக்கு ஐந்தாம்நேர்த்திருக்குமாயின், அத்திருவடி தீண்டப்பெறுதலால் பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய தீவியெல்லாம் தீர்ந்து முத்திபெற்றிருப்பேன்; அவ்வாறு பெருமையால், பிறந்து இறந்து உழலவேண்டவதாயிற்று; இதுவும் எனது தீவியே யென்பதாம். சிவபிரானது திருவடி தீண்டப்பெற்றார்க்கு மீண்டும் பிறவீனேரது முத்திகிடைத்தல் நிண்ணமா மென்க. உலகத்தில் பெயர் வழங்குமாறுள்ள ஒவ்வொருபொருட்கும் உயிருண்டென்பது வேதாந்தி

களின்கொள்கை யாதலால், 'சிறுதுகளாய்க் கிடந்தேனில்லை' என்றார். இச் செய்யுளில் தமக்குப் பிறப்புஇறப்புக்கள் தீர்த்திடாதிருத்தல்பற்றி, சிவபெருமான் தூதுசென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டப்பெற்றிலாமையை அது மித்தலால், அநுமாநாலங்காரம். "புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம் - பொன்னிபொன்கொழிக்கும், அலையார்திருவாங்கத்தெம்பிரா னமதன்னை யொடுந், தொலையாதகாணங்கடந்தவந்நான் தடந்தோறும் புல்லாய்ச், சிலையாய்க் கிடந்திலமே நெஞ்சமே கழல்தீண்டுகைக்கே" என்ற வாய்பாட்டை ஒருசார் ஒற்றியது, இச்செய்யுள்.

கவிஞன் - கவிபாடுபவன்; ஞ - பெயரிடைநிலை. பரமன் - யாவரினும் உயர்ந்தவன். பரவைக்கு = பரவையினிடத்தில்: உருபுமயக்கம். கமலாலயம் - திருவாரூர்க்கு வழங்கும் பெயர்களு ளொன்று: இது - அவ்வூர்த்தீர்த்தத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் இலக்கணை. இது - சோழநாட்டுச் சிவதலங் களுள் ஒன்று. திருமகன் சிவபிரானது திருவடிகளை வணங்கி எல்லாச்செல்வத்தையும் எக்காலத்தும் அழிவில்லாத மாங்கலியத்தையும் தான்பெறுமாறு சிறப்பாகத் தவஞ்செய்து வரம்பெற்ற தலம். மதுரீதிகண்டசோழமசாராசனைப் பசுவாகச்சென்று சோதித்த தலம்; தன்னிற்பிறந்தவர்க்கு முத்திகொடுக்குங் தலம். இது இவ்ள சிவபெருமான் திருநாமம்-தியாகராசர், புற்றிடங்கொண்டார்: அம்பிகை - அல்லியங்கோதை. தீர்த்தம் - கமலாலயம் முதலிய பலதீர்த்தங் கள். விருகும் - பாதிரி.

கவிஞனுக்காத் தூதுசென்றகதை:—சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவொற்றி யூரிலே சங்கிலியாரை மணஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் வாழ்ந்திருந்து பின்பு திருவாரூர்க்குச் செல்லவிரும்பி அங்குச்சென்றபோது, சங்கிலியாரை மணஞ் செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வியுற்று மிகவுங்கோபங்கொண்டிருந்த அவரதுமுதன்மனைவியராகியபரவையார், நாயனார்தம்மிடத்துவருதற்கு உடன் படாமல் 'வந்தால் ப்ராணத்தாயாகம் பண்ணுவேன்' என்று சொல்ல, அதனை யறிந்த சுந்தரமூர்த்தி பரமசிவனைத் தியானித்து 'பரவையாரது ஊடலைத் தீர்க்கத் தூதுசென்றருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச் சனைசெய்கின்ற ஓர் ஆகிசைவரதுவடிவங்கொண்டும் தாமாந்தன்மையறிதற்கு ஏற்ற கோலத்தோடும் அர்த்தராத்திரியில் இருமுறை தூதுஊட்டுசென்று பரவையார்க்குச் சமாதானஞ்சொல்லி அவன்கொண்டகோபத்தை ஆற்று விக்க, பின்பு நாயனார் பரவையாரது வீட்டிற்குச் செல்ல, பிறகு இருவரும் முன்போலவே அந்யோந்யமாக வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றி னால், கடவுள் அடியவர்க்கு எளியவ ரென்பதும், போக மோகங்க ளிரண்டையும் கொடுத்தருள்கின்றவ ரென்பதும் பெறப்படும். (அடு)

86. தீவினைசெய்துசிவதவங்கைவிட்டுச்சில்பகலிற்
சாவினைமேற்கொள்சமுக்கினரோதண்டமிழ்க்கருவைக்
கோவினைநாவினிற்கொண்டேத்திச்செம்பொற்குரைகழலிற்
பூவினையிட்டிறைஞ்சிரென்சொலாமுங்கள்புல்லறிவே,

(இ - ன்.) தீ வினை செய்து - பாவச்செயல்களைச் செய்து, சிவ தவம் கைவிட்டு - சிவபிரானைக் குறித்துத் தியானஞ்செய்வதை அடியோடுவிட்டு, சில் பகலில் - இன்னுஞ் சிலநாள்கட்குள், சாவினை மேற்கொள் - இறந்தொழி தலை மேற்கொள்ளுகின்ற, சமூக்கினரே - குற்றமுடையவரே!—தன் தமிழ் கருவை கோவினை - குளிர்த்த [இனிய] தமிழ்ப்பாஷை வழுங்குகின்ற திருக் கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபிரானே, நாவினில் கொண்டு எத்தி - நாவிற்கொண்டீ துதித்து, செம் பொன் குரை கழலில் - சிவந்த பொன்மயமாகிய வீரக்கழலையணிந்த (அவாது) திருவடிகளின்மீது, பூவினை இட்டு - மலர்களை யிட்டுஅருச்சித்து, இறைஞ்சீர் - வணங்கமாட்டீர்; உங்கள் புல் அறிவு - உங்களது அற்புத்தி, என்னும் - (இருந்தவாறு) என்னே! (எ - று.)—கொல் - அசைநிலை.

பெறுதற்குஅரிய மனிதப்பிறவியை யெடுத்தும், திரிகாணங்களினாலும் சிவபெருமானை வழிபட்டு நற்கதிபெறாமல் மேன்மேலும் தீவினைகளையே செய்து மிகவினாவில் அழிந்தொழிகின்ற தீக்குணமுடையோரது புல்லறி வாண்மையை இகழ்ந்துகூறியவாறு. இவ்வாறுகூறியது, இறப்புவருதற்கு முன்னே தீக்குணத்தைவிட்டு நற்கதிபெறும் உபாயத்தை நாடவேண்டுமென்று குறிப்பிததற்கு. (அசு)

87. புல்லியர்தீயபுணர்ப்பினராவிரிபோர்த்துவரும்
வல்லியமென்னத்தவயிழைப்போர்புரிவஞ்சகத்தா
லெல்லையிறுன்பக்கடலழந்தாமலெடுத்தருள்வாய்
மெல்லியல்பாகதமிழ்க்கருவாபுரிவித்தகனே.

(இ - ன்.) மெல் இயல்பாக - மெல்லியதன்மையையுடைய உமாதேவியை இடப்பக்கத்திலுடையவனே! தமிழ் கருவா புரி வித்தகனே - செந் தமிழ்வழுங்குகின்ற திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய ஞானஸ்வரூபியே!—ஆ உரி போர்த்து வரும் வல்லியம் என்ன - பசுவின்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டவருகிற புலியைப்போல, புல்லியர் - அற்பகுணமுடையவரும், தீய புணர்ப்பினர் - கொடிய நினைவுள்ளவரு மாகி, தவம் இழைப்போர் - தவ வேஷத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் வஞ்சகர்கள், புரி - செய்கின்ற, வஞ்சகத்தால் - வஞ்சனையினால், எல்லே இவ் துன்பம் கடல் அழுந்தாமல் - அளவில்லாத துன்பக்கடலில் மூழ்கிவிடாதபடி, எடுத்து அருள்வாய் - (அடியேனை) மீட்டுக் காத்தருள்வாய்; (எ - று.)

தீக்குணமும் கெடுகின்றவுமுடைய வெளிவேடம் பூண்டவாறு வஞ்சனைக்கு வசப்பட்டுத் துன்பமடையாதபடி அடியேனைப் பாதுகாத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமை யில்லாதிருக்கையிலும் யாவரும் தம்மைம்புமாறு மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமையையுடைய முனிவர்களின் வேஷத்தைப் பூண்டு தீயவழியில் நடக்கின்ற வஞ்சகர்க்கு, பிறபிரானிகள் தனதுவல்லுருவத்தைக்கண்டு வெருண்டு ஒடிவிடாதிருத்தற்பொருட்டுப் பசுவின்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருந்து

அருகே பிராணிகளவரும்போது அவற்றின்மேற் பாய்கின்ற புலியை உவமை கூறினார்; உவமையணி. மேல்தோற்றத்தில் சாதுவாயிருந்து செயலில் கொடுமையையுடைய தன்மையில் உவமை: 'பார்வைக்குப் பசு, பாய்ந்தாற் புலி' என்பது, பழமொழி. "வலியில்நிலையான் வல்லுருவம் பெற்றம், புலியின்தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று" என்று இவ்வுவமையைத் திருவள்ளுவர் மாற்றிக்கூறியுள்ளார். 'ஆவுரிபோர்த்துவரும் வல்லியமென்னத் தவறிழைப் போர்' என்ற பாடத்துக்கு - தவவேடமுடையவராய் மறைந்தொழுகிக் கொடுஞ்செயலைச் செய்யுந் தீயவர் என்று பொருள் காண்க. மெல்லியல் - பண்புத்தொகையன்மொழி. (அஎ)

88. தகனம்படுத்திப்பகிரண்டகூடமுஞ்சாம்பர்செய்து
ககனம்பதத்தினின்றும்பிராணைக்கமலமன்ன
முகமைந்துடையகருவாபுரியின்முதல்வனையா
னகரைந்திராப்பகலேத்திடுவேனெஞ்சமுக்கறவே.

(இ - ள்.) (யாவும் அழியும் சர்வசங்காரகாலத்தில்), தகனம் படுத்தி - (உலகத்துப்பொருள்களையெல்லாம்) எரிந்தழியச் செய்து, பகிர் அண்ட கூடமும் சாம்பர் செய்து - அண்டகூடத்தினுடைய உள்ளிடத்தையும் வெளியிடத்தையும் சாம்பலாக்கி, ககனம் நின்று - ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு, பதத்தில் ஆடும் - கால்களால் நர்த்தனஞ் செய்கின்ற, பிராணை - பிரபுவும், -கமலம் அன்ன முகம் ஐந்து உடைய - செந்தாமரைமலர்போன்ற ஐந்துமுகங்களையுடைய, கருவாபுரியின் முதல்வனை - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனுமாகிய சிவபிராணை, யான் - நான், அகம் நைந்து - மனமுருகி, இரா பகல் - இரவிலும் பகலிலும், நெஞ்ச அழுக்கு அற - (எனது) மனத்திலுள்ள கனங்கம் நீங்கும்படி, ஏத்திடுவேன் - துதிப்பேன்; (எ - று.)

சர்வசங்காரமூர்த்தியாய்த் திருநடனஞ்செய்கின்ற சிவபிராணை என் மனத்திலுள்ள அவிச்சை நீங்கும்படி அவ்வரதமும் நெஞ்சிற்கொண்டு துதிப்பேனென்பதாம். பகிரண்டமும் சாம்பர்செய்து என்ற இறந்ததுதழுவிய எச்சவும்மையால், அண்டகூடத்தின் வெளிப்புறத்தையென்றி உட்புறத்தையும் சாம்பர்செய்தமை பெறப்படும். ககனம் பதத்தில் நின்றும் பிரான் என்பதற்கு-ஆகாயமாகிய தானத்தில் நின்றுகொண்டு நடனஞ்செய்கின்ற சிவபிரான் என்று உரைப்பினுமாம். சிவபிரானது ஐந்துமுகங்கள் - ஸத்யோஜாதம் வாம தேவம் அகோரம் தத்புருஷம் ஈசானம் என்பன. (அஅ)

89. அழுக்கற்றநெஞ்சிலும்பொன்னம்பலத்துமமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றையஞ்சடிலக்களவீசனைமுன்னியன்பு
பழுக்கத்திருத்தொண்டிசெய்யார்கள்காலபடர்நராகுக்
கிழுக்கக்கழுத்திற்கயிறிடும்போதுமற்றென்செய்வரே.

(இ - ள்.) அழுக்கு அற்ற நெஞ்சிலும் - கனங்கயில்லாத (பெரியோர்க ளது) மனத்திலும், பொன் அம்பலத்தும் - (சிதம்பரத்துக்) கனகசபையிலும்,

அமர்ந்து நின்ற - மனம்பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற, முழு கற்றை அம் சடிலம் களவீசனை - பெருந்தொகுதியாகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய திருக்களாவின் ழீ மெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, முன்னி - மனத்திற்கொண்டு தியானித்து, அன்பு பழுக்க - பக்திமுதிர, திரு தொண்டு செய்யார்கள் - அடிமைசெய்யப்பெறாத வீணர்கள், —கால படர் - யமகிங்கார்கள், நாகுக்கு இழுக்க - நாகலோகத்துக்கு இழுத்துச்செல்லும் பொருட்டு, கழுத்தில் கயிறு இடும் போது - கழுத்திலே பாசக்கயிற்றை மாட்டுமபோது, என் செய்வர் - யாதுசெய்யமாட்டுவார்கள்? (ஏ - று.)

சிவபெருமானை வணங்கி வழிபட்டவர்க்குத்தான் அந்திமகாலத்தில் யம பாதையொழிந்து நகுகிறபெறலாமேயன்றி, மற்றை வீணர்க்கு யமபாதையினின்றும் தப்ப வழியில்லை யென்பதாம். மற்று - அசுச. (அக.)

90. என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லைமற்றியான்புரித
னின்செயலாகநினைவளித்தாயுன்னினீக்கமற்றேன்
புன்செயலீதென்றுநன்செயலீதென்றும்புந்திசெய்யே
னுன்செயல்பாவுமென்றேகருவேசவுளந்தெளிந்தே.

(இ - ள்.) கருவேச!—என் செயல் ஆவது - எனது தொழிலாயிருப்பது, யாது ஒன்றும் இல்லை - எதொன்றுமில்லை; யான் புரிதல் - யான் செய்யுந் தொழிலப்பற்றி, நின் செயல் ஆக - உனது செய்கையாகவே, (இருக்கின்ற உண்மையை உணருமாறு), நினைவு அளித்தாய் - எண்ணத்தை (எனக்குத்) தந்தருளியும்; (யான்), உன்னின் - உன்னினின்றும், நீக்கம் அற்றேன் - நீங்குதலொழிந்தேன்; யாவும் - எல்லாத்தொழில்களையும், உன் செயல் என்றே உளம் தெளிந்து - உனதுசெய்கை யென்றே மனத்தில் தெளிவுகொண்டிருத்தலால், ஈது புல் செயல் என்றும் - இது தீச்செய்கை யென்றும், ஈது நல் செயல் என்றும் - இது நன்செய்கை யென்றும், புந்தி செய்யேன் - (மனத்தினும்) கருதவும்மாட்டேன்; (ஏ - று.)

ஜீவாத்மா ஸ்வாதந்தரியமின்றிப் பரமாத்மாவுக்கே அடிமையாதலையும், உடம்பினுள் உயிர்போல அந்தஜீவாத்மாவினிடத்துப் பரமாத்மா அந்தராத்மாவாய் இயக்குதலையும் நோக்குமிடத்து, எனக்கென்றுசொல்ல ஒருசெயலுமில்லை; இப்பிரபஞ்சத்தில் எல்லாம் இறைவனுன உனக்கே உரியன வென்று சொல்லத்தகும்; இவ்வாறான தத்துவவுணர்ச்சியை நீ எனக்குக் கருணை செய்ததனால், நானென்று சொல்லுமாறு உன்னினின்றும் வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற அகங்காரம் நீங்கப்பெற்றே னதலால், பிறர்க்கு நான் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்ற செயல்களையாவும் உன்னுடையனவே யாதல் பற்றி, அத்தொழிலில் தோன்றுகின்ற நன்மைதிமைகளில் இனி எனக்கு யாதொருதொடர்புமில்லை யென்றவாறு. இதனால், கவி தாம்பெற்றதத்துவவுணர்ச்சியின் தன்மையை வெளியிட்டன ரென்க. “எனக்கெனச் செயல் வேறிலை யாவுழிங்கொருநின், தனக்கெனத்தரும்” என்றார் தாயுமானவரும். ‘நின்னின் நீக்கமற்றேன்’ என்றது - நீ என்னுள் அந்தராத்மாவாய் வசித்த

லால் நான் உண்ணப்பிரியுமாறு இல்லை என்றவாறு: “பிறியுந்தன்மையில்லாவகை கலக்கின்ற பெரியோய்” என்றது காண்க. எல்லாம் கடவுளின்செயலே யாதலால், அத்தத்துவவுணர்ச்சியையுடைய தாம் அத்தொழில்களில் குற்ற நற்றம்பேசுவது பெரியதோரபசாரமாகுமென்பார் ‘புன்செயலீதென்றும் நன்செயலீதென்றும் புத்திசெய்யேன்’ என்றார்.

மற்று - வினாமாற்று. செயலாவதியாது, மற்றியான் - குற்றியலிகரங்கள்; இவற்றுள் முந்தியது அலகுபெற்றும், பிந்தியது அலகுபெறாதும் வந்தன.

91. உளந்தெளியும்படியெப்படிவேதமுமுண்மைநிலை

யளந்தறியாதகருவைப்பிரானம்பவளமன்ன

வளந்தருவேணியுஞ்சங்கக்குழைமுடிமுதமுதும்

களந்தருலீலமும்பாவித்திடாதகயவருக்கே.

(இ - ள்.) வேதமும் - எல்லாவேதங்களும், உண்மை நிலை அளந்து அறியாத - (தனது) ஸ்வரூபத்தின் தன்மையை ஆராய்ந்தறியப்பெறாத, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, அம் பவளம் அன்ன - அழகிய பவளம்போன்ற [சிவந்த], வளம் தரு வேணியும் - செழித்துள்ள சடைமுடியையும், சங்கம் குழையும் - சங்கத்தினுற்செய்யப்பட்ட காதணியையும், மதி முகமும் - பூர்ணசந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையும், களம் தரு லீலமும் - திருக்கழுத்திற் பொருந்திய லீலநிறத்தையும், பாவித்திடாத - (மனத்தினால்) தியானிக்கப்பெறாத, கயவருக்கு - கீழ்மக்கட்கு, உளம் தெளியும் படி - மனம் தெளிவடையும் விதம், எப்படி - எவ்வாறு? (எ - று.)

சிவபிரானது அங்கங்களையெல்லாம் நன்றாகப்பாவித்து அனுபவிக்கும் மேன்மக்களுக்கே மனம் தத்துவவுணர்ச்சியைப்பெற்றுத் தெளிவடையுமே யன்றி, மற்றைக் கீழ்மக்கட்கு ஒருகாலும் மனத்தெளிவடையா தென்பதாம்.

வேதமும் உண்மைநிலை அளந்தறியாத கருவைப்பிரான்’ என்றதனால், உலகத்துறையெல்லாம் சிறந்த வேதத்தினாலும் உண்மையறியப்பெறாத சிவபெருமான் தனதுசடைமுடி முதலியவற்றை அன்போடுதியாணிப்பவர்கட்கு, திருவருளினாலேயே தனது உண்மைநிலையை அறிவிப்பனென்பது போதரும். ‘அம்பவளமென்னை’ என்றும் பாடம். (கூக)

92. கயங்கொண்ட நீரின்மதிநிழல்போலக்கலங்கிநின்று

மயங்குங்கவலைமடநெஞ்சமேமலைமங்கைகொங்கை

முயங்குங்கருவைப்பெருமானென்னுட்பகைமூன்றும்வென்று

சயங்கொண்டிருக்கினுனக்கொருகா லுந்தளர்வில்லையே.

(இ - ள்.) கயம் கொண்ட நீரில் - குளத்திற்பொருந்திய நீரிலே காணப்படுகின்ற, மதி நிழல் போல - சந்திரனதுபிரதிபிம்பம் (ஒருநிலைநில்லாததனம்புதல்) போல, கலங்கி நின்று - கலக்கமடைந்து நின்று, மயங்கும் - மயங்குகின்ற, கவலை - துன்பத்தையுடைய, மட நெஞ்சமே - அறியாமை யுள்ள (என்து) மனமே! - மலை மங்கை கொங்கை முயங்கும் - பார்வதிதேவி

யினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற, கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவ பெருமான், என் உள் பகை மூன்றும் - எனது உட்பகைவர்க்கமாகிய (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) மூன்றையும், வென்று - (தனது அருளென்னுந் தண்டத்தா லடித்து வலியடக்கிச்) சயித்து, சயம் - தானே, கொண்டு - (தனக்குச் சுவாதினமாகக்) கொண்டு, இருக்கின் - (உன்னிடத்தில்) வீற்றிருப்பா னாயின், உனக்கு—, ஒரு காலும் - எக்காலத்திலும், தளர்வு இல்லை - தளர்ச்சி யுண்டாகாது; (எ - று.)

காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் முக்குற்றங்களும் தம்வசப்படுத்தியத னால் அவற்றின் கையிற் சிக்குண்டுதவிக்கின்ற தமதுமனத்தை நோக்கி, 'சிவ பெருமான் தனது அருளென்னுந் தண்டினால் முப்பகைகளையும் அடித்து ஓட்டி உன்னைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு தனது வெற்றி தோன்ற உன்னிடத்து வீற்றிருக்கப்பெறுவாயாயின், பிறகு ஒருகாலும் உனக்குப் பிறவித்தடு மாற்றமுண்டாகாமல் நற்கதிபெறுவாய்' என்று உபதேசித்துத் தேற்றிய வாறு. காற்றுமுதலியவற்றற் குளத்துநீர் ததும்புகின்ற இயல்பையுடையதாக அதனுள்தோன்றுஞ் சந்திரபிம்பமும் தளும்புதல்போல, இருவீனையினால் ஆன்மா வருந்துவதாக அதனுள்ளிருக்கும் மனமும் தமொழுகின்ற தென உவ மையால் விளக்கினார். காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் என்று வடநூலார் உட்பகையை ஆறு என்று கூறவும், அவை காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றனுள் அடங்குதல்பற்றி, இங்கு 'உட்பகைமூன்று' என்றார். உட்பகையாவது - மனத்தில்தங்கி அதனை நல்வழியிற் செல்லவொட் டாது கெடுக்குந் தன்மையது; "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங் கெடக் கெடும் நோய்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். இனி, இச்செய்யுட்டு— சந்திரன் தனக்கு இயற்கையில் ஆட்டமொன்றும் இல்லாதிருந்தும் நீரினுள் தோன்றும்போது அங்கு அசைந்து தோன்றுதல்போல, சிவபெருமான் தனக்கு விகாரமொன்றும் இல்லாதிருந்தும் அவிச்சையால் தான் ஜீவாத்மா வாகத்தோன்றும்போது வருந்துவதாகத் தோன்றுவன்; அந்த ஜீவாத்மா ஸோஹம்பாவனையால் அவிச்சைநீங்கின் மனந்தெளிவடைவ மெனச் சிவாத் வைதமாகப் பொருள்கூறுவாரு முளர்.

கயங்கொண்ட நீர் - ஆழங்கொண்ட நீர் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். கயம் - யானை யெனினுமாம். சயம் = ஸ்வயம். இனி, வென்று - வலியடக்கி, சயம் [ஐயம்] கொண்டு - வெற்றிகொண்டு என்று உரைப்பினுமாம். (கூஉ)

93. தளர்வுவந்தெய்தின்விதிபிணைநோவர்தழைக்குஞ்செல்வக் கிளர்வுவந்தெய்திற்றமைத்தாம்புகழ்வார்களைத்தபசுந துளவுவந்தோனுமுளரிவந்தோனுந்துதித்துநிற்பக் களவுவந்தோன்செய்தகற்பணியீதென்றுகாண்கிலரே.

(இ - ன்.) 'ஈது - (சுகதுக்கங்கட்குக்காரணமான) இந்த ஊழ்வினை,— கிளைத்த - தழைத்த, பசுந் துளவு - பசுமையான துளசிமாலையை, உவந்தோ னும் - வரும்பியணிந்த, திருமாலும், முளரி வந்தோனும் - (அத்திருமாலினது

உந்தித்)தாமரையில் தோன்றிய பிரமதேவனும், துதித்து நிற்ப. - தோத்திரஞ் செய்துநிற்க, களவு உவந்தோன் - திருக்களாவின்நிழலில் விரும்பியெழுந்த ருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், செய்த—,கற்பனை - சங்கற்பமேயாகும், என்று—, காண்கிலர் - உண்மையறியாதவர்கள்,—தளர்வு வந்து எய்தின் . (தமக்கு) ஒருதளர்ச்சி வந்தால், விதியினை நோவர் - (அதற்குக்காரணமான) ஊழ்வினையை வெறுப்பார்கள் ; தழைக்கும் செல்வம் கிளர்வு வந்து எய்தின் - மேன்மேற்பெருகுகின்ற செல்வக்கிளர்ச்சி (தமக்கு) வந்தால், (அப்போது மாத்திரம்), தமை தாம் புகழ்வர் - (அதற்குக்காரணம் தாமேயென்று) தம்மைத் தாமே மேம்படுத்திப் பாராட்டிக்கொள்வார்கள் [ஊழ்வினைப்பயனென்று சிறிதுங்கருதார் என்றபடி]; (எ - று.)

கடவுளின துரிக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக்காரணமாகும் வினை பாபமென்றும், அதுக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக் காரணமாகும் வினை புண்யமென்றும் சொல்லப்படும்; புண்ணியத்தின்பயனாகச் செல்வமும், பாவத்தின்பயனாக வறுமைமுதலியதுன்பங்களும் நேர்கின்றன; உண்மை இவ்வாறிருக்க, இதனை அறியாத உலகத்துமனிதர், தமக்குத் தளர்வுநேர்ந்தால் மாத்திரம் அது விதியின்கொடுமையால் நேர்ந்த தென்று அவ்விதியை வெறுத்தலும், செல்வவாழ்க்கை நேர்த்தபோது தமதுவிதியின்பயனாகவே அதுவும்கேர்ந்த தென்று கருதாமல் தமதுதிறமையால் நேர்ந்ததென்று தம்மை மதித்துச் செருக்குதலும் செய்கின்றனர் என்று அவர்களது அறிவின்மையை எடுத்துக் காட்டியவாறு. “ செல்வம்வந்துற்றகாலேத் தெய்வமுஞ்சிறிதுபேறா,..... வல்வினைவினைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர் ” என்றதும், “நன்றங் கால்நல்லவர்க்காண்பவ ரன்றாங்கா, லல்லற்படுவ தெவன் ” என்ற திருக்குறளின் விசேடவுரையில், ‘ தாமே முன்செய்துகொண்டமையானும் ஊட்டாது கழியாமையானும் இரண்டும் இயைந்து அனுபவிக்கற்பால; அவற்றிள் ஒன்றற்கு இயைந்து அனுபவித்து ஏனையதற்கு அதுசெய்யாது வருந்துதல் அறிவன்று என்பதாம் ’ என்றதும் இங்குக் காணத்தக்கன. “மெய்த்திரு வந்துற்றலும் வெந்துயர் வந்துற்றலும், ஒத்திருக்கு முன்னத்தராவோன் ” என்றவாறு எப்போதும் ஒருநிலையில்நின்றலே உத்தமர்களின் தன்மை யென்க.

துளவு - துளவீ: வடசொல். முளரி - முன்னாகிய அரையை யுடைய தெனத் தாமரைக்குக் காரணவிகுறிப்பெயர். நிற்ப உவந்தோன் என இயையும். களவு வந்தோன் என்றும்பிரிப்பர். ஈது - செய்யுளில் சுட்டு நீண்டுவந்தது.

94. காணப்பெற்றேன்கருவைப்பெருமானைக்களாடிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற்றேன்செய்யபொன்னடித்தாமரைபூணுமன்பு
பேணப்பெற்றேனவன்பேராயிரங்களும்பேசப்பெற்றே
ணுணப்பெற்றேன்கொடும்பாவமென்பால்வந்துநண்ணுதற்கே.

(இ - ள்.) (யான்), கருவை பெருமானை - திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, களா நிழல் கீழ் - திருக்களாவின்நிழலிலே, காண பெற்றேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; செய்ய - சிவந்த, பொன் அடி தாமரை - (அப்பிரானது)

அழகிய திருவடித்தாமரைகளே, பூண பெற்றேன் - (தலையின்மீது) தரிக்கப் பெற்றேன்; பூணும் அன்பு-(அப்பெருமானிடத்துக்) கொள்ளவேண்டிய அன்பை, பேண பெற்றேன் - (என்னிடம்) பொருந்தப்பெற்றேன்; அவன் பேர் ஆயிரங்களும் - அவனது ஆயிரத்திருநாமங்களாயும், பேச பெற்றேன் - உச்சரிக்கப்பெற்றேன்; கொடும் பாவம் என்பால் வந்து நண்ணுதற்கு - கொடிய தீவினை என்னிடம் வந்துசேர்த்தற்கு, காண பெற்றேன் - கூச்சமடைந்தேன்.

பின்னர்க்கூறிய செயல்கட்கெல்லாங் காரணம் சிவபெருமானதுதரிசனமே யாதலால், அதனை முன்னர் எடுத்துக்கூறினார். (கூச)

95. நண்ணலர்முப்புரம்விற்காமன்றன்புரன்னகைத்தீக்
கண்ணனிலவிச்சுகளவீசர்கடலினஞ்சம்
விண்ணவர்வாழவருந்தியகாலையுமெய்யில்லவைக்கும்
பெண்ணவளங்குவிலகாதொழிந்ததென் பைதைமையே.

(இ - ள்.) நண்ணலர் முப்புரம் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது மூன்று பட்டணங்களையும், வில் - நாமந்தன் புரம் - கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனது உடம்பையும், — (முறையே), நல் நகை தீ - நல்லளிரிப்பாகிய நெருப்பையும், கண் அனல் - நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பையும், எவி - பிரயோகித்தது, சுடு - சுட்ட, களவீசர் —, விண்ணவர் வாழ - (அஞ்சிய) தேவர்கள் உயிர்வாழாமாறு, கடலின் நஞ்சம் - பாற்கடலில் தோன்றிய (ஆலாகவ) விஷத்தை, அருத்திய காலையும் - உட்கொண்டபோதும், மெய்யில் வைக்கும் பெண்ணவன் - (தமது) உடம்பின் இடப்பாதியிற் கொண்டுள்ள உமாதேவியானவன், அங்கு - அவ்விடத்தினின்றும், விலகாது ஒழிந்தது - விட்டுச்செல்லாமல் (அங்கேயே) தங்கியிருந்தது, என் பைதைமையே - என்ன மடமைக்குணமோ? (எ - று.)

ஒருவன் நஞ்சுண்டால் அதனால் ஆபத்துநேர்தல் கண்கூடாகவிருக்க, சிவபெருமான் நஞ்சுண்டகாலத்தில் அப்பிரானது திருமேனியிற் செம்பாதி யாக இருக்கின்ற உமாதேவி 'தனக்கும் ஆபத்து நேரக்கூடும்' என்று அஞ்சி விலகாமல் அப்போதும் உடன்இருந்தது என்னபைதைமையோ! என்று வந்த சப்புக்கழிச்சியணி வகையால், இறைவருடம்பினின்று உமாதேவி எப்போதும் பிரியாது உடனுறையும் உறுதித்தன்மையை விளக்கியவாறு: இறைவனைச் சார்த்தார்க்கும் நஞ்சு முதலியவற்றால் நலிவுபிறவாமை இங்கு விளங்குதல் காண்க. முப்புரங்களை நகைத்தீயினாலும் காமனது உடம்பைக் கண்ணனலினாலும் சுட்ட களவீசர் என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநீர் னிறைப்பொருள்கொள். புரம் - பட்டணமும், உடம்பும். காலையும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (கடு)

96. பேதாதிபேதப்பிறவிகடோறும்பிறந்தினேத்தேன்
மாதாவும்பெற்று வளர்த்தினேத்தாள் கொடுமாமறவி
தூதாளுங்கொன்றினேத்தாண்களவீசவித்துன்பத்துக்கோ
ராதாரகின்னிருபாதாவிந்தத்தடைவதுவே.

(இ - ள்.) களவீசு! - (நான்),—பேதம் அதிபேதம் பிறவிகள் தோறும் - பலவகையிலும் வேறுபாட்டையுடைய பிறப்புக்களிலெல்லாம், பிறந்து - பல தரம் பிறந்துபிறந்து, இளைத்தேன் - சலிப்படைந்தேன்; மாதாவும் - (அவ்வப்பிறவியில் எனக்குத்) தாயாயிருந்தவளும், பெற்று வளர்த்து இளைத்தாள் - பெற்றுப்பெற்று வளர்த்துவளர்த்து மெலிந்தாள்; மா கொடு மறவி தூது ஆளும் - மிக்ககொடிய யமனது தூதனாகிய கிங்கரனும், கொன்று இளைத்தான் - (பிறவிதோறும் எனது) உயிரை வாங்கிவாங்கிச் சலித்துப் போனான்; இ துன்பத்துக்கு - இவ்வாறு ஓயாதுவருகின்ற துன்பங்களை நீக்குதற்கு, ஓர் ஆதாரம் - ஒப்பற்ற துணையாவது, கின் இரு பாத அரவித்தத்து அடைவது - உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகளிற் சேர்வதேயாம்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளை யடைவதே பிறவித்துன்பங்கள் நீங்கி நற்கதிபெறுதற்கு உபாயமா மென்பது, கருத்து யான் சிவபிரானது திருவடியைச் சேர்ந்ததனால், இனி எனக்கும் பிறக்கும்படி நேராது; தாயர்கட்கும் பெற்றுவளர்க்குஞ் சிரம மிராது; யமனாதர்க்கும் எனது உயிரைவாங்குகின்ற சிரமம் ஒழியு மென்பது, இங்குப் போதரும். பேதாதிபேதம் - பேத அதிபேதம் எனப் பிரிக்க: பேதமாவது - ஒரினத்திற்குள் நிகழும் வேறுபாடு; அதாவது - தேவசாதியாருள் வித்தியாதார் யக்ஷர் கந்தர்வர் கின்னார் என்றும் போல்வது: இது, ஸஜாதீயபேத மெனப்படும். அதிபேதமாவது - வேறுபாட்டையுடைய இனத்திற்குள் தோன்றும் வேறுபாடு: அதாவது - தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் என்றும் போல்வது: இது - விஜாதீயபேத மெனப்படும். துன்பத்துக்கு ஓராதாரம் - “ துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் ” என்றும் போல நின்றது. (கூசு)

97. அடையும்படிக்கோருறுதிகிட்டாமலகலிடத்தே

மிடையுஞ்சமயப்படுகுழிவீழ்ந்துமெலிந்துமன

மிடையும்பருவத்துமெய்ஞ்ஞானக்கண்டந்தேனைப்புரந்த

கடையும்படைவிழியொப்பனையாண்மனக்காதலனே.

(இ - ள்.) சமயம் படுகுழி வீழ்ந்து - புறச்சமயங்களாகிய படுகுழியிலே விழுந்து, மெலிந்து - தளர்வடைந்து, மனம் இடையும் பருவத்து - மனங்கலங்குஞ்சமயத்தில், அடையும் படிக்கு - (சிவபிரானாகிய தன்னைச்) சேர்ந்து உய்யுமாறு, ஓர் உறுதி கிட்டாமல் - ஒருபற்றுக்கோடுங் கிடைக்கப்பெறாமல், அகல் இடத்து - (நான்) விலகிப்போகக்கூடிய தருணம் நேரும்போது,—எனை புரந்த கடையும் படை விழி ஒப்பனையாள் மனம் காதலன் - என்னைப் பாதுகாத்தற்குஉரிய அராவியவேற்படைபோன்ற கண்ணையுடைய ஒப்பனையம்மையின் மனவிருப்பத்திற்கு உரியவனாகிய சிவபெருமான், மெய்ஞ்ஞானம் கண் தந்து - (எனக்கு) உண்மையறிவாகிய கண்ணைக் கொடுத்து, மிடையும் - (அருள்கொண்டு) நெருங்கினான்; (எ - று.)

யான் உண்மையான சற்சமயம் இதுவென்று உணராது தடுமாற்றங் கொண்டு பலவகைச்சமயங்களிலும் புகுந்து சிவபிரானாகிய பற்றுக்கோட்

டைக் கைவீட்டு உறுதிப்பொருள்கிடையாது தடுமாறி வருந்துங்காலத்தில், காரணமின்றி யெழுந்த தனதுபெருங்கருணையினால், சிவபெருமான் எனக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தையளித்து என்னிடத்துச்சேர்ந்தன நென்பதாம். தன்னில் அகப்பட்டார் ஈடேறுதல் அருமையாதல்பற்றி, பிறசமயத்தைப் பிசுபிசுப்பென்றார். உண்மையைக்காணுதற்கு ஞானமே கருவியாகநின்றலால், அதனைக் கண் என்றல், மரபு. காதலன் மிடையும் - செய்யுமென்றமுற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. 'மிடைந்தான்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறவேண்டியவிடத்து நிகழ்கால எதிர்காலங்கட்குஉரிய செய்யுமென் வாய்பாட்டு முற்றாகிய 'மிடையும்' என்ற சொல்லாற் கூறியது - இயல்பினால்வந்த காலவழுவமைதியாம்.

93. காதல்வினோத்துத்துணைசெய்தவேளுடல்கட்டழித்த
கோதமனத்திற்குறித்துக்கொலோகுலவெற்புதவு
மாதுமையொப்பனைபால்வண்ணேநின்வடிவிலொரு
பாதிதனக்குவடிவிரூப்பாகப்பறித்ததுவே.

(இ - ள்.) பால் வண்ணனே - திருக்கருவைச்சிவபெருமானே! - குலம் வெற்பு உதவும் - அஷ்டகுலாசலங்களுள்ளொன்றாகிய இமவான் பெற்ற, மாது உமை - உமாதேவியாகிய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மை, - காதல் வினோத்து - (தன்னிடத்துச் சிவபிரானுக்கு) ஆசையையுண்டாக்கி, துணைசெய்த - (தனக்கு) உதவிசெய்த, வேள் - மன்மதனது, உடல் - உடம்பை, கட்டு அழித்த - (நெற்றிக்கண்ணினால்) உருக்குலைத்ததுபற்றித் (தனக்குத்) தோன்றிய, கோதம் - கோபத்தை, மனத்தில் குறித்து கொல் ஒ - தன்மனத்திற் கொண்டு தானே, நின் வடிவில் - உனது திருமேனியில், ஒருபாதி - ஒருபாதிபாகத்தை, தனக்கு வடிவு இருப்பு ஆக - தனதுஉடம்பாக அமையுமாறு, பறித்தது - கவர்ந்துகொண்டது? (எ - று.)

உமாதேவி பிருங்கிமுனிவரால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தவஞ்செய்து சிவபிரானது திருமேனியின் ஒர்பாகத்தில் இடைவிடாது தான் உடனுறைதலைக்குறித்து, தனக்குத் துணையாக நின்னு சிவபிரானுக்குக் காதலைவினோத்த மன்மதனை அச்சிவபெருமான் எரித்து அழித்த கோபத்தால் அப்பிரானது திருமேனியிற் பாதிபாகத்தைக் கவர்ந்தன னென வேறொருகாரணங் கற்பித்துக்கூறியது - ஏதுத்தந்தறிப்பேற்றவனியின்பாற்படும். (இந்நூலாசிரியர் மற்றோரிடத்தில் சிவபிரானது திருமேனி பாதியாதற்குக் காரணத்தை "ஏறுபட்டுங் கல்லா விருஞ்சிலைபா லெற்றுண்டும், மாறுகட்டமாற்றலடியுண்டும் - ஊறுபட்ட, வாதையாலோ கருவைவாணனே பொன்மேனி, பாதியாய்த்தேய்ந்தாய் பகர்" என்று வருணித்துக்கூறுவர்.) கோதம் = கோதம்; வடசொல். (கூஅ)

99. பறியாவினைபைப்பறித்திலன்மாற்றிநின்பாதமன்றி
யறியாவறிவளித்தாண்டவனேயடியேனுக்குன்னைப்
பறியாவாமன்றிவேண்டுவதில்லைபிரசமலர்
வெறியார்களாவினிழற்கீழ்கிலைபெற்றமெய்ப்பொருளே.

(இ - ள்.) பறியா வினையை - களையப்படாத [அதுபலித்தே தீரவேண்டிய] இருவினையையும், பறித்திலன் - தீர்த்தற்குரிய உபாயத்தை நாடாமல் வெறுமனே இருந்தேனாக [நான் ஒருமுயற்சியுஞ் செய்யாதிருக்கையில்], மாற்றி - (அவ்வினையை) ஒழித்து, நின் பாதம் அன்றி - உனது திருவடிகளையல்லாமல், அறியா - (வேறென்றையும்) அறியாத, அறிவு - உண்மையறிவை, அளித்து - (எனக்குக்) கொடுத்து, ஆண்டவனே - (என்னை) அடிமைகொண்டவனே! பிரசம் மலர் - தேன்நிறைந்த மலர்களின், வெறி ஆர் - நறுமணம் நிறைந்த, களாவின் நிழல்கீழ் - திருக்களாமரத்தின் நிழலிலே, நிலை பெற்ற - நிலையாக எழுந்தருளியுள்ள, மெய் பொருளே - எப்போதும் அழியாத கடவுளே! — அடியேனுக்கு - (உனது) அடியவனாகிய எனக்கு, உன்னை பறியா வரம் அன்றி - உன்னைவிட்டு நீங்காத வரமேயல்லாமல், (வேறுஒன்றும்), வேண்டு வது இல்லை - வேண்டாம்; (எ - று.)

உன்னைப்பிரியாது நிற்கும் வரமொன்றையே அடியேனுக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்று சிவபிரானே வேண்டியவாறு. ‘பறித்தலன்மாற்றி’ என்று பாடங்கொண்டு, பறித்து - (எனதுவினையை) அழித்து, அ(ல்) லல் மாற்றி - (பிறவித்துண்பங்களை) ஒழித்து என்று பொருளுரைப்பாரு முளர். (கக)

100. பொருள்காட்டிமாசற்றபோதமுங்காட்டியப்போதநல்கு

மருள்காட்டிச்சந்ததமானந்தங்காட்டியடர்ந்தகங்கு

விருள்காட்டும்பூங்குழலொப்பனைபாகளிநுளறுத்துத்

தெருள்காட்டிப்பாதமலர்கூட்டவென்றலைசீர்பெற்றதே.

(இ - ள்.) அடர்ந்த - நெருங்கிய, கங்குல் இருள் காட்டும் - இரவின் இருளே யொத்து மிக்ககறுத்துத்தோன்றுகின்ற, பூ குழல் - பூவையணிந்த கூர் தலையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வாழ்)பாகத்தி லுடைய வனே! — (எனக்கு), பொருள் காட்டி - உண்மைப்பொருளை (இன்னதென்று) தெரிவித்து, மாசு அற்ற போதமும் காட்டி - (அப்பொருளையறிதற்குரிய) குற்றமற்ற தத்துவஞானத்தையும் உண்டாக்கி, அ போதம் நல்கும் அருள் காட்டி - அந்த நல்லறிவினாலுண்டாகின்ற (உனது) விசேஷமான கருணையையும் (என்னிடத்துத்) தோற்றவித்து, (பிறகு), சந்தம் ஆனந்தம் காட்டி - எப்போதும் (உன்னையே சிந்தித்தலாலாகிய) பரமநந்தத்தையும் உண்டாக்கி, இருள் அறுத்து - (அவிச்சையாகிய) இருளே அடியோடு ஒழித்து, தெருள் காட்டி - (மனத்தில்) தெளிவை யுண்டாக்கி, பாதம் மலர் சூட்ட - (உனது) திருவடித்தாமரைமலரைச் சூட்டியதனால், என் தலை - எனது சிரசு, சீர் பெற்றது - சிறப்பை யடைந்தது; (எ - று.)

சிவபெருமான் காரணமின்றியெழுந்த தன்பெருங்கருணையால் உண்மைப்பரம்பொருளையறிவித்தல் முதலிய நல்லருட்காரியங்களை யுண்டாக்கி என் தலைமீது தனது திருவடிகளைப் பொறித்ததனால், எனது தலை தான் பெறுதற்குரிய நற்பயனைப் பெற்றுச் சிறப்படைந்த தென்பதாம். காட்டும் - உவமவுருபு. (க௦௦)

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி
செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள். பக்கம்.	செய்யுள். பக்கம்.	செய்யுள். பக்கம்.
அஞ்செழுத்தோதி...51	கைவிட்டுக் ...39	பாடுவதன் ...57
அடியேனினேவுக் ...29	கொடியாடும் ...59	பாதாவிலந்தமுஞ் ...22
அடைக்கில ...47	கொடுங்கால ...34	பாரிடஞ்சூழ்வா ...65
அடையும்படி ...87	கொண்டாளப் ...38	பால்வண்ணஞ் ...50
அருமறையோதி ...26	கொழுந்தும்பை ...28	புகுவதழம்பு ...14
அருவிப்புனவிற் ...78	கொற்றக்கலிகை ...64	புண்ணிய ...30
அல்லம்பகலு ...17	கோலமெடுத்துப் .. 49	புரந்தரன் ...44
அழக்கற்ற ...81	சங்கக்குழையனை ...55	புல்லியர்திய ...80
அளியுமளி ...10	சதுரான ...16	பூண்டவராவும் ... 9
ஆரியன் ...65	சிந்தித்துருகி .. 71	பூதகணத்தொடு ...42
இடங்கொண்ட ... 6	சேரணி ... 5	பெருங்காலெறிய ...55
இருக்கும்புரான ...27	சுடர்கின்ற ...70	பெற்றேறெருவர் ...33
இல்லாமைதுன்ப ...24	செய்யன்கரிய .. 25	பேதாதிபேதப் ...86
இழியும்பிறவிப் ...74	செல்வச்செருக்கர் ...41	பொருள்காட்டி ...89
இறையவனை ...77	தகனம்படுத்தி ...81	பொறியும்புலனுங் ...48
உணங்குந் ...27	தளர்வுவர் ...84	போற்றிப்பணியு ...59
உத்திப்புயங்கத் ...40	தாளாலுதை ...19	மணப்பகை ...67
உருவாயுருவி ...35	திருவுந் ... 8	மன்றிடத்தே ...60
உலகத்திலுள்ள ...71	திட்டும் ... 3	மாமலரன்றிக் ...45
உவராழி ...74	திவினைசெய்து ...79	மின்கொண்ட ...63
உளந்தெளியும் .. 83	துணைக்கோல ...76	முகலிங்கன் ...16
உள்ளக்கமலத் ...11	தூயபங்கேருகன் ...73	முத்திக்கொரு ...76
உன்கருத்தே ...77	தேசிகனாகக் ...54	மெலிவிக்கு ...13
என்செயலாவதி ...82	நண்ணலர் ...86	வண்ணங்கரிய ...61
எத்தியமூவர் ...43	நல்காதொழியினு ...53	வழுத்துதல் ...32
கடல்விட .. 66	நாயினுந்திய ...57	வாழ்த்திட ...12
கண்கொண்டு ...18	நாற்றடந்தோ ...37	வாழ்விப்பர் ...75
கண்டேன் ...23	நின்றான்வழுத்த ...39	வானவரிந்திர ...42
கயங்கொண்ட ...83	நீளமடுத்த ...69	விடத்தக்க ...36
கருத்துறு ... 51	படியிற்பிறந்து ...52	விண்ணிடு ...21
கறைகொண்ட ...68	பரகதிக் கே ...31	வேண்டிய ...58
காணப்பெற்றேன் ...85	பரஞ்சுடர் ...62	வேதியனை ...34
காதல்விளைத்துக் ...88	பவகடல் ...72	வையந்தொறுந் ... 7
காரணனை ...46	பறியாவினையை ...88	

திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி.

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசொல், வடமொழியிலே ‘ஸ்ரீ’ என்பது போல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானதூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவற்றிற்குமுன் டகிமைப்பொருளை உணர்த்திவரும் : ஸ்ரீ அனந்தேசுவரர், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீவாதுளாகமம், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம், ஸ்ரீசாலிவாடிபுரம், ஸ்ரீபாதம் எனவும்; திருமுருகர், திருநாளைப்போவார், திருக்கோவையார், திருவைந்தெழுத்து, திருநெல்வேலி, திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக; இதனை ஸ்ரீ என்பதன் சிதைவென்பாரு முளர். இங்கே, ‘திரு’ என்பது கருவைக்கு அடைமொழி; வெண்பா வந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

கருவை - சிவஸ்தலங்களில் ஒன்று; இது, பாண்டியநாட்டைச் சேர்ந்த ஆரியநாட்டி லுள்ளது: கரிவலம்வந்தநல்லூர் எனப்படும். குலசேகரபாண்டியன் வேட்டையாடும்போது எதிர்ப்பட்ட ஒருபாணையைத் துரத்த, அது வேகமாய்ப் போய்க் கடவுள் இருந்த புதரை வலமாகச் சென்று பிறகு சிவகணமாகப்பெற்றமையால், அத்தலம், இப்பெயர்பெற்றது. இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் திருநாமம் - பார்வணநாதர், முகலிங்கர், திருக்களாவீரர். அம்மை - ஒப்பனை தேவி. தலவிருகம் - திருக்களா.

வெண்பா வந்தாதி - வெண்பாக்களினால் அந்தாதித்தொடையால் நூறு பாடல் பாடுவது. ‘கலித்துறையந்தாதி,’ ‘பதிற்றுப்பத்தந்தாதி’ என்னும் பிரபந்தங்களினும் வேறுபாடு விளங்குதற்கு, ‘வெண்பாவந்தாதி’ எனப்பட்டது. பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது - நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறுபட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையார் கூறுவது. இந்நூல் அந்தாதித்தொடையால் அமைந்த நூறுவெண்பாக்களை யுடையது. அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை, வடமொழித்தொடர்: திர்க்கசந்தி. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற பாட்டின் இறுதிபெழுத்தாயினும் அசையாயினுஞ் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும் பாட்டின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. இங்ஙனம்பாடும் நூலினது. ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்த வெணப்படும். இது - தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில், இது - சொற்றொடர்நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். எனவே, திருக்கருவை யென்னுந் திருப்பதியைப் பற்றிப் பாடியதோர் நூலென்பது, பொருள்; அத்திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானைப் பாடிய தென்பது, கருத்து.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், செய்யுளியலில் “விருந்தேதானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்பதனால், ‘விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன் றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுக்கப் படும் தொடர்நிலைமேலது’ என்று கூறினமையின், இவ்வந்தாதி அங்ஙனம் கூறிய விந்நீதாமென்று உணர்க; இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது. இதனை ‘குட்டித்திருவாசகம்’ என வழங்குவது முண்டு.

அதிவீரராமபாண்டியர்.

இந்நூலாசிரியராகிய அதிவீரராமபாண்டியர் என்பவர், தென்னாட்டில் தென்காசியூர் செங்கோல்செலுத்திய சந்திரவம்சத்துச் சிற்றரசர்களில் ஒருவர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்பென்றும், இவருடைய ஜ்யேஷ்ட சகோதரரது பெயர் வாதுங்கராமபாண்டிய ரென்றும், அவர் திருக் கருவையில் அரசாண்டுகொண்டிருந்தன ரென்றும் கூறுவர். இவர்செய்த வேறு நூல்கள் - நைடதம், கூடம்புராணம், இலங்கபுராணம், காசிகாண்டம், திருக் கருவைக்கலித்துறையந்தாதி, திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, நறுந்தோ கை எனப்படும் வெற்றிவேற்கை முதலிபன. இவர் செய்துள்ள நூல்களால், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் பலவகைக் கலைநூல்களிலும் மிகத் தேர்ச்சிபெற்ற மகாகவியென நன்றாகத்திகின்றது. இந்நூல்களில் முதல் நான்கு நூல்களால், இவருக்கு வடமொழிப்பயிற்சி இருத்தல்வேண்டு மெனத் துணியப்படுகின்றது. திருக்கருவை விஷயமாக இவர் பாடிய மூன்று அந்தாதிக ளாலும், இவருக்குப் பரமசிவனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு தெளிவாக வெளியா கின்றது. கொக்கோகம் எனப்படும் மதனநூலும் இவர்செய்ததென்பது, சிலர் கொள்கை.

இவர் இந்த அந்தாதிகள் இயற்றியதற்குக் காரணம்:—இவர்க்குக் காம வொழுக்கமிருதியால் தொழுவோய் நேர்ந்ததுபற்றிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு திருக் கருவைத்தலத்தில் வந்து சிவபிரானமீது அந்தாதிகள் மூன்றையும் பாடித்துதித்த மாத்நிரத்தில் அந்நோய் நீங்கப்பெற்று நற்கதிபடைந்தனர் என்று கூறுவர்.

இவர்க்குக் கல்விசிறித்த ஆசிரியர்—சுவாமிநாததேவர், திக்ஷாகுரு— அகோரசிவசாரியர். இந்த இரண்டு ஆசிரியரையும் பற்றித் தாம் பாடிய சில நூல்களில் வணக்கங் கூறியுள்ளார்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; அது - இங்கு, காக்கின்ற கடவுள் விஷயமான வணக்கத் துக்குத் தொழிலாகுபெயர்: ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடைபூறுகளை நீக்கித் தமதுஎண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் ‘தோத்திரம்’ என்பது கருத்து. கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடு கடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகட வுள் வணக்கமாவது - தாம்தாம் குலதேய்வமாகக்கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கட வுளை வணங்குதல். இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவை யும், சைவமதத்தவர் சிவனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள்

வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியை யுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங் கூறுபவர் இராமனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. இக்காப்புச்செய்யுள், சிவவிரானது மூத்த்திருக்குமாரரான விநாயகரைப் பற்றியது. சைவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியரார் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்டு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும், தம்மையடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பித்தின்ற செய்கைகட்டுப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்கேச்வரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியைக் குறித்தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம்.

நண்பான தென்கருவை நாதனார் தம்பேரில்
வெண்பாவந் தாதி விளம்பவே—பண்பாக
மைம்மலையு மெய்ம்மலையு மாற்று புகழ்ப்படைத்த
கைம்மலையு மாமுகத்தோன் காப்பு.

(இ - ள்.) நண்பு ஆன - (அடியார்கள்பக்கல்) அருளுடையவராகிய, தென்கருவை நாதனார்தம் பேரில்-அழகிய திருக்கருவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற (யாவர்க்குந்)தலைவராகிய சிவபெருமான் விஷயமாக, வெண்பா அந்தாதி - வெண்பாக்களாற்செய்யும் அந்தாதியென்னும் பிரபந்தத்தை, விளம்ப - சொல்லும்பொருட்டு, —பண்பு ஆக - தகுதியாக, மை மலையும் - ஆணவமாகிய மலையையும், மெய் மலையும் - மாயையாகிய மலையையும், மாற்று - நீக்குகிற, புழப் படைத்த -கீர்த்தியைப்பெற்ற, கை மலையும் மா முகத்தோன் - கையையுடைய விலங்காகிய யானையின் முகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள், காப்பு - (எனக்குக்) காவலாவர்; (எ-று.)

தென் கருவை - தென்நாட்டிலுள்ள கருவையுமாம். மை - ஆணவம்; ஞானத் தைமறைப்பது. மெய்-மாயை; தனுக்கரணபுவனபோகங்களுக்குக் காரணமானது. மும்மலங்களுள் இவ்விரண்டுகூறவே, மற்றொன்றாகிய கன்மமும் அடங்கும். அளக்கலாகாத அளவுடைமையும் எளிதில் அசைக்கவொண்ணாத நிலையுடைமையும் பற்றி, மலங்கள் மலை யெனப்பட்டன. மலைதல் - சூடுதல், உடைத்தாதல்.

நூல்.

க. சீரணிந்த தென்கருவைச் செல்வனே யொப்பனையாள்
வாரணிந்த கொங்கை மணந்தோனே—காரணிந்த
கண்டனே நிற்பொற் கழலல்லாற் காதலித்த
தொண்டனேற் குண்டோ துணை.

(இ - ள்.) சீர் அணிந்த - சிறப்புப்பொருந்திய, தென் கருவை - அழகிய கருவையில் எழுந்தருளிய, செல்வனே - எல்லா ஐசுவரியங்களையு முடையவனே! ஒப்பனையாள் - அழகையுடைய உமாதேவியின், வார் அணிந்த - கச்சைப்பூண்ட, கொங்கை - தனத்தை, மணந்தோனே - கூடினவனே! கார் அணிந்த - (நஞ்சண்டதனம்) கருமையைப்பொருந்திய, கண்டனே - திருக்கழுத்துடையவனே!

நின் பொன் கழல் அல்லால் - உனது அழகிய திருவடிகளையல்லாமல், கீர்த்
லித்த தொண்டனெற்கு - (அதனையே எப்பொழுதும்) விரும்பிய அடியவனாகிய
என்க்கு, துணை—, உண்டோ - வேறு உளதோ? (எ - று.)—இல்லையென்றபடி.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கூறவேண்டுதலால், 'சீர்'
என்று தொடங்கினார். "வழிபடு தெய்வவணக்கஞ்செய்து, மங்கலமொழி முதல்
வகுத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்கணின்றி யினிதுமுடி
யும்", "சீர் மணி பரிதி யானே திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல் வெழுத்
துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், ஏறா மிவை மூவாறும் இதன்பரியாயப்
பேரும், ஆரு மங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றும்" என்பன
நோக்குக. ஒப்பனை - அலங்காரம்; உடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒப்பனை
பென்பது, திருக்கருவைப்பிரானது தேவியார் திருநாம மென்பர். திருப்பாற்
கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று உண்டான ஆலாகலவிஷத்தைக் கண்டு
அஞ்சியோடின தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அதனை உண்டு கண்
டத்தில் நிறுத்தியதனால், 'காரணிந்தகண்டன்' என்றார். 'காரணிந்தகண்டன்'
என்றதனால் - செய்தற்கரிய செயல்களைச் செய்தாயினும் தன்னடியார்களின்
ஆபத்தைத் தீர்த்தருளுந் தன்மை விளக்கப்பட்டது. பொற்கழல் - பொன்னுலா
கிய கழலென்னும் அணியை அணிந்த அடி பென்றமாம். (சு)

உ. துணைவியொடு மால்விடைமேற் ருன்றிவினை நீக்கி

பிணைமலர்த்தா ளென்சிரத்தி லேற்றிப்—பணிவிடைக்கு

வேண்டாத வென்னை வலியவிலை கொண்டுதிடுத்

தாண்டான் கருவை யான்.

(இ - ள்.) கருவை - கருவையில் எழுந்தருளிய, அரன்-பரமசிவன்,—துணை
வியொடு - தன்மனைவியான உமாதேவியுடன், மால் விடைமேல் - பெரியவருஷ
பத்தின்மேல், தோன்றி - எழுந்தருளி (எனக்குத்தரிசனந்தந்து), வினை நீக்கி -
(எனது) கருமங்களைப் போக்கி, இணை மலர் தான் - ஒன்றோடொன்றெத்த
[வேறுஉவமைபெறுத] தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளை, என் சிரத்தில் ஏற்றி-
எனது தலையின்மேல் வைத்து, பணிவிடைக்கு வேண்டாத - (அவ்வெம்பெருமா
னுக்குத்) திருத்தொண்டுகளெய்ய விரும்பாத, என்னை—, வலிய - பலாத்காரமாக
[தாளுகவே], விலை கொண்டு - விலைகொடுத்துவாங்கின அடிமையாகக்கொண்டு,
திடுத்து - (யான் தீயவழியிற் செல்வதைத்) தடைசெய்து, ஆண்டான் - காத்தரு
ளினான்; (எ - று.)—இது என்ன திருவருள்! என்று அதன் அருமைபெருமை
களை வியந்தபடி.

மால்விடை - திருமாலாகிய விருஷப மென்றங் கூறுவர். இணைத்தான் -
உபயபாதமுமாம். அரன் - ஹரன்; (தன்னை அடைந்தவர்களின் துன்பங்களனைத்
தையும்) அழிப்பவன். நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாய் நின்று முத்திக்குத்
தடையாதலால், பொதுப்பட, 'வினைநீக்கி' என்றார். "இருள்சேரிருவீனயுஞ்
சேரி" என்று திருஞ்ஞெவர் கூறுவதும் இதுபற்றியே. தேவஜந்மம் நல்வினைப்
பயனாற் பெரிதும் இன்பம் துக்குமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் அந்நில்
வினை முடிந்தவளவிலே அவ்வுடம்புஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்

திருகுறம்ப வேறுபிறவி கொள்பவராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதிற் பொன் விலங்கும் இருப்புவிவங்கும்போலப் புண்ணியஜம்மமும் பாபஜம்மமும் சமமேயாத லும், இவ்விருவகைக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர்களே சிற்றின்பத்துக் கும் பெருந்துன்பத்துக்குமே இடமான எழுவகைப்பிறப்புக்களிலும் புருதாமற் பேரின்பத்துக்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்த விலராவொன்பதும் உணர்க. (உ)

௩௦. அரவணிந்த தென்கருவை யாளுடையான் வேதம்

பரவுங் களவிற் பரமன்—நிருவடியை

நேர்ந்தார்க் கணித்தாகு நேரா துளமயக்கஞ்

சேர்ந்தார்க்கு முத்தியது சேண்.

(இ - ள்.) அரவு அணிந்த - நாகங்களை ஆபரணமாகத்தரித்த, தென் கருவை- தென்கருவையில் எழுந்தருளிய, ஆள்உடையான் - (யாவரையும்) அடிமையாகவு டையவனும், வேதம் பரவும் - வேதங்களெல்லாம் புகழப்பெற்ற, களவின்-களா மரத்தின்கீழ் எழுந்தருளிய, பரமன் - சிறந்தகடவுளுமாகிய சிவனது, திரு அடி யை—, நேர்ந்தார்க்கு - சரணமாகஅடைந்த அடியார்களுக்கு, முத்தியது - மோட் சம், அணித்து ஆகும் - சமீபத்திலுள்ளதாம்; நேராது - (அதனை) அடையாமல், உளம் மயக்கம் சேர்ந்தார்க்கு - மனம்மயங்குதல்பொருந்தினவர்க்கு, சேண் - (அது) தூரத்திலுள்ளதாம்; (எ - று.)

அரவணிந்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பரமசிவன் தம்மைமதியாத தாருக னுனத்திலுள்ள முனிவர்களது மனநிலைமையைப் பரீக்ஷிக்க எண்ணித் தாம் ஒரு விடசங்கமத்திருவுருவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ்சென்று பிஷாடனஞ்செ ய்து தம்மைநோக்கிக் காதுல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியர்களது கற்பு நிலைமை யைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொருமற்கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபி சாரயாகமொன்று செய்து அவ்வோமத்தியினின்றும் எழுந்த நாகங்கள், பூதங்கள்; மான், புலி, முயல்கன், வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்றுவரும் படிவெ, சிவபெருமான் தம்மேற்பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தமது கணங்களாகவுங் கொண்டு, மானைக் கையில்எந்தி, புலியைத் தோலை உரித்துஉடுத்து, முயல்களை முதுகிற்காலால்ஊன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேல் அணிந்து, அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச்செய்து விட்டன ரென்பதாம்.

இங்கு மயக்கமாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனுங் கடவுளும் இல்லை யெனவும் மற்றும் இத்தன்மையெனவுஞ் சொல்லும் மயக்கநூல்வழக்குக்களை மெய்க் நூல்வழக்கென்று துணிதல்; மயக்கம், மருள், விபரீதஞானம், அவிய்யைஎன்பன- ஒருபொருட்சொற்கள். முத்தியது என்னும் எழுவாய், முன்வாக்கியத்திலுங்கூட் டப்பட்டது; 'அது' - முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, 'சேண்' என இடத்தி லுள்ளதை இடமாக உபசரித்தார். இனி, முத்தி சேணது என்றமாம். (ங)

சு. சேணிற் கொடிதுடங்குந் தென்கருவை யம்மானே

தோணைப் பிறையணியுங் கோமானே—பேணித்

தொடுக்குங் கனிகைத் தொழும்பனுக்கு வந்த

விழிக்குங் கனியாத தென்.

(இ - ள்.) கொடி - துவசங்கள், சேணில் - ஆகாயத்தில், துடங்கும் - அசையப்பெற்ற, தென் கருவை - தென்கருவையில் எழுந்தருளிய, அம்மானே - தலைவனே! கோணை - வளைந்தவடிவமாகிய, பிறை - ஒற்றைக்கலையிளஞ்சந்திரனை, அணியும் - (திருமுடியில்) தரித்த, கோமானே - கடவுளே! பேணி - விருப்பி [பத்திகொண்டு], கவிதை - பாடல்களை, தொடுக்கும் - (உன்விஷயமாகப்) பாடுகின்ற, தொழும்பனுக்கு - அடியவனாகிய எனக்கு, வந்த - நேர்ந்த, இடுக்கண் - பிறவித்துன்பங்களை, களையாதது - (நீ) நீக்காதது, என் - யாதுகாரணம்? (எ - று.)

பத்தியுடைய அடியார்களது துன்பங்களையெல்லாம் தொடர்ச்சியறத் தொலைத்தல் அருளுடைய கடவுளுக்குக் கடமையன்றோ வென்றபடி. 'சேணிற் கொடிதுடங்கும்' என அந்நகரத்து மாடமானிகை மதில் முதலியவற்றின் உயர்ச்சியைக் கூறினார். கோணை, ஐ - சாரியை. தன்திருவடிகளை அடைந்தார்க்குக் குறை தீர்த்து அருளுந் தன்மைய நென்பது தோன்ற 'கோணைப்பிறையணியுங் கோமான்' என்றார். இடுக்கணை - மலர்ந்தநோக்கமின்றி மையல்கோக்கம்பட வருந் துன்பம்; இடுங்குணை என்பதன் சம்பந்தத்தால் வந்த பெயர்.

பிறையணிந்த கதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவரது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழுந் தந்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு, அவர்களுள் உரோகினியென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதும் கூடிவாழ்ந்திருக்க, மற்றை மகளிரது வருத்தம்நோக்கித் தன்னை 'கூயமடைவாயாக' என்று சபித்த அம்முனிவர்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினெந்துகலைகளுங்குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்குமுன்னஞ் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தந்தலையில் அணிந்து மீண்டுங்கலைகள்வளர்ந்துவரும்படி அனுக்கிரகித்தா ரென்பதாம். (ச)

ஓ. என்னெஞ்சில் வைத்தற் கினியதவம் யாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ் சிலையாற் புரமெரித்த—முன்னவனே
யன்னம் பயில்கருவை யானே யரவுதொழ்ப்
பொன்னம் பலத்தாடும் பூ.

(இ - ள்.) பொன் அம் சிலையால் - அழகிய பொன்மலையாகிய வில்விஞால், புரம் - மூன்றுபட்டணங்களை, எரித்த - அழித்த, முன்னவனே - முதற்கடவுளே! அன்னம் பயில் கருவையானே-அன்னப்பறவைகள் சஞ்சரித்தற்கு இடமான கருவைக்கு நாதனே!—அரவு தொழ-ஆதிசேஷனது அம்சமாகிய பதஞ்சலி பகவான் வணங்கும்படி, பொன் அம்பலத்து - பொன்மயமான சபையில் [சிதம்பரத்தில்], ஆடும் - ஈர்த்தனஞ்செய்த, பூ - (உனது) தாமரைமலர்போலத் திருவடிகளை, என் நெஞ்சில் வைத்தற்கு - எனது மனத்திலே (எப்பொழுதும்) வைத்துக்கொண்டு தியானிப்பதற்கு, இனிய தவம் யாதுசெய்தேன் - நல்ல எந்தத் தவத்தை (முற்பிறப்பிற்) செய்தேனோ? (எ - று.)

என்றது, இப்படிப்பட்டமகாபாக்கியம் முற்பிறப்பிற் பெருந்தவஞ்செய்தார்க்கன்றி எளிதிற் கூடா தாதலின்; அன்றிக்கே, யாசொருநல்வினையுஞ் செய்யாத யான் உன்திருவடியை எப்பொழுதந் தியானிக்கப் பண்ணினது காரணமில்லாம

வியல்பாகவே யுண்டாகின்ற உனதுகருணையினாலேயன்றி வேறன்றென்பது கருத்தாகவுமாம். சிலைன்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலால், மலையென்றும் வில்லென்றும் பொருள்கொள்ளப்பட்டது.

அன்னம் - ஹம்ஸமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. 'அன்னம்பயில்கருவை' என அன்னங்கள் வந்துதங்கி வாழ்தற்கு இடமான தாயரையின் செழிப்புக்குக் காரணமாகிய நீர்வளச்சிறப்புக் கூறினார். தேவர்களுக்காகத் திருக்கைலாசத்திலும், காளிக்காகத் திருவாலங்காட்டிலும், பதஞ்சலிபகவான் வியாக்கிரபாதமுனிவர்களுக்காகச் சிதம்பரத்திலும், தடாதகைப்பிராட்டியார் திருக்கலியாணத்துக்கு வந்த மேற்கூறிய முனிவர்க்காகத் தென்மதுரையிலுந் திருநடனஞ்செய்தருளினதென அறிக. பூ - உவமவாகுபெயர். வைத்தற்கு - (நீ) வைப்பதற்கு எனவுமாம்.

புரமேரித்த கதை:— தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாசுன், கமலாசுன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து மயனென்பவனார் சுவர்க்கமத்தியபாதாளமென்னும் மூன்றிடத்திலுந் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்று மற்முன்பல அசுரர்களோடும் அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்குவேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆகிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த சந்நத்தராகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனிக்கையில், தேவர்கள் தத்தமது வல்லமையை நினைந்து அகங்கரித்ததனை உணர்ந்து சினந்து அவர்களுதவியைச் சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல், தாமே புன்சிரிப்புச்செய்து அசுரரனைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின மென்பதாம். (இ)

கூ. பூமருவு வேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத்
தாம மணிமுடியுந் தாளிணையும்—யாமறிய
வாழும் கருவை வளநகரில் வந்துநின்றான்
ருமுஞ் சடைக்களவீ சன்.

(இ - ள்.) தாழும் சடை-தாழ்ந்துதொங்குகின்ற (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையையுடைய, கள ஈசன்-திருக்களாமரத்தின்கீழ்முந்தருளிய சிவபெருமான், —பூமருவ வேதன் - (திருமாவின் நாபீகமல)மலரில் தோன்றிய வேதம்வல்ல பிரமனும்; புயல் வண்ணன் - மேகம்போன்ற திருநிறமுடைய திருமாலும், கண்டு அறியா - தரிசித்து அறியமாட்டாமற்போன, தாமம் அணி முடியும்-(கொன்றை) மாலையைச் சூடிய திருமுடியையும், தாள் இணையும் - உபயதிருவடியையும், யாம் அறிய - நாமெல்லாம் அறியும்படி, வாழும் கருவை வள நகரில் - எல்லாவாழ்க்கைகளுக்கும் இடமான வளங்களையுடைய திருக்கருவாபுரியில், வந்து நின்றான் - வந்து நிலையாக எழுந்தருளி நின்றான் ; (எ - று.)—இது என்ன திருவருளின் சிறப்பு!

கடவுள் பக்தியையுடைய அடியார்களுக்கு மிகவும் எளியவரென்றும், பக்தரல்லாத பிறர்க்கு மிகவும் அரியவரென்றும் கூறியபடியாம். திரிமூர்த்திகளுள் முற்றையிருமூர்த்திகளாலும் காணப்பெறாத சிவபெருமான் எனது நல்வினைப்பய னால் எனக்குக் காட்சியளித்தன நென்பதாம். “பாதாரவிந்தமுஞ் செஞ்சுடைக் காடும் பஞ்சாயுதனும், வேதாவு மின்னமுங் காண்பரியானே யென்மெய்த்தவத்தா, னாதாவென்றேத்திக் கருவைக்களாவினறுநிழற்கீழ்க், காதார்வரிவிழி யொப்பினை யாளொடுங் கண்டனே” என்றார் சலித்துறையநாதாதியிலும். வேதன் - வேதா என்னும் வடசொல்லின் திரிபாய், விதிக்குங்கடவுளாகிய பிரம நென்றுமாம். அடியார்களுையெல்லாங்கூட்டி ‘யாம்’ என்றார்; உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. வளம் - ஜலவளம், நிலவளம் முதலிய பலவளங்கள். சடை - ஜடா என்பதன் திரிபு. கள - குறியதன்கீழ் ஆகுமுகிற்று.

முன்றிரண்டடி - முறைநீர்நிறைப்பொருள்கோள்; வேதன் காணாத முடியும், புயல்வண்ணன் காணாத தாளும் என முறையே இயைத்துப் பொருள்கொள்க. இவ்வாறுகூறியது - தாந்தாய் கடவுளென்னும் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமைபூண்ட பிரமவிஷ்ணுக்களின் மாறுபாட்டை ஒழிக்கும்பொருட்டுப் பரமசிவன் அவ்விருவர்க்கும் நடுவில் ஒருபெரிய அனற்பிழம்பினுருவமாய்த் தோன்றி நின்று ‘இப்பிழம்பின் அடியையும் முடியையும் தேடுமின்’ என்ன, அவ்வுடமுடிகளில்ஒன்றை முன்னங்கண்டவரே முதல்வரென்று சொல்லிப் பிரமன் அம்சருபியாய் முடியினைக்காண விண்பறந்தும், விஷ்ணு வராகருபியாய் அடியினைக்காண மண்ணிடந்துஞ் சென்று பலநாள்தேடியும் முடிவுகண்டிலராய்ப் போயினரென்பதோர் கந்தபுராணத்துக்கதையை உட்கொண்டு. (சு)

எ. ஈசனே யென்று மிமயமயி லொப்பனையா
ணேசனே யென்று நினைந்துருகிப்—பேசினே
னல்வினையைக் கண்டே னவையற்றேன் வாழ்வுற்றேன்
வல்வினையைக் கண்டிலேன் மற்று.

(இ - ள்.) ஈசனே என்றும் - தலைவனெயன்றும், இமயம் - இமவத்பர்வதராசன் மகளாகிய, மயில் - மயில்போலுஞ்சாயுடைய, ஒப்பனையான் - அழகையுடைய உமாதேவியின், ஈசனே என்றும் - அன்புள்ள கணவனே யென்றும், நினைந்து - கியானித்து, உருகி - (மனங்) கரைந்து, பேசினேன் - சொல்லித்துதித்தேன்; (அதனால்), நல்வினையை-(யான்முற்பிறப்பிற்செய்துள்ள) நல்ல புண்ணியத்தை, கண்டேன் காணப்பெற்றேன்; நவை அற்றேன் - (காமம் முதலிய) குற்றங்கள் நீங்கினேன்; வாழ்வு உற்றேன்-முத்தியிலுத்தபுப் பேரின்பவாழ்க்கையைப் பெற்றேன்; மற்று - பின்பு, வல் வினையை கண்டிலேன் - வலியுண்ட வினையைக் கண்டேனில்லை; (எ - று.)

இங்ஙனமே யாவருந் தியானித்துத் துதித்து வினையற்று வாழ்வுபெறுவீராக ன்றபடி. ஈசம் - நேயமென்பதன் போலி. வாழ்வுஉற்றேன் என இறந்தகாலத்தாற்சூறினது, தெளிவுக் விரைவும் பற்றி; இவ்வுலகத்திவிருக்கும்பொழுதே உயிர் அலிச்சை முதலிய மாசு நீங்கி நிராக்ஷியுண்பும்பெற்று நிற்கும் சேஷன்முத்தி நிலைமையைக் கருதியாகவுமாம். (சு)

தி. மற்றுமொரு தெய்வத்தை வாழ்த்தேன் முழுக்காதல்
பற்றி யுளத்துவைத்துப் பாவியேன்—சிறந்தியே
னும்பருமா லும்போற் றொருவன் கருவைநகர்
நம்பெருமா னல்லாது நான்.

(இ - ள்.) சிறு அடியேன் - சிறியதொண்டனாகிய, நான்—, உம்பரும் - (பிரமன்முதலிய) தேவர்களும், மாலும் - திருமாலும், போற்று - துதிக்கின்ற, ஒருவன் - ஒப்பற்றவனாகிய, கருவைநகர் நம்பெருமான் அல்லாது-திருக்கருவாபுரியில் எழுந்தருளிய நமக்கெல்லாந்தலைவனாகிய பரமசிவனையே யல்லாமல், மற்றும் ஒரு தெய்வத்தை - வேறொருகடவுளையும், வாழ்த்தேன்-துதிக்கமாட்டேன்; முழு காதல் பற்றி - பூர்ணமானபத்தியினால், உளத்து வைத்து - மனத்திலேவைத்து, பாவியேன் - தியானிக்கவும்மாட்டேன்; (எ - று.)

இங்ஙனம் மற்றதும் புறந்தொழாத தமதுமனவுறுதியை வெளியிட்டவாறு. இன்ம்பற்றி, கண்ணாற்காணவும்மாட்டேனென்பதும் கொள்க. மால் - இந்திரனாகவுமாம். அல்லாது - எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சம். (அ)

க. நானிலத்தோர் முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தார்
கான நறும்பூங் களவீச—வீனமுரைத்
தென்னைச் சிரிப்பாரென் நெண்ணுதே யெம்பெருமா
னுண்ணைச் சிரிப்பாரு முண்டு.

(இ - ள்.) கானம் - காட்டில்தோன்றுகின்ற, நறு பூ - வாசனைவீசுகிற பூக்கையுடைய, கள வீச - களாமரத்தின்கீழ்க்கடவுளை! எம்பெருமான் - எமது தலைவனே!—நான் - (உனது அடியவனாகிய) யான், நானிலத்தோர் முன்னே - இந்நிலவுலகத்துள்ள மனிதர்களுக்கு எதிரே, நலன் அழிந்து - ஒருநன்மையையும் பெறாமல், இருந்தால் - (இவ்வாறு) இருந்தால்,—(கண்டவர் கேட்டவர் எல்லோரும்), ஈனம் உரைத்து - இழிவான சொற்களைச்சொல்லி, என்னை சிரிப்பார் என்று - என்னையே பரிசுசித்து நகைப்பார்க்கொன்று, எண்ணுதே - நினைவாதே; உன்னை சிரிப்பாரும் - உன்னை நகைப்பவர்களும், உண்டு—; (எ - று.)

தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரணமடைந்தவரைக் குற்றம்பாராது பாதுகாத்தல் உலகவியல்பு; ஆதலால், உன்னையே நம்பிச் சரணமடைந்த அடியவனாகிய என்னையும் குற்றம்பாராட்டாது பாதுகாக்கவேண்டியது நினது கடமை யென்பதாம். இச்செய்யுளில் அடியார்களது பிழைகளைப் பாராமற் பாதுகாத்தல் தலைவரது இயல்பு என்ற பொதுப்பொருளைக்கொண்டு எனது குற்றத்தைப் பாராது பாதுகாத்தல் நினது கடன் என்ற சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்தித்தது, வேற்றுப் பொருளைவைப்பணியின்பாற்படும். சகலகல்யாணகுணபரிபூர்ண நெனப்படுகின்ற இறைவன் “அடியாரிழைத்தபிழைகோடிநெஞ்சினறியாத ஆதிமுதல்வன்” என்று கூறப்படுமாறு அக்குணங்களெல்லாவற்றினூற் தலைமைக்குணமாகிய கருணையைக் கைக்கொண்டுநில்லாவிடின் அவனது குணங்கட்கே ஒரிழிவாதலால், ‘கன்வீச...உன்னைச்சிரிப்பாருமுண்டு’ என்றார். வேறுகதியின்றிச் சரணமடைந்தவரைக் காவாது கைவிட்டால், விட்டவரையே யாவரும் இகழ்வ ரென்றபடி.

“கொண்டாளப் பெற்றவர் தம்மடியார்கள் குறைசெயினார், தண்டா முனிவுற்
றிகழ்தல்செய்யார் தமிழேன்பிழைநூ, நுண்டாயினும் பொறுத் தாளந் தகைமை
யுன்துகடன், கண்டார் நகைப்பர் களவீச நீயென்னைக் கைவிடினே” என்றார்
திருக்கருவைக்கவித்துறையந்தாதியிலும். நானிலம் - நான்காகிய நிலத்தை யுடையது;
பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை: நான்கு நிலங்களா
வன - முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பவைகளிற் பாலைநீங்க நன்
மக்கள் குடியிருத்தற்கு உரிய மற்றை நான்கும். எண்ணாதே - ஏவலொருமை
முற்று. பெருமான் - அண்மைவிளி. (க)

க0. உண்டுபல குற்ற முனையடைந்தே னதலினாற்
கண்டு பொறுத்தல் கடன்கண்டாய்—பண்டுதிரஞ்
சின்த வடித்தவனைச் சீரூது பாசுபதந்
தந்தமுக விங்கநா தா.

(இ - ள்.) பண்டு - முன்னே, உதிரம் சின்த - இரத்தம் ஒழுகும்படி, அடித்
தவனை - (வில்லினாற்) புடைத்த அருச்சுனனே, சீரூது-கோபியாமல், (அவனுக்கு),
பாசுபதம் - பாசுபதாஸ்திரத்தை, தந்த - கொடுத்தருளின, முகவிங்கநாதா - திரு
முகம்மலர்ந்த விங்கத்தின் வடிவமாகவுள்ள தலைவனே!—பல குற்றம் உண்டு -
(என்னிடம்) பலகுற்றங்கள் உள்ளன; (அவற்றை), உனை அடைந்தேன் ஆதலி
னால் - (யான்) உன்னைச் சரணமடைந்தேனாகையால், கண்டு - கடாக்கித்து [அரு
ளோடுநோக்கி], பொறுத்தல் - பொறுத்துவிடுதல், கடன் - (உனக்குக்) கடமை
யாகும்; கண்டாய் - அறிவாய்; (எ - று.)

உயிர்களுக்குத் தலைவனாதலாலும், விருஷப்பத்துக்குத் தலைவனாதலாலும்,
பசுபதியென்று சிவனுக்குப்பேர்; அவனது சம்பந்தமானது, பாசுபதம்: தத்திதாந்த
நாமம். குற்றத்தைப்பொறுத்து அருள்செய்தற்குத் திருஷ்டாந்தமாக இவ்வரலாற்
றை எடுத்துக்கூறினார். உதிரம் - ருதிரம்.

அருச்சுனன் வில்லால் அடித்த கதை :— பாசுபதம்பெறத் தவரிலைநின்ற
அருச்சுனனே அழிக்கத் துரியோதனனேவலாற் பன்றிவடிவாய்வந்த மூகாசுரன்
மேல் வேடவடிவாய்வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்ய, அதுபிளக்குமுன்னே அருச்
சுனன் அம்பொன்றுஎய்து வராகத்தை விழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவார்க்கும்
உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியது வில்நாணியை அறுக்க, பார்த்தன் அவ்
விற்குமுந்தாற் கடவுளது முடியில் அடித்தான்; பின்பு சிவபிரான் தமது நிஜரூபத்
தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டுகோளின்படி பாசுபதாஸ்திரத்தையும்,
வில் அம்பறுத்துணி முதலியவற்றையும் அருளிப்போயினர் என்பதாம். (க0)

கக. நாதா தமிழ்க்கருவை நம்பா வெனக்கினிய
தாதா வெனவுன் சரணடைந்துங்—காதுசின
வெவ்விடையின் வீதி விடங்கனே நாடோறு
மில்விடரின் வாடுவதென் யான்.

(இ - ள்.) காது - (பகைவரை) அழிக்கும்படியான, சினம் - கோபத்தை
யுடைய, வெம் - (பகைவர்க்குப்) பயங்கமான, விடையின் - விருஷப்பத்தை

வாகனமாகவுடைய, வீதி விடங்கனே - வீதிவிடங்கப்பெருமானே ! நாதா - தலைவனே ! தமிழ் கருவை நம்பா - செந்தமிழ் வழங்குந் திருக்கருவைச் சிவனே !— எனக்கு இனிப தாதா என - (ஃ) எனக்கு நல்லகொடையாளியென்று எண்ணி, உன் சாண் அடைந்தும் - உனது திருவடியைச் சரணமாக அடைந்தபின்பும், யான்—, நாள்தோறும்—, இது இடரின் வாடுவது - இப்பிறவித் துன்பங்களில் வருந்துவது, என் - யாதுகாரணம்? (எ - மு.)

விரைவிற்போக்கியருளவேண்டுமென்றபடி. தமிழ்க்கருவை - இனிபகருவை யென்றுமாம். தமிழ்நம்பா என இயைத்து, தமிழுக்கு உரியகடவுளே யென்று மாம். நம்பன் - யாவராலும் நம்பிச்சரணமடையப்படுபவன்; இனி, நமக்கு இன்னொன்றென்னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல்லாகவுமாம். சாண் - இரட்டுறமொழிதலால், அடியும் அடைக்கலமும் எனப்பட்டது. காதுசினம் - வினைத் தொகை. வெவ்விடை - விரும்பப்படும் விருஷமுமாம். விடங்கன்-டங்கத்தினுற் செய்யப்படாதவன்; டங்கம் - உளீ; எனவே, சுயம்பு என்ற படி. வீதியில் எழுந்தருள்தலால், வீதிவிடங்கனென்று வழங்குவார்; இனி, வீதிக்கு அழகைச்செய்பவனென்றுங் கொள்ளலாம்: விடங்கம் - அழகு. 'வாடுவதென் னியான்' என்றும் பாடம். (கக)

கஉ. யாவனமரரிடர்தீர நஞ்சுண்டான்

யாவன் கருவையினிதுறைந்தான்—யாவன்
றவநேர்மைகண்டு தனக்கடிமை கொள்வா
னவனே யெனையான் டவன்.

(இ - ள்.) யாவன் - எக்கடவுள், அமரர் இடர் தீர - தேவர்கள் துன்பம் நீங்கும்படி, நஞ்சு உண்டான் - விஷத்தை உட்கொண்டானோ? யாவன்—, கருவை-திருக்கருவையில், இனிது உறைந்தான் - இனிமையாக எழுந்தருளினின்றானோ? யாவன்—, தவம் நேர்மை கண்டு - (உயிர்களது) தவத்தின் அமைதியை நோக்கி, தனக்கு அடிமை கொள்வான் - (அவ்வுயிர்களைத்) தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொள்வானோ? அவனே - அம்முழுமுதற்கடவுளே, என்ன ஆண்டவன் - என்னை அடிமைகொண்டவனாவான்; (எ - மு.)

இனிது-குறிப்புமுற்று வினையுரியாய் நின்றது; கிரியாவிசேஷண மென்பர்.

கங். ஆண்டவனே தென்கருவை யாதியே யாடரவம்

பூண்டவனே யென்றுதினம் போற்றிடவு—நீண்டதுயர்
போகா திருக்குமோ பொங்கிருளு நிற்குமோ
மாகா தவன்றோர் வரின்.

(இ - ள்.) 'ஆண்டவனே - அடிமைகொண்டவனே ! தென் கருவை ஆகியே - தென்கருவையிலெழுந்தருளிய முத்தற்கடவுளே ! ஆடு அடவம் பூண்டவனே - (படமெடுத்து) ஆடுகிற நாகங்களை ஆபரணமாக அணிந்தவனே !' என்று - என்று சொல்லி, தினம் - நாள்தோறும், போற்றிடவும் - துதிக்கவும், நீண்டதுயர் - மிகுந்த பிறவித்துன்பங்கள், போகாது இருக்குமோ - ஒழியாமல் நிலநிற்குமோ? [நிஷ்வாவாம்]; (அது எதுபோலவென்றால்),—மாரு - பெரிய ஆகாயத்தில், ஆதவன் தோர் - சூரியனது இரதம், வரின் - உதித்துவந்தால், பொங்கு இருளும் -

(அதற்குமுன்னே) மிகுந்துள்ள இருட்டுமுழுவதும், நிற்குமோ - ஒழியாமல் நிலை நிற்குமோ? [நில்லாது]; (எ - று.)

சிவபிரானைத் துதித்தமாத் திரத்தில் பிறவித்துன்பங்கள் இருந்தவிடந் தெரியாது ஒழிதலை உதாரணங்காட்டி விளக்கினர். எடுத்துக்காட்டுவமையணி. மாகு - டஹாகம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. தேர் - மண்டலம். (க௯)

க௯. வரந்தருமிப் பார்புரக்கும் வாழ்வுதரும் விண்ணோர்
தரந்தரும்பே ரின்பந் தருமால்—பரந்து
துளவீசன் றேடுந் துணைத்தாட் கருவைக்
களவீச னென்றுரைத்தக் கால்.

(இ - ள்.) துளவு ஈசன் - திருத்துழாய் மாலையையுடைய திருமால், பரந்து-
வினாந்துசென்று, தேடும் தேடின, துணை தான் - உபயபாதங்களையுடைய, கரு
வை கள ஈசன் - திருக்கருவைத் திருக்களாவின் கீழ்க்கடவுள், என்று உரைத்தக்
கால் - என்று (ஒருகாஞ்) சொன்னால், (அச்சொலவு), வரம் தரும் - வேண்டிய
வரங்களையெல்லாம் கொடுக்கும்; இ பார் புரக்கும் வாழ்வு - இந்நிலவுலகமுழுவ
தையும் (ஏகசக்கராதிபத்தியமாய்) அரசாளும் வாழ்க்கையை, தரும்—;விண்ணோர்
தரம் - தேவர்களது பகவியை, தரும்—; பேர் இன்பம் - முத்தியுலகத்து நிரதி
சய இன்பத்தையும், தரும்—; (எ-று.)

சிவபிரானது திருநாமசங்கீர்த்தனத்தால் உண்டாகும் பயன்களை விளக்கிய
வாறு. (க௯)

கரு. காலத்தாற் கால படராத் கருமறவி
சூலத்தா லாவி தொலைவனோ—ஞாலத்துட்
டேன்பற்றும் பூங்களவிற் செல்வன் றிருவடிபைத்
தான்பற்றும் பற்றுடையான் றான்.

(இ - ள்.) ஞாலத்துள் - பூமியில், தேன் பற்றும் பூ களவின் - தேன்
பொருந்தின பூக்களையுடைய களாவின் கீழ் உள்ள, செல்வன் - எல்லாச்செல்வமு
முடைய கடவுளது, திரு அடியை - சீர்பாதங்களை, பற்றும் - சரணமாக அடைந்த,
பற்று உடையான் - அன்பையுடைய அடியவன், —காலத்தால் - யமனாலும், கால
படரால் - யமனாதர்களாலும், கரு மறவி சூலத்தால் - கருநிறமுடைய யமனது
சூலாயுத்தாலும், ஆவி தொலைவனோ - உயிர்ஒழிவனோ? (எ - று.)—ஒழியான்,
முத்திபெறுவ னென்றபடி.

சிவபிரானுக்கு ஆட்பட்டவன் யமபாதையின்றி நந்திபெறுவ னென்ப
தாம். தாலன் - உயிர்களின் ஆயுள்நாளைக் கணக்கிடுபவன். தேவர்களை உயர்திணை
யாகவும் அஃறிணையாகவுஞ் சொல்லலா மாதலால், 'காலத்தால்' என அஃறிணை
யாற் கூறினார். இனி, காலக்கடவு ளாகவுமாம். (கரு)

கக. தானேவந் தென்னைத் தடுத்தடிமைகொண்டாரினை
யானே பிறக்கு மெழுபிறப்பும்—வானிற
சிறந்திருக்குந் தென்கருவைச் செல்வனையெண் ணாமன்
மறந்திருக்கு மோவென் மனம்.

(இ - ள்.) தானே வந்து என்னை தடுத்து அடிமை கொண்டானே - (என் வேண்டுகோளில்லாமல்) தானாகவே வலியவந்து என்னைத் (தீயவழியிற்செல்வதைத்) தடைசெய்து[நல்லறிவுதந்து] அடிமையாக்கிக்கொண்டவனாகிய, வானின் சிறந்திருக்கும் தென்கருவை செல்வனை-பெருமையிற்றென்புற்றிருக்குத் தென்கருவைக்கடவுளை, யானே பிறக்கும் எழு பிறப்பும் - நானாகவே (ஊழ்வினையாற்) பிறக்கும் எழுவகைப்பிறப்புக்களிலும், என் மனம் - எனது நெஞ்சம், எண்ணமல் - தியானியாமல், மறந்திருக்குமோ - மறந்துவிடுமோ? [மறவாது] ; (எ - மு.)

பேருதவிசெய்த பெருமானே யான் எப்பொழுதும் மறவே நென்றதாம். வானில்சிறந்திருக்கும்-முத்தியுலகத்திற் சிறந்துவீற்றிருக்கிற வென்றுமாம். 'எழு பிறப்பும்' என்பதற்கு - இனித் தொடர்ச்சியாக நேரும் ஏழ்மிறப்பு வரையிலும் என்றபடி; அன்றி, வினைப்பயனாலன்றேனும் எழுவகைப்பிறப்புக்களில் என்றுமாம். எழுவகைப்பிறப்புக்களாவன-ஊய்வன, நீர்வாழ்வன, மானுடம், பறவை, விலங்கு, தேவர், தாவரம் என்பவை. (௧௬)

௧௭. மனமொழிந்து காம மயக்கொழிந்து மாறாச்
சினமொழிந்து வாதனையுந் தேய்ந்தா—லினிய
குருக்களாய் வந்தடிமை கொண்டுமீ டிய்ச்சுந்
திருக்களா வாழுஞ் சிவம்.

(இ - ள்.) மனம் ஒழிந்து - (ஒருவன்) மனம் (பலவழியிலுஞ்சென்று) தடுமாறுவதை ஒழிந்து (ஒருவழிப்பட்டி), காம மயக்கு ஒழிந்து - காமமயக்கங்கள் நீங்கி, மாறா சினம் ஒழிந்து - நீங்குதற்குஅரிய கோபமும் நீங்கி, வாதனையும் தேய்ந்தால் - பழையபயிற்சிவசத்தால் (இவற்றிற்) செல்லும் நினைவும் நீங்கினால், (பின்பு),—திரு களா வாழும் சிவம்-அழகிய களாவின்மீது நித்தியவாசஞ்செய்யும் பரமசிவம், இனிய குருக்கள் ஆய் வந்து நல்ல ஆசாரியமூர்த்தியாய் வந்து(காட்சி தந்து), அடிமை கொண்ட - (அவனை) அடிமையாக்கிக்கொண்டு, வீடு உய்க்கும் - மோகூத்திற் செலுத்தும்; (எ - மு.)

காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றுகுற்றங்களுந் தீவினைக்குக் காரணமாய்ப் பிறவித்துன்பங்களைத் தருதலால், அவைஒழிதல் ஒருதலையாக வேண்டிற்று. அனாதியாகிய அவிச்சையும், அதுபற்றி யானெனமதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருளிற் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலையிற் செல்லுங்கோபமும் என வடநூலார் குற்றம் ஐந்தென்றார்; தமிழ்நூலார் அவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சையிலும், அவாவதல் ஆசையிலும் அடங்குதலால், மூன்றென்பார். “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற, ஞமங் கெடக் கெடுநோய்” என்றார் திருவள்ளுவனார். காம மயக்கு - உம்மைத்தொகை. மயக்கு - முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். வாதனை - வாசனை. இனியகுருக்கள் - நல்லதத்துவஞானத்தைச் செவ்வையாக உபதேசிக்கும் ஆசிரியர். குருக்கள் - மரியாதைப்பன்மை. (௧௭)

௧௮. சிவகருமஞ் செய்யார் திருநீறு சாத்தார்
தவநிலையாஞ் சைவநெறி சாரா—ரவனிதனிற்
கான்பாரந்த பச்சைக் களாநிழிலைக் கைதொழா
ரேன்பிறந்தார் மானிடராயின்று.

மானிடப் பிறப்பெடுத்தற்குப் பயன் சிவகருமஞ்செய்தல் முதலியனவே யாதலால், அவற்றைச்செய்யாதவர் பிறப்புப் பயனற்ற தென்பதாம். சைவம் சிவனைத்தெய்வமாகவுடைய மதம். பசுமையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈடுபோய்த் தன்னொற்றிரட்டி ஐகாரம்பெற்றுப் பச்சையென நின்றது. கைதொழுதல்-அஞ்சலிசெய்து வணங்குதல். ஏன் - எவனென்பதன் விகாரம். (கடி)

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—இன்று வரும் துயரம்-இன்றைக்குவருகிற துன்பத்தை, தீர்ந்தோம் - (கடவுளருளால்) நீங்கினோம்; இனி சிலநாள் சென்று வரும் துயரம் - இன்னுள் சிலநாளங்கழித்து வரவிருக்கும் துன்பத்தை, தீர்ப்பார் ஆர் - (அப்பொழுது) எவர் நீக்குவர்? என்று - என்மெண்ணி, வருந்தாதே - வருத்தப்படாதே; மலர் களவின் நீழல் இருந்தான் - பூக்களையுடைய திருக்களா மரத்தின் நிழலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கடவுள், இடர் - துன்பங்களே, ஒழிப்பான் - (எப்பொழுதும்) நீக்குவான்; (எ - று.)

உ0. இடர்க்கடலுக் கோட மிதயவிருட் கிரவி
யுடற்பகையை வேரறுக்கு மொள்வா—ளிதப்புறத்தைச்
சூல்வண்ண மேகச் சுரிகுழலுக் கிந்தருளும்
பால்வண்ண நாதன் பதம்.

(இ-ள்.) சூல் - கருக்கொண்ட [நீர்கொண்ட], வண்ணம் - கருநிறமுடைய, மேகம் - மேகம்போற் கரிய, சூரி குழலுக்கு-கடைகுழன்ற கூந்தல்புடைய உமா தேவிக்கு, இடம் புறத்தை - வாமபாகத்தை, ஈந்தருளும் - கொடுத்தருளிய, பால் வண்ண நாதன் - பால்போலும் வெண்மையான திருநிறமுடைய கடவுளது, பதம் - திருவுடி,—இடர் கடலுக்கு - பிறவித்துன்பமாகிய கடலைக் கடத்தற்கு, ஓடம் - புணையாம்; இதப இருட்டு - மனத்திலுள்ள அறியாமையாகிய இருளை ஒழித்தற்கு, இரவி-சூரியனும்; உடல் பகையை - உடல் ப:கிய விரோதியை,வேர் அறுக்கும் - அடியோடு அழிக்கிற, ஒன் வாள் - ஒளியையுடைய வாளாகும்;(எ-று.)

காண்காரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றிவருதலால் 'இடர்க்கடல்' என்றார்; கீழ் கக- ஆம் பாட்டில் 'நீண்டதுடர்' என்றதும் இதுபற்றியே: "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நிந்தார், இறைவ னடி சேராதார்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். குல்வண்ணமேகச்சுரிசுமூல் - அன்மொழித்தொகை. திருக்கருவைச் சிவ பிரானது திருமேனிநிறம் வெளுப்பு. ஒருபொருளில் பலபொருளின் தன்மையை ஆரோபித்ததனால், பலபடப்புனைவணி; வடதுலார் உல்லேக மென்பர்.

இடப்புறந்தைச்சுரிசுமூல் நகுநீதநகு:—பிருங்கினென்னும் மகாமுனிவர் பரம சிவனாமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யக்கண்ட பார்வதீதேவி தன்பநினைநோக்கி 'முனிவர் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்பாமைக்கு ஏது என்ன' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இவ்ந்தசித்திபெற விரும்புபவர் உன்னையும், மோக்ஷம்பெற விரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்' என்ன, அதுகேட்ட தேவி பெருமானோடு பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம் பெற்றா ரென்பதாம். (உ௧)

உக. பதமறிந்து வாய்பார்த்துப் பற்றாத புல்ல
ரிதமறிந்தாங் கின்சொ லியம்பி—மதிகலங்கி
நன்னார் கழித்துவிட்டே னாதமுக லிங்கவுனை
யெந்நா ணினைப்பே னினி.

(இ - ள்.) நாத—! முகலிங்க--! (நான்), மதி கலங்கி - அறிவுகெட்டு, பற்றாத புல்லர் - ஒன்றுக்கும்பற்றாத அற்பர்களது, பதம் அறிந்து - சமயத்தைத்தெரிந்துகொண்டு, வாய் பார்த்து - (அவர்கள்) வாயிலை நோக்கிச்சென்று, இதம் அறிந்து - (அவர்களுக்கு) இனியது (இன்னதென்று) அறிந்து, ஆங்கு - அதற்கு ஏற்ப, இன் சொல் இயம்பி - இனிமையானசொற்களைச் சொல்லி, நல் நாள் - (எனது) நல்ல ஆயுள்நாளையெல்லாம், கழித்துவிட்டேன் - வீணாகப்போக்கிவிட்டேன்; இனி—, உனை - உன்னை, எ நாள் - எப்பொழுது, நினைப்பேன் - தியானிப்பேன்? (எ - று.)

"செல்வச் செருக்கர் தலைவாயில் தோறுந் திரிந்துதிரிந்து, அல்லற் றுயர் கொண் டிறைத்துவிட்டே னடியே னினியப, புல்லர்க் கெளிமை புகலாமற் காத்தருள் பூந்தடமு, டல்லற் பழன்முஞ் சூழ் கருவாபுரி வானவனை" என்றார் கவித்துறையந்தாதியிலும். பற்றாத - சேரத்தகாத் என்றுமாம். வாய் பார்த்து - அவர்களவாய்ச்சொல்லைப் பார்த்து என்றுங் கொள்ளலாம். நன்னார் - பயன்படுத்தற்கு உரிய நாள். (உக)

உஉ. இனிய வமுதை யிருங்கனா வின்கட்
கனியைவளர் முக்கட் கரும்பைப்—பனியிமயக்
கொம்பினொடுங் கண்டேன் கொடும்பாவ மோகவிடாய்
வெம்புதுயர் கண்டிலேன் மேல்.

(இ - ள்.) இனிய - இனிப்பான, அமுதை - அமிருதத்தை, இரு களாவின் கண் - பெரிய களாவின்சுழிள்ள, கனியை - பழத்தை - வளர்-(அங்குத்தோன்றி) வளர்ந்த, முக்கண் - மூன்றுகண்களையுடைய, கரும்பை—, பனி இமயம் கொம்பினொடும் - குளிர்ப்பத இமயமலையின்மகளாகிய பூங்கொம்புபோன்ற உமாதேவியுட.

னே, கண்டேன் - பார்த்தேன்; மேல் - பார்த்தபின்பு, கொடு பாவம் - கொடிய தீவினையாலாகிற, மோகம் விடாய்-மூர்ச்சைபையும் தாபத்தையுந் தருகிற, வெம்பு துயர் - கொடிய பிறவித்துன்பங்களை, கண்டிலேன் - கண்டேனில்லை; (எ - று.)

“உள்ள தில்லதென் றுரைத்திடும் பொருளை யுய்த்துணராக், கள்ளர்நாவினி லினித்திடாக் களாநறுங் கனியைத், தென்ற செந்தமிழ்க் கருவையிற் சினகரம் புருந்து, மெள்ளநான்சென்று காண்டலுந் தீர்ந்தது விடாயே” என்றார் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியிலும். அமுது, கனி, கரும்பு என்பன - சிவத்துக்கு உவமவாகுபெயர். உண்ணஉண்ண நாக்குக்கு இனிப்பைத்தரும் அமுதம்முதலியனபோலக் கடவுள் தம்மைத் துதிக்கத்துதிக்க நாவுக்கு இனிப்பைத்தருதலினால், அவையாக உருவ கப்படுத்தினார். கனி என்றது - அப்பொழுதே துகரலாம்படி பக்குவபலமாயிரு ப்ப தென்றபடி. கரும்பு என்றதற்கு ஏற்பக் கண்கூறினார்; கண்ணென்று கணுவுக் கும் நேத்திரத்துக்கும் பெயர். (உஉ)

உரு. மேலாம் பதத்தில் விடுவையோ வன்றியென

யேலா நரகத் திடுவையோ—சீலமிலா

வன்சித்த ஞாந மருவாக் களவீச

வுன்சித்த மேதோ வுரை.

(இ - ன்.) சீலம் இலா - நல்லொழுக்கமில்லாத, வல் சித்தர் - வலிய மனத் தையுடைய அடியரல்லாதவரது, உள்ளம் - மனத்தில், மருவா - சென்றுசேராத, கள ஈச - களாவின்மீழ்க்கடவுளே ! (நீ)—எனே - (உன்அடியவனாகிய) என்னை, மேல் ஆம் பதத்தில் - (எல்லாவலகங்களுக்கும்) மேம்பட்டதான முத்தியில், விடு வையோ - செலுத்துவாயோ? அன்றி - அல்லாமல், ஏலா நரகத்து இடுவையோ- தகாத [மிகக்கொடிய] நரகலோகத்திற் போகவிடுவையோ? உன் சித்தம் - உனது மனம், ஏதோ - எதுவோ? (அறியேன்); உரை - சொல்லு; (எ - று.)

தன்வசமின்றி உன்வசமாய் அடிமையான என்னை நன்குதியிற்செலுத்துவது உனது பாரமே யென்றதாம். வன்சித்தர் - சிவத்தைநீனைத்து நெஞ்சருகாதவர். “பரகதிக்கே வைப்பையோ வறியேன் பெரும்பாதகர்போ, நரகதிக்கே வைப்பை யோ வறியே னெங்குநானுறினுஞ், சரகதிக்கேசெல்விடையாய் களாவுறைசங்கர னே, வரகதிக்கேற்ற நிர்பாதாரவிந்தம் வழுத்துவனே” என்றார் கவித்துறையர் தாதியிலும். (உரு)

உச. உரைகடந்த வேதத் துயர்வெற்பை யுள்ளங்

கரைகடந்த ஞானக் கடலை—விரிபு

மருக்கோல வண்டுநுகர் வண்களா நீழற்

றிருக்கோயி லிற்சண்டேன் சென்று.

(இ - ன்.) உரை கடந்த - சொல்லாமை அதிக்கிரமித்த, வேதத்து - வேதங் களில், உயர் - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, வெற்பை - மலைபோன்றதும், உள்ளம் கரை கடந்த - மனத்தின் எல்லையைக் கடந்து மேற்சென்ற, ஞானம் - அறிவுக்கு, கடலை - கடல்போன்றதுமாகிய சிவத்தை, விரி பு-மலர்ந்த பூக்களின்

மரு - நறுநாற்றத்தை, கோலம் வண்டு - அழகிய வண்டுகள், துகர் - உட்கொள்ளு
தற்கு இடமான, வள் களா - சிறந்த களாவின், நீழல் - நிழலில், திரு கோயிலில்-
மேன்மையான திருக்கருவையாலபத்தில், சென்று - போய், கண்டேன் - தரிசித்
தேன்; (எ - று.)

வேதங்கள் அனந்தமாதலால், 'உரைகடந்தவேதம்' என்றார். சலியாமையும்
பெருமையும் உயர்வும் பற்றி, 'வெற்பு' எனப்பட்டது. நீர்நிரம்பிய கடல்போல
அறிவுநிரம்பிய தென்பது, ஞானக்கடல் என்றதன் கருத்து. கோ + இல் = கோ
வில்: இது கோயில் என யகரம்பெற்றுவந்தது, இலக்கணப்போலி. (உச)

உஊ. சென்றது காலஞ் சிதைந்த திளமைநல
நின்றதுசா வென்று நினைந்துருட—மன்றி
னடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ண மாந்தர்
படிக்கின்ற நூலெல்லாம் பாழ்.

(இ - ள்.) 'காலம் சென்றது-ஆயுள்ளான் கழிந்தது ; இளமைநலம் சிதைந்தது-
இளம்பருவத்தின் நன்மை கெட்டது; சாவு நின்றது - (இனி) மாணம் வர்ப்பா
லதாய் நின்றது,' என்று நினைந்து - என்றுஎண்ணி, உருகி - மனம்உருகி, மன்றில்
படிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமம் எண்ணு - நடனசபையில் திருநிருத்தஞ்செய்
கிற பால்வண்ணப்பெருமானது திருநாமங்களைத் தியானிப்பாத், மாந்தர் - மனிதர்,
படிக்கின்ற—, நூல் எல்லாம் - சாஸ்திரங்களெல்லாம், பாழ் - வீணம்; (எ-று.)

நூல்களைக் கற்றற்குப் பயன் கடவுளைத்தியானித்தலே யென்றதாம். "கற்ற
தனாலாய் பயனென்கொல் வாலறிவ, னற்றருடொழாஅரெனின்" என்றார் திருக்
குறளிலும். நாமம் - பெயர். நூல் - சாஸ்திரத்துக்கு உவமவாகுபெயர்: பஞ்சினால்
நூற்கப்படும் நூல்போலச் சொல்லாற் கோக்கப்படுதலாலும், நூல் மாமமுதலிய
வற்றின் கோணலைத் தீர்ப்பதுபோல மனத்தின் கோணலைத் தீர்த்துச் செப்பஞ்
செய்தலாலும் வந்த பெயர் என்று அறிக. (உரு)

உக. பாழிற் சமயப் படுகுழியில் வீழாம
லாழி லெனைக்காத் துதவினாய்—காழி
வருமதலைச் சொற்கா மலர்ந்தமுக லிங்கா
பெரும தலையாய பேறு.

(இ - ள்.) காழி - சீர்காழியில், வரு - அவதரித்த, மதலை - இளம்பருவ
முடைய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரது, சொற்கு ஆ - திருப்பதிகச்சொல்
லுக்காக, மலர்ந்த - முகம்மலர்ந்த, முகலிங்கா - லிங்கத்தில் முகமையப்பெற்ற
வனே! பெரும - பெருந்தன்மையை யுடையவனே! பாழின்-பயனற்றனவாகிய,
சமயம் - வெவ்வேறு மதங்களாகிய, படுகுழியில் - பெரும்பள்ளங்களில், வீழாமல்-
வீழாதபடி, எனை - என்னை, ஊழில் - முறைப்படி, காத்து - இரட்சித்து, தலை
ஆய் பேறு - (எல்லாப்பதவிகளினுஞ்) சிறந்ததாகிய முத்தியுலகத்துப் பதவியை,
உதவினாய் - (எனக்குக்) கொடுத்தாய்; (எ - று.)

சமயம் - பௌத்தம், ஜைனம், பைரவம், காளாமுகம், லோகாயதம், சூனிய
வாதம் என்னும் ஆறென்றும்; லோகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை,

பாஞ்சராத்திரம், பாட்டாசாரியம் என்னும் ஆறென்றுங் கூறுவர். படுகுழி-யானை முதலியவற்றை உள்ளேவிழுந்து அகப்படச்செய்யும் பெருங்குழி. சமயங்கள் தம்மிடஞ்சேர்ந்தவரை மீளவொண்ணாதபடி அகப்படுத்துதலால், படுகுழியாகக் கூறப்பட்டன. பெரும - பெருமான் என்பதன் விளி; ஈறுகெட்டதும், ஈற்றயல் குறுகினதும் - உருபு. ஊழில் - ஊழ்வினியினின்றும் காத்து என்னுமாம். (உசு)

உஎ. பேறுபெற்றேன் வாழ்ந்தேன் பிறருக் கினியஞ்சே
ஹுபெற்ற வேணியனுக் காட்டட்டே—ஹுவட்டஞ்
சிந்தித்தே நெஞ்சிற் றிருக்களவைக் கைகூப்பி
வந்தித்தேன் நீர்ந்தேன் மயல்.

(இ - ள்.) ஆறு பெற்ற வேணியனுக்கு - கங்காநதியையுடைய சடையை யுடைய சிவபிரானுக்கு, ஆள்பட்டேன் - அடியவனுனேன்; ஹுவட்டம் - ஹு தரம், நெஞ்சில் - மனத்தில், சிந்தித்தேன் - (அவனைத்) தியானித்தேன்; திரு களவை - (அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற)மேன்மையான களாமரத்தை, கைகூப்பி- அஞ்சலிசெய்து, வந்தித்தேன் - வணங்கினேன்; (இதனால்), மயல்தீர்ந்தேன் - மயக்கம் நீங்கினேன்; பேறு பெற்றேன் - (நல்ல) பாக்கியத்தை அடைந்தேன்; வாழ்ந்தேன் - பெருவாழ்வு பெற்றேன்; இனி—பிறருக்கு - (யமன் பஞ்சேந்திரி யங்கள் முதலிய) அபலாருக்கு, அஞ்சேன் - (சிறிதும்)அஞ்சமாட்டேன்; (எ-று.)

ஹு - பலவென்னும் பொருள் உணர்த்திற்று. 'ஹுவட்டம்' என்பதனை 'வந்தித்தேன்' என்பதோடுஞ் சேர்க்கலாம். மயல் - அவிச்சை. (உஎ)

உஅ. மயக்கமொழி நெஞ்சே மதிமுகமு மூன்று
கயக்கமல மன்னதிருக் கண்ணும்—வியக்குருடை
யன்ன வயற்கருவை யாரியன்ற ஞுந்தொழுதாற்
பின்னைநமக் குண்டோ பிறப்பு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே! மயக்கம் ஒழி - கலக்கத்தை நீங்கு; வியக்கும் நடை - அதிசயப் பட்டத்தக்க [மிக அழகிய] நடைபையுடைய, அன்னம்- அன்னப்பறவைகளையுடைய, வயல் - கழனிகளையுடைய, கருவை - திருக்கரு வையிலுள்ள, ஆரியன் - சிறந்தகடவுளது, மதி முகமும்-பூர்ணசந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையும், கயம் கமலம் அன்ன - நீர்நிலையிலுள்ள தாமரைமலர்களைப் போன்ற, மூன்று திரு கண்ணும் - மூன்று அழகிய கண்களையும், தாளும் - திரு வடிகளையும், தொழுதால் - வணங்கினால், பின்னை - பின்பு, நமக்கு—, பிறப்பு - மறுஜனனம், உண்டோ - உளதாருமோ? (எ - று.)—ஆகாது, மீளாவுலகமாகிய முத்தியைப் பெறலாம்.

குளிர்ச்சியும் ஒளியுங் கண்டவர்கண்களைக் களிப்பித்தலும்பற்றி மது-முகத் துக்கும், செம்மையுந் தன்மையும் மென்மையும் அழகும்பற்றிக் கமலம் - கண் ணுக்கும் உவமை. பறிக்கப்படாமல் நீரிலேயுள்ள அன்ருமலர்ந்த மலர் என்பது தோன்ற, 'கயக்கமலம்' என்றார். 'வியக்கவுடை' என்றும், 'தொழுதால்' என் றும் பாடம் உண்டு.

உக. பிறந்த பிறப்பிற் பெரும்பயனை யோரா
திறந்தவுட லெண்ணிறந்ததென்ப—தறிந்திருந்துங்
காண்டரும் பச்சைக் களவீச வென்னுமன்
மானிடரா யேன்பிறந்தார் வந்து.

(இ - ள்.) (சிலர்), இறந்த உடல் எண் இறந்தது என்பது அறிந்திருந்தும் - (தாங்கள் பிறந்துபிறந்து ஒருபயனைபும்பொருமல்) இறந்துபோன உடம்பு அளவில்லாததென்பதைத் தெரிந்திருந்தும், பிறந்த பிறப்பின் பெரு பயனை ஓராது - தாம் பிறந்தபிறப்பின் பெரியபயனை இன்னதென்று அறியாமல், காண் அடரும் பச்சைக் கள வச என்னுமல் - மணமிருந்த பசுமையாகிய களாவின் கீழ்க்கடவுளை என்று திபானியாமல், வந்து - (இவ்வலகத்தில்) வந்து, மானிடர் ஆய் - மனிதர் களாய், ஏன் பிறந்தார்—? (எ - று.)

இதனைக் கீழ்ப் பதினெட்டாங்கவியோடு ஒப்பிடுக. (உக)

நக. வந்து மனமறுக்க மாற்றாமல் வல்வினையேன்
வெந்துயரம் பார்த்திருக்க வேண்டினகொல்—கொந்துமல
ரம்பினான் மேனி யழித்தமுக லிங்கவுனை
நம்பினார்க் கீதோ நலன்.

(இ - ள்.) கொந்து மலர் அம்பினான்-கொத்துக்களில் உண்டாகிற பூக்களை அம்பாகவுடைய மன்மதனது, மேனி - உடம்பை, அழித்த—முகலிங்க—! (நீ), வந்து - (எதிரே) வந்து (தரிசனந்தந்து), மனம் மறுக்கம் மாற்றாமல் - (எனது) மனத்தின் கலக்கங்களை ஒழிக்காமல், வல் வினையேன் - வலிய நடுமத்தையுடைய எனது, வெம் துயரம் - கொடிய துன்பங்களையே, பார்த்திருக்க - கண்டுகொண்டிருக்க, வேண்டின கொல் - விரும்பினாயோ? உனை நம்பினார்க்கு உன்னை நம்பிச் சரணமடைந்தவருக்கு, ஈதோ நலன் - இதுதானே (நீசெய்யும்) நன்மை; (எ - று.)

மறுக்கம் - தொழிற்பெயர்; மறுகு - பகுதி. கொல் - வினா. கொந்து - பூங் கொத்து; மெலித்தல். மனதனை மேனியழித்த வாலினு:—திருக்கயிலாயத்திற் பரமசிவன் சனகர்முதலிய நால்வருக்கு யோகநிலையை உணர்த்துதல்நிமித்தந் தாம் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையிற் பரம நேவலால் மலரம்புகளை எய்து தவத் தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன்நெருப் புக்கு இரையாய் உடம்பு எரிந்துபோம்படி செய்தன ரென்பதாம். (க.)

நக. நலனழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்து நோயாற்
புலனழிந்து கண்புதையும் போதி—லுலக
லிறைவியொடும் பால்வண்ணு வென்றென் றுனையே
மறுகியழைப் பேனோடி வா.

(இ - ள்.) நலன் அழிந்து - எல்லாநன்மைகளுங்கெட்டு, மூப்பு அடைந்து - கிழத்தனம்அடைந்து, நாண் அழிந்து - நாணங்கெட்டு, நோயால் - வியாதியினால், புலன் அழிந்து - ஐம்புலன்களும் தத்தம்நிலைகெட்டு, கண் புதையும் போதில் - (யான்) கண்ணைமூடிக்கொண்டு இறக்கும்போதில், மறுகி - மனங்கலங்கி, பால்

வண்ணு என்று என்று - பால்வண்ணனே யென்று பலதாஞ்சொல்லி, உன்னையே-
உன்னையே, அழைப்பேன் - கூப்பிடுவேன்; (அப்பொழுது), உலகம் இறைவி
யொடும் - உலகங்களுக்கெல்லாம் தலைவியாகிய உனாதேவியுடனே, ஒழி வா - (நீ)
விரைந்து வந்தருளுவாயாக; (எ - று.)

எப்போதும் உன்னைத்துதித்துப்பழகிய பயிற்சியின்மிகுதியால் எனது அந்
திமகாலத்திலும் நான் மறவாது உன்னைத் துதிப்பே நென்றாலும் கரணங்கள்
ஒடுங்கி அறிவுசொர்க்கின் காலமாதலால் அப்போது பூர்ணசக்தியில்லாத துதித்
கும் என்னதோத்திரத்திற்கும் மனமிரங்கிக் காட்சிதந்து யமபாதையை விடுவித்து
நற்கதியருளவேண்டமென்று அப்போதைக்கு இப்போதே கூறுகின்றன ரென்க;
“குண்டகமுடித்த கருவாபுரேச விறுதியிற் கூற்றுவன் கைப்படுநான் வெருவா
தழைத்திடுவேன் வரல்வேண்டும் விடுவிக்கவே” என்றார் கவித்துறையந்தாதி
யிலும். புலன்அழிதல் - கண்பஞ்சடைதல், காதுகளாதாதல் முதலியன. (கூ)

௩௨. ஒடுஞ் சகட்டி னுருளைபோல் வட்டமிட்டுக்
கூடும் பதத்திலெனைக் கூட்டாம—னாடியருள்
பூமலர்க்காச் சூழ்கருவைப் புண்ணியனே பூந்துளவன்
ருமரைக்கண் வைத்த சரண்.

(இ - ன்.) பூ மலர் கா சூழ் - அழகிய பூக்களையுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த,
கருவை - கருவையிலுள்ள, புண்ணியனே - நல்வினையின் வடிவமாகவுள்ளவனே!
ஒடும் - விரைந்துசெல்லுகிற, சகட்டின் - வண்டியின், உருளைபோல் - சக்கரம்
போல, வட்டமிட்டு கூடும் - சுழன்று சுழன்று மீண்டும்வருகிற, பதத்தில்-பிறப்பு
வழியிலேயே, எனே - என்னை, கூட்டாமல் - இனிச்சேர்க்காதபடி, பூ துளவன் -
பூக்களையுடைய திருத்துழாம்மாலையையுடைய திருமால், தாமரை கண் வைத்த -
செந்தாமரைமலர்போலும் தமது திருக்கண்ணை இட்டு அருச்சித்த, சரண் - திரு
வடியை, நாடி அருள் - (எனக்கு) விரும்பி அருளுவாயாக; (எ - று.)

“ஊசல் வடம்போ லூர்ச கடம்போ லொழியாமே, நாச வடம்போ டாவி
சுழன்றே நலிவேனே” என்றார் பிறரும். சகடு - ஸகடம். ‘பூந்துளவன் தாமரைக்
கணவைத்தசரண்’ என்றவாறும்:— சலந்தராசரனைக்கொன்ற சக்கராயுத்ததை
அரக்கர்முதலியோரைஅழித்தற்குப் பெறும்பொருட்டுத் திருமால் சிவபெருமானை
நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு அருச்சித்து வழிபட்டுவருகை
யில், ஒருநாள் பரமசிவன் அவ்விஷ்ணுவினது அன்புநிலைமையைப் பரிசோதிக்க
எண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மனந்தளர்ந்து தமது செந்தாமரைமலர்
போலும் கண்களைப் பறித்து அருச்சித்தார் என்பது, கூர்மபுராணகதை. (கூ.)

௩௩. சரண கமலந் தலைமேல்வைத் தாண்டு
மரண பவமிரண்டு மாற்றிக்—கருணைசெய்து
பேருள தென்கருவைப் பெம்மா நொழித்தானே
மாறா விதயமன மால்.

(இ - ன்.) பேறு ஆன - (அடியார்களது) பாக்கியமாகிய, தென் கருவை
பெம்மான் - தென்கருவைச் சிவபிரான், கருணைசெய்து - திருவருள்புரிந்து, சரண

கமலம் - தாமரைமலர்போலும் தனது திருவடிபை, தலைமேல்வைத்து - (எனது) சிரசின்மேல்வைத்து, ஆண்டு -(என்னை) அடிமைகொண்டு, மரணம் பவம் இரண்டும் மாற்றி - இறப்பு பிறப்பு என்னும் இரண்டையும் (எனக்கு) ஒழித்து, மாறா-நீங்காத, இதயம் மனம் மால்-(எனது) இதயமெனப்படும் மனத்தின்மயக்கத்தை, ஒழித்தான் - நீக்கினான்; (எ - று.)

பெம்மான் - பெருமான் என்பதன் மருஉ ஹ்ருதயம் என்னும் வடசொல்லுக்குப் புலன்களால் அபகரிக்கப்படுவதென்று பொருளாதலால், இதயமென்றார். இனி, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக்கரணங்களுள் சித்தம் மனம் என்பவற்றை 'இதயம்', 'மனம்' என்றதாகவுச் கொள்ளலாம். 'அளித் தானே' என்னும் பாடத்துக்கு - என்மனத்தில் என்றும்நீங்காத பத்தியை உண்டாக்கியருளினா னென்று பொருள். (கூ)

ஈசு. மாலுண்டு நெஞ்சே வருந்துவதென் பால்வண்ணன்
காலுண் டலர்சொரியக் கையுண்டு—நூலுண்டு
வாழ்த்திடநா வுண்டு வரதன் களாவுண்டு
தாழ்த்திடவு முண்டே தலை.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே! (நீ), மால் உண்டு - மயக்கமடைந்து, வருந்துவது - வருத்தப்படுவது, என் - எதற்காக? [வருந்தவேண்டா மென்றபடி]; பால் வண்ணன் - பால்வண்ணப்பெருமானது, கால் - திருவடி, உண்டு - (புகவிடமாக அடைதற்கு) உள்ளது; அலர் சொரிய - (அகிற்) பூக்களை அருச்சித்தற்கு, கை உண்டு - (நமக்குக்) கை உளது; நூல் உண்டு - (அவன்பெருமையை அறிவித்தற்குச்) சாஸ்திரங்கள் உள்ளன; வாழ்த்திட - (அவனைத்) துதித்தற்கு, நா-நாக்கு, உண்டு—; வரதன் - கேட்டவரங்களுடையெல்லாங்கொடுக்கிற அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற, களா - திருக்களாமரம், உண்டு - (திருக்கருவயில்) உள்ளது; தாழ்த்திட - (அதனை) வணங்குதற்கு, தலையும்—, உண்டே - (நமக்கு) உள்ளதே; (எ - று.)

கடவுள் தன்னை வழிபட்டு ஈடேறுமாறு நமக்குத் திரிகரணங்களையும் தந்து, நமக்குத் தீக்கதிநேரவொட்டாது பாதுகாத்தற்கும் தான் சித்தனாக இருக்கையில் மெலிவதற்குக் காரணமொன்றுமில்ல யென்று தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்திய வாறு. “வாழ்த்திடநாவுண்டு ! ராவிக்களையுண்டு மண்ணிலுறத், தாழ்த்திடச்சென்னியுமுண்டு கண்டாய் தண்களவின்மல, ருழ்த்திடநீழலுறை வாரடியுண்டினேநிரயம், வீழ்த்திடவாருமுண்டோ நெஞ்சமெயன்மெலிவதுவே” என்றார் கவித்துறையந்தாதியிலும். வரதன் - சுட்டுப்பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது. (கூ)

ஈடு. தலையாய தென்கருவைத் தாணுவே மேருச
சிலையாற் புரமொரித்த தேவே—யலகி
லடியவரார் தேவ ரமுதுண்ண நீதான்
கொடியவிட முண்டதென்ன கூறு.

(இ - ள்.) தலை ஆய - (யாவர்க்குந்) தலைவனான, தென் கருவை தாணுவே - தென் கருவைச் சிவபெருமானே ! மேரு சிலையால் - மேருமலையை வில்லாகக்

கொண்டு, புரம் எரித்த - திரிபுரத்தைச் சுட்டருளிய, தேவே - தேவனே! அலரு இல் - அளவில்லாத, அடியவர் ஆம் - (உன்) தொண்டர்களாகிய, தேவர்-தேவர்கள் எல்லாரும், அமுதுஉண்ண - அமிருதத்தை உண்ணுமிற்க, நீ - (அவர்களுக்குத் தலைவனாகிய) நீ, கொடிய விடம் உண்டது - கொடுந்தன்மையையுடைய விஷத்தைப் புசித்தது, என்ன - யாதுகாரணத்தால்? கூறு - சொல்லு; (எ - று.)

நீ வருந்தியாவது உன்னைச்சரணமடைந்த அடியார்க்கு அருள்செய்யுந்திறம் வியக்கற்பாலது என்றவாறு. தாணு - ஸ்தாணு; பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாம விருப்பவன். விடமுண்டது - தேவர்கள் வேண்டுகோளிாலுந் திருவருளி லுலு மென்க. (கூடு)

நகூ. கூறு படுமதியக் கோடரம் விண்ணுடைக்க

நாறுமலர்த் தாளுரக நாடுடைக்கப்—பேறுபெற்ற

மாயவனார் போற்ற வளருந் தமிழ்க்கருவை

நாயகன ராடு நடம்.

(இ - ள்.) தமிழ் கருவை - தமிழ்வழங்குந் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, நாயகனார் - (யாவார்க்குந்) தலைவராகிய சிவபிரான், ஆடும் - நடத்தனஞ்செய்கின்ற, நடம் - திருநடனமானது,—கூறு படு-(ஒற்றைக்) தலை பொருந்திய, மதியம் - சந்திரனை அணிந்த, கோடரம் - திருமுடி, விண் உடைக்க - மேலுலகத்தைத் தாக்கவும், நாறு மலர் தாள் - மணம் வீசுந் தாமரைமலர்போலுந் திருவடி, உரகம் நாடு உடைக்க - நாகங்கள் வாசஞ்செய்யுமிடமாகிய பாதாளலோகத்தைத் தாக்கவும், பேறு பெற்ற - நல்லபாக்கிபத்தைப்பெற்ற, மாயவனார் - திருமால், போற்ற - புகழ்ந்து துதித்து வணங்கவும், வளரும் - சிறப்புற்றிருக்கும்; (எ - று.)

இங்ஙனம் ஆடுதல் சருவசங்கராகாலத்தி லென்க. “முடிகடந்தது ககன கோளகை நெடுமுகட்டினுக்கப்பாலு, மடிகடந்தது பாதலமேழினுக் கப்புறத்தன லோதிந்,துடிகுடந்த கைகடந்தன திகந்தமாறெல் புகழ்க்களாவீசன், பொடிகுடந்த பான்மேனியன் நிருநடம்புகலுதற்கெளிதே”, “நாற்றடந்தோடிசையெட்டிலுந் தட்டநரகனிக்குங்,—கூற்றடுத்தனெழுபாதலம்போய்ப்புகக் கொன்றைநற, ஆற்றெழுப்பொன்முடி யண்டகடாகமொரிக்கின்று, பாற்றிருமேனிக்களவீசனெடும் பவுரிகொண்டே” என்றார் மற்றையந்தாதிகளிலும். பேறு - இவ்வாறு புகழ்தல் முதலியன செய்தற்கு ஏற்றது. ‘மாயனார்’, ‘நாயனார்’ என்றும் பாடமுண்டு. தமிழ் வளருந் கருவைநாயனார் நடமாடும் என்று கூட்டலுமாம். (கூகூ)

நகூ. நடம்புரிதாள் போற்றிநின்ற நன்முனிய தென்றோ

விடங்கொ டமிழ்க்கருவை யீசா—வடுங்கூற்றை

வேலினுற் போர்மழுவால் வெல்லாமற் செங்கமலக்

காலினால் வென்ற கருத்து.

(இ - ள்.) இடம் கொள் - பரப்பைக்கொண்ட, தமிழ் கருவை - தமிழ்க் கருவையிலுள்ள, யீசா - தலைவனே! அடும் - (மார்க்கண்டேயரைக்) கொல்லவந்த, கூற்றை - யமனை, வேலினால் - வேலாயுதத்தினாலாவது, போர் மழுவால் - போருக்குரிய மழுவாயுதத்தினாலாவது, வெல்லாமல் - (பொருது) வெற்றிகொள்ளா

மல், செம் கமலம் காலினால் - செந்தாமரை மலர்போலும் திருவடிபால் (உதைத்து), வென்ற - (நீ) வெற்றிகொண்ட, கருத்து - எண்ணம், நடம் புரி தான் - நடனஞ் செய்கிற அத்திருவடி, போற்றிநின்ற நல்முனியது என்றோ - வணங்கிவழிபட்டு நின்ற நல்ல அம்முனிவருடைய தென்றுதானோ? (எ - று.)

திருவடியைப்போற்றும் முனிவனை வருத்தத்தொடங்கிய நமனை அத்திரு வடியைக்கொண்டே வெல்லவேண்டுமென்று எண்ணி அதனாலேயே உதைத்து வென்றாய்போலுமென்று கருத்து. ஊழ்வினையார் பதினாறுபிராயம்பெற்ற மிரு கண்டுபுத்திரராகிய மார்க்கண்டேய ரென்பவர் கூற்றுவன் வந்து காலபாசத்தார் கட்டியிழுக்குங்காலத்துப் பரமசிமனைச் சரணடைய, அப்பெருமான் யமனைக் காலால் உதைத்துத்தள்ளி முனிசுமாரருக்கு என்றும்பதினாறுகத் தீர்க்காயுசு கொடுத்தருளின ரென்பது, வரலாறு. இக்கதையால் அனுபவித்தேதீரவேண்டும் பெருவலியதாகிய ஊழ்வினையைப் தம் அடியாரர்க்குக் கடக்கச்செய்கிற கடவுளது திருவருளுடைமை விளங்குகிறது. (௩௭)

௩௮. கருத்தழிந்து கன்மக் கலைமறந்து கண்டார்
விருத்தனிவ நென்று வெறுத்துச்—சிரிக்கமுது
காடுகுடி யேற்றமுற் காத்துமுக லிங்காவன்
நாடுகுடி யேற்றுவதே நன்று.

(இ - ன்.) முகலிங்கா - முகலிங்கப்பெருமானே ! கருத்து அழிந்து - மனந் தடுமாறி, கன்மம் கலை மறந்து - செய்யுந்தொழிலின் வகைகளை மறந்து, கண்டார் விருத்தன் இவன் என்று வெறுத்து சிரிக்க - பார்த்தவரையாவரும் கிழவன் இவன் என்றுசொல்லி இகழ்ந்து பரிசுதித்துச் சிரிக்கும்படி (கிழத்தனம் அடைந்து இற ந்தபின்பு, என்னை), முதுகாடு குடி ஏற்றமுன் - தொன்றுதொட்டு வருகிற மயான வனத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதன் முன்னமே, காத்து - ரகித்தருளி, உன் நாடு குடி ஏற்றுவதே - உனது உலகத்திற் சென்று சேரச்செய்வதுவே, நன்று - நல்லது; (எ - று.)

இப்பிறப்பில்தானே என்னைக் காத்துச் சிவலோகத்தை அடையச்செய்ய வேண்டுமென்பது, கருத்து. கருத்தழிதலுங் கன்மக்கலைமறத்தலும், முதுமையின் முதிர்ச்சியாலாவன. 'காமக்கலைமறந்து' என்றும் பாடம். (௩௮)

௩௯. நன்கவிஞ் சுவையி னாவளித்து நாடோறும்
தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தா—னன்கலைத்த
சூலத்தான் நென்பொதியத் தொல்லோன் நொழுதமணக்
கோலத்தான் நென்கருவைக் கோ.

(இ - ன்.) நல் கலைத்த - நல்ல (மூன்று) பகுப்பையுடைய, சூலத்தான் - சூலாயுதத்தை யுடையவனும், தென் பொதியம் தொல்லோன் தொழுத-தெற்கி லுள்ள பொதியமலையிலெழுந்தருளிய பழைய[பெரிய] அகத்தியமுனிவர் வணங் கின, மணம் கோலத்தான் - திருக்கலியாணக்காட்சியை யுடையவனுமாகிய, தென் கருவை கோ - தென்கருவைப்பிரான், நல் கவிஞன் ஆக - (யான்) நல்ல பாடல் களைச் செய்யவல்ல புலவனும்படி, இயல் நா அளித்து-கல்வியோடுகூடிய நாக்கை

(எனக்கு)க் கொடுத்தருளி, நான்தோறும் - எந்நாளும், தன் கழலே பாடும் தரம் - தனது திருவடியையே புகழ்ந்துபாடிந்தன்மையையும், அளித்தான் - உண்டாக்கியருளினன் ; (எ - று.)

இரும்பை ரஸமிட்டுப் பொன்னுக்குவதுபோல ஐம்பொறிகட்கு இலக்காகிக் கல்நெஞ்சையுத்திரிந்த என்னைத் திருவருள் நோக்கஞ்செய்து திருத்திப்பணி கொண்டு எப்பொழுதும் தனது திருப்புகழ்களையே கவிபாடித்துதிக்குங் கவன சக்தியையுங் கொடுத்தருளினன் இறைவ னென்பதாம்; “அல்லும்பகலுமொழியாது தம்புகழாதரித்துச், சொல்லும்படிக்குக் கவிநாவளித் தெனைத் தொண்டி கொண்டார்” என்ற கவித்துறையந்தாதியும் கருத்தத்தகது. கவிக்கு நன்மை - சொல்லும் பொருளும் முதலியன இனியனவாதல், கவைத்த - கவைஎன்னும் பெயரடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். கவைஎன்றது - குலத்தின் தலைகளை. பரமசிவனார் பார்வதீதேவியாரைத் திருமணஞ்செய்துகொள்ளும்பொழுது எல்லாவுலகங்களிலுமிருக்கிற தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் வந்துசேர்ந்து இம்ம மலையினிடத்து ஒருங்குதிருண்டதனாற் பூமி வடதிசைதாழ்ந்து தென்திசையையா, அதுகண்டு அனைவரும் இதற்கு என்செய்வதென்று அவமர, சிவபெருமான் தமக்குச்சமமான அகத்தியமகாமுனிவரைநோக்கி ‘நீர்தான் தெற்குப்பக்கத்து இருத்தற்கு உரியவர்’ என்றுசொல்லி விடைகொடுத்து அனுப்ப, அவரும் சிவாஜனை யை மறாமற் பொதியமலைக்குப் போதுகின்றவர் உமாமகேசுவரர்களது திருமணக் கோலக்காட்சியைக் காணப்பெற்றிலேனெயென்று மிகவும் மனம்வருந்த, அப்பொழுது அவருக்கு உருத்திரமூர்த்தி தென்திசையிற் காட்சிகொடுப்போமென்று அருளிச்செய்து அங்ஙனமே பின்னர்த் தரிசனந்தந்தருளிஞரென்பது இங்குக் குறித்தவரலாறு. (கக)

சு0. கோவா யமரர் குழாம்போற்ற வாழ்ந்தாலுந்
தீவாய் நாகிடைப்போய்ச் சேர்ந்தாலும்—பாவையிடத்
தாண்டகையே தென்கருவை யையா வடியேற்கு
வேண்டுவதுன் பேரே மிக.

(இ - ள்.) பாவை இடத்து - சித்திரப்பதுமைபோன்ற உமாதேவியை வாம பாகத்திலுடைய, ஆண் தகையே - ஆண்மைக்குணமுள்ளவனே! தென்கருவை ஐயா தென்கருவை நாதனே!—(யான்),—அமரர் குழாம் போற்ற-தேவர்கள்கூட்டம் துதிக்கும்படி, கோ ஆய் - (அவர்களுக்கெல்லாம்) தலைவனாகிய இந்திரனாய், வாழ்ந்தாலும் - வாழ்வுபெற்றாலும், தீவாய் - நெருப்பின் தன்மை [வெப்பம்] பொருத்திய, நாகிடை - நாகத்தில், போய் சேர்ந்தாலும்—, அடியேற்கு - (உன்) தொண்டனாகிய எனக்கு, உன் பேரே - உனது திருநாமமே, மிக வேண்டுவது - (மனத்திலுஞ் சொல்லிலும்) மிகுந்திருக்கவேண்டியது; (எ - று.)

நான் எந்திலையையடைந்தாலும் உனது திருநாமசங்கீர்த்தனமொன்றையே வேண்டுவே னென்பதாம்; இதனால், சிவபிரானது விஷயமான பக்தியின்பெருமையும், அப்பக்தியினிடத்துத் தமக்குள்ள வேண்டற்பாட்டின் அருமையும் தெள்ளும். (சு0)

சக. மிகத்தேடு செம்பொன்னும் வேட்டமனை யாளு
மகப்பேறு மங்குதவ வாரா—பகைத்துறுக்கிக்
கையாற் கதையேந்திக் காலன் வரிற்கருவை
யையாவென் றோதா தவர்க்கு.

(இ - ள்., கருவை ஐயா என்று ஒதாதவர்க்கு—திருக்கருவைவந்தனையென்று (ஒருதரமாயினுஞ்) சொல்லித்தியாதவர்களுக்கு, காலன் - யமன், பகைத்து - விரோதங்கொண்டு, உறுக்கி - அட்டிக்கொண்டு, கையால் கதைவந்தி - கையினால் (தனது) தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, வரின் - வந்தால், அங்கு - அப் பொழுது, மிக தேடு செம் பொன்னும் - அதிகமாத்தேடிவைத்த சிவந்தபொன்னும், வேட்ட மனையாளும் - விரும்பி மணஞ்செய்துகொண்ட மனைவியும், மக பேறும் - புத்திரபாக்கியமும், உதவ - (அவ்யமனைத் தடுத்து) உதவிசெய்தற்கு, வாரா - வரமாட்டாவாம்; (எ - று.)

வேட்ட, வேள் - பகுதி. பொன் பேறு என்னும் அக்ஷரிணைகளும், மனையாள் என்னும் உயர்திணையும் - அடுக்கி, மிகுதியினால் 'வாரா' என்னும் அக்ஷரிணை வினை கொண்டது. கருவை ஐயனையென்று ஒருகாலாயினும் ஒதியவர்க்கு யம னுள்ளேரும் வருத்தம் ஒன்றும் உண்டாகாது என்பதாம். (சக)

சஉ. அவல விடக்கை யழியுமலக் கூட்டைக
கவலை நிறைத்த கடத்தைப்—புவனிதொறும்
வாளாச சுமக்கும் வருத்தமொழி பால்வண்ண
தாளா வயித்தியநா தா.

(இ - ள்.) பால்வண்ண - பால்வண்ணனே! தாளா - திருவடியின் மகிமை யையுடையவனே! வயித்தியநாதா - வைத்தியநாதனென்னுந் திருநாமமுடைய வனே! அவலம் - வருத்தத்தைத்தருகிற, விடக்கை - மாம்சமயமானதும், அழியும் - (நிலையில்லாமல்) அழியும்படியான, மலம் கூட்டை - (ஆணவம் மாயை காமியம் என்னும் மூவகை) மலங்களையும் அடைத்துவைத்திருக்கிற கூண்டுபோன்றதும், கவலை நிறைத்த கடத்தை கிலேசங்களை நிரப்பிவைத்த பாத்திரம்போல இருப் பதுமான உடம்பை, புவனிதொறும் - உலகங்கள்தோறும், வாளா - வீணாக, சுமக்கும் - பரிப்பதஞ்ஞண்டாகிற, வருத்தம் - வருத்தத்தை, ஒழி - (எனக்குப்) போக்கியருள்வாயாக; (எ - று.)

எனதுபிறப்பை ஒழித்து முத்தியளிக்கவேண்டு மென்றதாம். முத்திபெற விரும்புவார்க்குப் பலதன் பங்களுக்கும் இடமான உடம்பு பாரமாகவும் அவ்வுடம்பை ஒம்புதற்குச் செய்யுந்தொழில்களெல்லாம் வீணாகவுந் தோன்றுமாதலால், இங்ஙனங்கூறினார். “வினையின்வந்தது வினைக்ருவினவாயது, புனைவனநீங்கிற்புலால் புறத்திடுவது, மூத்துவிளிவுடையது தீபயினியிருக்கை, பற்றின்பற்றிடங் குற்றக்கொள்கலம், புற்றடங்கரவிற் செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறமுங்கல், தவலாவுள்ளந் தன்பாலுடையது, மக்கள்யாக்கையிது” என்றபடி. மக்கள்யாக்கை துயதல்லாததானுந் தன்மையை முதலிசண்டடியில் விளக்கினார். புவனி - புவந் மென்பதன் திரிபு. (சஉ)

சுந. நாதனென வந்துன்னை நானடைந்தே னீயுமெனை
யாதரித்தெ னுள்ளருக்கி யாட்கொண்டாய்—பேதித
திடைபோகத் தள்ளா தியற்கருவை நாதா
கடைபோகக் காத்தல் கடன்.

(இ - ள்.) இயல் கருவை நாதா - இலக்கணமஅமைந்த திருக்கருவைக்குத் தலைவனே! நான்—, உன்னை—, நாதன் என - கடவுள் என்று எண்ணி, வந்து அடைந்தேன் - வந்து சரணமடைந்தேன்; நீயும்—, ஏனை - என்னை, ஆதரித்து- அன்புவைத்து, என் உள் உருக்கி-எனதுமனத்தைக் கரையச்செய்து, ஆள் கொண்டாய் - அடிமைகொண்டாய்; இடை - இடையில், பேதித்து - 'நீ' மனம் வேறு பட்டு, போக தள்ளாது-('என்னை')அழிந்துபோம்படி தள்ளிவிடாமல்,கடைபோக-முடிய, காத்தல் - பாதுகாப்பது, கடன் - (உனது) கடமையாம்; (எ - று.)

‘ஆதுவனென் றுள்ளருகி’ என்றும், ‘போதித்து’ என்றும் பாடமானபோது- கதியற்றவனென்று எண்ணி மனமிரங்கியென்றும், (தத்துவஞானத்தை) உபதேசித்து என்றும் பொருள்கொள்க (சுந)

சுச. கடலுலக மண்டரண்டங் காயழலி னீற்றி
யடலையுடன் முற்று மணிநது—சுடலைதனிற்
முழ்சடிவத் தென்கருவைத் தானு தமியன
யேழிசையாழ் வாசித் திடும.

(இ - ள்.) தாழ் சடிவம் - தாழ்ந்த சடையையுடைய, தென் கருவை தானு- தென்கருவைச் சிவபிரான், கடல் உலகம் - கடலிறுந் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தையும், அண்டர் அண்டம் - தேவர்களது உலகங்களையும், காய் அழலின் - எரிகின்ற நெருப்பினால், நீற்றி - சாம்பலாம்பாடி எரித்து,—அடலை - அச்சுள்மலை, உடல் முற்றும் - உடம்புமுழுதும், அணிந்து - பூசிக்கொண்டு, —சுடலைதனில் - மயான, மாகிய அவ்விடத்தில், தமியன் ஆய் - வேறுதனையில்லாதவராய், ஏழ் இசையாழ் - சப்தசரங்களையுடைய லீணையை, வாசித்திடும் - வாசிப்பார்; (எ - று.)

அடலை - அடப்பட்டது; அடுதல் - எரித்தல். சுடலை - சுட்டெரிக்குமிடம். ஏழிசை - குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்பன; இவற்றிற்கு ஏழுத்துக்கள் - ச ரி க ம ப த நி என்பன. (சுச)

சுரு. வாசித்தே னில்லை வரதன் சிவாகமத்தைப்
பூசித்தே னில்லையவன் பொன்னடியை—நேசித்தே
யொப்பனையான் கேள்வனென வோதித் துதிக்கிலே
னெப்படியா னீடேறு வேன்.

(இ - ள்.) வரதன் - பரமசிவனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட, சிவ ஆகமத்தை - சிவவிஷயமான (காமியம்முதலிய இருபத்தெட்டு) ஆகமங்களு ளொன்றையும், வாசித்தேன் இல்லை - படித்தேனில்லை; அவன் பொன் அடியை அவ்வெம் பெருமானது பொன்போலரிய திருவடிபை, நேசித்து - அன்புவைத்து, பூசித் தேன் இல்லை - அருச்சித்து வழிபட்டே னில்லை; ஒப்பனையான் கேள்வன் என -

ஒப்பனையம்மையது கணவனென்று, ஒதி - சொல்லி, துதிக்கிலேன் - துதித்தே
னில்லை; யான் எப்படி ஈடேறுவேன்-நான் எப்படி கடைத்தேறுவேன்; (எ-று.)
—ஈடேறுதல் - நற்கதிபெறுதல்.

‘நேசித்து’ என்பதை மத்திமதீபமாகப் பின்வாக்கியத்திலுங் கூட்டுக. (சுரு)

சுரு. ஏறுவது கொல்லே மெரிசுடலை யாடரங்கு
கூறைபுலித் தோன்மணிப்பூண் கோளரா—நாறு
கரந்தை யணிகருவைக் காபாலிக் கென்பால்
வரந்தரவே றுண்டோ வகை.

(இ. ள்.) கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, காபாலிக்கு - (கையிற்)
கபாலத்தையுடைய பரமசிவனுக்கு, ஏறுவது - ஏறிநடத்தும்வாகனம், கொல் ஏறு-
கொல்லுந்தன்மையையுடைய விருஷபமாம்; ஆடு அரங்கு-ள்த்தனஞ்செய்யுமிடம்,
எரி சுடலை - எரிக்குமிடமான மயானமாம்; கூறை - உடுக்கும்உடை, புலி தோல்-
புலியின் தோலாம்; மணி பூண் - அழகிய இரத்தினபரணம், கோள் அரா - உயிர்
கொள்ளுந் தன்மையையுடைய நாகங்களாம்; அணி - அணியப்படும் மாலை, நாறு
கரந்தை - வாசனாவீசுகிற கரந்தைச்செடியின்மலராம்; (ஆகையால்), என்பால் -
எனக்கு, வரம் தர - வரமாக (நான் வேண்டியதை)க் கொடுக்க, வேறு வகை உண்
டோ - (அவருக்கு)வேறே வழி உளதோ? (எ - று.)—இல்லை யென்றபடி.

வாகனம் முதலியவைகளில் ஒருவாற்றாலும் சிறப்புப்பெற்றத சிவபெருமான்
எனக்கு எவ்வாறு வந்தருவனென வியந்தவாறு; என்றது - விருஷபம் முதலிய
வற்றை எனக்குத் தந்து சாரூப்பிய பதவியை எளிதில் அருளுவார் என்றதாம்.
வஞ்சப்புநடிச்சியணி; வடநூலார் நிந்தாஸ்துதிஎன்பர். “எருமைபு மரையும்பெற்
றமு மன்ன” இதனால், ஏற்றென்றார். காபாலி - கபாலியென்பதன் நீட்டல்; கபா
லம் - தலையோடு: ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானே முதற்கடவுளென்று கூறிச்
செருக்குற்றிருக்கையில், சிவபிரான் தாமேமுதல்வரென்று தெரிவிக்குமாறு திவ்
வியசொருபத்தோடு எதிரில் தோன்ற, அவ்வபனது ஐந்தாமுகம் ‘எனதுநெற்றியி
னின் றுந் தோன்றிய நீயோ முதல்வன்’ என்றுகூறிச் சிவனைப் பழித்தவளவில்,
அப்பெருமான் தமது அம்சமாகிய வயிரவரை நோக்கியருள, அவர் தமது இடக்
கைவிரலின் நகத்துதுளியால் அவ்வைந்தாந்தலையைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம்
அப்படியே அவர்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரமூர்த்தி தருமத்தை உல
கத்தவர் அறிந்து அனுஷ்டிக்குமாறு தாம் அனுஷ்டித்துக்காட்டும்படி வயிரவரை
நோக்கி ‘இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்’ என்றுஉரைக்க, அவர்
அங்ஙனமே பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று கைக்கபாலத்தோடு பிசுநா
டனஞ்செய்தன ரென்பது, வரலாறு.

(சுரு)

சுரு. வகிர்மதியக் கண்ணியான் வாணுதல்பா கத்தான்
புகர்முகக்கைம் மாவுரியைப் போர்த்தான்—முகரித்துத்
தென்னு தெனுவென்று வண்டிரைக்குந் தென்கருவை
யென்னுதன் வானோர்க் கிறை.

(இ - ள்.) வகிர் மதியம் கண்ணியான் - பிளவுப்பட்ட சந்திரனைத் தலையிற் குடும் மாலையாக உடையவனும், வரள்துதல் பாகத்தான் - ஒளியையுடைய நெற்றியையுடைய உமாதேவிபை இட ப பக்கத்திற் கொண்டவனும், புகர் முகம் கைமா - புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய துதிக்கையையுடைய யானையினது, உரிபை - தோலை, போர்த்தான் - மேலே போர்த்துக்கொண்டவனும், வண்டு - வண்டுகள், தென்றா தென்றா - முகரித்து இரைக்கும் - மிகவும் ஆரவாரிக்கிற தென்கருவை-தென்கருவையிலுள்ள, என் நாதன்-எனது தலைவனும் ஆகிய சிவபிராே, வாடோர்க்கு இறை - தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாவன்; (எ.று.)

வாண்தல்-அன்மொழித்தொகை. உரி-உரிக்கப்படுவது; செய்யப்படுபொருள் விருதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர்: கெடாக்கால் உரிவை என நிற்கும். முகரித்து இரைத்தல் - ஒருபொருட் பன்மொழி.

வைமொழியைப்படுத்தகலது:—அருந்தவமியற்றிப்பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனைப்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித்தாத்த, அஞ்சியோடின அவர்களது பிரார்த்தனையாற் பரமசிவன் தம்மைஎதிர்த்துப் போர் செய்வதற்கு அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிக் கொன்று தோலைஉரித்துப் போர்த்தருளின தென்றாயினும்; தாருவனமுனிவர் எவ்விட யானையினுட்கொண்டு உருத்திரமூர்த்தி உடல்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்ட தென்றாயினுங் கொள்ள. (சுஎ)

ச.அ. இறைப்பொழுது நீங்கா திருகண்ணு நெஞ்சுங் கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிலக் காகும்—பிறைக்கொழுந்தும் புண்டரிக வாண்முகமும பூங்களவி நீழலோ நெண்டரளப் புன்மூர லும்.

(இ - ள்.) பூ களவின் நீழலோன் - பூக்களையுடைய [அல்லது அழகிய] திருக்களாவின் நிழலிலுள்ள பரமசிவனது, கறை களமும் - விஷமுண்டுகறுத்த திருக்கழுத்தும், செம சடிலக் காகும் - காடுபோல அடர்ந்த சிவந்தசடையும், பிறை கொழுந்த - (அக்கடையில் அணிந்த) இளஞ்சுந்திரனும், புண்டரிகம் வாள் முகமும் - நாமரைமலர்போல் அழகிய ஒளியையுடைய திருமுகமும், ஒன் தாளம் புல்மூரலும் ஒளியையுடைய முத்துப்போன்ற [வெள்ளிய] புன்சிரிப்பும்,—இரு கண்ணும் - (சுது) இரண்டுகண்ணையும், நெஞ்சம் - மனத்தையும், இறை பொழுதும் - கணப்பொழுதும், நீங்காது - (தனித்தனி) விட்டுநீங்காது; (எ - று.)

எப்பொழுதும் அக்கடவுளின் கனம் முதலியவற்றையே தரிசித்துத் தியானிப்பே நென்றதாம். என்றது - உருவெளிப்பாடுகாணுதலை உட்கொண்டாக்ஷமாம். நீங்காது - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்; பால்வழுவுமைதி. (ச.அ)

ச.க. மூரலாற் றாளான் முளரித் திருக்கண்ணாற் காருளாஞ் சோலைக் கருவேசர்—நேரலநூர் சுட்டார்வெங் கூற்றை யுதைத்தார்தொல் வேளையெய்ய வொட்டா தெரித்தா ருடல்.

(இ - ன்.) கார் உலாம் சோலை கருவா ஈசர் - மேகங்கள்வந்து தவழப்பெற்ற [மிசையர்ந்த] சோலைகையுடைய திருக்கருவையிலுள்ள சிவபிரான்,—மூரலால் - (தமது புன்) சிரிப்பினாலும், தாளால் - திருவடிபாலும், முளரி திரு கண்ணால் - கெருப்புவடிவான அழகிய நெற்றிக்கண்ணினாலும், (முறைபே), நேரலர் ஊர் சுட்டார் - (தேவர்க்குப்) பகைவர்களாகிய அசுரர்களது முப்புரங்களை எரித்தார்; வெம் கூற்றை உதைத்தார் - கொடிய பமனை உதைத்துத்தள்ளினார்; தொல் வேளை - தொன்றுதொட்டுவருகிற மண்மதனை, எய்ய ஒட்டாது - (மலரம்புகளைத் தம்மேல் மீண்டுந்) தொடுக்கவொட்டாமல், உடல் எரித்தார் - உடம்பை எரித்தார்; (எ று.)

சிவபெருமான் செயற்கரிய தொழிலைச்செய்து தமது உறுப்புக்களாற் பகை வரை வலியொடுக்கும் பேரற்றல் படைத்தவ ரென்பதாம். மூரலால் ஊர்சுட்டார், தாளால் கூற்றை உதைத்தார், கண்ணால் வேளைஉடலெரித்தார் என முறையே இயைபதலால், முறைநான்றையப்பொருள்கோள். நேரலர் - சேராதவர். வேள்விருப்பம்; ஆண்பெண்களுக்கு விருப்பத்தையுண்டாக்குங் கடவுளுக்கு ஆகு பெயர்; இனி, கண்டாரால்விரும்பப்படுங் கட்டழகுடைபவ னெனினுமாம்: இச் சொல் முருகவேளுக்கும் பெயராக வழங்குத லுண்டு. இவ்வுக் 'எரித்தாருடல்' என்றதனால், காமவேளை யுணர்த்திற் றென்க. (சக)

நீ0. உடலி லுயிரா யுயிர்க்குயிரா னனைக்

கடலுலகெல் லாந்தேடிக் காணேன்—கொடியதொரு
புன்கருவை மாற்றிப் புரந்தவனைப் புண்ணியனை
நன்கருவை யிற்கண்டே னான்.

(இ - ன்.) உடலில் உயிர் ஆய் - எல்லாவுடம்புகளுள்ளந் தங்குகிற ஜீவாத்மாவாய், உயிர்க்கு உயிர் ஆனானே—அவ்வான்மாக்களுள்ளும் மறைந்துதங்குகிற அந்த ராத்துமாவாகிய பரமாத்மாவும், கொடியது ஒரு பல் கருவை - கொடுத்தன்மையையுடையதாகிய இழிவான பிறப்பை, மாற்றி - (தன் அடிபார்களுக்குப்) போக்கி, புரந்தவனை - (அவர்களைக்) காத்தருளினவனும், புண்ணியனை - நல்வினையின்வடிவாக உள்ளவனுமாகிய சிவபிரானே,—நான்—, கடல் உலகு எல்லாம் - கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகமுழுவதிலும், தேடி - தேடிப்பார்த்தும், காணேன் - காணாதவனாய், (பின்பு), நல் கருவையில் - நல்ல திருக்கருவைத்தலத்தில், கண்டேன் - தரிசித்தேன்; (எ - று.)

உடலுக்குள் உயிர் தங்கியிருத்தல் போலப் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவிலுள்ள லீற்றிருத்தலால், 'உயிர்க்கு உயிரானே' என்றார். (ரு.)

நீக. நானே யறிந்தவனை நாடற் கெளிதாமோ

கானேர் பசிய களாவனத்தான்—நானேயென்
னுள்ளச் சிலையை யுலைவாய் மெழுகெனவே
மெள்ளக் கரைக்கா விடின.

(இ - ன்.) நான் நேர் - வாசனைபொருந்திய, பசிய - பசுமையாகிய, களாவனத்தான் - திருக்களாவனத்தில் எழுந்தருளியிருக்குங் கடவுள், நானே - தானே

கவே [என்முயற்சியில்லாமலே] என் உள்ளம் சிலையை - எனது மனமாகிய கல்லை, உலை வாய் மெழுகு எனவே - உலைக்களத்துத் தீயிடத்திற்பொருந்திய மெழுகு உருகுவதுபோல, மெள்ள - மெதுவாக, கரைக்காவிடின் - உருகச்செய்யா விட்டால், அவனை - அப்பிரானை, நானே - நானாகவே, அறிந்து - தெரிந்து, நாடற்கு - விரும்பியடைதற்கு, எளிது ஆமோ - எளியதாகுமோ? (எ - று.)— ஆகா தென்றபடி.

மெள்ள - மெல்ல வென்னுங் குறிப்பு வினையெச்சத்தின் போலி. (இக)

ருஉ. விட்டேன் பரசமய மேவாது வேர்களைந்து
சுட்டேன்பொய்க் காமத் தொடர்பெல்லாம்—பட்டறுதற்
கைம்மா வுரித்த களவீச னைக்கருவைப்
பெம்மானை யான்பணிந்த பின்.

(இ . ள்.) யான்—, பட்டம் - பட்டத்தையணிந்த, றுதல் - நெற்றியை யுடைய, கை - துதிக்கையையுடைய, மா - யானையை, உரித்த-உரித்துத்தோலைப் போர்த்துக்கொண்ட, கள வீசனை - களாமரத்தின் கீழ்க்கடவுளும், கருவை பெம் மானை - திருக்கருவைத்தலைவனுமாகிய சிவனை, பணிந்தபின் - வணங்கினபின்பு, —பா சமயம் - வேறுமதங்களை, மேவாது - விரும்பாமல், விட்டேன் - நீக்கி விட்டேன்; பொய் - வஞ்சனைக்கு இடமான, காமம் - காமத்தினது, தொடர்பு எல்லாம் - தொடர்ச்சி முழுவதையும், வேர் களைந்து - வேரோடுஅறுத்து, சுட் டேன் - எரித்தேன்; (எ - று.) (இஉ)

ருரு. பின்னை தழுவங் கணையென் பெரும்பாந்தண்
மன்னு நெடுநாண் மலைவில்லே—மென்னே
பகைத்தவர்த முப்புரமோ பால்வண்ணு நீயே
நகைத்தெரிக்கப் போமே நமக்கு.

(இ . ள்.) பால்வண்ணு - பால்வண்ணனே! பகைத்தவர் தம் முப்புரமோ - (தேவர்களை) விரோதித்த அசுரர்களது மூன்றுபட்டணமோ என்றால், நீயே நகைத்து எரிக்க-(வேறுதூணியில்லாமல்) நீமாத்திரமேபுன்சிரிப்புச்செய்துதிக்க, போமே - அழிந்துபோய்விடுமே; (இப்படியிருக்க), நமக்கு - உனக்கு, பின்னை தழுவங் கணை - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) நப்பின்னைப்பிராட்டியை ஆலிங்கனஞ் செய்த (திருமாலாகிய) அம்பு, ஏன் - எதற்காக? பெரு பாந்தன் - பெரிய (ஆதி சேஷனென்னுங்) பாம்பு, நெடு நாண் மன்னு - பெரிய நாணியாகப்பொருந்திய, மலை வில் - மேரு மலையாகிய வில், ஏன் - எதற்காக? என்னே - (இவற்றைத்துணை யாகக்கொண்டது) என்ன காரணத்தால்? (எ - று.)

எல்லாம்வல்ல இறைவனான நீ திரிபுரசங்காங்காலத்தில் கணமுதலியதுணை யை விரும்பியது, உனதுமையை யென்பதாம். பின்னை - ஓர் ஆயுர்தலைவன்மகள்; இப்பெயர் கொண்ட அரசன்மகனொருத்தியும் உண்டு: அவளாயுங் கண்ணன் மணஞ்செய்துகொண்டான். 'நமக்கு' என்பதில், நாம்என்னும் உடன்பாட்டுத் தன்மை உயர்வுதான் முன்னிலையில் வந்தது; திருக்கோவையாரில் "காமரைவென்ற

கண்ணேன்” என்ற செய்யுளில் “நமையாமத்தென்னோ வந்து வைகி நயந்தது வே” என்றவிடத்திலும், சம்பராமாயணத்தில் ஆரணியகாண்டத்தில் சூர்ப்பணகைப்படலத்தில் “செங்கயல்போல் கருநெடுங்கண்” என்னுஞ் செய்யுளில் “தாமரையுறையும், நங்கையிய ரென நெருநல் நடந்தவரோ நமென்ன” என்றவிடத்திலும் போல: இடவழுவுமெதி; இவ்வாறுகூறுதல் வழக்கத்திலுங்காண்க. நீயே என்றதற்கு ஏற்ப ‘நினக்கு’ எனச்சொல்லவேண்டும் ஒருமையிற் பன்மைவந்தது, ஒருமைப்பன்மையக்கம்; இதுவும், உயர்வுபற்றியதே. (௩௯)

௩௯. நமரங்கா டென்கருவை நாதனடு வெஞ்சூர்க்
குமரனுக்கா ளாய்ப்பணிந்த கோமான்—தமரக்
கருங்கடனஞ் சண்ட களவீச நென்றான்
மருங்கடரு மோதுயரும் வந்து.

(இ - ள்.) நமரங்கான் - நம்மவர்களே!—தென்கருவை நாதன்—,வெம் சூர் அடு - கொடிய சூரபதுமாசுரனைச் சங்கரித்த, குமரனுக்கு - முருக்கடவுளுக்கு, ஆன் ஆய் - அடிமையாய், பணிந்த - வணங்கின, கோமான் - தலைவன், தமரம் - ஆரவாரத்தையுடைய, கரு கடல் - பெரிய பாற்கடலில் தோன்றிய, நஞ்சு-விஷத்தை, உண்ட - புசித்த, கள வீசன்—! என்றால் - என்றசொன்னால், (பின்பும்)—துயரும் - பிறவித்துன்பங்களெல்லாம், மருங்கு வந்து அடருமோ - அச்சொன்னவரிடம் வந்துசேர்ந்து வருத்தாமோ? [வருத்தாது என்றபடி]; (எ - று.)

‘குமரனுக்காளாய்ப்பணிந்தகோமான்’ என்றது, பரமசிவனுக்குச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பிரணவப்பொருளுரைத்ததை உட்கொண்டு. விஷத்தின்நிறத்தாற் பாற்கடலும் வெண்மைநீங்கிக் கருமையடைந்ததென்பார் ‘கருங்கடல்நஞ்சு’ என்றார் என்றுங் கொள்ளலாம்; கருமையை நஞ்சோடு கூட்டுதலுமாம். நமரங்கான்—மர், நாம் - பகுதி, அம்-சாரியை: கள் - விசுதிமேல்விசுதி; ஈற்றயல்நீண்டது, விளியுருபு.

தமான் சூரபதுமனை யட்டகதை:—அசுரேசன்மகளாகிய மாயையென்னும் பெயர்பெற்ற சூரசையென்பவள் காகியபமகாமுனிவரைக் கூடிப்பெற்ற புத்திரர்களாகிய சூரபதுமன், சிங்கமுகன், தாருகன் முதலான பல்லாயிரம் அசுரர்கள் பரமசிவனைக்குறித்து யாகமுந் தவமுஞ் செய்து அவரருளால் அளவிற்றவரங்களைப் பெற்றுச் செருக்குற்றுத் தமது குருவாகிய ஈக்கிரபகவானது தீயஉபதேசத்தால் இந்நிரன்முதலிய தேவர்களைவறோடும் போர்செய்துவென்று பற்பலவகையாக வருத்தினவளவில், அத்துன்பம்பொறுக்கலாற்றாது தேவர்கள் திருக்கையாயமடைந்து பரமசிவனைத்தொழுது துதிசெய்து ‘தேவரீரைப்போல ஒருபுத்திரனை உண்டாக்கி அசுரர்களை அழித்து எங்கள் துன்பத்தைப்போக்கிக் காத்தருளல்வேண்டும்’ என்றுபிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிக் குமாரக்கடவுளை உண்டாக்கி அனுப்பியருள, அவர், வீரவாகுதேவர் முதலான சிவபுத்திரர்களோடும், மற்றும்பலலட்சம்வீரர்களுடனும் போய் யுத்தஞ்செய்து, அவ்வசுரர்களினவரையும் அழித்துத் தேவர்களைக்காத்தனர் என்பதாம். (௩௯)

ருே. வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனக்கொண்டு
நைந்து துயருழக்கு நல்குவே—யைந்துதலை
நாக்கவைத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனமை
நீக்கவைத்தா லென்செய்வாய் நீ. '

(இ - ள்.) வந்து அடர மாட்டாய் - (துணிவாய் எம்மை) வந்து சேர
மாட்டாமல், பிரிவை மனம் கொண்டு - (எம்மை விட்டு) பிரிந்துபோவதை
எண்ணி, நைந்து - தளர்ந்து, துயர் உழக்கும் - துன்பப்படுகின்ற, நல்குவே -
வறுமையே!—ஐந்து தலை - ஐந்துதலைகளையும், கவைத்த நா - பிளவுபட்ட [இர
ண்டு] நாக்குக்களையுமுடைய, பாம்பு - நாகங்கள், அணியும் - ஆபரணமாக அணி
ந்த, நாதன் பால்வண்ணன் - பால்வண்ணநாதர், நமை - எம்மை, நீக்க வைத்
தால் - (உன்னினின்றும்) நீங்கும்படி. திருவருள்செய்தால், (அப்பொழுது), நீ—
என் செய்வாய் - யாதுசெய்வை? (எ - று.)

சிவபிரான் அருள்செய்வராயின், இருந்தவிடந்தொரியாது ஒழிவாய் என்பதாம்.
அடரமாட்டாய் - முற்றெச்சம். நல்குவ - தொழிற்பெயர்; நல்கு - பகுதி;
நல்குர் எனக் குறுகினது - விகாரம்; அ - சாரியை, வ் - சந்தி, உ - விருதி. (ருே)

ருே. நியேவந் துற்ற நெடுந்துயரந் தீர்த்திலையே
னயேனை யார்புரந்து நாட்டுவார்—போயிருவ
ராங்களவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுவார்
பூங்களவி னாதா புகல்.

(இ ள்.) இருவர் - பிரமவிஷ்ணுக்கள், போய் - சென்று, அளவாவண்
ணம் - (அடிமுடிக்களை) அளந்து காணவொண்ணாதபடி, ஆங்கு - அக்காலத்தில்,
அழல் உரு ஆய் - அனற்பிழம்பின்வடிவமாய், நீண்டு வளர் - நீட்சியாகுவளர்ந்த,
பூ களவின் நாதா - பூக்களையுடைய களாவின்சேழ்க்கடவுளே! நியே வந்து - நீயா
கவே வந்து, உற்ற நெடு துயரம் - (யான்) அடைந்த பெரிய பிறவித்துன்பங்
களை, தீர்த்திலையே - நீக்காமற்போனால், எயேனை - நாய்போற்கடைப்பட்ட
என்னை, யார் - வேறுயார், புரந்து - காத்து, நாட்டுவார் - (நற்கதியில்) நிறுத்து
வார்? புகல் - சொல்லு; (எ - று.)

எவரும் இலர் என்றபடி. துயரம், அம் - சாரியை. உரு - ரூபம். எல் -
என்னில்; மருஉ. (ருே)

ருே. புகழ்ந்திடுவேன் யானோ புனியேழு மாய
னகழ்ந்திடுவுங் காண வடிக—ளுகந்தோறுந்
தோற்றுமுக நான்காற் கருதிக் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா.

(இ - ள்.) சுருதி கவி விரிஞ்சன் - வேதங்களைப்பாராயணஞ்செய்கிற பிர
மன், தோற்றும் முகம் நான்கால் - தோன்றிய (தனது) நான்குமுகங்களாலும்,
உரு தோற்றும் - எல்லாபுகங்களிலும், சாற்றும் - துதிக்கின்ற, முகவிக்களா—!

—மாயன் - மாயையையுடைய திருமால், புவி எழும்-கீழேமுலகங்களையும், அகழ்ந்திடவும் - (பன்றிவடிவமாய்த்) தோண்டிச்சென்று தேடிப்பார்க்கவும், காண - காணமாட்டாமற்போன, அடிகள் - (உனது) திருவடிகளை, யானோ - எளியஅடியேனோ, புகழ்ந்திடுவேன் - துதித்திடவல்லவன்' (எ - று.)

உகந்தோறுஞ் சாற்றமென இடையும். கருவைப்பிராணைப் பிரமதேவர்வணங்கித் துதித்தலை “சதாரானனுந் திருநெடுமாலுஞ் சதமகனுங், கதிராயிரம் விரிக்குஞ் சுடரோனுந் கலாதானும், அதிரார்கலிக்கிறைபுந் தொழு தேத்த வருள்புரிந்தோன், முகிரா முகிழ்முலை யொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே” என்னுங் கவித்துறையந்தாதிச்செய்யுளாலும் அறிக. (இஎ)

இஅ. முகலிங்க நாதா முழுதுங்காத் தோமபும

புகலிங் கடியனுக்குள் போலச—சகதலத்திற

காருண்ட சோலைக் சருவேச நீயன்றி

யாருண்டு சொலவா யறிந்து.

(இ - ள்.) கா உண்ட சோலை கருவா ஈச பேகங்கலை அளவுகின்ற [மிக உயர்ந்த] சோலைகளையுடைய திருக்கருவைக்குத் தலைவனே!—முகலிங்க நாதா—! அடியனுக்கு - (உன்) தொண்டனாகிய எனக்கு, இவ் கு - இவ்வுலகில், முழுதும் காத்து ஒம்பும் புகல் - முழுவதும் ரக்ஷித்தருள்கின்ற தஞ்சமாக அடையப்படும் பொருள், நீ அன்றி - நீயேயல்லாது, உன்போல—, சகதலத்தில் - இந் நிலவுலகத்தில், யார் உண்டு வேறே யாவருளர்' அறிந்து சொல்வாய் - செரிந்து சொல்வாயாக: (எ - று.)

காருண்ட சோலை - கருமைபொருந்திய சோலை யென்றுமாம். (இஅ)

இக. அறியேன்மற் றென்று மருமபொருளே யென்றுங்

குறியே நெழுத்ததைநதுங் கூறேன்—வறிதே

பிறந்தலுத்தேன் நென்கருவாய் பெம்மானே மீள

விறந்தலுத்தே நென்செய்தே னியான்.

(இ - ள்.) தென் கருவை பெம்மானே - தென்கருவைத்தலைவனே! மற்று ஒன்றும் அறியேன் - (இவ்வுலகத்து இன்பதுன்பங்களையெயனறி) வேறென்றையும் அறிகிறேனில்லை; அரு பொருளே என்றும் குறியேன் - அறிவதற்கரிய தத்துவப் பொருளையே எப்பொழுதும் ஆராய்கின்றேனில்லை, எழுத்த ஐந்தும் கூறேன் - ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை உச்சரிக்கிறேனில்லை; வறிதே—ஒருபயனுமில்லாமல் வீணாக, பிறந்து - பலபிறப்பெடுத்து, அலுத்தேன் - சலித்துப்போனேன்; மீள - மீண்டும், இறந்து - (அப்பிறப்புக்கள்தோறும்) மரித்து, அலுத்தேன்—; யான்—, என் செய்தேன் - வேறென்ன நன்மையைச் செய்தேன்' (எ - று.)

ஒன்றையுஞ் செய்தேனல்லே நென்றபடி உய்யும்வகை ஒன்றுமில்லாத என்னை அருளாந் காக்கவேண்டு மென்பதாம். (இச)

௯௦. என்செயலுன் றுளி லினியமலர் சாத்துவதே
யுன்செயலென் றன்ப மொழிப்பதே—மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா.

(இ - ள்.) மின் புரையும் வேணியாய் - மின்னலையொத்துச் செம்மையாய் விளங்குகிற சடையையுடையவனே! ஓதன் கருவை வேந்தே-தென்கருவைக்குத் தலைவனே! அனல் எந்தும் பாணியாய் - நெருப்பையெந்தின இடத்திருக்கை யையுடையவனே! வேத அதிபா - வேதங்களுக்குத் தலைவனே! என் செயல் - எனது தொழில், உன் தாளில் - உன் துதிருவடிகளில், இனிய மலர் சாத்துவதே - இனிப்பான பூக்களை இட்டு அருச்சிப்பதுவேயாம்; உன் செயல் - உன்தொழில், என் துன்பம் ஒழிப்பதே - எனது துன்பங்களைத் தீர்ப்பதுவேயாம்; (எ - று.)

“கனவீச மெலிபவரும், ஏத மசற்றுவ துன்கடன் என்கட னேத்துவதே” என்றார் கவித்துறையந்தாதியிலும். (௯௦)

௯௧. பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே—யாகமநா
லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண்.

(இ - ள்.) பாகம் பழுத்த - இடபபக்கங் கணிந்த [உமாதேவி வாசஞ்செய் யப்பெற்ற], பவளம் - பவழமயமான, குணம் - திருக்கலிபாண குணங்கள் நிரம் பிய, குன்றே - மலைபோன்றவனே! மோகம் கடந்த மாயைபைக்கடந்துகின்ற, முதல்வனே - முதற்கடவுளே! ஆகமம் ஞாயி - ஆகமசாஸ்திரங்களை யுடைய வனே! கருவையானே - திருக்கருவைக்கடவுளே, அமலா - குற்றமற்றவனே! அடியேனை - (உன்) அடியுனாகிய என்னை, தாய் கரு வையானே - தாயின்கருப்பத்தில் (மீண்டும்) வைத்திடாதவனே! சரண் - (நீயே எனக்குத்) தஞ்சம்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருநிறஞ் செம்மையாதலால், ‘பவளக்குன்று’ என்றார்; “வலப்பாக்கு் செழும்பவளச் சோதியென்ன வாணிலச் சோதியென்ன மற்றப் பாகங், கலப்பான திருமேனி” என்றார் பிறரும். எல்லாவற்றையும் பொறுத்த லும், சலியாமையும், அளவிடப்படாத பெருமையும், யாவராலும் அறியப்படும் உயர்ச்சியும், தன்னை யடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுதும் பயன்கொடுக்குந் தன்மையும், அழித்தற்கருமையும் முதலிய குணங்கள்பற்றி, ‘குணக்குன்று’ எனப் பட்டது. குன்றுபோன்றவனை ‘குன்று’ என்றது, உபசாரவழக்கு. ‘தாய்கருவை யான்’ - பிறப்பில்லாமல் முத்திபெறுமாறு அருள்பவ னென்று கருத்து. கரு - கர்ப்பமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. (௯௧)

௯௨. சரணம் விதிபின் றிலையழித்தாக் கந்தீர்
பரம கதியருட்கண் பார்க்கிற—நிருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக லிங்காவென்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம்.

(இ - ள்.) விதியின் - பிரமதேவனது, தலை - (ஐந்தாவது) சிவசை, அழித்து-
கொய்து, ஆக்கம் தீர் - (அவனது) செருக்கைப் போக்கியருளின, பரம கதி -
(யாவார்க்குஞ்) சிறந்த புகலிடமாகவுள்ளவனே! திரு அடியார் - மேன்மையான
(உனது) தொண்டர்களின், வல் பிறவி துன்பம் எல்லாம் - வலிய பிறப்புத்துய
ரங்களெல்லாவற்றையும், மாற்றும் - போக்குகிற, முகலிங்கா—!—சரணம் - (நீயே
எனக்குத்) தஞ்சம்; அருள் கண் பார்க்கின் - (நீ என்னை உனது) அருளோடு
கூடிய திருக்கண்ணாற் (சற்றே) பார்த்தருளினால், என் - எனது, புல் பிறவி துன்
பம்எல்லாம் - இழிவான பிறப்புத்துன்பங்களெல்லாம், போம்-போய்விடும்; (எ-று.)

அவ்வாறுபார்த்தருளவேண்டுமென வேண்டியபடி. 'விதியின்றலையழிவாக்
கந்தீர்' என்ற பாடத்துக்குப் பொருள் நன்கு விளங்கவில்லை. (கஉ)

௧௩௩. போத மறியேன் புகன்றகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ—சேதநிலாத்
திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை
தங்கவணி யுங்கருவே சா.

(இ - ள்.) சேதம் நிலா - குளிரந்த நிலாவையுடைய, திங்கள் - சந்திரனை,
அணியும் - தரித்த, திரு சடைமேல் - அழகிய ஐடையின்மேல், புல் பூளை - இழி
வான பூளைச்செடியின்மலரை, தங்க - தங்கும்படி, அணியும் - சூடின, கருவா
நசா - திருக்கருவைத்தலைவனே! போதம் அறியேன் - தத்துவஞானத்தை அறி
யாதயான், புகன்ற - சொன்ன, கவி - பாடல்களாகிய, விண்ணப்பம் - வணக்கத்
தோடு சொல்லுஞ் சொல், ஏதும் - சிறிதாயினும், திரு செவியில் - அழகிய (உனது)
காதுகளில், ஏறுமோ - கேட்கப்படுமோ? (எ - று.)

திங்களை அணிந்த திருச்சடையிற் பூளைமலரையும் அணிதல்போலத் தத்துவ
ஞானங்களிந்த சம்பந்தர்முதலிய மெய்யடியார்கள் பத்தியோடு திருவாய்மலர்
தருளின திருப்பதிகங்களைக் கேட்டருளின திருச்செவிகளில் அறிவில்லாத
எனதுபுன்சொல்லையுந் கேட்டருளல்வேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தபடி; "ஏத்திய
மூவர் தமிழ்மலை சாத்து மிணையடிக்கென், ஞத்தரும் புன்சொற்றொடை புனை
வாய் செம்பொன்னாட்டிலுந்து, காத்தரு நான்மலர் குடும் புரிசடைக்காட்டெருக்
கம், பூத்தருமலை புனைகளவீச புராத்தகனே" என்றார் கவித்துறையந்தாதியிலும்.
விஜ்ஞாபகம் என்னும் வடமொழி - பிராகிருதபாஷையில் 'விண்ணணம்' எனத்
திரிந்து, தமிழில் 'விண்ணப்பம்' எனச் சிதைந்துவந்தது. (க௩)

௧௩௪. சாதன் முடுகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கு
மாதூயரிற் சற்றும் வழத்தறியே—னாதனின
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழத்துகின்றே
னொப்பனையாள் பாகா வுனை.

(இ - ள்.) ஒப்பனையாள் பாகா - அழகையுடைய உமாதேவியை இடப்பக்
கத்திற்கொண்டவனே!—சாதல் முடுகின் - மாணம் நெருங்கினால், தனை மறந்து-
தன்னைத் தானே மறந்து, நா இறங்கும் - ஈக்குப் பேச எழாமல் மெலிந்துபோ

கின்ற, மா துயரில் - பெருந்துன்பம் நேரும் அக்காலத்தில், சற்றும் - சிறிதும், வழுத்த அறியேன் - (உன்னைத்) துதிக்க அறியமாட்டேன்; ஆகலினால்—, அப்பொழுதைக்கு - அக்காலத்து நற்கதியளித்துக் காக்கும்பொருட்டி, இப்பொழுதே—, அன்பால் - பக்தியினால், உனை - உன்னை, வழுத்துகின்றேன் - துதிக்கிறேன் ; (எ - று.)

எனதுகரணங்களாய்வும் வலியொடுங்கி உயிர்போகின்ற அந்தமிகாலத்தில் நின்னைநினைப்பது அரியதொருகாரிய மாதலால், அக்காலத்து என்செயலைக் கருதாது மறுபிறப்பில்லாதபடி அஞ்சாதேயென்று அபயமளித்து நினதுதிருவழிகளைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. “எய்ப்பென்னைவந்து நலியும் போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்க மாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே” என்றார் பிறபெரியாரும். தன்னை மறத்தல் - தன்வசந்தப்புதல். வழுத்தறியேன் - விகாரம். (சுசு)

சுசு. உனைத்துதித்த நாவா லுறுதியென்றோர் தெய்வந் தனைத்துதியேன் சென்னியுறத் தாமேன்—நினைத்துணையுஞ் சிந்தியேன் வாழ்த்தேன் நிருக்களவி னுயகனே வந்தியேன் பற்றேன் மனம்.

(இ - ள்.) திரு களவின் நாயகனே - திருக்களாவிற்கீழ்த் தலைவனே!— உறுதி என்று - (எனக்கு) நன்மையைத்தரும் பொரு ளென்று எண்ணி, உனை துதித்த நாவால் - உன்னைத் தோத்திராஞ் செய்த நாக்கினால், ஓர்தெய்வந்தனை - வேறொரு தெய்வத்தை, தினை துணையும் - தினையளவும், துதியேன் - தோத்திரஞ்செய்யமாட்டேன் ; சென்னி உற தாமேன் - (என்) தலை அத்தெய்வத்தின் அடியிற் பொருந்த நமஸ்கரிக்கமாட்டேன் ; சிந்தியேன் - தியானிக்கமாட்டேன் ; வாழ்த்தேன் வாழ்த்தமாட்டேன் ; வந்தியேன் - கைகூப்பித்தொழுகமாட்டேன் ; மனம் பற்றேன் - மனம்பொருந்தி நினைக்கவும்மாட்டேன் ; (எ - று.)

உறுதியைத் தருவதனை ‘உறுதி’ என்றது, காரியவாகுபெயர். தினை - ஒரு வகைத்தானியம் ; இது, சிறுமைக்குக் காட்டுவதொரு அளவை. (சுசு)

சுசு. பற்று தழற்சுடலை மன்றிற் பதமெடுத்துச் சுற்று பவுரிகொளுந் தூயோனே—கொற்றவனே மட்டொழுகும் பூங்களா வள்ளலே யென்றுரைக்கின் விட்டொழிந்து போமே வினை.

(இ - ள்.) ‘தழல் பற்று - நெருப்புப் பற்றி எரிகின்ற, சுடலை - மயானவன மாகிய, மன்றில் - நடனசபையில், பதம் எடுத்து - ஒருகாலத் தாக்கிக்கொண்டு, சுற்று பவுரி கொளும் - தானே சுழன்று சுழன்று வருதலாகிய பவுரியென்னுந் திருக்கூத்தை ஆடுகின்ற, தூயோனே - பரிசுத்தகுணமுடையவனே!— ‘கொற்றவனே - வெற்றியையுடையவனே ! மட்டு ஒழுகும் - தேன்பெருகுகிற, பூ - பூக்களையுடைய, களா - களாவிற்கீழுள்ள, வள்ளலே - வரையாதுகொடுக்கும்

‘தன்மையுடையவனே!’ என்று உரைக்கின் - என்று (வாயாற்) சொன்னால், வீணை - கருமங்களுள்ளாம், விட்டு ஒழிந்து போம் - (சொல்பவரை) விட்டு நீங்கிப்போம் ; (எ - று.)

ஏ - தேற்றம். பவுரி - கூத்தின் விசற்பம். (௬௬)

கூஎ. வீணைவிலங்கை வெட்டுமருள் வீட்டின்பங் காட்டு
நினைபுநினை வெல்லா நிரப்பங்—கணனிதழிப்
பூமலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி பொன்னங் கழல்.

(இ - ள்.) கனம் - பருத்த, இதழி பூ - கொன்றைமலர்களினாலாகிய, மலை - மாலையையுடைய, எண் தேள் - எட்டுத்தோள்களையுடைய, புனிதன் - பரிசுத்தகுணமுடையவனும், களாவனத்து - திருக்களாவனத்திலெழுந்தருளிய, காம அரி - மண்மதனை அழித்தவனுமாகிய சிவபிரானது, பொன் - பொன்போல் அரிய, அம் - அழகிய, கழல் - திருவடி,—வீணை விலங்கை - (தன் அடியார்களின்) கருமமாகிய தீனையை, வெட்டும் - துணிக்கும்; அருள் - திருவருளினும் பெறப் படுகிற, வீடு இன்பம் மோகூசுகத்தை, காட்டும் - (அடியார்கள் அடையக்) காண்பிக்கும்; நினைவும் நினைவு எல்லாம் - (அவர்கள்) எண்ணும் எண்ணங்களை வெல்லாம், நிரப்பும் - பூர்த்தியாகச்செய்யும் ; (எ - று.)

எண்டோனை யுடையனாகல் - ஒரு காலவிசேஷத்தில் ; “மாறப்போர்மணி மிடற் றெண்கையாய்” என்றார் கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திலும். (கூஎ)

கூஅ. கழலாப் பிறவிக்கடற்சுழியிற் பட்டுச்
சுழலா வறிவு தொலைந்தே—னிழல்களித்துக்
குன்றதிர்க்கு மாவுரிவைக் கோமானே பால்வண்ணு
வென்றழைப்பேன் வேறறியே னே.

(இ - ள்.) கழலா - மீண்டுக்கரையேறவொண்ணாத, பிறவி-பிறப்பாகிய, கடல் சுழியில் - கடலின் நீர்ச்சுழியிலே, பட்டு - அகப்பட்டுக்கொண்டு, சுழலா - (பல காலமாகச்) சுழன்று, அறிவு தொலைந்தேன் - அறிவழிந்தவனாகிய யான்,— ‘நிழல் சுளித்து - (தன்) நிழலைக் (உண்டு வேறு யானே யென்று எண்ணிக்) கோ பித்து, அதிர்க்கும் - காச்சிக்கின்ற, குன்று - மலைபோன்ற, மா - யானையின், உரி வை - தோலைப்போர்வையாகவுடைய, கோமானே-தலைவனே! பால்வண்ணு—!’ என்று அழைப்பேன் - என்று கூப்பிடுவேன் ; வேறு அறியேன் - வேறென் றையும் அறிகிறேனில்லை ; (எ - று.)

“தன்னிழல் கண்டு சேறங் கருத்தது” என்றார் மகாபாரதத்தும். (கூஅ)

கூஊ. அத மகற்றி யிருமை பெருமையெனும்
வாத மகற்றியெனை வாழ்வித்தான்—காதுபுலித்
தோலுடையான் பைங்களவின் தூறுடையான் கூற்றதைத்த
காலுடையான் பஞ்சாக் கரன்.

(இ - ள்.) காது புலி தோல் உடையான் - கொல்லுந்தன்மையையுடைய புலியின் தோலை உடுக்கும் ஆடையாகவுடையவனும், பை களவின் தூறு

உடையான் - பசிய திருக்களாவின் அடியை இடமாகவுடையவனும், கூற்று உதைத்த கால் உடையான் - யமனை உதைத்த திருவடியை யுடையவனும், பஞ்ச அக்கரன் - திருவைஞ்செழுத்தை யுடையவனுமாகிய சிவபிரான், — ஏதம் அகற்றி - (எனது) துன்பங்களைப் போக்கி, இருமை பெருமை எனும் வாதம் அகற்றி-இம்மை மறுமைகளே பெருமையுடையன வென்னுந் தருக்கத்தை ஒழித்து, எனை-என்னை, வாழ்வித்தான்-முத்திவாழ்வுபெறச்செய்தான்; (எ-று.)

இருமை பெருமை எனும் வாதம் அகற்றி - பிறப்புஉயர்ந்ததோ முத்தியுயர்ந்ததோ என்னும் வாதத்தை ஒழித்து [முத்தியே உயர்ந்ததென்று சித்தாந்தஞ் செய்து] என்றுங் கொள்ளலாம். (கூ)

எ0. கரங்கொண் டலர் தூவார் கண்கொண்டு பாரார்

சிரங்கொண் டடியிறைஞ்சல் செய்யா—நூங்கொண்ட வேற்றில்வருந் தென்கருவை யீசனுக்காட் செய்யாமற் கூற்றுவற்காட் செய்வார் குணம்.

(இ - ள்.) (சிலர்), கரங்கொண்டு - கையால், அலர் தூவார் - (பால்வண்ண நாதனைப்) புஷ்பங்களையிட்டு அருச்சியார்; கண்கொண்டு - கண்களால், பாரார் - தரிசியார்; சிரங்கொண்டு - தலைபால், அடி - (அவன்) திருவடிகளை, இறைஞ்சல் செய்யார் - வணங்குதலைச்செய்யார்; (இவையெல்லாம்), உரம் கொண்ட-வலிமையைக் கொண்ட, ஏற்றில் - விருஷபத்தின்மேல்ஏறி, வரும் - வருகிற, தென்கருவை ஈசனுக்கு - தென்கருவைப்பிரானுக்கு, ஆள்செய்யாமல் - அடிமைசெய்யாமல், கூற்றுவற்கு ஆள் செய்வார் - யமனுக்கு அடிமைப்படுபவர்களது, குணம்-தீக்குணங்களாம்; (எ - று.)

உலகத்துமனிதர்கள் நல்லறிவுடனே தமதுவாணனை வீணாக்காமல் பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குதல் மும்மலங்களைப்போக்குதல் கைங்கரியஞ் செய்யத் துணிதல் முதலிய நற்றொழில்கள் புரிந்திடுவராயின் இறுதியில் யம்பாளைக்கு உள்ளாகாமல் நற்கதிபெறலாமென்பது கருத்து. இவ்வாறு நற்றொழில்புரியாதவர்க்கோ யமனுக்குக் குற்றேவல்செய்தல் நேரிடு மென்பதாம். “அடைக்கிலரைந்துபுலனையுநெஞ்சத்தழுக்கலத், துடைக்கிலர் தொண்டுபுரியத்தண்கிலர் தூயபத்தி, படைக்கிலர் நின்புகழ்பாடிவர் காலபடர்பிடித்துப், புடைக்கிலென்செய்திடுவார்களவீசுபொறியிலரே” என்றது, கவித்துறையந்தாதி. ‘கரங்கொண்டு’ எனவும், ‘கண்கொண்டு’ எனவும், ‘சிரங்கொண்டு’, எனவும் வேண்டாது கூறினார்; அக் கரம் முதலியவற்றைப் பெற்றதற்குப் பயன் அலர்தூவதல்முதலியன செய்தலே யன்றி வேறன் மென்பதை அறிவித்தற்கு. ‘உரங்கொண்ட ஏற்றில் வரும்’ என்பதைக் கூற்றுவற்குங் கூட்டி, வலிமைகொண்ட ஏறுமைக்கடாவில் ஏறிவருகிற என்றுமாம். (எ)

எக. குணக்குன்றே தென்கருவைக் கோவே நறம்பூ
மணக்கும் களாவனத்து வாழ்வே—கணப்பொழுது
மன்னை மறந்த வருங்குழவி யுய்ந்தா லு
முன்னைமறந் துய்யா துயிர்.

(இ - ள்.) குணம் குன்றே - திருக்கலியாணகுணங்களுக்கு மலேபோன்ற வனே! தென் கருவை கோவே - தென்கருவைத்தலைவனே! நறு பூ மணக்கும் - நல்ல பூக்கள் வாசனை வீசுகின்ற, களா வனத்து - களாவனத்தி லெழுந்தருளிய, வாழ்வே - எல்லாவாழ்க்கைகளையுந்தருபவனே!—அன்னை மறந்த-தாயை மறந்து விட்ட, அரு குழவி - அருமையான குழந்தை, உய்ந்தாலும் - பிழைத்தாலும், உன்னை மறந்து—, உயிர் - (எனது) உயிர், கணம்பொழுதும் - கண்ணப்பொழுதாயினும், உய்யாது - பிழையாது; (எ - று.)

என்றது, எனக்குத் தாயினும் இன்றியமையாதவன் நீ என்றபடி. குழவி - இளமையையுடையது; குழ - இளமை, உரிச்சொல். “மழவுச் குழவு மிளமைப் பொருள்;” இ-பெயர்விருதி. உய்ந்தாலும் என்ற உம்மை, அது உய்தலின் அருமையை விளக்கிற்று. (எச)

எஉ. உயிரிறந்த பொய்க்கூட்டை யுற்ற ரெடுத்து
வயிரவிற கற்றீ மடுத்துப்—பெயரழியச்
சுட்டுநீ ருக்குமுன்னஞ் சொல்லீர் கருவைமன்றி
னட்டமிடுங் காலி னலம்.

(இ - ள்.) உயிர் இறந்த - உயிர் நீங்கின, பொய் கூட்டை - (நிலையில்லா மையாற்) பொய்யாகிய உடம்பை, உற்றார் - உறவினர், எடுத்து - எடுத்துக்கொண்டுபோய், வயிரம் விறகின் - வயிரம் பொருந்திய விறகுகளால், தீ மடுத்து - நெருப்புப்பற்றவைத்து, பெயர் அழிய - பேரும் அழியும்படி, சுட்டு - எரித்து, நீறு ஆக்கு முன்னம் - சாம்பலாக்குமுன்னமே [பிழைத்திருக்கும்பொழுதே], கருவை - திருக்கருவையில், மன்றில் - நடனசபையில், நடட்டமும் - திருநடனஞ் செய்கின்ற, காலின் - (சிவபிரான்) திருவடியின், நலம் - நன்மையை, சொல்லீர் - சொல்லித்ததியுங்கள்; (எ - று.)—நற்கதிபெறலா மென்றபடி. நடட்டம் - ந்ருத்த மென்னும் வடமொழியின் திரிபு.

பறவைக்குக் கூடுபோல உயிருக்கு உடல் சிலகாலத் தங்குதற்கு இடமாயிருத்தலால், ‘கூடு’ எனப்பட்டது; “கூடுவிட்டங், காலிதான் போயினபின்பு” என்றார் ஓளவையாரும். “காலன் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே, பாலுண் கடைவாய் படுமுன்னே-மேல்விழுந்தே, யுற்ற ருமுமுன்னே யூராச்சடுமுன்னே, குற்றலத்தானையே கூறு” என்பதனோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிடுக. (எஉ)

எ௩. நலனழிந்து நலவினைபோய் நாணழிந்து நல்ல
குலனழிந்து நல்குரவு கூர்ந்து—பலரிசுழ
நிற்ப ரனைத்துயிராய் நின்றானைத் தென்கருவைத்
தற்பரனைத் தாந்துதியார் தார்.

(இ - ள்.) அனைத்து உயிர் ஆய் நின்றானை - எல்லாவயிர்களின் வடிவமாய் நின்றவனும், தென்கருவை-தென்கருவையிலுள்ள, தற்பரனை - கடவுளுமாகிய சிவபிரானை, துதியாதார் - தோத்திரஞ் செய்யாதவர்,—நலன் அழிந்து - எல்லா கண்மைகளுங்கெட்டு, நல் வினை போய்-நல்லபுண்ணியமெல்லாம் அழிந்து, நாண்

அழிந்து - இலச்சை செட்டு, நல்ல குலன் அழிந்து - உயர்ந்த குலத்தின் பெருமை செட்டு, நல்குரவு கூர்ந்து - வறுமை மிகுந்து, பலர் இகழ் நிற்பர் - எல்லோரும் இகழும்படி நிற்பார்கள்; (எ - று.)

சிவபிரானைத் துதிப்பதற்கு நேரக்கூடிய தீமைகளை எடுத்துக் காட்டினர். தற்பான் = தத்பான்; தானே பரதேவதை. (எஃ)

எசு. தாரமனை மட்டுந் தனையறிந்தோ ஞர்மட்டுஞ்
சேருமுற வவ்வூர்த் தெருமட்டுஞ்—சார்வதன்றி
நங்கருவை யானென்ற நல்வினைபோற் செல்கதிரி
னெங்குமுத வாரே யிவர்.

(இ - ள்.) தாரம் - மனைவி, மனை மட்டும் - (இறந்தவனது) வீட்டு வாயில் வரையிலும், தனை அறிந்தோர் - அவனை அறிந்த நண்பர்கள், ஊர் மட்டும் - அவ்வூரெல்லாவரையிலும், சேரும் உறவு - பொருந்திய பந்துக்கள், அஊர் தெருமட்டும் - அந்தஊரின் தெருவரையிலும், சார்வது அன்றி - உடன் சென்று மீளுவதேயல்லாமல்,--நம் கருவையான் என்ற 'நமது கருவைப்பிரான்' என்று சொன்னதாலுண்டான, நல் வினைபோல - புண்ணியம்போல, இவர் - இம்மனைவி முதலியவர், செல் கதியின் எங்கும் - மறுமையிற் செல்லுங் கதிகளில் எல்லாம், உதவாரே - சென்று உதவமாட்டார்கள்; (எ - று.)

“மனையாளு மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந்தன் வாசல்மட்டே, யினமான சுற்ற மயானமட்டே வழிக் கேதுதுனை, தினையா மளவெள்ளவாகினு முன்பு செய்த தவந், தனையாள வென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே” என்றார் பட்டினத்துப்பிள்ளையாரும். உறவு - உறுதல்; சுப அசுப காலங்களில் வந்து நெருங்கு தல்; இத்தொழிற்பெயர் - உறவினர்க்கு ஆகுபெயர். (எசு)

எஃ. இவருறவ ரென்ப ரிவர்பகைஞ் ரென்ப
ரவரவராற் செய்வதொன்றங் காமோ—வெவரேனுந்
தேனெழுகும் பூங்களவார் செய்விப்ப தன்றியிந்த
மானிடரா லுண்டோ வசம்.

(இ - ள்.) இவர் உறவர் என்பர் - 'இவர் (எமக்கு) உறவினர்' என்று சொல்வார்கள்; இவர் பகைஞர் என்பர் - 'இவர் (எமக்குப்) பகைவர்' என்று சொல்வார்கள்; அவர் அவரால் - அவ்வம்மனிதர்களால், செய்வது ஒன்று - (தம் இஷ்டப்படி) செய்யப்படுவதொரு நண்மைதீமை, ஆமோ - உண்டாருமோ? எவரேனும் - எவராயினும் (அவர்களைக்கொண்டு), தேன் ஓழுகும் பூ களவார் - தேன்பெருகுகிற பூக்களையுடைய திருக்களாவின் கீழ்க்கடவுள், செய்விப்பது அன்றி - நண்மை தீமைகளைச் செய்விப்பதல்லாமல், இந்த மானிடரால் - இவ்வுலகத்து மனிதர்களால், (ஒரு நண்மையையாயினுந் தீமையையாயினுஞ் செய்ய), வசம் உண்டோ - சுவாதீனம் உண்டோ? (இல்லை யென்றபடி); (எ - று.)

ஒருவன் மறைந்துநின்று பிரதிமைகளைக் கூத்தாட்டுதல்போலக் கடவுள் மறைந்துநின்று பிராணிகளைக்கொண்டு எல்லாத் தொழிலுஞ் செய்விப்பவரென்பது கருத்து. அங்கு - அசை. (எஃ)

எக. வசமறுகித் துன்பம் வருத்தமெலிந் தாலு
மசையுறுநோய் கொண்டாலு மையா—விசையளிசேர்
தாமமறு வேணித் தமிழ்க்கருவை நாதாவன்
ஹமமற வாதடியே னு.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே ! இசை அளி - இசைபாடிதலையுடைய வண்டு
கள், சேர் - மொய்க்கின்ற, தாமம் - பூமாலிகள், அறு - நீங்காத, வேணி - சடை
யையுடைய, தமிழ் கருவை நாதா - தமிழ்வுழங்குங் கருவைக்கடவுளே!—துன்பம்
வருத்த - துன்பங்கள் வருந்தச்செய்தலினால், வசம் மறுகி - என்வசந்தப்பி [பர
வசமாகி], மெலிந்தாலும் - சோர்ந்தாலும், அசை உறு நோய் - கலக்கத்தருதற்குக்
காரணமான விபாதிகள், கொண்டாலும் - அடைந்தாலும், அடியேன் நா -(உன்)
அடியவனாகிய எனது நாக்கு, உன் நாமம் - உனது திருநாமங்களை, மறவாது -
(எப்பொழுதும்) மறக்கமாட்டாது; (எ - று.)

சிவிரானது திருநாமங்களை மறத்தற்குரிய துன்பக்காலம் நேர்த்தாலும்
நாக்கு அவற்றை உச்சரித்தலை மறவாது எனத் தமது நாவின் சிவநாமோச்சாரணப
யிற்சிமிகுதியை விளக்கியவாறு. அசை - கலக்கம்; முதனிலத்தொழிற்பெயர்.
இயல்பாகத் தேவர்கள் மாலையில் வண்டுகள் மொய்க்கா என்பது நூற்றுணிபாயி
னும், இங்கே மொய்ப்பது கடவுளின் திருவருளின் சிறப்பினு லென்க. (எசு)

எஎ. நாவுக் கழுகுனது நாம நயந்துரைக்கும்
பாவுக் கழுகுனையே பாடுவது—நாவில்
கலைக்கழுகுன் ஞானங் கருவையா னேயென்
றலைக்கழுகு நின்கமலத் தாள்.

(இ - ள்.) கருவையானே!—என் - எனது, நாவுக்கு - நாவிற்கு, அழகு -
அழகைத்தருவது, உனது—, நாமம் - திருநாமங்களை உச்சரித்தலாம்; நயந்து
உரைக்கும் - விரும்பிப்பாடுகின்ற, பாவுக்கு - பாடல்களுக்கு, அழகு—, உனையே
பாடுவது - உன்னையே புகழ்ந்துபாடுவதாம்; தா இல் - குற்றமில்லாத, கலைக்கு -
கல்விக்களைக் கற்றற்கு, அழகு—, உன் ஞானம் - உன்விஷயமான அறிவைப
பெறுதலாம்; தலைக்கு—, அழகு—, நின் கமலம் தாள் - உனது திருவடித்தாமரை
யைச் சூடுவதாம்; (எ - று.)

தா - உரிச்சொல். 'உன்ஞானம்' என்றது, சிவஞானத்தை. (எஎ)

எடி. தாளா லெனது தலையெழுத்தை யுஞ்சிதைத்து
மீளா வடிமை விலையெழுதி—யாளா
யுளவருத்தந் தீர வுவந்தெனைவந் தாண்டான்
களவனத்தி லொப்பனைபா கன்.

(இ - ள்.) கள வனத்தில் - களாவனத்தில் எழுந்தருளிய, ஒப்பனைபாகன் -
ஒப்பனையம்மையை இடப்பக்கத்திலுடைய சிவன்,—தாளால்-(தன்) திருவடியை
வைத்தலால், எனது தலை எழுத்தையும் சிதைத்து - என் தலையில் விதித்து எழு

தின எழுத்துக்களையெல்லாம் அழித்து, மீளா அடிமை வில எழுதி - (என்றும்) மீண்டுபோக வொண்ணாத அடிமையாக விலப்பட்டவனாக எழுதி, ஆள் ஆய் - (அவனுக்கு) அடிமையாய், உளம் வருத்தம் தீர - (என்) மனவருத்தம் எல்லாந் தீரும்படி, எனை - என்னை, வந்து—உவந்து - மகிழ்ந்து, ஆண்டான் - அடிமை கொண்டான்; (எ - று.) (எஅ)

எஃ. கன்னற் சிலைவளையக் கால்வளைய நேர்புருவ வன்னமனை யார்கலவிக் காளாதி—முன்னித் திரிந்ததெல்லாம் போதுமப்பா தென்கருவை வேந்தே பரிந்தடிமை கொள்வாயிப் பால்.

(இ - ள்.) அப்பா - சுவாமியே! தென் கருவை வேந்தே - தென்கருவைத் தலைவனே!—கன்னல் சிலை வளைய - (மன்னத்தனது) கருப்புவிழ் (போருக்கு) வளையும்படி, கால் வளைய நேர் - அடிவளைதற்கு நேர்கிற, புருவம் - புருவத்தை யுடைய, அன்னம் அனையார் - (நடையால்) அன்னத்தைப்போன்ற மகளிரது, கலவிக்கு - புணர்ச்சியால்தரும் இன்பத்திற்கு, ஆள் ஆகி - அடிமைப்பட்டவ னாய், முன்னி - (அதனையே எப்பொழுதுஞ்) சிந்தித்து, திரிந்தது எல்லாம் - (அதன்பொருட்டு) அலைந்ததெல்லாம், போது—; இப்பால் - இப்பொழுதாயி னும், பரிந்து - அருள்வைத்து, அடிமை கொள்வாய் ; (என்னை) ஆட்கொள்வா யாக; (எ - று.)

மங்கையர்புருவஞ் சிறிதுவளைந்த மாத்திரத்தில் மைந்தரெல்லாம் காமநோ யுறுவரென்பது, முதலடிக்குக் கருத்து. இனி, காமனது கருப்புவிழ்லுந் தோற் கும்படி கால்வளைகிற புருவ மென்றுமாம். 'கால்வளையுமின்புருவத்து' என்றும் பாடம். கலவி - கலத்தல்; தொழிற்பெயர்: வி - விருதி. திரிந்தது எல்லாம் - ஒரு மைப்பன்மைமயக்கம். (எஃ)

அஃ. பாலன் பசிக்குரங்கிப் பாற்கடலை யீந்தருளு நீல மணிமிடற்ற னீயன்றோ—சோலைதொறுந் தேனிரங்குந் தென்கருவைச் செல்வா கொடுந்துயரால் யானிரங்க நீயிரங்கா யென்.

(இ - ள்.) சோலை தொறும் - எல்லாச்சோலைகளிலும், தேன் இரங்கும் - வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற, தென்கருவை செல்வா - தென்கருவையிலெழுந்தருளிய செல்லனே! பாலன் பசிக்கு இரங்கி - வியாக்கிரபாதமுனிவரது குமாராகிய உப மங்குமகாமுனிவரது பசினோபைக் கண்டு இரக்கங்கொண்டு, பால் கடலை ஈந்தரு ளும் - பாற்கடலை (ப்பருகும்படி அவருக்கு) அளித்தருளிய, நீல மணி மிடற் றன் - நீலஇரத்தினம்போலும் கரிய ஸ்ரீகண்டத்தை யுடையவன், நீ அன்றோ—? நீ-அப்படிப்பட்ட அருளுடைய நீ, கொடு துயரால் யான் இரங்க - கொடியதுன் பங்களால் நான் வருந்த, இரங்காய் - (என்பக்கல்) இரக்கங்கொள்ளுகிறாயில்லை; என் - (இதற்கு) யாதுகாரணம்? (எ - று.)

முதலடியிற் குறித்த கதை:—வியாக்கிரபாதமுனிவர் தமது தந்தையின் கட்டளைப்படி வசிட்டமாமுனிவரது உடன்பிறந்தவரே மணஞ்செய்துகொண்டு உபமயுவென்னும் குமாரரைப் பெற, அக்குழந்தையை மாமனாகிப் வசிட்டரும் அவர்மனைவியான அருந்தியும் எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தமது பர்ணசாலையிற் காமதேனுவின் பாலை ஊட்டி வளர்த்துவருகையில், ஒருநாள் தந்தையாரான வியாக்கிரபாதரும் அவர்மனைவியாரும் அன்பினிற் சென்று அக்குழந்தையைத் தமது பர்ணசாலைக்கு எடுத்துக்கொண்டிவந்து தமக்குப் பால் கிடைப்பாமையால் மாவை நீரிலேகரைத்து ஊட்ட, அதனை அக்குழந்தை உட்கொள்ளாது உயிழந்து விட்டுக் காமதேனுவின் பாலக் கருதி விரும்பி யழ, கல்லாஜாட்டிச் சமாதானப் படுத்த வழியில்லாமல் அக்குழந்தையைத் தந்தை சிவசன்னிதானத்திற் கொண்டு விட, அங்கு அக்குழந்தை பசியாற்றாது அழுது சிவபிரானருளார் பாற்கடலைப் பெற்று உண்டு வளர்ந்தது என்பதாம். (அ)

அக. இரங்கா யெனினு மிரங்கிலும்யான் வேண்டும்

பரங்காண் கருவைப் பானே—நிரந்தரமு

மிற்கணவ னீத்தாலு நீங்கா திருக்குமொரு

பொற்புடைய கற்புடையான் போல்.

(இ - ள்) கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, பானே - மேம்பட்ட வனே! இல் - இல்வாழ்க்கைக்குரிய, கணவன் - புருஷன், நீத்தாலும் - விட்டிட டாலும், நிரந்தரமும் - எப்பொழுதும், நீங்காதிருக்கும் - (அவனைவிட்டு) நீங்காம லிருக்கிற, ஒரு—, பொற்பு உடைய - நற்குண நற்செய்கைகளே யுடைய, கற்பு உடையான் போல் - கற்பு நிலைமையையுடைய மனைவிக்குப்போல, (நீ), இரங் காய் எனினும் - (என்பக்கல்) இரக்கங்கொள்ளாமற்போனாலும், இரங்கினும் இரக்கங்கொண்டாலும், யான் வேண்டும் பரம் - நான் விரும்பி அடையுங்கடவுள், (எனக்கு நீயே யாவை); (எ - று.)—காண் - தேற்றம்.

அணைத்தாலும் அடித்தாலும் கற்புடைய மனைவிக்குக் கணவனை யன்றி வேறொரு கதியில்லாதவாறுபோல, இரங்கினாலும் இரங்காவிட்டாலும் எனக்கு உன்னையன்றி வேறுகதி இல்லை என்றதாம்; “கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன் றான் செய்திடினுங், கொண்டானை யல்லா லறியாக் குலமகன்போல், விண்டோய் மதிப்புடைகும் வித்துவக்கோட் டம்மா னீ, கொண்டாளா யாகினு முன் குரை கழலே கூறுவனே” என்றார் பிறபெரியாரும். (அக)

அஉ. கற்பங் கடந்து கடவுளராய் வாழ்வரோ

பொற்பங் கயன்முதலாம் புத்தேளி—ரற்புதமே

தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவை நாதனார்

வெவ்விடத்தை யுண்ண விடின்.

(இ - ள்.) தெவ் அடக்கு - பகைவர்களை அடங்கச் செய்கின்ற, சூலத்தார் - சூலாயுதத்தை யுடையவராகிய, தென் கருவை நாதனார்—, வெம் விடத்தை - கொ டிய (பாற்கடலில் தோன்றிய) விஷத்தை, உண்ணாவிடின் - புசித்தருளாவிட்

டால், பொன் பங்கயன் முதல் ஆம் - அழகிய தாமரையில் தோன்றிய பிரமன் முதலாகிய, புத்தேளிர் - தேவர்கள், கற்பம் கடந்து. - அநேக கல்பகாலங்களைக் கழித்து அப்பாலும், கடவுளர் ஆய் - தேவர்களாய், வாழ்வரோ - வாழ்வார்களோ? [வாழார்]; அற்புதமே - (இது) ஒரு ஆச்சரிடமோ? (எ - று.)

கற்பம் - காலத்தின் ஒரு பெரும் பங்கு. பகைமை யுணர்ந்தார் தெவ் என்னும் உரிச்சொல், பகைவர்க்கு ஆகுபெயர். “வானவர் இந்திரன் இந்திரை கேள்வன் மறைவிரிஞ்சன், தானவரென்று புகல்வதுண்டோ சமரிற் சிலையாந், கானவ நெற்றுங் களவீச ரன்று கடல்விடத்தைப், போனகமாக வருதுசெய்யா விடிந் பூதலத்தே” என்றது காண்க. (அஉ)

அரு. விடக்குடலிற் புக்கு விரிந்தவிருண் மாயைத் தொடக்கமுத்த ஞானச் சுடரை—நடத்திற் நிலைமைபெற்ற தென்கருவைத தாணுவைக்கண் டுள்ள நிலைமைபெற்றே னீடேறி னேன்.

(இ - ள்.) விடக்கு உடலில் - (எனது) மாம்சமயமான [இழிவாகிய] உடம்பினுள்ளே, புக்கு - வந்து எழுந்தருளி, விரிந்த - அங்குப் பரவியுள்ள, மாயை - அவிச்சையாகிய, இருள் - இருளின், தொடக்கு - சம்பந்தத்தை, அறுத்த - போக்கியருளிய, ஞானம் சுடரை - அறிவுமயமான விளக்காக வுள்ளவனாகிய, நடத்தில் நிலைமை பெற்ற தென் கருவைத் தாணுவை - திரு நடனத்தில் மேன்மையைப்பெற்ற தென்கருவைச் சிவபிரானே, கண்டு - தரிசித்து, உள்ளம் நிலைமை பெற்றேன் - (யான்) மனம் (பல வழிகளிலுஞ் செல்லாமல்) ஒரு வழிப்படப்பெற்றேன்; (அதனால்), ஈடேறினேன் - கடைத்தேறினேன்; (எ-று.)

நடம் - வடசொல். ‘நிலைமைபெற்றே னீடேறி னேன்’ என்றதில், வரிவடிவை நோக்காது ஒலிவடிவினால் நகரத்துக்கு நகரம் மோனையாயிற்று. (அரு)

அசு. ஏறுபட்டுங் கல்லா விருஞ்சிலையா லெற்றுண்டு மாறுகட்ட மாற்றா லுடிபுண்டு—மூறுபட்ட வாதையா லோகருவை வாணனே பொன்மேனி பாதியாய்த் தேய்ந்தாய் பகர்.

(இ - ள்.) கருவை வாணனே - கருவையில் வாழ்பவனே! நீ—, கல்லால்- (சாக்கியநாயனாரால் எறியப்பட்ட) கல்லினால், ஏறுபட்டும் - அடிக்கப்பட்டும், இரு சிலையால் - (அருச்சுனனது) பெரிய வில்லினால், ஏற்றுண்டும் - அடிக்கப்பட்டும், மாறு கட்ட மாற்றல் - பகைவரை அழித்த (அரிமர்த்தன பாண்டியனது) பிரம்பினால், அடிபுண்டும் - அடிபட்டும், ஊறு பட்ட - புண்பட்டதனாகிய, வாதையாலோ - வருத்தத்தினாலோ, பொன் மேனி பாதியும் தேய்ந்தாய் - அழகிய திருமேனி பாதியாகித் தேய்ந்துவிட்டாய்; பகர் - சொல்லு? (எ-று.)

உமாதேவி பிருங்கிமுனிவரால் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தவஞ்செய்து சிவபிரானது திருமேனியின் ஓர்பாகத்தில் இடைவிடாது தான் உடனுறைதலைக்குறித்து, கல்லாலெறிபடுதல் முதலிய வாழை

னால் திருமேனி பாடியாகத்தெய்ந்ததென வேறொருகாரணங்கற்பித்துக்கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும். அரிமர்த்தன னென்னும் பெயருக்குப் பகைவரை அழிப்பவனென்று பொருளாதலால், அவனது தன்மையைப் பிரம் பின்மேலேற்றி, 'மாறுகட்டமாறு' என்றார்; இனி, உவமைநீங்கிய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கட்ட - களைந்த; இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்: கள் - பகுதி, ட் - இடைநிலை, அ - விருதி. 'மாறுபட்ட' என்றும் பாடம். வாதை - பாதா என்னும் வடமொழியின் திரிபு. வாணன் - வாழ்நன் என்பதன் மரூஉ. (அச)

கல்லாலெறியுண்ட கதை:—திருச்சங்கமங்கையில் வேளாளர் குலத்தில் உதித்த ஒருவர் பௌத்த சமயத்திற் பிரவேசித்து அது சர்சமயமன் றென்று தெளிந்து பரமசிவனே பதியென்று அறிந்து அச்சாங்கியசமய வேஷத்தைத் துறவாமலே தினந்தோறஞ் சிவலிங்கத்தைத் தரிசனஞ் செய்தபின்பே போச னஞ் செய்யவேண்டு மென்று விரும்பிச் சமீபத்தி லிருக்கிற ஒரு லிங்கத்தை னாடோறுந் தவறாமல் தரிசித்து அருகிற் கிடக்குங் கல்லே யெடுத்து அன்பிடுகேடு அதன்மேல் எறிந்து அருச்சித்துவர, ஒருநாள் பரமசிவன் உமாதேவியாரோடும் இடபாருடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றிக் காட்சிதந்து, அவரைத் தமது திருவடி யிற் சேர்த்தருளினார் என்பதாம்.

சிலையாலெற்றுண்ட கதை:—பாசுபதாஸ்திரம் பெறும்பொருட்டுச் சிவ பிரானேநோக்கித் தவஞ்செய்த அருச்சுனை அழிக்கத் துரியோதனனேவலாற் பன்றிவடிவாய்வந்த மூகசாரன்மேல் வேடவடிவாய்வந்த சிவபெருமான் அம் பெய்ய, அது பிளக்குமுன்னே அருச்சுனை அம்பொன்றுஎய்து வராகத்தைவழி த்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவர்க்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியின் வில்நாணியை அறுக்க, பார்த்தன் விற்கமுந்தால் கடவுளது முடியில் அடித்தவள விலே, சிவபிரான் தமது நிறுளுபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டுகோ ளின்படி அம்புமுதலியவற்றை அருளிப் போயினர் என்பதாம்.

மாற்றலடியுண்ட கதை:—வாதவூரடிகளை வருத்தியதன்பொருட்டு அரிமர்த் தனபாண்டியன்மீது உண்டான கோபத்தாற் சிவபெருமான் வையையாற்றை அவன்நகர்மேல் ஏவ, அந்நதி மதுரையை அழிக்குமாறு பெருகிவர, அந்நகரத்தார் யாவரும் அரசன்கட்டளைப்படி கூலிபாட்கள் வைத்துக் கரைகோலுகையில், சோமசுந்தரக்கடவுள் பிட்டுவிறுண்ணும் வந்தியென்னும் மலட்டுக்கிழவிக்குத் தன்கருணையினால் வேலைபாளாக வந்து அமர்ந்து அவள்சமைத்த பிட்டுஎன்னும் உணவையே கூலியாகக்கொண்டு அதனைத் தின்றுகொண்டே முடியின்மேற் கூடையில் மண்ணைச் சுமந்து கொண்டிபோய்க் கொட்டி அவளது பாகத்துக்கு உரிய கரையைக் கட்டாது திருவினையாடல்செய்ய, அதுகண்ட பாண்டியன் தனதுகைப்பிரம்பினால் அடித்த மாத்திரத்தில் சிவபிரான் மறைந்தருள, கரை கட்டப்பட்டது என்பதாம்.

அரு. பகர வருமெழுத்திற் பால்வண்ண நினை
யகரமுத லைம்பத்தொன் றாக்கிப்—புகலாதே
யஞ்செழுத்தா னென்பதென் னாதி மறைமுதலா
னெஞ்சமுத்தி வாழு நிலம்.

(இ - ள்.) பால்வண்ண—! ஆதி - பழமைபாகிய, மறை முதல் - வேதங்கள் முதலிய, தூல் - சாஸ்திரங்களை, நெஞ்ச அழுத்தி - மனத்திற் பதியவைத்து, வாழும் - வாழ்கிற, நிலம் - நிலவுலகத்துள்ள பெரியோர், நினை - உன்னை, பகர வரும் எழுத்தில் - சொல்லப்பட்டுவருகிற எழுத்துக்களில், அகரம் முதல் ஐம்பத்தொன்று ஆக்கி புகலாதே - அகரம்முதலிய ஐம்பத்தொரு அக்ஷரங்களையு முடையவற்றைச் சொல்லாமல், அஞ்ச எழுத்தான் என்பது - ஐந்துஅக்ஷரங்களை யுடையவென்று சொல்வது, என் - யாதகாரணம்; (எ - று.)

நீ பஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மாத்திரமே யன்றிச் சகலாக்ஷரத்துக்கு முரியவென்றபடி. என்றது, கடவுள் எல்லா வெழுத்துக்களின் வழிவழிக வுள்ளவென்றும், எல்லா வெழுத்துக்களிலும் ஐந்தெழுத்துச் சிறந்ததென்றுங் கூறியதாம். வடமொழியில் உயிரெழுத்துப் பதினொன்றும், மெய்யெழுத்து முப்பத்தைந்தும் ஆக எழுத்து ஐம்பத்தொன்று என அறிக. உலகமென்பதுபோல, நிலம் என்பது - இங்கே உயர்ந்தோரை உணர்த்திற்று. (அகி)

அக. நிலத்திற் பிறந்துடனே நீர்தோய் பசுமட்
கலத்திற் சிதைபுமிந்தக் காய—நலத்திற்
கடியேறு பூங்களவிற் கண்ணுதலே மீள
வடியேன் சுமவா தருள்.

(இ - ள்.) நலத்தின் - எல்லாநன்மைகளையுநதவல்ல, கடி. ஏறு பூ களவில் - வாசனையிருந்த பூக்களையுடைய திருக்களாவின்மேலுள்ள, கண் துதலே - நெற்றியில் திருக்கண்ணையுடைய கடவுளே! நிலத்தில் - பூமியில், பிறந்து - தோன்றி, உடனே - விரைவிலே, நீர் தோய் பசு மண் கலத்தின் - நீரை நெடுங்காலம்பெய்து வைத்த பசிய மண்பாத்திரம்போல, சிதைபும் - அழிந்துபோந்தன்மையதாகிய, இந்த காயம் - இந்த உடம்பை, மீள - மீண்டும், அடிபென்—, சுமவாது - எடுக்காமல் [பிறப்பற்று முத்திபெறும்படி], அருள் - அருள்செய்வாயாக; (எ - று.)

“பசுமட், கலத்து னீர் பெய்திரீஇ யற்று” என்றார் திருவள்ளுவரும். இவ்வுவமை, சிறிதேனும் நிலைத்திராமல் உடனே சிதைதலை விளக்கும். பசுமை - ஈரத்தின்மேலது. கண்ணுதல் - அன்மொழித்தொகை. (அச)

அள. அருளுதவுந் துன்ப மகற்றியறி வாக்குந்
தெருளுதவும் வீட்டின்பஞ் சேர்க்கு—மருவார்
புனக்களவைக் கோயில்கொண்ட புண்ணியனென் றோத
மனக்களவைத் தீர்க்கு மருந்து.

(இ - ள்.) மரு ஆர் - வாசனை மிகுந்த, புனம்-வனத்தில்தோன்றிய, களவை - திருக்களாவை, கோயில் கொண்ட - இருப்பிடமாகக் கொண்டருளிய, புண்ணியன் - பரிசுத்தமூர்த்தி, என்று ஒத - என்று (ஒருகால்) சொல்ல, —மனங்களவை தீர்க்கும் மருந்து-மனத்திலுள்ள மயக்கமாகியநோயைஒழிக்கிற மருந்தாகிய சிவம், அருள் உதவும் - கருணையைச் செய்யும்; துன்பம் அகற்றி - பிறவித்துன்பங்களை ஒழித்து, அறிவு ஆக்கும் - தத்துவஞானத்தை உண்டாக்கும்; தெருள் உதவும் -

(அதனால்) தெளிவை உண்டாகச்செய்யும்; வீடு இன்பம் சேர்க்கும் - முத்தியின்பத்தை அடைவிக்கும்; (எ - று.)

உடலுக்கு நேரும் நோயையாத் திரம் நீக்கும் மருந்துபோலன்றி, உயிர்க்கு நேரும் எல்லாத்துன்பங்களையும் சுவபிரான் நீக்குவ தென்பதாம். (அஎ)

அடி. மருந்தா லொழியா மனத்துன்ப நோயா

யிருந்தா லுனையெவ்வா நேத்தித்—திருந்துபுகழ்ச்

சொன்மலை சாத்துவேன் சொற்கருவை யாய்கடுக்கைப்

பொன்மலை மார்பா புகல்.

(இ - ள்.) சொல் - புகழையுடைய, கருவையாய் - திருக்கருவையானே! கடுக்கை பொன் மலை மார்பா - லொன்னிறமான கொன்றைபூ, மாலையை யணிந்த திருமார்பையுடையவனே! மனம் துன்பம் மனத்தின் கவலைகள், மருந்தால் ஒழியா நோய் ஆய் - மருந்தினால் தீராத நோயை ஒத்து, இருந்தால் - வருத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தால் [இருத்தலால் என்றபடி], உனை உன்னை, ஏத்தி - துதித்தா, திருந்து புகழ் சொல் மலை - குற்றமில்லாத (உனது) புகழைப் பாடுகிற சொல்லால் தொடுக்கும் பாமாலையை, எ ஆறு - எப்படி, சாத்துவேன் - (உனக்குச்) சமர்ப்பிப்பேன்' புகல் - சொல்லு; (எ - று.)

மனக்கவலையற்று எப்பொழுதும் உன்னையே துதித்துப் பாடும்படி அருள வேண்டு மென்பதாம். (அஅ)

அக. புகையுந் தழற்கண்ணிற் பொங்குசினத் தாலே

பகைகொண்டு நாலபடர் பற்றி—பிகவுந்

தணவாத் துயர்தருமுன் றண்களா விசன்

கணநா தனைமனமே காண்.

(இ - ள்.) மனமே - நெஞ்சே!—கால படர் - யமதுதர்கள், பொங்கு சினத் தாலே - மிகுந்த கோபத்தால், புகையும் தழல் கண்ணின் - புகைகின்ற நெருப்புப்பொறியை வீசுகிற கண்களோடு, பகைகொண்டு - விரோதங்கொண்டு வந்து, பற்றி - (என்னைப்) பிடித்து, தணவா துயர் - நீங்காததுன்பத்தை, மிகவும் தரும் முன் - மிகுதியாக (எனக்குச்) செய்தற்குமுன்னமே, கணங்காதன்-பிரமதகணங்களுக்கும் தலைவனாகிய, தண்களா ஈசனை - குளிர்ந்த திருக்களாவின்நீழ்க் கடவுளை, காண் - தியானிப்பாயாக; (எ - று.)

கணங்களாவார் - எப்பொழுதுஞ் சிவனுடனிருந்து உபசரிக்குஞ் சன்முகந்தி, மகாகாளன், பிருங்கி முதலிபவர். (அக)

கூடு. காவென்றுஞ் சங்கென்றுங் கார்முசிலென் றங்கவர்மேற்

பாவென்றும் பாடப் பதந்தெரிந்த—நாவென்றுந்

தன்னைப்பா விக்கத் தமிழ்க்கருவை நாதனா

ரென்னைப்பா வித்தாரிப் பார்.

(இ - ள்.) தமிழ் கருவை நாதனார்—, இ பார் - இவ்வலகத்தில், கா என்றும்- (நினைத்ததைக் கொடுத்தலால்) கல்பக விருகாமென்றும், சங்கு என்றும் - (அள

வல்லாமல் தருதலால்) சங்கினுருவமாய்க் கிடக்குஞ் சங்கநிதியென்றும், கார் முகில் என்று - (கைம்மாறு கருதாமல் ஈதலால்) காளமேகமென்றும், அங்கு - அங்கங்கே, அவர் மேல் - அத்தந்தச் செல்வவான்கள் விஷயமாக, பா - பாடல்களை, என்றும் - எப்பொழுதும், பாட - பாடுவதற்கு, பதம் தெரிந்த - சொற்களை அறிந்த, நா-(எனது) நாக்கு, என்றும்-எங்காளும், தன்னை-தன்னையே, பாவிக்க - துதிக்கும்படி, என்னை - , பாவித்தார் - அடிமையாக நினைத்தார்; (எ-று.)

‘கார்முகிலென்று’ என்பதில், எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ‘நாத னர்,’ ‘பாவித்தார்’ என்றவற்றுக்கு ஏற்ப, ‘தம்மை’ என்மையில் ‘தன்னை’ என்றது- ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். ‘பாவித்தார்’ என்றும், ‘இப்பால்’ என்றும் பாட முண்டு. (கூ0)

கூக. பருவ மழைத்துளியைப் பார்ப்பதுபோ னாயே
ஹருதி யுணங்கி யுடைந்தே—னரிவையுமை
வல்லவனே தென்கருவை வள்ளலே நீயுதவு
நல்லருளைப் பார்த்திருந்து நான்.

(இ - ள்.) உமை அரிவை வல்லவனே - உமாதேவியின் கணவனே! தென் கருவை வள்ளலே - தென்கருவையிலுள்ள வரையாது கொடுப்பவனே! பருவம் மழை துளியை - பெய்யும்பருவத்துப் பெய்கிற மேகத்தின் நீர்த்துளியை, பார்ப்பதுபோல - (யாவரும்) எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, நாயேன் - நாய்போற் கடைப் பட்டவனாகிய, நான்—, நீ உதவும் நல் அருளை - நீசெய்யும் நல்லகருணையை, பார்த்து இருந்து - எதிர்பார்த்திருந்து, உருகி மனமுருகி, உணங்கி - ஓசிந்து, உடைந்தேன் - நெகிழ்ந்தேன்; (எ - று.)

“வான்பார்க்கும் பைங்கூழ்போல் வானா வுனதருளே, யான்பார்க்க நீபார்த்திரங்கினாய்” என்றார் பிறருள். அரிவை - தெய்வப்பெண்; இங்கே பருவப்பெயரன்றிக்கேவந்த பொதுப்பெயர் வல்லவன்-வல்லபன்; பிரியமுள்ளவன். (கூக)

கூஉ. இருக்குந் திருக்கோயி லேழையே நெஞ்சோ
மருக்கொள் கயிலை வரையோ—திருக்களவோ
சோதிமணி மன்றோ சுடர்விசும்போ பால்வண்ண
வோது மறையோ வுனக்கு.

(இ - ள்.) பால்வண்ண—! உனக்கு—, இருக்கும் திரு கோயில் -¹ எழுந்தருளியிருக்கும் மேன்மையான இடம், ஏழையேன் நெஞ்சோ - அறிவில்லாத எனது மனமோ? மரு கொள் கயிலை வரையோ - அழகைக்கொண்ட ஸ்ரீகைலாச கிரியோ? திரு களவோ - திருக்களாமமோ? சோதி மணி மன்றோ - ஒளியை யுடைய அழகிய சிதம்பரசனையோ? சுடர் விசும்போ-ஒளியையுடைய மேலுள்ள முத்தியுலகமோ? ஒதும் மறையோ - ஒதப்படுகிற வேதமோ? (எ - று.)

சிவபெருமானை அடிடேன் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி அப்பெருமான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனதுமனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றன நென்பது தோன்ற இங்ஙனங் கூறினர். கடவுள் அடியார் மனத்திலும், கைலயிலும், களவிலும், மன்றிலும், விசும்பிலும், மறையிலும்

எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்றபடி; “உணங்குந்தவத்தர் கருத்திலும் வேதத்தினுச்சியிலு, மணங்கொண்ட சோலைக் கயிலாயவெற்பிலு மாமறையோர், கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம்பலத்துங் கருவையிலு, மிணங்கும் பொருளென் னிதயாரவிர்த்தத் திருக்கின்றதே” என்றார் கவித்துறையந்தாதியிலும்.(கஉ)

கூங். உனக்கடிமை நானல்லா துண்டுபல ரேனு

மெனக்குநீ யல்லாமல் யாரே—நினைக்கனிவா

னானழைத்தே னென்றாலு நற்கருலாவ யானேநீ

தானழைத்தா லன்றோ தரம்.

(இ - ள்.) நல் - நல்ல, கருவையானே—! உனக்கு—, அடிமை - அடியவர், நான் அல்லாது - என்னை யல்லாமல், பலர் உண்டு ஏனும் - பலர் உளராயினும், எனக்கு—, நீ அல்லாமல்—, யாரே - (வேறுகதி) யாவருளார்? [எவருமில்லை]; நினை - உன்னை, கனிவால் - கனிந்த அன்பினால், நான்—, அழைத்தேன் என்றாலும் - அழைத்தேனாயினும், நீ—, அழைத்தால் அன்றோ - (என்னை) அழைத்தருளினாலன்றோ, தரம் - தருதி; (எ - று.)

உனக்கு என்னைப்போல அடியார்கள் பலருளென்பதையும், எனக்கு உன்னைப்போல வேறுகதியில்லையென்பதையும் விளக்கியவாறு. தான் - அசை. கனிவு - தொழிலாகுபெயர். (கக)

கூச. தரம்பிரித்துக் கொள்ளுந் தமிழ்ப்பாடல் கொண்டு

வரம்பிரித்து வாழ்வு வழங்கின்—விரிந்தலிவா

வேணிவைத்த தென்கருவை வெள்ளைவள்ள லேயுனக்கு

நீணிலத்தி லுண்டோ நிகர்.

(இ - ள்.) விரிந்த லிவா - ஒளிபரவிய சந்திரனை, வேணி வைத்த - சடையிலே வைத்தருளிய, தென் கருவை - தென்கருவையிலுள்ள, வெள்ளை - வெண்ணிறமுடைய, வள்ளலே - வரையாதுகொடுப்பவனே! தரம்பிரித்து கொள்ளும்-தன்மைகளை வகுத்து ஆராய்ந்து கொள்ளப்படுகின்ற, தமிழ் பாடல் - (எனது) தமிழ்ப்பாடல்களை, கொண்டு - (நீ) ஏற்றுக்கொண்டு, வரம் பிரித்து - (யான் வேண்டும்) வரங்களைத் தனித்தனி கூறுசெய்து கொடுத்து, வாழ்வு வழங்கின் - பேரின்ப வாழ்க்கையையும் (எனக்கு) அருளினால் [அருளுதலினால் என்றபடி], உனக்கு—, நீள் நிலத்தில் - பெரிய பூமியில், நிகர் உண்டோ - ஒப்பு உளதோ? (எ - று)—இல்லை யென்றபடி.

தரம் - சொல், பொருள், தொடை, நடை, துறை, அணி முதலியவற்றின் தன்மைகள். வரம்பு இரித்து எனப் பதம்பிரித்து - யோகிகளுக்கே முத்தியைக் கொடுப்பதென்னும் வரம்பை அழித்து என்றுங் கொள்ளலாம். (கச)

கூட. நிகரற்ற தென்கருவை நித்தனெனை யானுந்

தகரக் குழலி தலைவன்—சகமடுத்த

வெள்வடிவ நெந்தை விளங்கியுறை யுங்கோயிற

கள்வடியுந் தண்பூங் களா.

(இ - ள்.) நிகர் அற்ற - ஒப்பில்லாத, தென் கருவை - தென்கருவையி லுள்ள, நித்தன் - (பிறப்பிறப்பில்லாமல்) என்றும் ஒருபடியா யிருப்பவனும், எனை ஆளும் - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற, தகரம் குழவி தலைவன் - தகரமரத் தின் சாந்தை யணிந்த கூந்தலையுடைய உமாதேவியின் கணவனும், சகம்அடுத்த- உலகமெல்லாஞ் சரணமாக அடைகிற, வென் வழுவன் - வெண்மையாகிய உருவ முடையவனுமாகிய, எந்தை - எமதுசுவாமி, விளங்கி உறையும் - எழுந்தருளி விளங்குகிற, கோயில்-இடம், கள் வடியும் தண் பூ களா - தேவொழுக்குங் குளிர்த் த பூக்களையுடைய திருக்களாவாம்; (எ - று.)

நித்தன் - நித்யன். தகரமென்னும்மரத்தின் பெயர், அதன் சாந்துக்கு ஆகு பெயர்; இது, ஐந்து விரைகளி லொன்று. சகம் - ஐகத். (கடு)

கூக. களவிட்ட நெஞ்சாற் கருவையாய் நின்சீ ரளவிட் டுனைத்துதிப்பே னல்லே—னுளவிட்டம் பெற்றதின்றி நாயேனும் பித்தாய்ப் பிதற்றுபுன்சொல் குற்றமின்றி நன்றிதெனக் கொள்.

(இ - ள்.) கருவையாய் - திருக்கருவையானே! (யான்), களவிட்ட - வஞ் சனை பொருந்திய, நெஞ்சால் - மனத்தினால், நின் சீர் - உனது புகழை, அள விட்டு - இவ்வளவினதென்று அறிந்து, உனை - உன்னை, துதிப்பேன் அல்லேன்- தோத்திரஞ் செய்யுந் தன்மையுடைய னல்லேன்; நாயேன் - நாய்போற் கடைப் பட்டவனாகிய யான், உளம் இட்டம் பெற்றது இன்றி - மனத்தில் பக்தி பொருந் திய தில்லாமலே, பித்து ஆய் - பயித்தியம்பிடித்தவனை யொத்து, பிதற்று - பிதற்றுகிற, புல் சொல்லும் - இழிவான சொல்லையும், குற்றம் இன்றி நன்று இது என - குற்றமில்லாமல் நல்லது இது யென்று, கொள் - அங்கீகரித் தருள் வாயாக; (எ - று.)

இட்டம் - இஷ்டம். இழிவு சிறப்பும்மை, மாற்றப்பட்டது. (கக)

கூக. கொள்பவனா னீயே கொடுக்குமவன் கொள்பொருட்டால் விள்வதென் கைம்மாறு வேண்டுமோ—வுள்வதென்கொ றேனிறைகொன் றைச்சடிவச் செல்வக் களவீச பாணிறமெய் கொண்டாயிப் பார்.

(இ - ள்.) தேன் நிறை கொன்றை சடிவம் செல்வம் கள வீச - தேன் நிறை த்த கொன்றைப்பூவை யணிந்த கடையையுடைய எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் உரிய திருக்களாவின்நீழ்க் கடவுளே! பால் நிறம் உ - ய் கொண்டாய் - பால்போ ன்ற திருநிறத்தையுடைய திருமேனியை யுடையவனே!—கொள்பவன் நான் - (எல்லா இன்பங்களையும் உன்னிடம்) பெற்றுக்கொள்பவனாவேன் யான்; நீயே கொடுக்குமவன்-(அவ்வின்பங்களை யெல்லாம்) கொடுத்தருளுபவன் நீயேயாவை; கொள் பொருட்டு விள்வது கைம்மாறு என் - (யான்) கொள்ளும்பொருட்டாகச் சொல்லப்படுகின்ற பிரதியுபகாரம் யாது? வேண்டுமோ - (உனக்குக் கைம்மாறு) வேண்டுமோ? (வேண்டுமாயின்), இ பார் - இவ்வுலகத்தில், உள்வது என்கொல்- (நீ) நினைப்பது யாதோ? (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

யான் அடிமைப்பட்டபொழுதே எனது உடல் பொருள் ஆவி என்னுமிவை
யெல்லாம் உனதாயின வாதலால், என்னிடம் யாது உளது என்றபடி. 'உள்ள
தென் கொல்' என்றும் பாடம். கைம்மாறு கருகாம லளிக்குங் கடவுளின் கரு
ணையை இதனால் வெளியிட்டார் 'கொள் வன் னான்,' 'நீயே கொடுத்தும்
வன்' என்பன - தன்மையிலும் முன்னிலையிலும் படர்க்கை வந்த இடவழு
வமைதிகள். (௧௭)

கூடி. பார்முதலாய் வானப் பரப்பா யனைத்தினுக்குங்
கார்முதலா புண்டியருள் காப்பாகிச்—சீர்முதலா
யார்க்குந் துணையாங் களவிசை நின்னையன்றிப்
பார்க்கினுண்டோ ளின்பம் பகர்.

(இ - ள்.) பார் முதல் ஆம் - நிலம் முதலிய என்னு பூதங்களாகியும், வானம்
பரப்பு ஆம் - (இவற்றிற்குக் காரணமாகி எங்கும்) பரவிபுள்ள ஆகாசமாகியும்,
முதல் கார் ஆம் - (எல்லாவுயிர்களும் பிழைத்தற்குக்) காரணமாகிய மேகத்தின்
வடிவமாகியும், அனைத்தினுக்கும் உண்டி அருள் காப்பு ஆகி - எல்லா யுயிர்களுக்
கும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ப உணவை அளித்துக் காப்பவனாகியும், சீர் முதல் ஆம் -
சிறந்த முதற்கடவுளாகியும், யார்க்கும் துணை ஆம் - யாவுர்க்குந் துணைவனுமாகிய,
களவிசை - திருக்களாவின் நீழ்க் கடவுளே! பார்க்கின் - ஆராய்ந்து பார்த்தால்,
நின்னை அன்றி - உன்னை (நினைத்தல் முதலியன) அல்லாமல், இன்பம்—,
உண்டோ - வேறு உண்டோ? (இல்லை என்றபடி); பகர் - சொல்லு; (எ - று.)

உண்டி - உண்ணப்படுவது; இ - செயப்படு பொருள் விருதி, ட் - எழுத்
துப்பேறு, காப்பு, துணை - ஆகுபெயர்கள். (கூடி)

கூக. கங்கந் தொடருங் கழுமுட் படைபுடையாய்
மங்கையுமை யொப்பனையாள் வாரணிந்த—கொங்கை
தழுவந் திருமார்பந் தானுணரா நாயேன்
முழுவெந் துயரமும்போ மோ.

(இ ள்.) கங்கம் தொடரும் - (பகைவரது ஊன்தோய்ந்திருத்தலாற்) கழுரு
கன் பின்தொடர்கின்ற, கழுமுள் படை உடையாய் - சூலாயுதத்தை யுடைய
வனே! மங்கை உமை ஒப்பனையாள் - (எப்பொழுதும்) மங்கைப் பருவத்தையே
யுடைய ஒப்பனை யம்மை யென்னுந் திருநாமம் பூண்ட உமாதேவியினது, வார்
அணிந்த கொங்கை - கச்சை அலங்கரித்த தனத்தை, தழுவும் - ஆலிங்கனஞ்
செய்குந், திரு மார்பம் - (உனது) அழகிய மார்பை, உணரா - அறியாத, நாயேன்-
நாய்போற் கடைப்பட்ட எனது, முழு வெந் துயரமும்—கொடிய துன்பங்களெல்
லாமும், போமோ - அழியுமோ? (எ - று.)—அழியுமாறு அருள் செய்யவேண்டு
மென்றபடி. (கூக)

கூ௦௦. மோன விரத முனிவர் விழித்துறங்கு
ஞான துரியமுத னண்ணுவோர்—மானதத்தி
னுள்ளுவதுந் தன்னைமறந் தொன்றுவதும் பால்வண்ணு
தெள்ளுவது நின்மலர்த்தாட் சீர்.

(இ - ள்.) பால் வண்ணு - பால் வண்ணனே ! மோன விரதம் - மௌன விரதத்தை யுடைய, முனிவர் - முனிவர்களும், விழித்து உறங்கு - கண் விழித்துக்கொண்டே (பிரபஞ்ச விஷயத்தில்) துயிலுகின்ற, ஞான துரியம் முதல் நண்ணுவோர் - ஞான சம்பந்தமான துரியாவஸ்தையைப் பொருந்திய சன்மார்க்க நிலையுடையோரும், மானதத்தின் - மனத்தில், உள்ளுவதும் - எண்ணுவதும், தன்னை மறந்து - தன்வசந் தப்பிப் பாவசப்பட்டு, ஒன்றுவதும் - இடைவிடாமல் தியானிப்பதும், தெள்ளுவதும் - ஆராய்வதும், நின் மலர் தாள் சீர் - உனது தாமரைமலர்போலத் திருவடியின் புகழேயாம் ; (எ - று.)

மோனம் - வடசொற்றிரிபு ; பேசாதிருத்தல். இது, சாத்துவிக குணங்களு ளொன்று. விழித்து உறங்குதல் - பரம்பொருளிடத்திலேயே கணவைத்து இவ் வுலக வாழ்க்கையிற் கருத்துச் செலுத்தா திருத்தல் ; “பாசங், கழித்த கண்ணின லரனுருக் கண்டுகொண் டலகில், விழித்த கண்குருடாத்திரி வீரரும் பலரால்” என்றார் திருவிளையாடற் புராணத்தும். துரியம்-நான்காம் அவத்தை ; அதாவது- தியானத்தில் அசைவற் றிருத்தலாகிய அங்க சிவயோக மென்கிற சமாதி. மான தம் - மாநஸம். ஒன்றுதல் - இடைவிடாது நினைத்தல் ; “மலர்மிசை யேகிஞன் மாணடி சேர்ந்தார்” என்பதில் சேர்தல் போல. (க100)

உ
தேவிசகாயம்.

திருமகளந்தாதி.

இஃது-
முகாமகேசபாதிப
முருகதாசசுவாமிகளன்றாதிரு.ஸ்
திருப்புகழ்ச்சுவாமிகளென்றும்.

விளங்குகின்ற

ஸ்ரீமத் - தண்டபாணிசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருள

சைதாப்பேட்டை

வித்வான்

திரு - நாராயணசாமிமுதலியாரவர்கள்

விருப்பத்தின்படி

சென்னை:

சீவரட்சார்த்தசித்தசபையாரால்

சென்னை:

இந்து தியலாஜிகல் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விஜயவாஸ் கார்த்திகைமீ.

தேவிசகாயம்.

சா த் து க வி க ள்.

அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலிபாணசுந்தரமுதலியாரவர்களியற்றிய
ஆசிரியப்பா.

நாமகட் கினிய நான்முகற் கனையாம்
பூமக ளாக்கம் பூரித் தார்தர
விணரவி ழிலஞ்சியு ளிருந்தனே நெகிழ்த்
துணர்கூழ் முளரிச் சுரிமலர் ஞாங்கர
வயாவறு கடிநாள் வத்திரத் தடங்கிய
கியாத மாதர் கிளர்தன் கேள்வனே
டொத்தெரி வலம்வர முஞற்று வார்போன்
முத்துற ழோதிம முன்னுறும் பெடையுடன்
றிரிதருஉந். தண்ணிறை திகழ்தர மரீஇய
திருநெல் வேலியாந் திப்பிய நகரிற்
றவமே தாலியர் தருக்கு வாய்ப்ப
வவதரித் திட்ட வபர வருண்
கிரியென யாருங் கிளர்க்குஞ் சந்த
வரிசைத் தமிழிற் கிலக்கணம் வகுத்த
சரபக் கவிஞன் சைவ ஞானப்
பிரபுவென் றிலங்கும் பெரியரிற் பெரிய
னுலகிலெப் புலவரு முறைக்க முடியா
வொலியலந் தாதி யொருமுன் றுறைத்தோ
னாயிர மாயிர மனேகந் திருப்புசுழ்
மாயிரு ஞாலம் வழங்க வருளினேன்
பசுக்கொலை யாதி பாரினிற் பாற
வசிக்குமா மாதையில் வளர்தவம் புரிவோன்
புகழ்முழு நீறு பூசிய முனிவரன்
திகழ்கவு மாரச் செல்வ திவாகர
னெண்டிசை தனிலு மிணைதனக் கில்லாத்
தண்ட பாணிச் சாமி வரோதய
னிருவகைப் பொருளு மிணைவிழி யாயுறும்
பெருமைசே றெங்கன பிராமி யம்மையி
னருமையாங் கடைக்க ணருளைப் பெறுஉந்
திருமகளந் தாதி சிறக்கச் சொற்றன

னித்தனை நூல் யெவரு மேத்திப்
 பத்தியாய்ப் பராஅய்ப் பாடி நானு
 நன்றிகண் மூற்று நாடிட வச்சிட்
 டொன்றையா யிரமா யுதவின னியார்க்குங்
 கினரொளி கார்த்தி கேயச் செவ்வேன்
 வளர்திருப் போளூர் வந்த வள்ளல்
 பயிரான்மூ வுலகையும் பரிபா லிக்கு
 முயர்வே ளாளரு னுதித்த வண்ணல்
 பத்தியிற் சிறந்தோன் பண்ணிற் சிறந்தோன்
 வித்தையிற் சிறந்தோன் விறவிற் சிறந்தோ
 னறிவின் மிக்கோ னழகின் மிக்கோ
 னெறியின் மிக்கோ னிதியின் மிக்கோன்
 சீரார் முகுந்தச் சீதா னடிகொளுஉ.
 காரா யணசாமி நாவ லோனே.

(சு)

அரன்வாயல்

தங்கவேலுப்பிள்ளையவர்களியற்றியன

சந்தனப்பொகியைக்குறுமுனிவழங்குந்தாம்பிரவன்னிமாநகிரும்
 சுந்தரத்திருநெல்வேலியிற்றோன்றிச்சுப்பிரமணியகோவிழையுஞ்
 சந்தவன்பனுவலுற்றிபாபலகொழிக்குஞ்சுத்தசாகரப்பெருவெள்ளப்
 பைந்தமிழ்முருகதாசனற்றண்டபாணியாந்திருப்புதழ்ச்சாமி.

(க)

தஞ்சநந்தமக்குத்திருவருவொன்றேதானெனஞ்சரதனன்குணர்ந்தே
 செஞ்சரோருகப்பூந்தளியிலவீற்றிருக்குஞ்செம்பொனேரிழைத்திருவனிதை
 பிஞ்சிளமதிச்செஞ்சடி லநாயகற்குப்பின்வருந்தங்கையிந்தினாக்கோர்
 செஞ்சொலந்தாதித்துதியதிமதூத்தேன்கடன்மடைதிறந்தாங்கு.

(உ)

சத்துவநெஞ்சநெக்குநெக்குருகிச்சார்தருமெண்வகைத்திருவாஞ்
 சித்தியுமுத்திப்பேறும்வெட்டருளாற்றித்திருவாய்மலர்தளிப்ப
 வித்தகவாழ்வென்றிருநிதிச்செல்வன்விளங்குநாராயணச்சாமி
 முத்தமிழ்ப்புலவன்முத்திரித்துலகமுழுவதும்புரவற்புரிந்தான்.

(ஈ)

பவளமால்வணாரேர்மேனிப்பாமனைப்புளையுக்கும்பன்
 றவளமாதீனையர்கூடித்தருந்தருந்தருமென்றேத்தித்
 துவளவற்றுயநாடித்தத்திருமகளந்தாதிச்சீ
 ரிவளவென்றளவிட்டென்னுலியம்பலாந்தகைமைத்தன்மே.

(ஊ)

முற்றிற்று.

தேவிசகாயம்.

தருமகஸ்தாதி.

காப்பு.

நேரிசைவேண்பா.

஁ருமமதிர்சந்ததருமாயன்வைத்துக்காக்குந்
திருமகளுக்கந்தாதிசெப்பக் - ருருமரபிற்
பட்டார்ருழாமிகழாப்பன்னிரண்டாழ்வார்பதமுன்.
கட்டாயமானபெருங்காப்பு.

நூல்.

கட்டளைக்கலித்துறைகள் -

திருமகளே திருப்பாற்கடலூடன்றுதேவர்தொழ
வருமகளேயுலகெல்லாருமென்றென்றும்வாழவைக்கு
மொருமகளேநெமொலுரத்தேயுற்றரம்பெரிது
தருமகளேதமியேன்றலேமீதுநின்றானுவையே. (௧)

தானையென்சென்னியின்மேனீவைத்தால்வெந்தரணிமுதற்
கோனையன்ரீவினைப்பேயோடுவென்றுகுலாவுவன்காண்
வானையொப்பாம்வழியானெடுமாலையக்கியப்பால்
வேளைசுல்கிப்பலுலசோரும்வாழச்செய்மின்கொடியே. (௨)

மின்கொடியன்னவிடையாரனைகர்மிகவிசமும்
வன்கொடிசேனுந்தவிர்க்கின்றிலாயென்றவாழ்விப்பைபோ
மென்கொடமுண்ணத்திருமாலுக்கீந்துவியன்பொலிசீர்ப்
பொன்கொடிப்பூதலத்தோர்தம்மையாளும்பொறியணங்கே. (௩)

பொறியரவிறுயில்஁ரும்பிரானருட்புந்திசுவர்க்
தெனிகதிர்த்தாமரைப்பூமீதுவாருமொரேந்திழையே
மறியறுத்தன்கின்றபொல்லார்க்குஞ்செம்பொன்வழங்கினீ
யறிவினிற்குந்தமியேற்கிரங்காமையதிசயமே. (௪)

சயமகளிள்திரர்பல்லோர்வணங்குபொற்றாட்டிருவோர்
கயமுயக்காத்தவன்றன்னுயிர்போலுங்கமலையிந்த
வியனுலகெடனைச்சோதிக்கின்றளதுவிட்டொழித்தா
லயமுறழ்ச்சித்தையர்தம்பாற்கையேற்பதறுமுற்றமே. (௫)

திருமகளந்தாதி.

முற்றற்பவளச்சிலைபோன் முகுந்தன் தன் மொய்ம்பில் வளர்
கொற்றத்திருமடந்தாயடியேன்கலிக்கோடையிடை
பற்றற்றமேலவர்தங்கோலத்தேர்ப்பதைக்கைகன்றோ
சுற்றற்புத்தக்கருணைக்கடலாட்டத்தையசெய்தியே. (க)

செய்யதண்டாமரைப்பூமேல்வசிக்குந்திருமடந்தாய்
வையகநீசர்கைப்பட்டதனாலுண்மகிழ்கின்றையோ
மையணிவண்ணப்பெருமான் தனையிவ்வம்பொழித்தியா
முய்யநின் தண்ணருள்வாரிதியாட்டற்குளங்கொண்டிடே. (எ)

உளங்கொண்டபேரருளத்தனைதேவருறச்செயினுந்
தளங்கொண்டதாமரையாளருளின்றெனிற்சஞ்சலமே
களங்கொண்டநஞ்சன் முதலாயதெய்வக்கணங்களுமவ்
வளங்கொண்டலாத்தினம்புண்பட்டவாம்பலவாறுளவே. (அ)

பலவாறுலகுக்கிதஞ்செய்யநாமென்பான்மைநச்சி
யுலவாக்கருணைபுரியா திருக்கையுசித்தங்கொலோ
நிலவார்சடைப்பெருமான் தங்கையாய்ப்பெருநீலவண்ணன்
கலவாமகிழ்மனையாயவன்மார்பிற்கவின் தபொன்னே. (க)

பொன்னுமணியும்புலியாள்செங்கோலுமென்பூந்துகிலு
மின்னுமகுடமுதலாயபூணும்வியனமு
மன்னும்வல்வீரமும்வாகையுமாதியவாழ்வனைத்து
நன்னுதற்செந்திருமங்கைதன்னாட்டங்கணல்குப்பலே. (க0)

கல்குரவஞ்சிறளிர்கடல்குழிந்தநாளிலத்தோர்க்
கொல்குமென்னைக்கனத்தாரும்போற்றிசைத்துன்னச்செய்வாய்
பல்குருவாயாசாய்ப்புலிகாக்கும்பகவனுரு
கல்குலம்போருகப்பாவாய்நின்றண்ணருட்காக்கமுண்டே. (கக)

ஆக்கமென்றுள்ளனவெல்லாம்பொருந்துமரும்பொருளாய்ச்
சேக்கமலாதனத்துற்றய்விண்ணாடர்தினம்பணியுந்
தாக்கவென்கேயென்றமிழ்மாலகொண்டன் றுசாற்றியசொற்
காக்கவுந்தாமதஞ்செய்கின்றையெயுண்ணகாரணமே. (கஉ)

காரணங்கொடுவென்பானேணங்குங்கருதியசெஞ்
சீரணங்கேயென்கலினோய்முற்றிக்கணந்தீர்த்தீதருளோர்
வாரணங்காப்பத்தனிபோய்த்தவளவளைமுழுக்கு
நாரணன்றோட்டநின்மங்கலங்கோடிநலம்பெறுமே. (கங)

நலந்தீர்தகாரணன்பன்னியென்றியாருநவிலமல
நிலந்தத்தவாழ்வுடைப்பாவாயைத்தேவருமேத்தெடுக்கும்
பொலந்தந்தமென்கழற்பூவையென்றோருமென்புன்கலிதீர்த்
தலந்தந்தவொன்னலெல்லாநடுங்கவருளுகல்கே. (கச)

அருளும்பொருளுநின்றுடலென்றோர்ந்தாமகிலத்தள்ளே
யிருளந்துபாழ்முடிப்பேயால்வருந்தெற்கிரங்கலென்றோ
சுருளுங்கருங்குழற்றோகாய்விண்ணுடர்தொழமுனிவர்
தெருளுந்திருநெடுமொலுரத்தேவளர்செந்திருவே.

(௧௫)

செந்திருவேரிண்ணருள்போற்றிரின்றுஞ்செகத்திலுள்ளார்
தந்திருவேட்டித்தயங்குகின்றேனெனைத்தாங்கலென்றோ
சந்திரனோடுமமுதோடும்பாற்கடமன்னிலவந்த
விந்திரையென்னப்பலர்கூறுஞாயயிலக்குறவே.

(1௬)

இலங்குந்திருவருளேதஞ்சமாமென்றியம்புமுண்மை
துலங்கும்படியெனைக்காத்தருள்வாய்பல்கரக்கண்முங்
கலங்கும்படிபொருந்தான்வராண்மைகழியவெல்லும்
பலங்குன்றிடாநெடுமாலகன்மார்பிற்பழகணங்கே.

(௧௭)

பழங்கண்ணேகத்திற்பட்டிமுன்றியான்பல்பருப்பதச்சிற
கிழங்குண்டமாதவர்தாமுத்தாப்பெருங்கீர்த்திரட்டேன்
வழங்குந்திறமையுண்கில்லையோவனைவாயில்வைத்து
முழங்குந்திருநெடுமாற்குயிரேரிகர்மொய்குழலே.

(௧௮)

மொய்குழற்பாவையரோடுவந்தான் ஓர்மூரியம்பு
பெய்குதற்காற்றுகில்லென்றனைபாழ்மிடிப்பேயுந்தொட்டாற்
செய்குவதென்னையறிகின்றிலேருட்சீரருள்வாய்
வைகுலவைம்படையான்மன்னையாண்டமலர்முகளே.

(௧௯)

மலரிற்பிறந்துநெடுமொலுரத்தில்குயிக்குமின்னே
யலகற்றபேறுவிழுவேற்கவ்வண்ணமருள்செய்திட்டா
துலகிற்றான்மையுண்டின்றனக்கும்புகழுண்டகண்டாய்
பலமிக்கதானவனல்லென்னமானிடப்பாலகனே.

(௨௦)

பாலன்னமேனிக்கலைமகளார்வம்படைத்துமுன்றன்
சேலன்னகண்ணருளெய்தாமையான்மிகச்சீரழிந்தேன்
மாலன்னதெய்வமற்றில்லாமையோர்ந்தவன்மார்பில்வையு
துலன்னசிறிதடைப்பாவாய்சற்றேயின்றோக்குதியே..

(௨௧)

நோக்கஞ்சிறிதுநென்மேல்வைத்திலாய்மிகநெரந்தினைத்துங்
காக்கவல்லாற்கருள்செய்தநின்கட்கடைக்காதலுற்றே
ஊர்க்கமுமெய்யுணர்வுக்கொடுத்தாண்டிவ்வுலகறிபே
ராக்கமுந்தந்தருள்வாய்செய்யதாமரையாரணங்கே.

(௨௨)

ஆரணங்கூப்பிடிவெட்டாதொளித்திட்டரும்புனத்தோர்
வாரணங்காத்திடச்சென்றஊரத்தின்மருவுபெருஞ்
சீரணங்கேதமியேன்மன்னவெள்ளிச்சிலம்பில்வையுங்
காரணங்காளிறைபோல்வாழ்மாறுகட்டாட்சித்திடே.

(௨௩)

கடங்கொண்டீரிருஞ்சுரமாட்டக்கமலமல
ரிடங்கொண்டவொழுமொரேந்திழையேசெல்வியாவுநின்பொற்
றடங்கொண்டசென்னியினூர்சொந்தமேயெனச்சாற்றுமுண்மைத்
திடங்கொண்டவென்னைக்கருதாதென்கியார்க்கிதஞ்செய்குதியே. (௨௪)

செய்யபொன்மேனித்திருவேசெந்தாமரைச்சீர்மகளே
கையகத்துஞ்செழுந்தாமரையேந்துங்கனங்குழையே
வையமுற்றோர்குடைக்கீழ்வைத்துனாரைமறந்தனையே
லையமிக்கேற்பினுமெய்தாமலேக்கியலைகுவரோ. (௨௫)

அலகடற்பள்ளிகொண்டோன்கைகளாலெடுத்தன்றணிந்த
விலையினின்மங்கலஞ்சுரன்றாவென்றன்னவெறுத்துவிடேல்
புலையுடைப்புல்லியர்தம்பாதுமேற்றுப்புழங்குறுமிந்
நிலையொழித்தேற்பவரவேட்கைநல்கார்வநிறைவருளே. (௨௬)

நிறைகின்றபூரணநெடுமாலகனஞ்சகத்தி
லுறைகின்றநீயென்றனுண்மையுளியாதுமுணர்கிலையோ
வறைகின்றபாடல்கட்கென்றோர்பரிசுமருள்கிலையே
மறைகின்றதுண்ணிடைச்செம்பொன்வெற்பாங்கஞ்சுராமகளே. (௨௭)

மாமறைநீதிமுழுதுந்தணந்திம்மகிதலத்திற்
காமவினோதமதேமுயல்வாரிர்கடைப்பட்டெய்த்தே
னீமகிழ்ந்தென்னைத்தொடர்ந்தானச்சுற்றுநினைத்தருள்செந்
நாமரைப்பூம்பொகுட்டின்நிலமேயதனியணங்கே. (௨௮)

தனியேயிரந்துதிரிவார்தம்மீதுசெந்தாமரையாள்
பனிரீலக்கண்ணருட்பார்வைசற்றெய்திற்படைப்பெருக்குந்
ருனிரவார்சிலைமன்னர்கொண்டாமெய்யீரமுக்கோதொழிந்த
முனிவோர்சொல்லாசியுமாதிசைர்வந்துமொய்த்திடுமே. (௨௯)

மெய்யார்செந்தாமரைப்பூமேற்குடிகொள்ளுமுத்தநகைச்
செய்யாளையன்றிமற்றோர்தெய்வமின்றிச்செகத்தீனிடை
நெய்யார்வெந்தியிற்கொடிதாயபாழ்த்தநிரப்பொழித்து
மெய்யாயசெல்வப்பெருக்கடெவப்பவிடுப்பதற்கே. (௩௦)

பதங்களைல்லாமும்பிறப்போடிநப்பில்பரத்துவரு
மிதங்கண்மற்றியாவுந்காராயில்வேறில்லையெட்டெழுத்தா
னாதங்கனிகூர்பெருமானெஞ்சின்மேவிநிருதர்தமமேற்
கதங்களுஞ்செய்யும்பெருந்தேவியார்திருக்கண்ணருளே. (௩௧)

கண்ணகன்ஞாலங்களிகூருமாறுகருதுமென
தெண்ணமொன்றேனுமுடியாதொழியில்லப்பமன்றோ
விண்ணவர்கூட்டங்களிகூர்ப்பாற்றிருவேலைகடைந்
துண்ணமுதிந்தபெருமான்நன்மார்பத்துறைபவட்கே. (௩௨)

பவனன் தன்மைந்தன்முதலாஞ்சில்வீரரும்பங்கயக்கண்
ணவனுஞ்சிவனுமொப்பாந்தேவர் தாமுமறைந்தசொற்க
ளிவடுணுற்றுமெய்ப்படக்காண்கின்றிலேன்மலையோய்ந்திருக்குந்
தவளங்குலாகைச்செந்திருநோக்கந்தரரமையினே. (௩௩)

தளையிற்புதைத்தபொருள்கரியாகத்தயங்குநரு
மளையிற்றரிக்கத்துணியுமிலா திங்கலைபவருங்
சளையற்றதுன்பக்கடலூடமிழந்துகலங்குநருந்
திலையிற்பிறந்துயர்ச்சிமாட்டிகண்ணருள்சேர்ந்திலனோ. (௩௪)

சேரியஞ்செம்பிரும்பா தியிற்பொன்செயுஞ்சீரியரும்
பாரீர்க்கடற்பலதீவுடனாண்டெர்பான்மையருஞ்
சூரீர்துபெற்றசெயத்தாலளவறந்துள்ளருநரும்
வாரீரக்கொங்கைத்திருமா துகண்ணருள்வாய்ந்தவனோ. (௩௫)

வாயசமோநரியோபூனையோவென்னும்வஞ்சகர்க்கு
மேயபல்சீருமொருக்காற்கொடுக்குமிறைவியிட
மாயவன்மார்புந்துளசியுமியானைவதனமுநற்
றாயவரில்லமும்வில்வமுந்தீபமுஞ்சொன்னமுமே. (௩௬)

சொன்னங்கொடுப்பதொன்றே திருமாதருட்டோற்றமென்னுஞ்
சின்னமதிப்புலவீரன்மையாவும்செல்விபங்கே
கன்னலின்சொல்லவன்சேய்மனையாட்டிகனரிந்தருள்வ
தின்னலெல்லாமவண்முன்பிறந்தாள்பங்கெனச்சொன்மினே. (௩௭)

எனக்குன்கடைக்கண்ணருள்வாரியின் றுளியின்றருளி
லுனக்கும்புகழுண்டிலகிற்குநன்மையுண்டின்கணவன்
றனக்குங்கரிப்புண்டுசத்தியமேயென்சொற்றளளிவிட்டெல்
கனக்குந் துணைமுலையோ திமம்போ லுங்கமலமின்னே. (௩௮)

கமலாதனத்தனின்சேய்நெடுமொனின்கணவனரன்
சமமானசோதரன்மற்றோரெல்லாந்தொழுத்தக்கதொண்ட
ரெமதினவன் கலிதீர்த்தாள்வ திற்தடையா துளதோ
வமலேநன்றாமவைகுன்றாதாமெய்யருட்செல்லியே. (௩௯)

மெய்யனல்லேன் றவனல்லேன்சரதவிரதனல்லேன்
பையரவிறுயில்கூர்பெருமானமும்பான்மைசொன்ன
யையயில்சீர்ச்சடகோபனுமாங்குரைத்தான்கண்டிலே
னுய்யவென்றாண்டருள்வாய்பதுமாதனத்துத்தமியே. (௪௦)

உத்தமச்சற்குருசேவையெய்தா திங்குழலுமெனக்
இத்தனையாசைகொடுத்திட்டதார்சற்றியம்புகண்டாய்
மத்தகவேழம்புரந்தபிரானைமனத்திலுண்ணிப்
பத்தமுற்றார்களையெந்நாளுங்காக்கும்பதுமின்னே. (௪௧)

பதுமம்புனைந்தபதுமக்கையாற்பொற்பரிசுருளின்
மதுவுண்டேயம் க்ருரங்கன்னுரிசுழ்ச்சியின்மாழ்குவனே
விதுவொன்றுசென்னிப்பிராணக்கயிலையின்மேவுமுண்மை
யதுகண்டிளார்க்கெளியாய்செம்பொன்மேனியணங்கரசே (௪௨)

அணங்கரசிந்திரையம்பிகைக்கின்பருளிழைவி
கணங்குளெல்லாந்தொழங்கா லுடையாளெனைக்கண்டுகொண்டா
லிணங்கலர்சேனைக்கெமனாகுவேனடித்தேத்தியன்பால்
வணங்கவல்லாரக்கண்ணையாவேணிதேயென்றவன்குணமே (௪௩)

குணரீதியாண்டவர்க்காதனைப்போலும்பல்கோடிசித்தர்
மணமார்துழாயணிப்பைங்கொண்டலூடென்றும்வாழவைத்தாய்
நிணம்பேட்டிக்கன்றுக்கொல்லின்றார்ப்பகைக்குமென்னெஞ்சுழிந்தோர்
பிணமாயித்தேகம்விழச்செய்திடேன்மலர்ப்பெய்வனையே. (௪௪)

பெய்யுங்கனமுநிலோரேழுமொல்கட்பிறங்கலெடுத்த
ஆய்யும்படிபல்பசுக்காதநாதனின்நூன்விழைந்து
கொய்யும்புலையர்க்கரசாளுமாவங்கொடுத்ததென்னே
நெய்யுந்துசெங்கமலப்பொகுட்டேவளர்கேரிழையே. (௪௫)

நேராரனேகிரித்தக்கடலிடைநீந்துபெரும்
போராடுமார்வத்தரியாவரென்றாற்பசம்பொற்புமலி
நாராயணன்பதமேதஞ்சுமாமெனநாடுமன்புந்
சீரார்செம்பொற்றிருமாதருணைக்குறுஞ்சிற்சிலரே. (௪௬)

சிற்றரசத்துவனானமும்பார்மகள்சிற்பெற்றகாப்
பற்பலமன்னர்குடிகேடுசெய்கின்றபண்புமெண்ணில்
கற்பொருடொங்கைக்கலவியும்வேட்டெழல்காதலுள்ளி
ரற்புதநாரணன்மார்பிலுற்றனையித்தாய்ம்மினே (௪௭)

அடுத்தினைஞ்சம்புலவோர்பெற்றுவாழ்வுறவம்புயப்பூ
நடுத்திசுழ்செய்யவணல்காததொன்றில்லைநாகமிசை
படுத்தியங்குந்திருபாலுந்தியாபபதுமமுன்னாள்
கொடுத்திடவந்தவன்கைசெய்ததாமண்டகோடியுள்ளே (௪௮)

உள்ளக்கமலத்திலவந்துவந்தாடுமுனதருளில்
வெள்ளக்கமலப்புலியோர்முற்சற்றுவிளங்கலென்னே
கள்ளக்கமலனைப்பெற்றெனென்காளுங்கலந்துவனை
கொள்ளக்கமலமலர்மேற்குலாவியகோல்வனையே. (௪௯)

கோலவுருவுஞ்சமைந்தகல்பார்துயர்கொய்தநெடு
மாலடியாரடிநடைத்திறமேயிகுவெளவுமென்னைச்
சாலமனந்தளரக்கண்டுளாயென்றுதாங்கிக்கொள்வா
யாலமுநீலமும்போலவிருண்கண்ணணிந்திருவே. (௫௦)

அணித்தாருநின்னருளென்றுவப்பாகுமறிவடையப்
பணித்தாழ்சில்கால்பயன்பாலித்துமாற்றினைபாவமன்றோ
வெணித்தாழ்வருவமென்றருள்வாயென்றுமெப்பெருமான்
மணித்தாமமாற்பைவிட்டோவாதுவாழமுடவன்னமே.

(௧௧)

அன்னமொப்பாயமருமகளார்வமடைந்தவர்க்குக்
கின்னஞ்செய்வாயெனப்படல்லோருலகிற்கிளத்திடும்பொய்ச்
சொன்னம்பிலேனவளாயதுரீயென்றுணிவடைந்தே
னின்னமுஞ்சோதனைசெய்யெல்கமலத்திருந்தவளே.

(௧௨)

இருந்தையொப்பாமுருவாய்ந்தவெஞ்சாரணரீடழித்த
வருந்தவன்சொல்வழிச்சென்றறியேன்றுதிக்காசைகொண்டாய்
சுருந்தனமேனுந்தருகின்றிலாய்தண்கருணையின்றோ
மருந்ததேனெடுவென்பாற்கடலூடன்றுவந்தபொன்னே.

(௧௩)

வந்தனஞ்செய்பவர்குற்றேவலஞ்செய்யுமாயனது
பைந்தகைமார்பிற்குடியேறிவாழும்பதுமமகள்
சொந்தமெல்வாயுரைதந்தாளினைகவித்துன்பமறு
மந்தரத்தோர்நிலத்தோர்பிலத்தோரென்னனைவர்க்குமே.

(௧௪)

அனைவரும்போற்றுகெடுமாலுநீயுமடற்கருடன்
றனையெழில்வாகனமாக்கொண்டெனுள்வருஞ்சத்தியத்தைப்
பினையுள்ளபேரறியத்தக்கவாறருள்பெய்வதென்றோ
மனையெனத்தாமரைப்பூவையெல்லாங்கொள்ளுமாணிக்கமே.

(௧௫)

மாணிக்கமேனியுடனுண்ணைநாடிமலர்சொரிந்து
பேணிக்கைகூட்பும்பயனிந்தவாறிங்குபெற்றிருந்து
மாணிக்கனகமுளார் தங்குளாண்மைகண்டஞ்சிமுக
நாணிக்கவிழ்தரலாமோபொன்போலுநளினமின்னே.

(௧௬)

நளினந்தொறுமவளர்நங்காய்நிண்கொண்கனென்னற்றமிழ்காப்
புளிநம்பொலியல்லிக்கேணியிற்றந்தபுதியகைச்சீட
டொளிர்கின்றசத்தியமாகாவிட்டாலந்தலுநனக்கே
களிறுண்டவெள்ளிற்கனிபோன்றுள்ளேனிலகண்டருளே.

(௧௭)

கண்டங்கரியன்முழுதுங்கரியன்கடகரிய
ண்ணடங்கடந்தவனாகியதேவரனைவருநின்
ரெண்டன்பினையுந்துளாரோயென்றோருமென்றுன்பொழித்தா
ளொண்டங்கமேனித்திருவேயெச்சீருமுடையவளே.

(௧௮)

உடைமணிச்சேயுருவாத்திருமாலிவ்வுலகில்வந்தாற்
டெட்டமயிற்சாயல்வடிவாகித்தானும்பிறக்கவொல்காள்
படைமலர்த்கிண்கரத்தங்கசவேனைப்பயந்தபண்பாற்
கடையுத்தீனருமென்னாதசீர்கொள்கனகமின்னே.

(௧௯)

கனகம்பொருளலவென்பாரைவன்சினக்காலன்வெளவு
மனகமதேயென்றுளர்சித்தராய்விண்ணிலாடல்செய்வார்
தனதனைத்தோழமைக்கொண்டானென்பாம்பணிச்சம்புவுமென்
மனதறிமாமலராளருளில்லவர்மார்தரன்றே. (கூ1)

மாந்தரிற்செற்சிலனைத்திருமாவென்றுமவண்புலவர்,
திந்தமிழ்ப்பாடல்களாற்செப்புமாறுஞ்செய்தத்தக்கநீ
பாந்தளிற்றீயமிடியாலெற்றுன்பப்படுத்தனன்றோ
வேந்தலர்ப்பீடத்துளாயண்டகோடிமுற்றீன்றவளே. (கூ2)

ஈன்றாளிகழவுஞ்செய்கின்றபாழ்மிடியிற்கயங்கு
நான்றாளிற்போற்றத்ததுணிந்தேன்கொலோவுன்றனல்லருளுட்
டோன்றாதுநின்றெனைத்தூண்டியதோவுண்மைசொற்றருள்வாய்
போன்றாரிலாத்திருமாலுரத்தேவனர்பூங்கிள்ளையே. (கூ3)

பூங்கணைமாரணைப்பெற்றாய்சகலபுவனத்தினு
மோங்கருட்கார்முகினஞ்சங்கவார்ந்திடெயர்ச்சியுற்றாய்
வேங்கனற்போலுமென்பாழ்மிடிதீர்க்கும்விதவிலையோ
மாங்கலியத்திருநூல்சாட்சியாச்சொன்மலர்த்தையலே. (கூ4)

மலராதனத்திருந்தானெனமொற்கருள்வாழ்க்கைநல்கிப்
பலகோடியண்டமுங்காப்பாளவரைப்பழிச்சுகின்றேன்
சிலர்வாயிற்சென்றிரவாதளித்தாலத்திருத்திகொண்டி
புலவேர்களைத்துபிறவாதவீட்டிற்புகுவனன்றே. (கூ5)

வனத்தொடுமாநகருஞ்சமமாமனவாதனைபோ
யினத்தொடுவாமும்பெருங்களிப்பெய்துமிகலழியுங்
கனத்தொடுநேருநெடியோனையாண்டுகமலமுற்றுந்
தனத்தொடுவாழ்மயில்போன்றொளிர்வானருள்சார்ந்திடினே. (கூ6)

சாரணர்புத்தர்முதலோரும்போற்றத்தரணியுண்ட
நாரணன்மார்பத்திருக்கின்றபாவநளினக்கையே
காரணநன்மைக்குந்தீமைக்குமென்னக்கழறவல்லார்
பூரணஞானமுற்றோர்மற்றையோர்சிறுபுந்தியரே. (கூ7)

புந்திக்கலக்கமலிந்துன்னநாடிப்புலம்புகின்றேன்
சிந்திக்கவல்லனல்லேனென்னையின்னமுஞ்சீரழியே
னிந்திக்கத்தக்கவரும்புகழார்வநிறைவருள்வாய்
வந்திக்கவல்லகுறமாமுனிபின்வருந்திருவே. (கூ8)

வருந்திடநீடுக்கலிமுற்றுந்தீரநின்மைந்தன்சொல்லார்
றிருந்தியநான்மறைத்தேவரெல்லார்க்குஞ்செயுமுரைத்தேன்
பொருந்தியபேறுதந்தாரிலரா லுனைப்போற்றலுற்றேன்
மருந்தினைச்சொற்றிருவேரீயுமங்ஙனம்வஞ்சியலே. (கூ9)

வஞ்சிமன்கன்னடதேயாதிபன்சின்மடாதிபரைக்
கெஞ்சியுமென்றனக்கெய்தாதசெம்பொன்பல்கீழவர்பான்
மிஞ்சிடச்செய்யுங்கொடுமையெல்லாமென்றுவிட்டொழிப்பாய்
நஞ்சினுந்தேவரமுதினுஞ்சீர்த்தகண்ணாரணியே. (௬௯)

நாரணிநாரணன்பன்னியென்றோர்வருநாவலர்தம்
பேரணிதானும்பெரிதோங்கும்பாரிற் பிறந்தெய்த்துளே
னீரணிசென்சீயன்கைம்மண்டையோட்டுண்டீர்க்கியருட்
சேரணிவெள்ளிவெற்பிற்குடியேறச்செய்செய்யவளே, (௭௦)

செய்யதண்டாமரைப்பூவுடையாளருள்செய்யப்பெரு
வையருயிந்திரந்ருனும்பிரமனுமைந்துபடைக்
கையனுமீசனுமாதியர்தாம்பட்டகட்டமெல்லாம்.
பொய்யறக்காட்டும்பராசரன்சேய்சொற்புராணங்களே, (௭௧)

புராதனநான்மறைக்கெட்டாதுவாழ்பரிபூரணனை
நிராதரனென்றுரைப்பாரெண்ணிலார்சற்றநெஞ்சஞ்சிதா
திராநிகர்கூந்தற்றிருமாதுசம்பந்தமெய்தியதாற்
சராசரமீன்றுளென்னுரைப்பேனெச்சொற்சத்தியமே. (௭௨)

சத்தியனந்தமுந்தானாகிநின்றசலசவல்லி
சித்தியமுத்தியும்வேண்டியபேர்க்குள்செய்யுந்தெய்வம்
பத்தியின்மிக்குயர்பாண்டவர்துணைப்பாடுமன்பர்
நத்தியவாறுசேய்யாதிருந்தாற்கெடுகான்மறையே (௭௩)

நான்மறையீற்றினிற்பாம்பின்றலையினடித்தருளுங்
கான்மலர்க்கார்முகிலன்னுனைநாடிக்கசிபவர்க்கு
மான்மழுச்செங்கைச்சிவனாதியர்மெச்சுமான்பருளுந்
தேன்மலர்ப்பீடப்பிராட்டியவேபலசெவ்வமுமே. (௭௪)

செவ்வச்செருக்கர்மனைவாயிறோறுந்திரிந்தலுத்துச்
சொல்வக்கணைப்பொய்ப்புலவோர்களான்மிகத்துன்புற்றுளே
னெல்வட்டமென்னத்தினஞ்சேவைநல்கியினிதருள்வாய்
வில்வத்தருநிழலின்றலேமேயவியன்றிருவே. (௭௫)

வியப்பாருமுத்தமிழ்ப்பாவெருவாகவிளம்புமென்னை
நயப்பாரிலாமையினுணுகின்றேன்றுங்கநான்மருட்புக்
கயப்பான்மையோருநடுங்குறுமாறுகணகநல்காய்
செயப்பாவையேதிருமாலென்றுமோவருஞ்சீரணங்கே. (௭௬)

சீரணஞ்செய்யுமிடிநோயிற்பட்டுத்தியங்குகின்றீ
ராரணஞ்சொல்லும்பலகோடிதெய்வமுமாதரித்துக்
காரணகாரியமோராதுவீணிற்கலங்கன்மினோ
நாரணன்றேவியைநெஞ்சகப்பூவிடைநாடுமினே. (௭௭)

திருடிகள் ந்தர் தி.

நாடுகருமதிக்கின் றபேறுநளினமலர்த்
தோடுஞ்சுருப்புந் துணையாகவாழுஞ்சுரிசுழலைப்
பாடுமவரும்பணிகின் றவரும்பழுதில்செம்பொற்
சோடுமழ்நெஞ்சகத்தாலெண்ணுவாருங்கொளத்தக்கதே. (௭௮)

தக்கம்வியாகரணம்பரதம்புரைசாத்திரந்தேச்
மிக்கவர் தம்மையுமெண்ணாக்குரோதவிரோதியருங்
கைக்களிரென்றளித்தாண்மனையாட்டிதன்கண்ணருளாற்
செக்களவம்பொலுற்றாந்தமைப்போற்றுவர்தெண்டனிட்டே (௭௯)

ஹுட்டிண்மொழிகையிக்கேற்றமென்றேமறையாவுஞ்சொல்லு
மட்டிண்டுதமமுயிர்மட்டளிப்பார்க்கும்பொளுதரமாழ்
கட்டிண்டுரெலாடுமுன்றான்மன்னுமபழகண்டருளி
மட்டிண்டதாமரைமேல்வசிப்பானைவழுத்தனனேற. (௮௦)

வழுவற்றசெந்தமிழ்ப்பாடலனைகம்வழங்குமவர்
சுழுவிற்கும்வேட்கைபொன்மேலன்றிவேறிலல்கொக்கலுழ
னெழுதிறந்தேகதனத்தெம்பெருமானமனையீகையதாற்
ரெழுதிட்டவளைப்பலவாறுநாளுந்துதிக்கைகன்றே. (௮௧)

துதிக்கைக்கரியிரண்டாட்டுநன்னீர்நகைத்தோகையன்னாள்
விதிக்கைப்பிரமனையீன்றான்றெஞ்சத்தின்மேவுமின்னாண்
மதிக்கைக்கடலமுதத்தோடுதித்தவனிதையென்னுட்
கெதிக்கைததுயரெழித்தாளினல்லான்முத்திகீழ்ப்படுமே. (௮௨)

கீழோரைக்கெஞ்சியலையாதவாறுகிருபைசெய்திட்
டாழோதவாரியிற்பொல்லாரைவெல்லுமடலுநல்கா
யேழோடொரககரமுள்ளாணுரத்திவிருந்துகொண்டே
வீழோர்மையாளரிலந்தோறுஞ்சென்றும்விளங்கன்னையே. (௮௩)

அன்னையென்றெவ்வுலகுந்தருவான்சொலமுதழியாப்
பொன்னையொப்பாந்திருமேனிப்பிராட்டிபுகழ்ப்பெருக்கந்
தன்னையெய்யன்பருக்கிவாளென்பாற்சொல்சரதமொன்றுண்
டென்னையதென்செய்யுமோவறியேனென்னினத்தினரே. (௮௪)

ஹினமாயமாதவற்கும்புலவோர்க்குமிரப்பவர்க்குந்
தனமாதியபொருளெல்லாங்கொடுக்குந்தகவிழைந்தேன்
கனமானமேனியம்மான்மனையாட்டிகடைக்கண்களென்
மனமாமலர்த்தொட்டவாறெனைத்தீண்டிலவ்வாழ்வெய்துமே. (௮௫)

வாழ்வுவரினுமனைதோறிரந்துண்மொழ்குபெருந்
தாழ்வுவரினுந்தமியென்மறக்குந்தகுதியவோ
வாழ்வுறுஞ்சிந்தைப்புலவோர்பல்லோர்தொழுமானரியும்
வீழ்வுறுஞ்செம்பொற்றிருமாதாட்டினைமென்மலரே. (௮௬)

மென்மதம்வன் மதமாயிருக றும்விரும்புவது
தன்மமெல்லாஞ்செய்ததக்கதுவே தந்தளிற்பிரியுங்
கன்மமுன்னொழுக்கா ண்டருநாளுங்கருதுவது
பொன்மலர்ப்பாவையருளால்விளையும்பொருட்டுவையே. (௮௭)

பொருளல்லவரையும்போற்றிடச்செய்யுமபொன்னெனவே
தெருளுமுன்னூற்றிலசெப்பிடக்கேட்டுஞ்செருக்கதன
லிருளுநெஞ்சத்தினரேத்தெடுகார்புவியேழுமுண்டோன்
மருளுத்ததாக்கும்விழியாடனாதுமலிபுகழே. (௮௮)

பலியுங்கருணை திருமாதூநீக்கலுமவானவாசீ
ரொலிதங்குபாற்கடற்புதகதுநல்கலுமுற்றதுங்கேட்
டலியன்றியாணன்றிப்பெண்ணன்றியன்னவையாயநிகழமா
னலிவின்றியனமொப்பினையேமிக்கண்ணுதுமே. (௮௯)

நண்ணலரேனைநலங்குலைப்பாராசெங்கைஞாங்காநினு
முண்ணலுததலபலலோர்க்கிடுவாராதமதுளாததின்னும்
வெண்ணைகப்பாவையார்மங்கலமியாவினுமேவததததுனும
பண்ணவாபோற்றுந்திருமாதுகண்ணருடபாவையுண்டே (௯௦)

உண்டற்குவேண்டிமவையுமெயதா திங்குமுல்பவரைத்
தொண்டாகுகொர் தூதுனுமாநெடுமால்புணாநொனமனைவி
கண்டற்புதகருணைக்கடலாட்டிடிற்கண்ணிமையா
வண்டாக்குமேவவராய்ததிக்குவாரெனசொலன்றிதுவே. (௯௧)

அன்றைககெனசொற்பனததேவந்துகூறியவற்புதசசொல
லொன்றைககருதிமிகமகிழ்ந்தேன்பயனுண்கிலனீ
யென்றைக்கினியருள்வாயசிறிதேனுமின்றியினன்றாக
கொன்றைச்சடைததம்பிரானறங்கையாநிசுழ்கோமளமே. (௯௨)

கோமளச்செருதிருமங்கைகல்லாள்சினைக்கொண்டலவெட்டுஞ்
சாமளமேனிப்பிரான்மனையீண்டென்றனதுநிலைக
காமளவிற்பயைசெய்கின்றிலாளயர்கதேனையகோ
தாமளவாததவத்தீருயற்காமொசொற்சாற்றுமினே. (௯௩)

சாற்றணியாலயந்தோறுநிலாவற்குத்தாரணியின்
மேற்றவததோர்குழுகூடிககுலாவற்கும்வேறெவைக்கு
மாற்றனக்குங்கடைக்கண்ணுள்செந்தாமரையாளெனவே
தேற்றவல்லாராயிகுழுவாபலருஞ்சிதடர்களே. (௯௪)

சிதனடியாரிற்சிலாக்குங்கருணைசெயுங்கமலை
புதனிகர்பாவலாபல்லோவருந்துறப்புண்செய்கின்ற
ளிதருள்வாளெனநானப்பியேயினிதேத்துகின்றேன்
மதிலயர்தம்மிடைகூட்டிககொண்டானனறுமாநிலமே. (௯௫)

திருமகளந்தாதி.

மாநிலமங்கைதனக்கினியாட்குமலர்மத்கு
வேனில்விழாமதற்பெற்றாட்குத்தண்பொலிவெண்கடலிற்
பானிலவோடுமுதித்தாட்குப்பாடல்பகருமவ
ரானியல்பேறடைவாரொன்றுதேறலரிதரிதே. (௧௧௬)

அரிமாமுங்கனொராயிரத்தோடுற்றரிகனக
னெரிநாணுஞ்செங்குடர்மாலையிட்டாடலிடம்பொழுது
முரியானெனேரூர்த்தணத்தின்புறம்பாவையென்னோர் கலிப்பேய்
பெரிதாமென்றஞ்சங்கொலோபுலவீகண்டுபேசுமினே. (௧௧௭)

பேசுஞ்சதுமறைத்தெய்வமெலாமென்பெருங்கலித்தீ
விசஞ்சுவாலையெண்குஞ்சியொதுங்கிவெதும்பினரீ
யேசும்பழிபடையுடையடிபேனிலெண்குணையவேன்
மாசுண்டதெஞ்சருணராதசீர்த்திருமாதரசே. (௧௧௮)

அரசநிழலிடைசூழும்புலைப்புத்தரருவருக்கும்
விரசமதச்சுருமவாழவைத்தாயொற்றைகலிட்டுவிடேல்
சிரசுதின்கெய்யாடியார்பநத்தூணமிகச்சேர்த்துளன்காண்
சரசுருணத்திருமாலுளாயதனிப்பொன்மினே. (௧௧௯)

தனிப்புறம்பாகமுயன்றாதரித்துத்தழைமலர்பெய்
நினிப்புறதேதாந்நிராமுஞ்செய்யவல்லவர்க்கெத்திசையுந்
தொனிப்புறதேத்திகுல்குக்கலியாதிபுதுன்பொழித்துச்
செனிப்புறகன்மமுந்தீர்ப்பான் கமலத்திருமகனே. (௧௨௦)

திருமகளந்தாதி முற்றிற்று.

ஆழ்வாதிருவரானே சரணம்.

நேரிசை வேண்பா.

செப்புமருமைத்திருமகளந்தாதிமுற்றும்
தப்புவராமற்றதிக்கந்தக்கவர்க்கு—முப்புவனத்
துள்ளவரும்போற்றமுயர்வுண்டாயோகாஹ
மெள்ளரியவீடுமெய்துமே.

தெய்வமே துணை.

வாழிவிருந்தம்.

பார்வாழிவான்வாழிபழுதிலசதுமறைவாழிபதினமர்செஞ்சொற்
சீர்வாழிதிருவரகத்தலம்வாழியரவணையற்றிருமால்வாழி
பேர்வாழியெய்டெழுத்துமவாழியவற்றென்றேனும்பிடித்தோர்வாழி
நார்வாழிதவம்வாழிகன்மையெல்லாமிகவாழிநாளுந்தானே.

சூருபாதமேகதி.

எல்லாம்வல்லசித்தகுருவே.

சென்னை சீவரட்சாரீத்த சித்தர் சபாலய

தருமவைத்தியசாலை.

சபைநிதியின் உத்தேசங்கள்— அநாதிதொட்டு வழங்கிவந்த மகா மகா ன்னளாகிய அகஸ்தியராதி முனிபுத்தவர்கள் திருவாய் மலர்த்தருளிய சுதேச மந்திர யந்திர வைத்திய சாஸ்திரங்களும், கற்பமரதி அருமையான மகா அவு ஷதங்களும், காலவத்தியாசத்தால் நாளுக்கு நாள் குறைந்து, மறைந்து, இன் னுஞ்சிலராளில் மூற்றியில்லை யென்னும்படியாய் விடுமென்று பயங்கொண்டு ராஜதானியாக விளங்குந் சென்னைமாநகரத்தில் நிராதரவான சுதேசநோயாளி களுக்கும் ஆதிசைவாள்முதலிய வைதிகாளுக்கும் உண்டி முதலியவைகளையி ட்டித் தருமவைத்தியஞ்செய்ய அகஸ்தியரீகடமேன ஒருசுதேசவைத்தியசா லைட்டி அதில் சீவரட்சாரீத்த மந்திர யந்திர வைத்தியசித்தர் சபையென வொன்று தாபித்து, அக்கூடத்தில் இதுகாறும் அச்சிட்டது மச்சிடாததுமான சுதேசமந்திர யந்திரவைத்திய சாஸ்திரங்களைச் சேகரித்து ஆயுள்வேதநிலைய மொன்றுண்டாக்கி, பற்பல மகா அருமையான சாஸ்திரங்களைத்தழுவின சுதே சஞ்ஞாபதங்களை முடித்து அங்குவரும் ஏழை நோயாளிகளுக்கும் சுதேசவை த்தியர்களுக்கு மற்றமுள்ள ஓனவுதாபிமானிகளுக்கும் உபயோக மாறும்படி “சீவஞானயோகிகள் மருந்துசாலை” ஏற்படுத்தி மாதந்தோறும் ஆயுள்வே தப்புலவர்களால் பிரசங்கஞ் செயலித்தும், மகாமந்திரங்கனின் இரகசியத்தை யும் யந்திரங்களின் உண்மையையும் வைத்தியங்களின் அனுபவங்களையும் தக் கபுத்திமாண்களுக்குக் கற்பித்துவரும் பாலகப்பிரமண்ணிய வைத்தியகா லேஜ— வொன்று ஏற்படுத்தவும், சுதேசவைத்திய உபகாரங்களைப்பற்றி “செ ன்னை சித்தர் சபாபதி” என்ற வைத்திய பத்திரிகை எழுதிவரவும், சர்வஜன உபயோகமான சீவஞானுண்ணியமாகிய காரியத்தை மேற்கொள்ள அடியிற்கை பொப்ப மிட்டிருக்கும் காக்களெல்லோரும் தற்காலம் சென்னை குறிலி நயினி யப்ப நாயகர் தெருவு யுள்-வது நெட்பர் வீட்டில் ஒரு சபையாராகக் சேர்ந்தி ருக்கிறோம். மற்றயிவற்றின் விரிவை இப்போது அச்சிட்ட வெளிப்படுத்தியி ருக்கும்,* சீவரட்சாரீத்த மந்திர யந்திர வைத்தியநூலில் விளங்கக்காணலாம்.

* விலை அனா முன்று சபையிலும், சைதாபேட்டை சேஷாசலமுதலி யார் வீதியிலிருக்கும் வித்துவான் திரு. நாராயணசாமி முதலியார் குமாரர் திரு. சடகோபமுதலியாரிடத்திலும், இந்து தியலாஜிகல் யந்திர சாலையிலும் பெறலாம்.

உ

முருகன் துணை.

பாபிரம்.

—*—

நேரிசை வெண்பா.

செந்தமிழ்க்குவாய்த்த திருச்செந்திற்பதிவாழங்
கந்தனுக்குப்பிள்ளைக் கவிசெய்தா—னந்தோ
திருமாதசேர்மார்பன் தோர்ப்பாகற்கன்பு
தருமால் பகழிக் கூந்தன்.

(க)

அவையடக்கம்.

அத்தனையும்புன்சொல்லே யானாலும்பார்வேந்த
சொத்தனையுங்கண்மெகிழ்ந் தெய்துவார் - முத்தி
புரக்குமான்றந்தகந்தன் பூணணிமுந்நான்கு
காக்குமான்பிள்ளைக் கவி.

(உ)

உ

சிவமயம்.

திருச்செந்தூர்பிள்ளைத் தமிழ்.

காப்புப்பருவம்.

சிவபெருமான் துதி.

உடல்வளைகுழி மதியமுந்தியு முரகமுமொழுகு செஞ்சடைக்கா
ட்டின, நுமைமுலைகுழையமருவியபுனிதருளகொடுபரவுதொண்டைக்
காத்தவ. ருமிழ்தினாமகர சலநிலில்விளையு முறுவிடவடவைகண்டமட்
டேற்றின, நுடைமணிகனகபரிபுரமுரல வொருமுறைபவிரி கொண்ட
மெய்க்கூத்தினர், வடவரைமுதுகுநெளநெளநெளநெளநெளநெளநெளநெள
ரம்பினைக்கோக்கவர், மருவறுமுழுவெண ணிலலெழுமுறுவல்லாரொ
ளியிருள வனங்கெட்பூத்தவர், மருவியசுகள வடிவினரறிய வடகலைதமி
ழை வனம்பெறச்சேர்த்தவர், மதுரையிலிறைவ ரிரசத்பொதுவர் மணம
விபதவுதங்களைப்போற்றது- மிடவியமதுர விரியளிகுமிறி யிடறியகள
ப குங்குமத்துட்பொதி. யிமசலமொழுகு கனதனவிரக மெழுகுறவனி
தை சிந்தையிறச்சேர்ப்பனை, யிடிபடுமுரச முழவுடனதிர வெதிர்பொரு
நிருகர் தம்படைப்போர்க்கள, மிடமறமுதிய கழுதுகண்டன மிடவடல்
புரியு மொய்ம்பனைத்தூற்றிய, கடகடவழுவை முகமுளகடவுள் கருணை
யின்முதிய தம்மையப்பார்ப்பதி, கரமலரணையில் விழிதுயின்மருவுகளி
பெருகுலை மைங்களைப்பூப்பயில், கழகழ்கருவி னிறைமகள்புதிய்கல
வியினமுழுகு கொணகளைப்போற்றிசெய், கலைமகளபரவு குமரனைமது
ர கவிதருகுருசில் கங்கனைக்காக்கவே. (உ)

மகாவிஷ்ணுதுதி.

பூமாதிருக்கும்பசுங்களப் புயபூதாத் துப்புருகாதன்
போற்றக்கனவெளிமுகட்டுப் புத்தேள்பரவப்பொதுகைமலைக்
கோமாமுனிக்குத் தமிழுணைத்த குருதேசிகனைக்குளாகடற்குக்
குடக்கேகுடிக்கொண்டிருந்தசெங்கிற் குமாப்பெருமான் றனைக்காக்கத்
தேமாமலாப்பொற்செழும்பொகுட்டுச் செந்தாமரையில்வீற்றிருக்குக்
தேவைப்படைத்துப்படைக்குமுதல் சேரப்படைத்துப்படைக்குமுயி
ராமாறவுக்களவாகியனைத்துத் தழைக்கும்படிகருதி
யழிக்கும்படிக்குத்தளியேசன் காழிபடைத்தபெருமாளே. (க)

உமையவள்.

அரிபிரமர் சந்தம்புசுழந்தி பரசுடையநம்பர்க்கின் மென்கொடி யகிலலோகமுமாதரத்தாற்படைத்தவ, ளரிவைமடமங்கைமென் கனங்குழைநிரிபுரை னனங்குகங்கை மம்பிகையாளமா யனுபூதியிழ்ந்த பொற்கொடி யபினைவைமுருந்தரத்தங்கைசுந்தரியுரகபணபந்திகொண்டகங்கணி யமுதமுறியபாடலாக கேற்றசொற்குயி, லறுசமையமுங்கலந்து நின்றவ ண்மறவிபரவும்பரசணைசங்கரிடழகெலாமிதுதானெனப் போற்றுசித்திர, முரிபுருவவஞ்சித்தங்கடங்கியதிருமுகமலர்ந்தபைங்கருங்கினி முதல்வி பூரணிஞானவித்தாய்க்கிளைத்தவண், முருகுநீரிதொர்களம் பிறங்கியம ணிமவுலி மண்டலங்கொள்செஞ்சடை முடிமனோன்மணி வாலையற்றாக்குணக்கடன், முகிசுமுலைசுமந்து நொந்தகைநின்று மிறுமென மறங்கிரங்கவின்புறு முறுவலாடிய கோமளத்தாற்பெறுத்தவண், முறைமுறை முழங்குகின்ற கிணவிணிபரிபுர மலம்புசெம்பதமபுனாமுளரி நானாமலர் வாழ்வெனப்போற்றிநிற்குது, முரியபதி னெண்கணங்களுஞ்சதுமறைமு னிவரும்பரிந்துவினகழலுறுதிகானெனநாவெடுத்தேத்திரித்தலு, முளமி கமகிழந்து செங்கார்களின மலர்கொடுவணங்கியஞ்சலென் றமையுடை மையாயருணியெனக்காத்தநட்பனை, யுடுமுதடதீந்து விண்டலங்களுமரி யபகிரண்டமும் பிளந்திடவுதறுதோகைமபூரனை கீதாற்றமுற்றெழு, மு பனிடதமந்தரத்திரந்தனிச்சபையி லடங்குமைர்புலன்கனி லுவகைகருமனோகரக்கூத்தனைப்பொரு, தரியலர்கெருங்கு செங்களம்புகு நிசிரார் துணிர்த்தலெம்பரந்தலைகழுருபாடல்சாகனைப்பாற்கடற்றரு, தாளநகை செங்கருங்கனிந்திராகுமகண்மனைபுணர்ந்ததின் புயசயிலமோ கனமா ர்பனைத்தோட்டிசுழப்பொதி, தழைமுறைபுடைந்துவிண்டரும்பிப புது நறவுசிறுதுபைங்கடம்பணிசுருணைத்தளவாகனைக்கோட்டகத்துயர், சரவ ணமிலங்கவந்தகத்தனை முருகனை விளங்குசெந்திலவந்திடு சமரமோகன வேலனைக்காத்தளிக்கவே.

கணபதி.

கருணையின்புழிபடு முதியவடனையுடர் கயிலையினொருமுறையுத்த விரைத்தினர், கணவடகிரிமிசை கருகுலமாபினர் கதைத்தனை யெழுதிமு டித்தகருத்தினர், கலைமதியினையிரு பிளவுசெய்கொருபுடைகதிபுழிநு விய வொற்றைமருப்பினர், கடுதுகர்பரமனை வலமுறைகொடுகிறை களி கவர்விரகுள புத்திமிருத்தவர், பொருவருமிமகிரி முருவியபிடிபெறுபொ ருகளினொனமிகுபொற்புவினைத்தவர், பொதிபவிழ்நறுமல ரணையிசை தம துடல் புளகமசெழுவொருசத்திரித்தவர், பொதுவறவிடுகடர் முழும ணியொளியிடு பொலிவெழுபவளமகித்தரிமத்தினர், புகர்முகமுடைய வர் குடவயிறுடையவர் புகழிருசெவியினிறத்திவழுத்துது, மிருமையு முதலிய சிவபரசமையமு மிமைவவருலகு மளித்த களிப்பனை, யிசை

முான்மதுகா முறைமுறைபெடையுட னிடறியமுக்கைவிரிசெச்சைவன
ப்பனை, யினகியபுளகிதமலைமுலைபரமகனிகலிப்புலவியகற்றமழப்பனை,
யிகல்புரிபரகிசி சரர்குலகலகனையெனைவழியடிமைபடைத்திடுட்பனைய
ருமறையுரைதருபிரமனையமாரு மடிதொழுவீடுகிறை விட்டதிறத்தனை,
யடியவாகொடுவீனை துகள்படநடமிமி மழகிபசரணமளித்தவரத்தனை, ய
எவறுகலவையின் முழுதியகுற்றைமக எழுகினிலொழுதியிருக்குமயக்கனை
யலையெறிதிருநகா மருவியகுமரனை யறுமுகமுருகனை நித்தல்புரக்கவே.

க லை ம க ள் .

அவனிபருகியமாறிருவுந்தியி லமருமொருபிர மாவென்னுமந்தனை,
னரிபசுதுமறைநாவினிருந்தவ ளளவில்டலலையோதியுணர்ந்தவ- டவள
முளரியில்வாழ்வுபுரிந்தவடவளமணரிவடமாலையுணர்ந்தவ - டவளவடிவுள
வாணிகமங்கலிதனதுபரிபுரபாதமிறைஞ்சுது- முலரிமுதுதிடர்பாயவிட
ம்பொதியுரகனமணிமுடிதுள்படமந்தா முலையெறாகுழைமாருகமெங்
கணு முதறுசிறைமயிலவாகனனினைபிறு-கவரில்வா வளைஞ்சு கொடுமற்கி
யகமடமுதுகினிலேறநெடுந்திரை- கதறுகடலையாயமுருகனபெறுகரு
னைதருகவிமாலையிளங்கவே. ௫

அரிகரபுத்திரன் .

வரியுள்ளசடிவத்திடைமகுடராசிதரித்தவர் வளையுள்ளேகருப்புவினம்
தூவாளிகொடுத்தவர் ரரியபூரணைபுட்சலை யரிவைமாரிருபக்கமு மழகு
கூருககிழ்ச்சிய ரடிவிடாமல்வழுத்துது-முரியநான்மறைநித்தலு முறுதி
யாகவழுத்தியவுவகையாககவித்துறை யுதவுநாவலன்முற்றிய - பறியவா
ளாகுதித்தெழுபரவைகுழுகர்க்கிறை பழனிவேலனை ப்புகழ்பனுவனமா
லைதழைக்கவே.

ப க வ தி .

விளையுஞ்செழுந்தேனுடைந்து முகைவினடொழுது வெண்டாம
ரைப்பொகுட்டு-வேதாமுடித்தலை முடிக்குஞ்சுடாடவியள் வெங்கொ
லைமடங்கலேறி - வளையும்பணிப்பிறைமருப்புக்குறுக்கணெடு மயிடாசுர
ன்சிரத்தில-வலியநடமிமிகுமரி பகவதிசரோருகமலர்த்தாள்வணக்கமுறு
வா-முளையுந்தடந்திரைத்திமிரதமர்க்குழியுலர்ப்பறாமகரவேலை- யொலி
யிடுக்குண்டகழிசுவறிமேடாகவே ஓள்ளுறைகழித்துநிருகக்- களையுங்
களைந்துகலனணிபுலோமிசைதன்மங்கலநாணனித்தபெருமாள்-கடிபமயி
ல்வாக்கன்பெருமாளுவந்தெனது கவிமாலையொண்டருள்கவே. ௭

காளி.

காயுங்கொடும்பகைத்தாருகவிநாசனி கபாலிகங்காளிரீலி-காளிமு
க்கண்ணியெண்டோளிமாதரிவிநிகவுரிகலையூர்திகன்னி-பாயுந்தழற்புகை
ப்பாலைக்கிழத்திவெம்பண்ணம்பணத்திமோடி. - பாசுதரனுடனடனமிடு
குலிசாமுண்டிபாதாவிந்தரினைவா- மாயும்பெரும்பனுவலாசுகவிமதா
கவி யரிபசித்திரகவிதைவித்-தாசுகவியிடுமுடிப்புக்குளமயங்காமலடியவ
ர்க்குள்குருபரன் - தேயும்பனிப்பிசுறத்திருநாதம்கடண்மகளிர் தெண்
ணித்திலங்கொழித்துச்- சிற்றில்வீனையாடல்புரியுந் திருச்செந்தில்வரு
சேவகன்புகழ்பாடவே.

அ

ஆதித்தர்.

வெள்ளப்பெருந் தளியிறைந்நும்பெருங்காற்று வெண்டிரையின்மு
ழ்கியேழு - வொபுரவியொற்றைபாழித்தடந்தேரேறிவேதபாசுகரிமைஞ்
சப் - பள்ளக்கடற்றிறைகலக்கியூழியினிருட் படலமுழுதுந்துடைத்துப்
படர்குடர்விரித்துவருபானிருபதங்கா பொற்பாதமலர்சென்னிவைப்பா
முள்ளக்களிப்பறவரிவன்பிண்பாட வோதிமடிக்கமுள்வா - யுட்குட்க்
கூன்வலம்புரிமுத்தமுமிழரீரோடையிற்குருகுராணக்-சள்ளக்கருங்கட்சி
வந்தவாய்வெண்ணகைக்கடைசியந்துளைச்சியருளங்-களிகூருமலைவா யுக
ந்தவேலனையெங்கன கந்தனைக்காக்கவென்றே.

கூ

முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள்.

பொதுவிலுமெத்தற்குரீடு பொருளையோதியொப்பித்தசீலர்
புணரிதோய்ககர்க்குச்சகாயர் புலமைநீதியொப்பற்றகேள்வர்
குதலைவாய்மொழிச்சத்திபாலர் குருதியாய்கதிர்க்கொற்றவேலர்
குறவர்பாவைசொந்தக்கின்மோகர் குமரர்காவலுக்கொத்தகாவண்
மதாசுகிதவிற்பத்திவாணர் மகுடவேணிமுத்துத்தரீகர்
மவுனமோனபத்திக்கலாபர் மனையிலாழ்வுவைப்புற்றநேயர்
முதுமையானசொற்பெற்றநாவர் முனிவர்வேள்வியிச்சிக்குமுணர்
முடிவிலாதகற்பத்தினாழி முதல்வந்தேவர்புப்பத்துமுவரோ.

ஐ

காப்புப்பருவம்-முற்றிற்று.

செங்நீரைப்பருவம்.

வெங்காளகூட விடமொழுகுபற்பகுவாய் விரித்துமாசுணமுமிழ்ந்
த-வெங்கதிர்மணிக்கற்றையூழியிருளைப்பருக டேய்முத்துநீர்ந்துசொரிய
க்-கங்காளர்முடிவைத்த கங்காநதிக்கதிர்கடுப்பக்குறுங்கவைக்காற்-கவரி
யின்பருமுலைக்கண்டிறந்தொழுகுபால் கதிர்வெயிற்படமுரிந்து- மங்காம
லிசசுத்தகடெனச்சுடர்விட மலைக்குறவர்கண்டெடுத்து-வண்டினைக்கெ
ருவிடுஞ்சாரலிற்சரியகுறமகளிருளமுசலாடச்-செங்காவிவிழியருகு பன்

னிருகைமேகமே செங்கீரையாடியருளே- திரைபறியுமலைவாயுகந்தவடி-
வேலனே செங்கீரையாடியருளே. க

கறைகொண்டமுள்ளெயிற் றுத்துத்திலிரியுடற் சட்செவிப்பஃற
லைநெடும்கு-கோதரச்சிரநெளிக்கவடபூதரங்கால்சாயமகரமெறியுந் - து
றைகொண்டகுண்டசழ்ச்சலராசியேழுஞ் சுறுக்கெழுமுறுக்கெயிற்றச்-
சூரன்பயங்கொளச் சந்தரஞ்ரியர்கள் செந்தூளியினமறைந்திடத்தின்ன
பொறைகொண்டசுரர்மருவுமண்டகோளகைமுகிபொதிரெறியநிருதரு
ட்கப்- பூச்சுக்வாளசிகிடுகிடெனவச்சிரப்புருகூன்வெருவிவேண்டிந்-
திறைகொண்டளக்கவரு மயிலேறுசேவகாசெங்கீரையாடியருளே- திரை
யெறியுமலைவாயுகந்தவடிவேலனே செங்கீரையாடியருளே. ௨.

ஏர்கொண்டபொய்கைகனி னிற்குமொருபேரரசி னிலைகீழ்விழிற்
பறவையா-மிதுநிற்கநீர்விழிற் கயலாமிதன்றியோ ரிலையங்குமிங்குமாச
ப்-பார்கொண்டபாதியுமபறவைதானாகவப்பாதியுஞ்ே லதாகப்-பார்கொ
ண்டிழுக்கவது நீர்கொண்டிழுக்கவிழ் படிக்கண்டததிரையவென-நீர்கொ
ண்டவாவிதனினிற்குமொருபேழ்வாய் நெடும்பூதமது கொண்டிபேய்-
நீள்வனையெடுத்தின கீழ்வைக்குமதுகண்டு நீதிநூன்மங்காமலே - சீர்
கொண்டநக்கீரனைச் சிதைவிடுத்தவா செங்கீரையாடியருளே- திரையெறி
யுமலைவாயுகந்தவடிவேலனே செங்கீரையாடியருளே.

கந்தமலீநெட்டிதழ்க்குறுமுனைப்பாசடைக்கமலமலனைக்கறித்துக்
கடைவாய்குதட்டிம்புனிற்றெருமைதன் குழக்கன் றுக்கிரங்கியோடிக்
கொந்தவிழ்கருங்குவளை போடைத்தடாகக்குரம்பைக்கடந்துசெந்நெற்
குலைவளைக்கும்பழக்குலைமடற்கதவிக்குருத்தறமிதித்துமீளப்
பந்தரிஞ்சுலடிப்பவவுதருமுட்குடப்பழமெலாமிடறிவெள்ளைப்
பணிவஞ்சொரிந்தரித்திலமுறுத்தப்பதபதைத்துமுலைபா லுடைந்து
சிந்தமகராழியலையொடுபொருத செந்தூரசெங்கீரையாடியருளே
செந்நிறக்குமிமிவெண் சேவற்பதாகையாய் செங்கீரையாடியருளே.

வீரூடவெங்குதிர்ப்புகர்முகச்சுடரிலே மிகுத்தவேலுறைகழித்து
வெவ்வாய்பினந்துசிறுகட்பேரிடாகினிகள்விளையாடவெங்கவந்த
மாறாளமுதுபகட்டியர்பிடர்க்கரியநிற மறவியிருகைசலித்து
மன்றாடஉல்விழிக்குருசில்கொண்டாடநெடுமசகமுக்கடிடைவெளியறப்
பாருடவம்பொற்கிரீடம்பரித்தலகைபந்தாடவிர்தாடவிப்
பாலைக்கிழத்திழுக்கவிலைச்சூலம்பகங்கொழுங்குருதிவெள்ளச்
சேரூடவென்றுசிறுமுறுவலாமிங்குமா செங்கீரையாடியருளே
செந்நிறக்குமிமிவெண் சேவற்பதாகையாய் செங்கீரையாடியருளே. ௩

மகாசலராசிதனில்வருணன்வந்தடிபரவிவைத்தமணிமுத்துமாலை
வடபூதரத்தில்விழும்ருவியெனவுத்தரிசுமார்பிலுடாடமன்னுந்

தந்ரமலரிதழ்முருகுகொப்புளிக்குஞ்சிகைத்தமணியச்சுட்டியாடத்
தவளமுழுமதியமுத்துவியெந்ததிருமுகத்தாளவெயர்வாடமுழுதும்
பகரவருமறைமுடிவர்கொண்டாடமழுவாளி பங்காளிதிருமுலைப்பால்
பருகக்குழைந்துசிறுபண்டியுந்தணடையும் பாதமும்புழுதியாடச்
சிகரவரையாமகளிர்சிறுமுறுவலாடீசெங்கீரையாடியருளே
செந்திறக்குடுமியெண்ணெய்ப்பதாபையச் செங்கீரையாடியருளே. சு

வேறு,

இத்திரனுஞ்செய்யும்பரவும்படியிங்கேவந்தார்கா
ணிந்திரையுங்கரசங்கமுருந்தனுமிந்தாவந்தார்பா
ரத்தணனுங்கலைமங்கையுரினசரணஞ்சேர்கின்றார்போ
யண்டருடன்பலதொண்டர்பணித்தனரஞ்சேலென்றளாய்
முந்துகடந்திரையுந்துலையுரிமொண்டேகொண்டே
முன்றிறெறுந்தாளங்களுமிந்நிதமுந்தூர்ந்தூருஞ்
செந்தில்வளம்பதிவந்தருளங்கொசெங்கோசெங்கீரை
தென்றன்மணங்கமழ் குன்றுபுரந்தவ செங்கோசெங்கீரை. எ

வேறு.

உனாசெய்வனாயர மகளிர்முறைமுறையுப்பெயர்கொண்டாட
வுலகுமிமையவ நுளகுமரசு உயங்கோமென்றாட
வனாசெய்வனமுலை மகளிரொழுநும் காந்தேபண்பாட
மலையமுனியொடுபிரமமுனியொழுவந்தார்கண்டாயே
கரையின்மலையிலிழையினடியகலஞ்சேருஞ்சார்பிற்
கரியமுதுபனையடியில்வலைஞர்கணஞ்சூழ்மென்காணித்
திரையில்கலைகவழ் நகரில்வருகுக செங்கோசெங்கீரை
செருவினிசிரதிரிசிரதிரைக செங்கோசெங்கீரை. அ

வேறு.

வனாபொருபுகித மலைமுலையரிவெயர் வந்தார்பந்தாட
மறிகடலிறைதரு நவமணிவடமது வண்டார்தண்டார்பா
ருனாபொருகவிஞரு முனிவருமமாரு முன்போலுண்டோதா
னாபெயர்வழிவழி யடிமையிதுளதென வுன்பாலன்பாளுர்
கனாபொருகடறிட ரெழமயின்மிசைவரு கந்தாசெந்தூரா,
கழிமுடவனமொடு முதுகுருகொருபுடை கண்சாய்தண்கானத்
நிளாபொருதிருநகர் மருவியகுருபா செங்கோசெங்கீரை
செருவினிலெதிர் பொருகிசிரதிரைக செங்கோசெங்கீரை. சு

வேறு.

குறுமுகைவிண்டநெட்டிலைத்தாழையடியில் விளைந்தமுட்குடக்கா
யிலிளியகுவனையோடையிலிண்டோயுத்தேவர்- குணலேபுரிந்தகம்பகச்

கம்பகச்சோலைநிழலிநிழனிடுபங்கரிட்டபொற்றாணிளவர்குழலில்வாச
லினின்றோடுக்துணி, குழுவொடுக்துவிட்டினைப்பாறுததையினிளம
ணல்வண்டவிட்டுவற்றத பழையகுநிதிவாயில் வண்டானந்தாவல், குர
வுநெருங்குமெக்கரிம்கானம் சுழியிலுமுநர்பாரம்பினெற்குலைக்காளிலிளை
யகுமரநூர்கிதுணைடேர்மென்காவி, வினாநூற்பையொத்தபொற்பார,
கிலமகளிரிருந்து வைத்தவைப்பு, ஸருகிலிளைநூருலில் வண்டார்த
ண்டாரி-லெவருமகிழந்தகித்திரச்சாலை, நிழலினவமணிதான்று செந்நி
யிற்தேவர், மகுடமிடறுபுழியில்லங்காளஞ்சினமெனமொழி தங்குமழ்
தத்தீவில், வணிகர்வினையிடுகின்ற மிக்கட்டாடை, வகையிலெறியுமார
வடம் பூணும்பூணி, வினாகவர்கொனடுமுக்குளின்தாறு, மளமுகொழு
துகிடங்கிலவிந்துவித்தாரத், தூவிவிநிழல்வேலியில் கொங்காமன்கா
ண, முறுகவினோந்து முற்றிமுத்தேதுகரிபவொளிய கரும்புகற்றுகிற்றா
லை, நிலையினமுதியதாழியில்வெந்தாறும்பாடுனமுடியை விளம்பிவைத்
துழுட்டாது, கடைசிகொடுவருகின்ற கட்டுடப்பாளை, முகுகின்றமுளை
கொள்காலின் மேன்பூகந்தேறு, முருகுதளும்பு கொத்துடைப்பா
லை, சிதரீமணிகளுநிந்த சித்திகைப்பிட, மறுகிள்முகல்வந்தேவியர்ப்
தாடுகாவின் முனிடர்விரும்பு கற்புடைப்பான்மை, மகளிர்வெளி புனல்
மொண்டெடுத்தகைச்சாலின் மடுவின்முழுகுமேதியிலவம்பேசெஞ்சே
ல்பாய், செறுவிலிளைந்தவெற்குலைக்காயி, லுழுகநெளியிலுடைந்தகட்
டாரிம்பார, மதகுசெறியுமேரியினமண்கேம்பான், செருநிழற்கு கற்
பிளப்பானபுடையின்மடையில் விழுந்புனற்பெருக்கான, கமரநிமிரலா
வியிலெங்கேயுத்தாவல், தினாயில்வலம்புரிக்கணத்தோடு, பணிலமுமுது
ந்சவழந்த பட்டினக்காவல், திகிரிமுருகவேலவ செங்கோசெங்கோ, தி
னகரஞ்சவிட்புலத்தேவர், மறுகமகபதிமுன்குவித்த வித்தார, மவுலி
தினாகொச்சேவக செங்கோசெங்கோ. (10)

செங்கோரைப்பருவம்-முற்றிற்று,

—௨௦௦—

தாலப்பருவர்.

அடரும்பருவமணி முடியுமருமாரர்க்கிறைவனு
டளகைநாதிபு மீரொனடின்மரு மருமறைமுனியோருந்த
சுடருந்தருமிரு சுடரும்பரவிய கோகையொழுநுழத்
தொழின்முக்கடவுளு மவரவர்க்குறை சொல்லித்ததிசெய்தார்
படருங்கிரணப் பருத்தெடுங்கதிர் பாயும்பகிரண்டம்
பழுமரமென்னப் பனைவெனநிமிரும் பழிக்கைகரீட்டித்
தடவும்புகர்முக தந்திக்கினையாய் தாலோதாலேயேயே. (க)

கங்குல்பொருந்திய குவளைக்குழியிற் கழியிற்பழனத்திற்
கனாயிந்தனா பொருதினாயிலவனேந்த கவைக்கால்வரியலவன்
பொங்குதுறுந்துளி வாடையினெந்து பொறுதேவெயில்காயும்
புனிதத்திடரிற் கவரிற்றுரவிற் புண்ணைநூதாதிற்
தொங்குளிரிந்தமடற் பொதிதாழைக் குறுமுட்கரியபகல்
கோலச்சிறியகுடக்காயிற் புல் கொழுதுஞ்செய்குன்றிற்
சங்குபுழங்கியசெந்திற்பதியாய் தாலோதாலேலோ
சமையவிரோதிகலிமிரதிவாகர தாலோதாலேலோ. (உ)

வேறு.

தண்டேனெழுமொழிமட வார் டாமங்கொழுதிச் சுருண்டிருண்டு
கமரக்களியண்டடைகிடந் து தழைத்துநெறிதச குழற்பாரங்
கொண்டேரொலிந்ததல்லது குறும்பைக்களபமுலைகமந்து
கொட போனமருங்குசகுழுவாங்கக குழைபிற்றுதித்தவிழிக்கயலைக்
கண்டேவெருவிக்கயனமறுகக் களகவெயினமா ளினாயுதித்துக்
ககண்டபடவழிகோபுரத்தைக் கருகிவடவெம்பெனக்கதிரோன்
றிண்டேர்மருந்திருச்செந்தூர்ச் செல்வாதாலோதாலேலோ
தெய்வக்களிந்தை மணமபுணர்ந்த சிறுவாதாலோதாலேலோ. (ங)

பாம்பாறுசிறினைக்கடந்து படருங்கொழிங்கார்சொரிமழைக்குப்
பரியவனாமைக்குடைசலித்துப் பசுக்கள்வெருவிப்பயறாமற்
காம்பா லிசையினெறொனிபழைத்துக் கதறுந்தமரக்காளிநிக்
கனாயிலிராப்பின் னேநடங்க கண்ணனமருகாமுதையுடைக்கும்
பூம்பாசடைப்பங்கயத்தடத்திற் புனித்துக்கவரிமுலைவெரித்துப்
பொழியுமமுதற்கனைக்கண்டு புனலைபிரித்துப்பேட்டெகின்
நிமபால்பருளுந்திருச்செந்தூர்ச் செல்வாதாலோதாலேலோ
தெய்வக்களிந்தை மணமபுணர்ந்த சிறுவாதாலோதாலேலோ. (ச)

வேறு.

மங்கலமக்கலநா வெங்குமொழிந்தனர்காண் வானேனேரேனோப்போய்
வந்துவணங்கினர்மே லங்கரதுந்துமிகேள் வாருடாதே
கொய் சசுமந்திடைநா லஞ்சமணங்கனையார் கூடாதூடாரோ
கொண்டவாற்கருவா யண்டாபெருந்தவமே கோமானாமா
செங்கமலந்தனிலே பைங்குமுதங்கனிலே சேல்பாய் வானூடா
தென்றலுடைநமிழேர் தெனபொதியம்பயில்வாழ் தேனூர்தார்மார்பா
சங்குவலம்புரிகுழ செந்தில்வளம்பதியாய் தாலோதாலேலோ
சங்கரிதனகுமர மங்கையாதனகணவா தாலோதாலேலோ (ரு)

வேறு.

மரகதவடிவஞ்செங்கதிர்கெயிலால் வாசாய்வாடாதோ
மதிமுகமுழுதுந்தன்னிதாலே வார்வெடர்சோராதோ
காமலரணைத் தின்புறமுடவார்காணுதேபோமோ
களமணிசுலவுங் குண்டலமனாளு னோடேபோனுவார்

பொருமியமுலையுந் தங்கிடவுடனே தாய்மார்தோடாரோ
புரவலரெவருங் கண்டடிதொழுவார் போகாய்போதாரீர்
சரவணமுருவுந் தண்டமிழ்முருகா த லோதாலேலோ
சதுமறைபரவுஞ் செந்திலையுடையாய் தாலோதாலேலோ.

(க)

வேறு.

கூருமிகல்சாய்த்க வீராதிராதார்தார்பா
கூறுமிபல்பார்த்துண் மேலேயாரார்பாடாதார்
மேருவனாநாட்டுவாழ் வார்வானுடாள்வார்போல்
வேளைபெனமீட்டுண் மேலேயிழ்வார்குழ்வார்பா
சாருமினாபார்த்து நின்னீருடேதாசாமே
யானகழிநீக்கி மேலேநாவாயோடேசேல்
சேருமலையாக் கு நாதாதாலோதாலேலோ
தேவர்சிறைமீட்ட தேவாதாலோதாலேலோ.

(சு)

வேறு.

அனாவடமுந்தண்டையுமின்புனா-யனாமணியுங்கிண் கிணியுங்கல
னணியுமாறாவிருர்சி, சதுமுகமுங்கொங்கல்குமந்தபன் - னிருகரமுங்கு
ண்டலமுங்குழை யழகு மாரார்பாராதார், வினாபொருமென்குஞ்சியளம
பிப புழுதியும்கங்குழைபண்டியு மெலியுமேலே வீழ்வார்பார், வெகுவி
தமுங்கொண்டிதவிழந்திடி லலரவர்தங்கண்கள்படம்பிழைவினையுமேதெ
னேகாதே, வனாமணியுந்தங்கமு மொன்றியகனபரியங்கந்தனிலின்றுக
ண் வளரலாராய்வாழ்வேலீ, மணநகையுங்கொண்டியின்றிலை விரல
முதங்கொண்டிதடந்தனே மதுரமாய்ரீபேசாயோ, தினாபொருதென்செ
ந்தில் வளம்பதிவளரவருங் கந்தசிவன்பெறு சிறுவாதாலோ தாலேலோ,
திசைமுகனுஞ்சங்கரியுஞ் சதுமறைபுரிநைஞ்சுர்ப்பாயம்பினைக சிறுவா
தாலோதாலேலோ.

(அ)

வேறு.

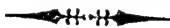
அரவுசிறுபிறையிசுழி திபபதகைபொதிசுடிவர் பாலாவேலாதேர
ருணவெயிலிரவிசுழி விமகிரியிலரிவைபெறுவாழ்வாய்வாழ்வேனே குரவ
ருளமகிழவுபார் குருவடிவுகருபெருமை கோடாய்தாடாளா, குரவகுருப
ரமுருக குதலைமொழி தெரியவுரை கூறாய்மாராதே, விரலலருமுனிவ
ர்களு மிமையவருமுனதடிமை யாரேயாமேரீ, யெனமமுனிபிலொருது
ணையு மிலையடிமையடிமையெனவீழ்வார்குழ்வார்பார் பரசமையகுலகல
க சிவசமையகுலதிலக தாலோதாலேலோ, பணிலமுமிழ் மணியைய
லை பெறியுநகர் வருகடவுள்தாலோதாலேலோ.

(க)

வேறு.

பங்கயன்முகலோ ரிந்திரனிமைபோர் பாரோரோனோர்பார், பண்
புடனுனையே சிந்தையினினைவார் பானீமால்கூறாய், வெங்கடகரிசுமெ
ண்டிசையுறைவார் வீணுள்காணுகே, மின்பரிபுரதான் பொன்புகைமுடி
மேல் லேய்வா வீராலே, செங்கனிமணிரியாய் தங்கிபங்கைதாக்கேவாசீரூ
தே, திண்டிற்ன்முருகா தண்டமிழ்சிரகா சேரார் போரோறே, சங்கரிம
ருகாசங்கரிசிறுவாதாலோதாலேலோ, சந்ததமியல்சேர் செந்திலையுடை
யாய் தாலோதாலேலோ. (ய)

தாலப்பருவம்-முற்றிற்று.

சப்பாணிப்பருவம்.

பரவரியகவாணி யழுத்துகலனுக்கமுரு பாலித்துவீறுபெற்ற, ப
ன்னிருப்புபஞ்சுலுங்காமனீள் குழைகொறு பருவயிரகுண்டலங்க, எரி
வியொளமிட்கரின் நசையாமலமுக்கொழுநு மிந்துமுகமண்டலத்திலெ
ழுக்கரிப திருதுதழ்புண்டரங்குறுவெயர் விறைக்கச்சிதைந்திடாமற், கர
கமலமலர்விரல் சிவப்புறமும்கடக கங்கணமொலித்திடாமற், கழிவண்
டலம்புங் கருங்குவளையோடைகுழ் கழிதொறுக்கானேறோறந் தரளமு
முமணிரிலவுதருசெந்தில்லேலவா சப்பாணிகொட்டியருளே, சமரமுகர
ணவீர பரசமையதியிராரி சப்பாணிகொட்டியருளே. (யக)

ஆண்டர்தந்துயரொழித்தனமென்று கொண்டாடியாவலங்கொட்
டமன்னு, மயிராணிகலவியமுதுண்டன மெனத்தேவ ராசிருகரங்கள்
கொட்டத், துண்டவெண்பிறைபுகா யெயிற்றுலெஞ்சுருளந்துண்ணெ
னப்பறைகொட்டநீள், கருதியந்தணரிடந் தொறுமங்கலப்பெறுந்துரிய
ங்கொட்டமுட்டப், பண்டருபெருங்கவிட்புலமைக்குரீசொன்னபடிதிண்
டிமங்கொட்டவெம், பகைநிசாசாரர் வளம்பதிமுழுதுறைய்கலம்பறைகொ
ட்டவெள்ளைதநந், தண்டராள மலைமொண்டு கொட்டிக்ராதிரா சப்பா
ணிகொட்டியருளே, சமரமுகரணவீர பரசமையதியிராரி சப்பாணிகொ
ட்டியருளே. (உ)

பௌவமெறி கடலாடை யுலகிலொருவேடுவன் பறவைக்குவிறைபு
சூந்தி பாத்திபனபாவையுயிபற்குலச்சிறையும்பணித் தருளமுதுபுகி
த், தெவ்வரிதிருமடத் ததரிசெழிய னுடலுறச் சென்றுபற்றலுமெவர்
க்குந், தீராதவடவைமனல் வெப்புமுதுகூணுந் திருத்தியொருவாதுவெ
ன்று, வெவ்வழிவெழுதியிடு மேடும்பெருக்காற்றுவிட்டதமிழேடுமொ
க்க, வேகாமலெதிசோகுடக்கேறவெவ்சமுவில்லெய்பச மண்புககோற், சை
வநெறி யிடேறவருகவுணியக்குழவி சப்பாணிகொட்டியருளே, சமரமுக
ரணவீர பரசமையதியிராரி சப்பாணிகொட்டியருளே. (க)

பைங்காடழைச்சிறைக் காளவாரணமருவு மந்தரிடுமுல்லை வேலி
பாயுமுட்டணைமருப் பேறுகழுவிது முடைப்பாலறாமேனிமடவார், கொ
ந்தார்குரும்பை யினவனமுலை முகக்கோடு சூத்கங்குருங்கொசித்தும். கு
றுக்கழைத்துண்டந்தனிம் சிறுதுளைக்கருவிதன் றுருவின்பழைக்குந்,
செந்தாமரைக்கை விரல்கொப் புதைத்தஞ்சுருதி பெரியவிரல்முறையி
ல்விட்டிந், தேனுவின்பிறகே திரிந்தங்கவுட்குழி திறந்துமகமரிசிந்தந்,
தந்தாவளந்தனக் குகவு திருமான்மருக சப்பாணிகொட்டியருளே, காள
மெறிகளையில்குதவழ்செந்தில்வேலவா சப்பாணிகொட்டியருளே. (சு)

கார்கொண்டபேரண்ட கூடமோரோழுக்கெழிஞ்சுந்திரசாலை, க
ற்பதாருவின்புயத் திலுக்கணரிமலை சுட்டவளர்நங்கணனஞ், சோகொண்
டபுருகதனுத்தோர் குழுவுநின் திருநாமமறவாகபேர், சிகரகனகாசல
முமுனதுதிருவாபரண சேர்வைசேர் பேழைகடனீர், போர்கொண்ட
வேலின புலால்கழுவுகீரமு பொழிலுமத்தனைதீயுமீமார், பொலிவினு
டனேநின் கலாபமயில்லையாளி போய் னும்கீதோன வுதார்கொண்
டமணிமாற்ப செந்தில்வடிவேலனே சப்பாணி, கொட்டியருளே, காள
மெறிகளையில்குதவழ்செந்தில் வேலவா சப்பாணிகொட்டியருளே.

கவளமகவெற்புநிலை யுலருபரவர்ப்பைகொள் கைத்தாமரைக்கட
கழண், கதிரொளியிரிக்கவளர் சிகையெரிநி சுட்டியினை கட்டாணிமுத்
தொளிரவே, பவளயிகழ்புத்தமுகமொழுகுமகலை சுகுலைப்பாதிசொற்
மெறியவே, பரிபுரமொலிக்கவரு குறுநகையெழுப்பியிடு பைச்சேடனு
ச்சிசுழிபா, யுளளகமனைத்தாமின வரிவளைமுழக்கவெடியுற்றேபெருக்க
கயல்பேர், யொருபுடைகுதிக்கவரி யலலனையின்புகுதவுப்பூறுநெட்ட
சழிதேய், தவளமணிமுத்தையலையெறியுநகருக்கதிபசப்பாணிகொட்டி
யருளே, சருவியபுறச்சமைய விரதீபர்குலக்கலக சப்பாணிகொட்டி
யருளே. (சு)

வேறு.

கருதியதானியமணியனாவடமிகட்டுவெத்தோடுங்
கழலிபரிபுரமொலியெழும்ணிபுமிழ் கைக்கடகப்பூணு
மிருகடரொளிபெறமருவியதிரள்சடையிடுமதிப்பாக
வெழுமதிபுனை திருமுகமொகுறுவெயரிட்டுவரத்தாமஞ்
சொருகியநறுமலர்முகையிழ்சிகையிடு சுட்டியுதநற்றமுத்
தொழுதுணைநழிபடுமடியவரிளையகர்சொற்படிதப்பாமற்
குருமணியலையெறிதிருநகரதிபதிக்கொட்டுகசப்பாணி
குருபரசரவணபவசிவமழவிடை கொட்டுகசப்பாணி. (எ)

வரைபுரைபுயிசையிடுதொடியணிகலன்மற்றுளமுத்தார
மணிமுடிசூழையிடுமிருசிகையழகெழ மைக்குவளைப்போதின்
விசைசெறிசூழலிபர்செவிலிபரவரவர்மிக்கவிருப்பானார்
விபுகருமுனிவருமுனதடிபரவியுள்வெற்றியுரைப்பார்சீ
ரனாமணியுடைமணிகணகணகணவென வத்திமுகத்தோலு
மரிபிரமனுமுமைகணவனுமனமகிழம்புவினைத்தார்பார்
சூரைகடலையெறிதிநகரதிபதிக்கொட்டிகுசப்பாணி
சூருபரசரவணபவசிவாமழவிடைகொட்டுகசப்பாணி. (அ)

வேறு.

கத்தக்ககட்டினர் வித்தத்தனிக்கடவுள் கற்பாபெனற்கருதிநூல்,
கண்டித்துரைத்திடவு மித்தக்காத்திலுளா கற்பாலுரைத்தியெனவே,
யந்தப்பொருட்பகுதி யந்தத்தினைப்பகரு மப்போலெறுத்துமுனிவா, ய
ஞ்சத்திருக்குமய னஞ்சச்சிறைக்குளியி மப்பாசிமர்க்குமலா. பந்தப்பிற
ப்பிறப்பொழியவந்தத்திருக்குமவர்பற்றுகநிற்குமுதல்வா பண்டைக்குட
த்திலுறுமுண்டச்சிறுத்தமுனிபற்றாசையும்றுமிகவாழ், சந்தப்பொருப்
பிறைவ செந்திற்பதிக்குமர சப்பாணிகொட்டியருளே, சங்கத்தமிழ்ப்பு
லவ துங்கக்கொடைக்குமர சப்பாணிகொட்டியருளே. (க)

வேறு.

முதமொழிவினைவு தெரிந்தநாவலர் முட்டாதுளைப்புதழவே, முள
ரியின்மருவி யிருந்தநான்முகன் முக்காலுமிச்சைசொலவே, புதுமலர்சி
தறி மகிழ்ந்துவானவர் பொற்றாளினைப்பரவவே, புகலருமிசைதெரிதும்
புராதிர்ப்புக் காதரித்துவாவே, மதுகாமிடறிப தொங்கன்மாளிகை மற்
பூதார்த்தசையவே, மணியொளிய யிராமலம்புகோர்வளைமட்டாய்நெருக்க
முறவே, சதுமறைமுனிவர்கடங்கணையக சப்பாணிகொட்டியருளே, சர
வணபவசூக செந்தில்வேலவ சப்பாணிகொட்டியருளே. (இ)

சப்பாணிப்பரும் - முற்றிற்று.

முத்தப்பருவம்.

கத்தூந்தாங்கமெடுத்தெறியக் கடுஞ்சூலுளைந்து வலம்புரிகள் க
ளையிற்றவழ்துவாலுக்கத்திற் காண்மணிக்குவிலையுண்டு, தத்துங்காட
விகடதட தந்திப்பிறைக்கூன்மருப்பில்வினை, தாளந்தனக்கு விலையுண்டு
தழைத்தக்கழத்துவளைந்தமணிக், கொத்துஞ்சுமந்தபகஞ்சாலிக் குளிர்
முத்தினுக்குவிலையுண்டு, கொண்டருவித்திலந்தனக்குக் கூறுந்தாமு
ண்டின்கனிலாய், முத்தந்தனக்குவிலையிலை முருகாமுத்தந்தருகவே, மு
த்தஞ்சொரியுங்கடலையாய்முதல்வாமுதல்வாமுத்தந்தருகவே. (க)

வளைக்குந்தமரக்கருங்கடலின் வளைவாயுருத்தமணிமுத்தன், வடிவேற்கறைபட்டுடல்கறுத்து யாசுபடைத்தமணிமுத்தன், துளைக்குங்கழையிற்புருமுத்தன் துளபத்தொடைமா லிழம்பருகிச, தூற்றந்திவலை தெரித்தமுத்தன் சுரக்கும்புயலிற்சொரிமுக்கன், துளைக்குங் கலனமயிற் சிறையிற் சிறுதுட்பொதிந்தகுறுமுத்தன், செந்நென்முத்தக்கடைசியர்கா நேய்த்தமுத்தன்செழந்தனடேன், முளைக்குங் குமுதக்கனிவாயாண் முருகாமுத்தன்சருகவே, முத்தன்சொரியுங் கடலவைவாய் முதல்வாமுத்தன்சருகவே. (௨)

கலைப்பால்குறைத்தபிறைமுடிக்குங்கடவுளுடலில் விளைவோகங்கனலிகரத்திலளிக்கவந்தக்கனலிபொறுக்க மாட்டாமன், மலைப்பால்விளங்குஞ்சரவணத்தில் வந்துபுகுகவோராறு மடலார்வயிறுசூலுநீந்து மைந்தாறுவார்ப்பயந்தெடுப்பக், கொலைப்பால்விளங்குப்பரசுதான்குன்றிலவனாக்கொடுசெல்லக், கூட்டியலைத்துச் சேரவொரு கோலமார்க்கிக்கவுரிதிரு, முலைப்பால்குடித்தகனிவாயால் முருகாமுத்தன் சருகவே முத்தன்சொரியுங் கடலவைவாய் முதல்வாமுத்தன்சருகவே. (௩)

கத்துங்கடலினெடும்படவிற் சுழியிற் சுழியிற் கழுநீரிற், கன்னக்கையிற்றகாதிசுழங்கைதப்பொதும்பிற் சுரும்பினங்க, டத்துங்காலப்பகும்பொகுட்டிற்சாலிக்குலையிற்சாலையிற், நழைக்குங்ககலிபடிமடலிற் நழைவைத்துழைமுதுருரம்பைக், குத்துந்தாங்கப்புனங்கவிரிற்சுலனைத்தத்தின்மடைவாயிற், குடக்கூன்சிறுமுட்பணிலமொரு கோடிகோடியிற்றுநீந்து, முத்தன்சொரியுங்கடலவைவாய் முதல்வாமுத்தன்சருகவே மொழியுஞ்சமையனைத்தினுக்கு முதல்வாமுத்தன்சருகவே. (௪)

வயலுஞ்செறிந்த கதலிவன மடஞ்செறிந்த கதலிவன, மலர்க்கா வெஞ்சுந்தேனினினா மலைதோறுந்தேனினினா, புயலுஞ்செறிந்தகனகவெயிற் புடையேபரங்கனகவெயில், பொதும்பர்தோறுமோதிமென் புளினந்தோறுமோதியஞ்செங், கயலுஞ்செறிந்தகட்கடையார்கலவிதரும்போர்கட்கடையார், கருணைபுரியுமடியாருன் காதல்புரியுமடியார்கீர், முயலும்படியவாழ்திருச்செந்தூர் முருகாமுத்தன்சருகவே. (௫)

தொழுதுந்தித்தந்தயரகற்றிச் சுருங்கிதையுஞ்சுருமுடன், குழங்கடம்பாடலியிலுறை சொக்கக்கடவுளைமூன்று, பொழுதம்பரவி மெழுத்துச்சொற் போலப்பொருளுர்புகறிபெனப், புகலுமாறஞ்சிரட்டி, திணைப் பொருட்குத்திரத்தின்பொருண்மயங்கா, தொழுதும்பலுதம்பாணன்முதலேழேழ்பொரு மக்களிப்புலவ, ரினையங்கனிக்கவிருப்பமுடனிறைபயன்பொருட்குப் பொருள்விரித்த, முழுதும்பகர்த்தகனிவாயான் முருகாமுத்தன்சருகவே, மொழியுஞ்சமையனைத்தினுக்கு முதல்வாமுத்தன்சருகவே. (௬)

கடுகடைச்சிக் தரமருப்பின் கதி கொணமுத்தஞ்சரவையீள் கடல
 றிக்குப்பணிலமுத்தங் கழையின்முத்தங் கரடுவா, னுடுமுகட்டம்புய
 ல்குளக்கொண்டிடுபுழைத் தந்தருகேற, னெழுதுபொற்பங்கய மடற்றத்
 தொளிருமுத்தங்கிருகல்காண், பரிசுரைக்குடைசுழிந்தின்பரியமுத்த
 ந்தெரியவே பரவையெயுறந்தினைகொழிக்கும்படியின்முத்தங் கெறுமகாச்
 கொடுபரபுழம்பிபுரங்குள் குரமுத்தந்தருகவேகுறுமுணிக்குத்தவிழு
 வைக்குள் குழிவிழுத்தந்தருகே.

(எ)

பருவமுற்றுக்குடலரித்தொண் பணிலமொய்க்குத்துறையெலாம்
பருமூட்செங்கார்க்குக்கும் பலமடக்கெண்டினா மகீர், பொருககுத்
தந்திடரனைத்தற்புறவுமொய்க்குமா புறவுசேர், புளிப்பெற்றபெங்கணு
ரைக்கும் புரினமொய்க்குக்குவளைவா, யாருமடங்குண்டினமெனச்சென்
றளிகனமொய்க்கும்புதியகுலலவா மொய்க்குக்குழிவழிச்சென்மலைகொ
ழிக்குக் களையெலாம், குருகுமொய்க்கும் பதிபுரக்குங்குமா முத்தந்தரு
கவே, குறுபுனிக்குத் தமிழனாக்குக்குமுதவிமுத்தந்தருகவே. (அ)

பையரவினுச்சிசுழியப்பொருங்குண்டகட்படுகடம்பணி லமுத்தம்,
பார்வையா லும்கிறிது பாரோமி கன்றிப்பகங்கழைவெடிக்க முத்தகஞ், செ
ய்ப்சிந்தையினுதிது வேணுமென் றொருபொழுது சிந்தியோமுத்திவட்
டத், திணாமுழங்கக்கொழும்புக்கள் வட்டக்குடைச்செழுநீழச்சம்புராரி
யெய்யுமலர்வாளியை யெடுத்துத்தெரிந்து காணினுகப்பிணித்தவளவில்
லீன்றகுளிர் முத்தகத்தை முத்தகமென் றணுகோமிதழ்க்கமலமுடையுடை
க்கும், தய்யமணிடிக்கற் தனைக்கொடே முனனுடைய துகிரில்வினாமு
த்தகாருளே, தோனகமேகாநவாகன செந்திலையுனதுதுகிரில்வினா முத்
தமாருளே. (கா)

இறுகல்களுக்குத் தம்முரிவிஸ்ட்சுமி புடாய்முள்ளேறல்புகையேறல்செ
டம், னேறல்வெச்சந்திருகனமத்தக்கக்குழிவன்றி யிரவியொளியிற்கரத்த
ன், மறுவறததட்டிலோரத்தி லுயர் தூக்கத்தின் மன்னுமாதனைவிரப்பூ
மாந்தளிர்முயற்குருத்செவ்வரத்தங்கோபமருவுண்ணிவகையளிப்பேர் மு
றுகல்வளியேறல்வெற்திப்பிப்பத்துமுரிதறிருகுதல்விவப்பு, முருந்
திமருகுத்துச் செருந்தருளியிடையாடி முரிசுதைவடிவொதுங்க, மறு
முருகங்க்கலொளிமட்கல் கரடென்னாக துகிரிலவினைமுத்தமருளே, தேச
மைமேகாரவர கனசெந்திலாயுனது துகிரிலவினைமுத்தமருளே, (ய)

கேசுவருவன்மீது வுண்டிசூழுகொள்ளுமென் குழலுக்குள்
மதுவிண்ணிற், குழுகொண்ட கொண்டற் குழந்துளிடீ னிதிலக்

பொருகா ல்விநம்பி, சாதினுறுவள்ளைமகாக்குழைக்கடக்கு மெங்க
ண்ணுக்குடைந்துமொலலைக், கயத்திற்குளித்தசெல்வெண்டாளமென்
னிலொருகாழி மங்கருகியவேம, போதினுறுபகமடற்பாணமெனபூக
ம பொருந்துமெங்கத்தாதைப், பொருவுறெவள்வலம் புரியாமினபு
தேம்பொற்றோடனக்குடைந்த, சோதிக்கயமுதந்நனைத்தொடேரின்
னுடைய துகிலிலினை முத்தமருளே, தேரகையெகாசவாகனசெந்திலையு
னதுகிலில் விளைமுத்தமருளே. யத

முத்தப்பருவம்-முற்றிற்று.

வாராணேப்பருவம்.

முரிப்பகட்டுவெரிவாரை முழங்கிக்குதிக்கக் காஞ்சாய்ந்து
முவிர்வினாந்துசுடைபின்னிமுடங்கும்பசங்காய்க்குஞ்செந்தெல்
சேரிக்கருங்கைமள்ளர்குயந்திடியரிந்தொக்தினுக்குத்
கெண்முத்தளம்பசசிறகுடிவெற்சேரக்கொடுபொயவர்க்குவிப்ப
வேரிக்குபுளைக்குழியிலவரிவெண்ண்சங்கிவங்களிற்றுநேந்து
மேட்டிலுத்தகபரிமுத்தைவெள்ளேள்திமந்தன்முட்டைபென
யாரிசகுவிக்குந்திருச்செந்தூர்வடிவேன்முருகாவருகவே
வளருங்களபக்குரும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே. க

புள்ளமரிக்ககதிச்செந்தென் போரிற்புகடுகணெருங்கப்
பூட்டியடித்துவைக்கோந்து போசக்குவித்தபொலிக்குவைபை
யிள்ளயரியகுடகாற்றுவிசப்பசடிக்கணீர்க்கி
வெள்ளிக்கிரிபோற்கணகவட மேருகிரிபோன்பித்தூற்றிக்
களளமெறியுங்கருங்கடைக்கட் கடைசிபிறித்தமணிமுத்தைக்
களத்திலெறியவம்முத்தைக் கண்டுகுடித்தகட்டுகினை
மள்ளாளக்குந்திருச்செந்தூர் வடிவேன்முருகாவருகவே
வளருங்களபக்குரும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே. உ

தேடவரியமணியை, ஞாண் சேர்க்கவருகவிரற்காழி
செறிக்கவருக்திலசுறுத நீட்டவருகமதுகிலிவினோ
யாடவருகமடியிலெடுத் தணைக்கவருகபுதுப்பணிநீ
சாட்டவருகதெறித்தமுலை யமுடமபருகவருகமுத்தஞ்
சூடவருகவுடற்புழுதி துடைக்கவருகவொருமார்தந்த
சொல்லவருகதள்ளிணை தேதான்வருகசுசோதிமணி
மாடெருங்குந்திருச்செந்தூர் வடிவேன்முருகாவருகவே
வளருங்களபக்குரும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே. ங

இறகுமறைஞாணினிப்பூட்டே னிலங்குமராகுண்டலத்தை
 யெடுத்துக்குழையின்மீணியே னினியுள் முகத்தக்கேற்கவொரு
 சிறகுத்திலத்தனைத்திட்டேன் றிருக்கண்பலர்க்குமையெழுதேன்
 செம்பொற்கமலச்சீறடிக்குச் சிலபுதிருத்தேனெறித்துவிம்மி
 முறகுமுலைப்பாவினினாட்டேன் முகம்பார்த்திருந்தமொழிபகரேன்
 முருகாவருகசிவசமைய முதல்வாவருகநிறைகொழித்து
 மறுகுலைவாய்க்கரைசேர்ந்த பழலைச்சிறுவாவருகவே
 வளருங்குளபக்குறும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே.

சு

என்னத்தனைவந்துறுபிக்கு மிரங்கிப்பார்த்துறுபண்டி
 யெய்தெக்குழைந்தமணிததுயர்வா யிசைமுக்குவித்துவித்தமுது
 தள்ளித்துடித்தப்புடைபெயர்ந்து கொட்டிலுதைந்துபெருவிரலைச்
 சுவைத்துக்கடைவாய்ரொழுதுத் தேளினினாகாக்குழைதவழ
 மெள்ளத்தவழ்துறமுழை வள்ளித்தமடியினிமிசுநுது
 விமரிப்பொருமி; கபபார்த்து வேண்டுமுமையாளபமுலை
 வள்ளிதமுண்டகமகிழ்த பழலைச்சிறுவாவருகவே
 வளருங்குளபக்குறும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே.

ரு

வெண்மைச்சிறப்புள்ளோதிமங்கள் விரைக்கேதகையின்மடலெடுத்து
 விரும்புந்முதுவிடெயனாமடியின் மீதையிருக்கிக்கோதாட்டித்
 துண்மைச்சுரிசங்கினிற்றுவளைத் தேறன்முகந்தபர்வூட்டிச்
 செழுந்தாமரைநெட்டிதழ்விரிததுச் சேர்த்ததுதயிறறித்தாலுட்டப்
 பெண்மைக்குருகுக்கொருசீசவற் பெரியகுருகன்வாயிற்
 பெய்யுமிசையைக்கூலகு பிளந்துபெட்டுக்கினிதளிக்கும்
 வண்மைப்புதுமைத்திருச்செந்தூர் வடிவேன்முருகாவருகவே
 வளருங்குளபக்குறும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே.

சு

ஓடைக்குளிர்தண்ணெரிப்பனியா லுடைந்துநிறையிற்றவழந்தேறி
 யொளிரும்புளினத்திடையொதுங்கி யுறங்குக்கமடந்தனைக்கடந்து
 கோடைக்குளிர்தாற்றடிக்கவுடல கொடுகடுக்கிழிந்து
 குடக்கூன்பணிலத்துப்புருந்து குஞ்சுக்கொங்கியினகொடுத்தப்
 பேடைக்குருகுக்கொருசீசவற் பெரியகுருகின்சிறைப்புறத்துப்
 பிள்ளைக்குருகுந்நையனைத்துப் பிசமடறகேதகைப்பொதுப்பின்
 வாடைக்கொதுங்குத்திருச்செந்தூர் வடிவேன்முருகாவருகவே
 வளருங்குளபக்குறும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே.

எ

விண்ணொவிள்கனிதடத்தின் மீதேவீழ்க்குருகினங்கள் - வெறுவி
 யிரிபக்கபலவெருண்டு வெடிபோய்மீளமண்டேன் - கண்பொயவிரியை
 கழிக்கேபாயக்கழிக்கானம் - சம்புள்வெருண்டு துண்ணெனக்கட்கடை
 தான்விழித்துத்தன்பார்ப்பைக் - கொண்டுபோயக்கருவளைத் குலைக்கே
 பாயக்குடக்கனிபின் - குறுங்கார்பலவுவேர்சாய்ந்தகுழிக்கேகோடிக்கோ
 டிவரி - வண்டுபாயுத்திருச்செந்தூர் வடிவேன்முருகாவருகவே வளருங்க
 ளபக்குறும்பைமுலை வள்ளிகணவாவருகவே.

அ

பேர்தரிக்கும்டியவர் தம்பிறப்பையெழித்துப்பெருவாழ்வும்-பேருங்கொய்க் கையுடையோடுபெருவாடுன்னும்பேராள் - கோகிருதர் குலதலகா சேயற்கொடியாய்கிருச்செந்தூர்த் - தேவராதேவர்சிறைமீட்டசெலவாவென்றன்றிருமுக்கைப் - பாராமகிழ்த்துமுலைத்தாய்பாவிப்புகழ்த்துவிருப்புடனப் - பாவாவென்றனைப்போற்றப் பரிந்துகிழ்த்து வசவழைத்தால் - வாராதிருக்கவழக்குண்டோ வடிவேன்முருகாவருகவே - வளநங்குளபக்குநம்பைமுலை வள்ளிதணவாவருகவே. க

வேறு.

கலைக்கிரிபகலி வளமுறமருவு கவுணியவருகவருகவே
கருணையினுரிமை கடியவர்க்கடிய கலிக்கடவருகவருகவே
சிலைப்பொருவருவவனிகைதயாறுவர் திருவுளக்கிழவருகவே
சிறுதளிவெயர்வுகுதிக்கொளவுனது திருமுக்கலவருகவே
செல்லையிசைகடமணிமுடிநகர் குலமறவருகவருகவே
குருமணியயிரநிசைக்கெடிப குசுழிபாவருகவருகவே
மலைமங்கவரி திருமுலைபருகு மழவிடைவருகவருகவே
வளையுமிழ்காள மலையெறிக்கரில் வரபதிவருகவருகவே. டி

அணிநெடுமவுலி வெற்றிமழமுதி பழகுடைமுருகவருகவே
கடியிசைமளவில்சைமணிமுடி மாவொலிபெருகவருகவே
பணிவிடைபுரிய வருமடமகளிர் பாவின்முழவருகவே
பலபலமுனிவ ரனைவருமுனது பதமலர்பாவவருகவே
பிணிபுகழமுதகி விரிபணைபழகு பெறவருமுருகவருகவே
பிதைப்பொருசுடிவர் தமதிடமருவு பிடிபெறுகளிறுவருகவே
மணியிதழொழுது மமுதுகுலை பழவிடைவருகவருகவே
வளையுமிழ்காள மலையெறிக்கரில் வரபதிவருகவருகவே. டிக

வாரனைப்பருவம் - முற்றிற்று.

அம்புலிப்பருவம்.

கலைவானிரம்பாத கலையுண்ணெக்குறிதை கலையுண்டியன்றனக்குக்-
களங்கமருதமர னுனக்குண்டுதமான் கருத்துண்டியன்றனக்குக்-
கொலைபாதகணமுண்ணெக்கு மங்கலகணத்தொகையுண்டியன்றனக்குத்-
துளியமுசமுண்ணெக்கவனுக்குமாறு சொல்லமுதமுண்ணெக்குக்- கொ-
லைபாடாவழிப்பகையுண்டிகடுவிடங் கொப்புளிக்குங்கட்செவி - கோ-
ளராவைக்கொத்திவெரியும்காரமித் குமாறுக்குண்டுகண்டா - வலைபா-
ழிசூழ்திருச்செந்தில்வடிவேலனுடனம்புலிபாடவாவே-வாவின்முடிநெ-
ளியமயின்புதுகில் வருதமரனுடனம்புலிபாடவாவே க

யாமோகமண்டலமகந்தியறிவென்னு முழுமண்டலத்தைத்தொடுத்து வடவைமுகமண்டலத்தழலா லுருக்கினஞ் மண்டலத்தாடுபுக்கச்-
சோமோசையக்கோண மண்டலத்தமுதத் துளித்திவலை பருகியுடலைச்-
சோதிமண்டலமென விளக்குமவரிட னுடைய தய்ப்புமகமண்டலத்தைச்-
யோமோகருத் தறியருத்திப்பெரும்பாத் தெலலைமண்டலமெய்தலா-மெ-
ன்றுகொண்டுவன்மண்டலச்சக்கரிலையாறெழுத்திலீட்டறவருனச் - சா-
மோபெருக்கமென்செந்திலவடிவேலனுடனம்புலியாடவாலே - யாவின்
முடிநெளியமயின் முதுகில்வருகுமா னுடனம்புலியாடவாலே. ௨

முதிருமிகைவரிட னுடனம்புகமல லைய முகிழ்க்குமிரு நாவிழ்க்கு-
ண்- முக்கோணநெளியருவட்டச்சுழிக்குண்பலர் முகமண்டலத்தடுவெ-
யிலா- வெதிருமிருளச்சகராப்படலைள்ளிவந் தெழுமியவிமண்டலத்தி-
லின்புந் துளிகெடொளிக்குமிடமத்தவா னிரவிமண்டலமுநிக்க - னாகிரு-
மடுசெருயிலிவந்வேலேறுபட்டவா ருக்கதெருவெளியாகையா - லொ-
ள்ளமுதுகுத்தபதினாறுகலெகள்ளமுன னுடலினுக்குறை படாதோ-
வதிருமகராழிகுழ்ச்சாதிவடிவேலனுட னம்புலியாடவாலே - யாவின்
முடிநெளியமயின் முதுகில்வருகுமா னுடனம்புலியாடவாலே. ௩

வெறியாரிலைத்தொடைத் தக்கனழல்வேள்வியை வெகுண்டுபகல்
பல்லுருத்து - வெள்ளிவிழியைக்கொடுத்த யிராவதப்பாகன் வேறருக்
கொடுபறக்கச்- செறியாடகத்தகட்டிச் சமுள்ளிரான்முகன் சென்னியை
த்திருகிவாணி- செய்துண்டந்தண்ட மாக்கெய்தத்தக்கன் சித்தையொ-
ருநிழிபடுத்திப்பொறியாரழற்கடவுள்கைத்தலமுறுத்தவிப்புலவர்முப்
பத்தழுவர்- போவைழியொருவர் போகாப லுன்னுடலையும் புழுதியிற்
மேய்த்ததெசல் - மறியாததலைச் செந்திலவடிவா னுட னம்புலியா-
டவாலே; யாவின்முடி நெளியமயின் முதுகில்வருகுமா னுட னம்புலியா-
டவாலே. ௪

விடமொழுதுகூறுள்ளெயிற்றுவன்கட்செவிவிரிக்குப்பனுடளி-
யா, மென்பொறியுடற்பெருப்பகுரா ராவடவைவெம்பசி பெடுக்து
வெம்பிக், குடதிசைக்கோடையைப் பருகிக்குணக்கெழுந் கொண்டலை
யருத்திவாடைச், கொழுந்நையுக்கென்றையு மள்ளிக்குடித்துக்கொழு-
ங்க்கிையுண்டதனியுன, விடமொழியவேறே ரிலக்கிலைவையத் செ-
திந்தித்தவல்லையலை, யினனுடன்சுடிவினையாடிநீயிடுகே - யிருக்கலாமிந்
ருவந்தா, லடப்புணையுமயினுண்டுனஞ்சுவிபாகையா ளம்புலியாடவாலே,
யாவின்முடி நெளியமயின் முதுகில்வருகுமா னுட னம்புலியாடவாலே.

பண்டுபொலின்னமுத மின்னக்கடைந்திடப் பழையமந்தரமில்லை

யோ- பட்டகடற்குண்டகழியளறுகவந்தியிப்பரினிறிதிரானதோ-வி-
ண்டலத்தமார்த்தரு மமசோசனுஞ்சா விடிநீட்டத்தகா- மேவியெழுப்பி-
சுண்டகடம்பெளியானதோவிடமொழுதுநெட்டெயிற்று-மண்டுள்ளி

தண்டமான கோவின்னமொரு வாலிக்குவாலிலையா - மதிபீலாமதிய
மேயிவனினைந்தாலெந்தவகைசெலா கோகையா - வண்டநாயகனைங்
ள் செந்திலவடிவேலனுடனம்புலீயாடவாவே - யருவகைகள்கிடுகிடென
மயில்கடவுமுருகனுட னம்புலீயாடவாவே, (சு)

வட்டமாகத்தள்ளுகொளி ஈழவுதொள்ளலென்று மாணச்சரித்திடு
கையான், மந்தாகினித்தரங்கசகவளமெய்சலான்மன்னுங்கணஞ்சூழ்த
லா, விட்டமொடுபேராளில் வீற்றொலாலுக்கி லெவருத்துதித்திடுத
லா, விளக்கண்ணுறுசலா விடபகதிசேதலா லேமமாலவனாபெய்தலா
ன், முட்டமறையேவ்விச்சுரித்தாசையால்வெய்ய முரிபாவுக் குடைச
லான், முக்கணுமைபங்கனொரக்குரீ நென்றுதிநமுமலர்ந்தனையழை
த்தா, ஸட்டபோகம்பெறவை செந்திலவடிவேலனுட னம்புலீயாடவா
வே, யருவகைகள்கிடுகிடென மயில்கடவு முருகனுட னம்புலீயாட
வாவே. (ஏ)

காதலாலெறிதினாக்கடன்மகளிர்சிறுமகார்க்கையிற்ருவித்தமுத் து
க், தழிவாய்வலம்புரி யுமிழ்த்தடணிமுத்துமுட் கண்டன்மடல் விண்டச
ண்ணத், தாதலாவிளவாடை கொடுவருந்தானல்வெண் சங்குநெந்திற்
றுளைந்த, தனியையுருத்தபந முகமுந் தன்னில் சககோடிநிலவெறி
க்கு, மீதலாலொருசிறிதுபிரகில்லைபெயருக்கு மிரவிலை நீயுமிக்கே,
பேகினுலுனதுடற்கறைதுடைத்தித்தலாமென்பதற் கையமில்லை, பா
லானிதிபுனை செந்திலவடிவேலனுட னம்புலீயாடவாவே, யருவகைகள்
கிடுகிடென மயில்கடவு முருகனுட னம்புலீயாடவாவே. (அ)

கடியவளிரெயறியுந் தழைச்சிறைக்கருகிர்க் கருடவாகனனு மிகல்
கூர், கட்டைமுள்ளகாளைகொட்டிமுநித்தபொற் கமலையானியுமெ
ழுந்து, கொடியபெய்க்கொலைபுரி வாகமெனவொருவனெழு குலலைப
மிடந்துதேடக், குறித்தொருவனெனினமா வண்டபகிர்ண்டமுங்கொழு
திக்குடைந்துதேட, முடியவிதகாறுவாறிவருவகைகின்ற முழுமுசற்
கடவுளடியு, முடியுரீகண்டனை பெலக்கருதியின்றுதிந முசமலாந்தனை
பழைத்தா, ஸடியவகை வாழ்வித்த செந்திலவடிவேலனுட னம்புலீயாட
வாவே, யருவகைகள்கிடுகிடென மயில்கடவுமுருகனுட னம்புலீயாட
வாவே. (ஆ)

பெரிபமாகத்தனீ யருவையிவ்வஞ்சகம் பேசமாகத்தள்ளாரா
ன், பெருகரீவேலையிற்புகுவாயிவன்பார் பிளக்கவோர்வேலைவிட்டா, னு
ரிபமாகுணவையி துறுவையியிவன்புறசகுணவையெயுறுறு, னுயி
லிவேழமதுவனக்குண்டிவனறனக் மகாநாமது மிலைமீளாக, கரிய
மாழுதிவிடில மறைவையியிடுகெடுக் கரிப்பமாழுதிவனமறையான், எரு
திரீயிவைபெலாமுணரிவனபெருமைபைக் கண்டுரீ பங்கிராதே, பரிப
மாதகனைங்கள் செந்திலவடிவேலனுட னம்புலீயாடவாவே, யருவகை
கள்கிடுகிடென மயில்கடவுமுருகனுட னம்புலீயாடவாவே. (இ)

பரியதிழறண்ணச் சுளிந்துவெயிலெடுபொருது பாதசங்கிலியை
 னூறிப், பரிசாதத் தருவையிடுகுளவெ னக்கவுட்பருவாய்புகக்குகட்டிக
 தரிபலர்க்கர்ப்புறத்தெயிலிடுக்பாடல்னைத் தூள்படுகதி யவர்பொற், ந
 ருணமணிமுடியிடறி முறைமுறைவழக்குத் தழைச்செவிப்பிறைமரு
 ப்புச், செரிபுமதகாணக் குறுவ்சுட்பெருவ்வுகலைத் தடியடிப்புசுரோ
 னத்த, துங்கவேளி னுடைய முஹிம்புறத்திற் றுளைக்கா நிமிர்த்துநி
 றகு, மரியகநூர்கமென வெருவல்வேலையனுடையபுலீயாடவாலே, வ
 ருவனாகங்கிடுகி டென மயிலாடவுமுருகனுட னம்புலீயாடவாலே. (க)

ஆம்புலிப்பருவம் - முற்றிற்று.

சிறுபறைப்பருவம்.

பொருந்தாநாஞ்ஞமாவதெழுநருகுலப் பூபாலவேறுமந்தப், பூ
 பாஸனுக்கிளைய னுனைவர்தூற்றுவருமபொருமபதினெட்டக்குரோணி
 யென், நெருவாய்மைசொற்றபடை வீரநஞ்செருவினி லுருகதெழ
 லுளீதியவய, ருடனாகநின்னுபற்குன்னமணிகேதரினுக்குள்ளசாரதிடா
 கியும், மருவார்கடாணையிற்பட்டபர்த்தகனாமருட வர்த்தகனா டங்கனும்
 போய், மயங்கவொருநாளினிசைய னுக்குவிசையமபெருக மண்ணேழு
 முண்டியிழ்ச்ச, திருவாய்மலம்புரி முழகத்திருமான்மருக சிறுபறைமு
 ழக்கியருளே, செருவிலெதிர்பொருதபாநிருதாருலகலகனே சிறுபறை
 முழக்கியருளே. (க)

முருந்தாருணியுடையெனத்திலமகளிரிளமுகிழ்முலைதனக்கடை
 ந்து, முளரிமுலைநீரிற்ருளிததுவினொரு நாளின முற்றிய தவம்புரிய
 வெங், கருந்தாநாநெட்டிலைப் புகர்வேலெனப்பொருங் கட்டகடைக்குள்
 னுடைந்து காவிலமர்பங்கப்படக்கருங்குழல்கண்டு கரியமுகிலுடல்வெ
 னுந்தப், பொருந்தாமேலாடியந்தாசாரியாபொரு பொருப்பேற வள
 மையேறும், புகழேறவாமுற் திருச்செந்திலாயுனது பொற்றாள்வணக்
 கமுற்றது, திருந்தார்க்கணஞ்சுபபெரும்பறைமுழக்கீ சிறுபறை முழ
 க்கியருளே, செருவிலெதிர்பொருதபாநிருதாருலகலகனே சிறுபறை
 முழக்கியருளே. (உ)

கங்கையணியுஞ்சுடையில் வைத்தகுழவிப்பிறைக்கடவுளா லையம
 னைத்தும், கங்குற்கருங்கடலகழிந்தவைகறையிற் கவித்தவால்வளைமுழ
 க்கும், பங்கயமலாப்பொருட் டிதழ்வாய்துளிக்கும் பகர்த்தேற னுணடு
 மெள்ளப், பஸ்கோடிசஞ்சரி கப்படலைபெடையொடுபடிந்துபலகாண்மு
 ழக்கும், வெங்கயமுடககும் புனைத்தாமிர்த்துவெளி மேகநீரைக்குடி
 த்து, வீதியாய்நின்றபிளிறித்தினமுழக்கும்வெறி வெண்டினாக்குண்ட
 கழியிற், செங்கயன்முழக்குற் திருச்செந்தில்வேலனே சிறுபறைமுழக்
 கியருளே, செருவிலெதிர்பொருதபாநிருதாருலகலகனே சிறுபறைமு
 ழக்கியருளே. (ங)

காவரணபரிசாதத்தருக்குலநிழற்கடவு டெருவிதேதாறுங், கடிம
ணப்புதுமங்கலத்தொனி முழக்கமுதை கட்டவிழ்த்திமுடைக்கும், பூ
வாரிலைதொடைய லளகாபுரேசன புரந்தொறுங்குளிறுமுரசு பொ
ம்மெனமுழக்க மன்மதனுடையபல்விப்பொங்குகெண்டினாமுழக்கப்
பாவாணர்மங்கலக்கவிவாழிபாடிப் பரிந்துதிண்டிமுழக்கப், பாவரிப
திருவிழாவென்றுபலபல்விபம் பட்டினந்தொறுமுழக்கச, தேவாதிதே
வருயர் சதுமறைமுழக்கநீ சிறுபறைமுழக்கியருளே, செருவிலெதிர்
பொருதபா நிருதர்குலகலகேன சிறுபறைமுழக்கியருளே. (ச)

வகாவாய்முழக்குங்கடவாணைவெங்குன் பருப்பில்விளைமுத்துமி
ளவேய், மணிமுதலுமடுபலையனகாத்திற்கருவராசத்தின் முத்தமண்
ட, ருணவாய்முழக்கும்பெருமபுறநிலுந்திகக்கிமுத்தமணிமுத்துமள்
வ, மொலியறுமருகவேஷிச்செந்நெல்கன்னறரு மொளிமுத்துமோங்கு
நெய்தம், காவாய்முழக்குமுட்குனல்வெண்டணிலன் கடுஞ்ஞலுளைந்
துகான்ற, சதிர்முதலுமொக்கக் கொழித்து வருபொருகைபாய் கழி
தொறுக்கயங்குதிக்கச், தீகாவாய்முழக்குந் திருச்செந்தில் வேலவே
சிறுபறைமுழக்கியருளே, செருவிலெதிர்பொருதபா நிருதர்குல் கலக
வேன சிறுபறைமுழக்கியருளே. (ரு)

முனைவாணையுடையவைவெங்கடுவையிசுழ்முளரியைப்பிணை
யைமகவேள், மோகவாணியையடுக்கோத்தைவென்றுகுழை முட்டி
ஞங்கண்மடவார், நீனைவாணையாண்முறுவலாடி யினாமுடைவாணை நெர்நெர்
நிறுத்திநெய்த, லீநிமளநாடவிவனத்திற் பிணிதலுவணை ணித்திலவ
டந்தெரிந்து, புனைவாணையாண்முடிவிளம்பி நடுவாணைமென் போகலுறை
வாணையொப்புப் - பொலியாணையினறுகளை காவாணையுடையோ போங்க
ழிகடந்துமெள்ளச்-சீனைவாணையுத்திருச்செந்தில்வேலவேசிறுபறை
முழக்கியருளே - செருவிலெதிர்பொருதபா நிருதர்குலகலகவேன சிறுப
றைமுழக்கியருளே. (சு)

அறந்தருபுரந்தாரதியருகிலாமகளிரடு மணியூசுச்சிற்றி - எம்ம
னைகழங்குபலசெறியுந்தடஞ்சார லருவிபாய்ப்பாங்கியுமுட் - புரந்தருபு
ணிற்றுவெள்ளைகடற்றினாதொறும் பொருதசீலைவாயுமென் - போது
கமழ்திருவாணையின்குடியு மரியமறை புதுமோகமுமினிமைக்-குறந்த
ருகொடிச்சியர் பெருங்குழைமுறைகுலவு குன்றமேதோ றுடலுந்தண்-
கொண்முமுழங்குவது கண்டினமெனக்காட குஞ்சாம்பிளிறுமாவஞ்சி
றந்தபழமுதிர்சேலை மலையும்புரந்தநீ சிறுபறைமுழக்கியருளே - செரு
விலெதிர்பொருதபா நிருதர்குலகலகவேன சிறுபறைமுழக்கியருளே. (ஈ)

எழுவிரவிமட்கவொளி தருமணியமுத்துநடி யிமைவவர் மகிழ்ச்
சிபெறவே-யிருகுழைபிடித்தவிழி யாமகளிர்கற்றிநட மிகுவெண்கடித்
துவாரவே-வழுவறுதமிழ்ப்பணுவல் முறைமுறையுரைத்துவெகுவாகவி

ஞாந்துமுழையே - மதபதியி ள்கமுனிவார்கணமுமிச்சையுடன்வழிய
டிமைசெய்யிடவேபொழுதுதொறுமொக்கவிதிமுறையுண்பருச்சனை
செய்ப்பனிக்விவிப் பருடேன-புகலியபக்கசன மாகரவெனக்குலவு புர
வலர்விருப்பமுறவே செழுமறைமுழக்கவரு முருகுமரக்கடவுள்கிற
பறைமுழக்கியருளே - தீரஞ்ஞமணிமுதலையலை பெறியுந்கருக்கதிபகிற
பறைமுழக்கியருளே. (அ)

தவனனிசாபபுரவி யலமுறையின்பட்டமிசெருணவடவெற்பகை
யவே-கமரதிரசாதமி பெரியுமகரப்பெரியசலத்தெயாலிபற்றவியவே,
புயனமுழுவெகரக்கமணி முடியிசையிறுத்துபல பொறியுந் தனச்சமுற
வே-புணரியிடவற்றெமொரு மொருமொருவெனப்பருகு புயலுருமு
வெட்டியிடவே-பவனனுமிருக்ககடை யுநமுடிவெனப்பெருமை பரவி
படியிற்பணியவே-படகரிபிடச துழனி யகராவெருவிக்கரிய பரியவரை
யிற்புருதுவே சிவனருணா திக்கவரு முருகுமரக்கடவுள்கிறபறைமுழ
க்கியருளே - தீரஞ்ஞமணிமுதலையலை பெறியுந்கருக்கதிப கிறபறைமுழ
க்கியருளே. (க)

சகரமகரச்சலிபுலகு சனிசிபபொழுது சருவிப புறச்சமையது-
றலையழியமுத்கிறகு சிவசமயமுதகரபெறு தவவெறிதழைத்துவரவே-
யகவுகரத்திலுள்ளோ பொருண்டவபத்தியுறாடியவர் தமக்கருளவே-
யகரநலகத்தவரு மெயநமுநிபபரவி யடியினை னைப்பணியவே-பக
ரவுகினைகதிடவு மரிதுனது சொறபெருமை பரகதிபளிசுருமெனவே-ப
லபலமுனித்தலைவ ரனவருமுனா கினியபணியிடைதனைபுரியவே- சிக
ரபரவெறியெவரு முருகுமரக்கடவுள கிறபறைமுழக்கியருளே - தீர
ஞ்ஞமணிமுதலையலை பெறியுந்கருக்கதிப கிறபறைமுழக்கியருளே. (உ)

கிறபறைப்பருவம் - முற்றிற்று.

கிற்றிற்பருவம்.

பொன்னிம்மணக்கும்புதப்பினவிற்புடைசூழ்பணிலமுத்தெடுத்த
தப்-புறக்கோட்டகமுண்டாககி வலம்புரிபைசதுனைகக் கலமமைத்துக்-
கன்னிமணக்குங்கழனிபிறச்செங்கமலபொருட்டுமுனையுடைததுக்-கக்
குஞ்செழுந்தேனுவலையறறிகழைத்திலவலசியைப்புகட்டிப்-பன்னி
மணக்குமபுதப்பொழிவிற பலபுப்பறிததுக்கிறிநுத்திய-பரித்தசிற
சோறடுமருமை பாராயிரபதப்பாகன - பொன்னிமணக்குஞ் சேவடி
யாற் கிறியேஞ்சிறநிலசினையேலே - திரைமுத்தெறியுந் திருச்செந்
தூர்ச் செவவாசிறநிலசினையேலே. (க)

தையன்மடவாரிழைத்த வண்டறன்னையழிர்குமதுக்கல்லத்- தாள
முறகதியுனதுபொற்பூர் தண்டைத்திருக்காட்டியுதே-தாயகவளப்
பிறைமுடிக்குஞ் சோதிவெடுத்து முகநாணைத்துத் - தோளிவீருந்தம்
பொழுதுமணித தோளிப்புழுதிதேரயாதே - வையுமனைத்துமின்றெ
தெதும வயதுமுதிரா மடப்பாளவ - மடியிலிருத்தி முலைபூட்டி வத

னத்தணைக்கிலுன்கழற்காற், செய்பசிறுநூன்செறியாதோ சிறியேஞ்சிற்
நில்கிதையேலே. திரைமுத்தெறியுந் திருச்செந்தூர்ச் செல்வாசிற்றில்கி
தையேலே. (உ)

மௌவுங்கரடமடையுடைக்கும் தந்திப்பகடுபிடிப்படுத்தி - தருவும
முதுமிருகியுந் தனியேகொள்ளேபோகாம - லெவ்வமுறவிட்புலத்தமர
ரோக்கமுறாமலயிராணி - யிடுமங்கலநாணழியாமலிமையோரிறைஞ்சுமா
மகளிர், பெளவமெறியுந்துயராழிப பழுலத்தமுந்திமுழுநாமம் - பரக்
குஞ்சுருதித்துறையேளவி பழுதாசாமற்பரவிய - தெவவர்புரத்தையடு
ஞ்சிறுவாசிறியேஞ்சிற்றில்கிதையேலே - திரைமுத்தெறியுந்திருச்செந்
தூர்ச் செல்வாசிற்றில்கிதையேலே (ங)

ஆடுங்கொடித்தேரொழுபுரவி யருணனடத்துமகவிடத்தை
யடைவேபடைத்தும்படைத்தபடி யளித்துந்துடைத்துமுத்தொழிலுங்
கூடும்பெருமையுனக்குளது கூடார்புரத்தைக்குழாம்பறிக்கக்
கொள்ளுங்கருத்துரினகருத்துக் கொங்கைசுமந்துகொடிமருங்குல்
வாடுங்கலகவிழிமடவார் மலர்க்கைசிவப்பமணற்கொழித்து
வண்டலிழைத்தமணியழிற்கை வனபோசுராமகவாணுந்
தேடுங்கமலத்திருத்தாளம் சிறியேஞ்சிற்றில்கிதையேலே
திரைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூர்ச் செல்வாசிற்றில்கிதையேலே. (ச)

புற்றிலரவந்தனைப்புனைந்த புனிதருடனேவீற்றிருக்கப்
பொலியுந்திகிரிவாளகிரிப் பொருப்பைவளர்த்துச்சுவராக்கிச்
சுற்றில்வளர்த்தவரையனைத்துஞ் சுவர்க்காலாக்கிச்சுடிரவரி
தோன்நிமறையுஞ்சுருப்பைவெளி கொறுந்தோரணக்காலெனநாட்டி
மற்றிலுலமையெனுங்கனக வரையைத்துனைத்துவழியாக்கி
மாகமுகிலைவிதானமென வகுத்துமடவாருடன் கூடிச்
சிற்றிலிழைத்தபெருமாட்டி சிறுவாசிற்றில்கிதையேலே
திரைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூர்ச் செல்வாசிற்றில்கிதையேலே. (ரு)

மிஞ்சுங்கனகமணிக்கொட்டின் மீதேயிருத்தித்தாலுரைத்து
வேண்டிம்படிசுப்பாணிகொட்டி விருப்பாய்முத்தந்தனைக்கேட்டு
நெஞ்சமகிழுவரவழைத்துநிலவைவருவாயெனப்புகன்று
ரித்தலுனதுபணிவிடைபி னிலைமைகுலையேநீயறிவாய்
பிஞ்சுமதியினொருமருப்புப் பிறங்குமிருகாட்கவுட்சுவடு
பிழியுங்கரடமும்மதத்துப் பெருத்தநால்வாய்த்திருத்தமிரு
மஞ்சுகாக்குஞ்சரத்துணையே யடியேஞ்சிற்றிலழியேலே
யலைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூ ரரசேசிற்றிலழியேலே. (க)

தன்மதிரைக்குண்டகழ்மடுவிற் ஞானெளிக்கப்பகைநிருதர்
தொல்லைப்பதியுமவரி நுந்து தயத்தவளமுந்தாளாக்கி
வென்றுசெருவிற்பொருதமிழ்த்தாய் வேகாவிதித்தளிப்படியை
விலக்கிவெகுண்டிண்டளித்தாய் வேண்டிமடியார்வினைபொழித்தாய்
கன்றுமமண்கழுவேறக் காழிப்பதியில்வந்துதித்துக்

கள்ளப்பரசமயக்குரும்பர் கலகமொழித்துக்கட்டழித்தா
யன்றுகொடுத்துன்வழியினை யடியேஞ்சிற்றிலழியேயே
யலைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூ ரரசேசிற்றிலழியேயே.

(எ)

களிப்பாருளைக்கண்டவரவரே கண்ணுமனமும்வேறாகிக்
கள்ளனிவனைநம்முடைய சூதல்வையாற்கட்டுமென
விளிப்பார்விரகமங்குரித்த வேடப்புளிப்பைப்பாரென்று
மெள்ளநகைப்பாரிவருடனே வினையாடாமல்வேறாகிக்
துளிப்பார்திரைக்குண்டகழுமித்த கொல்லைப்பதியும்பகிரண்டத்
தொகையுந்தொகையில்பல் லுயிருந் கோற்றமொடுக்கத்துணையாய்நின்
றளிப்பாயழிக்கைகடனலக்கா ணடியேஞ்சிற்றிலழியேயே
யலைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூ ரரசேசிற்றிலழியேயே.

(அ)

கூவிப்பரிந்துமுலைத்தாயர் கூட்டியெடுத்துமுலையூட்டிக்
குமிகிறுத்திமலர்சொருகிக் கோலம்புனைந்துகொண்டாடிப்
பூவிற்பொலிந்தகிருமேனிப் புனிதாவண்டம்புறத்தெயிலிற்
புகுந்தாலேனியுன னுடலேறப் புழுதியிறைத்துப்போகாமற்
காவிக்குறங்கோட்டிதழ்நெருக்குங் கண்ணிதனைக்கொண்டோச்சிவளைக்
கானற்றரளத்தொடையாலுன் கைத்தாமரையைக்கட்டிவிடோ
மாவித்துணையேவழியடிமை யடியேஞ்சிற்றிலழியேயே
யலைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூ ரரசேசிற்றிலழியேயே.

பொய்பாவளமைதரும் பெருமைப்பொருளைத்துறையிலீராட்டிப்
பூட்டுங்கலன்கள்வகைவகையே பூட்டியெடுத்துமுலையூட்டி
மெய்யாலணைத்துமறுகுதலில் விட்டாரவனாவெறாமலுண்ணே
வெறுக்கவேறுகடனுமுண்டோ விரும்பிப்பாலைக்கொழித்தெடுத்தக்
கையாவினழித்தசிற்றிலேநின் காலாலழிக்கைக்கடனலக்காண்
காப்பானழிக்கத்தொடங்கிலெங்கள் கவலைபெவரோடினியுடைப்போ
மையாவுனதுவழியடிமை யடியேஞ்சிற்றிலழியேயே
யலைமுத்தெறியுந்திருச்செந்தூ ரரசேசிற்றிலழியேயே

(இ)

சிற்றிற்பருவம் - முற்றிற்று.

சிறுதேர்ப்பருவம்.

தண்டெனுடைந்தொழுகுருமாலைநீண்முடிக்கரிக்குஞ்சதக்கிருதுசெந்
தருணமணியாசனத்தேறமா தவிசெழுந்தமணியத்தேருருட்டப்
பண்டேபழம்பரை விசாசார்களுட்சப் பரப்புறிலைகெட்டென்று
பரவுங்குர்பரன்வட பூகாமப்பொருப்புதத்தேருருட்டவிறு
கொண்டேயுதித்தசெங்கிராயிரக்கடவுளகுண்டலந்திருவில்விசக்
கோலப்பராமண்டலச்சுடர்துடக்கமுட் கொலெடுத்தருணவருணன்
றிண்டேருருட்டவளர் செந்தில்வாழகத்தனே சிறுதேருருட்டியருளே
சேவற்பதாகைக்குமா ரகெம்பிரனே சிறுதேருருட்டியருளே.

(ஃ)

வாராருமிளமுலைமுடைத்துகிற்பொதுவியர் மனைக்குட்புகுந்துமெ
ள்ள வைத்தவெண்டயிருண்டுருடமுருட்டிப்பெருக வாரிவெண்ணைய
யுருட்டிப், பாராமலுண்டுசெங்கனியாய்தடைத்துப் பருஞ்சகடுதனை
யன்று பரிபுரத்தாளாலுருட்டிவினையாடுமொரு பச்சைமான்மருகபததி,
யாராமையுமடியவர்பழவினைக்குமம் பறவையுருட்டிமேலை, யண்டப
கிரண்டமு மனைத்துவகமுஞ்செல்லு மாணையாழியையுருட்டிச் சேராநி
சாசரர்சிரக்குடருட்டிநீ சிறுதேருருட்டியருள்ள, சேவற்பதாலைக்கு
மாரகெம்பிரனே சிறுதேருருட்டியருளே. (உ)

கொங்கவிழுகடஞ்சாரன மலையமால்லாநெடுந் குடுமியில்வளர்ந்த
தெய்வக், கொழுந்தெனலங்கன்று மாடகப்பகநிறம் கொண்கிள்ளையும்
பருவரைச், சந்தனநெடுந்தருவலர்ப்பொதும்பருமியற் தண்பொருநடைமா
நதியுமத், தண்பொருடையவயின் சாலிநெற்குலையுமச்சாலிநெற்குலை
படர்ந்து, முங்கவினையுமரு முளிக்கருமபுமபரு முளிக்கரும்பைக்கற்ற
து. முலைநெறிக்கும்புனிற் நெருமைவயஞ்சிறுவா மொழியும்பந்தவ
ழியுஞ், செந்தமிழ்மணக்குச் திருச்செந்தில்வல்லனே சிறுதேருருட்டிய
ருளே, சேவற்பதாலைக்கு மாரகெம்பிரனே சிறுதேருருட்டியருளே. (உ)

பெருமையுடனீடலத்திருவர் பரசமையமும்பேதம்பிதற்றிவிட்ட,
பிறைமருப்புக்கரும்பகடுமுநீரிற் பிழைத்துள்ளகையிலேறப், பொருவ
ருஞ்சன்னிதியிலெய்துவதுபோன்மணிபுடைக்குமிளநீரிணைபுணரியி
னமிகந்து சன்னிதியேறநீர்ப்பொருந்தவினையாடிமுன்ன, எரிருதினா
யினிற்சந்தனக்கொடியுமரத்தனை யிழுத்துவருமெருமையேற்றை, யெப்
பொழுதுமுதியகம்பகடாகவுலகத்தி வியாவருங்கண்ணென்று, திருவுள
மகிழ்ந்துதிருவினையாடல்சண்டநீ சிறுதேருருட்டியருள்ள, சேவற்பதா
லைக்கு மாரகெம்பிரனே சிறுதேருருட்டியருளே. (ச)

ஆதிதூன்மரபாகியதனுடம்பொருளாகியல்லவையனைத்துமாகி
யளவினுக்களவாகியனுவினுக்கணுவாகியனைத்துயிருமாகியதனின்
சாதியின்பிறிவாகிவெவவேறுசமயங்கடாணுகிணுகிமெய்ச்
சாலேகசாமீபசாரூபசாயுச்யதன்னொளியிலீலையாகி
யோதியதனைத்தினுடங்காமல்வேறுகியுள்ளுமபுமப்புமாகி
யொளியிலொளியாகிமற்றிரவுபகலற்றவிடமொப்புவித்தெனையிருத்தித்
திதினைபகற்றிநின்றிருவருள்புரிந்தவாகிசிறுதேருருட்டியருளே
சேவற்பதாலைக்கு மாரகெம்பிரனே சிறுதேருருட்டியருளே. (ந)

வேறு.

புலமைவித்தகமபூரவாகனவள்ளிபோகபூஷணசூரன், சலமொழி
த்தவநிசாசரர்குலந்தகசுடாட்சரகாங்கேய, குலவுகொற்றவகுமாரகண்ட
வகுருபுபுருக, இலகளித்தவர்செந்தில்வாழ்கந்தனையுருட்டுகிறது
தேரோ, யுகையகண்டலேபொடிபடவுருட்டுகிறதுதேரோ. (க)

னிதிமங்கலவிழாவணிவிருந்தியவிண்ணவராமாதர்
சோதிமங்கலகலசகுங்குமமுலைதாய்ந்தாங்கனிகுறச்
சாதிமங்கலவலம்புரியினமெனத்தழைச்சிறையொடுபுல்லி
யோதிமந்தியில்செந்தில்வாழ்கந்தனேயுருட்டுகசிறுதேரோ
யுரகநாயகன்பெற்றலைபொடிபடவுருட்டுகசிறுதேரோ.

(௭)

வினாத் தடம்பொழில்லாமணிபாசனத்திருந்துவிண்ணவர் போற்ற
வனாத் தடம்புனாமழவிடைபெம்பிரான்மனம்கழந்திவாக்கா
வினாத் தடம்புனாபெலாந்திரட்டிமற்றிதுபொருளெனமேன
னானாத் தட்கேசிகசெந்தில்வாழ்கந்தனேயுருட்டுகசிறுதேரோ
யுரகநாயகன்பெற்றலைபொடிபடவுருட்டுகசிறுதேரோ.

(௮)

மாதுநாயகமெனவடிவுடையசீர்வள்ளிநாயகமண்ணி
லீதுநாயகமெனவுனையன்றிலேறெண்ணநாயகமுண்டேர
போதுநாயகபுணரியினையகன்பொருப்புநாயகன்போற்றி
யோதுநாயகசெந்தில்வாழ்கந்தனேயுருட்டுகசிறுதேரோ
யுரகநாயகன்பெற்றலைபொடிபடவுருட்டுகசிறுதேரோ.

(௯)

தக்கபூசனைச்சிவமறையோர்பெருந்தானநாயகர்தம்பேர்
திக்கனைத்தினுமெனமுதலிமையார்தேவர்தந்திருமேனி
மிக்கமாலைகையருபவாடியவயின்னனார்சமையத்தோ
ரொக்கவாழ்கனைச் செந்தில்வாழ்கந்தனேயுருட்டுகசிறுதேரோ
யுரகநாயகன்பெற்றலைபொடிபடவுருட்டுகசிறுதேரோ.

(௧௦)

சிறுதேர்ப்பருவம்-முற்றம்.

திருச்செந்தூர்பிள்ளைத்தமிழ் முற்றிற்று.

ஆகபருவம் பத்துக்கு கவி-நாட.

ப ல ஸ் து தி.

மருநான்மலர்ப்பொழிலுடிக் கதடமெங்குமலைவாய்கொழித்தெறியு
முத்தை, வண்டலிடுமெக்கல்புடைசூழ்கிருச்செந்தில்வரு மயிலவாகனக்
கடவுளெங், குருநாதனொருமெய்யயானைதனபாகன குறக்கொடிக்குந்த
ழைச்சிறைக், மக்காழிக் கொடிக்குங்குமாரகெம்பிரன் குறம்பிறைமுடிக்
குப பிரா, னிருநாழிநெற்கொண்டிழுப்பத்திரண்டறமு மெங்குமுட்டா
சளக்கு, மிறைவீதிருமுலைய முத முண்டுஞானம்பெருருமெம்பிரானினி
யபிள்ளைத், திருநாமமெழுதுவார்கம்பார்படிப்பார் செகம்பொதுவறப்பு
சந்து, தேவாதிதேவரும்பரவுசாய்ச்சி ச்சிவபதத்தெய்துவாரோ.

சிவ ம ய ம்

அதி வீ ர ராம பாண்டி யர்

அருளிச்செய்த

சின்ன திருவாசகம் எனவழங்கும்

திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதிமூலம்,

சென்னைக் கவர்னர்மெண்டு நார்மல்பாடசாலைத்

தமிழ்ப் புலவராயிருந்த

தி - க - சுப்பராயசெட்டியாரால்

தாம இயற்றிய உரையோடு,

சென்னை குகை

ஆரம்ப. பிரஸல்

முதற் பதிப்பு

கா-வரு ஆணி-மர்.

விலை அரை - ரூ.

பரமபதி துணை.

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

பொலிவையுடைய திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய விறைவன்மேல் தூறு செய்யுளால் அந்தாதித் தொடையா யமைந்த தூலென ஐந்து சொல் நான்கு சந்தியாய் விரவித்தொக்க அன்மொழித்தொகை நிலைத்தொடராய்ப் பதிற்றந்தாதி என்னும் பிரபந்தத்திற்குக் காரணக்குறியாய் வந்தது. திருபொலிவு, கருவை ஓர் திருப்பதி அது இடவாகுபெயராய் இறைவன் மேனின்றது. பதிற்றுப்பத்து பப்பத்துச் செய்யுள் ஒவ்வோர் சந்தமாக வரும் தூறு செய்யுளின் மேல் பண்பாகுபெயராய் நின்றது. அந்தாதி அந்தம் ஆதி எனப் பிரித்து ஒரு செய்யுளினின்றுதி மற்றொரு செய்யுளின் முதலில்வர அந்தாதித்துத் தொடுக்கப் படும் தூலென ஒருசொல்லாய்ப் பிரபந்தத்தின் மேனின்றன. திருக்கருவை உருபும் பயனுந்தொக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். கருவைப் பதிற்றுப்பத்து உருபும் பயனுந் தொக்க ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப்பத்து பதிற்றாகிய பத்தென நிறம்லால் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப் பத்தந்தாதி உருபும் பயனுந் தொக்க மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப்பத்து பத்தாகிய பத்தென விரிந்து தூறு என்னும் இலக்கத்தின்மேல் நின்றது. திரு என்பதை கருவைக்கு இயற்கையடையாக்கிக் கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவன்மேல் தூறு செய்யுளால் அந்தாதித் தொடையா யமைந்த தூலென நான்கு சொல் மூன்று சந்தியாய் தூன்மேனின்ற தெனினு மமையும்.

இது பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளாற் றெடுத்த காப்பியம் ஆகாது சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுளாற் றெடுத்த தூல்மேனின்றது. பதிற்றந்தாதி பத்துவெண்பா, பத்துக் கலித்துறை பொருட்டன்மை தோன்ற அந்தாதித்துப் பாடுவது. பப்பத்தாகப் பலசந்த விருத்தங்கள் முதலிய செய்யுளின் பொருட்டன்மைதோன்ற தூறுசெய்யுளால் இடையிற் பாடும் புலவன் காரணப்பெயராகப் பெயர்த்தந்தமையால் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியெனக் காரணவாக்கப் பெயராய் வழங்கி வருகின்றது.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடில்நீந்தம்.

ஆனகருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதிச் சொல்லலங்கன்முற்று ஞானவுருவாங்களவீசனளினசரணமிசைச்சாத்தத் தானவருவிபொழிதடக்கைத்தறுகட்சிறுகட்புகர்முதத்துக் கூனலிளவெண்பிறைக்கோட்டுக்குணகுஞ்சரத்தினடிதொழுவாம்.

(இ-ள்.) ஆன—என்றுமுள்ள, கருவைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி—திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி யெனப் பெயர் வாய்ந்த, சொல் அலங்கல்—சொல்லாகிய மலராமற்றெடுத்த மாலைபை, மூற்றும்—திருமேனிமூற்றும், ஞான உருவு ஆம்—ஞானவடிவாகிய, ஈளாசன்—திருக்களா மரத்தின் கீழ் எழுந்தருளிய சிவபெருமானது, நளினம் சரணமிசை சாத்த—தாமரை மலர்போன்ற திருவடியின்மேல் சாத்த, தானம்—மதத்தை, அருவி—மலையாறுபோல, பொழி-சொரியும், தடகை—நீண்ட துதிக்கையையும், தறுகண் சிறுகண்—அஞ்சா மையையுடைய சிறிய திருக்கண்களையும், புகர்முகத்த—புள்ளிவாய்ந்த திருமுகத்தையும், கூனல்—வளைந்த, இளவெண்பிறை—இளமைவாய்ந்த வெள்ளிய பிறையை யொந்த, கோடு—கொட்பையுமுடைய, குணகுஞ்சரத்தின்—குணவிநாயகரது, அடிதொழுவாம்—திருவடியை வணங்குவாம்.

சிவபெருமானுக்குச் சாங்கம் உபாங்கமும் திருவருள் வடிவாதலால் மூற்றும் ஞானவடிவாங்கு வீசன் எனவும், என்சாணுடம்புக்குந் தலையே பிரதான மாதலால் அத்தலத்தில் எழுந்தருளிய குணவிநாயகரைக் குணகுஞ்சரமெனவும் கூறினர். நளினசரணம் இரண்டும் வடசொல்லாதலால் “இயல்பினும் விதியினும் நின்ற வுயர்முன்” என்ற கு-ஆல் வருமொழி முதல் வல்லெழுத்து மிகாது “இடையுரிவடசொலின்” என்ற கு-ஆல் இயல்பாயிற்று. குணகுஞ்சரமென்பது மது, பிறைத்தொழிலாகு பெயராய்ச் சந்திரன்மேனி ந்ந்து, பிற பகுதி, அகரவீறு கெடுதல் சந்தி, ஐ புடைபெயர்ச்சி விசுதி.

நூல்.

சேரர்கமலச்சேவடியென்சிந்தையிருத்தியுனதுதிருப்
பேராயிரமுமெடுத்தோதிப்பெம்மான் கருவையெம்மானென்
றாவமுதமுண்டவர்போலனந்தானந்தத்தகநெகிழ
வாராவின்மறிவித்தாயறியேனிதற்கோர்வரலாமே.

(இ-ள்.) சீர் ஆர்—பொலிவடைந்த, கமலம் சே அடி—தாமரைமலரை யொத்த வுனது திருவடியின்கீழ், என் சிந்தை இருத்தி—எனது மனம் நிலை பெறச்செய்து—உனது திருபேர் ஆயிரம் உம்—உனது ஆயிரம் திருநாமங்களையும், எடுத்து ஓதி—எடுத்துக் கூறி, பெம்மான்—பெருமானே, கருவை எம்மான்—திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய எமதிறைவனே, என்று—என்று துதித்து, ஆரா அமுதம்—தெவிட்டாத வழுத்ததை, உண்டவர்போல்—பருகினைவாப்போல, அனந்த ஆனந்தத்து—அளவில்லாத பேரானந்தத்தால், அகம் நெகிழ—மனம் நெக்குவிட்டுருக, வாரா இன்பம்—பிறர்க்கமையாத அப்பேரின்பத்தை, அறிவித்தாய்—அடியேனுக்குத்தந்தருளினாய், இதுற்கு—அவ்வருளினமைதிக்கு, ஓர் வரலாறு—அடியேனிடத்து நிகழும் நற்செய்கையை, அறியேன்கனவிலுமறியேன், (இஃதோர் பெருவியப் பென்றபடி.)

அடியேனிடத்து அன்பு ஓர் தினையளவு மில்லாதிருக்கத் தேவரீர் இவ்வாறு செய்தது ஒரு பெருவியப் பென்பார் அறியேனிதற்கோர் வரலாமென்றார். ஆரா ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெயசொச்சம், ஆர் பகுதி, ஆஎதிர் மறை

விசுதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி, து சாரியை, உகரக்கேடு சந்தி, அ எச்ச விசுதி.

(க)

ஆறாக்காமக்கொடியகனலைவர்மூட்டவவலமன
நீரூய்வெந்துகிடப்பேனைநின்றாள்வழுத்தநினைவுத்து
மாறாநேயத்திரவுபகன்மறவாதிருக்கவரமளித்தாய்
சீரூடரவமுடித்தசடைக்கருவைவாழுஞ்செழுஞ்சுடரோ.

(இ-ள்.) ஆறாத—என்று மலியாத, காமம்கொடிய கனல்—காமமாகிய கொடிய கனலை, ஐவர் மூட்ட—மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஞானேந்திரியங்களைந்து மூட்ட, அவலம் மனம்—(அதனால்) வலிமைபிழந்த எனது மனம், நீறு ஆய் வெந்துகிடப்பேனை—சாம்பலாய் வெந்து கிடக்கும் எனக்கு, நின் தாள் வழுத்த—உனது திருவடியைத் துதிக்க, நினைவுத்து—எண்ணமருளி, மாறாத நேயத்து—மாறாத நேயமாகிய வுன்னை, இரவுபகல் மறவாது இருக்க—இரவிலும் பகலிலும் மறவாமலிருக்க, சீறு ஆடு அரவம்—சேறி ஆடும் பாம்பினை, முடித்த சடை—தரித்த சடையை யுடைய, கருவை வாடும்—திருக்கருவை யென்னும் திருப்பதியி லெழுந்தருளிய, செழும் சுடரோ—நிறைந்த வொளிப்பிழம்பா யுள்ளவனே, வாய் அளித்தாய்—வரந்தருளினாய்.

அவிக்க அவியும் நெருப்பைப்போலாது உடலுள்ளவளும் இருத்தலால் ஆறா கொடிய கனல் எனவும், போகம் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென ஐந்து வகைப் படுதலால் ஐவர்மூட்ட எனவும், மனம் அவர்கள் வசப்பட்டொழுக்குதலால் அவலமெனவும், அம்மனத்திற்கோர் செயலின்மையால் நீரூய் வெந்து கிடப்பேனை எனவும், உன் திருவருளுணர்த்த வந்தமையால் நின்றாள் வழுத்த நினைவுத்தெனவும், அத்திருவருள் மேலீட்டில் சிவஞானமேலிடுதலால் மாறா நேயத்தெனவுங் கூறினார். ஐவொன்னுஞ்சொல் காமமென்னுங் குறிப்பால் இந்திரியங்களை யுணர்த்தி நிற்வலால் தொகைக் குறிப்புச்சொல். ஆய் செயவெனெச்சத்திரிபு, வழுத்த நிகழ்கால வினையெச்சம். வழுத்து பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அ எச்ச விசுதி. ஐ உறபு மயக்கம்.

(உ)

சுடரோவலியத்தடுத்தாண்டதுணையேபிறவித்தொடுகுழிவி
ழிடரோயகலக்களாநீழலிருந்தகோவேயெம்பெருமா
னுடலேயோம்பித்திரியுமெனையுன்னினைக்கப்பணித்தவருட்
கடலேயுனையன்றொருதெய்வங்காணவழுத்தக்கடவேனோ.

(இ-ள்.) சுடரோ—ஒளிப்பிழம்பாயுள்ளவனே, வலிய தடுத்து ஆண்ட—வலிய என்னைத் தடுத்து அடிமை கொண்ட, துணையே—எனக்கோருயிர்த் துணையே, பிறவிதொடுகுழி வீழ்—பிறவியென்னும் தோண்டப்பட்ட கடலில் வீழ்ந்து வருந்தும், இடரோ அகல—துன்பத்தை யகன்றுய்ய, களாநீழல் இருந்த—களாமரத்தினிழற் கீழ் எழுந்தருளியிருந்த, கோவே—கிறைவனே, எம்பெருமான்—எமது பெருமானே, உடலே ஓம் பிதிரியும் என்னை—உடம் பினையே ஒருபொருளாகப் பேணித்திரியு மறிவினனாகிய என்னை, உன்னை நினைக்க—உன்னைச் சதாகாலமும் கருத, பணித்த அருள் கடலே—ஏவிய கரு

ணைக் கடலே, உனை அன்று—உன்னையன்றி, ஒரு தெய்வம்—மற்றொருதெய்வத்தை, காண வழத்த—காணவும் துதிக்கவும், யான் கடவேனோ—யான் செய்யக் கடவேனோ,

சோமசூரியாக்கினிகளுக்கு ஒளிதரும் பேரொளியாதலால் சுடொன்றார்களா வென்பது ஈறு குறுகிக்களவென வரும். “சூரிய தன்கீழாக்குறுகலுமதனோடு கரமேற்றலும்” என்ற சூ-ஆல். பணித்த இறந்தகாலப் பெயரொச்சம் பணி பகுதி, வழத்த நிகழ்கால வினையெச்சம். வழத்து பகுதி, யான் கடவேனல்லன் என்னும் பொருண்மேனிற்றலால் ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. காணக் கடவேன் வழத்தக் கடவேன் என நிறநலால் வியங்கோள் வினைமுற்று. அன்றி என்னும் வினையெச்சம் அன்று எனத் திரிந்தது “அன்றியின்றியென் வினையெஞ்சுகரம்” என்னும் சூ-ஆல். (க)

வேனிற்சிலவேடொடுகிணைக்குள்விளங்குமகளிருளங்கவற்றும்
பானற்கொடியவிழிவலைக்கும்பற்றாய்வருந்தியனுதினமு
மீனத்துயரக்கடலமுந்துமெனையும்பொருளாவடிமைகொண்ட
ஞானத்துருவேதமிழ்க்கருவைநம்பாபொதுவினடித்தோனே.

(இ-ள்.) வேனிற் சிலவேள்—வேனிற் காலத்திற்குரிய கரும்பு வில்லை யேற்கிய மன்மதன், தொடுகிணைக்கும்—எய்யும் அட்புக்கும், விளங்கும் மகளிர்—ஆபரணங்களால் விளங்கும் பெண்கள், உளங்கவற்றும்—மனத்தைக்கவலைப்படுத்தும், பானல்—நீலோற்பல மலனாயொத்த, கொடிய விழிவலைக்கும்—கொடிய கண்களாகிய வலைக்கும், பற்று ஆய் வருந்தி—ஒருசார்பாய் வருந்தி, அனுதினமும்—எந்நாளும், ஈனம்—இழிவாகிய, துயரம் கடல்—துன்பமாகிய கடலில், அழுந்தும்என்னை உம்—அழுந்துகின்ற என்னையும், பொருளாக—ஒரு பொருளாகக் கருதி, அடிமைகொண்ட—ஆட்கொண்ட, ஞானத்து உருவே ஞானவடிவாயுள்ளவனே, தமிழ் கருவை நம்பா—தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, பொதுவில் நடித்தோனே—சிற்சபையில் ஆனந்தக் கூத்துப் புரிபவனே, (நீயாட்கொண்டதற்கு ஓர் கைம்மாறு அறிந்திலன்.)

கவற்றும் நிகழ்கால வினைப்பெயரொச்சம். கவற்று பிறவினைப் பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, உம் எச்ச விசுதி. ஆக என்னும் வினையெச்சத்தின் ஈறு கெடுதல் “சாவ வென் மொழியிற்றுயிர் மெய் சாதலும் விதி” என்ற சூத்திரத்தின் உபலக்கணத்தால். (சு)

நடித்தேன்பொய்க்குடெடுத்தவமேநன்னாள் கழியவிர்நாளிற்
படித்தேனுனதுதிருநாமம்பண்டைவினையின்பற்றறுத்தேன்
பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப்பெரியபுணையாவுனதடியை
முடித்தேனுள்ளத்தெண்ணமெல்லாங்கருவைவாழுமுன்னோனே.

(இ-ள்.) கருவைவாழும் முன்னோனே—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய முன்னவனே, பொய்க்குடு எடுத்து—பொய்யாகிய இச்சரீரத்தை யெடுத்து, நல் நாள் கழிய—நல்ல நாள் கள் வீணப்பட, அவமே—பயனில்லாதாக, நடித்தேன்—நடித்துத் திரிந்தேன், இந்நாளில் உனது திருநாமம்படித்

தேன்—இளமை கழிந்த இக்காலத்தில் உனது திருநாமங்களை யோதினென், பண்டைவினையின்பற்று அறுத்தேன் — (அதனால்) தொன்று தொட்டுள்ள சஞ்சித வினையின் சார்பினை யொழித்தேன், பிறவிக்கடல் நீந்த—பிறவியென்னும் கடலை நீந்திக் கடத்தற்கு, உனது அடியை—உனது திருவடியை, பெரிய புணையாபிடித்தேன் — பெரிய தெப்பமாகக் கைக்கொண்டனன், உள்ளத்து எண்ணம் எல்லாம் முடித்தேன்—என்மனக்கருத்தை எல்லாம் முடித்தனன்.

இளமைப் பருவமென்பார் நன்னாள் எனவும், அந்நாள் வீணாய்க் கழித்தனென்பார் கழிய அவமே நடித்தேனெனவும், அந்நாள் கழிந்தமைக்கு வருந்துகின்றேனென்பார் இந்நாளெனவுங் கூறினார். திருநாமத்தை ஒதுதலால் சஞ்சித வினை கழிதலும், சஞ்சித வினை கழிதலால் பிறப்பொழிதலும், ஒழிதலால் முத்தியடைதலும் உடைமையால் காரணமாலையணி. நடித்தேன் இறந்தகாலத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று. நடி பகுதி. பிரமன் முதலியோர்க்கு முன்னேனும் நிறலால் முன்னேனே எனவுங் கூறினார். (௫)

முன்னைப்பிறவித்தவப்பயனோமுழுதுமறியாமுடனாவ

னென்னக்கருத்திலெண்ணியோயாதோவறியேனிரவுபகல்

கன்னற்பாகிற்கோற்றேனிற்கனியிற்கனிந்தகவிபாட

வன்னத்தொகுதிவயற்கருவையாண்டானென்னையாண்டதுவே.

(௫-ள்.) இரவுபகல் கன்னல்பாகுதில்—இரவினும் பகலினும் கருப்பம் பாகைப்போலவும், கோல் தேனில்—கொம்புத் தேனைப்போலவும், கனியில்—முக்கனியைப்போலவும், கனிந்த கவிபாட—சுவைகனிந்த பாடலைப்பாட, அன்னம் தொகுதி — அன்னக்கூட்டங்கள் வசிக்கும், வயல்—வயல்குழந்த, கருவை ஆண்டான்—கருவாபுரியாளி, என்னை ஆண்டது—என்னையடிமைகொண்டது, முன்னை பிறவிதவப்பயனோ—முற்பிறவியிற்செய்த தவப்பயனோ, முழுதும் அறியாதமூடன்—சிறிதும் அறியாதமூடன், இவன் என்ன—இவனென்று, கருத்தில் எண்ணியோ—திருவுளத்திற் கருதியோ, யாதோ அறியேன்—யாது காரணமோ அறியேன்.

ஓகாரம் ஐயப்பொருளன். இன் உருபு ஒப்புப்பொருட்டு. கனி வினை முதற் பொருளில் வந்த இகர விருதி தொக்கு நின்ற தொழிற்பெயர். கனி பகுதி, யகரமெய் சந்தி, இ வினைமுதற் பொருளில்வந்த புடைபெயர்ச்சிவிருதி, உணர்ந்த உணரும் அறிவில்லானுக்கு உணர்த்தவல்லோன் இறைவனே ஆதலால் முழுதுமறியாமுடனாவனென்னக் கருத்திலெண்ணியோ என்றார். (௬)

ஆண்டகுரவனாவானையல்லற்பிறவியறுப்பானை

வேண்டும்பதவிதருவானவெளிவீட்டின்பமளிப்பானைத் துணைக்

துண்டல்செய்யாமணிவிளக்கைத்தொழில்மூன்றியற்றுந்தொல்லோ

காண்டற்கரியபெரொளியைக்களாவினிழங்கீழ்க்கண்டேனே.

(இ-ள்.) ஆண்ட குரவனாவானை — அருட்கண்ணுலகிமை கொண்ட ஞானசாரியனாய்ளவனை, அல்லல் பிறவி அறுப்பானை—துன்பந்தரும் பிறப்பினை வேரோடறுக்கின்றவனை, வேண்டும் பதவி தருவானை—அடியார் வேண்டும் பதவிகளைத் தருகின்றவனை, வெளிவீடு இன்பம் அளிப்பானை—மோட்ச

வின்பத்தைத் தருகின்றவனை, தூண்டல்செய்யா மணிவிளக்கை—தூண்டர்த மாணிக்க தீபத்தை, தொழில் மூன்று இயற்றுந்தொல்லோனை—சிருஷ்டிமுத லிய முத்தொழிலையுஞ் செய்யும் பழையோனை, காண்டற்கு அரிய பேரொளியை-காணுதற்கரிய பெரிய ஒளிப்பிழம்பாயுள்ளவனை, களாவின் நிழற் கீழ் கண் டேன்—களாவினிழுவின் கீழ்த் தரிசித்தேன். (எனக்குயாதுகுறையுளது.)

மாணக்காட்டி மான்பிடித்தல்போல மானிடத்திருவுருக் கொண்டருளிப் பக்குவவான்மாக்களுக் கருளுதலால் ஆண்ட குரவனாவானே எனவும், ஆட் கொள்ளுதலாற் பிறப்பொழிதலில் அல்லற்பிறவி யறுப்பானே எனவும், பிறவி யொழிதலால் சாலோக முதலிய பதங்களைத் தருதலில் வேண்டும் பதவி தரு வானே எனவும், அது முடிந்தபின் முத்தியின்பற் தருதலால் வெளிவீட்டின்ப மளிப்பானே யெனவும், ஆன்மகோடிகளின் இச்சாஞானக் கிரியைகளின் மறைப்பைப் போக்கவல்ல வொளியாயென்று நிற்றலால் தூண்டல் செய்யா மணிவிளக்கை எனவும், பிரமன் முதலியோர் போலாது முத்தொழிலும் ஒருங் கேயுடைமையால் தொழின்மூன்றியற்றுந் தொல்லோனை எனவும், சோம சூரியாக்கினிகளுக்கு ஒளியைத்தரும் பேரொளியாதலால் காண்டற்கரிய பேரொளியை எனவுங் கூறினார். தூண்டல் செய்யா ஒருசொன்னீர்மையன. ஆண்ட குரவனாவானே என்பது முதல் வெளிவீட்டின்ப மளிப்பானே என்பது காரும் ஒன்றற் கொன்று காரணமாய் நிற்றலால் காரண மாலையணி. யாது குறையுளது என எழுவாயும் பயனிலையும் அவாய் நிலையான் வந்தன. (எ)

கண்டகண்கள் புனல்பாயக்களிப்பாயுள்ளங்கையழிய
விண்டமொழியினுக்குழறவிம்மிமேனிமயிர்பொடிப்பப்
பண்டைவசம்போய்ப்பரவசமாய்ப்பரமானந்தத்தெளிநறவ
முண்டிதெவிட்டாவருள்புரிந்தான் கருவைவாழுமுரவோனே.

(இ-ள்.) கருவை வாழும் உரவோன்—திருக்கருவைப் பதியோன், கண்டகண்கள் புனல்பாய—தெரிசித்த கண்கள் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சிந்தவும், களிப்பு ஆய் உள்ளம் கரை அழிய—ஆனந்தக் களிப்பிலமுந்தி மனம்வரம்பிகற் றோடவும், விண்டமொழியின்—துதிக்கு மொழியோடு, நாகுழற—நாதமொற வும், மேனி விட்டி மயிர்பொடிப்ப — மேனி பூரித்துப் புளகரும்பவும், பண் டைவசம்போய்—முன்னுள்ளதன் வசம்போய், பரவசம் ஆய்—பரவசப்பட்டு, பரமானந்தம்—சிவானந்தமாகிய, தெளிநறவம்உண்டு—தெளிந்த நறவினவாய் மடுத்து, தெவிட்டாது — தெவிட்டாதிருக்க, அருள்புரிந்தான்—திருவருள் செய்தான்.

பரமானந்த மதுவைப்பருகுதலால் மீதுர்ந்தகளிப்பை, களிப்பெனவும், கள் றுண்டு களித்தவன் அக்களிப்பிலமுந்துதலால் ஆய் எனவும், கள்ளுண்டு களித் தவன் மனம்வரம்புகடந்துநடத்தலால் உள்ளங்கையழிய எனவும், கள்ளுண்டு களித்தவன் பேசும்போது நாக்குழறுதல்போலக் குழறுதலால் நாக்குழற என வும், மதுப்பருகினோன் தன்வசமற்று அதன்வசப்படுதல்போலச் சிவானந்தத் தேன் பருகினோர் தம்வசம்வந்து பரத்தின் வசப்பட்டு நிற்றலால் பண்டை வசம்

போய்ப் பரவசமாய் எனவும், கள்ளுண்போன் தேக்கெறிய அது உண்டபோது தெவிட்டல்போலாது சிவானந்தமது பருகினோர் தேக்கெறிய வுண்ணினார் தெவிட்டாமையால் தெவிட்டா அருள்புரிந்தா னெனவும் கூறினார். விண்ட இறந்தகாலப் பெயரொச்சம், விள் பகுதி, ளகரம் ணகரமாகத் திரிதல் சந்தி, டகரமெய் இடைநிலை, அ பெயரொச்ச விகுதி.

உரகாபரணத்திருமார்பு முமையொப்பனையா ளிடப்புறமுஞ்

சிரமாலிகையும்புரிசடையும்செய்யவாயுங்கறைமிடறும்

வரதாபயமுமழுமானுவயங்குக்ரமுமலரடியுங்

கருவாபுரியான்வெளிப்படுத்திக்காட்சிகொடுத்துநின்றானே.

(இ-ள்.) உரகம் ஆபரணத்திருமார்பு உம்—சர்ப்பாபரணத்தை யணிந்த திருமார்பும், உமை ஒப்பனையாள் — உமையம்மையாகிய ஒப்பனும்பிகையின், இடப்புறம் உம்—இடப்பாகமும், சிரமாலிகையும்—அயன்முதலிய தேவர்கள் தலையார் றெடுத்த மாலையும், புரிசடை உம்—புரியையொத்த சடையும், செய்யவாய் உம்—செவந்த வாயும், கறைமிடறு உம்—ஸ்ரீ கண்டமும், வரத அபயம் உம்—வரதாஸ்தமும் அபயாஸ்தமும், மழுமான் உம் வயங்கு கரம் உம்—மழு வும் மாணும் விளங்குந் திருக்கரங்களும், மலர் அடி உம்—தாமரை மலர்போன் மதிருவடியும் ஆகிய இவற்றை, கருவாபுரியான்—திருக்கருவையில் எழுந்தரு ளிய இறைவன், காட்சி கொடுத்து நின்றான்—காட்சி கொடுத்துநின்றருளினன்.

வரதம் கீழமைத்த திருக்கரம், அது அடியார்க்கு வேண்டியாக் கீளுவது. அபயம் மேலெடுத்த திருக்கரம், அது சரணடைந்தவரை யஞ்சலென்றிருளு வது. மழுவேந்திய திருக்கரம் வலக்கரம். மாணந்திய திருக்கரம் இடக்கரம். கருவாபுரி இரண்டும் வட சொல்லாதலால் “இயல்பினும் விதியினும்” என் னுஞ் சூ-ஆல் வருமொழிமுதல் வல் லெழுத்து மிகாது “இடையுரிவடசொலின் என்னும் புறனைச் சூத்திரத்தால் இயல்பாயிற்று. உரக ஆபரணம் உரகாபர ணம், வரதாபயம் வடமொழியில் வந்த தீர்க்கசந்தி. புரிசடைபொன்னார் புரித்த புரிபோலுதலால் புரிசடை என்றார். செய்யபண்படியாகப்பிறந்த குறிப்பு விளைப்பெயரொச்சம். செம்மை பகுதி, ஈறு கெடுதலும், மகரமெய் யகரமெய் யாகத் திரிதலும் சந்தி, அ எச்ச விகுதி, யகத்தோற்றம் சந்தி,

நின்றநிலையுஞ்செய்தொழிலும் நினைத்தகுறியும்வழிபாடு

மொன்றுபதமும்பதங்கடந்தவுண்ணைப்பொருளுறியேனை

யின்றுன்னடியாருடன்கூட வெண்ணம்புரிந்தவினியவரு

ணன்றுநன்றுதமிழ்க்கருவைநம்பாவும்பர்நாயகனே.

(இ-ள்.) தமிழ்க்கருவை நம்பா—முத்தமிழ் விளங்கும் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனே, உம்பர் நாயகனே—தேவர்களுக்குத் தலைவனே, நின்ற நிலையும்—யான் நிற்கின்ற ஆச்சிரமம் இன்னதென்பதையும், செய்தொழி உம்—அவ்வவ்வாச் சிரமங்களில் செய்தற்குரிய செயல்களையும், நினைத்தகுறி உம்—அவ்வச்செயல்களில் நின்று கருதும் மூர்த்திகளும், வழிபாடும்—அம் மூர்த்திகளுக்கு வழிபட்டொழுகும் வழிபாடும், ஒன்று பதமும்—அவ்வழி

அ) திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

பாட்டாற் கைகூடும் பதவிதனையும், பதற் கடந்த உண்மை பொருள் உம்—அப் பதவிகளைக் கடந்து நின்றமுத்தியும், அறியேன—சிறிது மறியாத என்னை, இன்று உன் அடியார் உடன்கூட—இப்போது உன்னடியாரோடு கூடிவாழ, எண்ணம் புரிந்த இனிய அருள்—தேவரீர் திருவுளத் தமைத்தருளிய திருவருள், நன்று நன்று—நன்றாயிருந்தது நன்றாயிருந்தது.

நின்ற, நிலைத்த என்றபெயரொச்சத்தின் நின்ற நகர தகர விடைநிலைகள் நிகழ்காலத்தின்மேலும் எதிர்காலத்தின்மேலும் நிற்கல் “நவ்வொடு கர வுண்மை என்னுஞ் கு-இல் எங்கே என்ற மிகையால்” உன் நின் என்பதன் மருஉ. எண்ணம் புரிந்த ஒருசொன்னின்றைய, நன்று நன்று வியப்புப் பொருளில் வந்த அடுக்குத்தொடர், உம்பர் உவ்விடம் இது இடவாகுபெயராய்த் தேவர்கள் மேனின்றது. (க0)

எழுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

நாயகன் முகுத்தன் சததளப்பொருட்டின முகனென்னவீற்றிருக்குந்
தூயவன்கருவைக்களாநிலைமர்ந்தோன்றுணையடிப்புகழினைவழுத்தி
மாயிருஞாலமெடுத்தெடுத்தேத்தவரம்பெறும் தூநாவலர்கள்
சேயிருவிசும்பிற்கற்பகநீழ்செல்வமும் வேண்டுவதிலையே.

(இ-ள்.) நாயகன்—இறைவனாகிய உருத்திரனும், முகுத்தன்—திருமாலும், சததளம் பொருட்டின் நான்முகன்—தூறுதளங்களை யுடைய தாமரைப் பொருட்டில் வசிக்கும் பிரமனும் என்று கூற, வீற்றிருக்கும் தூயவன்—நிகரின் நிமிருக்குந் விசுத்தேகமுடையவனாகிய, களாநிலம் அமர்ந்தோன்—திருக்களாநிலின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவனது, துணையடி புகழினை—இரண்டு திருவடிப்புழம்ச்சிபை, வழுத்தி—அடுத்துத் துதித்து, மா இருஞாலம்—பெரிய நிலவுகிலுள்ளோர், எடுத்து எடுத்து ஏத்த—எடுத்துப்போற்ற, வரம் பெறும்—வரம் பெற்ற, மதுரநாவலர்கள்—இனியகவிதொடுக்கும் நாவல்லோர், சேய் இருவிசும்பில்—மிகவும் உயர்ந்த விண்ணுலகில், கற்பகநீழல் செல்வம் உம்—கற்பக நிழலில் வசிக்கும் இத்திரசெல்வந்தையும், வேண்டுவது இலை—வேண்டார்.

சிறுஷ்டி திதி சங்காரமென்னு முத்தொழில்களையும் ஆன்மாக்களுய்தற் பொருட்டு நடத்தத் திரிமூர்த்திகளாய்த் தனது கிரிபாதிபின் தன்மந்தோன்ற நின்றானென்பது தோன்றத் தனது என்ன குணங்களில் ஒன்றாகிய தூயவன் எனவும், அவனது புகழ்ச்சியைத் துதித்து வரம் பெற்று அவனது திருவடிக்கல்பினை விரும்புவோர் திருமால் முதலிய பதங்களை வேண்டாபொன்பது தோன்ற இறந்தது தழீஇய எச்சவுண்மை தந்து கற்பகநீழல் செல்வமும் வேண்டுவதிலையே எனவுங் கூறினார். ஏத்த என்னும் வினையெச்சம் வரம்பெறும் என்னும்பெயரொச்சத்தைக் கொண்டு முடிதலால் அது இடைப்பிறவரல். எடுத்தெடுத்து வியப்புப் பொருளில் வந்த அடுக்குத்தொடர். ஏத்த நிகழ்கால வினையெச்சம். ஏத்து பகுதி, மாயிரு, என்னும் உரிச்சொற்றொடர் வகரவுடம்படுமெய் பெறது யகரத்தோற்றம் பெறுதல் “இடைபுரிவடசொலின்” என்ற ரூ-ஆல். (க5)

திருக்கருவைப்பதிவிடப்பதிந்ததி

சு

வேண்டுவதொன்றுதமியனெப்பிறப்பும்வெந்தமுனரகிடைவிழினும்
காண்டருசிறப்பினரம்பையர்குழக்கற்பகநீழல்வையகிழினும்
தூண்டருசுடகோளாநிழலமர்ந்தசோதியேகருவைநாயகனே
யாண்டகாய்நினதுதிருவடிக்கமலத்தன்பெனமுழிவிலாப்பொருளே.

(இ-ள்.) தமியன் எப்பிறப்பு உம் — ஓர் பற்றுக்கோடில்லாத அடியேன் எந்தச் சன்னயெடுக்கினும், வேண்டுவது ஒன்று — வேண்டுவதொன்றுளது, (அது யாதென்னில்) வெம் தழல் நாகு இடை விழின் உம் — கொடிய தீயமைந்த நாகத்தில் விழ்ந்தாலும், காண் தரு சிறப்பின் — கண்டு மகிழுஞ் சிறப்பு வாய்ந்த, அரம்பையர் குழ — தெய்வப் பெண்கள் குழந்து நிற்க, கற்பக நீழல் வையகிழன் உம் — கற்பகநீழற் கீழிருந்து அரசசெய்யினும், தூண்டரு சுடகோ — தூண்டற் தீபம்போலு மலவிருளையோட்டும் ஒளியே, களாநிழல் அமர்ந்த சோதியே — களாமரத்தின் கீழெழுந்தருளிய சந்திர சூரியமொளி வாய்ந்தவனே, கருவை நாயகனே — திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய இடைவனே, ஆண்டகாய் — அயன்முதலிய தேவர்களுக்குள் ஆண்டன் மையையுடையவனே, நினது திருவடி கமலத்து — உனது திருவடித்தாமரையின்கீழ், அன்பு என்னும் அழிவு இல்லாதபொருள் — வைக்கும் அன்பென்று சொல்லப்பட்ட அழிவில்லாத பொருளையே.

அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அவரவருள்ளத்தில் தீபம்போலும் சந்திரன் போலும் விளங்குதலால் தூண்டருசுடகோ, களாநிழலமர்ந்த சோதியே எனவும், அன்பேசிவமாதலால் அழிவிலாப்பொருளே எனவும், நாகிடை விழினும், கற்பகநீழல் வையகிழினும் அவ்வன்பே எப்பிறப்பும் வேண்டுவதொன் றென்ற மையால் சாக்கிராதிதநிலையெனவும் புலப்படுத்தல்காண்க. தமியன் தன்மை ஒரு மைப்பெயர்ச்சொல். தமி பருதி, யகரமெய்சந்தி, அன் தன்மை ஒருமை விசுதி. ஆண்டகை ஆண்டகாய் விளிவேற்றுமை. (கஉ)

அழிவிலாப்பொருளேபழமறைக்கொழுந்தேயலையெறியமுதவாரிகியே
யொழிவிலாதருளுங்கற்பகக்கனியேயொப்பனைமைப்பரந்தெறிக்கும்
விழியினுருகவொருபுறமளித்தவிமலனேகருவையம்பரனே
யிழிவிலாப்புணையாம்பிறவியங்கடனின்மேறநான் பெற்றதுன்பதமே.

(இ-ள்.) அழிவு இல்லாத பொருளே — எக்காலத்தும் அழிதவில்லாத பொருளாயுள்ளவனே, பழமறைக்கொழுந்தே — தொன்று தொட்டுள்ள வேத மென்னும் வித்தினின்மெழுந்த கொழுந்தே, அலை எறி அமுதவாரிகியே — அடியாருளத்தில் அலைவீசிப் பரந்த பேரானந்தமென்னும் அமுதசாகரமே, ஒழிவு இலாது அருளும் கற்பகம் கனியே — என்று நீங்காது சரணடைந்தோர்க்கு வேண்டியவற்றைத் தந்தருளும் கற்பகக்கனிபோல்பவனே, ஒப்பனை — ஒப்பனையென்னும் உமையம்மையாரது, மை பரந்து எறிக்கும்விழியின் ஆல் — மைபரவி விளங்கும் கடைக்கடல் பார்வையால், உருக ஒருபுறம் அளித்த விமலனே — திருவுளமுருக வாமபாகத்தை யளித்தருளிய விமலனே, கருவை அம்பரனே — திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனே, இழிவு இல்லாமல் — மீளவும் ஆமுதவில்லாமல், பிறவிக்கடல் நின்று ஏற — பிறவியாகிய கடலினின்றும் நான்

களாயேற, புணையாக பெற்றது — அடியேன் தெப்பமாகப் பெற்றது, உன்பதமே—உனது திருவடியையே (யான் என்ன குறையுள்ளேன் என்படி.)

. ஆக என்னும் உடன்பாட்டினெச்சத்தினீறும், இல்லாமல் என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சத்தினீறும் தொக்கன. பழமறைக்கொழுந்தே, அலையெறிய முதவாரிதியே, ஒழிவிலாதருளுங் கற்பகக் கணியே சிறப்புருவகவணி. மக்கள் நோய்தீர்தம் பொருட்டுத் தாய்ப்பத்தியமிருத்தல்போல ஆன்மாக்கள் மலநோய்தீர்ப்போகதுகர்தம் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டன நென்பார் விழியின லுருகவொரு புறமளித்த எனவும், தனக்கெனவோர் பற்றிலனென்பார் விமல நெனவுங் கூறினார்.

(9௩)

உன்பதமேத்தித்துன்பவோறுக்கவுலகினிற்றிருவுடன்வாழ மன்பதைக்கெல்லாமெய்திந்தரமோவலியவந்தெனைத்தடுத்தாண்டிள் ளன்புவந்தொருவரறிந்திடாவறிவுவறிவுறுத்தருள்ளையதற்கு முன்பெதுபுரிந்தேன்கருவையம்பகிவாழ்முதல்வனெழுக்கண்வானவனே.

(இ-ள்.) கருவை அம்பகிவாழ் முதல்வனே—திருக்கருவை யென்னும் திருப்பதியில் வாழும் முதல்வனே, முக்கண் வானவனே—மூன்று கண்களையுடைய தேவனே, உன்பதம் ஏத்தி—உனது திருவடியைத் துதித்து, துன்பவோர் அறுக்க—பிறவித் துன்பத்தை வேரோடறுக்க, உலகினில் திருவுடன் வாழும்—உலகத்தில் செல்வத்தோடு வாழும், மன்பதைக்கு எல்லாம் எய்திடும் தரமோ—மக்கட்பரப்புக்கெல்லாம் வாய்க்குத் தரமோ, என்னை—அவ்வுயிர்களுள் ஒருவனாகிய என்னை, வலியவந்து தடுத்து ஆண்டு—தானே வலியவந்து தடுத்தடிமைகொண்டு, உள் அன்புவந்து—என்னுள்ளத்தில் அன்பு முளைக்க, ஒருவர் அறிந்திடாத அறிவு உம்—ஒருவரைப் பகைவர் அயலினர் நட்பினொன்று பகுத்தறியாத மெய் யுணர்ச்சியையும், அறிவுறுத்தருள்ளை—அறிவுறுத் தருளினாய், அதற்கு—அச்செயலுக்கு, முன்பு எதுபுரிந்தேன்—முன்புயாது வழிபாடுசெய்தேன். (நானறியெனென்படி.)

திரு என்றது மணி பொன் நெல்முதலிய வற்றை. மக்களுள்யாறொருவனுக்குக்க என்னை வலியவந்து தடுத்தாட் கொண்டது என்றமல்ல வென்பது தோன்ற எய்திந்தரமோ என்றும், அதன்மேல் உள்ளன்பும், இவர் உறவினர், இவர் பகைஞர், இவர் நட்பினர் எனப் பகுத்தறியாத சமத்துவமும் வருகை ஆட்கொண்டதனால் என்பது தோன்ற அறிவுறுத்தினை என்றும், அவ்வருளுதற்குத்தான் செய்தவழிபாடு இன்னதென்பது புலப்படாமையேதோன்ற அதற்குமுன் பெது புரிந்தேன் என்றும் கூறினார். வழிபாட்டால் உள்ளன்பும், சமத்துவமும் தோன்றுதலும், இவற்றால் சிவபெருமான்வந்து ஆட்கொள்ளுதலும் காரியமாதலால் காரணமாலையணி. வந்திசெய வெனெச் சத்திரிபு.

(94)

வானெறியறல்கான்மண்ணென்பகுத்துவரும்பெரும்பூதமோரைந்து. மானமுக்குணமும்கரணமோர்நான்குமனைத்துமாயாதியின்னி யூனுறையுடலுக்குயிருமாயுருக்குணர்வுமாயொன்றினுந்தோயா. ஞானநாயகனே கருவையம்பரணேநானறிந்துணர்க்குமாறெவனோ.

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. கக்

(இ-ள்.) வான் எரி அறல்கால் மண் என்ன பகுத்து—ஆகாயமெனவும் தி எனவும் நீரெனவும் காற்றெனவும் மண்ணெனவும் பகுக்கப்பட்டு, வரும் பெரும்பூதம் ஓடாந்தும்—வாராநின்ற பெரிய பூதங்களைந்தும், ஆன முக்குணமும்—அமைந்த முக்குணங்களும், கரணம் ஓர் நான்கும்—அந்தக் கரணங்கள் நான்கும், அனைத்தும் ஆய்—இவைமுதலிய யாவுமாய், ஆதி ஈறு இன்றி—தனக்கோர் முதலும் ஈறு மில்லாமல், ஊன் உறை உடலுக்கு உயிரும் ஆய்—தசையால் கிலைபெற்ற வுடம்புக்கோருயிருமாய், உயிருக்கு உணர்வும் ஆய்—அவ்வுயிருக்கோருணர்ச்சியுமாய், ஒன்றின் உம் தோயாத—உடனாய்நின்ற அப்பொருள்களொன்றினுந் தோய்வின்றி நின்ற, ஞானநாயகனே—ஞானவடிவாகிய இறைவனே, கருவையம்பரனே—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பெருமானே, நான் அறிந்து உணாக்கும் ஆறு எவன்—நான் உன்னை உணர்ந்து துதிக்கும் வகை எவ்வாறு. (அறியேனென்றபடி.)

ஒன்றினுந் தோயாது சுயம்பிரகாசமாய் நிற்குஞ் சிவமென்பது தோன்ற ஒன்றினுந்தோயாத ஞானநாயகனே எனவும், உயிர்களின்வழி நிற்குஞ் சத்தி என்பது தோன்ற அனைத்துமாய் உயிருமாய் உணர்வுமாய் எனவும், இவ்வாறு இருவகைப் பட்டுகின்றலால் உன்னை எவ்வாறு உணர்ந்து துதிப்பென்பது தோன்ற நானறிந் துணாக்குமாறெவனெனவுங் கூறினார். (கரு)

எவனுயிர்க்குயிராயெள்ளுமெண்ணெயும்போலெங்கணுமிடையறாநின்ற னெவனனைத்துலகும் என்றுகாத்தழிக்கவிதைமைசால்மூவுருவெடுத்தோ னெவன் முதலிடையீறின் நியெஞ்ஞான் றுமீ நிலாமறைமுடியிருப்பா னவனெனைப்புரக்கத் திருக்களாநீழலமர்ந்தருள்புரிந்தகாரணனே.

(இ-ள்.) உயிர்க்கு உயிராய்—உயிர்களுக்கோருயிராய், என் உம் எண்ணெய் உம் போல்—என்றும், அவ் வெள்ளில் விரவிய எண்ணெயும்போல, எங்குண் உம் இடையறாமல் நின்றான் எவன்—எவ்விடத்தும் இடையறாமல் நின்றவன் எவன், அனைத்து உலகு உம்—எல்லா வுலகத்தையும், ஈன்று காத்து அழிக்க—தந்து பாதுகாத்துப் போக்க, இறைமை சால்—தலைமையமைந்த, மூ உரு எடுத்தோன் எவன்—பிரமன் முதலிய மூன்று திருவுருவங்களையும் கொண்டருளினவன் எவன், முதல் இடை ஈறு இன்றி—தனக்கோர்முதலும் இடையும் இறுதியுமில்லாமல், எ ஞான்றும்—எந்நாளும், ஈறு இல்லாத மறைமுடி இருப்பான் எவன்—இறுதியில்லாத வேதசிரசில் இருப்பவன் எவன், அவன்—அவனே, என்னை புரக்க—என்னைப்பாதுகாக்க, திருக்களாநீழல் அமர்ந்தருள் புரிந்த—அழகிய களாநீழலில் அமர்ந்தருளிய, காரணன்—காரணனாவான்.

அவன் எழுவாய். காரணன் பயனிலை. தைலம் எள்ளின் உள்ளும் புறம்பும் இருத்தல்போல எப்பொருளினுள்ளும் புறம்புமிடையறாது நின்றலால் எள்ளுமெண்ணெயும்போல் எங்கணுமிடையறா நின்றான் என்றார். இடையறாமல் என்னும் எதிர்மறை வினைஎச்சம் இடையறா என ஈறு தொக்குநின்றது.

காரணமேதென்றறிக்கிலென்றமியேன்கற்றலமனத்தினைக்ககாத்து
வாரணிமுலையாளொப்பனையோமெழவிடைமேலெழுந்தருளி

கஉ. திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

நாரணன்றியாத்திருவுருக்காட்டிநல்லருள்சுரந்துவாழ்வித்தான்
பூரணன்கருவைக்களாநிழலமர்ந்தபுண்ணியன்விண்ணவர்க்கிறையே.

(இ-ள்.) பூரணன் — எங்கும் நிறைந்தவனும், கருவை களா நிழல் அமர்ந்த—திருக்கருவையில் களாமரத்தினிழலில் எழுந்தருளிய, புண்ணியன்—புண்ணியனும், விண்ணவர்க்கு இறை—அபன் முதலிய தேவர்களுக்கு இறை வனுமாகிய பெருமான், தமிழேன் — தனியேனது, கல்தலம் மனத்தினை—கற் பாறையையொத்த கடினமாகிய என் மனத்தை, கரைத்து — மெழுகுபோல் இளகச் செய்து, வார் அணி முலையாள் ஒப்பினை ஓடும்—கச்சணிந்த தனத்தை யுடைய உமையம்மையோடு, மழ விடை மேல் எழுந்தருளி—இளமை தங்கிய இடப் பூர் திமே லெழுந்தருளி, நாரணன் அறியாத திருவுருக்காட்டி—திருமாலா லறியப்படாத திருவுருவத்தைக் காட்டி, நல் அருள் சுரந்து வாழ்வித்தான்— நல்ல திருவருள் செய்து வாழ்வித்தான், (அதற்கு) காரணம் ஏது என்று அறிகிலேன்—என்னிடத்திலுள்ள காரணம் யாதென்று சிறிது மறியேன்.

கரைத்து இறந்தகாலப் பிறவினை வினைஎச்சம். கரை பகுதி, தன்வினை யில் மெல் லொற்றுமிகுந்து கரைந்து எனவரும். நாரணன் நீரில் வசிப்போ னென்னும் பொருண்மே னிறந்தலால் காரணப் பெயர். (கஉ)

விண்ணவர் மகுடகோடி வீழ்ந்திறைஞ்சும் விமாமலர்ச் சேவடிமியையே
யுண்ணிறைகாதலன்புநின்றருகவுலையிடுமெழுகெனவுருகிக்
கண்ணினிர் வாரக்கருவையம்பரனேகடவுளெயன்றெடுத்தேத்தப்
புண்ணியம்புரிந்தேனிப்பெரும்பேறுபூதலத்தெவர்பெறுவாரோ.

(இ-ள்.) மகுடகோடி விண்ணவர் — கிரீடங்களை யணிந்த அளவிந்த தேவர்கள், வீழ்ந்து இறைஞ்சு உம்—தண்டாகாரமாகவீழ்ந்து வணங்கும், விமா மலர் சேவடி மியை — வாசமிக்க தாமமாமலையொத்த செவந்த திருவடி யின் மேல், உள்—எனதுள்ளமானது, நிறை காதல்அன்பு — நிறைந்த ஆசை யோடும் அன்போடும், நின்று உருக — நிலைபெற்றுஇளக, உலை இடுமெழுகு என்ன உருகி—கொல்லுலையிற் காட்ச்சிய மெழுகைப்போல உருகுதலால், கண் ணில் நீர் வார—கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சிந்தவும், கருவை பரனே— திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பெருமானே, கடவுளே என்று எடுத்து ஏத்த—எல்லாப் பொருளையும் கடந்து நின்றவனேஎன்று எனது நாத்துதிக்க வும், புண்ணியம் புரிந்தேன்—புண்ணியஞ்செய்தேன், இ பெரும்பேறு—இந்தப் பெரிய பயனை, பூதலத்து — நிலவுலகத்தில், பெறுவார் எவர்—அடைவார் எவர், (யானறியேனென்றபடி.)

கருவையம்பரனே அம் சாரியை. உருகி காரணப் பொருளில்வந்த இறந்த காலவினை எச்சம். உருகு பகுதி. மன முருகுதலால் கண்ணிர் வாரலும் நாத்து தித்தலும் நிகழ்தலால் இது காரண மாலையணி. கடவுள் தொழிலாகுபெயராய் இறைவன்மேனின்றது. கட பகுதி, வகரமெய் சந்தி, உள் புடைபெயர்ச்சி விசுதி. (கஅ)

பெறுவது சினதுதிருவடிக்கமலம்பேசுவதுன்றிருநாம

முறுவதுசினதுதிருவுருவெளிபாமுணர்வதுன்னருளலாதுண்டோ

மறுவறுசிதப்பின்மாசிலாமணியேவரதனேசிவபெருமானே
குறுமுனிபரவக்களாநிழலமர்ந்தகொடிமதிர்கருவையாதிபனே.

(இ-ள்.) மறுவு அறு சிறப்பின்—சூற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய, மாசு இல்லாத மணியே—கழுவிய மாணிக்கமே, வரதனே—அடியார்களுக்கு வேண்டியாங்குக்கொடுப்பவனே, சிவபெருமானே—சிவபிரானே, குறுமுனி பரவ—அகத்யன் வணங்க, களாநிழல் அமர்ந்த — திருக்களா நிழலிற்கீழ் மெழும்ந்தருளிய, கொடி மதில் — கொடி கட்டிய மதில் சூழ்ந்த, கருவை ஆதிபனே — திருக்கருவைப்பதியில் வாழும் இறைவனே, பெறுவது — அடியேன் பெறக்கடவது, நினது திருவடிக்கமலம்—உனது திருவடியாகிய தாமரையையே, பேசுவது—நான் பேசக்கடவது—உன் திருநாமம்—உனது திருநாமத்தையே, உறுவது—நான் அடையக்கடவது, நினது திருவுருவெளி ஆம்—உனது திருவுருவாகிய சிதா காசத்தையே, உணர்வது — யானறியக்கடவது, உன் அருள் — உனது திருவருளையே, அல்லாது உண்டோ — இவை யல்லாது வேறுண்டா, (இல்லை என்பது.)

அம் அசை நிலை இடைச்சொல். ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. பெறுவது வியங்கோள் வினைமுற்று. பெறு பகுதி, வகரமேய் சந்தி, அ சாரியை, து வியங்கோள் விசுதி. பேசுவது, உறுவது, உணர்வது என்பவையும் அது. தவ்விசுதி வியங்கோட் பொருளில் வருதல். “ஆறுவதுசினம்” என்பதனானுணர்க.

ஆதவன்மதிபாரனல்வெளிபுனல்காலருமறையெச்சனென்றெட்டுப்
பேதமாமுருவாயருவமாய்நிறைந்தபெற்றியாலுற்றுநானுன்னே
யேதினனுணர்வேனுணருமாறருளாயிலாப் பசுங்கொழுந்தணிந்த
சோதியேகருவையொப்பனைகனபத்திணைமுலைதழுவுகாதலனே.

(இ-ள்.) இள நிலா பசும் கொழுந்து அணிந்த — இளஞ்சந்திரனை யணிந்த, சோதியே—பிரகாச வடிவாயுள்ளவனே, கருவை ஒப்பனை—திருக்கருவைப் பதியி லெழுந்தருளிய உமையம்மையின், களபம் துணை முலை தழுவுகாதலனே—சூட்டுவர்க்கத்தை யணிந்த இரண்டு தனக்கீழும் தழுவும் இறைவனே, ஆதவன் மதி—சூரியனுஞ் சந்திரனும், பார் அனல் வெளி புனல் கால்—பிருதிவியும் தீயும் ஆகாயமும் அப்புவும் வாயுவும், அருமறை எச்சன் என்ற—அரிய வேதங்கள் கூறும் ஆன்மாவென்று சொல்லப்பட்ட எட்டுவகைப்பட்ட திருவுருவமாகியும், அருவமாய் நிறைந்த பெற்றி ஆல்—அருவமாகியும் நீநிறைந்துள்ள தன்மையால், நான் உற்று உன்னை—நானடைந்துள்ளே, ஏதினால் உணர்வேன்—யாது காரணங்கொண்டு உன்னையறிந்து வணங்குவேன், உணரும் ஆறு அருளாய்—நான் அறியும் வண்ணம் அருள்செய்வாய்.

இந்திரிய முதலிய தத்துவங்களுக்கு ஆன்மா சேஷித்து நின்றதால் ஆன்மாவை எச்சனென்றார். கண்களுக்குப் புலப்படும் என்வகைப்பட்ட திருவுருவமும், கண்களுக்குப் புலப்படாத அருவமும் இறைவனுடைமையால் இறைவனை எவ்வாறுணர்ந்து வணங்குவே னென்பார் உன்னை ஏதினானுவேன்

எனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பாகம் வருவித்தற்பொருட்டுத் திருவருளோடு கலந்தவனென்பார். ஒப்பனைகள் பத்துணைமுலை தழுவுகாதலனெனவுங் கூறினார்.

அறுசீர்க்கழிநெடில்லிருந்தம்.

காதலுற்றிடமனநிலைபெற்றிடக்கனிந்திடக்களிகூரப்
போதமுற்றிடயானெனதென்றிடம்புலைச்செருக்கமாமற
நாதன்முத்தமிழ்க்கருவையம்பரனெனநாத்தழும்புமவோதி
போதிமற்றுநான்பெற்றதையிற்றெனவுவாத்திடமுடியாதே.

(இ-ள்.) காதல் உற்றிட—அன்பு மீதூரவும், மனம் நிலை பெற்றிட—
(அதனால்) எனது மனம் திருவருள் நிலையினிற்கவும், கனிந்திட — (அதனால்)
அம்மனங் கனியவும், களிகூர — (அக்கனியால்) ஆனந்தக் களிப்புக்கைமிக
வும், போதம் உற்றிட—அக்களிப்பால் சிவஞானங் கைகூடவும், யான் எனது
என்றிடம்—(அச்சிவஞானத்தால்) யானெனதென்றகங்கரிக்கும், புலை செருக்கு
அமாமாற— கீழ்மையான ஆனவ மலச் செருக்கு மிகவுந்தேயவும், நாதன்—
இறைவனே, முத்தமிழ் கருவையம் பரன் என்ன — இயலிசை நாடகமென்னு
முத்தழ் வழங்குந் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பரனே என்று, நாதமும்பு
உற ஒதி ஒதி—நாதமும்பேறத் துதித்துத்துதித்து, நான் பெற்றது ஐ—நான்
பெற்றப் பயனை, இற்று என்ன உரைத்திட முடியாது, இத்தன்மைத்தென்று
நானெடுத்திக் கூற, முடியாது—வரையறைப்படாது.

நான் பெற்ற பலன் பெரிதென்பார் பெற்றது இற்றென உரைத்திட முடியாது என்றார். யான் எனது என்றது அகப்பற்று புறப்பற்று என்னு மிரண்டனையும். ஒதி ஒதி உவகைப்பொருளில்வந்த அடுக்குத்தொடர். இற்றுபண்பு குறித்து வந்த இடைச்சொல் லடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பால் படர்க்கைக் குறிப்பு வினை முற்று. இ சுட்டிடைச்சொற் பகுதி. நகரமெய் சந்தி, யு ஒன்றன்பால் விகுதி. காதலுற்றிட என்பது முதல் செருக்கமாமற என்பதுகாறும் ஒன்றற்கொன்று காரணமாய் நின்றலால் காரணமாவே யணி.

(உக)

முடிகடந்ததுகனகோளகைநெடுமுகட்டினுக்கட்பாலு

மடிகடந்ததுபாதலமேழினுக்கட்புறத்தனலோடுந்

துடிகடந்தகைகடந்தனதிகந்தமாரொல்புகழ்க்களாய்ச்சன்

பொடிகடந்தபான்மேனியன்றிருநடம்புகழுவதற்கெளிதாபோ.

(இ-ள்.) கனகோளகை நெடுமுகட்டினுக்கு அப்பாலும்—அண்ட வட்டத்தினெடிய சிகரத்திற்கு அப்புறத்தும், முடி கடந்தது—திருமுடிகடந்தது, பாதலம் ஏழினுக்கு அ புறத்து—பாதலவுலகம் ஏழினுக்கப்பால், அடி கடந்தது—திருவடி சென்றது, திகந்தம்—திக்கந்தத்தில், அனல் ஓடு உம் துடிகள் தந்த கை கடந்தன—யாகாணியோடும் உடுக்கையணிந்த திருக்கரம் சென்றன, (ஆதலால்) தொல்புகழ் களா ஈசன்—தொன்றுதொட்டுள்ள புழுவாய்ந்த திருக்களாநீழலில் எழுந்தருளிய வீசனும், பொடிகடந்தபால் மேனியன்—விபூதியையணிதலால் வெள்ளிய திருமேனியையுடையனுமாகிய இறைவனது, திருநடம்புகழுவதற்கு எளிது ஆம் ஓ-அவனது திருநடனத்தின் பெருமையை பெடுத்துக் கூறுதற்கு நம்மா லெளிதாருமா. (அரிதாமென்றபடி.)

தேவதாருவநமுனிவ றோவிய யாகாக்கினியையும் தமருகத்தையும் அவற்றின் வலியுடக்கிக்கொண்டடையினால் அனலோடுங் துடிக்கடந்த கை என்றார். சிவ பெருமான் திருநடனம் புரிதற்குக் கொண்ட திருவுருவின் ஓக்கத்தை “வேத ண்டமேபுயங்கள் விண்ணே திருமேனி, மூதண்டகூடமே மோலியாம், கோதண்டம்-ஓற்றைமாமேரு உமாபதியார் நின்றாடப் - பற்றமோசிற்றம்மடலம்” என வருஞ்செய்யுளா லுணர்க, ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. (உஉ)

எளியன்புன்றொழிப்பாதகன்மாநராரிளமுலைவளம் வேட்ட களியன் நீக்குணவஞ்சகனெஞ்செனுங்கருங்கலைக்ககா வித்து வெளியில்வந்துநின்பொன்னடிசென்னியின் மிலைந்தெனையாட்கொண்ட வளிகனிந்திண்ணருட்குணமுறைப்பதாரருங்களாவமர்ந்தோனே.

(இ-ள்.) புன்தொழில் எளியன்—புல்லிய தொழில்செய்தற்கு எளிபனும், பாதகன்—மாபதகனும், (ஆதலால்) மாதரார் இளமை முலை வளம் வேட்டகளியன்—பெண்களது இளமைவாய்ந்த தனபோகத்தை விரும்பிய மயக்கத்தையுடையவனுமாகிய எனது, நீ குணம்வஞ்சகம் நெஞ்சு என்னும் கரும் கல்லை—கொடுங்குணமும் வஞ்சகமும் நிறைந்த மனமென்னுங் கரிய கல்லை, ககாவித்து—களாய்ச்செய்து, வெளியில் வந்து—நிலவுலகின்மேல் திருவுருக்கொண்டு வந்து, நின் பொன் அடி—நினது பொன்போலும் அரிய திருவடியை, சென்னியின் மிலைந்து—எனது தலையிற்கூட்டி, என்னை ஆட்கொண்ட—என்னை யடிமை கொண்ட, அளிகனிந்த நின் அருள்குணம் — உயிர்கள்மேல்நட்புகனிந்த உனது திருவருட்குணத்தை, உரைப்பது ஆர்—எடுத்துச் சொல்வதற்குயாருளர், அரும் களா அமர்ந்தோனே— அரிய களாமரத்தினீழலில் எழுந்தருளிய இறைவனே.

கருமை இழிவுமேனிற்றது. கள் உண்டபின் மயக்கந் தரும், இதுபெண்கள் போகம் விரும்பியபோதே மயக்கந்தருதலால் இளமுலைவளம்வேட்டகளியனெனவும், நீக்குணமும் வஞ்சகமுமே நெஞ்சருக்கொண்டதென்பார் நீக்குணவஞ்சக நெஞ்செனுங் கல்லை எனவும், அதைக் ககாவித்தல் நின்னருளாலன்றி ஏனையவற்றால் முடியாதென்பார். வெளியில் வந்தெனவும், அத்திருவருளை என்னிடத்திற் பதித்தனை என்பார் நின் பொன்னடி சென்னியின் மிலைந்தெனவும் மாணக்காட்டி மாணப் பிடித்தல்போல மாணிடத்திருவுருக்கொண்டு என்னை ஆட்படுத்தினாயென்பார். வெளியில்வந்தாட்கொண்டுஎனவும், இவை நினது திருவருட்செயலென்பார் அளி கனிந்த நின்னருட்குணம் எனவும் கூறினார். வேட்ட இறந்தகாலப் பெயசொச்சம். வேள் பகுதி, டகரமெய் இடைநிலை, எகரம் டகரமாகத்திரிதல் சந்தி, அ பெயசொச்சவிசுதி. (உ௩)

அமரர்மாதவர்முனிவர்திராண்டிநின்றனுதினந்தொழுதேத்துந் தமரநாபுரப்பொற்சரணேத்திடத்தமியனுக்கருள்செய்தான் குமரனாருஞ்சூர்ப்பகைதடிந்தவன்கொள்ளைவன்முனமார்க்கும் கமலவாலியும்பொங்கருஞ்சூழ்திருக்கருவையெம்பெருமானே.

(இ-ள்.) குமரன் ஆல் அடும் சூர்ப்பகை தடிந்தவன்—முருகக் கடவுளால் அயன்முதலிய தேவர்களால் வெல்லுதற்கரிய சூரபத்மாவாகிய பகை

வனை வேரோடறுத்தவனும், வண்டினம்கொள்ளை ஆர்க்கும்—வண்டின் சாதிகள் தேனைக் கொள்ளைதொண்டிசைக்கும், கமலம்வாவி உம் பொங்கர் உம்—தாமரை களையுடைய தடாகங்களும் சோலையும், சூழ்திருக்கருவை எம் பெருமான்—சூழ்ந்த திருக்கருவைப்பதியி லெழுந்தருளிய எமது பெருமானுமாகிய இறைவன், அம ரர்—தேவர்களுந், மாதவர்—பெரிய தவத்தையுடையவரும், முனிவார்—முனி சிரோஷ்டர்களுந், திரண்டு நின்று — கூடிநின்று, தொழுது ஏத்தும்—எந்நா ளும் துதித்து வணங்கும், தமரம் தூபுரம்—ஒலிவாய்ந்த வேதச்சிலம்பினை யணிந்த, பொன் சரண் ஏத்திட—பொன்போலும் அரிய திருவடி யைத் துதிக்க, தமிழ்நேற்கு அருள் செய்தான்—நாயிற் கடைப்பட்ட தமிழேனாகிய எனக்கும் அருள் செய்தான்.

அமரர் இறப்பில்லாதவர். மாதவர் நிலவுலகில் மக்களாய்ப் பிறந்து தவத் தில் மேம்பட்டோர். முனிவார் தேவரைப் படைத்தற்கு முன் பிரமனால் சிருட் டிக்கப்பட்டவர். இவர்களால் வணங்குந் திருவடியினருமைதோன்ற பொற்சர னெனவும், நாளும் வணங்க அருளிய திருவருளின் அருமைதோன்ற ஏத்திடத் தமிழ்நேற் கருளின னெனவும் கூறினார். ஏத்திட நிகழ்காலவினையெச்சம். ஏத்து பகுதி, இஃது பகுதிப்பொருள் விசுதி உகரக்கே சந்தி, அனைத்தும் ஓர் பகுதி. அ எச்சவிசுதி. (உச)

கருவையம்பரனம்பரமேனியன்கடவுளர்காணுத
வருவையம்பிகைபெறப்பகுந்தளித்தவனென்னலர்புரநீற்றுப்
பெருவையம்பெனக்கண்ணையுடையனென்பிழைபொறுத்தழியாத
திருவையம்புவிச்சிறப்பொடுமளித்தவன்திருக்களாவுடையோனே.

(இ ள்.) கருவை அம்பரன் — திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய அழகிய பரமனும், அம்பரமேனியன் — சிதாசாசமே திருமேனியாகவுடையவனும், கட வுளர் காணுத உருவை—அயன் முதலிய தேவர்கள் கனவிலுங் காணுத தனது திருமேனியை, அம்பிகை பெற—உமையம்மை பெற, பகுந்து அளித்தவன்— பாகஞ்செய்து கொடுத்தவனும், ஒன்னலார் புரம் நீற்று—பகைவர் திரிபுரங்கள் நீறுபட, பெருவை அம்பு என்—பெருமைவாய்ந்த கூரிய அம்பாக, கண்ணனை உடையன்—திருமலை அம்பாக வுடையவனும், என் பிழை பொறுத்து—தன் திருவடிக்குப் பிழைத்த எனது பிழையைப் பொறுத்து, அழியாத திருவை— அழியாத சிவஞானச் செல்வத்தை, அம்புவி—நிலவுலகில், சிறப்பொடும் அளித் தவன்—கருணையால் தந்தருளினான், (அவனே) திருக்களா உடையவன்—இத் திருக்களா நிழலை யுடைய இறைவன்.

பகுந்து பகு இறந்தகாலத்தின் வினையெச்சம். பகு பகுதி, நகரமெய்ச் சந்தி தகரமெய் இடைநிலை, உ எச்ச விசுதி. இது தன்னோ டொற்றுமையுடைய பொருள்மேல் வரும். பகுத்து என வருதல் தன்வினை. அது தன்னோடு வேற் றுமைப் பொருண்மேல் வரும். (உரு)

உடையொன்றுதம்மக்கோமனைவியையொக்கலைப்பெருவாழ்வை
யடையநல்குசீர்ச்செழுப்பொருண்முதலியவனைத்தையுநினைப்பாரோ

விடையின்மேல்வருதிருக்களாநாயகன்விமைமலர்ச்செழுங்கொன்றைத்
தொடையல்வேணியானடியவர்க்கன்பொடுதொண்டுசெய்மனத்தாரோ.

(இ-ள்.) விடையின்மேல் ஒரு — அடியவர்க்குக் காட்சி தந்தருள இடப
ஆர்தியின்மேல் எழுந்தருளும், திருக்களாநாயகன்—திருக்களாநிழலில் எழுந்தரு
ளிய இறைவனும், வினா—வாசனை வாய்ந்த, செழும் கொன்றைமலர் தொடை
யல்—தளிர்ந்தகொன்றைமலராற்றொடுத்த மாலை யணிந்த, வேணிடான்—
சடாமுடியையுடையவனுமாகியசிவபெருமானது, அடியவர்க்கு — அடியார்க
ளுக்கு, அன்பு ஒடுதொண்டு செய்மனத்தார்—அன்போடு வழிபாடு செய்யும்
மனத்தையுடையவர், தம்மக்களை—தமதுமக்களையும், மனைவியை—மனையாட்
டியையும், ஒக்கலை—சுற்றத்தாராயும், உடையர் என்று—தமக்கோர் பற்றுக்
கோடாயுள்ளாரென்று கருதி, பெருவாழ்வை—பெரியவாழ்க்கையை, அடைய
நல்கும்—ஒருசேரத்தரும், சீர்—சிறப்புவாய்ந்த, செழும் பொருள் அனைத்தை
உம்—செழித்த செல்வப்பொருள் முழுமையும், நீனைப்பர் ஓ—ஒருபொரு
ளென்றுகருதுவாரோ. (கருதாரொன்றபடி.)

ஒடு உருபு கலப்புறு பொருளில்வந்த உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டி. மக்கள்
காரணப்பெயர் மக (பிள்ளை) பகுதி, ஈறு கெடுதல் சந்தி, கள் பலர்பால் விசுதி.
ஒக்கல் தொழிலாகுபெயராய் உறவினர்மேனின்றது. ஒ உவம வருபிடைச்
சொற் பகுதி, கு சாரியை, அல் புடைபெயர்ச்சி, ககரத்தோற்றமும் உகரக்
கெடு சந்தி. (உசு)

மனத்தையான்நின்ம வணங்குவன்மின்னெனவைகலுநிலையற்ற
தனத்தைவாழ்வினைநிலையெனமதித்துழலாசையிற்றளராதே
புனத்துழாய்முகில்போற்றிடுங்கருவைவாழ்புண்ணியன்பாலற்காச்
சினத்தகாலனையுதைத்தவன்பங்கயச்சேவடிவணங்கென்றே.

(இ-ள்.) மின் என்ன—தோன்றிமறையும் மின்னலைப்போல, வைகல்
உம் நிலை அற்று—என்றும் நிலையற்ற, தனத்தை—பொருளினையும், வாழ்
வினை—வாழ்க்கையையும், நிலை என்னமதித்து—நிலையாகக்கருதி, உழல் ஆசை
யின்—சுழன்று திரியும் விருப்பத்தால், தளராது ஏ — தளர்ச்சியடையாது,
புனம்—முல்லை நிலத்திலுள்ள, துழாய் முகில் போற்றிடும் — துளபமாலே
யணிந்ததிருமால் வணங்கும், கருவைவாழ்புண்ணியன்—திருக்கருவைப்பதியில்
வாழும்புண்ணிய வடிவாயுள்ளவனாகிய, பாலற்கு ஆக—மார்க்கண்டேய முனி
வருக்காக, சினத்தகாலனை உதைத்தவன்—கோபித்த இயமனை உதைத்த
இறைவனது, பங்கயம்சேவடி வணங்கு என்று—தாமரை மலரையொத்த திரு
வடியை வணங்காயென்று, மனத்தை—எனது மனத்தை, யான் தினம்
வணங்குவன்—யான் நாடோறும் வணங்கிக் குறையிரப்பேன்.

மிருககண்டேயமுனிவரது புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயர் தந்தைதாயரது கவ
லையொழித்தற்குச் சிவபெருமானைப் பூசித்துநீடித்த ஆயுள்பெறும் வண்ணம்
அனுளுபெற்றுக்காசித்திருப்பதியிற் பூசிக்குங்காலையில் உருத்து வந்தகாலனை
மதியாமையை, அவனோக்கிப்பாசம்வீசிய காலையில் சிவபெருமான் திருவடியை

நீட்டியருளினன் என்பது புராணவரலாறு. அமரர் இறப்பில்லாதவர். சினத்த பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப்பெயரொச்சம். சினம் பகுதி, அத்துச் சாரியை, நிலைமொழியீற்று மகரம் “மவ்விற்றொற்றழிந்து” என்னுஞ் சூ-ஆல் நிலைமொழியீறு கெட்டு “அத்தினகர மகரமுனையிலலை” என்ற சூ-ஆல். வரு மொழிமுதல் உயிர் கெடுதலும் சாரியை யினீற்றுயிர் கெடுதலுஞ் சந்தி, அ எச்ச விசுதி. திருவடி வணங்கென்றே தினம் மனத்தை வேண்டுவன் என இறுதியினின்ற மொழியும் முதலினின்ற மொழியும் தம்முள் பொருளுணைக் குடைமையால் பூட்டுவீற் பொருள்கோள். “எழுவாயிது” என்னுஞ் சூ-ஆல் அறிக.

(உஎ)

வணங்கெனத்தலையளித்தனைநின்புகழ்வாழ்த்தெனநாத்தந்தா
யினங்கெனத்திருக்கூட்டமுங்காட்டிணையின்பெறும்பேறுண்டோ
துணங்கையிட்டுவெம்பேய்க்கணங்குதித்திடச்சடலையாடரங்காகக்
கணங்கள்போற்றநின்றமுடியகுழகனெகருவையெம்பெருமானே.

(இ-ள்.) வெம்பேய் கணம் — கொடியபேய்க் கூட்டங்கள், துணங்கை இட்டு—தம்முள் கைகோத்து, குதித்திட—குதிக்க, சடலை—சர்வசங்கால வெளியாகிய மயானம், ஆடு அரங்கு ஆக—ஆடும் நாடகசாலையாக, கணங்கள் போற்றி நின்று—சிவகணங்கள் துதிக்க நின்று, ஆடிய குழகனை—ஆடிய பேரழகுடையவனே, கருவைஎம்பெருமானே—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய வெமதுபரமனே, வணங்குஎன தலை வைத்தனை—உன்னை வணங்கதலைத்தாய், என்புகழ் வாழ்த்து என்ன—எனது புகழை வாழ்த்தா யென்று, நாதந்தாய்—நாவைத்தந்தாய், இணங்கு என்ன—இவர்களோடு கூடாயென்று, திருக்கூட்டம் உம் காட்டிணை—அடியவர் திருக்கூட்டத்தையும் காட்டியருளினும், இனி பெறும்பேறு—இவையன்றி இனியான் பெறும்பயன், வேறு உண்டு ஒ—வேறுளதோ. (இல்லையென்றபடி.)

(உஅ)

பெருமைசான்றநின்றிருவெழுத்தைந்துமேபெரும்புணையெனப்பற்றி
யருமைசான்றவிப்பவக்கடல்கடக்குமாறசையிறுணிகின்றேன்
இருமையின்புமடியவர்க்கூட்டிமிறைவனையெம்மானே
தருமமூர்த்தியேயொப்பனைவநமுலைதழுவுதிண்புயத்தானே.

(இ-ள்.) இருமை இன்பம் உம்—இம்மை இன்பத்தையும் மறுமையின் பத்தையும், அடியவர்க்கு ஊட்டிடும்—தன்னையடைந்த அடியார்க்கு ஊட்டும், இறைவனே—இறையவனே, எம்மானே—எமது பெருமானே, தருமமூர்த்தியே—தருமத்தையே திருவடிவமாகக் கொண்டவனே, ஒப்பனைவநமுலை—ஒப்பனை யென்னுந் திருநாமம் வாய்ந்த உமையம்மையினது சந்தனக்கோலம் அமைந்த தனத்தை, தழுவுதிண்புயத்தானே—தழுவிய திண்ணிய புயத்தை யுடையவனே.

(உச)

தானையெண்டிசைமுங்கணுமுச்சுடர்தழைசடைகதிர்க்கற்றை
மேனீவெங்கனலாடிடமுலகெலாம்வெந்தொழிபுறங்காடு
சேனைவெங்கொலைப்பேய்க்கணமென்னினத்திருக்களாவமர்ந்தோனை
வானநாடரும்பூதலத்தடியரும்வணங்குவதெவ்வாறே.

(இ-ள்.) தானே என் திசை—திருவரையிலுக்கும் ஆடை எட்டுத்திக்குகள், முக்கண்ணும் முச்சடர் — திரிநேத்திரங்கனும் சோமஞரியாக்கினிகள், தழை சடை—தழைந்த சடை, கதிர்க்கற்றை—சூரியனுடைய கிரண நெருக்கங்கள், மேனி வெங்கனல்—திருமேனி கொடிய நெருப்பு, ஆடு இடம்—ஆடியருளும் திருவரங்கம், உலகு எல்லாம் வெந்து ஒழிபுறங்காடு—பிரமணுலக முதலிய வுலகங்களை யெல்லாம் தமது திருவருளால் வெந்தொழியும் மயானம், சேனை — சூழ்ந்த சேனிகள், வெம்கொலை பேய்கணம்—கொடிய கொலைத் தொழிலையுடைய பேய்கூட்டங்கள். என்னில்—ஆயின், அதிருக்களா அமர்ந்தோனை—அத்திருக்களாநிலவில் எழுந்தருளினவனை, வானநாடர் உம்—விண்ணுலகத்தவரும், பூதலத்து அடியர் உம் — நிலவுலகிலுள்ள அடியவரும், வணங்குவது எவ்வாறு—வணங்குவது எவ்வகை. (க௦)

கலிநீந்தம்.

எவ்வமுற்றதிரிமலமிற்றது
செவ்விஞானத்திருக்கண்டிறந்தது
கொவ்வைவாயுமைகொண்கண்கருவையான்
பெனவநஞ்சமுண்டான்கழல்பாடவே.

(இ-ள்.) கொவ்வைவாய்—கொவ்வைக் கனிபோன்ற வரையையுடைய, உமைகொண்கண்—உமையம்மைக்குத்தலைவனும், கருவையான்—திருக்கருவைப்பதியிலுள்ளவனும், பெளவ நஞ்சம் உண்டான்—கடலிற்றேன்றிய நஞ்சினை அமுதாகக்கொண்டருளினவனும் ஆகிய இறைவனது, கழல்பாட—திருவடியைப் புகழ்ந்துபாட, எவ்வம் உற்ற—துன்பயிருந்த, திரிமலம்—ஆணவம் காமியம் மாயை என்னும் மும்மங்களும், இற்றது—ஒழிந்தது, செவ்விஞானம் திருக்கண்திறந்தது—அமுகிய ஞானக்கண் திறந்தது,

பாடஇற்றதுஎனவும், இற்றதால் ஞானக்கண் திறந்ததெனவும், வருதலால் காரணமாலையணி. கொண்கண், கருவையான், நஞ்சமுண்டான் ஒருபொருள் மேல்வந்தபலபெயர். திருமாலாணையால்தேவாசுரர்கள் அமுதம்பெறவேண்டித் திருப்பாற் கடலைக்கடந்தகாலையில் நஞ்சந்தோன்றி எவ்வலகையும் எரிக்க அதற்கு அஞ்சிய தேவாசுரர்கள் சிவபெருமானைச் சரணடைய அந்நஞ்சினை உண்டருளினானென்பது புராணவரலாறு. (கக)

பாடினேன்புகழ்ப்பங்கயச்சேவடி
சூடினேன்கருவாபுரிச்சோதியை
நாடினேனவஞ்ஞெனும்வேறறக்
கூடினேனடியார் திருக்கூட்டமே.

(இ-ள்.) புகழ்பாடினேன்—இறைவனது புகழை எடுத்துப் பாடினேன், பங்கயம் சேஅடி சூடினேன்—தாமதாமரை யொத்த செவந்த திருவடியைத் தலையிற்சூடினேன், கருவாபுரி சோதியை நாடினேன் — திருக்கருவாபுரி லெழுந்தருளிய சிவபெருமானைத் தேடினேன், அவன் நான் என்னும் வேறு அற—அவன் நான் என்று கருதும் பேதமற, அடியார் திருக்கூட்டம் கூடினேன்—அடியவர் திருக்கூட்டத்தோடு கலந்திருந்தேன். —

பாடினேன் புகழென்றதனால் வாக்கின் வழிபாடும், பங்கயச் சேவடி சூடினேன் என்றதனால்-காயத்தின் வழிபாடும், கருவாபுரிச் சோதியை நாடினேன் என்றதனால் மனத்தின் வழிபாடும் கூறி, அவற்றால் விளைந்த பயன் அடியவர் திருக்கூட்டக் கலப்பென்பார் கூடினேனடியார் திருக்கூட்டமெனவும், அதனால் பசத்துவங் கழன்று சிவத்துவம் வந்ததென்பார் அவனானேனும் வேறற எனவுங் கூறினார். இதுகாரண மாலையணி, பங்கயம் சேற்றில் முளைப்பதென்னும் பொருண்மேனிற்றலால் காரணப்பெயர்.

(172)

கூட்டமிட்டகருவிகுலைந்திடச்
சேட்டையற்றுள்ளறிவுசிதைபுமு
னாட்டமூன்றுடைநாதன்முகலிங்கள்
றாட்டிணைக்கமலந்தலைக்கொண்மினே.

(இ-ள்.) கூட்டம் இட்ட கருவி—கூடிய சத்தமுதலிய தத்துவங்கள், குலைந்திட—தத்தம் நிலையினின்று தடுமாற, சேட்டை அற்று—அத்தத்தி வச் சேட்டை யொழிந்து, உள் அறிவு சிதைபுமுன்—உள்ளிருக்குமறிவு கெடு தற்குமுன்னமே, மூன்று நாட்டம் உடைய—சோமசூரியாக்கினி என்னுமூன் றுகண்களையுடைய, நாதன் — தலைவனும், முகலிங்கள்—திருமுகம் வாய்ந்த சிவ லிங்கப் பெருமானுமாகிய இறைவனது, தாள்துணை கமலம்—இரண்டு திரு வடிகளாகிய தாமரைகளை, தலைகொண் மின்—தலையிற் குடுங்கள். (யமவாதனை யொழிவோமென்றபடி.)

குலைந்திட நிகழ்கால வினையெச்சம், குலை பகுதி, நகரமெய் சந்தி, து சாரியை, உகரக்கேடு சந்தி, இடு பகுதிப்பொருள் விசுதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அ எச்ச விசுதி. அத்தலத்திலுள்ள சிவபெருமானுக் குமுகலிங்கென்பது ஓர் திருநாமம்.

(173)

தலைக்கொள்வெண்டலைமாலையன்மண்ணிலா
மிலைக்குந்தென்கருவாபுரிவேதியன்
புலைக்குரம்பையுடம்பிற்குடிபுகுந்
தலைக்குநெஞ்சமொழித்தெனையாள்வனே.

(இ-ள்.) தலைகொள் வெண்டலை மாலையன்—முதன்மை வாய்ந்த பிர மன் முதலியோரது உக்கிய தலையை மாலையாக வுடையவன், தண் நிலா— குளிர்ந்த இளஞ்சந்திரனை, மிலைக்கும் வேணியன்—கூடிய சடாமுடியைய யுடையவன், தென்கருவாபுரி வேதியன்—தென்திசையிலுள்ள திருமால் முத லிய தேவர்களுக்கு அந்தனைஞாபுள்ளவன், புலை குரம்பை உடம்பில்—கீழ்மை யாகிய குடிலாயுள்ள என்னுடம்பில், குடிபுகுந்து—தான் குடியேறி, அலைக்கும் நெஞ்சம்—எனனை வருத்தும் மனத்தை, ஒழித்து என்னை ஆள்வன்—ஒழித்து என்னையடிமைகொள்வான்.

சடையிற் சந்திரன் றரித்ததுபோல வெண்டலை மாலையைத் தரித்தலால் சத்ததாதுக்கள் நிறைந்த என்னுடம்பில் அருவருப்படையாது குடியேறினான் என விசேடணத்தை வாக்கிய ரூபமாகக் கூறுதலால் கருத்துடையுடையணி.

மிலைக்கும் நிகழ்காலப் பெயொச்சம். மிலை பகுதி, கு சாரியை, ககரத்தோற்ற மும் உகரக்கேடும் சந்தி, உம் எச்ச விசுதி. (௩௪)

என்னையாள்பவனென்னுளிருப்பவன்
தன்னையான்றொழத்தண்ணளிதந்தவன்
பொன்னையாளும்புயன்றொழநின்றவன்
கன்னிபாகன்கருவைக்கிறைவனே.

(இ-ள்.) பொன்னை ஆளும் புயன் — திருமகளைத்தழுவும் புயத்தை யுடைய திருமால், தொழ நின்றவன்—வணங்க நின்றவனும், கன்னிபாகன்— உமையம்மையை இடப்பாகத்திலுடையவனும், கருவைக்கு இறைவன் — கருவாபுரிக்குத் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான், என்னை ஆள்பவன்—என்னை யடிமைகொள்வோனும், என் உள் இருப்பவன்—என் இதயநாமனாயில் வசிப்ப வனுமான உரிமையையுடையோனுமாதலால், தன்னை யான் தொழ—தன்னை நான் வணங்க, தன் அளித்தந்தவன்—தண்ணிய கருணைசெய்தான்.

என்னையாண்டானாக அடிமைகொண்டவதனால் தன்னையான்றொழத்தண் ணளித்தவனெனவும், எல்லா அண்டங்களையும் ஈன்றும் ஈனாதவளாயிருத்த லால் கன்னி எனவும் கூறினார். நின்றவன், இறைவன், கன்னிபாகன் ஒரு பொருள்மேல் வந்த பலபெயர். (௩௫)

இறைவனெங்கணுமியாவையுமானவன்
பிறையணிந்தசடிலன்பெருந்தகை
கறையிலங்குமிடற்றன்கருவையான்
மறையநின்றெனையாண்டதெம்மாய்மே.

(இ-ள்.) இறைவன்—அயன் முதலியோர்க்கு இறைவனாயுள்ளவன், எங்கண் உம் யாவையும் ஆனவன்—எவ்விடத்தும் எப்பொருளும் ஆனவன், பிறை அணிந்த சடிலன்—மூன்றாம் பிறையணிந்த சடாமுடியையுடைவன் பெருந்தகை—திருமால் முதலியோரிலும் நன்குமதிக்குந் தன்மையையுடையான், கறை இலங்குமிடற்றன் — அவர்களையும் பொருட்டு விடம்விளங்கிய ஸ்ரீ கண்டத்தையுடையவன், கருவையான்—திருக்கருவைப் பதியிலுள்ளவன், மறைய நின்ற—இவ்வாறுள்ளவன்தான் மறைய நின்ற, என்னை ஆண்டது— என்னையடிமைகொண்டது, எ மாயம் — என்ன இந்நிரசாலம். (இஃதோர் பெருவியப்பென்றபடி.)

மேம்பட்டோர்க்கு மேம்பாடாயுள்ள ஒருவன் எல்லாவற்றினும் இழிந்த கீழோனையானதல் ஒரு நடிப்பாதலால் ஆண்ட தெம்மாயம் என்றார். (௩௬)

மாயவல்லிருணீங்கமனத்திடைத்
தூயஞானச்சுடர்விளக்கேற்றிய
நாயகன்களவீசனமாமயிர்
பாயமால்வீடையான்பரமேட்டியே.

(இ-ள்.) மாயவல் இருள் நீங்க—மாயமாகிய கெடாத விருள் நீங்க, மனத்து இடை—என்மனத்தினிடத்து, தூயஞானம்—பரிசுத்த ஞானமாகிய, சுடர்விளக்கு—விளங்கும் விளக்கினை, ஏற்றிய—ஏற்றியருளிய, நாயகன்—

இறைவனுவான், களவீசன்—திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளிய ஈசனும், நரை மயிர் பாய—வெள்ளிய மயிர் பரவிய, மால்விடையான்—திருமாலை இடபமாக வுடையவனும், பரமேட்டி—பரமேட்டியுமாயுள்ளான்.

பாயதொழிலடி யாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப் பெயசொச்சம். (௧௭)

பரமெனக்குணையன்றியோர்பற்றிலேன்

சரமமுற்றியபோதிற்றருவையோ

கருவைநிற்குக்களாமுதலேமறைச்

சிரமிருங்குந்திருவடிச்செவ்வமே.

(இ-ள்.) சருவை நிற்கும்—திருக்கருவையிலுள்ள, களாமுதலே—திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முதல்வனே, எனக்கு உனை அன்றி ஓர் பற்றிலேன்—எனக்கு உன்னையன்றி ஓர் பற்றுக்கோடில்லேன், (ஆதலால்) சரமம் முற்றியபோதில்—சரமதிசை நேர்ந்த காலத்தில், மறைசிரம் இருக்கும்—வேதசிரசிலிருக்கும், திருவடி செல்வம்—உனது திருவடியாகிய அருட்செல்வத்தை, தருவையோ—தந்தருள்வாயோ, (அன்று தந்தருளுதல்) பரம்—உனது பாரம்.

உன்னையன்றி யான் யாதொரு பற்றுக்கோடுங் கருதாத எனக்கு இன்று உன் திருவடியைத் தந்திலே ஆதலால் சரமதசையில் திருவடியை யருளுவது திருவுள்ளமோ என்பார் தருவையோ எனவும், அச்செல்வத்தைத் தந்தருளுதல் உன் பாரம் என்பார் பரமெனவுங் கூறினார். ஓகாரம் ஐயப்பொருட்டி. இச்செய்யுளின் இறுதியும் முதலும் தம்முள் பொருணோக்க முடைமையால் இது பூட்டுவெற் பொருள்கோள். “எழுவாயிறு தி நிலைமொழி” என்னுஞ் சூ-ஆல். உணர்க. பூட்டு விற்பொருள் கோளணியென்னு மொக்கும். (௧௮)

செல்வமீயுஞ்சிறப்புமளித்துளத்

தல்லறீர்க்குமறிவையுதவிடுங்

கல்விரல்குங்கதிதரும்பொற்கிரி

வல்விலான்களவீசனைவாழ்த்தவே.

(இ-ள்.) பொன்கிரி—பொன்மேருவை, வல்வில்லான்—வலியவில்லாக வுடையவனாகிய, களாசனை—களாநீழலில் எழுந்தருளிய இறைவனை, வாழ்த்த-ஒருவன் வாழ்த்த, செல்வம் ஈயும்—இம்மையில் துகர்தற்குரிய செல்வத்தை அவ்வாழ்த்துதல் தரும், சிறப்பும் அளித்து—அரசர் உபசரிக்கும் நன்கு மகிப்பையும் தந்து, உள்ளத்து அல்லல் தீர்க்கும்—மனத்திலுள்ள கவலையை யுந் தீர்க்கும், அறிவை உதவிடும்—உணர்ச்சியையுந் தரும், கல்வி நல்கும்—அவ்வுணர்ச்சிக்குக் காரணமாகிய கல்வியையுந் தரும். கதிதரும்—மறுமையில் மோகூழ்த்தையுந் தரும்.

துகர்ச்சி, மக்கள் இவையின்மையே செல்வர்க்குந் துன்பமாகலால் அவற்றை யல்லலென்றார். வாழ்த்த என்னும் வினையெச்சத்தினின்று பிரிந்த தொழிற்பெயர் ஈயுமென்பது முதலிய வினைகட்கு முதலாய் நின்றலால் அவ்வாழ்த்துத லெனப் பிரித்தாம். (௧௯)

வாழ்வைநம்பி மதிக்கெட்டுக்கும்பியில்
வீழ்புன்மார்தார்க்குறுதிவிளம்புவேன்
றுழ்சடைக்களவீசன் றனலயஞ்
சூழ்தல்கூழிற்றுமக்கங்கிடைக்கமே.

(இ-ள்.) வாழ்வைநம்பி—இவ்வுலகவாழ்க்கையை ஓர்பொருளாக நம்பி, மதிக்கெட்டு—சிவபெருமானை யுணரும் உணர்ச்சி கெட்டு, சும்பி இல்லீழ்—நரகத்தில் வீழும், புல்மார்தார்க்கு—புல்லறிவினையுடையமனிதர்க்கு, உறுதிவிளம்புவேன்—ஓர் உறுதியை எடுத்துக் கூறாநிற்பேன், தாழ்சடைகள ஈசன் தன்—தாழ்ந்த சடையையுடைய களாநிழலில் எழுந்தருளிய இறைவனது, ஆலயஞ் சூழ்தல்—திருக்கோயிலைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தலை, சூழில்—கருதினால், துறக்கம் கிடைக்கும்—முத்திகை கூடும். (இதுதான் உறுதிமொழி என்றபடி.) (1)

கோச்சகக்கலப்பா.

கிடைத்தபொருள்கரத்திருக்கக்கிடைத்திலவென்றயர்வார்போல்
படைத்தநினைதருள்பெற்றும்பெற்றிலர்போற்பரிவுற்றேன்
முடைத்தலையிப்பலிகொள்ளுமுகலிங்காமுகிழ்த்தநிலாச்
சடைத்தலையாய்நின்மாயம்யானுணருந்தரத்ததோ.

(இ-ள்.) கிடைத்தபொருள் கரத்துதிருக்க—தான்முயன்று தேடியபொருள் கைகூடியிருக்க, கிடைத்தில என்று—கைகூடவில்லையென்று, அயர்வார்போல்—சோர்வானாப்போல, படைத்தநினைது அருள்—அடைந்த உனது திருவருளை, பெற்றும—அடைந்திருந்தும், பெற்றுஇலர்போல் பரிவுற்றேன் அடையாதவரைப்போல அடையத்துன்ப முற்றிராகின்றேன், முடைதலை இல்—தூர்நாற்றம் வாய்ந்தபிரம கபாலத்தில், பலிகொள்ளும்—பலிவாங்கிய, முகலிங்கா—முகலிங்கனே, முகிழ்த்தநிலா — அரும்பிய இளஞ் சந்திரனை யணிந்த, சடைதலையாய்—சடைவாய்ந்த திருமுடியையுடையவனே, நின்மாயம்—அது உனது மாயையின்வன்மை - யான் உணர் உம்தரத்தது ஒ—அதுயானறியுந் தகுதியையுடையதோ, (அன்றென்றபடி.)

வயிரவக்கடவுள் திருமால் உதிரத்தைப் பலியேற்றினமையால் முடைத்தலையிற் பலிகொள்ளுமென்றார். முகிழ்த்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். முகிழ்பகுதி, தகரமெய் சந்தி, தகரமெய் இடைநிலை, அபெயரெச்ச விசுதி. நிலா என்னும் ஆகார வீற்றுப் பெயர்ச்சொல் ஈறுகுறுகி நில எனவும், உகரச்சாரியை ஏற்று நிலவு எனவும்வரும். “குறியதன்கீழாக்குறுகலும்” என்னுஞ் சூ-ஆல். இது எடுத்துக்காட்டுவமையணி. (சுக)

உணராதநின்னிலையையுணர்ந்தவுணர்ந்ததம்பின்
புணராததாலையிற்புணர்ந்ததெனப்புளகோங்கத்
தணவாமலெனையுனக்குத்தந்தருகியிரண்ட்மேன்
பணராச்சில்மபுணிந்தபழமறையெம்பெருமானே.

(இ-ள்.) பணராசன்—படத்தையுடைய சர்ப்பங்களுக்கு அரசனாகிய ஆதிசேடனை, சிலம்பு அணிந்த—சிலம்பாக அணிந்தருளிய, பழமறை எம்

பெருமான்-தொன்றுதொட்டுள்ள வேதங்களுக்குத்தலைவனாகிய இறைவனே, உணராத நின் நிலையை — திருமால் முதலியோர் உணர்தற்கரிய நினது உண்மை நிலையை, நீ உணர்த்த—நீ எளிவந்தருளித்தெரிவிக்க, உணர்ந்ததன் பின்—அறிந்ததன்பின், புணராததாள்—யாருடைய தலையினுஞ் சூட்டாத திருவடியை, தலையில் புணர்ந்தது என்ன—யான்தலையிற் சூடியதுபோல, புளகு ஒங்க—புளகரும்பு, தணவாமல்—நீங்காமல், என்னை உனக்குத்த உருகி — உடல்பொருளாவி மூன்றையும் உனக்குக்கொடுத்து மனமிளகி, இரண்டு அற்றேன்—யானெனதென்னு மிரண்டையுமொழிந்தேன்.

இன்னதன்மையெனென்றுணராத நிலை என்பார் உணராதநின்னிலையை எனவும், தன்னிலையை இறைவனே உணர்த்த வேண்டுமென்பார் நீயுணர்த்த எனவும், அவ்விறைவனுணர்த்த உணர்ந்ததன் பின் சத்தினி பாதம் வந்த தென்பார் புணராததாலையிற் புணர்ந்ததெனவும், திருவருட்பதிவுவந்தபின் உடல்பொருளாவி மூன்றையும் அவ்விறைவனுக்கு ஒப்புவித்தனென்பார் என உனக்குத்தந்து இரண்டற்றேன் எனவுகூறினார். (சஉ)

பழமையாம்வாதனையிற்படிந்தமனப்பந்தத்தின்
விழைவினாற்றலையங்கிவேறுவேறுருவெடுத்துச்
சுழல்குயவன் நிகிரியைப்போற்பவக்கடலிற்சுழல்வேளே
மழவிடையாய்பால்வண்ணாவானவர்தங்கோமானே.

(இ-ள்.) மழவிடையாய் — இளமைதங்கிய இடப ஆர்தியையுடைய வனே, பால்வண்ணு—பால்வண்ணென்னுந் திருநாமமுடையவனே, வான வர்தம்கோமானே—தேவர்களுக்கிறைவனே, பழமை ஆம் வாதனையில்படிந்த கழலாதுதொன்று தொட்டுள்ள ஆணவமலவாதனையிலமுந்திய, மனம்பந்தத் தின்—மனத்தால்வினைந்த பந்தத்தின், விழைவினல்—விருப்பத்தினல், தலை மயங்கி—தமொறி, வேறுவேறு உருவு எடுத்து — வெவ்வேறு வடிவமெடு த்து, குயவன் சுழல்குகிரியைப்போல்—குயவன் சுழற்றச்சுழலுஞ் சக்கரத் தைப்போல, பவம் கடலில்—பிறவியாகிய கடலில், சுழல்வேளே—சுழன்று அலைந்து வருந்துவேளே, (வருந்தாதருளாயென் றபடி.)

பால்வண்ணென்பது அத்தலத்தின் சிவபெருமானுக்கோர் திருநாமம் விழைவு தொழிற்பெயர். விழைபுகுதி, வகரமெய்ச்சந்தி, உபுடைபெயர்ச்சி விசுதி. (சஉ)

கோமானேகருவைவருங்குணக்குன்றேமலரிதழித்
தேமாலைபுனைந்தசடைச்செழுஞ்சுடரேயென்றென்று
பாமாலைவாய்பாடிக்கைகொட்டிப்பதம்பெயர்த்து
நாமாடவம்மின் காடொண்டராய்நமரங்காள்.

(இ-ள்.) கோமானே—இறைவனே, கருவைவரும் குணங்குன்றே—திருக் கருவையிலெழுந்தருளிய குணபர்வதமே, இதழிமலர் - கொன்றைமலரால் றொடுத்த, தேமாலை—தேன்சிந்துமாலையை, புனைந்தசடை—தரித்தசடாமுடி யையுடைய, செழும் சுடரே—குறைவில்லாத பேரொளியே, என்று என்று பாமாலை—என்று நோத்திரப்பாமாலையை, வாய்பாடி — வாயாற்பாடி, கை

கொட்டி—கைபுடைத்து, பதம்பெயர்த்து — கால்பெயர்த்து, நாம்ஆட—நாம் ஆனந்தக்கூத்தாட, நமரங்காள் — நம்முடையவர்களே, தொண்டராய்—சிவ பெருமானுக்கு அடியவராய், வம்மின்கள்—வாருங்கள்.

தாமடையும் பயனை உலகினரடையக் கருகினராதலால் நமரங்காள் தொண்டராய் வம்மின்காள் என்றார். நமரங்காள், வம்மின்காள் கள் என்னும் விசுவாமிசுவராயின் ஈற்றயலெழுத்து நீண்டு நமரங்காள், வம்மின்காள் எனவருதல் விளிவேற்றுமை. நமரங்கள் நாமென்பது முதல் குறுகிநின்ற நம்புகுதி, அர் பலர்பால் விசுவாமிசுவராயை, கள் விசுவாமிசுவராய் விசுவாமிசுவராய். வம்மின்கள் முன்னிலைப்பன்மை ஏவல்வினைமுற்று. வா புகுதி, முதல் குறுகல்விசுவாமிசுவராய், மகரமெய் சந்தி, மின் முன்னிலைப்பன்மை ஏவல் விசுவாமிசுவராய், கள் விசுவாமிசுவராய் விசுவாமிசுவராய். என்றென்று பன்மைப்பொருளில் வந்த அடுக்குத்தொடர். (சச)

தொண்டுசெய்துவழிபட்டுச்சுருதிபுகழ்களாவீசன்
புண்டரிகமலர்த்தானைப்போற்றிமுதற்பேறுபெற்றார்
சண்டர்பிரானமுதத்தோனாயினவரென்றான்
மண்டலினாலத்தெளியமானுடரோவழுத்துவார்.

(இ-ள்.) தொண்டு செய்து—திருத்தொண்டு செய்து, வழிபட்டு—வழிபாட்டில் நின்று, சுருதிபுகழ்—வேதம்புகழும், களாவீசன்—திருக்களாநிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனது, புண்டரிகமலர்த்தானை — தாமரைமலரையொத்ததிருவடிபுகழை, முதல்போற்றி—முன்புவணங்கி, பேறுபெற்றார்—பதவி அதிகாரமுதலிய பயன்களைப்பெற்றவர்கள், அண்டர்பிரான்—தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனும், நான்முகத்தோன்—நான்குமுகங்களையுடைய பிரமனும், ஆழியான்—சுதரிசனமென்னும் சக்கரத்தை யுடையவனுமாகிய, இவர் என்றால்—இவர்களானால், மண் தனிஞாலத்து - மிருத்திகை வடிவாகிய ஒப்பில்லாத நிலவுககத்துள்ள, எளியமானுடர் ஓ—வலியில்லாத மக்கட்பிறப்பினரோ, வழுத்துவார் - வணங்கப்பயன் பெறுகின்றவர்கள்.

அடியார்க்கெளியனாயினும் சிவபெருமான் காண்டற் கரியனெனக்கூறியது அவனதுபெருமை புலப்படுத்தலையும், அடியரல்லாதார் துதிக்கல்காட்சிதாரானென்பதையும் குறிப்பித்து நிறலால் உதாரவணி. (சரு)

வழுத்திடுவேனுவா மலரிடுவேன்கரங்கொண்டு
தொழ்த்தருவேன்முடிதாழ்த்திக்குழுவருவேன் றுணைத்தாளா
வழுத்திடுவேன்மனத்துணையகம்புறமொன்றாயுருகிப்
பழித்திடுவேனருள்களியப்பால்வண்ணநம்பரனே.

(இ-ள்.) பால்வண்ணை - பால்வண்ணனே, நம்பரனே - நமதுபரமனே, அருள்களியு—உனது திருவருள் சுரக்க, நா ஆரவழுத்திடுவேன்—எனது நா தெவிட்டத்துதிப்பேன், கரங்கொண்டு மலர் இடுவேன் — எனதுகையால் மலர்கொண்டு அருச்சிப்பேன், முடிதாழ்த்தி தொழ்த்தருவேன்—தலையையணித்து வணங்குவேன், துணைத்தாளால் குழுவருவேன் — எனது இரண்டுகால்களால் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வேன், மனத்து உன்னை அழுத்திடுவேன்

மனத்தில் உன்னைத்தியானிப்பேன், அகம்புறம் ஒன்றாய்உருகி-அகமும் புறமும் ஒருசேரவுருகி, பழித்திடுவேன் - துதிப்பேன்.

வழுத்திடுவேன் தன்மை யொருமை எதிர்காலவினைமுற்று. வழுத்து பகுதி, இடு பகுதிப் பொருள் விருதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி, வகரமெய் இடைநிலை, ஏன் தன்மை ஒருமை விருதி. அழுத்திடுவேன், பழித்திடுவேன் என் பவையுமது. பழிச்சி என்னும் பகுதி, பழித்து எனவந்த துமரூஉ. (ச௬)

நம்பியுனதருள்வேட்டுநடுக்கடலுட்கலங்கவிழ்த்து
வெம்புதுயர்மனத்தார்போன்மெலிகின்றேனெடுநாளாக்
கும்பமுனிக்கருள்புரியுங்கொற்றவனேமுகலிங்கா
தும்பைமுடித்தோய்புரக்கவிரக்கமின்னந்தொன்றோதோ.

(இ-ள்.) கும்பமுனிக்கு அருள்புரியும் கொற்றவனே—அகத்தியமுனி வருக்கருளிப் வெற்றியை யுடையவனே, முகலிங்கா—முகலிங்கனே, தும்பை முடித்தோய்—தும்பை மலராற்றொடுத்த மாலையை யுடையவனே, உனது அருள் நம்பி—உனதுதிருவருளை ஒருபற்றுக் கோடாகக்கொண்டு, வேட்டு-அதனைவிரும்பி, கடல் நடுவுள் கலங்கவிழ்த்து—கடலில் நடுவுள் தமதுமரக்கலத்தைக்கவிழ்த்து, வெம்புதுயர் மனத்தார்போல்—அதனைமீட்டிப் பெறவருந் தும் துன்பம் வாய்ந்த மனத்தையுடையவர் போல, நெடுநாள் ஆக மெலிகின்றேன்—நெடுநாளாக மனமெலிகின்றேன், புரக்க -- என்னைப்பாதுகாக்க இன்னம்இரக்கம்தோன்றாது—இன்னமுந் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் வாராதா.

புரக்க நிகழ்காலவினையெச்சம். புரப்பகுதி, கு சாரியை, அ விருதி, ககரத்தோற் றமும் உகரக்கேடும் சந்தி கவிழ்த்து இறந்தகாலவினை யெச்சம், கவிழ்பகுதி. ()

தோன்றியபோதுடன்ரேன் நித்தோன்றாதுமறைத்தென்னை
யான்றசெழுஞ்செம்பிலுறைகளிம்புபோலகலாம்
மூன்றுமலத்துகளகற்றியுன்னருளும்பெறுவேனோ
மூன்றுலகுந்தொழுதேத்துமுகலிங்காமுதற்பொருளே.

(இ-ள்.) மூன்று உலகும்-சுவர்க்கமுதலிய மூன்றுலகமும், தொழுது ஏத்தும்--வணங்கித்துதிக்கும், முகலிங்கா—முகலிங்கனே, முதற்பொருளே, யாவர்க்கும் முதலாயுள்ளவனே, தோன்றியபோது உடன்தோன்றி—யான் தோன்றியபோது செம்பில் காளிதம்போல் என்னுடன் ரேன்றி, என்னை தோன்றாது மறைத்து—யான்தோன்றாமல் மறைத்துத்தானரேன்றி, ஆன்ற செழும் செம்பில் — அமைந்த நிறத்தையுடைய செம்பில், உறைகளிம்பு போல்—வெட்டுவாய்தோறும் தோன்றுங்களிம்பு போல, அகலாது—என்னை விட்டகலாமல், ஊன்றும் மலம் துகள் அகற்றி — அழுந்திய மலக்குற்ற த்தை யொழித்து, உன் அருளும் பெறுவேனோ — உனதுதிருவருளும் பெற்றுய்வனோ, (யானறியேனென்றபடி.)

மூன்றுலகும்—உம்மை இனைத்தென வறிபொருளின் கண்வந்த முற்றிப் பொருட்டு, தொழுது இறந்தகாலவினை எச்சம். தொழு பகுதி. பதிப்பகபாசம் மூன்றும் அனுகியாதலால் தோன்றியபோதுடன் ரேன்றிஎன்றார். (சஅ)

பொருள்வேட்டுநிலவேட்டும்பூவையர்தம்புணர்கலவி
மருள்வேட்டுநாடோறுமனவலிகெட்டயர்கின்றே
னருள்வேட்டின்சன்னிதிப்பட்டருந்துயர்போய்யுவேளே
தெருள்வேட்டார்க்கருள்புரியுந்திருக்களவிலுறைவோனே.

(இ.ள்.) தெருள் வேட்டார்க்கு - சிவஞானத்தினை விரும்புவோர்க்கு, அருள்புரியும் - திருவருள்செய்யும், திருக்களவில் உறைவோனே - திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய இறைவனே, நான்தோறும்—எந்நாளும், பொருள் வேட்டும்—பொன்னை விரும்பியும், நிலம்வேட்டும்—பூமியைவிரும்பியும், பூவையர்தம்—நாகணவாய்ப் பட்சிபோலுஞ் சொற்களையுடைய பெண்களோடு, புணர்கலவி மருள்வேட்டும்—புணரும்புணர்ச்சியின் மயக்கத்தை விரும்பியும், மனவலிகெட்டு அயர்கின்றேன் — மனவலியிழந்து சோர்கின்றேன், அருள் வேட்டு-உனதுதிருவருளை விரும்பி, உன்சந்நிதிப்பட்டு—உன்சந்நிதியையடைந்து, அரும்துயர்போய் உய்வேன் ஓ — நீங்குதற்கரிய பிறவித்துன்பத்தினின்றி நீங்கி, நான்பிழைப்போனே, (அறியேனென்றபடி.)

பொன்முதலிய ஈஷணத்திரயங்களை எந்நாளும் விரும்பித் தேடுகின்ற யான் உன்சந்நிதியையடைந்து திருவருள் பெறுதல் அரிதாதலால் அருந்துயர்போய்யுவேளே என்றார். ஓ கராம் ஐயப்பொருட்டு. வேட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்—வேள் பகுதி. (சக)

உறைவாய்நன்மனத்தன்பருடரோறுமுயிரகி
நிறைவாயெவ்வுலகனைத்துநீக்கமிலாதுணர்ந்தோர்க்கு
மறைவாயுய்த்துணரர்க்குமறைபயிலுங்கருவையில்லாழ்
இறைவானின்றிருவினையாட்டியான்வழுத்தவடங்காதே.

(இ.ள்.) நன்மனத்து அன்பர்—உன்னை வழிபடும் மனத்தையுடைய அடியாரது, உடல்தோறும்—சரீரமாகிய கோயில்கள்தோறும், உயிர் ஆகி அவர்கள் உயிரே நீயாகி, உறைவாய் — தங்கி அருள்வாய், உணர்ந்தோர்க்கு உன்னை உணர்ந்தசிவஞானிகளுக்கு, எ உலகனைத்தும்—எல்லாவுலகமுற்றும், நீக்கம் இல்லாது—எள்ளுக்குள்ளெண்ணெய் போலிங்காது, நிறைவாய்—நிறைந்தருளுவாய், உய்த்து உணரர்க்கு—உன்னையாராய்ந்த நிறியாத ஞானுணர்ச்சியில்லார்க்கு, மறைவாய்—மறைந்தருளுவாய், மறைபயிலும்—நான்குவேதங்களும் சஞ்சரிக்கும், கருவையில்லாழ் இறைவா—கருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, நின்றிருவினையாட்டு—இவ்வாறுள்ள உனது திருவினையாடலை, யான்வழுத்த — யான் எடுத்துத் துதிக்க, அடங்காது—யானெடுத்துத்துதிக்க எனது தியிலடங்காது.

காமிகளுக்குப் புலப்படும் பொருள்கள் யாவும் தான்விரும்பிய மகளிர் போல உருவெளித்தோற்றமாம், அதுபோலச் சிவஞானிகட்குத்தாம் விரும்பிய சிவமாக உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருளும் உருவெளிப்படுதலால் உணர்ந்தோர்க்கு நிறைவா யெவ்வுலகனைத்து நீக்கமிலாதென்றார். நின் உன் என வந்தது மருஉ.

அறுசீரடியாசீரியவிருத்தம்.

காதற்பெருக்குமொருகோடிசோடிகவலைப்பெருக்குமிகலாய்
வாதைப்படுத்தவலைமாறுபோலமனமாறுவழன்றுவிடவோ
வேதப்பெருக்குமுழுவோசைவிம்முவிழவிற்பெருக்குமியல்கூர்
நாதப்பெருக்குமொழியாதுமல்குகருவேசஞானவுருவே.

(இ-ள்.) வேதம்பெருக்குஞ்சை—அளவில்லாத வேதங்களின் ஓசையும், முழவுஞ்சை—வாச்சியத்தின் ஓசையும், விம்மு — எங்கும் பரவிய, விழவின் பெருக்கும்—உற்சவங்களினுள்ள ஆரவாரப்பெருக்கும், இயல்கூர் நாதம் பெருக்கும் — இலக்கணமமைந்த வீணைமுதலிய வாச்சியங்களின் ஒலியும், ஒழியாது மல்கும் — நீங்காதுகிறதந்த, கருவேச — திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனே, அலைமாறுபோல — கடலை ஒன்றன்பின்னென்று மாறுபட்டு வருதல்போல, காதல்பெருக்கும்—எனக்குள்ள ஆசைப்பெருக்கும், ஒருகோடி—ஒருகோடியும், கவலைபெருக்கும் ஒருகோடி—கவலைப்பெருக்கும் ஒருகோடியும் ஆக, மிகலாய்—மிகுந்து, வாதைப்படுத்த—வாதைசெய்ய, மனம்மால் உழன்று விடவோ—எனதுமனம் இம்மயக்கத்திற் சுழன்றுவிடவா (தேவரீர்திருவுள்ளம் யானறியேனென்றபடி.)

எழுவாயும் பயனிலையுந்தொக்கு நின்றன. நாதம் என்றமையால் முழுவென்றது தோற்கருவியோசைகளை. வாதைப்படுத்த நிகழ்காலவினையெச்சம். வாதை என்னும் பெயர்ச் சொல் தன்னை வினைப்படுத்த வரும் படு விருதியோடு கூடி ஒருசொற்றன்மைப்பட்டு நின்றவாதைப்படு பகுதி. துசாரியை, அ எச்ச விருதி. தகரத்தோற்றமும் உகரக்கெடும் சந்தி. உழன்று இறந்தகால வினை எச்சம். உழல் பகுதி. (ருக)

உருவாகிநிறியருவாகிநிறியுயிரோடெவைக்குமுறவாய்
மருவாகிநிறிமலராகிநிறிமறையாகிநிறிமறையின்
பொருளாகிநிறியுணையானறிந்துபுகழ்கின்றவாறுமறியேன்
கருவாபுரிக்குளுறைதேவதேவகதியேதெனக்குமொழியே.

(இ-ள்.) கருவாபுரிக்கு உள் உறை தேவதேவ—கருவாபுரியில் எழுந்தருளிய திருமால் முதலிய தேவர்களுக்குத்தேவனே, உருவாகிநிறி—திருவுருவங்கொண்டு நிற்கின்றாய், அருவாகி நிறி—அருபியாயும் நிற்கின்றாய், உயிரோடு எவைக்கும் உறவாய் — சித்துப்பொருள்களோடு எப்பொருளுக்கும் உறவாய் விரவி, மருவாகி நிறி மலராகி நிறி—வாசனையாய் நிற்கின்றாய் மலராகிநிற்கின்றாய், மறைஆகி நிறி—வேதமாகி நிற்கின்றாய், மறையின் பொருளாகி நிறி—வேதத்தின் பொருளாகி நிற்கின்றாய், உன்னை யான் அறிந்து—நீ இவ்வாறு நிறந்தலால் நான் உன்னை ஐயமறவுணர்ந்து, புகழ்கின்ற ஆறு உம் அறியேன்—உன்னை வாழ்த்தும்வகையையும் அறியேன், எனக்கு கதியேது—உன்னை வாழ்த்துதற்கியலாமையால் துணையேது, மொழி—உறியருளாய்.

உருவென்றால் அருவொன்றுளதாதலால் உருவாகிநிறி அருவாகி நிறி எனவும், சித்தென்றால் அசித்தொன்றுளதாதலால் உருவோடெவைக்கு முற

வாகி எனவும், வாசமென்றால் மலரொன்றுளதாதலின் மருவாகி நிற்றி மலராகி நிற்றி எனவும், வேதமென்றால் அதன்பொரு னொன்றுளதாதலால் மறையாகி நிற்றி மறையின்பொருளாகி நிற்றி எனவும், ரீயே இவையாவுமாய் நிற்கலால் உன்னை எவ்வாறறிவே னென்பார் உனையானறிந்து புகழ்கின்ற வாறுமறியேன் எனவுங் கூறினார்.

நிற்றிமுன்னிலை ஒருமை நிகழ்கால வினைமுற்று. நில்பகுதி, து சாரியை இ விசுதி, லகர நகரத்திரிபும் உகரக்கேடும் சந்தி. (௫௨)

மொழிகின்றவாறுசமயங்கடோறுமுழுதுஞ்சுழன்றுநிலையற்றழிகின்றநிந்தையவலங்கெடுத்துன்னடிகண்டுநாடியறியும் விழியுங்கொடுத்தமுகலிங்கநாதமிருமன்பர்தேடுபொருளே பொழியுங்கடைக்கண்ணருளாலளித்திபுரையற்றமுத்தினிலையே.

(இ-ள்.) மொழிகின்ற—சொல்லப்படுகின்ற, ஆறு சமயங்கள் தோறும்—அறுவகைப்பட்ட புறச்சமயங்கள் தோறும், முழுதும் சுழன்று — கூறும் பொருள்முற்றும் பொருட்டுணி புவரையறையில்லாமையால் சுழற்சியையடைந்து, நிலை அற்று—நிற்கும் நிலைகெட்டு, அழிகின்ற சிந்தை—அழியாநின்ற மனத்திலுள்ள, அவலங்கெடுத்து—துன்பத்தை யொழித்து, உன் அடிகண்டு—உன் திருவடிமையத் தரிசிக்க, நாடி அறியும்—தேடியுணரும், விழியுங்கொடுத்த — ஞானக்கண்ணையும் அடியேனுக்குக்கொடுத்தருளிய, முகலிங்கநாத—முகலிங்க நாதனே, மிகும் அன்பர் தேடுபொருளே—முறுகிய அன்பினையுடையோர் ஈட்டும் ஞானச்செல்வமே, புரை அற்ற முத்தி நிலை—சூற்றமற்ற மோக்ஷ நிலையை, பொழியும்—சுரக்கும், கடைகண் அருளால்—திருக்கடைக்கண் அருளால், அளித்தி—கொடுத்தருளாய்.

புறச்சமயங்களாவன உலோகாயதம், செளந்திரார்திகம், யோகாசாரம், மாத்திரீயம், வைபாடிசம், ஆருகதம். அவன்றிருவருளே அவன் திருவடிமையத்தரிசிக்கக்கூட்டுமாதலால் அடிகண்டு நாடியறியும் விழியுங்கொடுத்த எனவும், அதனால் புறச்சமய மயக்கொழியுமாகலால் சிந்தையவலங்கெடுத்த எனவுங் கூறினார். கண்டுசெயவெனென்ச்சத்திரிபு, விழியும் உம்மை உயர்வு சிறப்புப்பொருட்டு

முத்திக்குவித்துன்னடியார்கள்சிந்தைமுளரிக்கருக்கன்மொழியெண்ணித்திக்குமூலந்தவயோகிகட்குத்தெளிகண்ணாறுமமிர்தம்பத்திக்குநித்தமருள்வீசுகொண்டல்களவீசெனங்கப்பரமனத்திக்குமுன்னம்வரமேயளித்தகருவேசனம்பனடியே.

(இ-ள்.) களவீசன்—திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய இறைவனும், எங்கள் பரமன்—எங்கள் கடவுளுமாகிய அத்திக்கு முன்னம் வரம் அளித்த வெள்ளையாணக்குமுன்பு வரந்தந்தருளிய, கருவா ஈசன் — திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய ஈசனது, அம்பொன் அடி—அழகிய பொன் போலும் அரிய திருவடி, முத்திக்குவித்து—மோக்ஷ நிலத்துக்கு ஓர் விதை, உன் அடியார்களுக்கருதும் அடியவர்களது, சிந்தை முளரிக்கு—சிந்தையாகிய தாமரை மூலர்தற்கு, அருக்கன்—ஒருசூரியன், மொழி எண்ணித்திக்கும்—கூறும் அட்டமாசித்

திற்கும், மூலம் — காரணம், தவயோகிகட்கு — தவஞ் செய்யும் சிவயோகிகளுக்கு, தெளிகன்னல் ஊறும் அமிர்தம்—முற்றிய கரும்பிலூறும் இரசம். பத்திக்கு—அடியவர் செய்யும் பத்திக்கு, அருள் வீசுகொண்டல்—கருணை மழை பொழியும் மேகம்.

எண்சித்திகளாவன—அணிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம் ஈசத்துவம், வசித்துவம். அவற்றை விரிக்கிற்பெருகும். திருவடி ஒன்றையே பலவாகவுருவாகச் செய்தமையால் ஏகாங்கவுருவணி. துருவாசமுனிவர் இட்ட சாபத்தால் வெள்ளையானே விண்ணினின்று மிழிந்து நிலவுலகில் காட்டான யாகச்சஞ்சரித்து மதுரையை யடைந்து சிவபெருமானைப் பூசித்து அச்சாப மொழிந்து பண்ணெள்வடிவம் பெற்றது என்பது புராணவரலாறு. (௩௪)

அடியாரிழைத்தபிழைகோடிநெஞ்சினறியாதவாதிமுதல்வன்
கொடியார் புரத்தையழன்மூடவன்று குறுமூரல்கொண்ட குழக
னெடியோன்வழுத்துகளவீசெனென்றுநினைதோறுமுள்ளநெகிழ
முடியேறுமங்கைபுளகிக்குமேனிமுகிழிக்குமென்கண்ணையே.

(இ-ள்.) அடியார் இழைத்த—தனதடியவர் செய்த, கோடிபிழை—அளவில்லாத பிழைகளை, நெஞ்சில் அறியாத ஆதிமுதல்வன்—தனது திருவுளத்திலெண்ணாத ஆதியாகிய முதல்வன், கொடியார் புரத்தை—தனது அடிமைத்திறத்தினின்றும் மாறுபட்ட கொடியவர் திரிபுரத்தை, அழல்மூட—அக்கினி போர்க்க, குறுமூரல் கொண்ட—புன்னகையரும்பிய, குழகன்—பேரழகுடையவன், நெடியோன் வழுத்தும்—திருமால் துதிக்கும், கள ஈசன்—திருக்களா நிழலிலெழும்நாளிய இறைவன், என்று நினைதோறும்—என்று நினைக்குந் தோறும், உள்ளம் நெகிழ—எனது மனமிளக, அங்கைமுடி ஏறும்—அழகிய கைகள் எனது தலையிற் குவியும், மேனிபுளகிக்கும் உடல் புளகங்கொள்ளும் என்கண் இணை முகிழிக்கும்—எனது இரண்டு கண்களும் நீரரும்பும்.

அடியவர் செய்யும் மறங்களை அறங்களாகக் கொண்டருளுவோன் என்பார் அடியாரிழைத்த பிழை கோடி நெஞ்சினறியாத வாகிமுதல்வன் எனவும், தன்திருவடி பிழைத்த கொடியோர் செய்த மறங்களை மறங்களாகவேகொண்டு அன்றே ஒறுப்பென்பார் கொடியார் புரத்தை யழன்மூடவன்று குறுமூரல்கொண்ட எனவும், திருமால் முதலிய தேவரினும் பேரழகுடையவென்பார் குழகனெனவுங் கூறினார். அடியார்செய்யும் மறங்களை அறங்களாகக்கொண்டது சிவபூசைக்கிடையூறு செய்ததமது பிதாவின் காலேச்சேறித்து முத்தியடைந்த சண்டேச நாயனாடித்தும், கொடியவர் செய்யும் மறங்களை மறங்களாகக்கொண்டு அன்றே யொறுத்தலைத் திரிபுரவாசிகளாகிய அசுரர்கள் புத்தநூலைக் கைக்கொண்டு தனது வழிபாட்டினின்று மாறினதைத்திருமால் முதலியோரால் கேள்வியுற்று நான்கு வேதங்களையுங் குதிரையாகப்பூண்ட பூமியாகிய தேரின்மே லாரோகணித்து மேருவாகிய வில்லைக்கையிலேந்திச்சென்று நகைத்தெரித்தருளினமையைத் திரிபுராதிகளிடத்துங்காண்க. புளகிக்கும், முகிழிக்கும் பெயரடியாகப் பிறந்த நிகழ்காலவினை

முற்று. புளகி, முகிழி பகுதிகள். கு சாரியை, உம்முற்று வினை விருதி, ககரத் தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி. (இடு)

என்கண்ணிடத்தினகலாதசெல்வனெழிலார்களாவின்முதல்வன்
வன்கண்ணர்நெஞ்சபுகுதாதநம்பன்மனமாசறுத்தபெருமான்
புன்கண்ணகற்றியடியாணவீடுபுகுவித்துநின்றபுனிதன்
நன்கண்ணெனக்குமுடியாதவன்புதரவென்கொல்செய்ததவமே.

(இ-ள்.) என்கண் இடத்தில்—எனது அகக்கண்ணினின்றும், அகலாத செல்வன்—நீங்காத ஞானச்செல்வனும், எழில் ஆர்களாவின் முதல்வன்— அழகு நிறைந்த களாவினிழிலில் எழுந்தருளிய முதல்வனும், வன்கண்ணர் பாவிகளது, நெஞ்சபுகுதாத — நெஞ்சில் குடியேறுதல் சிறிது முணராத நம்பன்—எப்பொருட்கும் தலைவனும், மனமாச அறுத்த பெருமான்—அடியே னது மனக்குற்றத்தை ஒழிக்கும் பெருமானும், புன்கண் அகற்றி — பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து, அடியாண—அடியவர்களை, வீடுபுகுவித்து—முத்தி வீட்டில் குழிபெற்றி, நின்ற புனிதன்—நின்றருளியமலரகிதனுமாகிய இறைவன், தன்கண்—தன்னிடத்து, எனக்கு முடியாத அன்புதர — அடியேனுக்கு அள வில்லாத அன்பு தந்தருள, செய்த தவம் என்ஊல் — அடியேன் செய்த தவம்யாது (அறியேன் என்றபடி.)

சடசித்தாகிய எல்லாப்பொருட்குந் தலைவனாயினும் அடியவரிடத்தன்றி ஏனையோரிடத் திரானென்பது தோன்ற வன்கண்ணர் நெஞ்ச புகுதாத நம்பன் என்றார். செல்வன் முதலிய பெயர்கள் ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர். எழில் என்னுந்தொழிற்பெயர் தோற்றத்தின் மேனின்றது. எழு பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இல்புடைபெயர்ச்சி விருதி. (இரு)

தவமுந்தவத்தினுறுபேறுமானதலைவாகளாவின்முதலே
புவனங்களையுயிர்வர்க்கமாவைநுகர்போகமாவைபுகலும்
திவசங்களாதிவருகால. மாவைதெளிவார்தெளிந்தவமையத்
திவையன்றிநிற்பையெனினையநெஞ்சினெவரேமதிப்பருணையே.

(இ-ள்.) தவமும்—அடியவர்செய்யும் தவமும், தவத்தின் உறுபேறும் அத்தவத்தால் வரும் பயனும், ஆனதலைவா—ஆகிய இறைவனே, களாவின் முதலே — திருக்களாநிழலில் எழுந்தருளிய இறைவனே, புவனங்கள் ஆவை எல்லாப்புவனங்களுமாகின்றாய், உயிர் வர்க்கம் ஆவை — அவற்றிலுள்ள சேவ ராசிகளுமாவாய், நுகர்போகம் ஆவை—அவ்வாண்மாக்கள் நுகரும்போகங் களும் ஆவாய், புகலும் — சொல்லும், திவசங்கள் ஆதி வருகாலம் ஆவை— நான்முதலாக வரும் காலத்ததுவமாவாய், தெளிவார் —உன்னை உணர்வார், தெளிந்த அமையத்து—உணர்ந்த சமையத்தில், இவை அன்றி நிற்பை. இவை களல்லாமல் நிற்பாய், எனின்—என்றால், ஐய—ஐயனே, உன்னை—உன்னை, நெஞ்சில் எவர்மதிப்பர்—(இவ்வாறுநீகணந்துநிற்றலால்) மனத்தில்கருதுவோர் யாவர், (இரு)

உன்னம்மோதியுனையேவணங்கியுறுபுகைப்பெணுமுரவோர்
பெர்ன்னுடளிக்கவரல்குமாதிபுனிதாகளாவினுறைவோய்

முன்னேயுனக்கிபானடியாநுமல்லன்முழுஞானியல்லன்னெளியே
 நென்னேபிழைத்தபிழைகோடியுள்ளவெனினும்புரத்தல்கடனே.

(இ-ள்.) உன்னாமம். ஒதி—உனதுதிருகாமங்களை எடுத்துக் கூறி, உன்
 னையே வணங்கி உறுபூசை பேணும் உரவோர்—உன்னையே பணிந்து மிக்க
 பூசையையுஞ் செய்யும் பெரியோர், பொன் நாடு அளிக்க வரம் நல்கும்—
 பொன்னுலகத்தைக்காக்க வரத்தந்தருளும், ஆதிபுனிதா—முதலாயுள்ள புனி
 தனே, களாவில் உறைவோய்—களாநிழிலில் எழுந்தருளிய இறைவனே,
 எளியேன் — அறிவிற் சிறியேனாகியயான், முன்னே உனக்கு—முன்னமே
 தேவரீருக்கு, யான் அடியான் உம் அல்லன்—யான் தொண்டிப் பொழுதுவா
 னும் அல்லேன், முழுஞானி அல்லன் — சிவஞானியுமல்லேன், என்னே —
 ஐயோ, எளியேன் பிழைத்தபிழை— உனக்கு எளியேன் செய்தபிழை, கோடி
 உள்ள எனின் உம் — கோடியுள்ளனவானானும், புரத்தல் கடன் — என்னைப்
 பாதுகாத்தல் உண்டானும்.

தேவரீர் அடியாரையும் சிவஞானிகளையும் பாதுகாத்தல் கடனாகக்கொண்
 டருளினும். கோடிபிழையுள்ள வென்னைப் புறக்கணியாது பாதுகாத்தல் உன்
 கடனென்பார் புரத்தல் கடனெனென்பார். உறைவோய் முன்னிலை யொருமை
 எதிர்காலவினைமுற்று. உ பகுதி, வகரமெய் இடைநிலை, ஆய் முன்னிலை
 யொருமை விருதி, ஈற்றயல் ஆகாரம் “பெயர்வினையிடத்துளளரயவீற்றயல்”
 என்னுஞ் கு—ஆல் ஓகாரமாகத்திரிதல் சந்தி. (ருஅ)

கடவராணத்தினுரிபோர்வைகொண்டகருவேசவாதிமுதல்வா
 சடவாதனைக்குளவமேகிடந்துதமிழொறுநெஞ்சமுடையே
 னடைவாய்வழுத்திவழிபாடுசெய்துன்னடிபேணவொன்றும்றியேன்
 மடமாலகற்றியிடுமாறளிக்கும்வரரீகொடுக்கும்வரமே.

(இ-ள்.) கடவராணத்தின் உரிபோர்வை கொண்டகருவேச—மதத்தை
 யுடையயானியின் றோலைப்போர்வையாகக்கொண்ட கருவையிலெழுந்தருளிய
 வீசனே, ஆதிமுதல்வா—ஆதியாகிய முதல்வனே, சடவாதனைக்கு உள்—சட
 மாயுள்ள பொருள்களின் பழக்கத்துள், அவமே கிடந்து தடுமாறும் நெஞ்சம்
 உடையேன்—வினைகிடந்து தடுமாறா நின்றமனத்தையுடையேன், அடைவாய்
 வழுத்தி—முறையாக வுண்ணத்துதிசெய்து, வழிபாடுசெய்து — தொண்டிப்
 பொழுதி, உன் அடிபேண ஒன்றும் அறியேன்—உனது திருவடியை விரும்
 பச்சிறிதும் அறியேன் (ஆதலால்) மடமைமால்—அறியாமையாகிய ஆணவமலத்
 தால்வரும் மயக்கத்தை, அகற்றி இடும் ஆறு அளிக்கும் வரம்—அகற்றும் வண்
 னம் ரீகொடுத்தருளும்வரமே, ரீ கொடுக்கும் வரம்—ரீ அடியேனுக்குக் கொடுக்
 கும் வரமாம்.

கயாகரனென்பவன் தேவர்களுக்கு இடையூறுசெய்து வருங்கால் அதற்
 கஞ்சி அத்தேவர்கள் சிவபெருமானைச்சரணடைந்த காலத்தும் அஞ்சாது அங்
 கும் வந்தமையால் அவனைக்கொண்டு தோலைப்போர்த்தன்றென்பது புராண
 வரலாறு, சடப் பொருள்களுள் ஒவ்வொரு பொருளைக் கருதி நாள்கழித்தவ
 னாதலால் உன் திருவடித்தொண்டு பூண்டொழுகலைச்சிறிதும் அறியேனென்

பார் உன்னடியேன் ஒன்றுமறியேன் எனவும், ஆயினும் இன்று உன்னைச் சரணடைந்தமையால் அம்மயக்கினை யொழிக்கவரமருள வேண்டுமென்பார் மடமாலகற்றி யிடுமரளரிக்கும் வரம் நீ எனக்கு அருளாயென்றார். (திரு)

வரையா தியற்றியிடுபாவகாரிமறமன்றிவேறுபுரியேன்
வினாமாலை சுற்று குழலாரிடத்து மிகவாசைவைத்து மெலிவேன்
கரையா திருக்குமனநீகரைத்துன்னடிபாடவைத்தகதைநா
னுரையானிறைக்கமுடியாது முக்கனுடையாய்களாவினொளியே.

(திரு-ள.) வரையாது—நன்று தீது என்பவற்றுள் தீதினை நீக்காது, இயற்றி இடு பாவகாரி—அதனைச் செய்யும் பாவமுடையேன் (ஆதலால்) மறம் அன்றிவேறு புரியேன் — அப்பாவத்தொழி லன்றிவேறு சிறிதுஞ் செய்யேன், வினாமாலை சுற்று குழலார் இடத்து — வாசமிக்க கூந்தலை யுடையபெண்களிடத்து, மிகவாசைவைத்து மெலிவேன்—மிகவும் ஆசைகொண்டு மெலியா நின்றேன், கரையாது இருக்கும்மனம் நீகரைத்து—உருகாதிருக்கும் என்மனத்தை நீயுருக்கி, முக்கண் உடையாய் — திரிநேத்திரங்கனையுடையவனே, களாவின் ஒளியே—திருக்களா நிறங்கொழுந்தருளிய ஒளிப்பிழம்பே, உன் அடிபாடவைத்தகதை—உன் திருவடியைப் புகழ்ந்துபாடவைத்த கதையினை, நான் உரையால் நிறைக்கமுடியாது—நான் சொல்லால் அளவறுக்கவொண்ணாது.

பாவத்தை யன்றிச்சிறிதுஞ் சிவபுண்ணியத்தைச் செய்தறியேனென்பார் வேறுபுரியேனெனவும், அதனால் வந்த தொடர்பென்பார் குழலாரிடத்து மிகவாசைவைத்து மெலிவேன் எனவும், அத்தீவழிப்பட்ட என்னையும் உன் திருவடியைப்புகழ்ந்து பாடவைத்தது கேட்டறியாதகதை என்பார் உன்னடி பாடவைத்த வைத்தகதை எனவும், அக்கதை உரையால்நிறைத்தல் அரிதென்பார் நானுரையானிறைக்க முடியாதெனவும் கூறினார். இதனால் நின்றிருவருளால் நிறையச்செய்தல் முடியுமென்பது போதரலால் உதாரவணி. (சு0)

கோச்சகக்கலிப்பா.

ஒளிமதிமுடித்தவேணியொருவனே கருவையானே
தெளிவுருநெஞ்சந்தன்னைத்தெருட்டிநின் னிலையைக்காட்டி
யருளினாலென்னையாண்டவருட்குன்றேயுன்னையின்னு
மெளியனென்பிறவிவேட்டோவேத்திடாதிருக்கின்றேனே.

(திரு-ள.) ஒளிமதிமுடித்தவேணி ஒருவனே—ஒளிவாய்ந்த விளஞ்சக்தி ரணையணிந்த சடாமுடியையுடையவொருவனே, கருவையானே — திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய இறைவனே, தெளிவு உறந்தநெஞ்சம் தன்னை—தெளியாத என்மனத்தை, தெருட்டி—தெளியச்செய்து, நின்நிலையைக்காட்டி—நீ அருளும் நிலையை நீகொண்டருளிவந்த ஆசிரியத்திருவுருவாற்காட்டி, அருளினால் என்னை ஆண்ட—திருவருளினால் என்னையடிமை கொண்ட, அருட்குன்றே, கருணைமலையே, இன்னும் எளியனென் — இன்னும் எளியேன், பிறவிவேட்டோ—பிறவியை விரும்பியோ, உன்னை ஏத்திடாது இருக்கின்றேன்—உன்னை வணங்காதிருக்கின்றேன்.

திருவருட்பதிவு வாய்ந்தன னென்பார்—நின்னிலை யைக்காட்டியருளினு
லென்னை யாண்ட வருட்குன்றே எனவும், அத்திருவருளினின்றும் நீங்கிய
போது விட்டமலவாதனை வந்துதாக்குதலால் எளியனெனென்பார் பிறவி
வேட்டோ ஏத்திடா திருக்கின்றேன் எனவுங்குறிநூர். தெருட்டி இறந்த
காலப்பிறவினை வினை செய்ச்சம், தெருட்டு பிறவினைவினைப் பகுதி, வேட்டு இறந்
தகால வினையெச்சம். வேள்பகுதி, டகரமெய் இடைநிலை, ளகரம் டகரமாகத்
கிரிதல் சந்தி, உ எச்சவிகுதி, ஓ காரம்வினாப் பொருட்டு. (சுக)

இருக்கினுநிற்கும்போ துமிரவுகண்டியிலும்போ தும்
பொருக்கெனநடக்கும்போ தும்பொருந்தியே துய்க்கும்போ தும்
முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரைமுயங்கிநெஞ்சழியும்போ துந்
திருக்களாவுடையநம்பாசிந்தையுன்பாலதாமே.

(இ-ள்.) இருக்கும்போதும் நிற்கும்போதும் — இருக்கும் பொழுதும்
நிற்கும்பொழுதும், இரவுகந்துயிலும் போதும்—இரவில் நித்திரைசெய்யும்
போதும், பொருக்கு என நடக்கும்போதும்—விரைந்து நடக்கும்போதும், பொரு
ந்தியே துய்க்கும்போதும்—அறுசுவையுணவோடு துகருங்காலத்தும், முருக்கு
இகழ்க்கனிவாயாரை—முருக்கமலர் போன்ற இதழையும் கோவைக்கனிபோ
லும் வாயையு முடையபெண்களை, முயங்கி — கூடி, நெஞ்சு அழியும்போது
மனமழியும்போதும், திருக்களாஉடைய நம்பா—திருக்காளா நீழலிலெழுந்த
ருளிய இறைவனே, சிந்தை உன்பாலது ஆம்—அடியேன் மனம் உன்னி
டத்ததாம்.

இதனாற்சிவோகம் பாவனைவந்து கூடியதென்பார் சிந்தையுன்பாலதாம்
என்றார். இருக்கினும் இன் தவிர்வழிவந்தசாரியை. முயங்கி இறந்தகாலவினை
யெச்சம் முயங்கு பகுதி. (சுஉ)

சிந்தனையுனக்குத்தந்தேன் திருவருளெனக்குத்தந்தாய்
வந்தனையுனக்குத்தந்தேன் மலரடியெனக்குத்தந்தாய்
பைந்துணருனக்குத்தந்தேன்பாகதியெனக்குத்தந்தாய்
கந்தனைப்பயந்தநாதாகருவையிலிருக்குந்தேவே.

(இ-ள்.) கந்தனையயந்தநாதா—முருகக்கடவுளைத் தந்தருளிய இறைவனே,
கருவையில் இருக்கும் தேவே — திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய தேவனே,
சிந்தனை உனக்குத்தந்தேன்—என்மனத்தை உனக்குக்கொடுத்தேன், திருவருள்
எனக்குத்தந்தாய்—உனது திருவருளினே எனக்குத்தந்தருளினாய், வந்தனைஉனக்கு
த்தந்தேன்—வணக்கத்தை உனக்குத்தந்தேன், மலர் அடி எனக்கு தந்தாய்—
தாமரைமலர்போன்ற திருவழியை எனக்குத்தந்தருளினாய், பைந்துணர் உனக்கு
த்தந்தேன்—பசிய பூங்கொத்தை உனக்குத்தந்தனன்—பாகதி எனக்குத்தந்தாய்
அதற்கீடாக முத்தியை எனக்குத்தந்தருளினாய்.

இடைய. ருததியானத்தால், திருவருள் கைகூடுதலும், வணங்குதலால் திரு
வழிப்பேறு கைகூடுதலும் சிவார்ச்சனையால் முத்திகூடுதலும் இதனால் கூறப்
பட்டன. இழிந்த பொருளைக்கொடுத்து உயர்ந்தபொருளைப் பெற்றமை கூறு

தலால் இதுமாற்று நிலையணி, இதனை வட்டூலார் பரிவிர்த்தியுலங்கார
மென்பர். (௬௩)

தேவனே நின்னையல்லாற்பிறிதொருதேவையெண்ணேன்
பாவனை நின்னினல்லாற்பிறிதொருபற்றுமில்லேன்
யாவையுங்காட்டக்கண்டேனென்னுளே நின்னைக்கண்டேன்
காவலாகருவையானேயினிமற்றோர்காட்சியுண்டோ.

(இ-ள்.) தேவனே—அயன் முதலிய தேவர்களுக்குத் தேவனே, நின்னை
அல்லாமல் பிறிது ஒருதேவை எண்ணேன் — உன்னையன்றி மற்றொருதேய்
வத்தை ஓர் பொருளாகக் கனவிலுங் கருதேன், நின்னின் அல்லால் பிறிது
ஒரு பாவனை சற்றும் இல்லேன்—உன்னையல்லாமல் பிறிதொருபாவனை பற்று
தலுமில்லேன், யாவையும் காட்டக்கண்டேன் (அதனால்) உனதுதன்மை எல்
லாவற்றையும் நீயே உணர்த்தவுணர்ந்தேன், (ஆதலால்) என் உள்ளே நின்னை
கண்டேன்—என்னியத்தே உன்னைத்தரிசித்தேன், காவலா—எல்லாவுயிர்களை
யுங்காத்தலில் வல்லவனே, கருவையானே — திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய
இறைவனே, இனிமற்று ஓர் காட்சி உண்டோ—இனி இத்திருக்காட்சி யன்றி
வேறொருகாட்சியு முளதோ, (இல்லை என்றபடி.)

கேள்வியால் விமரிசமும் பாவனையும் உடையே நென்பார் தேவனே
யுன்னையல்லால் பிறிதொருதேவை யெண்ணேன் எனவும், அவனது திருவரு
ளுணர்த்த அவன்றன்மையுணரவேண்டுமென்பார் யாவையுங்காட்டக் கண்
டேன் எனவும். அவனைத் தெரிசிக்கும் பயிற்சிகை கூடியதென்பார் என்னுளே
நின்னைக்கண்டேன் எனவும், அக்காட்சி முத்தியருளுவதென்பார் இனிமற்
றோர் காட்சியுண்டோ எனவுங் கூறினார். ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு.
அல்லால் இடைக்குறை விகாரம். (௬௪)

உண்டெனமறைகளோதுமொருதனிமுதலேநாளாந்
மண்டருமுனிவர்தாமுங்காண்கிலரடியேனுனைத்
தெண்டினாவளாகமுற்றுந்தேடினேன்றேடித்தேடிக்
கண்டனன்களாவீழல்கருவைமாநகரத்தானே.

(இ-ள்.) கருவைமாநகரத்தானே—கருவை என்னும் பெரிய திருநகரத்
தில் வாழ்கின்றவனே, உண்டு என்ன மறைகள் ஓதும்—உண்டென்று வேதங்
கள்கூறும், ஒருதனி முதலே—ஒப்பில்லாத முதல்வனே, நாளும்—எந்நாளும்,
அண்டர்தாம் உம் முனிவர்தாம் உம் காண்கிலர்—தேவர்களும் முனிவர்களும்
உன்னைக் கண்டறிகிலர், அடியேன் உன்னை—நாயிற் கடைப்பட்டுடனாகிய
யான் உன்னை, தெண்டினாவளாகம் முற்றும் தேடினன்—கடல் சூழ்ந்த வுலக
முற்றும் தேடினேன், தேடி தேடி—அங்கு உன்னைத் தேடிக்காணாது, களா
வின் நீழல் கண்டனன்—திருக்களா நிழலில் உன்னைத் தரிசித்தனன்.

திருக்களாநிழலில் எழுந்தருளிய இறைவன் தன்னையாண்டு கொண்டவ
னென்பது தோன்றக்கண்டனன் களாவீழல் என்றார். தெண்டினா என்னுந்
தானி தானமாகிய கடல்மேல் நிற்வால் தானியாகுபெயர். தேடித் தேடி
அவலப்பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். (௬௫)

தானெனவுருவமாகிச்சங்கற்பவிதற்பங்கொண்டு
வானகமாகிமண்ணுப்க்கடல்களாய்மலைகளாகி
யீனமாமனப்பேய்செய்தவிந்திரசாலந்தன்னு
ளுணுனையுணரமாட்டேன்களாநிழனன்னுவானே.

(இ-ள்.) களாநிழல் நண்ணுவானே—திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய இறைவனே, ஈனம் ஆம் மனப்பேய்—இழிந்த எனது மனமென்னும்பேய், தான் என்ன உருவம் ஆகி—எல்லாப் பொருளுந்தானென்னும் வழவமைந்து, சங்கற்ப விகற்பங்கொண்டு—சங்கற்பத்தையும் விகற்பத்தையுக்கொள்ளுதலால், வானகம் ஆகி—விண்ணுலகமாயும், மண் ஆகி—மண்ணுலகமாகியும் கடல்களாய்—கடல்களாகியும், மலைகளாய்—மலைகளாகியும், செய்த இந்திரசாலந்தன்னால்—செய்த இந்திரசாலத்தினால், நான் உன்னை உணரமாட்டேன்—நான் உனது இயல்பையறியாதொழிந்தேன்.

சங்கற்பமாவது—வான், மண், கடல், மலை என ஒருபொருளைக் கருதுதல். விகற்பமாவது வானுகுமாராய் மண்ணும், மண்ணுக்கு மாறாய்க் கடலும், கடலுக்கு மாறாய் மலையையுக் கருதுதல். உடைமைக்கும் உமையதக்கும் ஒற்றுமை யுண்மையால் மாயுவாதவழியிற் சென்றேனென்பார் ஈனமாமனப்பேய் செய்த இந்திரசாலந்தன்னால் எனவும், அதனால் நினை உணர்ந்திலென்பார் நானுன்னையுணரமாட்டேன் எனவுங்கூறினர். (அசு)

நண்ணருந்தவங்கன்செய்துநானுடல்வருந்தமாட்டேன்
எண்ணுமைம்புலனுஞ்செற்றங்கிருவினையறுக்கமாட்டேன்
கண்ணகன்ஞாலம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்தவாழ
மண்ணலேயினியெவவாறேவடியனேனுய்யுமாறே.

(இ-ள்.) நண்ணரும் தவங்கன் செய்து—செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்து, நான் உடல் வருந்த மாட்டேன்—நான் சரீரம் வருந்த மாட்டேன், எண்ணும் ஐம்புலன் உம் செற்று—சத்தமுதலிய விடயங்களிற் சென்று கருதும் சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களையும் ஒழித்து, அங்கு இருவினை அறுக்கமாட்டேன்—அதனால் விளையும் நல்வினை தீவினைகளை வேரோடறுக்க மாட்டேன், கண் அகன் ஞாலம்போற்ற—இடம்பரந்த நிலவுலகு துதிக்க, களாநிழல் அமர்ந்து வாழும்—திருக்களா நிழலில் விரும்பி வாழும், அண்ணலே—இறைவனே, அடியனேன் உய்யும் ஆறு—அடியேனாகிய யான் பிழைக்கும் வண்ணம், இனி எ ஆறு—இனி எவ்வகை.

புண்ணியமும் பொன் விலங்குபோறவின் இருவினை யென்றார். கண்ணகன் இடம் என்னும் பொருண்மேனிற்றலால் ஒருபொருட் பன்மொழி. வருந்த மாட்டேன் எதிர்மறைத் தன்மை ஒருமைத்தெரிநிலைவினையும். உணர் பகுதி. அசாரியை, மாட்டி வன்மையுறுத்தற் பொருளில் வந்த விசுதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி, ஆ எதிர்மறை விசுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி. ஏன் தன்மை யொருமை விசுதி ஆகாரங்கெடுதல் சந்தி. வருந்துதல், அறுத்தலால் உய்தல்—உடிகொதலின், குற்றத்தால் குணமுண்டாதலைக்கண்டு அக்குற்றத்தைப் பிரார்த்தித்தலால் வேண்டலணி. (அசு)

உய்யவோருறுதிநாடாயுகினிற்சமயமென்னும்
வெய்யவார் கலியின்வீழ்ந்துவெந்துயருழக்கின்றேற்குத்
தையலோர்பாகம்வைத்துத்தண்டமிழ்க்கருவைவாழ
மையன்வந்தாண்டுகொண்டததிசயம்வினைக்குமாறே.

(இ-ள்.) உய்ய ஓர் உறுதி நாடா—கடைத் தேறவோருறுதியை நாடி, உலகினில் சமயம் என்னும்—உலகில் வழங்கும் புறச்சமயங்க ளென்னும், வெய்ய ஆர் கலியில் வீழ்ந்து—கொடிய கடலில் வீழ்த்தழுந்தி, வெந்துயர் உழக்கின்றேற்கு—கொடியதுன்பத்தில்வருந்துகின்ற எனக்கு, தையல் ஓர்பாகம் வைத்து—உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் வைத்து, தண் தமிழ் கருவை வாழும் ஐயன்—தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவைப் பதியில் வாழும் இறைவன், வந்து ஆண்டுகொண்டது—எழுந்தருளி வந்து அடிமைகொண்ட செய்தி, அதிசயம் வினைக்கும் ஆறு—நினைக்குந்தோறும் அதிசயத்தை வினைக்கும் வகையாம்.

யான் உய்யும் வகையை நாடிப் புறச்சமயத்திற்புக் கழுந்தி அதனையுணர்ந் திலேனென்பார் வெய்யஆர்கலியின் வீழ்ந்து வெந்துயருழக்கின்றேன் எனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவம் வருவித்து உய்யும் வண்ணம் அருளும் கருணை நிதி என்பார்தையலோர்பாகம் வைத்துவாழும்ஐயன்வந்து ஆண்டுகொண்டது என வும், ஆன்மாக்களின் குறிப்புணர்ந்து அருளுவதோர் வியப்பு என்பார் அதிசயம் எனவும் கூறினார். உழக்கின்றேன் தன்மை ஒருமை நிகழ்கால வினைமுற்று உழ பகுதி. புறச்சமயங்களாவன உலோகாயதம், செளத்திரார்திகம், யோகா சாரம், மாத்தியீகம், வைபாடிகம், ஆருகதம். (சுஅ)

அதிசயமுளத்திற்காட்டியகம்புறந்தாணக்காட்டித்
துதிசெயக்கவிநாக்காட்டித்தொடக்கருநேயங்காட்டி
மதியினிற் களிப்புங்காட்டிவந்தெனையாண்டுகொண்டான்
கதியெனவுலகம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்தநாதன்.

(இ-ள்.) கதினன உலகம்போற்ற—நீயே கதினன்று உலகு துதிக்க, களாநிழல் அமர்ந்த நாதன்—களாநிழலில் எழுந்தருளிய இறைவன், அதிசயம் உளத்திற்காட்டி—அதிசயத்தை என் மனத்திற்காட்டி, அகம்புறம் தானாக காட்டி—ஒருபொருளின் உள்ளும் புறம்பும் தானாக நிறநிலைக் காட்டி, கவி துதி செய நாக்காட்டி—கவியாற்றுதிசெய்ய நாவைத்தந்து, தொடக்கு அறாதேயங் காட்டி—இடையறாத அன்பினையுங்காட்டி, மதியினில் களிப்பும் காட்டி—மனத் தில் ஆனந்தக் களிப்பையுங் காட்டி, வந்து என்னை ஆண்டு கொண்டான்—வந்து என்னை அடிமை கொண்டான்.

அவரவர் கருத்திற்கேற்ப அடியவருளத்தில் நகரத்திரம் சந்திர சூரியர் களைப்போல விளங்குவானென்பார் அதிசயமுளத்திற் காட்டி எனவும், அவ் விளக்கத்தால் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல உள்ளும் புறம்பும் தான் விளங்கு தலை உணரக்காட்டுவானென்பார் அகம்புறம் தானாக்காட்டி எனவும், அக் காட்சிணயப் புணர்த்துநா நாதந்தந்த—எனன்பார் துதிசெயக் கவிநாக் காட்டி எனவும், அக்கவிமுறுதிய அன்யத்தந்தநானென்பார் தொடக்கரு நேயங் காட்டி எனவும், அந்நேயத்தால் இன்பம் விளைவித்தனெனன்பார் மதியினிற்

௩௮ திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

கனிப்புக்காட்டி எனவுங் கூறினார். மதிமுதனிலைத் தொழிலாகு பெயராய் மனத்தின் மேனின்றது. இது ஒன்றன் பின்னொன்று கூறுதலால் காரண காரிய மாலையணி. (௬௯)

நாதனேகவிஞனேவள்ளிருட்போதிற்சென்ற
தூதனேயிமயவல்லி துணைவனே கருவையானே
போதநேயத்தினுனின் பொலன் கழற் றெண்டுபூண்டு
மேதநீயகற்றிடாமலிருப்பது மிசையதாமோ.

(இ-ள்.) நாதனே--இறைவனே, கவிஞன் ஏவ--நினைப்பாடும் ஒருகவி ஞன் உன்னை ஏவ, நள் இருள் போழ்தில்--நடு இராத்திரியில், சென்றதூதனே பரவைநாய்ச்சியாரில் லிற்சென்றதூதுவனே, இமயவல்லி துணைவனே-இமய மலையிற் றேன்றிய உமையம்மையின் கேள்வனே, கருவையானே -- திருக்க ருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, போதம் நேயத்தினால்--சிவஞானத் தின்வழி வந்த அன்பினால், நின்பொலன் கழல்--உன்பொன்போலும் அரி யதிருவடிக்கு, தொண்டுபூண்டும்--அடியேனடிமை பூண்டும், நீ ஏதம் அகற்றி டாமல்--என்மலக்குற்றத்தை நீ ஒழிக்காமல், இருப்பது உம்--நீ வாளாவிருத் தலும், இசையது ஆம்--ஓ--உனக்குப்புக்கழாகும்.

உன்னைப்பாடுதற் றொழி லொன்றையே கொண்ட ஒருகவிஞர் இரக்க மில்லாமலேவவும் அவர் பால் நீ கொண்ட அன்பால் யாருஞ் செல்லுதற் கரிய நெராத்திரியில் ஒருபெண்பா விடத்தில் தூதுசென்றவன் நீயல்லவா அடியேன் அன்புமுதிர்ச்சியால் பலகாலும் தொண்டு பூண்டொழுகவும் அதற்கு நீ இரங்கி யருளாதொழியில் உன்புகழ்க்கு. ஒரிழுக்குவருமே என்பார் இருப்பதும் இசையதாமோ என்றார். ஆளுடைய நம்பிகள் சங்கிலி நாய்ச்சி யாரைத்திருமணம் புணர்ந்தமையைப்பரவை நாய்ச்சியார்கேட்டு மிக்கமுனிவு கொண்டிருத்தலைத் தீர்த்தற் பொருட்டு அந்நாயனார் எழுந்தருளவும் அதற்கி ணங்காமையைத் திருவாளரி லெழுந்தருளிய இறைவனிடத்துக் குறையிரப்ப, அவ்விறைவர் அம்முனிவை நீக்கியருளுதற்பொருட்டு அந்நாய்ச்சியார்திருமனைக் குத்தூது சென்றன ரென்பதும், இமயபர்வத அரசன் உமையம்மையைத் திருமகளாய்ப் பெறப்பன்னுள் தவஞ் செய்யுங்காலையில் அதற் கிரங்கி அவ்வு மையம்மை அம்மலையிலுள்ள ஒருதாமரை மலரில் வீற்றிருந்தன ரென்பதும் புராணவரலாறுகள். இசையது அதுபகுதிப் பொருள் விசுவாசி. (௭௦)

கலிவந்தம்.

இசையுஞ்செல்வமுந்திருவுயின்பமு

மசைவிலாதபேரறிவுமுத்தியும்

விசையமுந்தருங்கருவைமேவினேன்

நிசையும்தவன்சீர்படிக்கவே.

(இ-ள்.) கருவைமேவினேன்--திருக்கருவையி லெழுந்தருளினவனும், இசை உடுத்தவன்--திக்கினையாடையாகவுடுத்தவனும், (ஆகிய இறைவனது) சீர்படிக்க--புகழைப்பாட, (அப்பாடுதல்) செல்வம் உம் திருவும்--செல்வத்தையும் பொலிவையும், இசையும் இன்பம் உம்--புகழையும் இன்பத்தையும்,

விசையம் உம்—வெற்றியையும், அசைவு இல்லாதபேர் அறிவும் முத்தியும் தரும்—கம்பித்தலில்லாத சிவஞானத்தையும் மோகூத்தையும் தாராநிற்கும்.

படிக்க என்னும் வினை யெச்சத்தினின்று பிரிந்த படித்த என்னுந் தொழிற்பெயர் வினைமுதலாய் நின்று தருமென்னும் பயனிலைகொண்டது. செல்வர் திருமுதலியன முன்பின்குமாரி நின்றன, செய்யுளாதலால். செல்வத்தாற் பொலிவும், பொலிவால் இசையும், இசையாலின்பமும், இன்பத்தால் விசையமும், விசையத்தால் பேரறிவும், பேரறிவால் முத்தியும் என ஒன்றிற்கொன்று காரணமாய் நின்றலால் காரணமாலையணி. (எக)

படியுளந்தவன்பதுமமேயவ

னடிமுடித்தலமறியொணாதவன்

கடிகொண்மாமலர்க்களவினீழலான்

குடியிருக்கவென்னெஞ்சுகோயிலே.

(இ-ள்.) படிஅளந்தவன்—நிலவுலகை அளந்ததிருமாலாலும், பதுமமேயவன்—தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமனாலும், அடித்தலம் முடித்தலம் அறியொண்ணாதவன்—தனது திருவடித்தலமும் திருமுடித்தலமும் அறிதற்கரியவனும், கடிகொண்மாமலர்—வாசமமைந்த வன்கெள் மொய்த்த மலர்களை யுடைய, களவின் நீழலான்—திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளின வனுமாகிய இறைவன், என் நெஞ்சுகோயில்—எனது நெஞ்சந் திருக்கோயிலாக, குடி இருக்க—குடி யிருக்கக்கடவன்.

சிவபெருமானுக்குப் பவன் புவன் என்னும் டெயர்க்காரணம் உண்மையால் என்னெஞ்சு கோயில் குடியிருக்க வென்றார். மா என்னும் பலபொருள் ஒரு சொல் மல ரென்னுஞ் சார்பால் வண்டின்மேனின்றது. (எஉ)

கோயில்குழவுங்குடங்கைகொட்டவும்

வாயிற்பாடவும்வணங்கியாடவு

மாயிரம்பெயர்க்கருவையாதிப

னேயமுற்றுவாழ்தொண்டர்நேர்உரே.

(இ-ள்.) ஆயிரம் பெயர்—ஆயிரந்திருநாமங்களையுடைய, கருவை ஆதிபன்—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனது திருவடிக்கீழ், நேயம் உற்றவாழ் தொண்டர்—நேயமிருந்து வாழும் அடியார், கோயில் குழ உம் அவனது திருக்கோயிலைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்யவும், குடங்கைகொட்டவும்—உள்ளங்கைகொட்டவும், வாயிற்பாட உம்—திருவாயிலி னின்று பாடவும், வணங்கி ஆட உம்—அவனைவணங்கியாடவும், நேர்வர்—உடம் படுவார். (எங)

நேர்ந்தநெஞ்சமேநெடிதுவாழ்நீ

சோர்ந்ததுன்பமுந்தயரும்போக்குவான்

வார்ந்தசெஞ்சடைக்கருவைவானவ

னார்ந்தபேராளருவியாடவே.

(இ-ள்.) நேர்ந்த நெஞ்சமே—என்வழி நின்மனமே, வார்ந்த செம்சடைகருவை வானவன்—நீண்ட செவந்தசடையை யுடைய இறைவனது, ஆர்ந்தபேர் அருள் அருவி ஆட—வற்றாத பெரிய அருளாகிய அருவியில்

நீராட, நீ நெடுதுவாடி—நீ என்வழி கில்லாத காலையில்குவும் வரடி, சோர்ந்த துன்பம் உம்துயர் உம்பேரக்குவான்—நீ சோர்வுற்ற துன்பத்தையும் வருத்தத்தையும் போக்கி அருள்வான், (ஆதலால் ஆடுக என்றபடி.)

துன்பமாவதுதான் பெற்ற தொன்றை யிழந்தகாலத்திம், தான்முயன்ற தொருபொருள் கிட்டாதகாலத்துந் தொன்றாவது, அதனைத்துன்ப மென்னும் பெயர்க்காரணத்தால் உணர்த. துன் அடைதல் (புகுதி) பம் புடைபெயர்ச்சி விசுதி, துன்னுத லென்னும் பொருட்டி. வருத்தமாவது இகத்திற்குரிய சாதனங்களைப் பெறாமையால் என்று முள்ளது. இதனால் வேறுபாடறிக. (எசு)

ஆடுமட்கலத்திகிரியொத்தலைந்

தோடுநெஞ்சமுங்கவலையோர்ந்துனை

நாடுமோதமிழ்க்கருவைநம்பனே

யெடுசேர்மலர்க்கருவைய்சனே.

(இ-ள்.) தமிழ்கருவை நம்பனே—முத்தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனே, ஏடு சேர்மலர்கருவை ஈசனே—இதழ்செறிந்த மலரையுடைய திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளிய பெருமானே, ஆடும்—சுழன் றாடும், மட்கலம் திகிரி ஒத்து—மட்கல மமையுங்குயவன் சக்கரத்தை யொத்து. அலைந்து ஓடும் நெஞ்சம் உம்—விடயங்களி லலைந்து செல்லும் என்று முன் முங், கவலை ஓர்ந்து—தான்செல்லுதால் நேருங்கவலையைச் சீர்தூக்கி, உன்னை நாடும் ஒ—அதனைப்போக்க வுன்னைச்சரணடையுமோ. (நீபேகூறாயென்றபடி)

ஓகாரம் வினாப்பொருட்டி. ஒத்து, ஓர்ந்து இறந்தகால வினையெச்சங்கள் ஒ உவமவுருபிடைச் சொல்லடியாகப் பிறந்த பகுதி, தகரமெய் இடைநிலை தகரமெய் சந்தி, உ எச்சவிசுதி. ஓர் வினைப் பகுதி. (எடு)

ஈசனையிடத்திமயவல்லியி

னேசனையிறக்கருவைநித்தனே

பூசியேனுண்புனிதவாகமம்

வாசியேன்பிறப்பென்றுமாயுமே.

(இ-ள்.) ஈசனே—எல்லாவற்றையு மாள்பவனே, இடத்து இமயவல்லி யின் நேசனே—இடப்பாகத்தி லுள்ளவுமையம்மை யினிடத்து அன்புள்ள வனே, இயல்கருவை நித்தனே—இயற்ற மிழ்வழங்கும் கருவையிலெழுந்தரு ளிய நித்தனே, உன்னைபூசியேனே—உன்னைப்பூசித்திடேன், புனித ஆகமம் வாசியேன்—களங்கமில்லாத சிவாகமத்தைவாசித்தலொழிந்தேன், என்றுபிறப் புமாயும்—எக்காலத்து என்பிறவியொழியும். (சூறியருளாயென்றபடி.)

உயிர்களிடத்துக்கருணை யுள்ளானென்பார் இடத்திமய வல்லிநேசனே யென்றும், என்றும் அழிதலில்லாதவனென்பார் நித்தனே என்றும், ஆ பாச மெனவும், க பூசவெனவும், ம புகி எனவும் பொருடந்து சிற்றலால் திரிபதா ர்த்தலகூணமுணர்த்து தாலெனவும், ஆ சிவஞானம், க மோகனம், ம மலநாசம் என்னும் பொருட்கூறு சிற்றலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தைநாசம், புண்ணிச் சிவஞானத்தைபுகிப் பித்த மோகனத்தைக் கொடுக்குதாலெனவும், சிற்றலால் ஆதமம்வாசியேனெனவும் கூறினார். (எசு)

பிறவிமாயவுமருள்பெருக்கவு
துறவியாய்வனந்துன்னல்வேண்டுமோ
விறைவனெம்பிரான்களவிலீசனென்
றறையுமுன்னமேயினைத்துமெய்துமே.

(இ-ள்.) இறைவன் என்று—எப்பொருட்டுத் தலைவனென்றும், எம்பிரான் என்று—எமது பெருமானென்றும், களவில் ஈசன் என்று—திருக்களா நீலவில் எழுந்தருளிய ஈசனென்றும், அறையும்முன்னமே—வாழ்த்துதற்கு முன்னமே, அனைத்தும் எய்தும்—எல்லாநன்மைகளும் வந்து கைகூடும், (ஆதலால்), பிறவிமாய உம்—பிறப்பொழியவும், அருள்பெருக்க உம்—அவனது திருவருள் பெருக்கச்செய்யவும், துறவியுய்வனந்துன்னல் வேண்டுமோ, துறவறத்தையுடையவனாய்க் காட்டில் தவஞ்செய்ய ஒருவனடையவேண்டுமோ (வேண்டாமென்றபடி)

பிறவி, துறவி தொழிலாகுபெயராய்ச் சனனத்தின் மேலும், துறந்தவன் மேலும் நிற்பலாஸ்தொழிலாகுபெயர்கள். பிற, துற பகுதிகள், வி புடையெயர்ச்சி விசுவாசி. துறந்தோனென்னும் பொருண்மேனின்றால் இ பெயர்ப்பொருள்விசுவாசி எனக்கொள்க.

(எ)

எய்தியென்செயுங்கருவையெம்பிரான்
கொய்யுநான்மலர்க்கொன்றைவேணியான்
செய்யபாதமென்சென்னிவைக்கவே
வெய்யகூற்றுவன்வீசபாசமே.

(இ-ள்.) கருவை எம்பிரான்—திருக்கருவைவிலெழுந்தருளிய எமது பெருமானும், கொய்யுநான் மலர்க்கொன்றை—கொய்தற்குரிய அன்றலர்ந்த கொன்றை மலர்மாலையையணிந்த, வேணியான்—சடாமுடியையுடைய வனுமாகிய இறைவன், செய்யபாதம்—தனது செவந்திருவடியை, என்சென்னிவைக்க—எனது சிரத்தில் சூட்டுதலால், வெய்ய கூற்றுவன்—கொடிய இயமன், வீசபாசம்—வீசாநின்றபாசம், எய்தியென்செயும் —என்னையடைந்து யாதுசெய்யும், (அடையாதென்றபடி)

மலரீக்கத்தில் திருவருட்பதிவு செய்தன னென்பார் செய்யபாதமென் சென்னிவைக்க எனவும், அத்திருவருட்பதிவு வாய்ந்த என்னிடத்து இயமனுக்குவேலை இல்லையென்பார் கூற்றுவன்பாசம் எய்தியென்செயு மெனவுங் கூறினர். வைக்க காரணத்தின் மேனிற்றலால் இறந்த காலத்தின்மேல் வந்தவினையெச்சம். வைப்புகதி.

(எ)

பாசநீக்கிமூவகைப்பசுக்களை
மாசின்முத்தியாம்வனத்தின்மேய்த்திடு
மீசன்மின்னைமேரிடைச்சிகாதல
னெயிலபால்வணத்தண்டர்நாதனே.

(இ-ள்.) மூவகை பசுக்களை—விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்று மூவகையான் மாக்களை, (பசுக்கூட்டங்களை) பாசம் நீக்கி — மலபந்தத்தினின்று நீக்கி, (கட்டினின்று நீக்கி) மாசு இல்—குற்றமில்லாத, முத்தி

ஆம் வனத்தில்—மோக்ஷமாகிய ஆரணியத்தில், ஈசன்—ஈசனும், மின்னை நேர் இடைச்சி—மின்னலை யொத்த இடையையுடைய உமையம்மைக்கு (ஆய்ச்சிக்கு) காதலன்—விருப்பஞ்செய்வோனும், ஆச இல்—குற்றமில்லாத, பால் வண்ணத்து அண்டர் காதன்—பால்போலும் நிறத்தையுடைய தேவர் களுக்கு (பாலாற்பொலிவுவாய்ந்த இடையர்களுக்கு) தலைவனும் ஆகிய இறை வன், மேய்த்திடும்—மேய்ப்பான்.

இது இயைபுபற்றிவந்த செம்மொழிச்சிலையணி.

(எக)

அண்டகோளமுமகிலலோகமு

மண்டுசெந்தழல்வடிவமானவன்

முண்டகக்கழற்கருவைமூர்த்தியைக்

கண்டகண்ணிணைகளிதுளங்குமே.

(இ-ள்.) அண்டகோளம் உம்—அண்டகோளகைக் கப்புறத்திலும், அகில லோகம் உம்—எல்லாவுலகங்களுக்கு அப்புறத்திலும், மண்டு—மேம்பட்ட, செந்தழல் வடிவம் ஆனவன்—செவந்த தீப்பிழம்பின் வடிவாயமைந்தவனாகிய, முண்டகம் கழல்—தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளையுடைய, கருவைமூர்த் தியை—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனை, கண்டகண் இணை— தெரிசித்த இரண்டு கண்களும், களிதுலங்கும்—ஆனந்தக் களிப்பிலழங்கும்.

திருமாலும் பிரமனும் நாம் பிரமம் நாம் பிரமமென்று அகங்கரித்துத்திரு மால் பன்றியாகவும், பிரமன் அன்னமாகவும் சென்று திருவடியுந் திருமுடியுங் காணுது வருந்த அவர்களுக்கிடையே சோதித்தம்பமாய் நின்றானென்பது புராணவரலாறுதலால் செந்தழல் வடிவமானவனென்றார்.

(அ0)

கலநிலைத்துறை.

துளங்குநெஞ்சமே துயருறவகையொன்று சொல்வேன்

வளங்கொள்செந்தமிழ்க்கருவையம்பெரும்பதிமருவி

விளங்குபானிறமேனியன்றிருவடிதொழுதா

லளந்துகாண்பருந் துறக்கவாழ்விம்மையினளிப்பான்.

(இ-ள்.) துளங்கு நெஞ்சமே—விடயங்களிற் கலங்குமனமே, துயர் உறுதவகை ஒன்று சொல்வேன்—நீ துன்பம் அடையாத வண்ணம் ஒருசெய்தி சொல்லா நின்றேன், வளங்கொளி செந்தமிழ்—வளமமைந்த செந்தமிழ் வழங்கும், கருவையம்பெரும்பதி மருவி—திருக்கருவையென்னும் அழகிய பெரிய திருப்பதியி லெழுந்தருளி, விளங்குபால் நிறமேனியன்—விளங்கா நின்றபால் போலும் வெள்ளிய நிறம்வாய்ந்த திருமேனியையுடைய பால்வண்ணர், திரு அடி தொழுதால்—திருவடியை வணங்கினால், அளந்து காண்பரும்—அளவு செய்து காணுதற்கரிய, துறக்கம் வாழ்வு—சுவர்க்க வாழ்க்கையை, இம்மையின் அளிப்பான்—இப்பிறப்பிற் கொடுத்தருளுவான்.

அளந்து இறந்தகால வினையெச்சம். அள பருதி.

(அக)

இம்மையின்பழமிறுதியின்முத்தியுமளிக்கு

நம்மையாளுடைநாயகன்கருவைநன்னகரிற்

கொம்மைவெம்முலைக்கொடியொடுமினி துவீற்றிருக்க

விம்மிமானுடர்வெந்துயருழப்பதென்விரகே.

(இ-ள்.) இம்மை இன்பம் உம்—இதத்திலின்பமும், இறுதியில் முத்தியும்—முடிவில் மோகத்தையும், அளிக்கும்—ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுத்தருளும், நம்மை ஆளுடை நாயகன்—நம்மையாளாகவுடைய இறைவன், கருவை கல்நகரில்—திருக்கருவை யென்னு கல்ல திருநகரத்தில், கொம்மை—கிரண்ட வெம்முலை கொடியொடும் — விருப்பந்தருள் தனக்களையுடைய பூங்கொடிபோன்ற உமையம்மையோடும், இனிது வீற்றிருக்க—நிகரின்றி எழந்தருளியிருக்க, மானுடர் விம்மி—மக்கட் பிறப்பினர் ஆசையிற் பொருமி, வெந்துயர் உழப்பது கொடியதுயரத்தில் வருந்துதல், என் விரகு—என்ன வறிவோ வறியேன்.

இன்பம் பண்புப்பெயர், இன் பகுதி, பம் பண்புப்பெயர் விசுதி, உழப்பது எதிர்கால இடைநிலை பெற்றுவந்த தொழிற்பெயர். உழ பகுதி, பகரமெய்சந்தி, பகரமெப் இடைநிலை, அ சாரியை, து புடைபெயர்ச்சி விசுதி. இம்மைமை, கருமை, அது பண்பாகுபெயராய் ஆணவத்தின் மேலும், அது கருவியாகுபெயராய்ப் பிறப்பின்மேலும் நிற்பலால் அடையடுத்த இராமடியாகு பெயர். ()

விரகிணைசிலர்செய்திடும்வினைகளுமுண்டோ

மருவியம்பரமறைந்துகின்றாட்டுவான்போல

வரகங்கணக்கருவையானொருவனின்றாட்டப்

பரவைசூழ்நிலமன்பதைப்பரப்பெலாநடிக்கும்.

(இ-ள்.) விரகின் ஆல்—பேரறிவால், சிலர் செய்திடும்—உலகிற் சிலர் செய்யும், வினைகள் உம் உண்டு ஓ—தொழில்களும் உண்டா, அம்பரம் மருவி—ஆகாயத்திற் பொருந்தி, மறைந்து நின்று—தன்னுருக்கரத்து நின்று, ஆட்டுவான் போல—ஆட்டுமொருவனைப்போல, உரகம் கங்கணம்—சர்ப்பத்தைக் கங்கணமாகப் பூண்ட, கருவையான் ஒருவன்—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய ஒருவன், நின்று ஆட்ட—உடலினின்றாட்ட, பரவை சூழ்—கடல் சூழ்ந்த, நிலம்—நிலவுலகிலுள்ள, மன்பதைபரப்பு எல்லாம்—மக்கட் பரப்பெல்லாம், நடிக்கும்—நடித்துத் திரிகின்றார்கள்.

ஒகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. பரவை தொழிலாகுபெயராய்க் கடன் மேனின்றது. பொருளால் உயர்திணையாயினும் சொல்லால் அஃறிணையாதலால் அஃறிணை முடிபுத்தி மன்பதை நடிக்கும் என்றார். நிலந்தொழலாகுபெயராய் உலகின்மேனின்றது. நில் பகுதி, அம்புடை பெயர்ச்சி விசுதி. ()

நடித்ததாள்களுநகைமணிமுறுவலுமுசமும்

பொடித்தவேர்வெழும்புருவமுமருள்விலோசனமு

முடித்ததண்பிறைவேணியுமுகலிங்கம்மழமாண்

பிடித்தசெங்கையுங்காண்பவர்புவியிடைப்பிறவார்.

(இ-ள்.) முகலிங்கன்—முகலிங்கப் பெருமானது, நடித்ததாள்கள் உம்—ஆனந்த நடனஞ் செய்த திருவடிகளையும், நகைமணி முறுவல் உம்—விளங்கும் அழகியபுன்னகையையும், முகம் உம்—திருமுகத்தையும், பொடித்தவேர்வு எழும்புருவம் உம்—அரும்பிய வேர்வை தோன்றும் திருப்புருவத்தையும், அருள்

விலோசனம் உம்—ஆன்மாக்களுக்கு கருளுந் திருக்கண்களையும், தண் பிறை முடித்தவேணி உம்—இளஞ்சந்திரனை யணிந்த சடாபாரத்தையும், மழுமான் பிடித்த செம்கை உம்—மழுவையும் மாணியுமேந்திய செவந்த திருக் கரங்களையும், காண்பவர்—கண்டுதரிசிப்போர், புவி இடை—நிலவுலகில், பிறவார்—கீட முதலிய யோனிகளிற் பிறந்தழியார்.

பொடித்த, முடித்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சங்கள். பொடி, முடி பகுதிகள். நகை, வேர்வு தொழிற்பெயர்கள். நகு பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, ஐ புடை பெயர்ச்சி விசுதி. வேர் பகுதி, வகரத்தோற்றஞ் சந்தி, உ புடைபெயர்ச்சி விசுதி. (அச)

பிறந்தயாக்கைகளளப்பிலபெருங்கடற்புவிக்கு
ளிற்றதுபோயதல்லாலவற்றெய்தியதுண்டே
கமந்தபானி நவண்ணனைக்கருத்துறவிருத்திற்
சிற்றந்தயாக்கையீதிதற்குநான்செய்வதுமுளதோ.

(இ-ள்.) பெரும் கடல் புவிக்கு உள்—பெரியகடல் சூழ்ந்த நிலவுலகில் பிறந்தயாக்கைகள்—எடுத்த சரீரங்கள், அளப்புஇல—அளவில்லை, இறந்து போய்து அல்லால்—அவைகள் அழிந்துபோவதல்லாமல், அவற்று—அச்சரீரங்களால், எய்தியது உண்டு ஓ—வந்தபயன் ஒன்றுளதோ, கமந்தபால் நிற வண்ணனை—கமந்தபால்போலும் நிறத்தையுடைய சிவபெருமானே, கருத்து உற இருத்தில்—மனத்தில் பொருந்த விருத்தினால், ஈது சிற்றந்தயாக்கை—இது மேம்பட்ட சரீரமாம், இதற்கு நான் செய்வது உம்—இச்சரீரத்துக்கு நான் செய்யும் கைம்மாறும், உண்டோ (இல்லையென்றபடி.)

ஓகாரம் இரண்டும் எதிர்மறைப் பொருளன. யாக்கை கட்டப்படுவதென்னும் பொருண்மேல் நின்றலால் செய்யப்படு பொருளில் வந்த தொழிற்பெயர். யாபகுதி, கு சாரியை, ஐ புடைபெயர்ச்சி விசுதி, ககரத்தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி. யா பகுதி, கை புடைபெயர்ச்சி விசுதி, ககரத்தோற்றஞ்சந்தி, எனத்தொழிலாகு பெயராகக்கொள்ளுதலும் அமையும். கருத்து செயப்படு பொருளில் வந்த ஐகார விசுதி குன்றிய தொழிற்பெயர். கருது பகுதி. ஐ புடை பெயர்ச்சி விசுதி, அதனைப் புணர்ந்து குன்றிய காலத்தில் தோன்றிய ககரமெய்சந்தி. (அரு)

உள்ளதில்லதென்றுரைத்திடும்பொருளையுத்துணராக்
கள்ளர்நாவினிலருந்திடாக்களறறுங்கனியைத்
தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவையிற்சினகரம்புகுந்து
மெள்ளநான்சென்றுகாண்டலுந்தீர்த்ததுவிடாயே.

(இ-ள்.) உள்ளது இல்லது என்று உரைத்திடும் பொருளை—நிலையுள்ளது நிலையில்லாதது என்று நூல் கூறும் பொருள்களினுண்மையை, உய்த்து உணராத கள்ளர் நாவினில்—ஆராய்ந்தறியாத வஞ்சகர் தமது நாவினால், அருந்திடாத—அருந்துதற் கெட்டாத, களாறறும் கனியை—திருக்களாவிற்கணிந்த இனிய கனியை, தெள்ளு செந்தமிழ் கருவையில்—தெளிந்த செந்தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவைப்பதியிலுள்ள, சினகரம்—திருக்கோயிலில், நான்மெள்ள

சென்று புருநது—நான் மெல்லச்சென் றடைந்தது, காண்டல் உம்—கண்டவப் பொழுதே, விடாய் தீர்ந்தது—பிறவிவிடாய் தீர்ந்தது.

கண்டகனியையுண்பே மென்னுந் துணிபு முளைத்தலால் விடாய் தீர்ந்தது என வினாவுபற்றிக் காலவழுவமைதி தந்து கூறினா. மெல்ல மெள்ள என வந்தது மருஉ.

(அசு)

விடக்கைமும்மலக்குழிசையைவிளிந்தபின் னீண்டாத்
தொடக்கைநோய்க்கணந் துணங்கையிட்டாடுறும்ரங்கை

நடக்குஞ்சூத்திரப்பாவையைநான் சுமந்துழலல்

கடக்கீகியெனறாளுவைகருவையுத்தமனே.

(இ-ள்.) கருவை உத்தமனே—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய வுத்தமனே, விடக்கு ஐ—மாமிசப் பொதியை, மும்மலம் குழிசை—ஆணவம் காமியம்மாயை என்னும் மும்மலங்முந் நிறைந்த பாண்டத்தை, விளிந்த பின் தீண்டாத தொடக்கை—உயிர் நீங்கிய பின் உறவினரும் பரிசுத்தவிலலாத தீட்டின, நோய் கணம் துணங்கை இட்டு ஆடுறும் அரங்கை—நோய்களாகிய பசாசுகள் துணங்கையிட்டு ஆடும் நாடக சாலையை, சூத்திரம் நடக்கும் பாவையை—சூத்திரத்தால் நடந்துவரும் பதுமையை, நான் சுமந்து உழலல் கடக்க—நான் சுமந்து சுழலுதலினின்றுங் கடக்க, என்று நீக்கி ஆளுவை—எக்காலத்தில் நீக்கி ஆளுவாய்.

துணங்கை இருகையையுமுடக்கிப்பழுப்புடையொத்தியாடல் சரீரத்தை விடக்கெனவும், சூத்திரப்பாவை எனவும் கூறினா. பிறவியை யொழிப்பா யென்பார் நீக்கியெனறாளுவை எனறா.

(அஎ)

உத்திவாளராமுடித்தபால்வண்ணனேயுனது

பத்திவேண்டுவதன்றியேநரகிடைப்படின

முத்திவேண்டிலேன் றறக்கமுமவேண்டிலேன்முனிவா

சித்திவேண்டிலேன் றிசாதிபாசிற்பே.

(இ-ள்.) உத்திவாள் அராமுடித்த பால் வண்ணனே—படப்பொறியை யுடைய பொலிவு வாய்ந்த பாம்பினை முடித்த பால் வண்ணனே, உனதுபத்தி வேண்டுவது அன்றி — உன்னிடத்திப் பத்திமை வேண்டும் வேண்டிகோளே யன்றி, நரகிடை படின உம் முத்தி வேண்டிலேன்—நரகில் எந்நாளும் அழந் துக் கிடப்பினும் அதினின்றங்கரையேற மோகூந்ததை விரும்பிலேன், துறக் கம் உம் வேண்டிலேன்—(அதுவன்றி) சுவாக்க போகத்தையும் வேண்டிலேன், முனிவர் சித்தி வேண்டிலேன்—முனிவா பெறும் அட்டமாசித்தியும் வேண்டி லேன், திசாதிபா சிறப்பும் வேண்டிலேன்—இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகர் கள் பெருஞ் சிறப்பும் வேண்டிலேன். (அதனால் உன பால் பத்திமேவுற வேண்டும்.)

நான்கனுருபு நிரகுமிடத்து ஆறனுருபு நின்றது உருபு மயக்கம். (அஅ)

சிறக்கத்தக்கதுகருவையான் றிருவடிநேய

மறக்கத்தக்கதுமறமுள்ளசமயத்தினமயக்கம்

துறக்கத்தக்கதிவ்வுடம்பையானென்றுறுதொடர்பு

பிறக்கத்தக்கதுசிவானந்தவாரியின்பெருக்கே.

(இ-ள்.) கருவையான் திருவடி நேயம்—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ்ந்து, சிறக்கத்தக்கது—எந்நாளும் தழைத்தோவ் குக, மற்று உள்ளசமயத்தின் மயக்கம்—வேறுள்ள சமயங்களில் மயங்குதல், மறக்கத்தக்கது—இன்றே என்னை விட்டோடுக, இ உடம்பையான் என்றுறு தொடர்பு—இச்சரீரத்தை யானென்று கருதுஞ் சம்பந்தத்தை, துறக்கத்தக் கது—இன்று கட்டோடொழிக்கத் தக்கது, சிவானந்த வாரிப் பெருக்கு—சிவா னந்தமாகிய வெள்ளப் பெருக்கு, பிறக்கத்தக்கது—இன்றே தோன் மக்கடவது.

தக்கது வியங்கோட் பொருட்டு, இன் வேண்டா வழிச்சாரியை. (அசு)

பெருகாதல்கொண்டனுதினம்பேதைநெஞ்சமுடைய

னுருகிநாடவும்வெளிப்படாவுனையுளத்திணர்ந்தே

னிருகணரவுங்காண்பதற்கென்மெதிர்த்திடுவாய்

கருகண்டனேகருவையிற்களாநறுங்களியே.

(இ-ள்.) அடியேன் பெருகு காதல் கொண்டு — அடியேன் மாறாத விருப்பங் கொண்டு, அனுதினம்—எந்நாளும், பேதை நெஞ்சு உருகி—அறி யாமையையுடைய மன முருகி, நாடவும்—தேடவும், வெளிப்படா உன்னை — புலப்படாத வன்னை, உளத்து உணர்ந்தேன் — அகத்து உன்னைக் கண்டேன், கருகு கண்டனே—விடத்தார் கருகிய ஸ்ரீகண்டனே, கருவையில் களாநறுங் கனியே—திருக்கருவையில் களாவிற் கனிந்த இனிய கனியே, இருகண் ஆர வும்—அடியேன் இரண்டுகண்கள் தெவிட்டவும், காண்பதற்கு—அகத்திற்கண் டதுபோல் புறத்திலும் காண, என்று எதிர்த்திடுவாய்—எக்காலத்திற் காட்சி தந்தருளுவாய்.

களாநிழம் கீழ்ச் சிவபிரா 'னெழுந்தருளி யிருத்தலால் அச் சிவபிரானைக் கனி என்று சொல்ல வந்தவர் களாக்கனியே எனவும், விடயவின் பம்றுகர் வோர்க்கு அவர் துகர்ந்த பொருளை எடுத்துக் காட்டின் அவர்க்கு இன்பந் தோன்றுமாகலின் நறுங்களியே எனவும் கூறினர். (சு0)

எண்கீர்க்கழ்நெடில்விநத்தம்.

கனிவுறாமனங்களியகின்பெருங்கருணைதந்தவாபோற்றிராயினே
னினியபடலார்களவிலீசனென்றேத்தநாத்தருமிறைவபோற்றிவான்
பனிரிலாவுடன்கங்கைதுன்றுசெம்பவளவார்சடைப்பரம்போற்றிவிற்
குனிவுறமுனம்புரமெரித்திடக்குருத்தவாணகைக்குழகபோற்றியே.

(இ-ள்.) கனி உறாதமனம் கனிய—கனியாத எனது மனங் கனிய, கின் பெருங்கருணை தந்தவா—உனது பெரியகருணையைத் தந்தருளியவனே, போற்றி—வந்தனம், நாயினேன் இனிய பாடலால்—நாயிற் கடைப்பட்ட யான் இனிய செய்யுளால், களவில் ஈசன் என்று ஏத்த—களாநிழில் எழுந் தருளி யிருக்கின்ற இறைவனே என்று துதிக்க, நா தரும் இறைவபோற்றி— எனக்கு நாவைத் தந்தருளிய இறைவனே வந்தனம், வான்பனிரிலாவுடன்—

வானிலுலவும் இளம் பிறையோடு, கங்கை துன்று—கங்கை நெருங்கிய, செம்பவளம்வார் சடைபரம்—செவந்த பவளம்போன்ற நீண்ட சடையினை யுடைய பரமனே, போற்றி—வந்தனம், வில் குனி வுறதமுன்னம்—மேரு வாகிய வில்வளைதற்கு முன்னமே, புரம் எரித்திட—திரிபுரத்தை எரிக்க, குருத்த—கோபித்த, வாள் நகை குழக—ஒள்ளிய புன்னகை செய்தபேரழகனே, போற்றி—வந்தனம்.

போற்றி வந்திக்கக் கடவேனெனப் பொருள் கொள்ளில் வியங்கொள் வினைமுற்றில் ஈற்றுயிர் மெய்கெட்டுகின்றதெனக்கொள்க. போற்றுவினைப் பகுதி, இய வியங்கொள் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, போற்றி என்பது வந்தன மெனப் பொருள்கொள்ளு மிடத்து “உனக்கொரு கும்பிடு என்றும்போல” வந்ததொழிற்பெயரொனக்கொள்க. போற்று பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இ புடை பெயர்ச்சிவிகுதி. முதலுக்குஞ் சினைக்கும் ஒற்றுமையுண்மையால் முதல் வினையைச்சினைமேலேற்றிப் புரமொரித்திடக் குருத்தவாணகை என்றார். குருத்த இறந்தகாலப் பெயரொச்சம். குரு பகுதி, தகரமெய் சந்தி, தகரமெய் இடைநிலை, அ பெயரொச்ச விகுதி. (௯௧)

குழவிலெண்ணிலா வுணையவெண் ணகைக்கொடி யிடத்துவாழ் குரிசில் போற்றியென், பழைய தீவினைப் பகைதொலைத்திடும் பாவநாசனே போற்றி காய்சினத், துழுவையின் வரித்தோலசைத்த பட்டுடை மருங்கினேய் போற்றி செந்தமிழ்க், கழமலப்பதிக்கவுணியன் புகழ்களவீழலிற் கடவுள் போற்றியே.

(இ-ள்.) குழவி—இளமை வாய்ந்த, வெள்ளிலா அணைய—வெள்ளிய நிலையொத்த, வெள்ளை—வெள்ளிய புன்னகையையுடைய, கொடி இடத்து வாழ்—பூங்கொடிபோன்ற உமையம்மை இடப்பாகத்தில் வாழும், குரிசில்—இறைவனே, போற்றி—வந்தனம், என் பழைய தீவினைப்பகை — எனது தொன்றுதொட்டுள்ள தீவினையாகிய பகையை, தொலைத்திடும் பாவநாசனே—தொலைத்தருளிய பாவநாசனே, போற்றி—வந்தனம், காய் சினத்து—வருத்தும் கோபத்தையுடைய, உழுவையின் வரித்தோல் அசைத்த — வலியமைந்த உரியைக் கச்சையாகக் கட்டிய, பட்டு உடை மருங்கினேய்—பட்டாடையை யணிந்த இடையையுடையவனே, போற்றி—வந்தனம், செந்தமிழ்—செந்தமிழ் வழங்கும், கழமலப்பதி—சீகாழி என்னுந் திருப்பதியில், கவுணியன் புகழ்—கவுணியகோத்திரத்தில் அவதரித்த ஆளுடையபிள்ளையார் புகழும், கடவுள் நீழலில்கடவுள் போற்றியே—களாநிலையின் கண் எழுந்தருளிய கடவுளே வந்தனம்.

தேவதாரு முனிவர் கொல்லவேவிய புலியை உரித்து அதன்ஞேலை அரைக்கைத் தமையால் உழுவையின்வரித்தோலிசைத்த எனவும், இயற்கையடையாதலால் பட்டுடைமருங்கினேய் எனவும், தொன்றுதொட்டுள்ளது சஞ்சிதவினை யாதலால் பழைய தீவினையெனவுந் கூறினார். (௯௨)

கடையுக்கத்திளிற் பொழில் களையும்கனல்கொளுத்தியகடலையம்பலத் தடலைபூசியென்னம்மைகாணநின்றமையனே போற்றி போற்றி நெஞ் சிடைவிடாமலுன் சரணபங்கயத்திருக்கல்கியவிறைவபோற்றி மால் விடையின் மேவியே கருவைமாநகர் வீதிவாய்வரும் விமலபோற்றியே.

சுஅ) திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

(இ-ள்.) கடையுதத்தினில் — ஊழியில், பொழில்கள் ஏழையும் — ஏழிலகங்களையும், கனல் கொளுத்திய—தமது திருவுருவாகிய அக்கினியால் எரித்தருளிய, சுடலை அம்பலத்து — மயானமாகிய பொது விடத்திலுள்ள, அடலை பூசி—சாம்பலைப் பூசி, என் அம்மைகாண—எனது தாயாகிய உமையம்மைகாண, நின்றாடும் ஐயனே போற்றி போற்றி—நின்றாடியருளிய ஐயனே வந்தனம் வந்தனம், நெஞ்சு—எனது மனம், இடைவிடாமல்—இடையே நீங்காமல், உன் சரணங்கயத்து இருக்க—உனது பாததாமனாயிலிருக்க, நல்கிய—அருள்செய்த, இறைவ போற்றி—இறைவனே வந்தனம், மால்விடையின் மேவி—திருமாலாகிய இடபத்தின்மே லாரோகணித்து, கருவைமா நகர்வீதி வாய்வரும் — திருக்கருவை யென்னும் பெருமைவாய்ந்த பெரிய நகரத்தில் எழுந்தருளும், விமல போற்றி—விமலனே வந்தனம்.

சர்வசங்கார காலத்திற்கொள்ளும் திருவுருவம் அனல்வடிவமாதலால் கனல்கொளுத்திய எனவும், யாவையும் நீற்றிய சாம்பல் நீராதலால் சுடலை யம்பலத்தடலை பூசி எனவுங் கூறினார். (சுஅ)

விமலபோற்றிநின்பெருமைநாரணன்விரிஞ்சனாதியோரறியகற்றிலா வமலபோற்றிநானறியும்வண்ணமுன்னறிவுதந்தருளறிவபோற்றிதன் கமலவாவிசூழ்கருவைமாநகர்க்களவினீழல்வாழ்காலகாலனே யிமயமால்வலாக்குமரியொப்பினைக்கினியகாதலேபோற்றியெந்தையே.

(இ-ள்.) விமல போற்றி—இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினோம் வந்தனம், நின்பெருமை—உனது பெருமை, நாரணன் விரிஞ்சன் ஆதியோர்—திருமாலும் பிரமனும் முதலிய தேவர்கள், அறிய கற்றிலாத—அறிய வொண்ணாத, அமல போற்றி—அமலனே வந்தனம், நான் அறியும் வண்ணம்—நான் உன்னை அறியும் வண்ணம், முன் அறிவுதந்தருள்—முன்பு சிவஞானத் தந்தருளிய, அறிவபோற்றி—அறிவனே வந்தனம், தன் கமலம் வாவி சூழ்—தண்ணிய தாமரை நிறைந்த பொய்கை சூழ்ந்த, கருவை மா நகர்களவிரீழல் வாழ்—திருக்கருவை யென்னும் பெரிய நகரின் கண் திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய, கால காலனே—காலனுக்குக் காலனாயுள்ளவனே, இம்மயமால் வலா—இமயமென்னும் பெரியமலையில் திருவவதாரஞ் செய்த, குமரி ஒப்பினைக்கு—குமரியாகிய ஒப்பினையம்மைக்கு, காதலா—இனிய மணவாளனே, எந்தையே போற்றி—என் தந்தையே வந்தனம்.

அவனருளால் அவனையுணரவேண்டுதலால் நானறியும் வண்ணம் உள்ளறிவறிவு தந்தருளெனவும், அறிவுதந்தருள்வோன் அறிவுவடிவான யிருக்க வேண்டுதலால் அவனது திருவுருவாகிய உண்மையறிவானந்த மூன்றனுள் அறிவ போற்றி எனவும், மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு காலனுயிர் வாங்கினமையால் கால காலனே எனவும், யாவையும் ஈன்றும் கன்னியா யிருத்தலால் குமரி எனவுங் கூறினார். அறியகற்றிலா ஈறு தொக்க எதிர்மறைப் பெயரொச்சம், அறி பருதி, ஆ-சாரியை, யகரமெய் சந்தி, கில் ஆற்றலுணர்த்தும் விருதி. அனைத்தும் ஒரு பருதி. து சாரியை, இல் எதிர்மறை விருதி, லகரமுந் தகர

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

சுசு

மும், ககரமாகத்திரிதலும் உகரக்கேடும் சந்தி. அ சாரியை, கெட்டு நின்றது என்னுஞ் சாரியையும் அ என்னும் எச்ச விசுவயும் தொகுத்தல். (கசு)

எந்தையாயினுஞ்சூரவனாயினுயிறைவனாயினுய்போற்றியென்மனப் பந்தமாயினுய்வீடுமாயினுய்பரமுமாயினுய்போற்றிதென்புலச் சந்தமால்வரைத்வமிழ்முனிக்குமைதனைமணந்தமெய்க்கோலங்காட்டினுய் சுந்தரப்புயத்தழகுபோற்றிநற்சோதிபால்வணத்தாதிபோற்றியே.

(இ-ள்.) எந்தை ஆயினுய்—எனக்குத் தந்தையானவனே, சூரவன் ஆயினுய்—எனக்கு ஆசிரியனானவனே, இறைவன் ஆயினுய்—எனக்குத் தலைவனானவனே, போற்றி—வந்தனம், என்மனப்பந்தமும் ஆயினுய்—என் மனஞ்செல்லும் பந்தமுமானவனே, வீடும் ஆயினுய்—முத்தியுமானவனே, பரம் உம் ஆயினுய்—இவைவிரண்டுத் தரும் பரமுமானவனே, போற்றி—வந்தனம், தென்புலம்—தென்றிசையிலுள்ள, சந்தம்—சந்தனமரஞ் செறிந்த, மால்வரை—பெரிய பொகியமலையிலுள்ள, தமிழ்முனிக்கு—அகத்திய முனிவருக்கு, உமை மணந்த மெய்க்கோலம் காட்டினுய்—உமையம்மையைத் திருமணஞ்செய்த திருக்கோலத்தைக் காட்டினவனே, சுந்தரம் புயத்து அழகு போற்றி—சுந்தர வேடங்கொண்ட திருப்புயத்துக்கு வந்தனம், நல்லசோதி—நல்லசோதி வடிவானவனே, பால் வண்ணத்து ஆதி—பால் போலும் நிறத்தையுடைய ஆதியே, போற்றி—வந்தனம்.

ஆன்மாக்களின் மலப்பிணிப் பொழிக்கத் தனுசுரண புவனபோகங்கள் தந்து வினைக்கேற்ப உடலினின் றாட்டுதலால் பந்தமும் எனவும், அழக்காலழக்கை யொழித்தல்போலப் பந்தத்தால் மலப்பந்தத்தை யொழித்துத் தன்றிருவடியிற் கூட்டியருளுதலால் வீடும் எனவும், ஊட்டுதற்கும் கூட்டிதற்கும் இறைவனாயுள்ளவனுதலால் பரமுமாயினையெனவும், இமயமலையில் உமையைத் திருக்கலியாணஞ் செய்த காலையில் திருமால் முதலிய யாரும்வந்து கூடிய பொறையால் வடபாலுயர்ந்து தென்பால் தாழ்ந்தபோது சிவபெருமான் தன்னைவியாப்பாரொருவன் தென்திசையிற் சென்றால் சமமாமெனத் திருவுளங்கொண்டு அகத்திய முனிவரையேவ, அவர் மனம் வருந்தி இத்திருக்காட்சியான் காணதொழிந்தேனே என்று கவன்றபோது நீ அங்குச்சென்றிருநாம் இத்திருமணக்காட்சி தந்தருளுவோம் என்று விடைதந்து பின்னர் அங்குக்காட்சி தந்தருளினமையால் உமைதனை மணந்த மெய்க்கோலங் காட்டினையெனவும், ஆசாரிய திருவேடத்துக்குச் சுந்தரவேடமென்பது ஓர் பெயராதலால் சுந்தரம், எனவும், அத்திருவேடங்கொண்டு திருவருட் பதிவுசெய்து மும் மலச்சேட்டைகளையும் போக்கி யருள்வது திருப்புயமாதலால் புயத்தழகு போற்றி எனவுங் கூறினார்.

(கடு)

ஆதிநின்றிருத்தொண்டுகாதலித்தறிவுசென்றமட்டாகநின்புக

மோதுசெய்யுளிற்குறையுணர்த்ததின்கொன்றுநின்செவிக்குற்றதில்லையோ

காதனண்புடைக்கவிஞனேவனுக்கங்குலிற்கழற்கால்செவப்புறத்
தூதுசென்றவாபோற்றிநாடோறுந்தொழுமவர்க்கருள்கருவையையினே.

(இ-ள்.) நாள்தொறும் தொழுமவர்க்கு—நாடோறும் வணங்கும் அடிய
வருக்கு, அருள் சருவை ஐயனே—அருளுந் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய
மேலோன் நீயே யாதலால், ஆதி—ஆதியே, நின் திருத்தொண்டு காதலித்து—
உனது திருத்தொண்டினை விரும்பி, அறிவுசென்ற மட்டு ஆக—எனது அறிவு
சென்றவளவாக, நின்புகழ் ஒது செய்யுளில்—உன் புகழைக்கூறுஞ் செய்யு
ளால், குறையுரைத்தது—என் குறைகூறியதில், இங்கு ஒன்று—இங்கு ஒன்றா
யினும், நின்செவிக்கு உற்றது இல்லைஓ—உனது திருச்செவிபிலேறவில்லையோ,
காதல் நண்பு உடைய—ஆசைத் தொழுமையையுடைய, கவிஞன் ஏவலும்—சுந்
தரமூர்த்தி நாயனார் ஏவ, கங்குலில்—இரவில், கழல்சால் செவப்பு உற—வீர
கண்டை கட்டிய திருவடிசெவப்பேற, தூதுசென்றவா போற்றி—தூதுசென்ற
வனே வந்தனம்.

வணங்குவோர்க்கு அருளுந் கருணாநிதி என்பது கருதி, என் புல்லறி
வுக் கேற்ப நின்னைப் புகழ்ந்துபாடி என் குறை கூற, அது நின் திருச்செவிக்
கேறாத காரணம் யாது என்பார் நின்செவிக் சூற்றதில்லையோ எனவும், அடி
யேன் புல்லிய கவிஞனாயினும் என் குறைகேளாது உன் நிருவருள் நிறைந்த
வொரு கவிஞன் திருப்பாசுரத்தாற் குறையிரப்பத் திருச்செவிகொடுத்துக் கால்
செவப்பேறத் தூதுசென்றது முறையோ வென்பார் கால் செவப்புறத் தூது
சென்றவா போற்றி எனவும் கூறினார். செவப்புற ஒருசொள்ளீர்மைய, (கூசு)

ஐயனேசரண்போற்றியென்னையாளப்பனேசரண்போற்றிபொய்யிலா
மெய்யனேசரண்போற்றிவானவர்வேந்தனேசரண்போற்றிமான்மழுக்
கையனேசரண்போற்றிகாலனைக்காய்ந்தவாசரண்போற்றிதீரிறச்
செய்யனேசரண்போற்றிகாமனைச்செற்றவாசரண்போற்றிதேவனே.

(இ-ள்.) தேவனே ஐயனே சரண்போற்றி—தேவ தேவனே ஐயனே
திருவடிக்கு வந்தனம், என்னையாள் அப்பனே சரண்போற்றி—என்னை அமுமை
கொள்ளும் அப்பனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், பொய் இல்லாத மெய்யனே
சரண்போற்றி—பொய்யிகந்த மெய்யனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், வான
வர் வேந்தனே சரண்போற்றி—தேவர்களுக் கிறைவனே உனது திருவடிக்கு
வந்தனம், மான் மழு கையனே சரண்போற்றி—மானையும் மழுவையும் ஏந்திய
திருக் கரங்கோயுடையவனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், காலனை காய்ந்தவா
சரண்போற்றி—இயமனை உதைத்தவனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், தீநிறம்
செய்யனே சரண்போற்றி—செந்நிற முடையவனே உன் திருவடிக்கு வந்த
னம், காமனை செற்றவா சரண்போற்றி — மனமதனை அழற்கண்ணு லெரித்த
வனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம்.

மற்றைக் கடவுளர்போல நீ பொய்த் தேவனல்ல நென்பார் பொய்யிலா
மெய்யனே என்றார். (கூசு)

தேவனேபிறர்க்கடிமையுற்றிலேன்சிந்தைநின்வசந்தந்ததன்றியு
நாவினாற்றினம்பரவிவாழ்த்துவேனாளுடென்குறைதீர்ப்பதார்கொலோ
காவன்மூவரண்கனல்கொளுத்திடுங்கருவைநட்பனேபோற்றிபோற்றியான்
பாவகாரியெயினினுமென்னைநீபாதுபாப்பதுன்பப்பதாருமே.

(இ-ள்.) தேவனே—தேவ தேவனே, பிறர்க்கு அடிமை உற்றிலேன்—
மற்றத் தேவர்கட்கு ஆட்பட்டிலேன், சிந்தை நின்வசம் தந்தது அன்றியும்—
எனது மனத்தை உன்வசத்தந்த தல்லாமலும், நாவினால் தினம்பரவி வாழ்த்து
வேன்—எனது நாவினால் அனுதினம் உன்னைத் துதித்து வாழ்த்துவேன்,
நானும் என் குறை தீர்ப்பது ஆரோ—(ஆதலால்) எந்நாளும் என் குறையைத்
தீர்த்தருள்வது நின்னையன்றி யாரோ, காவல் மூன்று அரண்—காவலமைந்த
திரிபுரங்களையும், கனல் கொளுத்திடும் கருவை நம்பனே—புன் முறுவலா
லெரித்தருளிய திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய இறைவனே, போற்றி போற்றி—
வந்தனம் வந்தனம், யான் பாவகாரியே என்னின் உம்—நான் பாவத்தொழிலை
யுடையனே யானாலும், என்னை—உன்னையன்றித் திங்கில்லாத என்னை, நீபாது
காப்பது—நீ பாது காத்தல், உன் பண்பு ஆகும்—உனது கடனாகும்.

பண்பது அது பகுதிப் பொருள் விசுதி.

(கூஅ)

பண்பயிற்றிவண்டாகுகொன்றையம்படலைமாற்பனேபோற்றியம்பிகை
கண்களித்திடத்திலலைமன்றினிற்கடிநடம்புரிகடவுள்போற்றிபூஞ்
சண்பகச்செழுஞ்சோலைவாலிசூழ்தண்களாவனத்தடிமன்போற்றிவாள்
வெண்பிறைக்கொழுந்திலகுவார்சடைவெள்ளைமேனியாய்போற்றிபோற்றியே,

(இ-ள்.) பண்பயிற்றி—இசைபாடி, வண்டு ஆடு—வண்டுகள் தினைக்கும்,
கொன்றையம்படலை மாற்பனே—கொன்றைமாலையை யணிந்த திருமாற்பனே,
போற்றி—வந்தனம், அம்பிகை கண்களித்திட — உடையம்மை கண்களிக்க,
திலலைமன்றின் இல்—திலலையின் கண்ணுள்ள பொன்னம்பலத்தில், கடி நடம்
புரி—விளக்கம் வாய்ந்ததிருநடனஞ் செய்யும், கடவுள் போற்றி—கடவுளே வந்
தனம், பூம் சண்பகம்செழும் சோலை—பொலிவுவாய்ந்த சண்பக விருகங்கள்
நெருங்கிய செழித்தசோலையும், வாலி சூழ்—தடாகமுஞ் சூழ்ந்த, களாவனத்து
அடிகள் போற்றி—களாவனத்தின் கீழ் எழுந்தருளிய அடிகளே வந்தனம்,
வான் வெண்பிறைக்கொழுந்து—விண்ணிலுலவும் வெள்ளிய இளஞ்சந்திரன்,
இலகுவார்சடைவெள்ளை மேனியாய்—விளங்கும் நீண்ட சடையினையும் வெள்
ளிய திருமேனியையும் உடையவனே, போற்றி போற்றி — வந்தனம் வந்
தனம்.

பூம்சண்பகம் அல் வழிக்கண் வருமொழிவல்லெழுத்துக்கு முன் இளை
வெழுத்துத் தோன்றுதல் “பூப்பெயர் முன்னின் மென்மையுந் தோன்று”
என்ற-சூ-ஆல்.

(கூஆ)

வெள்ளைமேனியாய்ப் போற்றியொப்பனைமேவுமாற்பனேபோற்றிபோற்றிபூங்
களளலம்புதண்களவினிழலிற்கருணையங்கடம்கடவுள்போற்றிநா

௩௨ திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

ஐள்ளமொன்றிநின்னடிவழுத்திடவுதவிசெய்தவாபோற்றிநாவலர்
தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவைமாநகர்ச்செல்வகோற்றிநின்சீர்கள்போற்றியே.

(இ-ள்.) வெள்ளைமேனியாய் போற்றி—வெள்ளிய திருமேனியையுடையாய் வந்தனம், ஒப்பனைமேவு மார்பனே போற்றி போற்றி—ஒப்பனையம்மையோடு கலந்த திருமார்புடையவனே வந்தனம் வந்தனம், பூ—மலரில், கள் அலம்பு—மதுப பெருக்கெடுத்தொலிக்கும், தண் களவின் நீழலில்—தண்ணிய திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளிய, கருணையங் கடல் கடவுள் போற்றி—கிருபா சமுத்திரமாகிய கடவுளே வந்தனம், நான் — அடியேன், உள்ளம் ஒன்றிநின்று அடிவழுத்திட—மனம் ஒருப்பட்டு நின்று உன் திருவடியை வாழ்த்த, உதவிசெய்தவா போற்றி—அருள்செய்தவனே வந்தனம், நாவலாதேள்ளு செந்தமிழ்—நாவலலோபாடிய செந்தமிழ்ப்பாடல் பரவும், கருவைமாநகர்ச் செல்வ போற்றி—திருக்கருவை என்னும் பெருமை வாய்ந்த நகரில் எழுந்தருளிய அருண்ணானச செல்வனே வந்தனம், நின்சீர்கள் போற்றியே—உனபுகழ்க்கோ வந்தனம்.

புலவா பாடும் பாடடொலி என்றும் அறுததெனபார் நாவலர் .தெள்ளு
செந்தமிழ்க் கருவைமாநகர் என்றா. (க00,

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

முற்றிற்று.

மறைசையந்தாதி,

நல்லூர்: சின்னத்தம்பிப்புலவர்

இயற்றியது.

இஃது

உடுப்பிட்டி

ஸ்ரீமத். அ. சிவசம்புப்புலவர்

எழுதிய

உரையுடன்

நூலாசிரியர் வரலாறுஞ் சேர்த்து

யாழ்ப்பாணம்

சைவபரிபாலனசபையாரால்

சுமது

சைவப்பிரகாசயந்திராலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

2-5-1934

பவஞ்சு அடியன்.

1934.

தூலாசிரியர் வாலாறு.

இம் மறைசாயத்தாதியை இயற்றிய வரகவியாகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் இற்றைக்கு இருதூறு வருடங்கட்கு முன்னர், ஒல்லாந்தர் இராட்டை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வாழ்ந்திருந்த வில்லவராயமுதலியாரென்னும் பிரபுவின் புதல்வராவர். வில்லவராயமுதலியார் உயர்குடிப்பிறப்பு, கல்வியொழுக்கம், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலிய சுகுணங்களோடும் நற்செயல்களோடும் கூடியவர். இம்முதலியாருடைய கல்வித்திறமையையும் நற்குண நற்செய்கை செல்வம் செல்வாக்கு என்னும் இவைகளையும் அறிந்த ஒல்லாந்த அரசினர் தேசவழமையை எழுதுவதற்கு அக்காலத்து விளங்கிய அறிஞர் பன்னிருவரை, ஒருசபையாகக்கூட்டி அச்சபைக்கு வில்லவராயமுதலியாரையே தலைவராக நியமனஞ் செய்தனர். இச்சபையார் எழுதிய தேசவழமையே இப்பொழுதும் கையாளப்பட்டுவருவதாகும். அருளம்பலமுதலியார், சந்திரசேகரமாமுதலியார், மனப்புலி முதலியார், வன்னியராயமுதலியார், சயம்புகாதமுதலியார், சேனாதிராசமுதலியார், இராசரத்தின முதலியார் முதலிய பிரபுக்கள் நமது வில்லவராயமுதலியாரின் தலைமையில் அச்சபையிலிருந்து தேசவழமையை எழுதியுள்ளார்கள்.

1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல்மீ 5-ந் தேதி இவர்கள் தேசவழமையை எழுதி முடித்தவுடன், ஒல்லாந்த தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம் தேசவழமைப்பிரதிநிற் காணப்படுகின்றது.

இப்படியான அறிவிற் சிறந்த வில்லவராயமுதலியாருடைய புத்திரராகிய இவர் சிறுபராயத்திற் கல்வி கற்றலை அலட்சியஞ் செய்து விளையாட்டிலேயே தம் சிந்தை செல்லப்பெற்றிருந்தாரென்றும், இங்ஙனம் மாடுமேய்க்குஞ் சிறுவருடன் கலந்து தெரு

வில் விளையாடிக்கொண்டு நிற்குஞ் சமையத்தில், இவரது தத்
தையாராகிய முதலியாரைக் காணும்படி இந்தியாவிலிருந்து
இங்கே வந்த தமிழ்ப்புலவரொருவர், “முதலியாருடைய வீடு எவ்
விடத்ததோ” என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழுவய
சுப் பராயமுடையவராகிய இவர் வசனத்தில் அப்புலவருக்கு
விடைசொல்லாமல்,

“பொன்பூசி ரோரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதினைக்கும்
நன்பூ தலந்தோர்க்கு நன்னிலலாம்—மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லுரான் வில்லவராய் நன்கனக
வாரலிடைக்கி கொன்றை மாம்.

எனவிடைபிறுத்தாரென்றுஞ் சொல்வர். அதன்பின்பே இவர் வர
கவியென்பது உலகோர்க்குப் புலனாகிறது. இவர் வரகவி யென்ப
தற்கு ஆதாரமாக இன்னும் பல ஐதிகங்கள் உண்டு. அவற்றுள்
ஒன்றை மாத் திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றேம். இப்
புலவர் பால்யத்திற் கல்வி கல்லாது விளையாட்டிலேயே மனஞ்
செல்வாராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார் பலமுறை புத்தி
புகட்டியும் கடித்தும் தண்டித்தும் இவரைத் திருத்த முயன்று
இயலாமை கண்டு தாழ்விட்டடைவிட்டு அகற்றிவிட்டனர். தந்தை
யார் இவ்வண்ணஞ் செய்தாரேனும், “பொல்லாத சேயெனில் தாய்
தள்ள நீதியோ, புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ” என்றவாரும் இவர்
தாயார் தம்பிள்ளையை முதலியார் இல்லாத சமையம்பார்த்து விட்
டிற்ருவந்து உண்டுவிட்டுப் போகும்படி இரகசியமாக ஒழுங்கு
செய்திருந்தார். இப்படித் தினத்தோறும் கரவாக வீட்டிற்கு
வந்து தாழிடம் உண்டுசென்ற இவர் ஒருநினைம் கூடையின் உட்
புறத்தே ஒரு வெள்ளேயிற் சொருகி இருப்பக் கண்டு அதனை எடுத்த
துப் பார்த்தபோது, தமது பிதாவின் கையெழுத்தில் ஒரு அந்தா
திச் செய்யுளில் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் வரையப்பட்டிருத்
தலைக் கண்டு, மற்றை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப்
பூரணமாக்கி எட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு விளையாடப்
போய்விட்டார். அன்று சிறிது நேரஞ்செல்லத் தம் வீட்டிற்கு
மீண்டு வந்த முதலியார் தாம்பாடிக் குறையில் வைத்த செய்

யுள்ள கிரப்பும்படி அந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது நம்
 மடி யிரண்டும், தாம் எண்ணியிருந்ததிலும் பார்க்க அதிக சொற்
 சுவை பொருட்சுவைகளோடு வரையப்பட்டிருந்தலைக் கண்டு
 அற்புதங்கொண்டு “இங்கு யார் நான் இல்லாத நேரத்தில் வந்தார்”
 என்று தம் மனைவியாரை வினவி, அவர் சிறிது யோசித்துவிட்
 டுப் பின்னர் “உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கே
 வரவில்லை” என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சி
 கொண்டு தன்மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்பு பாராட்டி வித்தை
 கற்பித்து வந்தனர். நமது புலவர் வரகவியாபிருந்ததோடு மாத்
 திரம் அமையாது இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபரீத
 மற் ஆசாணிடைத்திற் கிரமமாகப் பரிந்துள்ளா ரென்பது, அவர்
 இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்.

மேலும் நமது புலவர் புராணேதிகாசங்களை நன்கு
 ஆராய்ந்து அவற்றின் கண்ணுள்ள நுண்பொருளை யுணர்ந்துள்ளா
 ரென்பது கீழ் வரும் ஐதிகத்தால் இனிது விளங்கும். ஒல்
 லாந்தர்காலத்தில் உத்தியோகம் அரச சம்மானம் என்னுமியை
 களோடு வாழ்ந்த கணேசையர் என்பவர் தமது இல்லத்திற்
 பல வித்துவான்களை அழைத்து நாள் தோறும் இராமாயணத்
 திற்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவித்துவந்தாரென்றும், ஒருதினம் அவ்
 வித்துவான்கள் கம்பகுத்திர மொன்றிற்குப் பொருள்காண
 விபலாது மயங்கியவிடத்து, இப்புலவர் அதன் பொருளை அச்
 சபைபிலுள்ளார்க்குத் தெள்ளிதில் விளக்கிச் சபையோரை அற்
 புதமுறச் செய்தாரென்றும், அதற்கு மகிழ்ந்து கணேசையர்
 நல்லூரிலுள்ள பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலைப் புலவருக்குச்
 சம்மானமாகக் கொடுத்தாரென்றும் வரலாறுண்டு.

சின்னத்தம்பிப்புலவரவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் மறைசை
 யந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன்கோவை, பருளை விராய
 கர் பள்ளு என்னுமியைகளாம். இவற்றுள் முதனின்ற இம்
 மறைசையந்தாதியை, நமது புலவர், சிதம்பரம் வேதாரணியம்
 முதலாம் சிவஸ்தலங்கட்கு யாத்திரை சென்ற காலத்து வேதார

ஸீயேசுவர் மீது பாடினவென்ப. இவ்வந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புப் புலவரும், மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதிமுதலியாரும் தனித்தனி உரை இயற்றியுள்ளனர். இவ்வந்தாதி சிவசம்புப் புலவருடைய உரையோடு யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவதாகவுள்ள கல்வளை யந்தாதி சண்டிருப்பாரிலுள்ள புராதன தலமாகிய கல்வளைப்படுகியில் எழுந்தருளிய விளையுநர்மீது பாடப்பெற்றதாகும். இதுவும் ஷேசபையாரால் இப்பொழுது புத்துரையோடு வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. மூன்றாவதாகவுள்ள கரவை வேலன்கோவை வடமாட்சியைச் சேர்ந்த கரவெட்டியில் வாழ்ந்த வேலாயுதம்பிள்ளை என்னும் பிரபுவின் மேற் பாடப்பெற்றதாகும். இக்கோவையிலுள்ள சில கவிகள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிய்புலவர் எழுதிய உரையுடன் வெளிவந்துள்ளன. இந்நூல் முழுவதும் அகப்பட்டுள்ளதெனவும், இது விரைவில் அச்சாகி வெளிவருமெனவும் அறிந்து மகிழ்ச்சியுருகின்றோம்.

இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட பழநி விளையகர் பன்னு, சுழி புரத்தைச் சேர்ந்த பழநி (பறளாய்) என்னும் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய விளையகர்கடவுன்மேற் பாடப்பெற்றது; பொற்கவை பொருட்சுவை மலிந்தது. இது மலைய—சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் பொருளுதவிகொண்டு, வித்தியாபிமானியாகிய நிருமணியே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையாற் பரிசோதித்து அச்சிடுவிக்ஷப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியர்காலத்து விளங்கிய தமிழ்ப்புலவர்கள், கூழங்கைத்தம்பிரான், சித்தாந்தசரபம் சொக்கலிங்கதேசிகர், சிவரத்திரி புராணம் ஏகாதாசுபுராணம் முதலியவற்றை இனிது பாடிய வரதராஜகவிராசர், புலியூரந்தாதி யாழ்ப்பாணவைபவம் என்னும் இவைகளை இயற்றிய மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் முதலியவர்களாவர். வரதராஜகவிராசர் இயற்றிய சிவரத்திரி புராணத்திற்கு, இந்நூலாசிரியராகிய சின்னத்தம்பிப்புலவரும் மாதகல்

மயில்வாகனப் புலவரும் பாயிரம் பாடியுள்ளார். இவற்றால் ஒல்லாந்தர் நமது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலித்த காலத்தில் தமிழ்மொழி பெரிதும் விருத்தியடைந்த தென்பதும், பல அரிய நூல்கள் தமிழிற் செய்யப்பட்டன என்பதும், இந்த ஆங்கில பரிபாலன காலத்திலேயே தமிழ்மொழி அதோகாதி யடையலாயிற்றென்பதும் நன்கு புலப்படும்.

இவை இங்ஙனமாக, இப்புவரது வரலாற்றை எழுதிய சரித்திர நூலாசிரியர்கள் சிலர் இவரது தந்தையாசிரிய வில்லவராய முதலியாரையும் நிற்காலத்திலிருந்த வில்லவநாச முதலியார் என்பவரையும் ஒருபென மயங்கி எழுதி இருப்பக் காணப்படுகிறது. வில்லவராயமுதலியார் கல்லூரை ஜெர்மன்தானாமாகக் கொண்டவர்; இவர் தேசவழமைப் பாங்கத்தில் தலைமை வகித்தித்துத் தேச வழமையை எழுதி முற்றுரித்த தினம் 1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 5-ல் தேதி என்பதை மேலே காட்டியுள்ளோம். இனி மற்ற வில்லவநாச முதலியார் காலம் இம்முதலியாருக்கு 140 வருடம் வரைநிற் பித்தியதாகும். இத்தாச முதலியாரின் இயற்பெயர் தாமோதரர் என்றும்பலமாகும். இவர் ரங்காணை மடப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஜெர்மனூருள் சங்காளையாகும். பெண் கொண்டு வசித்த ஊர் சண்டிருப்பாயென்பர். சென்ற 1849-ம் ஆண்டு மேய் 25-இ வில்லவநாச முதலியார் தமது கைச்சாத்தோடு முத்துக்கொடுத்த நன்கொடை உறுதிச் சாதனமொன்றை நாம் கேறிப்பார்க்குள்ளோம். இவரை கேரில் அழிந்த காலங்கண்டமுதியோர் சிலர் இப்பொழுதும் உள்ளனர். சண்டிருப்பாயில் “முதலியார் வளவு” என வழங்கும் காணியும் இவருடையதே யாகும். இந்த ஆதாரங்களால் நல்லூர் வில்லவராய முதலியார் வேறு, சண்டிருப்பாய் வில்லவநாச முதலியார் வேறு என்பது ஆசங்கையின்றி இனிது விளங்கக்கிடக்கின்றது.

கணபதி துணை.

மறைசையந்தாதி மூலமும் உரையும்.

காப்பு.

அந்தமு மாநியு மில்லா மறைசையி லத்தர் தம்மேற்
செந்தமிழ் நூற்பொரு ளந்தாநி பாடச் சிலம்பிலன்னை
யிந்தன வாணுதற் சுந்தரி யம்பிகை யின்றெடுத்த
சுந்தர வீரகத் திச்சே தகன்றாட் டுணை துணையே.

(இதன் பொருள்.) அந்தமும் ஆதியும் இல்லா மறைசையில் அத்தர்
மேல்-முடிவும் முதலும் இல்லாத வேதாரணியத்துச் சிவபெருமான்மேல்,
செந்தமிழ் நூல் பொருள் அந்தாதி பாட-செந்தமிழ் நூலில் வழங்கும் பொருளை
யுடைய அந்தாதியைப் பாடுதற்கு, சிலம்பில் அன்னை இஃது அனவான் துதல்
சுந்தரி அம்பிகை என்று எடுத்த - (இமைய) மலையிலுதித்த மாதாவாகிய
பிறையை யொத்த ஒளியைக்கொண்ட நெற்றியையுடைய பார்வதிதேவி
பெற்ற, சுந்தர வீரகத்திச் சேதகன் துணைத்தான் துணை-அழகையுடைய வீரர்
கொலையாலாய் (பழியைத்) துடைத்தவராகிய கணேசரது உபய நிருவடிகளும்
(எனக்குத்) துணையாகும் என்றவாறு;

இல்லா என்னுமீறுகெட்ட பெயரெச்சம், பெரியபுராணத்தில், “அங்
கண ரோலேகாட்டி யாண்டவர் தமக்குநாடு” என்றவாறு பாலிமுக்கிசின்ற
அந்தரோடு முடிந்தது. தம் சாரியை. சுந்தரத்தைத் தானோடு சேர்ப்பினு
மமையும். தானென்பது, “எருமைநாற்காளீர்க்கீழ்வே” என்றதுபோல முற்
றும்மை விகாரத்தாற்றுகின்றது. ஏ ஈற்றசை. அந்தாதியென்பது, தண்டி
யலங்காரத்தில், “செய்யுளென்பவை தெரிவுறக் கிளப்பின்-முத்தகங்குளாகந்
தொகை தொடர் நிலையென-வெத்திறத் தனவு மீரண்டாகும்” என வரை
யறுத்து, “சொல்லினும் பொருளினு மிருவகை தொடர்நிலை” என வகுத்து,
“செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என விரித்ததி லமைவதென்க. பஃ
றொடையவாய் நேரிசை இன்னிசை யென்னும் பகுப்போடு பட்டவற்றின்
மேற் பஃறொடைவெண்பாவென்னும் பெயர்வழங்காமைபோல, சொற்றொடர்
நிலையவாய்க் கலம்பகம்நான்மணிமாலையென்னும் பகுப்போடு பட்டவற்றின்மே
லிப்பெயர் வழங்காதாயிற்று. இதுவுங் கலம்பகமும் முதலிய எழுத்துத்
தொடர்நிலையாய் வருவனவுமுன; அவை யாண்டமையப்படுமெனிற் கமுக்கந்
தோட்டமென்றோற்போல நின்ற இச்சொற்றொடர்நிலையிற்றானே யமையுமென்
பது. இதனாற் சொற்றொடர் நிலையே சிறப்பும் பெருவரவும் ஆசிரிய ரிலக்க
ணஞ்செய்த காலத்து நிகழ்வுமென்க.

நூல்

திருவா ரணங்கு மணமகன் பூசித்த செல்வர் வெள்ளைக்
கருவா ரணங்குமி றும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடர்சை
மருவா ரணங்கு திரையாரைப் பாடுமென் வாய்க்கவிதைக்
கிருவா ரணங்குசெய் பூண்முலைப் பாமயி லென்றுணையே.

இ—ள்: திரு ஆர் அணங்கு மணமகன் பூசித்த செல்வர்-இலக்குமியாகிய அருமையான தெய்வமா துக்குத் தலைவரான புருஷோத்தமர் அருச்சித்த பக வரும், வெள்ளைக் கரு வாரணங் குமிறும் பண்ணை சூழ் மறைக்காடர்-வெண் மையாகிய சூலையுடைய சங்குகள் முளங்கும் வயல் சூழ்ந்த வேதாரணி யத்தையுடையவரும், இசை மருவு ஆரணங் குதிரை யாரை-இசைபொருந்திய வேதமாகிய குதிரையை யுடையவருமாகிய சிவபெருமானே, பாடும் என் வாய்க் கவிதைக்கு-பாடுகின்ற எனதுவாயிற் பாட(வினிது முடிதற்)பொருட்டு, வார் அணங்கு செய் பூண் இருமுலைப்பாமயில் என் துணை-கச்சுக்கு வருத்தத் தைப் புரியும் ஆபரணத்தைத்தாங்கிய இரண்டு தனத்தையுடைய கலைமகள் எனது துணை எ-று.

திரு ஆர் அணங்கு என்பதற்கு இலக்குமிக்கும் பூமிதேவிக்கும் எனப் பொருள் கூறினுமமை ம். ஆர் பூமிக்காதலை சூடாமணி நிகண்டில் “ஆர் கூர்மை யாத்தி சோதி பம்புலி பாகுமாமே” என்பதனுணர். ஆரணங் குதிரையாரை யென்பது, மெலிக்கும் வழி மெலித்தல். செல்வர் மறைக் காடார் குதிரையாரைப் பாடும் என்றதும் மேல்பருமின்னவும், “ஒருபொருண் மேற் பல பெயர்வரினுறுதி-யொருவினை கொடுப்ப” என்னும் நன்னூலிதி யிலமைவன. திரு என்பது மங்கலமொழி (க)

என்ற டலையொன்று காலனைத் தாக்கி யெழிற்கனக
மன்ற டலைச்செய்து வான்பர வைப்பெயர் மண்ணும் விண்ணுஞ்
சென்ற டலைக்கடை வாயிற் படியினிற் சேர்ந்துவைகு
முன்ற டலைவைப் பதுமறைக் காட்டி லுறைபரணே.

இ—ள்: மறைக்காட்டில் உறை பரணே-வேதாரணியத்தில் வீற்றிருக் கின்ற கடவுளே, ஆடல் ஒன்று காலனைத் தாக்கி - வலிபொருந்திய நமனை யுதைத்தும், எழில் கனக மன்று ஆடலைச் செய்து-அழகையுடைய பொன்னம் பலத்தி லானந்த நடனத்தைச் செய்தும், வான் பரவைப் பெயர் மண்ணும் விண்ணுஞ் சென்றான் தலைக் கடைவாயில் படியினில் சேர்ந்து வையும் உன் தாள்-பெருமையாகிய பரவையென்னும் பெயர் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் செல்லப்பெற்றது தலைவாயிற்படியினிற் சேர்ந்துமிருந்த துமது திரு வடிபை, தலைவைப்பது என்று-(என்) சிரத்தில் வைப்பது எப்போது எ-று.

ஆடலை என்பதின் ஐ சாரியை. கடைவாயில் ஒருபொருட் பலபெயர். உன் தான் என்பது, “உன்னன்புடைய பொரு மகவுமீங்கிலை” என்னுங் கந்த புராணச் செய்யுள்போல நின்றது. (உ)

பரமரம் பாலிகைச் செம்பவ ளக்கொடி பங்கர்சுரும்
பரமரம் பாலை யெரித்தார் மறைசைப் பதியர்வரிப்
பிரமரம் பாடிய பொற்கொன்றைத் தாமரைப் பேசுதியோர்
தாமரம் பாவிநெஞ் சேவினை யாங்கருந் தாதினுக்கே.

இ—ன்: பாலி நெஞ்சே-பாலியாகிய மனமே, பரமர்-முன்னாவரும், அம் பாலிகைச் செம்பவ ளக்கொடி பங்கர்-அழகாகிய அநாமாய செம்பவ ளத்தையுடைய வல்லிபோல்வாரைப் பாகத்தி லுடையவரும், சுரும்பர் அமர் அம்பாளை எரித்தார்-வண்டுகளிருக்கின்ற மலர்ப் பாணத்தை யுடையானாகிய மதனை யெரித்தவரும், மறைசைப் பதியர் - வேதவனமாகிய பதியை யுடைய வரும், வரிப் பிரமரம் பாடிய பொன் கொன்றைத் தாமரை-வரியைக்கொண்ட வண்டுகள் பண்ணைப் பாடும் பொன்போலுங் கொன்றைமாலையையுடைய வருமாகிய சிவனை, ஓந்தரம் பேசுதி-ஒருமுறை ஐதி, வினை ஆங் கருந்தாதி னுக்கு அரம்-(அத்துதி) வினையாகிய இரு மைபே கேட்கத்தகு அசுமாகும்.

பொன் அழகுமாம். பிரயோகவிவேகத்தில், “கொள்வோன் விடநிகழ் கின்ற குத்தாதர்த்தியாதி” என்ற சூத்திரத்தில் ஆதிசக்கத்தினுற் கருந்தாதி னுக்கு என்பதின் நடுவில் தேய்க்கலென்னுஞ் சொல்லுப்பெய் துரைக்கப்பட்டது, “துன்பத்துக்கியாரே துணையாவார்” என்றதுபோல. மேல் மையற் பணிக்கு என வருவது மி து. (௩)

கருந்தாதை யன்ன கயவர்தம் மீதிற் கவிதை சொல்லி
வருந்தாதை யாநகன் வேதா ரணியன்னை வேற்துகளைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமழ் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதை யோகினை வில்லாவென் சித்தப் பொறிச்சுரும்பே.

இ—ன்: என் நினைவு இல்லாச் சிந்தப்பொறிச் சுரும்பு-எனது நினைவு இல்லாத மனமாகிய பொறியையுடைய வண்டு, கருந்தாதை அன்ன கயவர் மீதில் கவிதை சொல்லி வருந்தாது-இரும்பை யொத்த (வன்னெஞ்சையுடைய) கீழ்க்கன்மேற் பாட்டைப் பாடி வருந்தாமல், ஐயாநகன்-ஐந்து திரு முகங்களை யுடையவரும், வேதாரணியன்-மறைநாட்டை யுடையவரும், வைவேல் குகனைத் தருந்தாதை - கூரிய சத்தியைக்கொண்ட குமார்க்கடவுளைத் தந்த பிதாவுமாகிய சிவனது, தெய்வ மணங் கமழ் சேவடித் தாமரை மேல் - தெய்வமணங் கமழாநின்ற செம்மையாகிய பாதாரவிந்தத்தின்மேல், ஐயோ பொருந்தாது-அந்தோ பொருந்துதல் செய்திலது எ—று. (௪)

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோவிடர் தொல்புவியோ
தரும்பர வைக்க ணியலேது தூதிருட் காலமுல்லை
யரும்பர வைப்பயி லும்வா ணகையல்கு லன்னமென்ன
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே.

இ—ள்: முல்லை அரும்பு (பயிலும்) வாள் நகை - தளவமுக்கையை
யொத்த வொளியைக்கொண்ட பல்லையும், அரவைப் பயிலும் அல்குல்-சர்ப்ப
படத்தையொத்த நிதம்பத்தையுமுடைய, அன்னம் என்ன வரும் பரவைக்கு-
அன்னத்தைப்போல நடக்கும் பரவையாரிடத்தில், இருள் காலந் தூது நடந்
தார் மறைசை வரை இறையே-இருளையுடைய விராக்காலத்திற் (சந்தரமூர்த்தி
நாயனாருக்காகத்) தூதுபோன சிவபெருமானது வேதவனத்து மலையில் தலை
வனே, சுரும்பரவைக் கண் இடம் - (நின்னிறையை வாங்கிய) கரிய கடலை
யொத்த கண்ணையுடையானுக்கு இடம், சுரும்பர் அவைக்கு இசை
தாமரையோ-வண்டுகளுக்கு ஏற்ற தாமரைமலரோ?, தொல்புவியோ - (அல்
லது) பழைய பூமியோ?, இயல் ஏது-இயல் யாது? (சொல்லுதி) எ—று.

அவை பகுதிப்பொருள் விசுதி. வாணகையல்குலன்னமென்ன வரும்
பரவைக்கு என்பது, திருமுருகாற்றுப்படையில் “பலர்புகழ் திணிகோ -
ஞமையமர்ந்து விளங்கு - மிமையாமுக்கண் மூவெயின் முருக்கிய - முரண்
மிகு செல்வனும்” என முடிந்ததுபோல முடிந்தது. அன்னமென்னவரும்
பரவைக்கு என்பது, இலக்கணக்கொத்தில் “பலசொல்லினையே யொருசொல்
வாகவும்” எனக் கூறிய விதியமைந்து, “வெருவந்த செய்தொழுதும் வெங்
கோலன்” என்பதுபோல நின்றதெனினுமாம். பரவைக்கு என்பது, “கிளை
யரிநாணற் கிழங்கு மணற்கீற்ற” என்பதுபோல “யாதனுருபிற் கூறிற்றாயி
னும் - பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” என்ற தொல்காப்பிய
விதியமைந்து நின்றது. பரவைக்கண் உவமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த
வன்மொழித்தொகை. சொல்லுதி அகப்பாட்டுறுப்பினெச்சம். [எவ்விடத்
தெவ்வியற்றென்றல்]. (டு)

வரைச்சங் கரிக்கு மணவாளர் கூடல் வளர்ந்திடுமு
வுரைச்சங் கரிக்கு வனஞ்சூழ் மறைசைரி லுத்தமநா
தரைச்சங் கரிக்கு விடப்பாணி சக்கிரக் தானைதொட்ட
திரைச்சங் கரிக்குத் தெரியாப் பதகிழல் சேர்மின்களே

இ—ள்: வரைச்சங்கரிக்கு மணவாளர்-மலையிற் பிறந்த உமாதேவிக்கு
நாயகரும், கூடல் வளர்ந்திடும் மூவுரைச் சங்கரர்-மதுரையில் வளர்ந்த முத்
தமிழ்ச்சங்கத்தை யுடையவரும், இக்கு வனஞ்சூழ் மறைசையில் உத்தமநாதர்-
கருப்பஞ்சேரல்குழந்த வேதவனத்தில் வாழும் முதன்மைபாகிய கடவுளு
மாகிய சிவனது, கரிக்கு அச்சம் விட - யானைக்கு (முதலையா லடைந்த) புயம்-

மறைசயந்தாதி யுரை.

ரீங்க, பாணி சக்கிரத் தான்தொட்ட-கையிற்றங்கிய சக்கிராயுதத்தைத் தூண்டிய, திரைச் சங்கு அரிக்குந் தெரியாப் பதமிழல் சேர்மின்கன்-கடலிலெழுந்த சங்கையுடைய மாயவனுக்குந் தெரியாத திருவடிமிழலிற் (பிறவிலெய்யி லிளைப் பொழிய ரீவீர்) சேருவீர் எ—று.

முத்தமிழ்: இயல் இசை நாடகம் என்பன. நாதர்பதமென லியையும். திரை ஆகுபெயர். (சு)

**மின்னஞ்சு கங்கைச் சடாதரன் சத்த விடங்கன்றிரை
வன்னஞ்சு கந்தவன் மாம்றைக் காடற்கு மாதொரியாப்
பன்னஞ் சுகமென வேன்காம காண்டப் பகழியினு
லின்னஞ் சுகமில்லை யென்றந்தை யோது மிளந்தத்தையே.**

இ—ள்: இளந் தத்தையே-இளமையாகிய கிளியே, மின் அஞ்சு கங்கைச் சடாதரன்-(ஒளியினால்) மின்னல் பயங்கொள்ளுங் கங்கையைத் தரித்த சடாமுடியை யுடையவரும், சத்த விடங்கன்-வழாகிய விடங்க மூர்த்தமான வரும், திரை வல் நஞ்சு உகந்தவன்-கடலிலெழுந்த வலிய நஞ்சை விரும்பின வரும், மாமறைக்காடற்கு-பெருமையாகிய வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனுக்கு, மாது ஓர் இரா பன்னஞ்சு உகம் என-(நமது) மங்கை ஓரிரவு பதி ணைந்து யுகமென்ன, வேன் காமகாண்டப் பகழியினால்-மதனது காமகாண்ட தனு (விவிருந்தெழும்) பாணத்தால், இன்னஞ் சுகம் இல்லை என்றந்தை ஒதும்-இன்னுஞ் சுகமில்லையென்று சொன்னதை (ரீர்) சொல்லும் எ—று.

பன்னஞ்சு என்பதற்குச் சொல்லப்படும் ஐந்து என்னினு மமையும். கழி துயர் விளைத்தலிற் காமகாண்டமென்றாள். தத்தையே ஒதுமென உவப்பினால் “புறவே தமியென் பெறவே புகல்வீர்” என்றவாறு முடிந்தது. அல்லது தத்தைபால்பகா வற்றிணைப்பெயராதலிற் கிளிகளையெனக் கூறி, ஒதும் எனவழாநிலையாக்கினுமாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுட்ப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்துக் கிளியைத் தூதுவேண்டல். (ஏ)

**தத்தலை வேலையன் காணாக வேதத் தனிவனத்து
முத்தலை வேலையன் வெற்பினம் மாது முளரியடி
யத்தலை வேலையன் முட்சொரி பாலை யருஞ்சுரத்து
வைத்தலை வேலையன் பாலெகனை நாடி வரவெண்ணுமே.**

இ—ள்: தத்து அலை வேலையன் காணாக - தத்துகின்ற திரையைக் கொண்ட (பாற்) கடலையுடைய மாயவன் காணாக, தனிவேதவனத்து முத்தலைவேல் ஐயன் வெற்பில் நம்மாது-ஒப்பற்ற திருமறைக்காட்டில் வாழும் முத்தலைச் சூலத்தையுடைய சிவனது மலையில் நமது மங்கை, முளரி அடி - தாமரைமலரைப்போலும் (மெல்லிய) தானை, அத் தலைவேல் அயல் முள்

சொரி-அவ்விடத்து வேல்மரம் பக்கத்தின் முன்னைச் சொரியும், பாலை அருஞ் சுரத்து வைத்து அலை வேலை-பாலைவனத்திலுள்ள அரிய நெறியில் வைத்து அலையும்போது, அன்பால் என்னை நாடி வர எண்ணும் - அன்பினு லென்னைத் தேடி (யிங்கு) வரக் கருதுவன் என்று.

ஐயல் போலி. [தலைமகன் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்கல்.] (அ)

வரபர சங்கர வேதா ரணிய மடங்கலஞ்சுஞ்
சரபர சங்கர எம்பொதி வாய்விழித் தையல்பங்கி
னரபர சங்க ரவிபோ லொளியி னணிதிகழும்
புரபர சங்கர வாகம னர்வரும் போதத்திலே.

இ—ள்: வர - அறுக்கிரகத்தைக்கொண்டவரே, பர - முன்னாவரே, சங்கர-சுகத்தைச் செய்பவரே, வேதாரணிய-மறைக்காடரே, மடங்கல் அஞ் சுஞ்சரபர-நாரசிங்கம் பயந்த சிம்புன்வடிவானவரே, ரசம் (பொதி) வாய் காளம் பொதி விழித்தையல் பங்கின் அர-அமுதைப் பொதிந்த வாயையும் நஞ்சைப் பொதிந்த கண்ணையுமுடைய உமாதேவியைக்கொண்ட பாகத்தையுடைய சங்கராகருத்தரே, பர-பரமாத்மாவே, சங்க ரவிபோல் ஒளியின் அணி திகழும் புர-கூட்டமாகிய சூரியரைப்போலச் சோதியினால் அலங்காரம் விளங்குந் திரு மேனியை யுடையவரே, பரசுக் கர-மழுவைத் தாங்கிய கையை யுடையவரே, நமனார் வரும் போதத்தில் வா - (என்மாட்டுக்) காலன்வரும்போது (மாண் வேதனை தீர) வந்தருளும் என்று.

சங்கரவி என்பதற்குச் சங்கசூரியரெனினு மமையும். சங்கம் ஓரெண். பரசு-அங்க என வைத்து, துதிக்கப்படும் அங்கத்தையுடையவரே என்பது மொன்று. ரசம் ஆகுபெயர். அம்மும் அத்துஞ் சாரியை. (க)

போதவ னத்த னவிராழி விற்கதை பூட்டுசிலை
மாதவ னத்தன் மனாதிக்கெட் டாத வாதனங்கி
யாதவ னத்த நகுமதி மூன்றுகண் ணன்பொறியார்
வேதவ னத்தன் பதம்பேணிற் பாச விலங்கறுமே.

இ—ள்: போதவன்-தாமரைமலரின் வசிக்கின்ற பிரமனுக்கும், நத்தம் நலிர் ஆழி வில்கதை பூட்டு சிலை மாதவன் அத்தன் - சங்கையும் வானையுஞ் சக்கிரத்தையும் ஒளியைக்கொண்ட தண்டையும் நாண் பூட்டும் வில்லையு முடைய மாயவனுக்கும் பிதாவானவரும், மனாதிக்கு எட்டாத வாதன் - மன முதலியவற்றிற்கு அதிதமான வாதரும், அங்கி ஆதவன் நத்தம் நகு மதி மூன்று கண்ணன்-அக்கினியுஞ் சூரியனும் இரவில் விளங்குஞ் சந்திரனுமாகிய திரிநெத்திரத்தை யுடையவரும், பொறி ஆர் வேதவனத்தன் - இலக்குமி வாழும் மறைக்காட்டை யுடையவருமாகிய சிவனது, பதம் பேணில் பாச விலங்கு அறும்-திருவடிபைப் பேணிநூற் பாசமாகிய விலங்கு அறும் என்று.

விலங்க லரிக்குலஞ் சூழ்மறைக் காடன் விரிந்ததுழா
யலங்க லரிக்கரு மாருரி லோர்புந் நமர்ந்திருக்கு
யிலங்க லரிக்கட் களக்கறை யானைச்சற் றெண்ணுநெஞ்சே
கலங்க லரிக்குந் தீவினை யான கருங்கலையே.

இ—ள்: நெஞ்சே-மனமே, விலங்கல் அரிக் குலஞ் சூழ் மறைக்காடன்-
மலையிற் சிங்கக்கூட்டஞ் சூழும் வேதாரணியத்திறைவன், விரிந்த துழாய்
அலங்கல் அரிக்கு அரும் அரூரில் ஓர் புற்று அமர்ந்து இருக்கும் - அலர்ந்த
துளவமாலையை யணிந்த மாயவனுக்கு மரிய கமலாலயத்தில் ஒரு புற்றிலும்
மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும், இலங்கு அலரிக்கண் களக்கறையானே-(அங்கனம் வீற்
றிருக்கின்ற) விளங்காநின்ற சூரியனாகிய கண்ணையுடைய களக்கறையானே,
சற்று எண்ணு-சிறிது கருதுதி, நந் தீவினை ஆன கருங்கலை அரிக்கும் - (கரு
தில் அக்களக்கறையான்) நமது தீவினையாகிய கரிய வஸ்திரத்தை அரிக்கும்,
கலங்கல்-கலங்கேல் எ—று.

களக்கறையானென்பது கழுத்திற் கறையை யுடையானெனவும் களக்
கறை யானெனவும் பொருள் பயந்தது. கறையானென்றதற்கிசைய வினை
யைக் கலையென்றார். மறைக்காடனாகிய களக்கறையானென விசைப்பாரு
முளர். (கக)

கருங்கலை மானுமென் சித்தா சனம்புகுங் கண்ணுதலோ
னருங்கலை மானுறை வேதா ரணிய னணிவரைமேன்
மருங்கலை மாறுதிக் கண்முலை யிருங்கள் வார்தடங்கண்
பொருங்கலை மாளுன்று வந்ததுண் டாயிற் புகன்றிடுமே.

இ—ள்: என் கருங்கலை மானுஞ் சித்தாசனம்புகும் நுதற்கண்ணேன்-
எனது கருங்கல்லையொத்த (திண்ணிய) இதையபீடிகையிலும் புகுந்தருளும்
நெற்றியிற் கண்ணை யுடையவரும், அருங் கலைமான் உறை வேதாரணியன் -
அரிய பாமக ளிருக்கின்ற திருமறைக்காட்டை யுடையவருமாகிய சிவனது,
அணி வரைமேல்-அழகைக்கொண்ட மலையில் (வாழும்), மருங்கு அலை மா
றுதிக் கண் முலையீர் - இடையை யலைக்கின்ற கரிய நுதியைப் பெற்ற கண்ணை
யுடைய தனத்தீர், உங்கள் வார் தடங்கண் பொருங் கலைமான் ஒன்று வந்தது
உண்டாயின் புகன்றிடும் - துமது நீண்ட விசாலமாகிய கண்ணைப்போலும்
ஒரு கலைமான் (இப்புனத்து) வந்ததுண்டானுற் சொல்வீர் எ—று.

மாவை முலைக்கு அடையாக்கிற் பெரியனென்ப பொருளுரைக்க. கண்
பொருங் கலைமானென்பது “கருநெடுங்கண் போலுங் கயல்கள்” என்பது
போல நிற்கலின் விபரீதவுவமையணி. [தலைவனவ்வகைவினாதல்.] (கஉ)

புகராணீ யீரு முரியாணீ வெண்பொருப் பாணையெண்ணம்
பகராணீ மேய்த்துவெண் பற்றாணீ யாற்கைப் பகட்டைக் கவ்வி
யகராணை யச்சுட ராழிதொட் டாற்கரி யாணைமறை
நகராணீ யன்றிச்சொல் லாதிறைஞ் சாதென்ற னுச்சிரமே.

இ—ள்: புகர் ஆணை ஈரும் உரியாணை - கபிலநிறத்தைக் கொண்ட யாணையி லுரித்த தோலை யுடையவரும், வென் பொருப்பாணை - வெள்ளிய கயிலைமலையை யுடையவரும், எண் அம்பகர்-எட்டுக் கண்ணைக் கொண்ட பிரம னுக்கும், ஆணை மேய்த்து-பசுவை மேய்த்து, வென் பல் தானையால் கைப் பகட்டைக் கவ்விய கரானையச் சுடர் ஆழி தொட்டாற்கு அரியாணை - வென் ளிய பல்லாகிய படையாற் றுதிக்கையைக்கொண்ட யாணையைக் கவர்ந்த முதலை வருந்தப் பிரபையையுடைய சக்கிரத்தைத் தூண்டிய மாயவனுக்கும் அரியவரும், மறை நகராணை அன்றி என் நாச் சொல்லாது சிரம் இறைஞ் சாது - வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனை (ச் சொல்ல்தும் வணங்கு வது) மன்றி (ப் பிறதெய்வத்தை) எனது நாச் சொல்லாது, தலைவணங்காது.

முதலில் ஆணை கெடுதல்வீகாரம் பெற்றது; இரண்டில் ஆணையில் ன் சாரியை. (4௬)

சிரவர விந்தம் புனைமறைக் காடத்ரி சூலங்கொண்ட
கரவர விந்தம் பணித்தோன் மலைத்தென்றற் கன்றுயிர்க
வரவர விந்த மடநடைக் கோமள வஞ்சிரிநு
ளிரவர விந்த மெனக்கிடந் தாள்பின்னை யென்செய்வனே

இ—ள்: அரவு இந்து அம் புனை சிர - பாம்பையுஞ் சந்திரகலையையுங் கங்கையையுந் தரித்த தலையை யுடையவரே, மறைக்காட - வேதவனத்தரே, திரிசூலங் கொண்ட கர - முத்தலைச் சூலத்தைக்கொண்ட (வலக்) கையரே, வர-அநுக்கிரகஞ் செய்பவரே, விந்தம் பணித்தோன் மலைக் கன்றுத் தென் றல்-விந்தமலையைத் தாழ்த்தவராகிய அகஸ்தியமுனிவரது (பொதிய) மலையில் (நின்றெழு) மந்தமாருதம், உயிர் கவர வர - ஆவியைக் கவர வர, மடநடைக் கோமள இந்தவஞ்சி - மடநடையையுடைய இளமையாகிய இப்பெண், இருள் இரவு அரவிந்தம் எனக் கிடந்தாள்-இருளையுடைய இரவில் தாமரைமலர்போ லக் (கூப்பிக்) கிடக்கின்றாள், பின்னை என் செய்வன் - (அவ்வாறு கிடத்தலன் றிப்) பின் யாது செய்வான்! எ—று.

அர எனக் கொள்ளினுமாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்துத் தலைவி மயிலையிறையோன் முன்னர்த் தோழி சொல்லியது. “வாகைதன்பின் கொட்கும் பொதுவியல்பாடாண் புறப்புறம்” என வீரசோழி யத்திற் சொன்னமையின், இத்திறனெல்லாம் புறப்புறம் என்க. (௧௪)

செய்யரைக் கோடியை மாவுரியாரைச் செழுங்கனன்மான்
கையரைக் கோடி புனைமறைக் காடரைக் கண்ணிற்கண்டாற்
பையரைக் கோடியின் னூர்மய லால்வரும் பாவமெல்லா
மையரைக் கோடி யருந்துக ளாவ தறிசித்தமே.

இ—ள்: சித்தமே-மனமே, செய்யரை-செம்மையை யுடையவரும்,
கோடு இயை மா உரியாரை-தந்தம் பொருத்திய யானையினது தோலை யுடைய
வரும், செழுங் கனன் மான் கையரை - அழகிய அக்கினியையும் மானையுந்
தாங்கிய கையை யுடையவரும், கோடி புனை மறைக்காடரை - கோடி தீர்த்
தத்தைத் தாங்கிய வேதவனத்தையுடையவருமாகிய சிவனே, கண்ணில் கண்
டால்-நேத்திரத்தால் தரிசித்தால், பை அரைக்கோடி மின்னூர் மயலால் வரும்
பாவம் எல்லாம்-நிதம்பத்தையுடைய அரையிலாடையைக்கொண்ட மகளிரது
மயக்கத்தால் வரும் பாவம் முழுதும், அரும் ஐயரைக்கோடி துகள் ஆவது
அறி - அரிய இரண்டரைக்கோடி துகளாகச் சிதைதலை யறிவாய் எ—று.

பை உவமவாகுபெயர்.

(கடு)

சித்திர வன்னிக ருங்கொங்கை பங்கர்சேற் றுர்புரமூன்
றத்திர வன்னிக் கருணைகை யார்க்கிட மாகமநூன்
மித்திர வன்னியும் பூவையுந் கேட்டு வியத்துரைக்கும்
பத்திர வன்னி மரஞ்சேர் மறைசைப் பதியகமே

இ—ள்: அகமே-நெஞ்சே, சித்திர வல் நிகருங் கொங்கை பங்கர்-
அழகிய சூதாடு கருவியைப்போலுந் தனத்தையுடைய உமாதேவியைப்
பாகத்திலுடையவரும், செற்றார் மூன்று புரம்-பகைவரது முப்புரத்தையும்,
அத் திர வன்னிக்கு அருள் நகையார்க்கு இடம்-அந்த வலிய அக்கினிக்
குக் கொடுத்த சிரிப்பையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு இடமாவது,
மித்திர வன்னியும் பூவையும் ஆகமநூல் கேட்டு வியத்து உரைக்கும்-சினே
கத்தையுடைய கிளியும் நாகணவாயும் (ஆன்றோரோதும்) ஆகமசாஸ்திரத்
தைக் கேட்டு வியத்து பேசுகின்ற, பத்திரவன்னிமரஞ் சேர் மறைசைப்
பதி-இலையைக்கொண்ட வன்னிமரஞ்சேர்ந்த வேதவனபுரி எ—று.

சித்திரவன்னி கருங்கொங்கை என்பது அன்மொழித்தொகை. இதனைப்
பிரயோகவிவேகத்தில், “இருமொழி பன்மொழி பின்மொழியெண்ணெடிரு
மொழியெண்-டருமொழி யொற்றொழி திக்கந்தரானஞ் சகமுனிற்ரு-மொரு
மொழியேனை விதிகார லக்கணத்தோடு வரும் - பெருமொழியாகி வெகு
விரியன்மொழிப் பேரடைந்தே” என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக. அத்திர
வன்னிக்கு என்பதற்குப் பாணத்தில் நுதியாகிய அக்கினிக்கு எனக் கூடுவது
மமையும். இதில் அத்திரம் ஆகுபெயர். கொங்கை பங்கர் என்பதற்குத்

தனத்தைப் பாகத்திலுடையவரென்பதுமொன்று. வியந்துஎன்பதை வீணெய்ச்சத்திரிபாக்கி வியக்கவெனினுமமையும், அகமே என்பதை இடமாக்கினுமாம். (கசு)

பதிகம் பரிக்குங் குழன்மாத ராயப் பரவையுள்ளே
வதிகம் பரிக்கு நிகர்விழி யாய்மலை மாதுகங்கா
ஸ்திகம் பரிக்கு மணியாக மீந்தரு ளீசர்முத்தம்
பொதிகம் பரிக்குந் திரைவேலை வேத புரிவரைக்கே.

இ—ன்: மலை மாது-(இமைய) மலையில் (உதித்த) மங்கையும், கங்காளி - முழுவெலும்பைப் புணந்தவரும், திக் அம்பரிக்கு - திசையாகிய ஆடையையுடையவருமாகிய உமாதேவிக்கு, மணி ஆகம் ஈந்தருள் ஈசர்-அழகாகிய (பாதித்) திருமேனியைக் கொடுத்த இறைவராத, முத்தம் பொதிகம்பு அரிக்கும்-முத்தைப் பொதிந்த சங்கையரிக்கின்ற, திரை வேலைவேத புரிவரைக்கு-அலையையுடைய கடலை (யோர்சாரிற் கொண்ட) திருமறைக்காட்டு மலையில், அம்பு அரிக்கு நிகர் விழியாய்-பாணத்துக்கும் வண்டுக்குஞ் சமமாகிய கண்ணையுடையாய், பதிகம் பரிக்குங் குழல் ஆய மாதர்ப் பரவையுள் வதிக - பாசியை வருத்துகின்ற கூந்தலையுடைய தோழிப்பெண்களாகிய கடலுளிருக்கக்கடவை எ—று.

பதிகம் இப்பொருளாதலை இரகுமசததில், “செறியணிப்பதிகத்திடை வளரினஞ்சேல்கன்” என்னுஞ் செய்யுளானுணர்க. பரிக்குங்குழல் என்பதற்குத் தாக்கினுற் போன்ற கூந்தலெனினுமாம். மிகுதிபற்றிப் பரவையென்றான். உள்ளே என்பதின் ஏ இசைநிறை. வதிக என்பது ஈறுகெட்டது. வகுதி என்பாருமுள் [ஆபத்துய்த்தல்] (கஎ)

புரியார நந்த னறியாப் பதம்பெறப் பொற்கயிலைப்
பெரியா ரனந்தனை வென்னடை பாகர் பிறப்பினிலங்
குரியா ரனந்த வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து
மரியா ரனந்தன் சிரமேற் புவித்தல மானவரே.

இ—ன்: புரி ஆர் அம் நந்தன் அறியாப் பதம் பெற-புரி பொருந்திய அழகாகிய சங்கையுடைய மாயவனுமறியாத பாதத்தைப் பெற, பொன்கயிலைப் பெரியார்-அழகைக்கொண்ட கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கும் பெரியவரும், அனந்தனை வெல் நடை பாகர்-அன்னத்தை வென்ற நடையைக் கொண்ட உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவரும், பிறப்பினில் அங்குரியார்-பிறவியில் முளையாதவருமாகிய சிவனது, அனந்தவளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து-அளவற்ற வளத்தைக் கொண்ட வேதாரணியத்தைக் கருதியிருந்து, அனந்தன் சிரப் புவித்தல மேல் மானவர் மரியார்-சேடனது தலைக்கட்டங்கிய நிலவுலகத்தின் மேலிடத்துள்ள மனுடிரிவார் எ—று.

அரந்தன் எனக் கொண்டு அந்தந்தனென்றும், புரி ஆர நந்தன் எனக் கொண்டு புரியையும் முத்தையுமுடைய நந்தனென்று முரைக்கினு மமையும். (௧௮)

மானத் தரக்கரத் தைப்பட வீர்த்துரி வாங்கினர்கற்
ருனத் தரக்க ரரசுட்க ளுன்றிய தாளர்குடப்
பானத் தரக்கர வித்தத்தின் மேற்றுரிப் பண்ணைமறைக்
கானத்த ரக்கர மைந்துணர் வீர்வினைக் கட்டறுமே.

இ—ள் மானத் தரக்கு அரந்தை பட ஈர்ந்து உரிவாங்கினர்-உலியைக் கொண்ட புலி இடருற இழுத்துத் தோலைக்கொண்டவரும், கல்தானத்து அரக்கர் அரசு உட்க ஊன்றிய தாளர்-(கயிலை) மலையாகிய இடத்தின்கண் இராக்கத் இராசனாகிய இராவணன் அஞ்ச ஊன்றிய திருவடிமையுடையவ ரும், குடப் பால் நத்து அரக்கு அரவித்தத்தின் மேல் துயில் பண்ணை மறைக்கானத்தர் - குடத்தைப்போலும் வெண்மையாகிய சங்குகள் சிவப்பா கிய தாமரைமலரில் துஞ்சுகின்ற வயல் (சூழ்த்த) வேதவனத்தையுடையவரு மாகிய சிவபெருமானது, ஐந்து அக்கரம் உணர்வீர் வினைக் கட்டு அறும்-பஞ் சாக்கரத்தை அறிமின், வினைத்தனை அறும் எ—று.

அரந்தைப்பட விரித்தல் விகாரம். ஊன்றியது பெருவிரலாலாகவும் முதல் சினையொற்றுமை கருதித் தாளிலேற்றினர். தாள் ஆகுபெயரென் னினுமமையும். அரக்குத் தேனுமாம். (௧௯)

அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபிள் னைக்குகற் தார்பொதியக்
குறுத்தவித் தார முனிக்கருள் கோலக் குழகாராப்
பொறுத்தவித் தாரணி யேத்தா ரணபுரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்கும தல்லாது வேறு மருந்தில்லையே.

இ—ள்: அறுத்து அவித்து ஆரச்சமைத்த பிள்ளைக்கு உகந்தார்- அறுத்து அவித்து முற்றச்சமைப்பித்த (சிறுத்தொண்டராயரோது) பிள்ளைக் கறியை மகிழ்ந்தவரும், பொதிய வித்தார குறுத்த முனிக்கு அருள் கோலக் குழகர்-பொதியமலையில்வாழும் விற்பன்னத்தையுடைய அகஸ்திய ரிஷிக்குக் காட்டிய திருமணக்கோலவழகை யுடையவருமாகிய சிவனது, அராப் பொறுத்த இத்தாரணி ஏத்து ஆரணபுரம் போந்து-(சேஷனாகிய)சர்ப்பந் தாங்கிய இரீலித்தார்க்கள் துதிக்கும் வேதபுரியிற் போய், கருவறுத்த வித்து ஆக்கும்-கருவைவறுத்த விதைஆக்குமின், அதுஅல்லாது வேறுமருந்து இல்லை-(அங்ஙனம்ஆக்குதற்கு)அந்தவேதபுரியன்றிப் பிறிது மருந்தில்லை எ—று.

ஆரணபுரம் போந்து என்பது, “புலம் புக்கனனே” என்றது போல னின்றது. (20)

மருக்கர வீரநின் னேதியைக் காரென்று மாஞ்ஞையெல்லா
முருக்கர வீர வயில்விழி யாய்மட முற்றனைவந்
திருக்கர வீரகத் திச்சே தகன்றந்தை சீர்மறைசை
பெருக்கர வீர மதிவேணி வெற்பி லெழிலியன்றே.

இ—ர்: ஐத் திருக் கர வீரகத்திச் சேதகன் தந்தை-ஐந்து திருக்
கைகளையுடைய வீரகத்திச் சேதகராகிய விநாயகரது தாதையும், சீர்
மறைசை எருக்கு அரவுசுர மதி வேணி வெற்பில்-செல்வத்தைக் கொண்ட
வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் எருக்கலரையும் பாம்பையும் குளிர்ச்சியுடைய
சந்திர கலையையுந் தாங்கிய சடையையுடையவருமாகிய சிவனது மலையில்,
உருக்கு ஆர வீர அயில் விழியாய்-உருக்கரத்தையும் வீரத்தைப் பெற்ற
வேலையுமொத்த கண்ணையுடையாய், மாஞ்ஞை எல்லாம்-(இந்நிலத்து வாழும்)
மயில்கள் யாவும், நின்மருக் கரவீர ஒதியைக் கார் என்று நடம் உற்றன
எழிலி அன்று-வினது வாசத்தையுடைய அலரிப்பூவைப் புனைந்த கூந்தலை
மேகமென்னக் கருதி நடித்தன; இது கார்காலமன்று எ-று.

விழிக்கு அரம் உவமையாதலைக் கம்பரந்தாதியில், “கனங்கண் முகங்
கம்பரந்தாதியைகஞ்சமன்னான்பங்கனே” என்னுஞ் செய்யுளானுணர்க.
[இதுகோவம்பென்றல்.] (உக)

அன்றலி நாட்டந் துயின்றே னிகரண்ண லேதிருமான்
லொன்றலி நாட்டநஞ் சுண்டார் மறைசைப் பொருப்பகத்தி
லொன்றலி நாட்டவழ் கார்போலும் வாரகுழ லொண்டொடியூர்
குன்றலி நாட்டவர் கொள்ளா ருனது குளிர்முத்தமே.

(இ-ன்) அன்று ஆழல் நாட்டந் துயின்றேன் நிகர் அண்ணலே-அக்
காலத்தில் (ஆலிலையிற்) கண்வளர்ந்த புருஷோத்தமனையொத்த தலைவனே,
திருமான் பொன் தாலி நாட்ட நஞ்சு உண்டார் மறைசைப் பொருப்பு
அகத்தில்-இலக்குமியினது பொன்னாலய தாலியை நாட்டுதற்கு நஞ்சை
யுண்டாராய் தம்பிரானாது வேதாரணியத்து மல்க்கண், ஆலி ஒன்று
நான் தவழ் கார்போலும் வார் குழல் ஒன் தொடி உன் குன்றில்-ஆலங்கட்டி
பொருத்தாங்கின்ற மழைக்காலத்துத் தவழும் மேகத்தைப்போலும் நீண்ட
கூந்தலையும் ஒள்ளிய வளையலையுமுடையானது பதி மலையாதலால், இந்
நாட்டவர் உனது குளிர் முத்தங் கொள்ளார்-இந்த நாட்டார்கள் உனது
குளிர்ந்த முத்தமாலையை (இவன்மேற்கண்டாலத்தை யிவளுக்குரிய அணி
யென்று) கொள்ளார் (ஐயுறுவர்) எ-று.

நின்னைப் புரப்பேமென்பது படப் பொன்றாவிநாட்ட நஞ்சுண்டார்
மறைசைப்பொருப்பென்றாள். திருமான் பொன்றாவிநாட்ட நஞ்சுண்டார்
என்னுந் தொடர் பிறிதினவீற்சி யணி [கையுறைமறுத்தல்.] (௨௨)

முத்திரு மாதங்க வார்புலை பாகர் முதுமறைசை
மெய்த்திரு மாதங்க மாற்கரி யானே விளம்புகிலீர்
பத்திரு மாதங்க கருவயி லூறிய பாழுடம்பை
வைத்திரு மாதங்கத் தென்றிசைக் கூற்று வருங்கடைக்கே.

(இ-ள்)முத்து வார் மாதங்க இரு முலை பாகர்-முத்தமாலையையுங் கச்
சையையும்(புனைந்த)யானைத்தந்தத்தைப்போலும் உபயஸ்தனத்தையுடைய
உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவரும், முது மறைசை மெய்த் திரு
மாது அங்கமாற்து அரியாரை விளம்புகிலீர்-பழைய வேதவனத்தில் வீற்றி
ருக்கின்றவரும் மெய்ம்மையாகிய இலக்குமியை மாப்பிற்கொண்ட மாயவனுக்
கும் அரியவருமாகிய சிவனைத் துதிக்கின்றிலீர், பத்து மாதம் இருங்கரு
வயின் ஊறிய பாழ் உடம்பை வைத்து இரும்-பத்துத்திங்களாவும் பெரிய
கருவிடத்திலூறிய பாழான காயத்தை வைத்துக்கொண்டு இரும், ஆதங்
கத் தென்திசைக்கூற்று கடைக்கு வரும்-தாபத்தை விளைக்கின்ற தெற்குத்
திக்கில் யமன் முடிவில் வருவன் எ-று.

பத்திருமாதம் என்பதற்குப் பன்னிருமதி யென்பதுமொன்று. அப்
பொருள்கூறில், முதலடியில் இரும் எனவைத்துப் பெருமையாகியவென்க.
ஆகங்கம் இப்பொருளாதலைப் பாரதத்தில், “இப்பாராதங்கமாற வருமைவரி
ணைவார்மைந்தர்” என்னுஞ்செய்யுளானுணர்க. கூற்று என்பது, “உயர்திணை
யீறுபோலஃறிணை வருதலு-மஃறிணை யீறுபோ லுயர்திணை வருதலும்”
என்னும் இலக்கணத்திராட்டு விதியான்வந்தது. (௨௩)

வருகர நாக மகவான் பதமும் வனசப்பிரான்
பொருகர னாகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின்மிக்கோ
முருகர நாகர் பணிமா முகரத்தன் மூவர்தமிழ்க்
குருகர னாக மருங்குழை யாற்பணி யொண்டவர்க்கே.

(இ-ள்) அ நாகர் பணி முருகர் மாமுகர் அத்தன்-அத்தேவர்கள்
வணங்குகின்றகுமாரக்கடவுளுக்கும் யானேமுதத்தையுடைய கண்பதிலுக்கும்
பிதாவும், மூவர் தமிழ்க்கு உருகு அரன்-(திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி
நாயனார் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசு நாயனாராகிய) மூவரது
தேவாரத்துக்கு உருகாநின்ற சங்கராகருத்தாவும், இமரும் நாகுக் குழை
யான் பணி ஒன் தவர்த்து - பொலிவுற்ற சங்கக்குண்டலத்தை யுடையவரு

மாகிய சிவனை வணங்குகின்ற ஒள்ளிய தவத்தருக்கு, வரு கர நாக மக வான் பதமும்-சரிக்கின்ற துதிக்கையைக்கொண்ட(ஐராவத) யானையை யுடைய இந்திரனது பதவியும், வனசப் பிரான் (பதமும்)-தாமரைமலரி லிருக்கின்ற பிரமனது பதவியும், பொரு கரன் ஆகம் பினந்தான் பதமும் புகலின் மிக்கோ-(வனத்திற்) பொருக கரனது மார்பைப் பிளந்த மாயவ னது பதவியும் சொல்லில் மேம்பட்டனவோ, அன்று எ-று.

ஆகம் உடலுமாம். தலப்பெயர் யாண்டும் வரல்வேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்மையாலும், திருச்செந்திலந்தாதியில், “சாரங்கஞ் சங்கரி கட் கிச்சித் தேயந்தகைச் சங்கராநர்-சாரங்கஞ் சங்கரி தாஞ்சக் கரங்கையிற் றாங்கினன்சேய்-சாரங்கஞ் சங்கரி யானண்ணி னர்க்கக் தந்திரத்தா- சாரங்கஞ் சங்கரி தேயெனச் செய்கின் சரணடைந்ததே” என முடிந்தத னனும், இது வழுவடைத்தன்றென்க. (உச)

ஒண்டுகை யுண்புற வீர்மறந் தாரம தூரர்முன்னுண்
மண்டுகை யாக்கிய சோறீந் திடமகிழ்ந் தார்வயபி
னண்டுகை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்டுகை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே.

(இ-ள்) ஒன் தூதை உண் புறவீர்-ஒள்ளியகோடாங்கல்லே யுண்ணும் புறக்கான், வயலில் நண்டு ஊதையால் வெய்யில்காய் மறைக்காட்டுறை- கழனியில் ஞெண்டுகன் குளிர்காற்றல் வெய்யில்காயும் வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற, நாகம் அணி வண்டு ஊது ஐயோத்திககுச் செம்பாதி ஆதி மணிவரைக்கு-டாம்பையணிந்த வண்டுகன்(மசுநததை) ஊதும் ஐவகை யாய் முடிக்கப்படுங் கூத்திலையுடைய உமாகேவிக்குச் செம்பாதி யாகிய சிவனது அழகாகிய மலைக்கண், எமது ஊரர்-நமது ஊரர், முன் நாள் மண் தூதை ஆக்கிய சோறு ஈந்திட மகிழ்தார்- (யாக்கைசொன்றாக முயங்கிய) தலைகளில் மண்ணாலய தூதையிலும் அட்டசோற்றையுதவ மகிழ்தவர், மறந்தார்-இந்நான் மறந்தார் எ-று.

தூதையிலும் என்னும் இழிவு சிறப்புமமை விகாரத்தாற் றெருக்கது. நாகம் புண்ணைமலருமாம். நாகமணி வண்டுகை யோதிக்குச் செம்பாதியாதி என்பது வல்லமெறிந்த நல்லிளங்கோசர் தந்தை மல்லலயாணப்பெருவழுதி என்பது போன்ற பொருத்தமில் புணர்ச்சியாயினும் பெருவரலிற்றென்க. உறை அணி என்னும் எச்சவடுக்குகள், ஆதியேயு முடியும். ஐயோதி முடி கொண்டை குழல் பணிச்சை சுருள் என்பன. ஐ அழகுமாம். [பறவையொடு வருந்தல்.] (உடு)

மணிக்குட நாடகன் மாறன் பதாமை வரித்ததுதம்
கணிக்குட னாடக வாழுமென் ருலிம்மை காயுமையற்

பிணிக்குட னுடகப் பொற்கொன்றை வாங்கும் பெருமறைசையணிக்குட நாடக மால்பணி யாதி யரனிடத்தே.

இ—ள்: மணிக் குடநாடு அகன் பதாகை வரித்த றுதல் - அழகைக் கொண்ட மேனாட்டித்தையுடையானுய சேரனது துவசமாகிய லில்லை அமைத்தாற்போன்ற நெற்றியையும், மாறன் (பதாகை வரித்த) கணிக்கு - பாண்டியனது துவசமாகிய மீனை அமைத்தாற்போன்ற கண்ணையுமுடையானுக்கு, உடல் நாள் தக வாழும் என்றால் இம் மை காயும் - காயர் தினை மேற வாழமானால் இத்தகரை வெட்டுதிர், மையல் பிணிக்கு (என்றால்)- மயக்கநோய் போதலுக்கானால், அணிக் குட நாடக மால் பணி - அலங்காரத்தைக் கொண்ட குடக்கூத்தையுடைய மாயவன் வணங்கும், பெருமறைசை ஆதி அரன் இடத்தா - பெரிய வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற முதலானவருள் சங்கார கருத்காவுமாகிய சிவனிடத்தில், ஆடகப் பொன் கொன்றை உடன் வாங்கும் - பொன்போலும் அழகிய கொன்றைமாலையை இப்போதே வாங்குமின் (மறியை யறுக்கவேண்டா) எ—று.

இலக்கணையா யனமத்தற்பொருண்மேல் நின்ற கிரித்தவென்பது, கல்லாடத்தில், “கைதை முட்செறித்த கூரெயிற் றரவனை” என்பதுபோல நின்றது. மறைசையணி என நின்றபடி நிற்ப, மறைசையிற் கிட்டி எனப் பொருள் கூறில், தலைவி பிறபதியானாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் வெறிவிலக்கி மாலை பெறுவிததல். (உசு)

இடங்க ரடக்கய மேனின்று கூப்பிட் டிரங்குமந்தத்
தடங்க ரடக்கயங் காததோன் சரமனைத் தையல்கன்ம
கடங்க ரடக்கய மேற்கு நான்மறைக் கானபுவனி
வீடங்க ரடக்கய நீர்போ லெனைமுத்தி மேல்வைப்பரே.

இ—ள்: இடங்கர் அடக் கயம் மேல் நின்று கூப்பிட்டு இரங்கும்-முதலை தெறக் குளத்தின்மேல் நின்று (ஆதிமூலமேயென்று) கூப்பிட்டு இரங்கிய, தடங் கரட அந்தக் கயங் காததோன் (ஆகும்) சரம் - பெருமை யாகிய மதம்பாய் சுவட்டையுடைய அந்தக் (கஜேந்திரரூப) யானையைப் புரந்தோனாகிய மாயவனான பாணத்தையும், கல் மகள் (ஆகும்) மனைத் தையல் - (இமய) மலை (ராச) குமாரியாய உமாதேவியாகிய இல்லக்கிழத்தி யையும், தம் ஏறு ஆகுங் கரடக் கயம் - தமது இடபமாய கையிற் கொடியையு முடைய, நான்மறைக் கான் புவனி வீடங்கர் - நான்மறைக் காட்டில் வீற்றிருக்கின்ற புவனி வீடங்கர், அயம் அடக்கும் நீர்போல் எனை முத்தி மேல் வைப்பர் - இரும்பு அடக்கிய சலத்தைப்போல் என்னையும் மோக்கத் தின்கண் வைப்பர் எ—று. (உசு)

மேல்விண்டு நாயக வில்லார் மறைசை விமலரிடப்
பால்விண்டு வேதன் வலப்பாலு மாகப் படைத்தவர்வா
யால்விண்டு நூனிரை சுற்றுஞ் சிலம்பிக் கரசனித்தாற்
போல்விண்டு முத்தரு மெற்கு மருள்வ ரிப்புன்சொற்கொண்டே.

இ—ள்: மேல் விண்டு நாயக வில்லார் - மேலாகிய மலைகளுக்குத் தலைமையாகிய மேருராய வில்லையுடையவரும், மறைசை விமலர் - வேத வனத்தின் மலரகிராரும், விண்டு இடப்பா (லும்) வேதன் வலப் பாலும் ஆகப் படைத்தவர் - மாயவன் வாமபக்கத்திலும் பிரமன் வலப்பக்கத்திலு மாகப் படைத்தவரும், விண்டு முத்தரும் - மூங்கில் முத்தானாருமாகிய சிவன், வாயால் விண்டு நூல் நிரை சுற்றுஞ் சிலம்பிக்கு அரசு அளித்தால் போல் - வாயால் விட்டு நூல் நிரையைச் சுற்றிய சிந்திக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தாற்போல், இப்புன் சொல் கொண்டு எற்கும் அருள்வர் - இப்புன் லிய பாடலைக்கொண்டு எனக்குத் திருவருள் செய்வார் எ—று. (உஅ)

புன்னாக வேலி மறைக்காட ரன்பரைப் புண்டிரிக
மின்னாக மாதவ னுன்முகன் வாசவன் மேற்பதத்தின்
மன்னாக வைப்பவர் காடோடு மாடு மகிழ்ந்துபுன்றோல்
பன்னாக நஞ்சடை பூனூன தாகப் படைத்தவரே.

இ—ள்: புன்னாக வேலி மறைக்காடர் - புன்னையாலாகிய வேலியை யுடைய வேதபுரிசர், வாசவன் நான்முகன் புண்டிரிக மின் ஆக மாதவன் பதத்தின் மேல் - இந்திரனதம் பிரமனதம் வனசமங்கையாகிய இலக்குமி யைத் தாங்கிய மார்பையுடைய புருஷோத்தமனதம் (சொர்க்க சத்திபலோக வைகுந்த) பதங்களுக்கு மேலாகிய சிவபதத்தில், அன்பரை மன் ஆக வைப் பவர் - அடியாரை நிலையாக வைப்பவர், காடு ஒடு மாடு மகிழ்ந்து - (தடன பூரியாக) மயானத்தையும் (பிகூர பாத்திரமாக) ஓட்டையும் (வாகனமாக) ஏற்றையு முவந்து, புல் தோல் உடை (ஆக) - புல்லிய தோலை ஆடையாகவும், பல் நாகம் பூண் (ஆக) - பல்லையுடைய பாம்பைப் பணியாகவும், நஞ்சு உண் ஆகப் படைத்தவர் - ஆலகாலத்தை யுணவாகவும் பெற்றவர் எ—று.

அது பகுதிப்பொருள்விகுதி. மறைக்காடர் எழுவாய், வைப்பவர், படைத்தவர் பயனிலைகள். வைப்பவர் மறைக்காடர் எனவும், படைத்தவர் மறைக்காடர் எனவும், எழுவாயும் பயனிலையுமாக்கினுமாம். மறைக்காடரும் வைப்பவருமாகிய சிவன் படைத்தவரென்றும், வைப்பவரும் படைத்தவரு மானவர் மறைக்காடரென்று மிசைப்பினுமாம். மன் அரசருமாம். பல் பல வுமாம். ஏனையுயிர்களது பற்போலாது விஷத்தை வெளிப்படுத்தற் துளை யினைக்கொண்ட சிறப்புடைமையிற் பல்லென்றார். (உக)

படைக்கந்த ரத்தர் திருமறைக் காடர் பனிவரைமே
லடைக்கந்த ரத்த நிறத்தா மரைமுகத் தன்னமன்னு
டொடைக்கந் தரத்தம ருஞ்சுரு னோதிச் சுரும்பினங்கா
ளிடைக்கந் தரம்வரி னுங்களுக் கேபழி யேற்றிடுமே.

இ—ன்: படைக் கந்தர் அத்தர் - வேலையுடைய சுப்பிரமணிய சுவாமிக்
குப் பிதாவும், திரு மறைக் காடர், பனி வரை மேல் - வேதவனத்தை
யுடையவருமாகிய சிவனது குளிர்ச்சியைக் கொண்ட மலையில், கந்தம்
அடை-வாசமடுத்தலையுடைய, ரத்த நிறத் தாமரை முகத்து அன்னம்
அன்னம்-சிவப்பு நிறத்தைக்கொண்ட தாமரை மலர்போலும் முகத்தை
யுடைய அன்னம் போல்வானது, தொடைக்கந்தரத் துச் சுருள் ஒதி அமருஞ்
சுரும்பு இனங்கான்-மாலையைப்புனைந்த மேகத்தையொத்த சுருண்ட கூந்த
லில் வாழும் வண்டுத்தொகுதிகான், இடைக்கு அந்தரம் வரின் உங்க
ளுக்கே பழி ஏற்றிடும்-இடைக்கு முடிவுநேரின் (இறந்துபடின் அதனாலாய்)
பழி துமக்கேயிசையும் எ-று.

படைக்கலங்களுள் தலைமையாதல் பற்றிப் படையென்றார், நால்வர்
நான்மணிமாலையில், “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே” என்றர்போல.
அடை இல்லையென்னுமோவெனின், என்னும்; என்னை? அது சினைக்கின்
மையின். தாமரையைப் பூவுக்குப் பெயரென்பாருமுளர். அன்னமன்னுள்
என்பது, திருக்கோவையாரில், “அம்மாமுலைசுமந்து தேயுமருங்குற் பெரும்
பிணைத்தோளிச்சிறுறுதலே” என்றதிற் சிறுறுகல்போல நின்றது. மெய்
தொட்டுப் பயிலுங் கழிகாதன்மையின் உங்களுக்கே பழியேற் றிடுமென்
ருன். [மெய்தொட்டுப்பயிற்.] (௯௦)

ஏற்றுக் கொடியர் திருமறைக் கானத்த ரேழுலகப்
பேற்றுக் கொடியத்தர் திக்காடைநாதரைப் பேணிக்கொண்டேன்
கூற்றுக் கொடியற்கு மஞ்சே னினியிக் குவலயத்திற்
ரேற்றுக் கொடிவரை கேதன மாதந் தொலைத்தனளே.

இ—ன்; ஏற்றுக் கொடியர்-இடபத் துவசத்தையுடையவரும், திரு
மறைக் கானத்தர்-திருமறைக் காட்டையுடையவரும், ஏழு உலகப்
பேற்றுக்கொடி அத்தர்-சுத்தலோகப் பேற்றையுடைய உமாதேவிக்குப்
பிதாவானவரும், திக்கு ஆடை நாதரைப் பேணிக்கொண்டேன்-திடம்பர
நாதருமாகிய சிவனைப் பேணிக் கொண்டேன், இனிக் கூற்றுக் கொடி
யற்கும் அஞ்சேன் - (அதனால்) மேல் நமனாகிய கொடியவனுக்கும் பய
முறேன், இக்குவலயத்துக் கொடி வரை கேதன மாதந் தோற்றுத்
தொலைத்தனன்-இப்பூமியிற் காக்கையெழுதிய துவசத்தையுடைய மூதேவி
யுந் தோற்று அழிந்தனன் எ-று.

எழ் என்பாருமுளாசிரியர். “பரமசிவன் தன்னுடைய பராசத்தியரு னாற் பகர்குழிலை தனிஞாதந் தோன்றாமதில் வந்து—வருமவைகள் சிவஞ் சத்தி யென்னும்போம்” எனத் தத்துவப்பிரகாசத்திற் கூறியபடி சிவதத் துவத்தினின்றஞ் சத்திதத்துவம் தோன்றினமையின், எழலகப்பேற்றுக் கொடியத்தரென்றார். திருக்கோவையாரில், “தன்னொருபா லவனத்தனம்” என்றதுஉயிது. அத்தர் பாதியானவரெனினுமமையும். (162)

தொலைவே தனையர் கருக்குழி வாய்ப்படுக் தொல்லைச்சன்ம நிலைவே தனையென் றுழலுசல் போல கிணையுநெஞ்சி னுலைவே தனைய வொருகாலஞ் சேலென் றுரைக்கி னென்னுங் கலைவே தனையன் பணிமறைக் காடவென் கண்முனின்றே.

இ—ள்: வேத கலையன் ஐயன் பணிமறைக்காட - வேததூலையுடைய பிரமனும் அவனது தந்தையாகிய மாயவனும் வணங்கும் மறைக்காடரே, அனையர் கருக் குழிவாய்ப்படுக் தொல்லைச் சன்ம நிலைவேதனை—தாயரது கருக் குழிக்கட்படும் பழமையாகிய பிறவியாகிய நிலைத்தீ வேதனை, தொலைவு ஏது என்று - அழிதல் யாது என்று, உழல் ஊசல்போல நிலையும்— உழலும் ஊஞ்சலது திரிவுபோல நினைக்கின்ற, நெஞ்சின் உலைவு ஏதம் நைய- மனத்தினுலைவர் துன்பமுங் கெட, என் கண் முன் நின்று - எனது விழிக்கு முன்னின்று, அஞ்சேல் என்று ஒருகால் உரைக்கின் என் - பயப்படேல்- என்று ஒருமுறை திருவாய்மலர்ந்தருளினுலென்னை! எ—று.

ஆம் அசை. என் ஆம் என்பதற்கு யாதாமெனக் கூறினுமாம். திருக் குறளில், “கற்றதனாலாய பயனென்” என்பதில் என் வினப்பொருளைக் குறி யாது இல்லையென்னும் பொருளைக் குறித்தல்போல, தொலைவேது என்பதி லுள்ள ஏது ஈண்டு இல்லை என்னும் பொருள் குறித்தது. (162)

கண்ணச் சிராக வரிசூழங் காமறைக் காடன் செந்தீ
வண்ணச் சிராசல மேருவில் லாளி வரைவிடுதே
ருண்ணச் சிராக விழிக்கால வேலுறை விட்டுவிட்டுப்
பெண்ணச் சிராள்வல வாவிறங் காது பிடியன்னமே.

இ—ள்: வலவா - பாகனே, கன் னச்ச இராக அரி சூழங் கா மறைக் காடன் - தேனை விரும்புகின்ற இசையைப் பாடும் வண்டுகள் சூழுஞ் சோலை யை யுடைய வேதவனத்தை யுடையவரும், செந்தீ வண்ணச் சிராசல மேரு வில் ஆளி வரை - சிவந்த அக்கினி வண்ணத்தைப் பெற்ற மலைகளுள் தலைமையாகிய மேருவை வில்லாவாண்டவருமாகிய சிவனது மலையில், பெண் - மங்கை, உன் னச்ச ராக விழிக் கால வேல் உறை விட்டு விட்டு- அகத்தில் நஞ்சு நிறத்தைக்கொண்ட கண்ணாகிய காலத்தைச் செய்யும் வேல் நீரை விட விட, பிடி அன்னம் இறங்காது - ஒருபிடி சோறும் உட்புகாது,

அச்ச இரான் - உயிர் தரியான், தேர் விடு - (ஆதலில் இறந்துபடமுன் ஆண்டுச் செல்லத்) தேரை (விரைந்து) தூண்டுதி எ—று.

நச்சி என வினையெச்ச மாக்கினுமாம். காலவேல் என்பதற்குச் சிந்தாமணியிலும் இப்பொருளுரைத்தார். விட்டுவிட்டு என்பன, “உற்தால்யானை பொடித்துண் டெஞ்சியயர்” என்பதுபோன்ற வினையெச்சத் திரிபு. அச்சிரான் என்பது பாரதத்தில், “தன்னாட்ட மிகச்சிவந்தான்” என்பது போல நின்றது. அச்சிரா என்பது பாடமேல், பெண் என்பதை எழுவாயாக்காது நான்காவதாக்கி, உயிரிராது என்க. இப்பொருட்கு இராது என்பதனீறு கெட்டது. அன்னமும் என்பதிலும்மை தொக்கது. [பாகனொடு சொல்லல்.]

அன்னம் பலவ நறும்புன்னைச் சேக்கை யமர்மறைசை
முன்னம் பலவன் முடித்த சடாதர மூர்த்திதில்லைப்
பொன்னம் பலவன் பிஞ்சிகங் காளன் புரந்தகன்சீர்
வன்னம் பலவன் பசுபதிநாதனைன் வானுணையே.

இ—ள்: அன்னம் பலவ புன்னை நறுஞ் சேக்கை அமர் மறைசை முன்-அன்னங்கள் தளிரையுடைய புன்னைகளிலுள்ள நறிய படுக்கையிலிருக்கப் பெற்ற வேதவனத்து முதல்வரும், அம்பு அவ்வன் முடித்த சடாதர மூர்த்தி-கங்கையையுஞ் சந்திரகிலையையுந் தரித்த சடாமுடியையுடைய அருள்வடிவரும், தில்லைப் பொன்னம்பலவன் - சிதம்பரத்துக் கனகசபையை யுடையவரும், பிஞ்சி - பிஞ்சு வில்லையுடையவரும், கங்காளன்-முழுவெலும்பை யணிந்தவரும், புரந்தகன் - முப்புரங்களுக்குக் காலரும், சீர் வன்னம்பலவன் - நன்மையாகிய பல மந்திரத்தை யுடையவரும், பசு பதி நாதன் - பசுக்களுக்குப் பதியானவருமாகிய சிவன், என் வான் துணை-எனது பெரிய துணை எ—று.

முதலடி துணைமயக்கம்; “துணைமயங் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே” என்றார் தொல்காப்பியனார். பல அம் என வைத்து, காயை அல்லது கனியைக்கொண்ட அழகாகிய என்னினும்,பலவு என வைத்து, பலாமரத்தினதும் என்னினுமமையும். வன்னம் இப்பொருளாதலைச் சிவஞானசித்தியாரில், “வந்திடு மந்திர மிரண்டு பதங்கண் மூவேழ் வன்னங்க ளாறு” என்பதனாக. அதற்கு நிறமென்பது மொன்று. (௩௪)

வானப் பிறையையும் வாடைப் புலியையு மையல்செய்யுச்
தேனப் பிறையையுச் தென்றலை யுங்கண்டு சில்லரிக்கண்
மீனப் பிறைக்கு மடமாலை மேவிலர் வேடனிடு
மூனப் பிறைச்சிக் குந்தார் மறைசை யுகந்தவரே.

இ—ள்: வேடன் இடும் ஊன் அப்பு இறைச்சிக்கு உகந்தார் மறைசை உகந்தவர்-கண்ணப்பநாயனரிட ஊன் அப்பிய இறைச்சியை விரும்பினவரும் வேதவனத்த மகிழ்த்தவருமாகிய சிவன், மையல்செய்யும் வானப்

பிறையையும் வாடைப்புலியையும் தேன் அப்பு இறையையுந்தென்றலையுங் கண்டு—மயக்கத்தை வினைக்கும் ஆகாயத்தில் தோற்றும் பிறையையும் வடந்தையாகிய புலியையும் தேனைக்கொண்ட(மலர்ப்) பாணத்தையேந்திய மதனராசனையுந் தென்காலையுங் கண்டு, சில் அரிக் கண் மீன் அப்பு இறைத்தும் மட மானை மேவிலர்—சிலவாகிய அரியையுடைய கண்ணாகிய மீன் நீரிறைக்கப்பெற்ற இளமையாகிய மங்கையை அணைகின்றிலர். (இனிச் செய்யக்கிடந்ததுதான் யாது!) எ-று.

கண்மீன் தொகையுருவகம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கத்து இறைவனையாமையைத் தோழிகூறி மெலிந்தது. (௩௫)

**உகந்தா வடிக்கு மிடையர்தம் பாலனை யுண்டு கடற்
சுந்தா வடியனுக் கெட்டாத ஞான தலத்துமுத்திச்
சுகந்தா வடிதமிழ் நான்மறைக் காட துணைவரியம்
பகந்தா வடிசெல் குழையான் மருவிய பாகத்தனை.**

இ—ன்: வடி தமிழ் நான் மறைக்காட — (சங்கத்தாரால்) தெள்ளி தாக்கப்பட்ட தமிழைக்கொண்ட நான் மறைக் காட்டை யுடையவரே, வரித்துணை அம்பகம் தாவடிசெல்குழையான் மருவியபாகத்தனை—வரியைப் பெற்ற இரண்டு கண்களும் போர்க்குச்செல்லுங் காதையுடைய உமாதேவி யணைந்த (வாம) பாகத்தரே, உகந்து ஆ அடிக்கும் இடையர் பால் அரை யுண்டு—மகிழ்ந்து பசுவை(மேய்த்தற்கு) அடிக்கின்ற ஆயரது பாலையுந் தயிரையுமுண்டு, கடல் சுகர் தாவு அடியனுக்கு எட்டாத ஞான தலத்து முத்திச் சுகர் தா—கடலாற் குழப்பட்ட நிலவுலகத்தையளந்த பாதத்தை யுடையமாயவனுக்கும் எட்டாத ஞானபூமியின்கணுள்ள மோக்ஷாதந்தத்தை (அடியேனுக்குத்) தந்தருளும் எ-று.

தாவடி இப்பொருளாதலைக் கந்தரலங்காரத்தில் “தாவடியோட்டு மயிலினும்” என்பதனுணர்சுக. வரி நீளமுமாம். அலையுங் குழையும் ஆகுபெயர். (௩௬)

**பாகனகனி மொழியாய் கினது பனிமுகமான்
கோகனகநில வந்துணைப் பானலிற் கோடல்கண்டே
னாகநகநியி ரும்புலிப் பாதரு எடவீன்று
மாகனகநிலை மன்றாடி வேத வனமடைக்கே.**

இ—ன்: நாகம் நகம் நிமிரும் புலிப்பாதரும் நாட—பதஞ்சலியும் நக நிமிரும் வியாக்கிரபாதரும் மகிழ்ச்சிகொள்ள, மாநிலை கனக மன்று—மகத்துவம் நிலைத்த பொன்னம்பலத்தில், அன்று ஆடி வேதவன மலைக்கு—அந்நாளிலானந்ததாண்டவஞ்செய்தருளிய இறைவனாது திருமறைக்காட்டு மலையில், பாரு அன கனி மொழியாய் — பாலையொத்த கனிந்த சொல்லே

யுடையாய், நினது பணிமுகம் ஆம் கோகனகம் நிலவுந் துணைப்பானலில் கோடல் கண்டேன்—உனது குளிர்ச்சியைக்கொண்ட வதனமாகிய தாமரை மலரில் விளங்கும் இரண்டு கருங்குவளை மலரிலுங் காந்தப்பூவைக் கண்டேன் எ-று.

பாகு கனி அன என வைத்துப் பாலைபும் பழத்தையு மொத்த எனக் கூறினுமாம். கருங்குவளைமலர் விழி, காந்தப்பூ கை. துணைப்பானலிற் கோடல் என்னுந் தொடர் உருவகவுயர்வுந்விற்சியணி. [இடையூறு கிளத்தல்.] (௩௭)

மலைக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மான்குறையா
நிலைக்கார் முகமதி யான்பங்க னேநிறை காய்க்கந்திச்சு
மலைக்கார் முகந்திடும் வேதா ரணிய வருந்துயரந்
தொலைக்கார் முகந்தமிழேன் சொல்லுவே நென்னசொன்னதிலே.

இ—ள்: மலைக்கார் முகந்தர - (மேரு) கிரியாகிய வில்லைக்கொண்டவரே, குறையா நிலைக்கு ஆர் முக மதியான் யாழைப் பழி மொழி மான் பங்கனே—நிறைந்த நிலையினைசந்த வதனசந்திரனை யுடையாகிய வீணைவாத விதூஷணியம்மையாரை (வாம) பாகத்தில் வைத்தவரே, நிறை காய்க் கந்திச் சூழலைக் கார்முகந்திடும் வேதாரணிய— நிறைந்த காயைப் பெற்ற கமுகஞ்சோலையை மேகமனக்குந் திருமறைக்காட்டை யுடையவரே, தமிழேன் அருந் துயரந் தொலைக்க ஆர்முகஞ் சொல்லுவேன் சொன்னதில் என்—தமிழேன் (இந்த) அரியதுன்பத்தை நீக்க யார் மாட்டுச் சொல்லுவேன்! சொன்னதினாலாகும் பயன்றொன்னே? எ-று.

முகத்தல் ஈண்டு முகத்தலனவையைக் குறியாகு அளத்தலென்னும் பொருண்மேல் நின்றது. தொலைக்க என்பதில் அகரந் தொக்கது. முகம் இடப்பொருள். (௩௮)

சொன்னச் சிலம்பு குழைத்தவில் லான்கரு திப்பதியான்
வன்னச் சிலம்பிற் கரசளித் தான்வெற்பின் மாணிழைகண்
மின்னச் சிலம்பு கலைகனை யாமன்மெய் வேர்வரும்பச்
சின்னச் சிலம்படி யாய்குடைந் தாயொரு தேன்குணையே.

இ—ள்: குழைத்த சொன்னச் சிலம்பு வில்லான்—வளைத்த டொன்மலை யாகிய வில்லையுடையவரும், கருதிப் பதியான்—மறைக்காட்டை யுடையவரும், வன்னச் சிலம்பிக்கு அரசு அளித்தான் வெற்பில்—அழகையுடைய சிலந்திக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தவருமாகிய சிவனது மலையில், சிலம்புச் சின்ன அடியாய்—சிலம்பைப் பூண்ட சிறிய தாளையுடையாய், மாண் இழைகள் மின்ன மெய் வேர்வு அரும்ப—மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணங்கள் விளங்கவுஞ் சரீரத்தில் வியர்வை பொடிக்கவும், சிலம்பு கலை

நீனயாமல்-ஒலிக்கின்ற ஆடை நீனயாமலும், ஒரு தேன் சுனை குடைந்தாய் ஒரு வாசம் பொருந்திய சுனையில் ஆடினாய் எ-று.

பண்டில்லாத நாற்றநிகழ்ச்சியையுந் தெரிப்பத் தேன்சுனை என்றான். இதில் விரலியடுக்கியலினை காண்க. இது பரியாயவணி. [சுனைவியந் துரைத்தல்.]

**தேன்றதும் பிக்குளிர் தாமரைப் பீடிகைச் செல்வனும்வாய்
நான்றதும் பிக்கருண் மாயனும் வான்புவி நண்ணியதுங்
கின்றதும் பித்தவ ராங்கிட்டு மோகிடை யாவுலக
மீன்றதும் பிக்குழல் சேர்மறைக் காட னிரண்டையுமே**

இ—ள்: தேன் ததும்பிக் குளிர் தாமரைப் பீடிகைச் செல்வன்வான் நண்ணியதும்-தேனிறைந்து குளிருகின்ற தாமரைமலராகிய ஆசனத்தை யுடைய பிரமன் அன்னமாய் ஆகாயத்திற் பறந்து போனதும், வாய் நான்ற ததும்பிக்கு அருள் மாயவன் புவி கீன்றதும் பித்து-வாய் நான்ற யானைக்கு அருள்செய்த கண்ணன் (வராகமாய்ப்)பூமிபைக் கீண்டதும் பித்தமே, உலகம் ஈன்றதும்பிக் குழல் சேர் மறைக்காடன் இரண்டும் அவரால் கிட்டுமோ கிடையா -உலகத்தைப்பெற்ற வண்டைத்தாங்கிய கூந்தலையுடைய உமாதேவி சேர்ந்த வேதபுரீசரது (முடியும் அடியுமாகிய அவ்) விரண்டும் அவர்களுக்குக் கிட்டுமோ கிட்டா எ-று.

செல்வனும் மாயனும் என்னுந் தரைநிறைபின்பும்மையை நீக்கி, விளங்கு தற்பொருட்டு, ஆற்றொழுக்காகவுரைத்தாம். வாய்நான்ற ததும்பிக்கு என்பது “வாய்வன்தாக்கை” போல நின்றது. அவரால் உருபுமயக்கம். அவ்வுருபாக நிற்பில் தேட என்னுமோர்சொல் வருவிக்கவேண்டும். இரண்டை என்ப தின் ஐ சாரியை. (சு0)

**இரண்டந் தகரம் கிருந்தன்ன பார்வை யிணைச்சுருப்பர்
புரண்டந் தகர மளவிய கோதையைப் பொன்னில்வைத்தார்
முரண்டந் தகரவை வேலா கடற்றிறை முத்தச்சங்கம்
குரண்டந் தகர வெறிமறைக் காடன் குளிக்கிரிக்கே.**

இ—ள்: முரண் தந்த கர வை வேலா - வலிமையைப் பெற்ற கையிற் கூரிய வேலையுடையாய், கடல் திரை குரண்டந் தகர முத்தச் சங்கம் எறி-ஆழியின் அலையானது (தன்மாட்டுள்ள மீனைக்கவரத் தூங்கியிருக்குங்) கொக்குத் தகரமுத்தையுடைய சங்கையெழிகின்ற, மறைக்காடன் குளிர் கிரிக்கு- வேதபுரியிலிறைவரைது குளிர்ந்தமலையில், அங்கு இரண்டு அந்தகர் இருந்தன்ன இணைப்பார்வை - அவ்விடத்தி லிரண்டு காலர்கள் இருந்தாற்போன்ற துணைவிழிகளையும், சுரும்பர் புரண்டு அந் தகரம் அளவிய கோதையைப் பொன் இல் வைத்தார்-வண்டு புரண்டு அழகிய சாந்திலுளாவப்பெறுங் கூந்தலையுமுடையானே(நமர்) அழகாகிய வீட்டிற் செறித்தார் எ-று.

இருந்தன்ன என்பது, காசிக்கலம்பகத்தில், “காந்தன்மலர்ந்தன்ன பார்தளினிரையும்” என்பதுபோல நின்றது. மேல் நிரைத்தென்ன வருவதும்து. முரண் போருமாம். கடற்றிரைமுத்தச்சங்கங் குரண்டந்தகா வெறியென்னவே, நீயும் வஞ்சித் தொழுகுவையேல் நமரான் மெலிவையென உள்ளுறையுலமர் தொனித்தது. “அவற்றுள்,—உள்ளுறை யுலம முய்த்துணர் வகைத்தாய்ப்புன்னொடும் விலங்கொடும் பிறவொடும் புலப்படும்” என்றார் பொருளிலக்கணத்தார். தம்மாட்டுள்ள தண்ணளியையுணர்த்துவாள் குளிக்கிரியென்றாள். [இற்செறிப்புணர்த்தல்.] (சக)

கிரிதா ரகையணிந் தாலென்ன முத்தங் கிடந்தகொங்கை
யரிதார மன்னவ ளம்பகங் காட்டு மருக்கன்மதி
யெரிதார வெற்பு விழியா சனத்த நெழின்மறைசை
விரிதார கப்பொரு ளானே றுகந்தவன் மெய்யொளியே.

இ—ள்: அருக்கன் மதி எரி விழியன் — குரியனுஞ் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய (மூன்று)கண்ணையுடையவரும், தாரவெற்பு ஆசனத்தன்—வெள்ளிமலையாகிய ஆசனத்தை யுடையவரும், எழில் மறைசை விரி தாரகப்பொருள்—அழகைக்கொண்ட வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் பார்த பிரணவப்பொருளானவரும், ஆன் ஏறு உகந்தவன் மெய் ஒளி—எருதை மகிழ்த்தவருமாகிய சிவனது திருமேனியிற் செஞ்சோதியை, கிரி தாரகை அணிந்தால் என்ன முத்தங்கிடந்தகொங்கை—மலையில் உடுக்க ளணிபட்டாற் போல நித்திலத்தொடை தங்கிய தனத்தையுடைய, கிரிதாரம் அன்ன வள் அம்பகங் காட்டும்—மாயவனது மனைவியாகிய இலக்குமியை யொத்தாளது கண்கள் காட்டும் எ—று.

கொங்கை தாரத்துக்கடை. பொருளான் எனவும் ஏறு எனவும் பிரிப்பினுமாம். கண்கள் சிவந்தமையிற் புணர்ச்சியுண்மை யுணர்ந்தபடி. [தோற்றத்தாலாராய்தல்.] (சஉ)

மெய்த்துத்தி யான பணியா பரணன் விரைமருவுங்
கொத்துத்தி யர்எஞ் செறிமறைக் காட்டுறை கோலை யெண்ணிப்
பொய்த்துத்தி யானம் புறுசெருக் கற்றுப் புலனடங்க
வைத்துத் தியான சமாதிசெய் வார்க்கில்லை வன்பிழப்பே.

இ—ள்: மெய்த் துத்தி ஆன பணி ஆபரணன் - படத்திற் பொறியுண்டாகப் பெற்ற சர்ப்பாபரணத்தை யுடையவருந், விரை மருவுங் கொத்து உத்தியானஞ் செறிமறைக்காட்டு உறை கோலை எண்ணி—வாசம் பொருந்திய கொத்துகளையுடைய சோலை நெருங்கிய வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவருமாகிய சிவனைக்கருதி, பொய்த்த உத்தியால் நம்புறு செருக்கு அற்று—பொய்த்த புத்தியால் நம்புந் செருக்கு ஒழிந்து, புலன் அடங்க வைத்துத் தியான சமாதி செய்வார்க்கு வல் பிறப்பு இல்லை—(ஐம்)புலனையும் அடங்கவைத்துத் தியானசமாதி செய்பவருக்கு வலியபிறவியில்லை—று. மெய் ஆகுபெயர். (சக)

வன்போ தகவல் லியநெடுங் காஞ்சென்று மார்புடம்பி
 னென்போ தகவல் லியன்மா தவம்புநிற் தேனினைப்பீர்
 பொன்போ தகவல்லி யன்பார் சுருதி புரத்தபத்த
 ரன்போ தகவல்லி யங்கொன்றை யாயென் றறைத்திடுமே.

இ—ள்: வல் போதக வல்லிய நெடுங்கான் சென்று - வலிய யானைய
 யும் புலியையுங் கொண்ட நெடிய வனத்திற்போய், மார்பு உடம்பின் என்பு
 ஓதக - மார்பிலும் (மற்றை) யங்கத்திலுமுள்ள எலும்புகள் (வலி) யொழிதல்
 பொருத்த, வல் இயல் மாதவம் புரிந் து ஏன் இளைப்பீர் - கிடம்மிசூத்த பெரு
 மையாகிய தவத்தைச் செய்து ஏனினைக்கின்றீர், பொன் போதகவல்லி
 அன்பு ஆர் சுருதி புரத்த - இலக்குமியும் ஞானச்செல்லியாகிய வாணியும் அன்
 பாகச் சேர்ந்த வேதபுரீசரே, பத்தர் அன்பு ஓது அக அல்லிக் கொன்றை
 யாய் என்று அறைத்திடும் - மெய்யடியார் அன்பார் றுதிக்கின்ற அகலிதழைக்
 கொண்ட கொன்றைமாலைய யுடைய இறைவரேயென்று (மனைக்கண்
 இருந்து உண்டு உடல்வலி குன்றாமலிளைப்பின்றிச்) சொல்லும் (சொல்லில்)
 அத்தவத்தர் பெறும்பேறு எளிதில்டைவீர் எ—று.

ஓதகவில் ஓ முகனிலைத்தொழிற் பெயர்; ‘ஓசுரு செயலிலா வுலகக்
 தேவையும்” என்றதில் ஓவும் இது. உடம்பு என்பு ஆகு பெயர். “நாவின்
 கிழத்தி யுறைதலா னண்ணோ—பூவின் கிழத்தி புலர்ந்த” என்பார் மதம்
 ஈண்டமையாதென்பார், பொன்போதக வல்லியன்பார் சுருதி புரத்த
 வென்றார். சித்தாமணியிலுங் “கோவீற்றிருந்த திருநாட்டணிக்கு முதலணி
 யாக, நாவீற்றிருந்த கலைமா மகனோடு நன்போற் - பூவீற் றிருந்த திருமா
 மகள் புல்ல” என்றார். அம் சாரியை. (சச)

அறைக்கண் டவழரு விக்கிரி வேத வனத்தண்ணிலே
 மறைக்கண் டரிய பிரானிறந் தோரைப்பொன் மானத்துய்த்துப்
 பிறைக்கண்ட வேணியிற் பாணியும் பாணியிற் பேர்மழுவுங்
 கறைக்கண்ட முந்தரச் செல்லுதல் பார்த்தி கருங்குழலே.

இ—ள்: கருங்குழலே - கருமையாகிய கூத்தலையுடைய மாதே,
 அறைக்கண் தவழ் அருவிக்கிரி வேத வனத்து அண்ணிலே—முழையிலே
 தவழாநின்ற அருவி நீரைப்பெற்ற மலையையுடைய திருமறைக்காட்டிற்
 கிட்டிலேயும், மறைக்கு அண்ட அரிய பிரான்—வேதத்துக்குக்கிட்ட அரிய
 சிவன், இறந்தாரைப் பொன்மானத்து உய்த்து - (அத்திருப்பதியில்) இறந்
 தவர்களைப் பொன்விமானத்திலேற்றி, பிறைக் கண்ட வேணியிற் பாணி
 யும் பாணியில் பேர்மழுவுங் கறைக் கண்டமுந் தரச் செல்லுதல் பார்த்தி—
 பிறைத்துண்டைக் கொண்ட சடையிற்றங்கிய சங்கையையும் (வலத்) திருக்
 கையிற் பெராராநின்ற பாசையுங் காண்கண்டத்தையும் (அவர்களுக்குக்)
 கொடுத்தருளும்வண்ணம் போதலைப் பார் எ—று.

[தலைவன்நன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்.]

(சடு)

கருமர் திரிகா னாம்வேறு மாறு நயவர்ப் பற்றித்
தருமர் திரிபு மெனை யாள்வை யோவெற்றித் தானவர்தம்
பெருமர் திரியை யுதாத்தில் வைத்த பிராணனை
யொருமர் திரிநண்ப னோமறைக் காணுறை யுத்தமனே.

இ—ள்: வெற்றித் தானவர் பெருமந்திரியை உதரத்தில் வைத்த
பிரான் - ஹேயத்தையுடைய அகரரது பெரிய அகமர்சனுவிய சுக்கிரனை
வயிற்றில் வைத்த கடவுளே, அனகை ஒருமந்திரி கண்பனே - அனகாபுரியில்
வசிக்கும் ஒப்பற்ற குபேரனா கோழமே, மறைக்கான் உறை உத்தமனே -
வேதாரணியத்தில் வீற்றிருக்கின்ற முதல்வரே, திரிகாணங் கருமம் வேறு
மாறு நயவர்ப்பற்றித் தருமர் திரியும் எனை ஆன்டையோ - முக்கரணத்தையும்
(அவற்றொருந்) தொழிலும் மேலாக மாறுபெற்ற கீழ்மக்களைப் பிடித்த ஒப்
புண்ணியத்தோடு மாறுபட்டுத் திரியும் என்னையும் ஆள்வீரோ எ—று.

ஆர்வை எனக்கொண்டி, ஆள்வீர் எனப் பொருளாகி, ஓயை அகச
யாக்கினுமாம். பிரான் என்பது திருவாசகத்தில் 'எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்
தினைத்தேன் எம்பெருமான்' என்பது போல விளியாய் நின்றது. (சக)

உத்தம ரத்தி யுரியார் மறைசை யொருத்தர் வெள்ளோ
லத்தம ரத்தி னிறைகங்கை வேணிய ராலெரிந்த
நத்தம ரத்தி முரசான் செழுங்களை நல்க முன்னான்
வைத்த மரத்தின்மொத்த தூரில்வெந் தீர்விடு மங்கையரே.

இ—ள்: மங்கையரே - மாதரே, உத்தமர் - முதல்வரும், அத்தி உரி
யார் - யானத்தோலை யுடையவரும், மறைசை ஒருத்தர் - வேதவனத்தில்
ஏகநாதரும், வென் ஓலத்தமரத்தில் நிறை கங்கை வேணியரால் எரிந்த -
வெள்ளிய துரையின் பேரொலியால் நிறைந்த கங்கையைத் தாங்கிய சடை
யை யுடையவருமுகிய சிவபெருமானால் எரிந்த, நத்து அமர் அத்தி முர
சான் செழுங்களை நல்க - சங்குகள் வசிக்கின்ற கடலாகிய முரசையுடைய
மன்மதனுக்கு அழகிய (மலர்ப்) பாணத்தைக் கொடுக்க, முன் நான் வைத்த
மரத்தில் மெய்த தூரில் வெந்நீர் விடும் - முற்பகலில் வைத்த தருக்களது
மூலவேரில், மெந்நீரை விடும் (விட அவை படும், பட மதனுக்கு மல
ரின்றதும், ஆக மடவார் சுகமுதவர்) எ—று.

'பிரிந்துழி நெஞ்சொடும் பிறரொடும் வருந்திச் - சொல்லவு முரியன்'
என்ற ஒத்துப்படி தலைவி தன்றுயரைத் தோழியர்க் குரைத்தல். இது
அசுப்பொருட் பெருந்திணைப்பாற்படும். (சஎ)

மங்கல மந்தர முன்னாத நின்கண்ட வண்ணங்கண்டு
சங்கல மந்தர வங்கொண்டு கூனிச் சுரிமுகஞ்சார்

திங்கல மந்தர மததான் கையிற்புக் கிருந்ததுநா
கங்கல மந்தர தம்புவி யான்மறைக் கானமின்னே.

இ—ன்: கலம் நாகம் அந்த ரதம் புலியான் மறைக்கான மின்னே-
ஆபரணம் பாம்பும் அத் தேர் பூமியுமாகக் கொண்டவராகிய சிவனது வேத
வனத்தில் மாதே, மங்கலம் ஆந்தரம் உன்னாத நின்கண்ட வண்ணங் கண்டு-
மங்கனத்துக்கு வேறுபாட்டைக் கருதாத உணர்வு கழுத்தின் அழகைக்கண்டு,
சங்கு அலமந்து ஆரவங்கொண்டு கூனிச் சரிமுகஞ் சார்ந்து - சங்கானது
சுழன்று எங்குதலையும் விரைந்து சரித்த முகத்தை யடைந்த, இங்கு
அல மந்தரமத்தான் கையில் புக்கு இருந்தது - இவ்விடத்துமன்று மந்தர
மலையாகிய மத்தையுடைய மாயனது கரத்திற் போயிருந்தது எ—று.

அந்தம் - அழகுமாம். தற்குறிப்பேற்றவணி. [பொய்பாராட்டல்] (சஅ)

கானவண் டானக் களிற்றைவர்க் காகக் கழுவிற்றங்கு
மானவண் டானது காணாத தாமரை யானுஞ் செவ்வி
ஞானவண் டானத் துறைவோனும் வாவிரி னாடிக்கொத்து
மினவண் டானத் திரிமறைக் காட்டுறை வித்தகனே.

இ—ன்: கானவண் டானக் களிற்று ஐவர்க்கு ஆகக் கழுவில் தங்கும்-
காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் வளவிய மதத்தைக்கொண்ட யானைப் படையை
யுடைய பஞ்சவர்களைக் காகரும்பொருட்டாகக் கழு (நுனியி) விருந்த, ஆன
வண்டானது காணாத தாமரையானும் - பசுக்களையுடைய மாயவனாகிய வண்டு
காணாத தாமரைமலையுடையவரும், செவ்வி அண ஞான தானத்து உறை
வோனும் - அழகு சார்ந்த ஞான நிலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும் (யா
ரென்னில்), மீனம் நாடிச் கொத்து வண்டானம் வாவியில் திரி மறைக்
காட்டு உறை வித்தகன் - மீனத் தேடிச் கொத்துகின்ற நாரைகள் வாவியிற்
சஞ்சரிக்கும் வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் பெரியோர் எ—று.

வித்தத் தியாக முதலா வுலோபர்க்கு வீணிற்சொற்பாட்
டைத்தத் தியாக பதியென்ப ரான்முத லாம்பிள்ளையை
மைத்தத்தி யாகப் பெறுமறைக் காடர் வயங்குமுண்மைச்
செத்தத்தி யாக தியாகரைப் பாடினர் திங்கறவே.

இ—ன்: வித்தத் தியாகம் உதவா உலோபர்க்கு - பொன்னைக் கொடை
யாக உதவாத உலுத்தர்கன்மேல், சொல் பாட்டை வீணில் தந்து யாகபதி
என்பர் - சொல்லையுடைய பாவை வானா பாடி மகத்தலையாகிய இந்திரானே
என்று சொல்லும் புலவர்கள், முதல் ஆம் பிள்ளையை மைத் தத்தி ஆகப்
பெறு மறைக்காடர் - மூத்த பிள்ளையைக் கருமையாகிய யானையாகப் பெற்ற
வேதவனத்தரும், வயங்கும் உண்மைச்சிந்து - வினக்காநின்ற உண்மையா

கிய சிற்சொருபரும், அந்த ஆக தியாகரைத் தீங்கு அறப் பாடினர் - செவ்
வானத்தை யொத்த திருமேனியையுடைய தியாகரு ளாகிய செவனைத் தீமை
யொழியப் பாடினர் (இவர் மதியிருந்தவாறென்னை!) எ—று.

என்பர் வினையாலணையும் பெயர். உறுப்புகளிற் சிறந்தது முகம்;
அவர்க்கு அது யானைமுகமாதலில், தத்தியாக என்றார். பெரியபுராணத்
தில் “கடக்களிற்றைக் கருத்து எரிந்துவாம்” என்றதுமிது. இவ்வாறு
எல்லா வாசிரியரும் கூறுப. இக பர சுகமெலா மடையலாமென்பதும் எத்
தீமைகளும் ஒழியலாமென்பதும் படத் தியாகரைத் தீங்கறப் பாடினர்
என்றார். (௫௦)

திங்கரும் பாரஞ் செறிவயல் வேதத் திருவனத்துக்
கோங்கரும் பார மணிமுலைச் சாமனக் கோமனப்பெண்
பாங்கரும் பாரண சூலாயு தாவிப் படிவச்சுமை
தாங்கரும் பார மினிப்பிற வாழுத்தி தந்தருநோ.

இ—ன்: தீம் கரும்பு ஆர் அஞ் செறிவயல் திரு வேதவனத்து - மதுர
மாகிய கரும்புகள் பொருத்திய நீர் செறிந்த வயிலைக்கொண்ட திருமறைக்
காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆரம் அணி கோங்கு அரும்பு முலைச்
சாமனக் கோமனப் பெண் பாங்கர் உம்பா - முத்தமாலையை யணிந்த கோங்க
முனையை யொத்த தனத்தையுடைய பசுமையையும் இளமையையுங்கொண்ட
மங்கையைப் பங்கிலுடைய தெய்வமே, ரண சூலாயுதா - போரை விளைக்
குஞ் சூலப்படையை யுடையவரே, இப்படிவச் சுமை தாங்க அரும்பாரம்-
இத்தேகச் சுமை தாங்க அரிப பாரமாயிற்று (ஆகலா லிதை யொழித்து),
இனிப் பிறவாமுத்தி தந்தருன் - மேற் பிறவாவண்ணஞ் செய்கின்ற (பர)
முத்தியைத் தந்தருளும் எ—று.

கரும்பு ஆரம் எனப் பிரித்து கரும்பினது முத்தெனக் கூறி, இரண்
டா மடியில் ஆரத்தைச் சந்தனம் என்னினும் இழுக்காது. தீங்கரும் பார்
அஞ்சு எரி என வைத்து, கொடியரானவரும் பிரபஞ்சவாழ்வையும் ஐம்
புலனையும் வென்ற என்றும், பூமியிற் பஞ்சபாணத்தை வென்ற வென்றும்,
தீங்கு அரும்பார் அஞ்சு எரி என வைத்து, தீமை சிறி னுயில்லாதவர்கள்
புலனையும் பாணத்தையும் வென்றவென்றும், பொருள் கூறினுமாம். (௫௧)

தத்தம் படைத்த களிறென்று தாக்கத் தனிபுர்து
துத்தம் படைத்தலை வேல்விழிக் கன்னியை கோக்கியதா
னத்தம் பதடத்தலைச் சால்வழி யூர்த்திபி நான்மறைசை
யித்தம் படைத்த சடையான்வெற் பாடவ் வென்சிங்கமே,

இ—ன்: தந்தம் படைத்த களியு ஒன்று தாக்க - கொம்பைப் பெற்ற யானை யொன்று எதிர்ப்ப, நந்தம் படைத் தலைச்சால் வழி ஊர்ந்திடும் - சங்குகள் கலப்பையாலுண்டாகிய உழவுசால்வழியே ஊர்கின்றன, நான் மறைசை இந்து அம்பு அடைத்த சடையான் வெற்பு - நான்மறைக்கடிடில் வீற்றிருக்கின்ற சந்திர கலையையும் நீரையுஞ் சேர்த்த வேணியை யுடையா ரது மலையில், தலை வேல் படை விழி தும் கன்னிபை, தலைமையாகிய வேலாயுதத்தை யொத்த கண்களையுடைய உமது கன்னியை, ஆடவ எண் சிங்கம் தனி புரந்து நோக்கியது - காளைபாவிப மதிக்கப்படுஞ் சிங்கம் தனியே காத்துப் பார்த்தது எ—று.

ஆடவனைச் சிங்கமாக வருவகித்தமையின், நோக்கியதென்னும் பயனிலைகொண்டது. சிந்தாமணியிலும், “சீவக வேழுயர் போதக மினத் தொடேற்றதே” என்றது மிது. தனி என்றமையில் வீரம் விளங்கியது. [களியு தருபுணர்ச்சியா லறந்தொடு நிற்றல்]. (௫உ)

சிங்க முருக்குவன் நென்கால னுனியைச் செப்பிலின்னே
கங்க முருக்குர னாய்விருந் துண்ணக் கனத்திடுமென்
னங்க முருக்கும் பிணியங்கு மிங்கு மலையவைத்தாய்
பங்க முருக்கிதழ் சேர்மறைக் காட்டுறை பண்ணாவனே.

இ—ன்: முருக்கு இதழ் சேர் பங்க - முருக்கம்பூவை யொத்த அதரத் தை யுடைய உமாதேவி சேர்ந்த பாகரே, மறைக்காட்டு உறை பண்ணாவனே - வேதவனத்தில் வீற்றிருக்குங் கடவுளே, தென் காலன் என் ஆவிபைச் சிங்க முருக்குவன் - தென்திசையில் நமன் எனது உயிரைக் குன்ற வருத் துவன், செப்பில் - (இன்னும்) சொல்லில், கங்கம் உருக்குரல் நாய் விருந்து உண்ணக் கனத்திடும் அங்கம் பிணி உருக்கும் - பருந்தும் அச்சப் படுத்து முழக்கையுடைய நாயும் விருந்து உண்ணக் கனத்த காயத்தை நோய்வருத்தும், இன்னே அங்கம் இங்கும் அலைப வைத்தாய் - இவ்வண்ணமாகவே அவ்விடத்தும் இவ்விடத்தும் அலையும்படி வைத்தீர் (இவ்விலையு மாறும் வகை இனியருள் செய்வது தான் என்றோ?) எ—று.

இதற்கு, பங்கரே பண்ணாவே கங்கமும் எயுந் விருந்துண்ணக் கனத்த என் அங்கத்தை மெலிவிக்கும் பிணியால் அங்கம் இங்கும் அலைய வைத்தீர்; அக்கமும் பிணியாற் காலன் ஆவியை இப்போதே முருக்குவன் எனவும் பொருள் கூறலுமொன்று. இதன் கருத்து: பிணிகளுக்கரசான பெரும் பிணியால் எனது காயம் பீடிக்கப்படுகை இப்போதே யிறப்பதனோடொக்குமென்பதாம். (௫௩)

பண்ண முதலீரின் சொல்லிபங் காளன் பகைவிடம்வன்
கண்ண முதலீரீ நேமியை யேனிய கண்ணனூரி
ருண்ண முதலீரின் ரேன்மறைக் காடனை யுண்டென்பதே
யெண்ண முதலீரின் காளிடைப் புனி னிவிரிகெஞ்சமே.

இ—ள்: ஐக் கான் இடைப் பூ நெஞ்சமே - கோழைச் காட்டிலுள்ள
பூப்போன்ற மனமே, பண் அமுது அலை இன் சொல்லி பங்காளன் - பண்
ணையும் அமுதையும் வென்ற இனிய சொல்லையுடைய உமாதேவியைப்
பாகத்திலுடையவரும், வன் கண்ண முதலீரின் தேமியை ஏனிய கண்ணன்
உயிர் - வன்கண்ணமையுடைய முதலீரின் சக்கிராயுதத்தைத் தூண்டிய
மாயவனது ஆலியை, பகைவிடம் உண்ண முதல் - பகைத்த நஞ்சு உண்ண
முன், அயின்றோன் - அதைத் தாமுண்டவரும், மறைக் காடனை - வேத
வனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனை, உண்டு என்பதே இனி முதல் எண்
ணம் - உண்டு என்பதே துணிதலே இனி முதலாகிய எண்ணம், (அந்திய
காலத்தக்கு அவரே துணை, ஒதியாது கருதி) எ—று.

இனி என்றதினால் இத்தனைக் காலமெல்லாம் வாழ்நாளே வீணா
படக் கழித்தனை என்பது போதரும். சுற்றடியில் இன் இரண்டுஞ்சாரியை.
ஐயின்றோன் போலி. (ருச)

நெஞ்சத் திருக்கு மருமியைப் புக நிலயமுநீ
கஞ்சத் திருக்கு மரிசேருங் கண்ணனெனா கண்ணனூரீ
வஞ்சத் திருக்கு மலமாயை கிங்கிய மாதவத்தோர்
தஞ்சத் திருக்கு வனத்திறை காரண தற்பரனே.

இ—ள்: வஞ்சத் திருக்கு - கொடுமையாகிய ஆணவ மலத்தையும்,
மலம் - கன்ம மலத்தையும், மாயை கிங்கிய மாதவத்தோர் சத்தா - மாயா
மலத்தையும் ஒழித்த தவத்தாரனது சத்தாகிய, இருக்கு வனத்து உறை
காரணதற்பரனே, வேதாரணியத்தில் வீற்றிருக்குந் (சகத்திக்கு) நிமித்த
காரணமாகிய பதியே, நெஞ்சம் த இருக்கும் மதிநீ - மனத்திலிருக்கும்
அறிவும் நீ, ஐம்பூக்கலையமுநீ - பஞ்சபூதங்களுக்கே இடமும் நீ, கஞ்சத்
திருக்குமரி சேருங் கண்ணன் (நீ) - (சென்) தாமரை மலரிலிருக்கின்ற இலக்
குடியாகிய கண்ணி சேர்ந்த மாயவனும் நீ, என் கண்ணனும் நீ - எட்டு
கேத்திரத்தையுடைய பிரமனும் நீ எ—று.

வஞ்சத்திருக்கு என்றமையின் ஆணவம் போதந்தது. திருக்கு மலம்
என துன்றக்கினும் காதலும் படைத்தலும் அழிப்பவன்மேலவந்த

லின் அது சொல்லாதமைதலானும் காரண தற்பரணே யென்றதினும்,
நீயே முழுமுதற் கடவுளாதலின்; நின்மாட்டடைந்தேன் என்பது கருத்து.
மதி புத்தியுமாம். (௩௩)

தற்கோல மென்ற கனிவாயை வேட்டுத் தயங்குமணப்
பொற்கோல மென்றடி யேன்காண் குவன்புனி புக்கிடந்த
முற்கோல மென்றவி சம்புயன் போகி முதலமரர்
நிற்கோல மென்ற பொழுதால முண்ட நிருமலனே.

இ—ன்: முன் புலி புக்கு இடந்த கோலம் - முன்னுளிற் பூமியைப்
புகுந்து கிழித்த பன்றியாகிய மாயவனும், மெல் அர்ப்புயத் தவிசன் - மெல்
லிய தாமரை மலர்ப் பீடிகையையுடைய பிரமனும், போகி முதல் அமரர்-
இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், நிற்கு ஓலம் என்ற பொழுது ஆலம் உண்ட
நிருமலனே - நுமக்கு ஓலமென்று நொந்தபோது (அவர்களைப் புரப்ப) நஞ்சை
யுண்டருளிய மலரகிதரே, தற்கோலம் மென்ற கனி வாயை வேட்டு-
தக்கோலத்தை மெல்லாநின்ற (கொவ்வைப்) பழத்தைப் போலும் வாயை
யுடைய உமாதேவியை விவாகஞ்செய்து, தயங்கும் பொன் மணக் கோலம்
அடியேன் என்று காண்குவன் - வினங்காநின்ற (நுமது) பொன்போலும்
அரிய திருமணக் கோலத்தை அடியேன் எப்போது காண்பேன் எ—று.

இறப்பை யொழிக்க ஓலமென்றார். அமரராகவும் அவரை அமரரென்
பது முகமனமென்னலை 'வலியுறுத்தத் தாமுமங்கனங் கூறினார். இழித்தா
ரெனினுமாம். நிற்கு என்பது "இன்னுமோர் கோடியாண்டிருந்து நிற்
கியாம் பன்னினும்" எனக் கந்தபுராணத்தில் வந்தது போல வந்தது. (௩௪)

நிருமல ரஞ்சனை சேப்பணி மாலத்தர் நீர்விசயற்
பொருமல ரஞ்சனை யந்திடும் வேத புரிவரைக்கோன்
மருமல ரஞ்சனை யன்னார் மறர்சொல் வருவர்வன்க
ணருமல ரஞ்சனை யாதொழி யாய்மதி யாய்மனமே.

இ—ன்: மனமே - நெஞ்சே, நிருமலர் - மலரகிதரும், அஞ்சனை சேய்
பணிமால் அத்தர் - அஞ்சனாபுத்திரனாகிய அனுமன் வணங்கிய மாயவனுக்
குப் பிரதீவானவரும், நீர் விசயன் பொரு மலர் - நெடிய அருச்சுனனோடு
பொருத மல்லருமாகிய சிவனது, அஞ்சம் நயந்திடும் வேதபுரிவரை - அன்
னங்கன் மகிழ்ந்து (உலாவுந்) திருமறைக்காட்டு மீஸையில், மரு அஞ்ச மலர்க்
கோலனை அன்னார் - வாசத்தைக்கொண்ட பஞ்ச புஷ்பபாணத்தையுடைய
மதையொத்த தலைவர், சொல் மறார் - (தெய்வத்தின் முன்னுரைத்த)
ஞ்ஞரையை மறார், வன்கணரும் அலர் - வைரமுடையவருமல்லர், அஞ்சல்-

(இகந்துவிடுவாரென்று) பயமுறேல், நையாது ஒழியாய் - துன்புறேல், வருவர்-(இன்னே) வருவர், மதியாய்-தெளிதி எ—று. [தேற்றாவு] (௫௭)

மனக்காக்கை மூவர் தமிழ்க்குயில் வாணியை வைத்தகுழை
யுனக்காக்கை வஞ்ச வினையேன்புன் னாவி லுரைத்ததமிழ்
சினக்காக்கை வாயி னுறுங்குரற் சொல்லொக்குஞ் சேண்முகிற்சந்
தனக்காக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்சிவ சம்பரணே.

இ—ன்: சேண் முகில் - ஆகாயத்து மேகமண்டலத்தில், சந்தனக்
கா கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ் சிவசம்பு அரணே - சந்தனச்சோலை
கை நீட்டுகின்ற வேதவனத்தில் வீற்றிராநின்ற சிவசம்புவே சங்காரகருத்
தரே, மனக்காக்கை மூவர் தமிழ்க் குயில் வாணியை வைத்த குழை
உனக்கு - மனக்காப்பையுடைய மூவரது தேவாரமாகிய குயிற்சொல்லை
அடக்கிய திருச்செவியையுடைய தும்மேல், ஆக்கை வஞ்ச வினையேன் புல்
நாவில் உரைத்த தமிழ் - காய (மெடுத்தற்கு ஏதுவாகிய) கொடுமையாய்
வினையை யுடையேன் எளிய நாவாற் பாடிய பாடல், சினக்காக்கை
வாயின் உறுங் குரற் சொல் ஒக்கும் - கோபத்தையுடைய காகத்தினது
வாயில் நின்றுந் தோற்றும் வெடிசொல்லையொக்கும் எ—று.

புன்னாலெனவே இழிவாகவு மமையாமையின் உவமைமுகத்தானுங்
கூறினார். சிவசம்பரணே என்பதைச் சிவ எனப் பிரித்துச் சிவனையென
வும், சம்பரணையெனப் பிரித்து மாணே அல்லது கங்கையைத் தரித்தவரே,
யெனவுங் கூறினு மமையும். (௫௮)

சம்பாதி யந்தச் சடாயுயும் போற்றுந் தலைவன்புரம்
வெம்பாதி யந்த மிலாமறைக் காடன் விரைக்குழல்சேர்
செம்பாதி யந்தண் சமயமல் லாது திரிகெஞ்சமே
நம்பாதி யந்தகர் பொல்லாச் சமயங்க ணன்றெனவே.

இ—ன்: திரி நெஞ்சமே - (மெய்யறியாது தடுமாறித்) திரியுமனமே,
அந்தச் சம்பாதி சடாயுவும் போற்றுந் தலைவன் - (முன்னிலைமைமாறிப் புன்வடி
வாகிய) அச்சம்பாதியுஞ் சடாயுவந் துதிக்குந் தலைவரும், புரம் வெம்பு ஆகி
அந்தம் இலாமறைக்காடன் - முப்புரத்தையும் எரித்த உற்பத்திராசம் இல்
லாத வேதவனத்தரும், விரைக் குழல் சேர் செம்பாதி - வாசத்தைக்கொண்ட
கூந்தலையுடைய உமாதேவி சேர்ந்த செம்பாதியானவருமாகிய சிவனாதி,
அந் தண் சமயம் அல்லாது - அழகிய அருளையுடைய சமயம் (ஒன்றை)
யன்றி, அந்தகர் பொல்லாச் சமயங்கள் நன்று என நம்பாதி - (அகச்) குரு
டரது பொல்லாச் சமயங்களை நன்றென்ன நம்பேல் எ—று.

சட்டு பண்டரிசட்டு. நம்பினுக்கு இன்பத்தையும் நம்பாதார்க்குத் துன்பத்தையும் அளிப்பாரென்பது போதரப் புரம் வெம்பு என்றும், எத்துதியையுங் கொண்டருள்வாரென்பது போதரச் சம்பாதி சடாயு போற்றுந் தலைவனென்றும், நித்திபாணந்தத்தைத் தருவதென்பது போதர அந்தண் சமயமென்றுங் கூறினார். அந்தகரெனவே சமயமும் துவாக, பொல்லாவெனல் வேண்டாவாயினும் வலியுறுத்தற்கு வேண்டுகென்க. (௫௯)

நன்றென் புலமைந்தில் வாயொன்று மேகவை யாயினுஞ்சீர்
நின்றென் புலவு கறையாக்கை துஞ்சு மு லின்பொதியக்
குன்றென் புலவர்முன் னோர்கனி யாயினுங் கூறியதால்
வன்றென் புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தினையே.

இ—ன்: எவ்வு உலவு கறை சீர் நின்ற யாக்கை தஞ்சும் முன் - எலும்பையும் உலவுவுகின்ற இரத்தத்தையுமுடைய சிறப்பு நிலைத்த காயம் அழியமுன், வல் தென்புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தினை - வலிய தென்றிசையை யுடையனாகிய நமனை யுறத்த வேதபுரீசருக்கு, நீன் பொதியக் குன்று என் புலவர் முன் - (மக்களுயிர்க்குத் தமிழ் சுரத்தலால்) நெடிய பொதியமலையென்னும் பண்டிதருக்குமுன், ஓர் கவியாயினுங் கூறியதால் - ஒரு பாவையேனும் பாடியதினால், என் ஐந்து புலனில் நவை ஆயினும் வாய் ஒன்றுமே நன்று - எனது பஞ்சப்புலனில் குற்றத்தையுடைத்தாயினும் வாயொன்றுமே நன்று என்று

“திரைக்கடல் குடித்த கரத்தமா முனிக்குந் - திங்கள் வாழ்துலர் தங்கு வேந்தற்கு - மமுத மூற்றெழுந்து நெஞ்சகங் களிக்குந் - தமிழெனுங் கடலைக் காணி கொடுத்த - பொதியப் பொருப்பு” எனக் கல்லாடத்திலும், “கவுணியர்க்குத் தமிழ் சுரக்குங் - காட்சியாலே வண்ணமுலை மலயமலை மானும்” எனச் சேதுபுராணத்திலும் கூறியதுபற்றி, ‘பொதியக் குன்றென் புலவர்’ என்றார். வேதவனத்தினை என்றது, இலக்கணக் கொத்தில் “எல்லா வரு பொருங் கொள்வோ னெழுமே” என்ற விதியமைந்து “அவ்வித் தழுக்காறுடையானைச் செய்யவன் தெனவையைக் காட்டிவிடும்” என்னுங் குறள் போல நின்றது. (௬௦)

வனக்கோதை யேயு மறுகா லுவைத்துவன் டேன்பிழிந்த
கனக்கோதை யேனளித் தீர்க்கும் பாட்டிய கட்டிகல்கா
தெனக்கோதை வாரித் திருவே மதிமலி யென்றமிழ்நிற
பனக்கோதை பால்விடுத் தான்மறைக் காடன் பணிவரைக்கே.

இ—ன்: மதி மலி என் தமிழ் வீற்றனக் கோதை பால் விடுத்தான் மறைக்காடன் பணி வரைக்கு - மதிமலி என்ற (முதற் குறிப்பையுடைய) செய்யுளை (ப் பாடியருளிப் பாணபத்திர ரிடத்திற் கொடுத்து) வித்தாரத்தை

யுடைய சேரமான் பெருமானுமனிடத்தில் அனுப்பினவரும், வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனது குளிர்ச்சியைக் கொண்ட மலையில் (வாழும்) ஒதை வாரித் திருவே-சத்தத்தையுடைய (பாற்) கடலில் வந்த இவக்குமியே எனக்கு ஆட்டிய கரும்புக்கட்டி நல்காது - எனக்கு (ஆலையில்) ஆட்டியத லாலாய கருப்பஞ் சாற்றாலமைந்த கட்டி (போலும் வசனத்தைத்) தராமல், வனக் கோதை ஏயும் அறுகால் துவைத்து வன் தேன் பிழிந்த கனக்கோதை என் அளித்தீர் - அழகாகிய மாலையிற் பொருந்திய வண்டுகள் துவைத்து வன விய தேனைப் பிழித்தெடுத்த மேகத்தைப்போலங் கூந்தலை என் தந்தீர்? என்று

மதிமலி என்றசெய்யுளாவது: “மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற் - பதி மிசைநிலவும் பானிற வரிச்சிற - கன்னம் பயில்பொழி லாவலாயின் - மன்னிய சிவன்யான் வரைதரு மாற்றம் - பருவக் கொண்புப் படியெனப் பாவலர்க்- குரிமையி னுரிமையி னுதலி யொளிதிகழ் - குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச் - செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க - பண்பால் யாழ் பயில்பாண பத்திரன் - றன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற் - காண்பது கருதிப் போந்தனன் - மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே”. இது கட்டி உவமவாகுபெயர். மொழிபெற வருந்தலாதலின் வசனத்தைத் தரா மல் என் தலைசாய்ந்து நிற்கின்றீரென்றான். கரும்புக்கட்டியைத்தராது கனத்தகோதை என் தந்தீரென்று மொருபொருள் போதரும். இப்பாட்டை அகத்தமிழ் புறத்தமிழ்த் திறனறியார் தோன்றியவாரே புறங்காட்டலெனப் புதிதொன்று படைத்துக் கூறுவர். திருவே எனளித்தீர் என்னுமுடிபு கந்தபுராணத்தில் “நாவலோய் நீருநடந்தருளும்” என்னுஞ் செய்யுள்போல முடிந்தது. திருவே என்பது தொல்காப்பியனார் விளியெழுத்தைப் பொது மையிற் கூறி “உகரந்தானே குற்றியலுகரம்” எனவித்த விதி பிற்கா லத்து ஒருசார் வீழ்த்ததற்கு உரையானர் “திருவே எனச்சிறுபான்மை முற்றுகர வீறுமுனவேனும்” எனக் கூறியதும், முற்றும் வீழ்த்ததற்கு ஊ லாலர் “இஉ ஊவோ டையோ னனரல” என்ற பொதுவிதிமேற் சிறப் புவிதி கூறியவற்றோடமையாததும், விடிரையானர் எடுத்தமையாததும், நேமி நாதத்தார் “ஏயாம் உகார வோகார வுயிர்கள்” எனப் பொதுமை யிற் கூறியதும் சான்றதலானும், இராமாயணத்தில் “சீலமின்னதென்றநற் தகிக் குதலிய, திருவே” எனவும், “தெரிவைமாரக்கொரு கட்டளை யெனச்செய்த திருவே” எனவும், தாயுமானார் பாடலில் “மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன் மரபில்வரு மவுனகுருவே” எனவும், தஞ்சைவாணன் கோவையில் “கார்தனைக்குந் குழற்றிருவே” எனவும், காரிகையில் “கென் னைச் செந்துறைபாகுத் திருவே” எனவும், வந்ததுபோல, பன்னுல்களி லும் பயின்றவருதலானும், இன்னேசையுடைமையானுஞ் செவ்வலிற் றென்னக் கூறுதலினியேனாது. இன்னுந் தொல்காப்பியத்தின் வழியாய

நன்னூலெழுந்தகாலத்து முற்றும் வீழ்ந்த விதியைப் பின்னூல்செய்த தமது காலத்தும் நிகழ்ந்ததாக்கக் கருதிய கருத்துக்கேற்பவுந் தொல்காப்பிய னார் விதந்தது போலவும் நன்னூலாருந் தாமும் பிறவெழுத்துக்களை விதந்தது போலவுஞ் சூத்திரியாது “இஃ ஊவோ டையோ னளரல் -யவ் வீற் றயர்தினை யோரவல் விவற்றொடு - ணஃகா னாவீ ருரும் பொதுப் பெயர் - மெய்யுயிரினத்திற் றஃநினை விளிப்பன - வொல்வழி யறிதல் வழக்கத்தான” எனக்கூறிக் குற்றுகரம் பெரும்பான்மையும் முற்றுக்காஞ் சிறுபான்மையும் வருதலை ஒவ்வழி என்பதனா லிடர்ப்பட்டமைத்த இலக் கண வினக்கத்தார் கருத்து நன்னூலாரோடு மாறுபட்டெழுந்த மத முதிர்ச்சியெனத் தெளிக.

(சுக)

பனிச்சந் திரனணி வேணியுந் தாங்குஞ்செம் பஞ்சினுட னனிச்சந் திரளன்னத் தூவியிற் சேக்குமஞ் சேறடிபாற் றனிச்சந் திரவி னடந்தான் சிகர தளம்பொலிமே துனிச்சந்திரவரை வில்லான் மறைசையிற் செந்துருவே.

இ—ன்: செம் பஞ்சினுடன் அனிச்சந் திரன் அன்னத் தூவியில் - செம் பஞ்சினும் அனிச்சமலர்த்திரளினும் அன்னச்சிறையினும் (மிதித்து நடப்பி னுங்கன்றி), சேக்கும் அஞ் சேறடி பால் இரவில் தனிச் சந்து நடந் தான் - சிவக்கின்ற (மெல்லிய அழகாகிய சிறிய தாளையுடைய பரவையாரி டத்தில் இராக்காலத்தில் தனியே னுதுசென்றவரும், மேதினிச் சிகர தளம் டொலி சந்திர வரைவில்லான்-பூமியில் முடிக்கணம் பொலியப் பெற்ற பொன்மலையாகிய வில்லையுடையவருமாகிய சிவனது, மறைசையில் செந்து உரு - வேதாரணியத்தில் (வாமும்) செத்துக்களாய உருவுடையனவும், பனிச் சந்திரன் அணிவேணியுந் தாங்கும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்திர கலையை அணிந்த சடாமுடியையுந் தாங்கும் எ-று.

வேணியுமென்னு மும்மையால் அத்தொடக்கத்தன பிறவும் ஒழிந்தபிறவு ம்மையும். செந்துருவுமென்னுமும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. தொக்கதன் மேல், இவையே சாஸுபத்தை யடையுமென்றும், பிறவுயிர் அதை யடையா வென்றும் பொருள்பட்டு, இறைவனாலோடு பணக்கும். திரளமுன்னி லும் பின்னிலுஞ் சேர்ப்பினும் பொருளிரையும்.

(சுஉ)

உருப்பவஞ்சன வாய்த்தேரை யிற்பிணிக் குள்ளுடைத்தேன் கருப்பவ நாச நதிமணி கன்னிகைக் கான்மறைசை நெருப்பவ னுசன காதியர் தேசிக நீள்பதுமத் திருப்பவ னுசனப் பாற்கட லான்பணிர் தேத்திறையே,

இ—ள்: கருப்பவ நாச மணிகன்னிகை நதி மறைசைக் கான் - கருவையும பாவத்தையுந் துடைக்கின்ற மணிகன்னிகை நதியைக் கொண்ட வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும், நெருப்ப வளை-அக்கினியினது நிறத்தையுடையவரே, சனகாதியர் தேசிக-சனகர் முதலியோரது குரவரே, நீள் பதமத்து இருப்பவன் ஆசனப்பாற் கடலான் பணிந்து எத்து இறையே-நெடிய தாமரைமலரிலிருக்கின்ற பிரமனும் ஆசனமாகிய பாற்கடலையுடைய மாயவனும் வணங்கித் துதிக்குந் தலைவரே, உருப்பவஞ்சன வாய்த் தேரையில் பிணிக்கு உள் உடைந்தேன்-அச்சத்தை விளைக்கின்ற பாம்பினது வாயிற்பட்ட தேரையைப்போல நோயாலுள்ளமுடைந்தேன் (இதை நீர்ன்றி நீக்குவார் பிறரில்லை) எ-று.

பிணிக்கு உள்ளருவுடைந்தேனெனப் புணர்ப்பினுமமையும்

எத்திரப் பாண்டி யெனவைய மேற்கு மிறைவன்மதிக்
கோத்திரப் பாண்டிய குகிமண் னுண்டவன் கோலநரைக்
காத்திரப் பாண்டிய மறைக்கா டனைமல காயமென்னுஞ்
சூத்திரப் பாண்டி லீறுமிறுங் காணுந் தொழுமுன்னமே.

இ—ள்: மலகாயம் என்னுஞ் சூத்திரப் பாண்டில் இறும் இறும்-மலத்தை யுடைய உடலாகிய சூத்திரப்பண்டி (இன்றிருப்பினும் நாளை) முரியும் முரியும், முன்னம்-அது முரியமுன் [ஒப்போதே என்றபடி], எத்து இரப்பு ஆண்டி என ஐயம் ஏற்கும் இறைவன்-துதிக்கின்ற இரப்பையுடைய ஆண்டியாகப் பிச்சையை ஏற்ற தலைவரும், மதிக்கோத்திரப் பாண்டியன் ஆகி மண் ஆண்டவன்-சத்திரகுலத்துப் பாண்டியனாகிப் பூமியையாண்ட வரும், கோல நரைக் காத்திரப் பாண்டில் மறைக்காடனை-அழகாகிய வெண்மையையுடைய காயத்தைக்கொண்ட ஏற்றையுடைய வேதவனத் தருமாகிய சிவனே, தொழும்-வணங்குமின் எ-று.

ஐயமேற்றாரே இகபாசகத்தையெல்லா முற்றியிர்க்கு அருளவல்லாரென் பதைத் தேற்ற இறைவனென்றும், எல்லாஞ் செய்ய வல்லாரென்பார் ஆண்டியென்றும், மண்ணுண்டவனென்றும், கூறினார். காணும் முன்னிலையாக ச.

(சுச)

முன்னுவ லாரிசை யுங்ரட்டற் சங்கர் முதியவெள்ளை
நன்னுவ லாரியன் மாமறைக் காடர் நயங்கொன்பச்சை
மின்னுவ லாரிவ ரைக்காண வேண்டும் விழிசதப்பத்
தென்னு வலாரி படைத்தா னவையு மிமைப்பிலவே

இ—ஈ: முன் நாவலார் இசையுட்கூடல் சங்கர் - முன் புலவர்களி ருந்த மதுரைச் சங்கத்தையுடையவரும், முதிய நல் ஸெண்ணை நாவலார் - பழைய நல்ல வெண்ணூலையுடையவரும், இயல்மா மறைக்காடர் - இயற்றியிழைக்கொண்ட பெருமையாகிய வேதவணத்தை யுடையவரும், நயங் கொள் பச்சை மின் ஆவலார் இவரை - நயத்தைக்கொண்ட பசுமை யாகிய உமாதேவிக்குத் காதலருமாகிய இச்சிவபெருமானே, காண சதப் பத்து விழி வேண்டும் என்னு - தரிசுத்தந்த ஆயிங் கண்கள் வேண்டு மென்று, வலாரி படைத்தான் அவையும் இமைப்பில் - இந்திரன் பெற் றான் அவையுமிமையாதன எ—று.

இசை நாடகமும் வழங்குவவேனும், அவை முதலுலையுணர்ந்தற்குக் கருவியின்மையிற் கூறாராயினர். தமிழில் முற்றாசை யுடையாரென்பதைத் தேற்ற நாவலார் இசையுஞ் சங்கர் என்றும் இயமன் மறைக்காடரென்றுங் கூறினர். இக்கருத்துப் பற்றிப்பன்றே திருவினையாடற் புராணத்திலும் “கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோடமர்ந்து — பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழேனை - மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழி போ — லெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ” எனக் கூறினர். இயலென்பதற்குச் சி. ப. பதினாறத்தில் “குணவாயிற் கோட்டத் தாசு வீற்றிருந்த” என்னுஞ் செய்யுளுரையினும் தொல்காப்பியத்தில் “வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை” என்னுஞ் சூத்திர விருத்தியினுங் கூறியபடி இலக்கண மென்னினு மமையுமெனினும், இலக்கியத்தை ஒழித் தற்கு ஓர்ப்பையு மின்மையானும், அதனமைதியே இலக்கணமாதலானும், அதினிரம்பார்க்கு இலக்கணத் தெளிவு பிறவாமையானும், அக்கருத்து ஈண்டைக்காகாதென்க. தற்குறிப்பேற்றவணியும் நிகழ்தலிற் புராணகாவிய சரிதத்தோடு இது மாறுபடாது. (சுரு)

இமையாத வம்பகச் சூழ்மறைக் கானத் திறைவகங்கைச் சுமையாத வம்பக வன்செயச் சென்னி துளக்காரனே கமையாத வம்பகல் வீசிய வாரிதிக் காசினியோ ருமையா தவம்பக ரார்வேட னெச்சிலை யுண்டதற்கே.

இ—ஈ: இமையாத அம்பகர் சூழ் மறைக்கானத்து இறைவ - இமை யாத நாட்டத்தையுடையாராய தேவர்கள் சூழும் வேதபுரியில் இறைவரே, கங்கைச் சுமையா - கங்கையாகிய சுமையை உடையவரே, பகவன் தவஞ் செயச் சென்னி துளக்கு அரனே - பிரமன் தவத்தைச் செய்ய (சூழ்மென்று மகிழ்ந்து) சித்தையனைத்த சங்கார கருத்தோ, வேடன் ஈச்சிலை, உண்டதற்கு - (நீர்) கண்ணப்பநாயாராது எச்சிலை யுண்டதற்காக,

கமை ஆதவம் பதல் வீசிய வாரிதிக் காசினியோர் - (சூரியனது வெம்மையைப் பலவுழிர்களும் பொறுக்கலாற்றா என்று கீனத் த தேவவிருடிகள் அவ்வெம்மையைப் பொறுத்தலாற்) பொறுமையாக வெய்யில் பதலில் வீசப்படுகின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தார், உமை யாது அவம் பதரார் - தும்மை என்ன தோஷஞ் சொல்லார் (எல்லாத் தோஷமுஞ் சொல்வார்) எ-று.

பதல் சூரியனுமாம். கமையா தவம்பதல் வீசிய என்பதற்குரைத்ததை “நிலமிசை வாழ் ராமர தீரத் - தெறுகதிர்த் கணலி வெம்மை தாங்கிக் - காலுணவாகச் சுடரொடு கொட்து - மயிர்சுடை முனிவரு மருள்” என்னும் புறப்பாட்டாலறிக. இடை குறைந்த உம்மையென்பது இராமாயணத்தில் “யாரென விளம்புவேனோ னெங்குலத் தலைவற்கும்மை” என்றது போலப் பெருவாவிற்காகவும், புதியன புதுதலென்பார். (சுசு)

உண்டலத் தானையன் பின்வந்த வண்டின முதுத்துழாய்க் கொண்டலத் தானைய னஞ்சுடர் மூன்றையுங் கொண்டமுக மண்டலத் தானையன் கொண்டாடும் வேத வனத்தன்கிறு கண்டலத் தானையன் றீருரி வாங்குங் கருணையெற்கே.

இ—ன்: அலத்தானையன் பின் வந்து வண்டு இனம் ஊதுத் துழாய்க் கொண்டல் அத்தான் - கலப்பைப் படையைத்தாங்கிய பலதேவனுக்குப் பின் பிறந்த வண்டுக் கூட்டங்கள் ஊதுகின்ற துளவமாலையைப் புனைந்த மேகம் போலும் மாயவனுக்கு அத்தானும், சுடர் மூன்றையும் நயனங் கொண்ட மண்டல முகத்தான் - சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய முச்சுடர்களையும் விழியாக் கொண்ட விம்பமுகத்தை யுடையவரும், அயன் கொண்டாடும் வேதத் தலத்தன் - பிரமன் கொண்டாடுகின்ற மறைக்காட்டை யுடையவருமாகிய சிவன், அன்று -(அஞ்சித் துன்புழந்து அடியாரானோர் காசியில் அபயம் புருந்த) அந்நாளில், சிறு கண் தலத்து ஆனை ஈர் உரி வாங்குங் கருணை எற்கு உண்டு - சிறிய கண்ணையுடைய யானையில் இழுத்த தோலைக்கொண்ட கிருபைஎனக்கும் உண்டு எ-று. (சுஎ)

எற்பதங் கன்று வளர்சோம னங்கி யிவர்செய்கையாய்
நிற்பதங் கன்று திருமறைக்காட னிறைவையுருந்த
கற்பதங் கன்று நிரைமேய்த் தவற்கருணாதன் பெண்பாற்
சிற்பதங் கன்று மெனச் சென்ற தூதன் செயல்வண்ணமே.

இ—ன்: எல் பதங்கள் து வளர் சோமன் அங்கி - ஒளியையுடைய சூரியனுஞ் சுத்தம் பெருகாவின்ற சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய முச்சுடர்

கன், இவர் செய்கையாய் அங்கு நிற்பது அன்று - இவரது தொழிலாய் அங்ஙனம் நிற்பதன்று, திருமறைக்காடன் - திரு மறைசையை உடையவரும், கன்று நிரை மேய்த்தவற்கு நிறைநல் வைகுந்த பதம் அருள் நாதன் - கன்றுப்பசுவை மேய்த்த மாயவனுக்கு நிறைந்த நல்ல வைகுண்ட பதத்தை உதவிய கடவுளும், சிற்பதங் கன்றும் எனப் பெண்பால் சென்ற தூதன் செயல் வண்ணமே (நிற்பது) - ஞானமயமாகிய திருவடிகள் கன்றும் என்று (கண்டோர்) சொல்லப் பரவையாரிடத்திற் சென்றருளிய தூதருமாகிய சிவபெருமானது தொழில் வண்ணத்தாற்றான் நிற்பது என்று.

தூ கந்தார்த்தாதியிற் “செப்புங்கவ சங்கரபாலக” என்பது போலக் குறுகியது. ஈற்றில் ஏ தேற்றப்பொருட்டு. (சுஅ)

வண்ணவெண் கண்ணன் மரையா ஞறைமறைக் காட்டி-றைவர்
திண்ணவெண் கண்ணன் மதமாத் திரியுஞ் சிலம்பகம்பூ
வுண்ணவெண் கண்ண னனையே நிதம்ப முயர்குருதிப்
பண்ணவெண் கண்ணன் மனையே முகநன்ப பைந்தொடிக் கே.

இ—ள்: நண்ப - பாங்கனே, பைந்தொடிக்கு அகம் - (என்னிறையை வாங்கிய) பசிய வளையலையுடையாளுக்கு இடமாவது, நன் நல் வெண் வண்ண மரையான் உறை - தேனைக்கொண்ட நல்ல வெள்ளை நிறமாகிய தாமரைமலரையுடையாளாய வாணி இருக்கும், மறைக்காட்டு இறைவர் - வேதவனபுரீசரது, திண்ண எண்கு அண்ணல் மதமாத் திரியுஞ் சிலம்பு - வலிமையையுடைய கரடியும் பெருமையான மதயானையுந் திரியும் மலையே, நிதம்பம் - அல்குலாவது, பூ உண் அ எண் கண்ணன் அனையே - பூமியை உண்ட அந்த மிடலைப்பெற்ற மாயவனது படுக்கையாகிய பாம்பினது படமே, முகம் - வதனமாவது, உயர் பண்ண சுருதி எண்கண்ணன் மனையே - உயர்ந்த பண்ணைப்பெற்ற வேதத்தையுடைய பிரமனது வீடாகிய தாமரை மலரே என்று.

அறிவைக் கொடுத்தலின் நல்லென்றார். எண் இப்பொருளாதலை “எண்வலி யெள்ளிலக்க மெளிமைசோ திடம் விசாரம்” என்னும் சூடாமணி நிகண்டானுணர்க. [அவனும் திவ்விடத் திவ்வியற்றென்றல்] (சுக)

தொடிப்பாணி நித்திரை யாகானென் காதிற் றுனைக்குமட்டோ
கொடிப்பாணி நித்தில தென்னும் விழுமெழு கோயிப்பிவாய்
வெடிப்பாணி நித்தில மையோ சுடுமென்னும் வேதவன
முடிப்பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையிற்கண்டே,

இ—ன்: வேத வன முடிப் பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையில் கண்டு - திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிரத்திற் கங்கையைக் கொண்ட நித்திய நாதராசிய சிவனது திருவுலாவை முறையாற் றரிசித்து, தொடிப் பாணி நித்திரை ஆகான் - லீளையுடையணிந்த கையையுடையான் தாயில் கொள்ளான், நொடிப் பாண் இனித்திலது என்னும் - சொல்லுதலைக்கொண்ட பண் இனித்திலது என்பான், விழும் - விழுவான், எழும் - எழுவான், நோம் - நோவான், வெடிப்பு வாய் இப்பி ஆணி நித்திலம் - வெடிப்பாகிய வாயையுடைய இப்பியினது ஆணிமுத்தம், ஐயோ சுடும் என்னும் - ஐயோ சுடுமென்பான், என்காதித் துளைக்கும் மட்டோ - இவ்வாறு வருத்தம் வகை) எனது காதைத் துளைக்குமனவோ அதிலும் விஞ்சியது எ—று.

என்காதிற் துளைக்குமட்டோ என்பதற்கு எனதுகாதிற் துளைக்குமனவோ அயலார் காதையுற் துளைத்தது என்னினுமமையும், காமச்சுவையணி. இது கடவுண்மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் இறைவனுலாக்கண்டு மயலுற்றான் துயரைத் தோழி சொல்லியது. (௭0)

கண்டந் கடுத்தவி ராமாலை வேதன் கழிந்ததலை
முண்டந் கடுத்த மிசைந்திடும் வானின் முனைத்தபிறைத்
துண்டந் கடுத்த நுதலிமை யாசலத் துய்யபர்சைப்
பெண்டந் கடுத்தது பார்மறைக் காட்டுறை பேரொளிக்கே.

இ—ன்: மறைக்காட்டு உறை பேர் ஒளிக்கு - வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் பெரிய சோதிக்கு, கடு சண்டந் தவிரா - நஞ்சு கழுத்தை நீங்காது, மாலை வேதன் கழிந்த தலை முண்டந்கன் - மாலையாவது பிரமனது கழிந்த தலைகள், அங்கு அடுத்தது - அவ்விடத்து அவரைச் சார்ந்திருப்பது, வானில் முளைத்த துத்தம் இசைந்திடும் பிறைத் துண்டந் கடுத்த துதல் - ஆகாயத்திலே தோற்றுகின்ற பாலையொத்த (வெள்ளிய) பிறைத் துண்டம் போலும் நெற்றியையுடைய, இமை யாசலத் துய்ய பச்சைப் பெண்டு - இமையமலையிலெழுந்த சுத்தமாகிய பச்சைப்பெண், பார் - (தோழி) பார்க்குதி எ—று.

இவ்வொழுக்கங்கள் களவொழுக்க மாகையானும், தலைமகள் பெருநாணினைளாகையானும், தோழியாற் கூறப்பட்ட கூற்றுக்கு வெளிப்படையாக மறுமொழி கொடாது, மறைக்காட்டுறை பேரொளிக்குப் பெண்டடுத்ததெனக் குறிப்பாற் கொடுத்தாள். கொடுக்கவே, முன்னர்ப் பாங்கற்கூட்டம் பெற்றவாறு மமைந்து நின்னினாய் கூட்டம் பெறுகை காரணமாக நின்னிடத்து வந்திரந்து குறையுறு நின்றார்க்கு வேண்டியது செய்யாயாக என்பது மமைந்தது. [இறைவியறியாள் போன்று குறையால்கூறல்]

ஒளியா னிறையுந் திவாகரக் கண்ண னுலகத்துரி
 ரளியா னிறையுந் தி யம்புயன் வேதற் கருஞ்சின்மய
 வெளியா னிறையுந் தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பணங்கே
 தெளியா னிறையுந் திகைத்தங் கிரேன்வந்து சேருவனே.

இ—ள்: ஒளியால் நிறையுந் திவாகரக் கண்ணன் - சுடரால் நிறைந்த சூரியனாகிய கண்ணேயுடையவரும், உலகத்து உயிர் அளி ஆன் இறை உந்தி அம்புயன் வேதற்கு - உலகிற்றங்கிய ஆலகளைக்காக்கும் பசுக்களுக் குத் தலைவனாயும் நாபிக்கமலத்தை யுடையவனாயும் இராவின்ற மாயவனுக் கும் பிரமனுக்கும், அருஞ் சின்மய வெளியான் - அரியஞானமய வெளியானவருமாகிய சிவனது, இறை உந்தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பு அணங்கே - பெருமைமாகிய யாழந் கடலுஞ் சூழ்ந்த வேதவனத்து மலையில் மாதே, யான் இறையுந் திகைத்து அங்கு இரேன் வந்து சேருவன் தெளி - நான் இறையனவு நேரமும் திகைத்தங்நாமிரேன் (இங்ஙனம் விரைவில்) வருவேன் இதைத் தெளிதி எ—று.

உந்திமுந்நீர் ஒருபொருட் பலபெயரெனக் கொண்டு கடலென்று உரைப்பினுமாம். “முந்நீர்ப் பிற்த பவனத்தொடு சங்குமுத்தம்” என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில், முந்நீர் படைத்தல் காத்தல் அழித்தலாகிய முக்குணமென்றார் நச்சினுர்க்கினியர் [பிரிந்துவருகென்றல்] (எஉ)

சேரு வரிக்கடை யாளமில் லாவருச் சித்தசர்போ
 லாரு வரிக்கடை யேநிற்ப ராலணங் கேசெழும்பூர்
 தாரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்திறையுந்
 நீரு வரிக்கடை வெங்காள் போசன னீண்மலைக்கே.

இ—ள்: செட்டும் பூர் தாரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்து இறை - அழகிய பூர்தருவில் வண்டுகள் பண்ணைப்பாடும் வேதபுரியில் வீற்றிருக்குந் தலைவரும், முந்நீர் உவரிக்கடை வெங்காள் போசனன் நீர் மலைக்கு - முந்நீரையுடைய கடற்கட்டோன்றிய வெய்ய நஞ்சுவணவை யுடையவருமாகிய சிவனது நீண்டமலையில், அணங்கே - மாதே, இக்கு அடையாளம் இல்லாத சித்தசர் போல் உருச்சேருவர் - கருப்பு வில்லாகிய அடையாளம் இல்லாத மதனரைப்போல உருவத்தையுடையவரும், இக்கடையே நிற்பர் - (சுண்டுள்ள பலவிடத்திலுமின்றி) இவ்விடத்திற்குநே (பயின்று) நிற்பவருமாகிய, உவர் ஆர் - உந்தக் காணையர் யார் (நீயறிவையேற்) சொல்லுதி எ—று.

உவப்பிற்சித்தசரென்று பாவமுடிக் கூறியதற்கிசைய உவரென்றான். “கண்தால்கடையிடை” என நன்னூலார் கூறினமையின் எண்டுக்

கடை அப்பொருட்டு. கடையே என்பதில் ஏ தேற்றம் வரிக்கடை இப் பொருளாதலை இரகுவமிசத்தில் “வரிக்கடைபாண்செயு மருதமெய்தினுன்” என்னுஞ் செய்யுளானுணர்க. சேருவர் நிற்பர் என்பவற்றிற்குச் சேர்ந்த வராகி நிற்பவராகிய எனக் கூறலுமொன்று. [இறைவன்னைக் குக்குறைநேர் பாங்கியிறைவிக் கவன்குறைபுணர்த்தல்.] (எக)

நீண் — வராக மலையா நிலங்கிண்டி நின்றறியா
 னாண்ட வராக மலையுனிந் தான்மறை நற்பதியான்
 மாண்ட வராக மலையாமல் வைப்பவன் வான்புகழை
 வேண்ட வராகம லைக்குமுன் றேற்றும் வெறுத்தவ்வையே.

இ—ள்: நீண்டவராகம் அலை மாலில்லங் கிண்டி நின்று அறியான்-நெடிய (மாயவனாகிய) பன்றி கடலாற் சூழப்பட்ட பெரிய பூமியை யிடந்து நின்றறியப்படாதவரும், நாண் தவர் ஆக மலை குனித்கான் - நாரியை யுடைய வில்லாக மேரு கிரியை வளைத்தவரும், நல் மறை ப்பதியான்- நல்ல வேதவனத்தையுடையவரும், மாண் தவர் ஆகம் அலையாமல் வைப்ப வன்-மாட்சிமைப்பட்ட தவத்தர்களது காயத்தை அலையாமல் வைப்பவரு மாகிய சிவனது, வான் புகழை வேண்ட - பெருமையாகிய கீர்த்தியை வேண்ட, கமலைக்கு முன்னேதாற்றும் வெறுத்தவ்வை வரான் - (அவரிடத் தில்) இலக்மிக்குமுன் பிறந்த வெறுப்ப மூதேவி வரான் என்று.

அலை ஆகுபெயர். அறியான் என்பது, “முதனிலை தொழிற்பெயர் முற்றீ ரெச்சம் - வீணமுதல் செயப்படு பொருளே ழாதிபுட் - படுசொ லற்றே படுபொருளாயும்” என்னும் இலக்கணக் கொத்துவிதியால், ‘இல் வாழ்வா நென்பான்’ என்பதுபோல நின்றது. வரான் ஈறு கெட்டது வராது என்னக் கொள்வது மொன்று. (எச)

வெறுப்பதி நிச்சய மில்லெனையாட்கொண்டு வீட்டில்வைப்பா யுறும்பத்தி னிற்பத்து மாமகன் மாலய னும்பருக்கு
 மெறுப்பத்தி நிற்குங் கடை முதலாநி யெவைக்குமருள்
 பெறுப்பத் திவிபங்க னேமறைக் காணப் பெருஞ்சுடரே.

இ—ள்: பத்தினில் உறும்பத்து மா மகன் மால் அபன் உம்பருக் கும் - நூருகிய அசுவமேதத்தையுடைய வாசவனுக்கும் மாயவனுக்கும் - மலரோனுக்கும் வானவருக்கும், அத்தி முதல் எறும்பு கடைசிற்கும் ஆவி எவைக்கும் அருள் - யானைமுதலாய் எறும்புமுதலாய் சித்திக்குள்ள உயிர்களைவற்றுக்கும் அருளுகின்ற, பத்தினி பெறும் பங்கனை - உமாதேவி பெற்ற பாகத்தை யுடையவரே, மறைக் காணப் பெருஞ் சுடரே - வேதா

ரணியத்திற் பெரிய சோதியே, பத்தி நிச்சயம் இல்வெறும் எனை ஆள்
கொண்டு லீட்டில் வைப்பாய் - பத்திநிச்சயமில்லாத வெறியகடையேனையும்
அடிமைக்கொண்டு மோகூத்தில் வைத்தருளும் எ—று.

அருள்பெறும் எனனைத்து அருளைச் சுரக்கின்ற வென்பது மொன்று;
[பத்தி நிச்சயம் - இடபத்தி; உம்மைத்தொகையுமாம்]. (எடு)

பெருப் பர சினித்தலங் கொண்டாடி யாடிப் பிறங்குகக்கை
யருங்காசி நித்த முறைவோர் மறைமை யாலல்வெற்பின்
மருங்காசி னித்தலை கொள்ள விடாவென்ன மார்பகத்திற்
பருங்காசி னித்தகைப் பூட்கொங்கை மங்கைக்குப் பாரித்தவே,

இ—ள்: பெருங்காசிளித் தலங்கொண்டாடி ஆடிப் பிறங்கு - பெரிய
நிலவுலகத்தார் கொண்டாடி முழுது உயர்வடைகின்ற, அருங் கங்கை
காசி நீத்தம் உறைவோர் மறைமை அமலர் வெற்பில் மங்கைக்கு - அரிய
கங்கைநதியைக் கொண்ட காசியில் எக்காலத்தும் வீற்றிருக்கின்றவராகிய
மறைக்காட்டிறைவரோது மலையில் மங்கைப்பருவ முடையாளுக்கு, மருங்கு
ஆக இனித் தலை கொள்ள விடா என்ன - இடையச் சிறிதேனும் மேல்
தலைகொள்ள விடாவென்னும் வண்ணம், மார்பு அகத்திற் பருங் காசின்
இத் தகைப் பூண் கொங்கை பாரித்த மார்பின்கண் பருத்த மணிகளை
யுடைய இத்தகுதியாகிய ஆபரணத்தையணிந்த தனங்கள் பிணைத்தன எ—று.

உறைவோர் அமலர் என்பவற்றுக்கு உறைகின்றவரும் மலரகிதரு
மாகிய சிவனது எனக் கூறலும் வருவன்றென்க. இயற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்கின்ற காலத்துப் புதினொரண்டும் பத்துத்திங்களும் புக்கானாதின்,
மங்கை ஈண்டுக் காலவாகுபெயர். அக்காலத்தான் பன்னிரண்டும் பதின்
மூன்றுமாய இருவற்சாங் கொண்டதென்ப. [பருவங்கூறி வரவுவிலக்கல்]

பாரிக்கு மார முலையுடை யாட்கும் பகிரதியா
நாரிக்கு மாரப் புரமுஞ் சிரமு நயந்தளித்தோன்
மூரிக்கு மாரனைத் தந்தான் மறைசையின் மூர்த்திதந்தான்
மூரிக்கு மாரனுக் கில்லையென் மேற்பகை சாதிப்பதே.

இ—ள்: பாரிக்கும் ஆர முலை உமையாட்கும் பகிரதி ஆம் நாரிக்
கும் - பருத்த முத்தமாலையை அணிந்த தனத்தையுடைய உமாதேவிக்கும்
கங்கையாகிய பெண்ணுக்கும், ஆரப் புரமுஞ் சிரமும் நயந்து அளித்
தோன் - அவர் தங்கும்வண்ணம் (நிரலே பாதித்) திருமேனியையுந் தலை
யையும் மகிழ்த்து கொடுத்தவரும், மறைசையில் மூர்த்தி - வேதவனத்தில்
அருள்வடிவுகொண்ட டம்பவருமாகிய சிவன், தார் தந்தான் - (நாரிரந்த

கொன்றை) மாலைபயத்தந்தனர், இக்கு மாரனுக்கு என்மேல் பகை சாதிப் பது இல்லை -(அதனா) கருப்புலில்லையுடைய மதனுக்கு (இற்றைவரையுஞ் சாதித்ததுபோல இனி) என்மாட்டுப் பகைசாதித்தலில்லை எ—று.

முன் கொன்றை வாங்கும் என்றதினாலும், சிதம்பாச்செய்யுட்கோவை யில் “தண்ணென் கடுக்கை கொணர்ந்தாரோ தம்மினென்” என்றதினாலும், காசிக்கலம்பகத்திலே “தண்ணென்று நறையிதழித் தாரென்றான்” எனவும், “நல்காரே யின்னங் கடுக்கை யிவட்கு” எனவும் கூறியதினாலும், பொதுமையிற் கிடந்ததார் என்றதற்குக் கொன்றைமாலை என்றும். இவ் கடவுண் மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பந்தத்தக் கொன்றை மாலை பெற்ற துரைத்தல். இதுவுங் கிளிமுதலியவற்றைத் தூதவிடுதலுமுதலிய இன்றோரன்னவா யகத்தமிழ் தெரிப்படாது வருவனவெல்லாம், புறப் பொருளில், “கடவுட்பக்கத்து மேனோர்பக்கத்து மடவான் மகளிர் மகிழ்த்த பக்கமும்” என்ற விதிப்பாற்படும்; கடவுண் மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயந்தபக்கத்து வெண்பாமாலையில் இசைத்த செய்யுள், “ஆரிகொண்ட கண்செய்ப்ப வல்லினென் ஞகம் - புரிகொண்ட நூல்வடுவாப் புல்லி - வரி வண்டு - பன்னலங் கூட்டுண்ணும் பனிமலர்ப்பா குரேச் - னுண்ணலங் கூட்டுண்டாணார்” என்பதே. மகிழ்த்தபக்கமும் என்றபற்றியே நூலி யற்றுமாசிரியர் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே விரிப்பாராயினார். (என)

சாதிப்ப ராகம் மென்பயன் வேட்டுவன் சாதிப்புழு
வேதிப்ப ராகம் பெறல்போல மெய்க்குரு வாற்பெற்றியான்
பூதிப்ப ராக மணித்தன்ப னாவதெப் போதருநா
யாதிப்ப ராகநி னான்மறைக் கானத்தெ ணம்பியனே.

இ—ன்: ஆதிப்பரா - முதற்கடவுளே, கவின் நான்மறைக் கானத்து அம் எண் புயனே - ஆழகை யுடைய நான்மறைக்காட்டில் வீற்றிருக்கும் அலங்காரத்தைப்பெற்ற எட்டுப்புயத்தை யுடையவரே, ஆகமம் சாதிப்பர் பயன் என் - அநு (பவநானமின்றி) ஆகமத்தைச் சாதிப்பார் அதனாற் பயன்யாத், வேட்டுவன் சாதிப்புழு வேதிப்ப - வேட்டுவன் ஓர் சாதிப் புழுவை வேதிப்ப, ராகம் பெறல் போல -(அது அவ்வேட்டுவனது) வடிவத்தைப் பெறுதல்போல, யான் - நான், மெய்க் குருவால் பெற்று - உண்மையையுடைய ஞானசாரியரால் (உபதேசத்தைப்) பெற்று (முன்னிய மாறி), பூதிப் பராகம் அணிந்து அன்பன் ஆவது எப்போது அருநாய் - திருவெண்ணீற்றைப் புனைந்து மெய்த்தொண்டனாவது எக்காலத்தில் உரைத் தருளும் எ—று.

(என)

புயற்கூடு போம்பொழில் வேதா ரணியன்பொன் னுட்டகத்தே
மயற்கூடு மாவர் நாரிய ராருயிர் வாரியுண்ணு
முயற்கூடு தாக்க விருற்கூ டுடை" முடிச்சிலம்பா
கயற்கூடு கண்ணிடை யாகாயத் தீட்டுதல் கைக்கரிசே.

இ—ள்: மயற்கூ ஊடு ஆடவர் நாரியர் ஆர் உயிர் வாரி உண்ணும்-
மயக்கத்தால்ஊடுகின்ற காளையா தும் மாதரதும் அரிய ஆவியை வாரியுண்
ணவின்ற, முயற்கூடு தாக்க இரூல் கூடு உடையு முடிச்சிலம்பா - சந்தி
ரன் தாக்கத் தேன்கூடு உடையப் பெற்ற சிகரத்தைக் கொண்ட மலையை
யுடையாய், புயற்கூ ஊடு போம்பொழில் வேதாரணியன் பொன்னாட்டு
அகத்து - மேகமண்டலத்துக்கு ஊடாகப் போகுஞ் சோலைகூழ்த்த மறைக்
காட்டில் இறைவரது பொன்னாட்டுக்கண் வாழும், கயல் கூடு கண் இடை
ஆகாயத் தீட்டுதல் கைக் கு அரிது - கயல் சேர்ந்தாற்போன்ற கண்ணையுடை
யானது இடையானது ஆகாயமாயிற்று (ஆதலால்தனை மனத்தாலெழுதலா
மன்றிக்) கையாலெழு ததல் அரிது என்று.

இடையாகாயம் என்பதற்கு இடையாகிய ஆகாயமென்னினுமாம்
[பாங்கி தலைமக னவயவத் தருமை சாற்றல்.] (எசு)

அரிதிரி கைக்கு வடுவாழ் மறைசை யரன்வறுமை
பெரிதிரிகைக்குவந் தாண்டான் மெஞ்ஞானப் பிறங்குசுடர்
விரிதிரி கைக்கும் வினையே னிடத்தினின் மேவியசக்
கிரிதிரி கைக்கு நிகராம் பிறப்புந் கெடுவிப்பனே.

இ—ள்: அரி திரி கைக்குவடு வாழ் மறைசை ஆரன் - செல்வம்
யானையும் வாழும் வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சங்கரா கருத்தரும்,
வறுமை பெரிது இரிகைக்கு வந்து ஆண்டான் - (அருளின்மையாகிய)
வறுமை முற்றாய் நீங்கும் பொருட்டு (வலிது) வந்து அடிமைக்கொண்ட
வரும், பிறங்கு மெஞ்ஞானச் சுடர் விரி திரி - வினங்காநின்ற மெஞ்ஞா
னவினக்கில் விரிந்த திரியானவருமாகிய சிவன், கைக்கும் வினையேன்
இடத்தினில் மேவிய - (சல்லோரால்) வெறுக்கப்படும் வினையேன்கட்
பொருந்திய, சக்கிரி திரிகைக்கு நிகர் ஆம் பிறப்புந் கெடுவிப்பன் -
குயவனது திரிகைக்கு நேராகிய பிறவியையும் (தமது அருளாந்) கெடு
விப்பவர் எ - று

திரிகை கைக்குவடு திரியுந் கையையுடைய மலை என்னவே யானை
யாம்; அது "வருங்குன்ற மொன்றிரித்தோன்" போல்வது, "அருட்செல்வஞ்
செல்வத்துட் செல்வம்" என்றவின் வறுமை அருளின்மையென்றும். இரி

கைக்கு உவந்து என வைத்து மகிழ்ந்து எனக் கூறுவது பொன்று. பிறப்பும்
என்புழி உம்மை இழிவுகிறப்பு. (அ௦)

கெடுப்போன கந்தையை நாள்மறன் கேசவனுக்கு முன்போன்
கடுப்போன கந்தையர் பங்கில்லைத் தான்மறைக் காணுவந்தா
னடுப்போன கந்தை யுடையான் சிலம்பினம் மறையொப்பாய்
வடுப்போன கந்தை மணிமுலை சிங்குறை மந்திரியோ.

இ - ன்: நாள்மறன் கேசவனுக்கும் அந்தந்தையர் கெடுப்போன்-
பிரமனுக்கும் மாயவனுக்கும் ஆனவர்களைக் கெட்டுக்கொண்டும், கடுப்போன
கம் உட்கார் - நஞ்சுவுணவை அமுதுசெய்கவரும், கையல் பங்கில்
வைத்தான் - சந்தியை (வாம) பாகத்தில் வைத்தவரும், மறைக்கான் உவந்
தான் - வேகவனத்தையகிழ்த்தவரும், கந்தை போன நடு உடையான்
சிலம்பின் சம்மறதை ஒப்பாய் - ஆடை நீங்கிய அரையை யுடையவருமாகிய
சிவனது மூலில் கம் மங்கையைப்படுத்த அனங்கே, வடுப் பொல் நகந்
தை மணி முலை சிங்குறைமற்று இலை - வடுவைப்போல நகந் தைத்த மணி
போலும் (அரிப) தனமே (அவனோடு கிண்மாட்டுள்ள) குறை பிறிது
இல்லை எ - று

கெடுப்போன் இயல்பிற் காலப்பிறழ்த்தல்; திருவாதவூர் புராணத்
தில் “அந்தமால்விதி தேடுவார் மதிஞ்ஞவார்” என்றதுபோல. கடுப்போன
கந்தையுடையான் என்பதற்கு அரையில் நீங்கிய உடையையுடையவ
ரென்னில் “கழிந்த பற்றுடை வசிட்டன திருக்கையாய்” என்பது போல
நின்றதென்க. இது திடம்பரானென்னும் பொருட்டு; நகந் தைக்கப்படுதல்
முலைக்கு அழகென்று மகிழ்வித்து உட்கோளுணர்வான் மணிமுலையென்
றான். மணி அழகுமாம். [கந்தையணங்குறுத்தல்.] (அக)

மற்றலத் தேனைய மின்றிகெஞ் சேயென்ன மாயங்கொலோ
முற்றலத் தேரை விடுஞ்சாலிற் சங்க முழங்கு பண்ணாப்
பொற்றலத் தேரை மறைமறைக் காணப்படுகிதன் கல்லுட்
பற்றலத் தேரைக்கு மேயளந் தானெப் படிப்பாடியே.

இ—ன்: நெஞ்சே - மனனே, ஏரை வீடும் முற்று அலத்தச் சாலில்-
ஏற்றைத் தூண்டாவின்ற (தொழில்) முழுதும் அமைந்த கலப்பையாலுண்
டாய உழவுசாலில், சங்கம் முழங்கு பண்ணை - சங்குகளாவாரிக்கும் வய
லாற் சூழப்பட்ட, பொன் தலத்து ஏரை மறைமறைக்கானப் புனிதன் -
(தன்மாட்டுள்ள பெரியதோரழகுந்) பொன்னிலத்துள்ள அழகைச் (சிறி
தாகும்வண்ணம்) மறைக்கின்ற வேதவனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெரு
மான், கல்லுள் பற்றல் அத்தேரைக்குமே படி எப்படி அளந்தான் - கல்

ஊட் பற்றதலாகிய அத்திறத்தையுடைய தேரைக்குமே படியை எவ்வண்ண மனந்தார், என்ன மாயங்கொல் - இது யாது மாயமோ, ஐயம் இன்றித் தேர் - சங்கையின்றி யறிதி, மற்று அல் - அதற்கு உணவு கிடைப்பது பிறி தொரு வழியானுமன்று என்று.

ஒ அசு. மாயமோ வென்றாக்கி, கொல்லை அசையாக்கினுமாம். பொற்றலத்தேரை மறை என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் “மண்டேய்த்த புகழி னா” என்பது போலும். பற்றலத் தேரைக்கும் என்றது கோயிற் புராணத் தில் “பொன்றிகழ் பங்கய மூழ்கி” என்பது போன்றது. (அஉ)

படிகுந் தனையனை யான்மறைந் காடன்பொற் பாணிநிலவேல்
பிடிசுந் தனையநு டாதைய னாடகப் பேரவனைந்
கடிகுந் தனையநில் காணனை யேத்தக் கருதுநென்சே
விடிகுந் தனைய மடவார் கலக விழிமையனே.

இ—ன்: நெஞ்சே - மனமே, படிகுந்தனை அனையான் - பளிங்கை ஒத் தலரும், மறைக்காடன் - வேதாரணியத்தையுடையவரும், பொன் பாணி யில் வேல்பிடி கந்தனை அருள் தாதையன் - பொன்போலும் (அருமைத்) திருக் கரத்தில் வேலாயுதத்தை யேந்திய குமார்க்கடவுளை உதவிய தந்தையாரும், ஆடகப் பேரவனைக் கடி கந்து அனை முகில் காணனை - இரணியன் என்று பொன்னினது பெயரை யடுத்தவனைக் கொன்ற தூணைய தாயையுடைய முகில்போலும் மாயவனாற் காணப்படாதவருமாகிட சிவனை, ஏத்தக் கருது - துதிக்க எண்ணுதி, அனைய மடவார் கலக விழி மையல் இகந்து விடு - (நீ இத்துணை ஞான்று மனைந்து களித்த) அம்மகளிரது கலகத்தையுடைய கண் ணாலாகும் மயக்கத்தை நீக்கி விடு (நிச்சயம் முத்தி சித்திக்கும்) என்று.

“தயாபரகரும சாதாக்கியரைத் தியானவுணர்விற் சேர்வு செப்பிற் படிகு நிறம்” எனச் சதாசிவ ரூபத்திற் கூறினமைபற்றிப் படிகுந்தனை யனையா னென்றார். தாதையன் என்பது கல்லாடத்தில் “சிண்முவக்கொடி மடந் தையன்” என்பது போலும்; கந்தனை முகில், புலியூரந்தாதிபில், “கந்தனை யூர்குவந் தாற்கரி யானை” என்பது போலும்; அனைய என்பதை அல் கைய எனப் பிரித்து, அஞ்ஞானமாகிய இருன்கெட என்றாரப்பினுமமையும்.

மையகந் றுனை முகன்றூதை மாணிக்க வாசகனா
மெய்யகந் றுனை மகிழ்மறைந் காடனை வேண்டி: புன்னுஞ்
செய்யகந் றுனை: முக் கோலந்த ணீர்சுரஞ் சென்றனரோ
தூய்யகந் றுனைப் புரந்தகனன் னானுந் தோகையுமே.

இ—ன்: மை அகற்று ஆனை முகன் தானை - (தம்மை வழிபடுவார்களது) குற்றத்தைத் தவிர்த்தின்ற யானை முகக்கையுடைய கணேசரது தந்தையும், மாணிக்கவாசகன் ஆம் மெய்ய கற்றானை மசிற் மறைக்காடனை. மாணிக்கவாசகராகிய மெய்மைமையுடைய பண்டிதரை யுவந்த வேத வனத்தருமாகிய சிவனை, வேண்டி உன்னுஞ் செய்ய கல்தானை முக்கோல் அத்தனை - வேண்டித் திராணித்தின்ற காவில் அளையப்பட்ட ஆதையை யும் திரிதண்டத்தையுங் கொண்ட வேதியரே, ஆய் கற்று ஆனைப் புரந்தான் அன்னலும் டக்கோகையுஞ் சரஞ் சென்றமரே - சுத்தமாகிய கன்றையுடைய பசுவைத் தாத்த மாயமான யொத்தா ஸ்ருகானையும் (இலக்குமியை யொத்த) நமது மங்கலமுஞ் சுரத்திற் போயினாரே கண்டிரேற் சொல்லும். எ-று.

கன்று ஆன் என்பது கற்றான் என்றது. திருவாசகத்தில், “கற்றவின் மனம்போலக் கஞ்சுருக வேண்டுவே” என்றது போல. “மென்றொடர் மொழியுட் சிவவேற் துணையிற் - நம்மின வன்றொடராகா மன்னே” என்பது விதி. [ஆற்றிடை முக்கோற்பகவரை வினாசல்.] (அச)

தோகை பிராமன் மதன்பாண மங்கல ஆனைத்ததுகா
ரீகை பிராமன் விநாயக மாணகென் மீதிற்றய
மோகை பிராமன் மறந்தா பிராவண வுட்கவென்ற
வாகை பிராமன் பணிமறைக் காடர்வக தாவிட்டியே.

இ—ன்: தோகையிர் - மாதரே, ஆ - ஆ, மன்மதன் பாணம் அங்கத் துளைக்கது - மதனது பூவம்பு சரீரத்தைத் துளைக்கவும், கார் ஈ கை இராமன் விதி சுற்பம் ஆன வ - கருமையைத் தருதலையுடைய இரவும் நிலைபெற்ற பிரமகற்பமாகவும், இராவணன் உட்க வென்ற வாகை இராமன் பணி மறைக் காடர் வந்தார் இல்லை - இராவணன் அஞ்ச வென்ற வெற்றியையுடைய இராகவன் வணங்கிய திருமறைக்காடர் வந்திலார், என் மீதில் சுற்றும் ஓகை இராமல் மறந்தார் - (அதனால்) என்மேற் சிறிதும் அன்பிராமல் மறந்தார்; (இனிச் செய்யக்கிடந்தது யாத? சொல்லுமின்!) எ-று.

துளைத்தது ஆனது என்னும் முற்றுக்கன், சொற்றிரியினும் பொருள் திரியா வினையெச்சமாய்க், “கானவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த லோடு - மானின்ம் பெயர்ந்ததாய ரார்த்தன ரணிந்த திண்டோ - டாஸூன்று முட்குறிற் றென்று கிமிர்ந்தது சரம்பெய் மாரி - போனின்ற தென்ப மற்றைப் பொருகருஞ் சிலையினதே” என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுள்போல நின்றது. கன்றபடி நிற்ப மறந்து வந்திலாரென்னினுமமையும். அப்பொருட்கு வினையுற்றெச்சமாயிற் றென்க. வினை முற்றே எச்சமாகுமென்றும், முற்றுகன் திரிந்து எச்சமாகுமென்றும், எச்சமே முற்றுகுமென்றுங் கூறுவார் கருத்தை ஆங்காங்குக் காண்க. [இது கடவுண்மாட்டு மானுட்ப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் இரவீனிட்ட.] (அரு)

வந்தித்திக் குங்கணை யுங்கொண்ட வேன்பணி மாண்குழற்கா
 வந்தித்திக் குங்கணி வாபுங்வெண் டாறு மொண்குழையும்
 பந்தித்திக் கும்பெறத் தோன்றிய வேதப் பதியன்பொற்ற
 ளந்தித்திக் குந்தகு மென்னமன் றாடு மான்கிடுக்கே.

இ—ள்: வேதப் பதியன் - மறைக்காட்டை வுடையவரும், கொ
 ளாளன் தித் திக்குத் தகும் என்ன மன்று ஆடும் அரன் கிரிக்கு - அழகாகிய
 தாளன் தித்திக்குத் தகும் என்ன (ப் பொன்) அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற சங்கார
 கருத்தருமாகிய சிவன று மலையில், இக்குங் கணையுங் கொண்ட வேன் வந்
 தித்துப் பணி மான் குழல் காடும் - கருப்பு (விலையு) (மலர்) அடையுங்
 கொண்ட காமனும் வழிபட்டு வணங்குகின்ற மங்கையுடைய கூத்தலாகிய
 வனமும், தித்திக்குங் கனி வாயும் - மதுரிக்கும் பழத்தையொத்த வாயும்,
 வென் டாறுலும் - வெள்ளிய நகையும், ஒன் குழையும் - ஒள்ளிய காதும்,
 பந்தித் திக்கும் பெறத் தோன்றிய - வரிசையாகிய (இந்த வெய்ய) திசையும்
 பெறும் வண்ணத் தோற்றின (இஃதென்ற மாயமோ கெஞ்சே சொல்லுதி).

குழற்காடு தொகையுருவக மாயினமையில் காடு மிகுதிப்பொருட்டன்று.
 தகுதியின்மையணி. [தலைமகன் நிலைமகன றுருவு வெளிப்பாடு கண்டு
 சொல்லியது.] (அசு)

அரம்பயங் காட்டக வேதா ரணியத்த னாவியச்சுக்
 குரம்பையங் காட்டவல் லான்சிற தித்தன் குருஉச்சடி
 லசிரம்பையங்காட்ட வணிர்தோ னரவிந்நச் சேவடியென்
 பரம்பையங் காட்ட வெரிமுற்பஞ் சாகப் பறந்துடுமே.

இ—ள்: அரம்பை காட்டு அக வேதாரணியத்தன் - வாழக் காட்
 டிடத்தைக் கொண்ட திருமறைந்தாட்டையுடையவரும், ஆலி அச்சுக்
 குரம்பை அங்கு ஆட்ட வல்லான் - உயிரது காயமாகிய கூட்டை அங்
 னனம் ஆட்டவல்லவரும், சித் அசித்தன் - சித்தம் அசித்தம் ஆனவரும்,
 குருஉச்சடி லசிரம் பயம் காட்ட அணிந்தோன் - (செந்) நிறத்தைக்
 கொண்ட சடாமுடிந் கங்கையைக் காட்டப் புனைந்தருமாகிய சிவனது,
 அரவிந்தச் சேவடி - தாமரைமலர்போலுந் செம்மைபாகிப் திருவடி, என்
 பரம் - எனக்குப் பாரமானது, பயங் காட்டளரிமுன் பஞ்ச ஆகப் பந்
 திடும் - (அசுறை) பிறப் பிறப்பாதியவற்றால் வரும்) பயமெல்லாம் வீறநிற்
 பற்றிய அக்கினிக்கு முற்பட்ட பஞ்சபோல விரைவில் அழியும் எ - று.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்பாடலில் “ஆட்டவல்லானுமொருவனுண்டே
 தில்லையம்பலத்தே” என்பதுகொண்டு அங்காட்ட வல்லானென்றார். பறந்
 திடும் என்பது விரைவிலழியுமென்னும்பொருள்தருவதோரிலக்கணை. (அள)

பறக்கும் பருந்துவக் குங்கழி யுன்முடைப் பற், யுன்தா
யிறக்கும் பருந்துவக் காக்கையை நீக்கி யினிப்பொதிய
வறக்கும் பருந்து தமிழ்மறைக் காட னருளாக்கொண்டு
யிறக்கும் பருந்துதித் தற்கரி தாமுத்திச் சிர்க்கதவே.

இ—ன்: பறக்கும் பருந்து உவக்குங் கழி லுன் முடைப் பற்று உனது
ஆம் - பறக்கின்ற பருந்துக்கள் மகிழும் மிகுந்த மாமிசத்தின் நாற்றப்பற்றுள்ள
தாசி, இறக்கும் பருந்துவக்கு ஆக்கையை நீக்கி - ஓஞ்சுகின்ற பருத்த
தோலையுடைய காயத்தை யொழித்து, உம்பருந் துதித்தற்கு அரிது ஆம்
சீர் முத்திக் கதவு - தேவருந் துதித்தற்கரிதாகிய சிறப்பையுடைய வீட்டுந்
கதவை, பொதிய அறக் கும்பர் உந்து தமிழ் மறைக்காடன் அருளைக்
கொண்டு இனித்திறக்கு - பொதியமலையில் வீற்றிருக்கின்ற புண்ணியத்தை
யுடைய அகஸ்தியமுனிவர் உயர்த்திய தமிழையுடைய திருமறைக்காட்டில்
இறைவர ற திருவருளைக்கொண்டு இனித்திறப்பேன் எ - று.

ஆக்கையை நீக்கி அருளைக்கொண்டு - மோக்கக் கதவைத்திறப்பேனென்
றியைக்க. “கடதற வென்னும், அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுராமோ -
டென்னே னல்லென வருட மேழுந் - தன்வின யுரைக்குத் தன்மைச்
சொல்லே” எனத்தொல்காப்பியத்திலும், “குடுதறு வென்னுங் குன்றிய
லுராமோ - டல்லன் னென்னே னுது மீற்ற - விருகிணை முக்கூற் ரெரு
மைத் தன்மை” என நன்னூலிலும், “புல்லுங் குடுதறு மென்னேனும்
பொற்றெடியா - யல்லுந் தனித்தன்மையாம்” என நேயிசுத்தத்திலும்,
குடுதறு வென்னுங் குன்றியலுராமோ - டல்லன் னென்னே னுது மீற்ற -
விருகிணை முக்கூற் ரெருமைத் தன்மையும்” என இலக்கணவிளக்கத்
திலுங் கூறியதனாலும், திருக்கோவையாயில் “மடுக்கோ” “படுக்கோ”
என்றற் ரெடக்கத்தனவற்றுக்குத் தன்வினையாகப் பொருளுரைத்த நச்சி
ஞர்க்கினியர் சிந்தாமணியில், “தனாரு” என்பதைத் தன்வினையு
யுரைக்குத் தன்மைச்சொல்லெனக் கூறுதலானும், அகப்பொருளில் பிரித்
துவருகென்றவின் பொருள் வருவேனெனப்படுதலானும், அதனிலக்கியமா
கிய தஞ்சைவாணன்கோவையில், “நின்றே வருவல்” எனக் கூறுதலானும்
சீர்காழிக் கோவையிலும் வெங்கைக் கோவையிலுங் கோடசுரக் கோவை
யிலும் அப்பொருள்பட வருதலானும், திறக்கு என்பதற்கு இதுவே
பொருளுனைத் தெனிக.

(அஅ)

கதவாயு நீங்கி மண்காய் மான கடவுளென
யுதவாயு மப்பனு மானவன் வேத முறைவனத்தான்

பதவாயு தக்கொடி வேடாதை கீர்த்தியைப் பாடுதற்குச்
சதவாயு நாவுத்தர் தானில்லை வாணி தலைமகனே.

இ—ன்: காயம் கதவாயு அங்கி நீர் மண் ஆன கடவுள் - வானமும்
உக்கிரத்தையுடைய காற்றும் அக்கினியுஞ் சலமும் பிருதுவியுமாகியதேவும்,
என உதவு ஆயும் அப்பனும் ஆனவன் - என்னையும் பெற்ற தாயுந் தந்
தையுமானவரும், வேதம் உறை வனத்தான் - ஆரணங்கனிக்குங் காட்டை
யுடையவரும், பத ஆயுதக் கொடிவேன் தாதை கீர்த்தியைப் பாடுதற்கு -
கோளிக்கொடியையுடைய முருகக்கடவுளது பிதாவுமாகிய சிவனது கீர்த்
தியைப் பாட, வாணிதலைமகன் சதவாயு நாவுந் தந்தான் இல்லை - சரசு
வதியுடைய கணவனாகிய பிரமன் நூறு வாயையும் நாவையும் (எனக்குத்)
தந்திலன் எ - மு.

தோற்றமுறைக்கும் அரதனமாலையணிக்கும் பிறழ்ந்து, தொல்காப்பி
யத்தில் “தலைவினு நெஞ்சினு மிடற்றினு நிலைஇ” என்பதுபோலச் செய்
யுளின்பம் படவின்ற முதலடியை முறைத்து பொருளுரைத்தாம். (அக)

மகர சலந்தர ளந்தரு வேத வனத்தன்புய
சிகர சலந்தர னவியுன் டானடல் சேர்த்திலங்கு
முகர சலந்தர வாலா னாவுரி யங்கையொன்றைப்
புகர சலந்தரப் போர்த்தா யெனவினை பொன்றிடுமே.

இ—ன்: மகர சலந் தரனந் தருவேத வனத்தன் - சுருமீனையுடைய
கடல் முத்தைத் தருகின்ற மறைக்காட்டை யுடையவரும், புய சிகர
சலந்தரன் ஆவி உண்டான் - புயமலையையுடைய சலந்தராசரனைக் கொன்ற
வருமாகிய சிவனை, அடல் சேர்ந்து இலங்கும் உகர - வலிமைபொருந்தி
விளங்குகின்ற உகரமெனப்பட்ட, சலந் தர ஆலாசன - வயிரத்தைக்
கொண்ட காள்போசனரே, அம் ஒற்றைக் கைப் புகர் அசலம் உரி தரப்
போர்த்தாய் என வினை பொன்றிடும் - அழகாகிய ஒரு கையைங் கபில
நிறத்தையுமுடைய யானை தோலைத் தரப் போர்த்தவரே யென்று துதித்
துக் கொள்ளப் (பிறவிக் கேதுவாகிய) இருவினைகளும் அழியும் எ - மு.

சங்காரத்தொழிலியற்றலால் அடல்சேர்ந்து என்றார். உவ்வென்பது
சிவனுக்கும் பெயராதலைக் கந்தரலங்காரத்தில் “ஆலுக்கணிகலம் வெண்
டலைமலை” என்பதனு லுணர்க்.

பொன்றுதை யம்புயத் தின்கால னாங்கிப் புரண்டிழி
நின்றுதை யம்புயத் தான்மறைக் காட னிழல்வெற்பினீ
ரொன்றுதை யம்புயங் கன்வாய் விழுங்கிய தோமணித்தே
ரென்றுதை யம்புயன் மூடிய தோவின் றியம்பிடுமே.

இ—ன்: பொன் துதை அம்புயத் தின் காலன் அஞ்சிப் புரண்டு விழ - ஆபரணம் நெருங்கிய அழகாகிய புயத்தையுடைய வலிய நமன் பயந்து புரண்டு வீழ, நின்று உதை அம்புயத்தான் மறைக்காடன் நிழல் வெற்பினீர்- நின்று உதைத்த திருவடியாகிய தாமரைமலரை யுடையராய வேதபுரிசரது குளிர்ச்சியைக் கொண்ட மலையில் வாழும் மடவீர், ஐயம் ஒன்றுது - சங்கை பிறக்கின்றது, மணித்தேர் என்று உதை - மணியைக்கொண்ட தேரை யுடைய உந்தச் சூரியனை, இன்று புயங்கன் வாய் விழுங்கியதோ - இன் னைக்குக் கேது வாய் விழுங்கிற்றோ, அம்புயல் மூடியதோ - (அன்றேல்) நீர்மேகம் மூடிற்றோ, இயம்பிடும் - (தெரிதிறேம்) சொன்னின் எ—று.

ஒன்றுகின்ற தெனற்பாலது, பட்டினத்தடிகள், “வேகுதே தீயதனில் வெந்துபொடி சாம்ப - ராகுதே” எனக் கூறியதுபோல மரீஇயிற்று. புயங் கன் என்பது பாரதத்தில் “உரகருத் தங்கள்வாய் விடங்கள் கொன்றென வீழ்ந் தார்” என்றற்போல நின்றது. உது பண்டறிசட்டு. [இரவீனீட்டம்.]

இயக்கோடை யாம்பன் முசுருத்த னேத்து மிறைவவண்டு
முயக்கோடை யாம்பன் மலர்மறைக் கான்முத லேசருதிச்
சயக்கோடை யாம்பன்முத் தேயடியேன்சட் டகம்விடுநான்
மயக்கோடை யாம்பன் மருத்தே நின்பார்வை வழங்குதியே.

இ—ன்: இயக்கு ஓடை ஆம்பல் முசுருத்தன் ஏத்தும் இறைவ - (பாகர்) தான் வென்ற (நெற்றியில்) பட்டத்தைக் கொண்ட யானையையுடைய முசு ருத்தச் சக்கிரவர்த்தி துதித்த தலையரே, ஓடை வண்டு முயக்கு ஆம்பல் மலர் மறைக்கான் முதலே - ஓடையில் வண்டுபோல் புணர்க்கின்ற ஆம்பற் று மலர்ப்பெற்ற வேதவனத்து முதல்வரே, சருதிச் சயக்கோடை ஆம்பல் முசுதே - வேதமாகிய வெற்றியைக்கொண்ட குதிரையையுடைய மூங்கில் முத்தே, மயக்கோடு ஐ ஆம் பன் மருத்தே - (அன்பாறு) மயலுக்குங் கோழைக்குமான நெருங்கிய ஒண்டிதம் போல்வாரே, அடியேன் சட்டகம் விடும் நான் நின்பார்வை வழங்குதி - அடியேன் காயத்தைத் துறக்கும் நாளில் (மரணவேதனை நீங்க) நுமது திருநோக்கத்தைத் தந்தருளும் எ—று.

குதிக்குஞ் சிதாரிக் கட்கயற் பாவை கொழுநன்மன்றிற்
சதிக்குஞ் சிதநடத் தான்கொன்றை மாலை தவழ்துழவி
மதிக்குஞ்சு தங்கிய வேணியன் வேத வனத்தலத்தி
னுதிக்குஞ் சிதலை யெறும்பாறி பேறு புறாக்கரிதே.

இ—ங்: குதிக்குஞ் சிதர் அரிக்கண் கயல் பாவை கொழுநன் - குதிக்கின்ற சிதறும் வரியையுடைய வழியாகிய கயலுக்கொண்ட உமாதேவிக்கு நாயகரும், மன்றில் சதிக்குஞ்சித நடத்தான் - டொன்னம்பலத்திற் (புரிந்தருஞ்ச்) தான்கொத்துக் (கிசைந்த) குஞ்சிச நடனத்தை யுடையவரும், கொன்றை மாலை தவழ் குழவி மதிக்குஞ்சு தங்கிய வேணியன் - கொன்றை மாலையுந் தவழும் இளம்பிறையையும் புனைந்த குஞ்சு பொருந்திய சடையை யுடையவருமாகிய சிவனாக, வேத வனத் தலத்தின் உதிக்குஞ் சிதலை ஏறுப்பு ஆதி பேறும் உரைக்க அரிது - நிரூபணைக் காட்டிற் பிறக்குங் கறையான் ஏறுப்பு முதலியவற்றின் பேறஞ் சொல்ல அரிது எ—று.

குதிக்கும் வினையகன்மேற்று உரைக்கரிது என்பதை உரைக்கு அரிது என வைத்துச் சொல்லுக்கு அரிது எனக் கூறினுமமையும். (கக)

உரைத்தென்ன வன்மை பரன்மறைக் கானுறை யோங்கன்முதி
னிரைத்தென்ன வன்மலி பூங்குழலானொஞ் செனுமிரும்பைக்
கரைத்தென்ன வந்தகைப் பூண்மார்பஞ் சேரக் கருதுபொதி
வரைத்தென்ன வன்கொடி சாடிய வேல்விழி வானகையே.

இ—ங்: பொது வரைத் தென்னவன் கொடி சாடிய வேல்விழி வால் நகையே - பொதிய மலையையுடைய பாண்டியனது துவசமாகிய சேலை வென்ற வேற்கண்ணையும் வெண்மையாகிய பல்லையுமுடைய மாதே, வன்மை உரைத்து என்ன - சமர்த்தைச் சொல்லி (அகன்ற பெறுவது) யாது, பரன் மறைக் கான் உறை ஒங்கல் - சிவனது வேதவனத்திலிருக்கு மலையில், முகில் நிரைத்தென்ன அல் மலி பூங் குழலான் - மேகம் நிரைத்தாற் போல இருள் நிறைந்த மலரைக்கொண்ட கூந்தலை யுடையான், என்ன அம் நகைப்பூண் மார்பஞ் சேர - எனது அழகாகிய ஒளியைக்கொண்ட ஆபரணத்தைப் புனைந்த மார்பைத் தழுவ, நெஞ்சு என்னும் இரும்பைக் கரைத்துக் கருது - (சினது) மனமென்னப்பட்ட இருப்பைக் கரைத்து எண்ணுதி எ—று.

வால் நகையே பூங்குழலான் என் மார்பைச் சேர நீ நெஞ்சைக் குழைத்து எண்ணுதி என முடியும். உரைத்து என்னும் வினையெச்சம், வருவித்த பெறுவது என்பதின் முதனிலையோடு முடிந்தது, “செய்வி யென்வினைபுட் செய்வினை சிலவே” என்னும் இலக்கணக்கொத்து விதி

யால் நிரைத்தென்ன நின்றது. “நிரையாமாச் சேர்க்கு நெடுங்குன்ற நாட” என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளு மிது. நிரைத்தாற்போல எனப் பொருள் கூறில், முகில் இரண்டாவதாம். பொதி என்பது, “பொதியிலே விளைகின்றது சந்தன்ப் பொதியி னாதியிலே விளைகின்ற முத்தம்” என்னுந் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுள்போல நின்றது. வேற்கண் ஒருசொல்; கந்த புராணத்தில் “கூற்றமன்ன வேற்கண்ணி” என வந்ததுமிது. [தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்.] (கூச)

வானண்ட நுண் வழுநுஞ்செவ்வாய்ச்சி மணி கறங்கு
மானண்டர் வேரிசை கேட்கப் பொருளான வாய்கவைத்த
கானண்ட டோரினி எத்திலு முத்தினைக் காமான்னந்
தானண்ட மென்றனைக் காமமறைக் காட்டுறை சங்கரனே.

இ—ன்: கவைத்த கால் நண்டு அளையினில் நத்து ஈனும் முத்தினை-
கவரப்பட்ட காலையுடைய ஞெண்டுசொது அளையிற் சங்கு ஈன்ற முத்தை,
காமர் அன்னம் அண்டந் தான் என்று அணைக்கும் மறைக்காட்டு உறை
சங்கரனே - அழகையுடைய அன்னம் (தனது) முட்டையெய்து அணைக்
கின்ற வேதவனத்தில் வீழ்நுக்குஞ் சங்கரனே, வான் அண்டர் உண்டி
வழங்குஞ் செவ்வாய்ச்சி - ஆகாயத்தில் வாழந் தேவர்களது உணவாகிய
அமுதைக் கொடுக்கின்ற சிவந்த வாயையுடைய (நம்) மாது, மணி கறங்
கும் ஆன் அண்டர் வேய் இசை கேட்கப் பொருள் அணை வாய்-(தும்
மாட்டு வைத்த காதலால்) மணி ஒலிக்கும் ஏற்றையுடைய ஆயரது வேய்ங்
குழல் (ஸெழுமினிய) இசையையுந் கேட்கப் பொருளாய்ப் (பெரிது பட
ருவின்ருள் அது தீர அவளைத்) தழுவுதிர் என்று.

வானண்டர், திருக்கோவையாரில் “கருக்கண் ணையறி யாமை
நின்றேன்” என்பது போல நின்றது. வான் பெருமையுமாம். ஆன் ஏற்
றுக்குமாதிலத் திருச்செந்திலந்தாதுயில், “அங்கயிலையை யேய்ந்த தகை
யானைக்கு” என்பதனுறிக. காமர் காதலுமாம். தான் அசையுமாம். தா
ளுத என்னினு மமையும். சங்கரனே அணைவாய் என்றமையிற் கருத்தடை
யடையணி. மறைக்காட்டு உறை சங்கரனே, ஞெண்டளையிற் சங்கு ஈன்ற
முத்தை, அன்னம் அண்டம் என்று அணைக்கும், அதுபோலச் செவ்வாய்ச்சி
மனையொலிக்கும் ஆனண்டரது வேயிசையையுந் கேட்கப்பொறுது மய
லுறுகின்றான், அம்மயலொழிய அவளைத் தழுவுதி; தழுவில், (நீ யின்றும்
அயின்றறியாத) தேவாமிர்த்தத்தைத் தருவன் எனக் கூறலுமொன்று. அமிர்
தத்தைச் செவ்வாயில் தருவன் என்பதுபடச் செவ்வாய்ச்சி யென்றான்.
கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் தலைவியோடணைய
இறைவனை வருகவெனத் தோழி யிரத்தல். (கூடு)

சங்க மடங்கலை சூழ்மறைக் காடன் நடஞ்சிலம்பிற்
யுங்க மடங்கலை யன்னுள் புரியுஞ்சொற் சூதையெண்ணேன்
பைங்க மடங்கலை நேரும் புறவடிப் பார்வைதக்கோர்
சங்க மடங்கலை கற்பாரென் னுர்பொற் சிலைநுதலே.

இ—ன்: சங்க மடங்கு ஆலை குழ் மறைக்காடன் நடஞ்சிலம்பில் சிலை
நுதலே - சங்குகளையுடைய மறியுந் திரைபொருந்திய கடல் சூழ்ந்த வேக
வனத்திலிறைவரது பெருமையாகிய மலையில் வாழும் வில்லையொத்த நெற்
றியையுடைய மாநே, துங்க மடங்கலை அன்னான் - உயற்சியாகிய சங்கத்
தையொத்த (சயத்தையுடைய) தலைவர், பைங் கமடம நேரும் புறவடி
கலை நேரும் பார்வை - பசிய கூர்மத்தைப் போலும் புரத்தாளையும் மாண்பு
போலங் கண்ணையுமுடையாய், மடஞ் சிங்கத் தக்கோர் கலை கற்பார்
என்றார் - அறியாமையுன்றப் பெரியோர் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பாரென
(நென்னற்) சொல்லிவைத்தார், புரியுஞ்சொல் சூதை எண்ணேன் - அன்று
சொல்லிய சொற்கூதைத் தேற்றிலேன் (ஆன்று அவர் பிரிந்ததினற் தேறி
னேன்) எ - று.

உயர்வுடை முயற்சியிற் கிளர்ந்ததினால், அன்னான் என்ற ஒருமை
என்றார் என்ற பன்மையோடு மயங்கிற்று. திருவள்ளுவரையுடைய “எனைத்
துணைய ராயினு மென்றாத்தினைத்துணையுந் - தேரான் பிறனிலபுகல்” எனப்
பான்மயங்கக் கூறியதையுணர்ந். பிரிவு ஆறனுள் “ஒகலுந்தாது முயர்ந்
தோர்மேன” எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுதலின் இது உயர்ந்ததா
யிற்று. விளிபிரண்டில் ஈற்றது தலையியைத் தோழி விளித்தது. மற்றது
பாங்கியைத் தலைவன் விளித்தது. [கல்வக்குப் பிரிவு தலைமகனுணர்ந்த
தோழி தலைமகக்குரைத்தல்.] (கக)

சிலைக்கோடு மேல்வைத்த கோற்றே னுடைத்ததன் டேறல்வயற்
றலைக்கோடு வேத வனப்பெரு மான்மலைச் சங்கரிதன
முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் சடிவ முடிமணியாங்
கலைக்கோடு வெண்பிறை லைச்செங்கை கூப்புதி கார்மபிலே.

இ—ன்: கார் மயிலே - கார்காலத்து மயில்போல்வானே, சிலைக் கோடு
மேல்வைத்த கோல் தேன் உடைந்த தண் தேறல் - மலைமுடிமேல் (சுகன்)
வைத்த கொம்புந் தேன்கூடு உடைந்ததனா லெழுந்த குளிர்த் தேன்
வயல் தலைக்கு ஒடு வேதவனப் பெருமான் - கழனிக்கண் ஒடுத் திருமறைக்
காட்டிற் பெரியவரும், மலைச் சங்கரி முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான்-
(இமய) மலையிலுதித்த உமாதேவியாரது தனக்கொம்பு பட்டதனாலாக,
வடுகுவ யுடையவருமாகிய சிவனது, சடிவ முடி மணி ஆங்கலைக்கோடு

வென் பிறையைச் செக்கை கூப்புதி - சடையானியன்ற முடிக்கு மணியா
கிய கலையையுடைய ஸ்ரீளந்த வெள்ளிய பிறையைக் கைகூப்பு எ - று.

உடைந்த தண்டேறலும் கோடுபட்ட தழும்பும், கல்லாடத்தில்,
“தேவர்கோமான் சிறையரி புண்ணுக்காற்றாது” என்பதிற் சிறையரி புண்
னுக்கு என்பது போல்வன. ஆட்டிய கரும்பும் இது. புணர்ச்சிக் களிப்
புடைமைபற்றி நகையாடுவான் கார்மயிலே யென்றான். [பிறைதொழு
கென்றல்.] (க௭)

காரண னோமத் தலைவே திகைமறைக் கானப்பரி
பூரண, னோமத்த மானவன் வில்லிடம் பொன்வெள்ளிமா
வாரண நோமத்த வாரணங் காத்திடு மாழிப்புவி
பாரண னோமத்த வேணியைத் தாங்கிய பால் விடையே.

இ—ன் காரணன் - (சகத்துக்கு நிமித்த) காரணரும், ஓமத் தலை
வேதிகை மறைக் கானப் பரி பூரணன் - யாகத்துக்குரிய தலைவேதிகையை
யுடைய வேதாரணிடத்துப் பரிபூரணரும், ஓம அத்தம் ஆனவன் - பிரண
வப்பொருளானவருமாகிய சிவனது, வில் பொன் - தனுப்பொன் (ஞரும்), -
இடம் வெள்ளி - தானம் வெள்ளி (யாகும்), மா ஆரணம் - குதிரை வேத
(மாகும்), மத்த வேணியைத் தாங்கிய பால் விடை - உன்மத்தம் பூவை
யணிந்த சடையையுடைய (அச்) சிவனைப் பரித்த வெள்ளையேறு, நோம்
மதவாரணங் காத்திடும் ஆழிப் புவி பாரணன் - (முதலையால்) நொந்த மத
யானையைக் காத்த கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியையுண்ட மாயவன் எ - று.

ஓ சிறப்புப்பொருளில் வந்தது. இக்கவி “எவையைக் கிழவன் வயங்கு
தார் மாணகல் - தையலாய் நீயின்று நல்கினே - நல்காமேற் - கூடலார்
கோவோடு நீயும்படுதியே - நாடறியக் கெளவை யொருங்கு” என்பது போல
வந்ததனாற் பிரிந்துவழியுதன்றென்க. (க௮)

பாலம் பகவன் மரிவாரைக் கோவியற் பாவைபங்கன்
ஞாலம் பகவன் மருப்பினிற் கீன்றிடு நாரணனாற்
கோலம் பகவ னனின்மறைக் காடன் குருஉச்சடி
மேலம் பகவ னமையான் டருளுவன் மேதகவே.

இ—ன்: பால் உரை அப்புக் கோ அகவல் மயில் இயல் பாவைபங்கன் -
பாலையொத்த சொல்லையும் பாணத்தை யொத்த கண்ணையும் நடித்தலைக்
கொண்ட மயிலை யொத்த இயலையுமுடைய உமாதேவியைப் பாகத்திலுடை
யவரும், ஞாலம் பக வல் மருப்பினில் கீன்றிடுங் கோலம் ஆம் நாரணன் -
பூமிகிழிய வலிய எயிற்றாற் கிழித்த பன்றிடாகிய மாயவனும், பகவன்

நலி மறைக்காடன் - பிரமணுர் துதிக்கும் வேதவனத்தை யுடையவரும்,
குருட்சாடில மேல் அம் பகவன் - (மின்) நிறத்தைக்கொண்ட சடையின்
மேல் நீரைத் தரித்த செல்வருமாகிய சிவன், மேதக நமை ஆண்டு அருளு
வன் - மேன்மைதக எம்மையும் அடிமைக் கொண்டருள்வன் எ-று. (கக)

தகர நகரமுன் னுமைத் தெழுத்தர் தறுகண்முகப்
புகர னகரத் தரவெழப் போர்வையர் பொங்குநலம்
பகர நகரத்தர் வேதங்கள் புதித்த பான்மைபெற்ற
சிகர நகரத்த ரெற்களிப் பார்முத்திச் சென்றிருவே.

இ—ன்: தகர நகர முன் ஆம் ஐந்து எழுத்தர் - தநகரமுடையபஞ்சாக்
கரத்தையுடையவரும், தறுகண் முகப் புகர் கரத் தர அந வேழப்
போர்வையர் - மறமாகிய முகத்தையுங் கபிலிறித்தையுந் துதிக்கையையும்
வலிமையையுமுடைய அந்தக்கபாசரனது தோலையுடையவரும், பொங்கு
அனல் அம்பகர் - பொலிந்த அங்கினிக்குண்ணையுடையவரும், அநயர் - மலரகி
தரும், அத்தர் - (சகத்துக்குப்) பிதாவானவரும், வேதங்கன்புசித்த பான்மை
பெற்ற சிகர நகரத்தர் - வேதங்களுச்சித்த தன்மையைப்பெற்ற முடி
பொருந்திய திருக்கோயிலையுடையவருமாகிய சிவன், எற்து முத்திச்
செந்திரு அளிப்பார் - (நாயிற்கடைப்பட்ட) எனக்கும் மோக்கலக்குமியைத்
தந்தருள்வர் எ - று.

திருவாசகத்தில் “நமச்சிவாய வாழ்க” எனவும் தேவாரத்தில் “நந்
றுணையாவது நமச்சிவாயவே” எனவும் அருளப்பட்டனமபற்றி நகரமுன்னு
மைத்தெழுத்தர் என்றார். (க௦௦)

மறைசயந்தாதிபுரை

முற்றிற்று.

சு

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	3	தரும் பாவைக்கண்	கரும்பாவைக்கண்
6	24	னவிராழி	நவிராழி
7	9	ஒரு புற்றிலும்	ஒரு புற்றில்
	24	இதைய	இதய
8	30	(கூப்பிக்)	(கூம்பிக்)
	34	பாடரண்	பாடாண்
9	30	யெண்ணெ	யெண்ணே
10	21	தாக்கிளுற்	தாங்கிளுற்
	23	வகுதி	வதிசு
12	11	ஆர வீர அயில்	ஆர வீர அயில்
	23	ஆடில்	ஆலில்
13	3	பொன்றாவி	பொன்றாவி
	7	மாதங்க	மாதங்
	10	கச்சையையும்	கச்சையும்
	17	தாபத்தை	ஆபத்தை
14	9	யாப்புறவின்மையாலும்	யாப்புறவின்மையாலும்
	11	யானண்ணி	யானண்ணி
	12	சரணடைந்ததே	சரண்டந்ததே
	19	வெய்யில்	வெயில்
	21	ஐ யோத்திக்கு	ஐ யோதிக்கு
	25	சொன்றாக	யொன்றாக
15	4	நாடு அகன்	நாடகன்
	25	கயம் மேல்	கயமேல்
	31	கரடக் கயம்	கர டக்கயம்
16	15	புண்டிரிக	புண்டரிக
19	6	டெஞ்சியயர்	டெஞ்சிய யா
21	10	கார் முகந்தா	கார்முக தா
	16	லசைந்த	லமைந்த
	21	என்	என்ன
22	20	கிராகிறை	கிரானிறை
	32	முகத்தையுடைய	முகத்தையுடைய
23	34	கொத்துகளை	கொத்துக்களை

பக்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
24	10	தவத்தைச	தவத்தைச்
	15	(சொல்லில்)	(சொல்லில்
	16	எளிகுலடைவீர்	எளிகுலடைவீர்)
	19	னண்ணோ	னண்ணே
		புலந்து	புலந்து
	21	“கோவீற்றிருந்த	கோவீற்றிருந்த
	22	நாவீற்றிருந்த	“நாவீற்றிருந்த
26	21	செவ்வி அண	செவ்வி அண்
27	5	உறுப்புக்களிற்	உறுப்புக்களிற்
	32	படைத்தலை	படைத்தலை
28	4	உழவுச்சால்	உழவுச்சால்
	32	எனவும்	எனப்
30	19	ஒலமென்றார். அமரராகவும்	ஒலமென்றார் அமரர்; ஆகவும்
	24	ரஞ்சனை	ரஞ்சனை
31	2	நையாது ஒழியாய்	நையாதொழியாய்
	21	எனவுங்	எனக்
32	24	சூரக்குங் - காட்சியாலே	சூரக்குங் காட்சியாலே
33	16	விடுப்பதுவே”. இது	விடுப்பதுவே” என்பது
	28	கூறியவற்றோ	கூறி அவற்றோ
	29	ஏயாம் உகர வோகார	ஏயாம் - உகரவோ கார
	37	நென்னக்	நெனக்
34	19	(மெல்லிய	(மெல்லிய)
36	9	இமைப்பில்	இமைப்பில
	12	கருவி யின்மையிற்	கருவி யன்மையிற்
	13	இயமன்	இயன்மா
	24	வணியும்	வணி
	26	வம்பகச்	வம்பகர்
37	18	வந்து	வந்த
38	18	நன்	கன்
39	35	குறையால்	குறியான்
40	17	பவனத்தொடு	பவனத்தொடு
	18	முந்நீர்படைத்தல்	முந்நீர் - படைத்தல்
	35	எண்டு	சுண்டு
41	9	வராக	வராக
	19	இலக்மி	இலக்குமி
	24	என்னக்	எனக்
	32	நிற்கின்றன	நிற்கின்ற

பக்.	வரி.	பிழை.	தீருத்தம்.
42	4	அடிமைக் கொண்டு	அடிமைகொண்டு
	5	என னைத்து	எனவைத்து
43	27	அது (பவ	(அதுபவ
44	25	அடிமைக் கொண்ட	அடிமைகொண்ட
	26	மெய்ஞ்ஞானச்	மெய்ஞ்ஞானச்
		மெய்ஞ்ஞான	மெய்ஞ்ஞான
	31	கெடுவிப்பவர்	கெடுவிப்பார்
	32	திரிகை	திரி
45	10	உண்டான்	உண்டோன்
	16	(அவனோடு நின்மாட்டுள்ள)	(அவனோடு ஒத்தற்கு) நின்மாட்
	31	உழவு சாலில்	உழவுச்சாலில் [டுள்ள
46	33	புரந்தானன்	புரந்தானன்
47	11	போயினரோ	போயினரோ?
	12	சொல்லும்?	சொல்லும்
	13	நின்றது.	நின்றது,
	35	முற்றுக்கள்	முற்றுக்கள்
48	6	ொன்	பொன்
	19	அரம்பயங்	அரம்பையங்
	20	சடிவல்	சடிவல்
49	7	பருந்துக்கள்	பருந்துக்கள்
	25	பொருளுரைத்த	பொருளுரைத்தமையானும்
	30	கோடிசுர	கோடிச்சுர
50	5	பிருதுவி	பிருதுவி
	9	கோளி	கோழி
	18	யொன்றை	யொன்றை
	30	சிவனுக்கும்	சிவனுக்குப்
51	2	னஞ்சி	னஞ்சி
52	2	சிதாரி	சிதாரி
	10	மாலையுந்	மாலையையுந்
	14	வினையகன் மேற்று	வினை கயன்மேற்று.
	26	நிரைத்தாற் போல	நிரைந்தாற் போல
53	2	நிரைத் தென்ன	நிரைத்தென
	5	றநீ சந்தனப்	றன சந்தனம்
		வினையகின்ற	வினையகின்றன
	28	கருத்தடை	கருத்துடை

பதி.	எரி.	பிழை.	திருத்தம்.
54	9	உயற்சி	உயர்ச்சி
	30	(சுகன்)	(சுக்கன்)
	34	பட்டதனாலாக,	பட்டதனாலான
	35	கலைக்கோடு	கலைக்கோடு
55	12	பாரண	பாரண
	15	ஓம்	ஓம்
	20	மதவாரணங்	மத்த வாரணங்
	23	நல்குளை -	நல்குளை
56	5	அடிமைக்கொண்டருள்வன்	அடிமைகொண்டருள்வன்

77 - ம் கவியி னுரையில், மறைரையில் மூர்த்தி யென்னுந் தொடரின்முன்
பின்வருவதைச் சேர்த்துக்கொள்க.

மூரிக் குமாரனைத் தன்பான் - (சுரண்புக்க தேவர் துன்பங் களைதற்
பொருட்டு அசுரரை யழிக்த்தக்க) வலிமை படைத்த முருகக்கடவுளை
உதவியவரும்,

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.
சுவமமம்

திருவான்மியூர் கலித்துறை அந்தாதி

பேராசிரியர்

E. S. வரதராஜய்யர், B.A.,

நூலகர்

டாக்டர் சாமிநாதையர் நூலகம்

திருவான்மியூர்

சென்னை-41.

பெயர்

திருவாண்டியார் கலித் துறை அந்தாதி

E. S. வரதராஜய்யர், B.A.

தலைவர்

பெயர் சமர்ப்பித்தவர் தலைவர்

திருவாண்டியார்

பெயர் 41.

1961

பெயர் 55 நவம்பர்

இந்நூல், திருச்சி பிஷப் ஹீபர் கல்லூரியிலும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவரும், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவரும், இலக்கிய வரலாறு, உழவெழுபது, நேர்எழுபது, குமரகுருபரர் இரட்டைமணி மாலை, குமரகுருபரர் புகழ்மாலை முதலியவற்றை இயற்றியவரும், அண்மையில் கம்பராமாயணம் யுத்தகாண்டத்துக்கு விரிவுரை வரைந்தவரும், சென்ற 19 ஆண்டுகளாக இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், ஹிந்து முதலிய செய்தித் தாள்களுக்கு நூல் விமர்சகரும், திருவான்மியூர் டாக்டர் சாமிநாதையர் நூல் நிலையத்தின் நூலகருமான திரு. E. S. வரதராஜய்யர், B.A., அவர்களால் இயற்றப்பெற்றுத்,

திருவான்மியூர் மருந்தீச்வரர் தேவஸ்தானத் தருமகர்த்தரும், பிரபல வழக்கறிஞரும் ஆன திருவாளர் T. S. சாமிநாதையர் அவர்கள் M.A., B.L., அவர்களின் பொருள் உதவி கொண்டு,

சென்னை, தங்கச்சாலை
எண் 298, குமரன் அச்சகத்தில்
பதிப்பித்து வெளியிடப்பெற்றது.

திருவான்பியூர்

தொண்டை நாட்டுத் தலம். தேவாரப் பாடல் பெற்றுள்ளது. கோயில் கொண்டுள்ள இறைவன் பெயர் மருந்தீசுவரர். தேவி திரிபுர சுந்தரி. இந் நகரில் தியாகராசப் பெருமான் நடிக்கும் பதினெட்டுத் திருநடனக் காட்சி ஒப்புயர்வற்ற தொன்றாகும். மார்க்கண்டேயர் கட்டளைப்படி வான்மீகி முனிவர் இத் தலத்தில் தவம் புரிந்து இறைவன் திருக்கோலம் காணப்பெற்றாராதலின், அவர் பெயராலேயே திருவான்மியெனப் பெற்றது என்பர்.

திருத்தங்கள்

காம நாகினி, ஜன்ம நாகினி, நோனதாயினி, பாப நாகினி, மேரட்ச தாயினி.

மருந்தீசப் பெருமான் மேற்கு முகமாக எழுந்தருளியுள்ளார். அரக்கர்களால் பீடிக்கப்பட்ட சூரியபகவான் அப் பீடை நீங்க, அந்திப் போதில் வந்து வழிபடுவதற்குத் தனியாகவே, இவ்வாறு கோலம் கொண்டார் என்ப. பெரும் புகழ்வாய்ந்த மூீ அப்பைய தீட்சிதர் இத் தலத்தை வழிபட்டனர் என்ப. அவருடைய உருவச் சிலையையும் கோயில் உட்புறத்தில் காணலாம். மற்றும் இத் தலத்தைப்பற்றிய பல விவரங்களை அச்சிடப்பெற்றுள்ள தல வரலாற்றிற் காண்க.

ஓர் குறிப்பு

சில ஆண்டுகட்கு முன் இந் நூலாசிரியற்கு வலது கரத்தில் ஒரு கடுமையான வலி தோன்றிப் பல மாதங்கள் தொந்திரவளித்தது. அப்போது ஓரிரவில் ஆசிரியர் குலதெய்வமான திருச்செந்தில் சண்முகப் பெருமான் கனவில் காட்சி தந்தருளித் திருநீறு கொண்டு கரத்தாற் தடவ அவ் வலி உடனே மறைந்தது. மறைந்தவுடன் இயற்றியன இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மூன்று பதிகங்களும், இப் பதிகங்களையும் அன்பர்கள் படித்துப் பயன் பெறுவாராக.

அணிநிறை

என்னுடைய ஆசிரியப் பெருந்தகை முதுபெரும் புலவர் பேராசிரியர் உயர் திரு. இ. எஸ். வரதராஜ ஐயர் அவர்கள் திருவான்மியூர் மருந்தீசர் மீது புதுவதாகப் புனைந்து குட்டியிருக்கும் கவித்துவப் பத்திரிகை என்னும் இப் பாமாலையை முழுதும் படித்துப் பேருவப்பும் பெருவியப்பும் ஒருங்கே எய்தினேன். பிறவி நோய்க்கு மருந்தான பெருமானைப் பக்தியுடன் பாடித் துதித்துப் பரவுவதற்கு ஒப்பற்ற சாதனமாய் விளங்கும் இந் நூல் எளிதில் மனப்பாடம் பண்ணுவதற்கு வாய்ப்பான கவித்துறைப் பாவகையில் அமைந்திருப்பதாலும், மனப்பாடம் செய்வதைத் தொடர்ச்சியாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுவதற்கு ஏற்றவாறு அந்தாதித் தொடையில் அமைந்திருப்பதாலும், திருவாசகத்தைப் போல நாள்தோறும் சிவ பெருமானைத் தோத்திரம் செய்வதற்குரிய அழகிய திருப் பாட்டுக்களைப் பெற்றிருப்பதாலும், எவரும் படித்தவுடனே எளிதில் பொருள் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு செம்பாகமான நடையில் அமைந்திருப்பதாலும் பெருங்களிப்புக் கொண்டேன். உரை நடையே பெருகி வளர்ந்துவரும் இக்காலத்திலும் இறைவனைத் தோத்திரம் செய்வதற்கு ஏற்றது பாட்டையாகலான், இப்படிப்பட்ட மிக அருமையான தெய்வப் பாமாலையை ஆசிரியரவர்கள் மூன்றே நாளில் இயற்றி முடித்தார்கள் என்பதைக் கேட்டுப் பெரு வியப்புற்றேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதன்மைத் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றியுள்ள இப் பேராசிரியரவர்களிடம் யான் 1954-57 ஆம் ஆண்டுகளில் மாணவனாயிருந்து பாடங் கேட்டதுடன் நெருங்கிப் பழகும் பேறும் பெற்றேன். பேராசிரியரவர்கள் அடிக்கடி தில்லைக் கூத்தப் பெருமானைத் தரிசித்து வருவதற்காக அண்ணாமலை நகரிலிருந்து சிதம்பரம் செல்வார்கள். யானும் அவருடன் பலமுறை சென்றிருக்கிறேன். திருக் கோயிலுக்குச் செல்லும்போதும், இறைவனைத் தரிசிக்கும்போதும் அவர்கள் நினைத்தமாத் திரத்தில் பல பாடல்களைப் பாடியதைக்கேட்டு இன்புற்றிருக்கிறேன்.

பேராசிரியரவர்கள் தம்முடைய நாட் குறிப்பேடுகளில் எல்லாம் தாமியற்றியுள்ள தமிழ்ப் பாக்களையே எழுதியுள்ளார்கள். அவற்றுட் பெரும்பாலான இறைவனின் திருப்புகழைப் பாடுவனவாகவே உள்ளன. இறைவனைப்பற்றி 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்ற கொள்கையுடைய பேராசிரியரவர்கள், உயிரீரும்வானாகிய ஒன்வொரு நாளிலும் செய்யாததக்க சிறந்த செயல் செம்மணி எம்மானின் சீர்மையைப் பாடுவதேயாகும் எனக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கூற்று

தைத்த 'சேவகனின் சேவடியைத் தினந்தோறும் சிந்தை செய்யும் அடியார்களைக்கண்டு, வாழ்நாளின் காலத்தைக் கணித்துவரும் வாலன் கதிகலங்குவான் என்று ஆன்மீரர்கள் அருளியிருக்கின்றனர்.

பேராசிரியர் அவர்கள் தமிழில் நிறை புலமை எய்தியவர்கள் ; ஆங்கிலத்திலும் வல்லவர்கள். தமிழுக்கு அளப்பிலாத தொண்டுகள் ஆற்றியிருக்கின்றனர். தமிழ் லெக்சிகனில் பதிப்பாளராகச் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆசிரியப்பணி புரிந்திருக்கின்றனர். ஐந்துறு புத்தகங்களுக்குமேல் மதிப்புரைகள் வரைந்திருக்கின்றனர். பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றனர் அவற்றுள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, (Elephants in Tamil Land) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரத்தின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு முதலிய அரிய ஆராய்ச்சி நூல்களை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. தமிழிலக்கத்திலேயே ஒப்பற்ற பெருங்காப்பியமான கம்பராமாயணத்தின் கடைசிப் பகுதியான யுத்த காண்டத் திற்கு ஒப்புயர்வற்ற உரையும், திறனாய்வும், ஆராய்ச்சியுரைகளும் எழுதிப் பெருந்தொண்டு செய்திருக்கிறார்கள். அந்த உரையை நான்கு பகுதி களாகத் திருவான்மியூர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் நூலகம் வெளியிட்டுள்ளது.

பேராசிரியரவர்கள் இதற்கு முன், குமரகுருபரர் இரட்டை மணிமாலை குமரகுருபரர் புகழ்மாலை, உழவெழுபது, நெடுமுது முதலிய பாமாலைகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அச்சில் வராத பாக்கள் ஆயிரக் கணக்கில் உள்ளன. அன்பர்களின் ஆதரவுமூலம் அவையும் விரைவில் வெளிவந்து பலர்க்கும் பயன்படுமாறு இறைவனருள் கிட்டும் என்று நம்புகிறேன்.

இத் திருவான்மியூர்க் கலித்துறை யந்தாதியுடன் முருகப்பிரான்மீது பாடப்பெற்றுள்ள 'வாய்ப் படுகம்', 'வாய் படுகம்', 'வாய்ப் படுகம்' ஆகியனவும் அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. மயில்மீது வேலாயுத்ததுடன் முருகனது காட்சியை விரும்புவோருக்கு, முருகனை அழைக்கும் இப் பாட்டுக்கள் பேருதவியாகவிருக்கும்.

பேரும் புகழும் வேண்டாத இம் முதுபெரும் புலவரின் நூல்களைத் தமிழ் மக்கள் வாங்கிப் படித்துத் தமிழின்பத்தை நுகர்ந்து இன்புறுவார்களாக.

௭

ஸ்ரீ மருந்திஸ்வரர் துணை

திருவான்மியூர் கலித் துறை அந்தாதி

விநாயகர் துதி

சீராருஞ் செல்வத் திருவான்மி யூரிற் றிகழ்தருமக்
காராருங் கண்டன் மருந்தீசன் மீது கலித்துறை நூல்
நேரார் க் கசனி நினைவார்க்குச் சீனி திருமுடி யென்
பேரான் விகடன் மலர்த்தாள் உளங்கொண்டு பேசுவனே .

பூமகளிர் நாளும் புரிந்தமரும் வான்மியூர்
மாமருந்தந் தாதி வகுத்திடுவேன் —சோமன்
நதியணியும் முக்கண்ணன் நால்வா யரன்சேய்
துதிக்கையனை யென்ன கங் கொண்டு .

மருந்தீசர் துதி

விருந்தாக வந்தேன் விமலாஷன் ஊருக்
கரந்தைப் பவமருந்தே ஐயா—பெருந்தகாய்
முப்புரப் பேரழகி மொய்ம்பனையும் வான்மியூர்
அப்பனே செய்க அருள் .

திரிபுராதந்தி நுதி

அன்னாய் திரிபுரை அம்பிகை யேதிரு வான்மியென்னும்
பொன்னார் நகரில் பொருந்தும் மருந்து புகல்மருந்தே
என் நாவில் இன்கவி கொண்டுள்ளைப்பாடுவ தென்கடன் வான்
மின் நாண் மருங்குல்யான் வேண்டு வ தீவதுன் மெய்க்கடனே.

நியாகோர் நுதி

விடையரசை வாகனமா வெண்கொடியாக் கொண்ட
கொடையரசே வான்மியூர்க் கோவே—முடியா
வடிவுடையாள் மேவும் அழகனே வுன்றன்
அடி பணிவார்க் குண்டோ வல் லல்.

முத்துக்குமரன் நுதி

நின்ற பணிமின் நிலைமின் அவன் சீரை
நன்றவன் நன் நாமம் நவி லுமின்—என்றென்றும்
வித்தமா யுள்பெருகும் மெய்ப்புகழார் வான்மிநகர்
முத்துக் குமரனடி முன்.

நகைறையாற்றி நுதி

முன்னாளில் நால்வர்க்கு மோனத்து மெய்ப்பொருளை
யன்னார் தெனிய அறிவுறுத்தப்—பொன்னாரும்
மேனியனைத் தென்முகமா வீற்றிருக்கும் மெய்ப்பொருளை
நீ நினைதி நெஞ்சே நிதம்.

சண்டைச் நுதி

என் நின் மாலியத்தை யேந்திச் சிரத்தணியும்
நேசன்சண் டசப்பேர் நின்மலனைப்—பாசத்
தனையறுத்தோர் போற்றும் தகுதிசால் தேவை
யுளத்திருத்த வில்லை யுளைவு.

பேசிற் பெருகும் புகழ்கொண்ட வாண்மிப் பெருநகரான்
நேசர்க்குத் தன்னை யும் நல்கிநின் றேயிந் நிலவுலகில்
மாசற்ற வாழ்வும் உதவிநின் றம்மையும் வானுலகில்
தேகறும் வீடும் அளிக்கும் மருந்தீசத் தெய்வதமே.

1

தெய்வம் பலவென்பார் காரென்பர் வெண்மை தெரிகவென்பார்
மைவந்த நில வருண்மென் பாரோர் வடிவுநிறம்
வைவந்த சூலப் படைக்கரன் வான்மியூர் வாசனுக்கென்
றெவ்வகைப் பேரும் உருவமு மின்றென்ப தெண்ணிலரே.

2

எண்ணுருன் நாம மெழுதாருன் வான்புக ழீசவுனைக்
கண்ணுரக் கண்டு களியார் தலைவணக் கம்புரியார்
பெண்ணாரும் பாக மருந்தீச வான்மிப் பெருநகரோய்
மண்ணுகு மிம்மட மையர் நிலப் பொறை மற்றில்லையே.

3

இல்லாமை துன்ப மிழிவுல வாமிடி யெள்ளிரவு
பொல்லாப் பிணிகள் பகை துன் மரணம் புலப்பனுவல்
கல்லாமை யாவும் திருவான்மி யூரிருங் காவலவ
அல்லாருங் கண்டநின் சீர்பக ராத வறிவிலர்க்கே.

4

அறிவாற் புகழ்கொண்ட வாதி கவியென் றவிர்புலத்தின்
செறிவாற் சிறந்தவன் வான்மீக நாதன் திருப்பெயர்கொள்
பொறிவா ரிசமகள் என்றென்றும் வாழூர்ப் புனிதசைவ
நெறியாளர் போற்றும் திரிபுரை பாகங்கொள் நேயத்தனே.

5

நேயத்தின் நினை நனைவார் தமக்கு நிதிபலவும்
ஆயுளும் நோய்மிடி யற்றநல் வாழ்வும் அறிவறிந்த
நாயநல் மக்களும் கீர்த்தியு நீந்து தொடர்ந் துழற்றும்
மாயப் பிறனி தலைப்போக்கும் வான்மியூர் வானவனே.

6

வாணனும் செல்வம் துரும்பா மதிப்பவின் மண்ணரசும்
ஆன நிதியமும் வேண்டு கிலேனுன் னடியமர்ந்து
காணுங் கொன்றைய நன்புகழ் பாடிக் கவிக்குமந்தத்
தேனாரும் வாழ்க்கை நினதருள் நோக்கில்வந் தெய்திடினே.

7

எய்தாருன் கோயி லிடத்தே வலம்வந் திடத் துணியார்
கய்தான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் அரும்பிக் கசிந்தருகார்
நெய்தான் அவிர்தரும் சூலத்த வான்மித் திருத்தலத்தாய்
பொய்தான் விடுத்திலர் என் செய்வர் காலன் புகுதரினே.

8

புகுவது முப்படித் தருக்கு மிளமையும் போயநிளி
மிகுவது நோயு முலவாத் துயரு மெனி வினிமேல்
புகுவது வான்மித் தலத்துறை நின்னடித் தாழ்வதுகாண்
தருதலை பூண்டொளிர் முப்புரச் செல்விதன் நாயகனே. 9

நாயகன் மூன்று தலத்துக்கும் வான்மித் தலத்தலைந்து
சாயகன் தன்னை யெரித்தோன் பிரமன் தலைதடிந்தோன்
மாயகன் மங்கள் தமைமாற்றி யின்ப மருவச் செய்வோன்
நாயவர் நெஞ்சுறை தோன்றல் புரமுன் ரெழித்தவனே. 10

நவத்தாற் சிறந்தநல் வான்மீகன் பேர்கொள் தலமதில்வாழ்
சிவத்தா னுவினைத் திரிதரை சேர்ந்து திகழொளியைப்
பவத்தா னிகழிடர்ப் பாட்டினைப் போக்கும் பராபரனை
நவத்தாண்ட வம்செயும் பால்வண்ணனை துதித் தாடுமினே. 11

ஆடுமின் கா லுயர்த் தங்கைகள் கொட்டி யகமகிழ்ந்தே
பாடுமின் தோத்திரம் பற்பல வுஞ்சொல்லிப் பண்ணவனைக்
கூடுமின் நல்லடி யார்கூட்டம் கூடிக் குழைந்துமனம்
குடுமின் சென்னியில் வான்மியூ ரீசன் துணைப்பதமே. 12

புலையென் றுளங்கொள்ளும் தாய்தந்தை சோதரர் சுற்றமெல்லாம்
பலையென் றறைதரு தோளிபங்காள பரிந்துநவார்
கலையொன்றில் முப்புரம் தீய்த்தனை வான்மியூர்க் கண்ணுதல்தின்
இலையொத்த பாத மலரன்றி யாதர வேதெனக்கே. 13

கேடு பயக்கும் வடிகளை யேநாடிக் கெட்டலைவேன்
பாடிப் பாலியத் துணிகிலென் நின்றிறப் பார்புகழை
மாடங்கள் ஓங்கி வளர்வான்மி யூர மகிழ்ந்துனையே
நாடும் மதியினை யீந்தருள் போகந் தருமருந்தே. 14

மருந்தாகி நிற்பை பவப்பிணி கட்குமை வாமத்தனை
பொருந்தாலை வாட்டிப் புகழ்வார் தமக்கருள் புண்ணியனை
கருந்தா நெனுமென் உளம்திருந் தச்செய்க கண்ணுதலை
இருந்தா மரைமகள் வாழ்வான்மி யூரில் இருப்பவனே. 15

இருப்பது பொய்யுயிர் போவது மெய்யென் றெனது நெஞ்சே
தருப்பம் ஒழித்திட டுணைநீ யுணர்ந்தொரு தையலிடம்
விருப்புடன் கொண்டருள் வான்மியூர் வாழும் வியன் மருந்தின்
திருப்பதம் போற்ற விலையாகும் எவ்வகைத் தீமையுமே. 16

தீப்பட முப்புரம் புன்னகை செய்து திரிபுரைதன்
பூப்பொரு மேனி புணர்குவை வான்மிப் புரியுறைவாய்
பாப்பினை நேரும் புலன்மயக் கோட்டிப் பரிந்தருளாய்
முப்பற நின்ற மருந்தேநின் தாளென் முடிக்கணியே. 17

அணியேது நிற்பதப் போதன்றி நான்மறை யாரியனே
பணியேது நிற்பதச் சேவைப் பணியன் றிப் பான்மதியத்
துணியேந்து செஞ்சடை வான்மிப் பெருநகர்த் தொன்மையபொன்
மணியே திரிபுரை வாமத் தமர்த்திய வான் மருந்தே. 18

வான்மதி தன்னுடன் வானதி கொண்ட மதிச்சடையோய்
தேன்மலி கொன்றைய வேழத் துரிவைகொண் டேமகிழ்வாய்
சூன்முகி லென்ன வருள் பொழி வான்மிச் சுடருருவே
ஆன்மத் தொகுதிகட் காநட மாடிடும் அற்புதனே. 19

அற்புதன் வான்மி யணிநக ராதி யசலமருள்
தற்பரை வாமத் தமர்த்திநின் றேன்சிவ சங்கரனும்
விற்பனர் போற்றும் விரகன் மலைவில்லன் வேற்கையனைப்
பொற்புறத் தந்தவன் நாகத் தணிகொண்ட பூரணனே. 20

பூரணன் மூன்று புராந்தகன் சூலப் பொரு படையன்
ஆரணம் இன்னும் அறியாத வன்னிள் வகிலமுதற்
காரணன் வான்மியூர்க் கண்ணுதல் என்பக் கணி தருவோன்
வாரணி கொங்கைத் திரிபுரை சேர்ந்துறை வாமத்தனே. 21

மத்துறு தண்டயிர் ஒப்பக் கலங்கி மனவமைதி
நித்தலு மின்றித் திரிவேளை வஞ்சக நீர்மையனை
அத்த நெறிப்பட நின்றான் மலரிடத் தன்புகொளச்
சித்த மகிழ்ந்தருள் வான்மிப் பெருநகர்ச் செய்யவனே. 22

செய்யார் கழனித் திருவான்மி யூருகந் தேற்றவனே
பையா ரரவப் பணிபுனை வோய்கிரு பாகரனே
ஐயா அடியவன் யான்படு மின்னல் அகற்றியருள்
லகயா நிரண்டுடைக் கந்தற் பயந்திட்ட கண்ணுதலே. 23

கண்ணாரக் கண்டுனைக் காநலி யார்தம் கரங் குவியார்
பண்ணார் துதிக்கொண்டு பாடு கிலார்தின் பதம் பணியார்
நண்ணார்க்குச் சேயன் அடியார்க்கெளியவன் ஆகுமுனை
எண்ணார் திருவான்மி யூரிறை வாவிவர்க் கென்சொல்வதே. 24

சொல்லார் கழனிகள் சூழ்வான்மி யூரெனும் தொல்பதிக்கண்
நல்லாள் திரிபுரை வாமத் தமர விந் நானிலம்வாழ்
எல்லா ஷயிர்க்கும் அருள்வாள் திருமேனி யேற்றமர்ந்த
மல்லாரும்தோள பிறவிப் பிணிக்கு மணிமருந்தே. 25

மருந்தாகித் தப்பா மரமன்ன செல்வ மழ விடையாய்
பொருந்தாரைச் செற்ற விறலோய் அடியார் புகலிடமே
விருந்தாக வந்தவென் புன்மொழி யேற்று விரைந்தருளாய்
பிருந்தா வனத்தனும் போற்றிடும் வான்மிப் பெருஞ்செல்வனே. 26

செல்வானி னின்றும் மாரி வழங்கும் திருவான்மியில்
நல்வாழ்வு கொண்டொளிர் முப்புரச் சுந்தரி நாயகனே
பல்வா னவருய நஞ்சேற்ற கண்ட பரவுமறை
சொல்வான் மதிநதி செஞ்சடை மீக்கொண்ட சுந்தரனே. 27

சுந்தர உன்பெய ரோதியுன் பாதத் துணை பணிந்து
சந்ததம் ந்யுறை கோயில் தனைவலம் வந்தன்பு ன்
அந்தமும் ஆதியும் அற்றவ வான்மி யமர்ந்த கூறைக்
சுந்தர வென்கிலர் பூச்சுமை யேயிக் கயவர்களே. 28

கயலன்ன கண்ணி திரிபுரை பாகவுன் கான்மலரை
முயங்கிய மாணிப் பொருட்டால் யமனை முனிந்தழித்தாய்
அயன் தலைகொய்திட் டனங்கன் உருவை யனற்படுத்தாய்
புயல்திகழ் வான்மிப் புரியமர் செல்வ புராந்தகனே. 29

அந்தமின் வாழ்வினுக் குண்டென் றறிந்தும் அமைந் துநிற்கும்
பந்துக்க னும்பிற ரும்முதவா ரெனப் பார்த்திருந்தும்
எந்தையுன் தன்னை நினைந்திலர் வான்மி யிருந்தருளும்
சுந்தரி பாகநின் தாள்கதியென்று துணிவுகொண்டே. 30

துணியார்நின் கோயில் வலம்வரப் பாதத் துணை மலரை
யணியார் சிரத்தில்தின் சீரைப் புகழ்ந்துரை யாடுகிலார்
பணியார் புயத்தின் பல்புகழ் கேட்டுணைப் பாவிக்கிலார்
கணியாப் புகழ்கொண்ட செல்வா திருவான்மிக் கற்பகமே. 31

கற்பகம் ஆன்ற கருணைக் களஞ்சியம் கார்க்குழலி
பொற்பக மாண திரிபுரை காவலன் பொய்தவிர்ந்திட்
டற்பகம் கொண்ட அடியவர்க் காரமு தாகுமீவன்
தற்பரன் வான்மித் தலத்துறை தாயன்ன சங்கரனே. 32

சங்கக் குழையன் தவத்தினர் பன்னியர் தம்மை யந்நான்
பங்கப் படுத்தவர் ஆணவம் தீர்த்தவன் பாரழித்த
சிங்கத் தனையோர் சரபம் என நின்று செற்றவன்காண்
கங்கைச் சடையன் திருவான்மி யூர்நகர்க் காரணனே . 33

காரணன் முவுல கங்கட் கும் தத்தம் கருமமதால்
நாரணி யெய்தும் உயிர்ப்பன்மை கட்டுத் தனுகரணம்
பூரண போகம் இவைநல்கி முத்தி புணர்த்துவன்காண்
வாரணத் தீருரி போர்த்தவன் வான்மி வளர்வள்ளலே . 34

வள்ளாலுன் பாதம் வலாங்கிலர் உன்றன் வளர்சிறப்பை
யுள்ளாருன் கோயி லுழை யனு காரடி யார் குழுவை
நள்ளாரெல் லாமுன் செயலென்று னார் நமன் நண்ணிடுங்கால்
கள்ளார் குழலியொர் பாகா விவர்தமக் கார்துணையே . 35

கார்மேக வண்ணலைப் பாகத்துக் கொண்டு கருங்குழலி
வார்மே கலைகொள் திரிபுரை தன்னைவா மத்தமர்த்தி
நீர்மே வலரைப் படுத்தடி யார்க்கருள் நின்மலனே
நீர்மேவு செஞ்சடை வான்மித் தலத்துறை ந்தியனே , 36

நீதியன் வான்மித் தலத்துறை நீர்மையன் நேரிழையோர்
பாதியன் வேழ முகத்தன் தலைப்பெற்ற பண்ணவன் மெய்ச்
சோதியன் மெய்ப் பொருள் செல்வக் குமான் சொலவிழைந்த
வேதியன் ஓங்கல் மருமகன் நீறணி வித்தகனே . 37

வித்தகன் வான்மி விதரணன் அன்பர் விழைவதருள்
உத்தமன் என்பணி மார்பன் உவண்ணொ டன்னமிவர்
சுத்தக் கமலைதன் பாகனும் வேதனும் தோத்திரம் செய்
அத்தன் திரிபுரை கேள்வன் வழத்துநர்க் காரமுதே . 38

ஆரா வமுதன் அகில புவனம் அழித் தளிப்போன்
பேராக் கருணையன் வெவ்வினை தீர்த்தின்பம் பெய்ய வல்லோன்
காரார் குழலி திரிபுரை கொண்கன் கடல் வான்மியூர்
நிராரும் செஞ்சடை வெள்விடை யூர்ந்தருள் நின்மலனே . 39

நின்மலன் தீர்த்தன் நிராமயன் நிர்க்குணன் நீலகண்டன்
பொன்மலை வில்லன் புரங்கள் எரியிட்ட புங்கவன்செந்
நெல்மலி யும்வயல் ளிள்சவுக்கோடு நிறைந்து நிற்கும்
பொன்மகிழ் வான்மிப் புரிவதி வோன் செல்வப் புண்ணியனே . 40

புண்ணியன் சுந்தரி பாகன் புராதனன் பூங்கடுக்கைக்
கண்ணியன் தக்கன் மகத்தைச் சினந்து கலைத்தழித்தோன்
தண்ணியன் மாமதி தன்னைச் சிரங்கொண்ட தாதைதனை
யெண்ணி யவர்விழை யெப்பேறும் ஈயும் இறையவனே. 41

இறைவ வெனக்கு னடிபோற்று முள்ளத் தினையளித்த
பிறைவதி செஞ்சடை வீசா மருந்துப் பெயரண்ணலே
குறைவுள னேனும் மதியில னேனும் குறிக்கொளேனை
மறைவலர் வாழும் திருவான்மி யூருறை வானவனே. 42

உறைவா னடியர்தம் உள்ளத்தும் மேருவின் உச்சியிலும்
மறைவாணர் இல்லிலும் பொன்னம் பலத்தும்என் வன் மனத்தும்
கறைவாழ் தருகண்டன் வான்மிப் பெருநகர் கண்ணுறை வோன்
பிறைவா ணுதலியொர் பங்கன் மருந்தீசப் பேரண்ணலே. 43

அண்ணலுன் கோயில் அணுகார் வலம் சுற்றி யாநந்தியார்
எண்ணருந் நாமம் இயம்பாருள் சீர்ப்பதத் தேபணியார்
பண்ணார் இசைகொண்டு பாடார் மறலி படர்வரின் தீ
வண்ண திருவான்மி யூரா விவர்க்கெவர் வண்புகவே.. 44

எவரேனும் நீற்றுடன் கண்டிகை மேற்பூண் டெழுந்தருளின்
அவரே நமையாப் கொளுமவர் என்றுள் ளகத்திருத்திர்
சிவனே சிவவெனச் சிந்திப் பவருளத் தேகுடிகொள்
பவனே திருவான்மி யூரா வருளார் பகபதியே. 45

பதியேனுந் நாமமென் நெஞ்சக் கழனியில் பாக்களுடன்
துதியேனுன் ஆலயம் சூழ்வந்தி லேன்புகழ் சொல்லுகி லேன்
விதியேன் பிறந்திருந் தெய்ப்பேன் புணையொன்றும் பேணுகிலேன்
கதியே தெனக்குத் திருவான்மி யாயுன் கழலன்றியே. 46

அன்றாடம் பண்டிப் பெருமான் பொருட்டிங் கலைந்துழல்வேன்
உன்றாள் தினைவெனக் கென்றுமின் றுலிடை யூறுபல
குன்றாட கங்கொண்டு முப்புரம் தீயிட்ட கொற்றவனே
மன்றாடி வான்மி வளநகராய் விழிவைத்தருளே. 47

அருளே யுனது வடிவென்பர் அன்புரு வாகுமென்பர்
இருளே நிறைந்தவென் உள்ளத் தொளிதந் திரங்கி யென்றான்
மருளேகச் செய்தருள் வான்மியில் வாழும் அரும்பொருளே
சுருளேர் குழலி திரிபுரை பாகங்கொள் தொன்மையனே. 48

தொன்மைய பொன்வெள்ளி யோங்க லிருப்புன் துணையெலுவன்
மன்னும் இருநிதிக் கோமான் இருவர் மகவுனக்குப்
பன்னும் இருநாழி நெற்கொண்டலகனிப் பாண்மனையாள்
என்னே கபாலத் திரப்பது வான்மி யிருந்தவனே. 49

இருந்தவ மேற்கொண் டிடுவார் உணவின் றி யேயிருப்பார்
பெருந்தலம் தீர்த்தங்கள் பேணிநின் றல்லல் பெரிதுழப்பார்
முருந்திள முரல் திரிபுரை நாதவொரு தடவை
மருந்தெனக்கூற வரும்யாவு மென்றுளம் வைத்திலரே. 50

வைத்தேன் மகளி ரிடத்தென் மனத்தை மலிபொருட்கா
எய்த்தேன் அலைந்தலைந் தென்னது யானெனும் எண்ணத்தினால்
பொய்த்தேன் அழுக்காறு பூண்டே பிறர்க்குப் பொல் லாங்
கிழைத்தேன்
தெத்தேயென அளி சூழ்சோலை வான்மிச் செழுஞ்சுடரே. 51

ஏதத் திருக்கை யகந்தைச் கிருப்பிடம் ஈனமெனும்
சோதத்தின் பெட்டகம் காமம் வளரும் குடி லகம்நற்
போதம் சிறிதுமில் பேதையென் உள்ளம் புகுந்தருளாய்
சீதமதி புனை வான்மித் தலத்துறை சீரியனே. 52

சீரியன் நஞ்சண் டமரரைக் காத்தருள் செய்துநின்ற
வீரியன் வையைக்கண் மண்ணுஞ் சுமந்தடி வேர் றுநின்றோன்
நேரிழை யங்கயற் கண்ணி மறை எரிமலனிம்பத்
தாரன் திருவான்மி யூரிற் றிகழ்தரும் தாண்டவனே. 53

தாண்டவன் ஆளுடைநம்பி திருமறைத் தைத்தடுத்தே
யாண்டவன் பாம்பு மதியும் நதியும் அறுகெருக்கும்
மாண்டவர் என்பும் மணிந்தவன் வான்மி வளநகராள்
காண்டற் கினியன் விடைப்பரி யூரும் கவுரியனே. 54

ஊரில்லை யுற்றார் உறவில்லை பெற்றெடுத்தே தோருமில்லை
பேரில்லை யாயிரம் பேரவன் என்பர்பே ரம்பலத்தே
நேரில் நடஞ்செயும் வான்மித் தலத்துறை நீர்மையனைக்
காரியல் கண்டனை யேத்துமின் மேலாம் கதிகிட்டுமே. 55

மேதிப் பரியனும் வெள்ளன்னம் ஊரும் விதிமகனும்
காதிக் கயிறெழுத் தாணிகொண் டென்பாற் கடுகுவரோ
சோதியன் வான்மித் திருநகர்ச் சுந்தரன் சுந்தரிசேர்
பாதியன் கால்கரம் தந்த கடுந்துன் பதைமறந்தே. 56

மறந்தரு தீநெறி சேர்வர் உயிரை வதைத்தலைவர்
அறந்தரு மேலவர் பாலணுகார் அருள் அன்பிலராய்ப்
பிறந்த பயனைப் பெறநினையார் பெரிதும் பிழைப்பர்
சிறந்தவர் வாழும் திருவான்மி யூரநின் சேவைவிட்டே. 57

சேயைப் பயந்த குரவர் மகிழ்வுடன் செய்தமைத்த
தூய வுணவை விழைந்துநின் ரூயனைத் தூயசைவன்
ஆயவன் என்குவர் ஈதென் வழக்கறி தல்லரிதால்
வேயன்ன தோளியொர் பங்கா திருவான்மி வேட்டவனே. 58

வேட்டார் க்கு வேட்ட தளிக்கும் தருவும் விதிவலிதேல்
மாட்டாது நன்மை விளைத்திட வென்பரிம் மண்ணிடத்துன்
தாட்டா மரையிற் பணிவார்க் கிருமையும் தந்துமுத்தி
கூட்டா நிற்கும்முன் குரைகழற் கொப்புமை கூறரி தே. 59

அரியன் அமரர் தமக்கும் எளியன் அடியவர்க்குக்
கரியன் விழிமலர் சார்த்தத் திகிரி கனிந்தனித்தான்
பெரியன் புராணன் உமையொரு பாகன் பிறப்பிறப்பில்
எரியன்ன மேனியன் வான்மித் தலம்புரித் தேற்றவனே. 60

ஏற்றன் இரவினை யேற்றொனார் பார்ப்பா னிடர் தவிர்ப்பான்
மாற்று னெனவந்த கூற்றை யுதைத்தான் வனப்புமிசு
நீற்றன் நிலவணி செஞ்சடை யான்மருந் தீசமனடி
போற்றார் புலையர் பிறரல்லர் உண்மை புகன்றிடனே. 61

மையார் விழியர் தனத்திடத் தேமிக மையல்கொண்டு
பொய்யான இன்பம் புரிந்தலைந் தேனினிப் புந்தி கொண்டேன்
மெய்யான இன்பம் விளைப்பதுன் தாளன்றி வேறிலையென்
றையா திருவான்மி யூரரசேயெனையாண்டு கொள்ளே. 62

ஆண்டு முதிர்ந்தும் அறிவு முதிரா தலக்கணுற்றேன்
வேண்டுவ வெல்லாம் அளிக்கும் கருளை விரிக. லே
காண்டற்கும் உன்னை விழையேன் உன் சீரிற் கருத்துவையேன்
ஈண்டெனைப் போல் மட வாரார் திருவான்மி யீச்சுரனே. 63

ஈயாத புல்லன் அறத்தா நிதுவென் றினுமறியேன்
ஆயாதுன் பேரருள் பொன்மாதர் பூமிக்கண் ஆசைவைத்தேன்
தீயாடு கைய திருவரன்மி யூர திருத்தியெனைத்
தூயாரின் பாதத் தினியன்பு கொள்ளத் துணிந்தருளே. 64

அருளிற் சிறந்த திருவேடம் நின்னடி யார்வடிவம்
தெருளுற் றுணர்ந்திதைச் சீரடியார் குழுச் சேர்ந்து நிதம்
பொருளுற்ற சொற்கள் செவிக்கொண்டு போற்றியென்
புன்மையெனும்
மருளற்றிடச்செய் திருவான்மி யூருறை மாணிக்கமே. 65

மாணிக்க வாசகன் தன்பாலன் பின்றென்று வந்துரைத்தான்
ஆணிக் கனகப் பொதுநடத் தோய்கலப் பற்றபொய்யே
வேணிக் கவின்சடை யீசயான் அன்பிலன் மெய்யிதெனே
பிபணிக் கடைக்கணித் தின்பருள் வான்மிப் பெருந்தவனே. 66

பெருங்காற் றெரியிலென் பூமிகம் பிக்கிலென் பெய்மழைகள்
வருங்கால் உருமிடிப் பேரொலி கேட்கிலென் வாரிமிரு
தருங்கால் உலகம் தலைதடு மாறிலென் நஞ்சமுண்ட
கருங்காள் கண்டன் திருவான்மி யன்னடி கண்ணுநர்க்கே. 67

கண்ணல் அரன்றனைக் காணு கிலார்கை கொடுவண்ணங்கார்
பண்ணார் இசைமலி நால்வர்கள் பாட்டைப் பரிந்துகொண்ட
தண்ணார் கடுக்கையன் வான்மித் தலத்துறை சங்கரனை
யெண்ணார் பலகோடி எண்ணுவர் தம்செய் லென்செயலே. 68

என்செய் லேதுமின் றெல்லா மிறையவ நின்செயலே
புன்செயல் நன்செயல் கண்டறி யேனுன்றன் பொன்னடியில்
முன்செயும் செம்பணி செய்வென் முனைப்புற்றுனை மறவேன்
நன்செய் நிறைந்தொளிர் வான்மித் தலத்துறை நல்மருந்தே. 69

நல்லார் இணக்கம்தனை விழைவேன் பிறர் தம்மை யுறேன்
பொங்லாங் கனைத்தையும் போக்க முயல்வனுன் பொற்புகழைக்
கல்லா தவரைக் கருதே னுனதருள் கைவரினே
அல்லாரும் கண்ட திருவான்மி யூருறை அச்சுதனே. 70

அச்சுதன் முக்கனன் கண்டிகை நீறு மணியழகன்
நச்சர வத்தினைப் பொற்றொடி பொற்கழல் நாணரையில்
கச்சை யெனக்கொளும் கண்ணுதல் ஓட்டிற் கவின் மறுகில்
பிச்சை புகுதரும் வான்மித் தலத்துறை பித்தனன்றே. 71

பித்தன் வனத்து முனிமனை யார்மனம் பேதுறச்செய்
கத்தன் முயலகன் தன்னை வதைத்துக் கரியுரிகொள்
பித்தன் மழுக்கையன் வான்மித் தலத்து நிலவுமான்
பத்தர்க் கருள் தரு பால்வண்ணன் பேர்கொள் பரமாரனே. 72

பரணே வடநிழற் பால்நால்வர் தேற மவுனமதாய்க்
கரத்தா மலக மெனப்பொருள் காட்டினே காதகராம்
புரநே ரலரை யழித்தனை வான்மிப் புரிவதியும்
அரணே திரிபுரை பங்கா பவத்திற் கருமருந்தே.

73

தேனே புரையும் திருமொழிச் சுந்தரி தேவிமகிழ்
கோனே குமரனைத் தந்தே சுரரிடர் கொன்றவனே
வானே நிலனே கதிரே மதியமே வான்மியுறை
ஆனேற்றுக் கேதன ஆனஞ்சு கொண்டருள் ஆரணனே.

74

ஆரணங் கையிடத் தேயமைத் தோன்பு வனம் மமைத்த
காரணன் பொற்பொது விற்புலி பாம்பு கணிக்கநடம்
நாரதன் தும்புரு யாழிசைச் சசற்ப நடித்த பரன்
தாரணி வாழ்தர வான்மித் தலத்தமர் நன்மருந்தே.

75

தேனார் கடுக்கை புனைவோன் மழுவும் தெறித்தநனை .
மாணர் கரத்தன் மதிப்பிடு சாணிந்து மகிழ்சடையன்
பாளுளிற் சுந்தரன் வேண்டப் பரவை யிடம்படர்ந்த
வாணர் கருணையன் வான்மியின் வாழும் மறையவனே.

76

வாழ்த்தும் படியெழில் நாவளித் தாய்கை வணங்க வைத்தாய்
தாழ்த்தும் படிக்குயர் சென்னியை வாய்புகழ் சாற்றவைத்தாய்
சூழ்த்து நல்வண்டு முரலும்பைந் தாரணி சுந்தரனே
பாழ்த்த பிறவியைப் பாற்றுக வான்மிப் பதிப்பரனே.

77

பதிக்கில ரைந்தெழுத் தையுள்ளம் தன்னில் பரவியுனைத்
சுதிக்கிலர் தொண்டு புரிகிலர் நின்னடித் தொண்டர்தமை
மதிக்கிலர் நின்புகழ் பாடிலர் வான்மி வளரரசே
விதிக்குள் அகப்பட் டுழல்வர் பிறனி வியன்கடற்கே.

78

கேதம் தரும்பவம் பாற்றிட வேண்டிற் கிரிமகன்சேர்
நாதன் திகழ்பொதுக் கூத்தன் அமரர் தணிந்நபணி
பரதன் திருவான்மி யூரில் வதிந்தருள் பாக்கியத்தை
நீ தருக் கோட்டிக் துதிமனமே யுப தேசமிதே.

79

தேசம் நிதியும் மதியொடு கல்வி நிறையுளமும்
பேசும் புகழும் நிறையா யுளம் நன்று பெற்றிறைவீர்
வாசக் குழலி திரிபுரை கூடி மகிழ்தருமன்
வீசன் திருவான்மி யூரன் திருவடி யேத்துமினே.

80

மின்னல் அணையது செல்வம் உடல மிளமைநிலா
நென்ன லிருந்தவ னின்றிலை யென்னும் நிலையுணர்விர்
பொன்னன்ன மேனிய னன்பர்க்கெப் பேறும் புரிந்தருள்வொன்
தன்னிக ரில்லவன் வான்மி மருந்தடி தாழ்மின்களே. 81

மின்னே ரிடையும் விரிபுங் குழலும் விழைநுதலும்
தன்னே ரிலாத கருணையும் கொன் சுந்தரியுடனே
பொன்னேர் திருமேனி வான்மிப் பெருநகர்ப் பூரணவென்
முன்னே யெழுந்தருள் பால்வண்ணப் பேர்கொண்ட முன்னவனே.

முன்னவன் தேவர்க்கும் மாலய னாதி முனைவருக்கும்
தென்னவ னாகித் தடாதகை யைமணந்தே மதுரைத்
தொன்னகர் ஆண்ட நற்குந்தரன் வான்மியூர்ச் சுந்தரியான்
தன்னுடன் காட்சிதந் தேயருள் கூரும் தனிமருந்தே. 83

கூராழி மாயவன் ஓர்பாதி யாகக் குணக்கடலாம்
வாரான் தனத்தி யொருபாதியாக மலர்க் கடுக்கைத்
தாரா னிசைந்திரு தேசமொன் றுயினன் தன் கடல்சேர்
சீராரும் வான்மி மருந்தீசன் என்னும் திருவருவே. 84

உருக்கிய செம்பொத் தொளிர்வன் மிளிரும் ஒளிச் சடையான்
திருக்கற் றவருளம் கோயில்கொண் டானும் திருவனவன்
மருக்குழல் சுந்தரி வாமன் திருவான்மி வாழ்தருவன்
கருக்குழி போக்கும் மருந்தினை யானின்று கண்டனனே. 85

கண்டேன் மருந்தைக் கவலை பிணிமிடி கையறவை
விண்டேன் பிறிதொன்றும் வேண்டு கிலைநற மேபுரிவேன்
பண்டே புரிந்த பழவினை தீர்த்துப் பதம் பெறுவேன்
தொண்டே புரிந்தெழில் வான்மிப் பதிதிகழ் தூயனுக்கே. 86

தூயன் சுறவேர் துணைவன் வினையின் தொடக்கறுப்போன்
சேயன் குமரன் முதிய னெனநின்ற சித்தனவன்
நேயன் நினைபவர் நெஞ்சக லாத நிமலனுயர்
தூயன் வன்திரு வான்மித் தலத்துத் தழைதருவே. 87

தருவென்றும் சிந்தா மணியென்றும் ஆவென்றும் சாற்றி நின்றும்
பொருவில் மதனென்றும் இந்திர னென்றும் புகன்று மன்மேல்
மருவிய லோபரைப் பாடினன் வான்மி வளம்பதியாய்
இருவினை தீர்க்கும் திருவநின் பாதவினை மறந்தே. 88

இணையாரும் இன்றிப் பொதுவின்னில் ஐந்தொழில் ஏற்றவனே
கணையாக மாற்கொண்ட கண்ணுத லேழரங் கள்ளெரித்தாய்
புணையாகும் தின்னடி வெம்பிற விக்கடல் போக்கு தற்கென்
றணையாநின் பக்கல் திருவான்மி யூர அறிவிலகே. 89

அறிவார் உலகப் பனுவல் பலவு மகங் களிப்பார்
பொறிவா தனையற நீயருள் நூல்கள் புரிந்து கல்லார்
செறிவா ணுதலியொர் பங்கா திருவான்மிச் செம்பொருள் நல்
நெறிவாழ் நருக்குப் பரமுத்தி யீயும் நெடுந்தகையே. 90

ஈயேன் சிறிது பொருளேனும் வேண்டி யிரந்தவர்க்கு
நாயேன் பிறர்க்கொரு வேளை யுணவதும் நல்கி நில்லேன்
வேயே நிகர்த்த மென் தோளி பங்கா வியன்வான் மியெனும்
துய தலத்து மருந்தே ஒளி திகழ் சோதியனே. 91

சோதியன் அம்பலமைந்தி னடித்தருள் தொல் நடன்பெண்
பாதியன் இன்னருள் பாலிப்பன் தாளிற் பணிசூ நர்க்கீக
வேதியன் வான்மி வியனகர் ஈசன் விரி புகழை
யோதியன்பால் விடை யீமின் விதிசெய்யும் ஊழலுக்கே. 92

விதியால் நிகழ்வன யாவுமென் பார்மனம் வெந்து மூல்வார்
மதியால் விதியையும் வெல்லுதும் மென்று தம் மார்த்தட்டுவார்
பதியால் நிகழ்வன வின்பதுன் பென்று பகுத்தறியார்
நதியார் சடைய திருவான்மி யூரத்த நாரியனே. 93

நாரியர் பால்மனம் வையா தவர்க்கே நடந்து முத்தி
நீறிதின் ஈவோம் எனச் சொல்லு நீயொரு நேரிழைபால்
ஓரியும் கண்ணையர் நள்ளிர வில்லடி யோன் பொருட்டாச்
சீரிய நூதெனச் சென்ற தென்வான்மித் தியாகையனே. 94

கையா றிரண்டுடைக் கந்தன் மறையின் கருப்பொருளைத்
துய்யா ளுன புயயி திருந்து தொகுத் துரைப்ப
ஐயா மகிழ்ந்தலை யுன்னன்பின் தன்மை யளப்பரிதால்
செய்யார் திருவான்மி யூர்குடி கொண்ட திகம்பரனே. 95

திகம்பரன் வான்மித் தலத்தன் திரிபுரை நேயனவன்
இகம்பரம் அன்பர்க் கினிதளிப் போன் மருந் தீசனவன்
ககம்பெற வேண்டின் பிறவிப்பிணி தொலைத் துய்ய வெனின்
நகம் பயந்திட்ட உமைநா தன் பாதம் தலைக் கொண்டினே. 96

கொண்மின் சிரத்தில் மருந்தீசன் தாளிலை கொண்டு நிதம்
உண்மின் அவற்குநி வேதித் தடியவர்க் கூட்டிய பின்
விண்மின் அனையவிவ் யாக்கையைப் பேணல் விடுத் துளத்தில்
எண்ணுமின் அன்பர் பிறப்பறுக் கும் அருள் ஏந்தலையே. 97

ஏந்தால் உனக்கொரு விண்ணப்பம் மக்க ளிருவ ருளர்
புந்தா ரணியிரு நாழி நெற்கொண்டு புரப்ப ளில்லாள்
தேந்தா ரணியும் தனதனின் அன்பன் தெருத் தெருவாய்ச்
சேர்ந்தைய மேற்றல் தவிர்வான் மியம்பிகைசேர் பரணே. 98

அம்பிகை பங்கன் அருளுரு வான அமலனவன்
தும்பிக்கை யானே முருகனைத் தந்தருள் தொன் மையினன்
பம்பும் புகழன் திருவான்மி யூருறை பார்த்திபனும்
நம்பியை வான் மருந் தீசனைப் போற்ற தைவண்ணமின்றே. 99

வண்ணத் திரிபுரை வாமன் திருவான்மி வள்ளலொரு
வண்ணமும் பேருரு மில்லாதவன் எழிற் பால்வண்ணனும்
அண்ணல் நனைவர தன்புனைத் தேத்துமந் தாதியிது
பெண்ணொடு பாகன் மருந் தீசனார் புகழ் பேசுவதே. 100

மருந்தீசர் திருவடிகளை சரணம்.

முருகன் வாவாப் பதிகம்

கப்பு

நூலாழ் தருவோர் புகலாகும் வேலன்மேல்
வாவாப் பதிகம் வளைந்திடுவேன் -- தேவாதி
தேவன் திருநடத்தான் சேயாகும் கற்பகத்தின்
சேவடியைக் கொண்டென் சிரத்து.

நூல்

ஆரணவா செய்ய வறுமுகவா நோய்ப்பலநி
வாணவா செந்திலுறை வானவா காரணவா
வீரவா வென்னில் விளங்கவா வெவ்விளைகள்
தீரவா வேலேந்தி வா.

ஐயாவா செந்திற்கப் பையாவா வேலேந்து
கையாவா மோகன சிங் காராவா -- துய்யாவா
என்னவாத் தீர வெழுந்துவா வள்ளிமகிழ்
மன்னவா சத்திபுதல் வா.

அண்ணவா செந்தில் அமராவா பொன்போன்ற
வண்ணவா வள்ளிமண வாளாவா -- நண்ணார்க்
கசனிவா அன்பர்க் கமுதவா என்பால்
வசனிவா மால் மருகா வா.

3

ஐயவா மஞ்ஞையமர்ந்துவா ஆரணத்தின்
மெய்யவா என்பால் விரைந்துவா -- மொய்யவா
நிக்கவா அன்பு நிலைக்கவா வெவ்விளைகள்
போக்கவா ஆர்வம் புரிந்து.

4

மாலோன் மகிழு மருகவா மங்கையுமை
பாலோன்றன் பாலமரும் பாலவா -- சீலமிகுங்
கந்தவா நெஞ்சிற் குகந்தவா வென்னுயிர்க்குச்
சொந்தவா நீயே துணை

5

நாவலவா செந்திற் கதிபவா செம்புகழ்சேர்
பாவலவா என்பாற் பரிந்துவா—நாவலவா
நாதவா மஞ்ஞையிவர் நம்பவா பங்கயப்பொற்
பாதவா வேல்முரு கப்பா.

6

வேலவா சத்தியருள் விண்ணவா தேவரநு
கூலவா வள்ளிக் குறவவா—நீலவான்
மஞ்ஞையிசை வாவெந்தன் வல்வினையைத் தீர் கவா
சங்கடங்கள் தீரவரத் தா.

7

பாடவா புன்றன் பருப்புகழை யெந்தனுடன்
கூடவா பாடிக் குதிக்கவா—சூடவா
யானுதவும் பாமலரை யாடுமரன் வாமரரை
மானுதவும் செவ்வேல வா.

8

புலவவா செந்திற் புனிதவா செல்வம்
நிலவவா நல்வாழ்வு நீதா—கலவ
மாரில்மிசைவா பண்ணிருகை வானவவா கூர்மை
அயில்மிலையும் ஆறுமுகா வா.

9

நிகவா சாந்தி நிறுவவா நல்லான்ம
போதும் புகழ்மெழிற் புண்ணியவா—வேதம்
புகழ்வா மஞ்ஞைப் புறத்துவா யானுள்
மகிழ்வா வள்ளிகண வா.

10

புதிதாயி

நாளும் பரிசு நவைதீரும் இன்பமுண்டாம்
கேளும் பொருட்செல்வம் கிட்டுமால்—கோவிகழக்கும
இன்ன லிரியும் இனிமையுற வேவர தன்
பன்னு அதியைப் பரிந்து.

செந்திலாண்டவர் துணை

முருகன் வேற் பதிகம்

பூமகள் கேள்வன் புகழ்முருகன் செந்திலுறை
கோமகன் தன் வேற்பதிகங் கூறவே -- ஏமமுறப்
பாவடியான் கொள்ளப் பரிந் துதவும் தில்லைவளர்
பாவடியா னைக்கற் பகம்.

நூல்

சக்திவேல் வாட்டம் தவிர்க்கும்வேல் இன்பருளும்
முத்திவேல் செந்தில் முதல்வன்வேல் -- புத்தியுள்ளார்
பன்னும்வேல் சான்றோர் பணியும் வேல் பல்கதிரின்
மின்னும்வேல் சண்முகன்கை வேல்.

1

உட்ககற்றும் வைவேல் உறுபகையைத் தீர்க்கும்வேல்
வாக்கரை வாட்டி வதைக்கும் வேல் -- புட்கிரியைக்
கீண்டவேல் தேவர்க் கினியவேல் மற்றவர்கள்
வேண்ட வரமீத்த வேல்.

2

வன்னவேல் இன்பம் வளர்க்கும்வேல் மின்னொளியேர்
சொன்னவேல் அன்பர் துதிக்கும்வேல் -- இன்னலறப்
போக்கும்வேல் மாருப்புவிதவேல் வென்றிதனை
ஆக்கும் வேல் ஆறுமுகன் வேல்.

3

வேலை சுவற விடுத்தவேல் விற்புருவ
வாலைக் குறத்திவிழி மாணும்வேல் -- மாலகற்ற
வந்தவேல் கொல்லுலைமே வாதவேல் நிதிபுரி
விந்தைவேல் குன்றெறிந்த வேல்.

4

கூர்மைவேல் மாற்றார் குருதி தனிப்படிவேல்
நேர்மைவேல் அன்பர் நினைக்கும் வேல் -- போர்முகத்துக்
கொற்றவேல் குரனுயிர் கொண்டவேல் வாகைபுனை
வெற்றிவேல் சீர்க்குமரன் வேல்.

5

ஆரணத்தான் தீட்டை யழிக்கும்வேல் நீள்புழைக்கை
வாரணத்தான் வாழ்த்தி மகிழும்வேல்—தாரணியை
வாழ்விக்க வந்தவேல் வல்வினையை வெம்பவத்தை
வீழ்விக்க வந்தவாடி வேல்.

6

செய்யதுதி கொண்டு சிறத்தவேல் நல்லருளைப்
பெய்து மகிழ்வுட்டும் பெரியவேல்—நையவரும்
வாத முதற் பிணியை மாய்க்கும்வேல் தன்னிகரில்
வேத மகிழ்ந்துபுகழ் வேல்.

7

நல்லவேல் போகங்கள் நல்கும்வேல் துன்பகற்ற
வல்லவேல் பேராண்மை வாய்ந்தவேல்—சொல்லரிய
ஏற்றமிருந்த வெழில்வேல் குகன் கரத்தில்
வீற்றிருக்கும் தெய்வவாடி வேல்.

8

இன்றையிடர் போக்கும் இனியவேல் சின்னாடிகள்
சென்று வருந்துயரந் தீர்க்கும்வேல்—துன்றுபெயர்
வஞ்சனைகள் அற்றார் வணங்குவேல் மாற்றலரை
வெஞ்சமர்க்குண வீட்டு மரில்வேல்.

9

அள்ளிலவேல் வாளை ரரசுருள் தெய்வானையுடன்
வள்ளி மகிழுங்குமரன் மானவேல்—துள்ளியெழுந்
தன்பரிடர்தீர வருளும்வேல் பல்கோடி
மின்படிந் தென்ன வொளிர்வேல்.

10

துன்பமன்

வரதன்கை வேலின் மகிமைதனைச் சொன்னான்
வரதனிந்த நூலோது மன்பர்—சரதம்
நிதிபெருக வாட்டும் நிரப்பிடும்பை நீங்க
மதிபெருக நீடுவாழ் வார்.

இன்பம் பெருகும் இடர்போம் நல்வாழ் வெய்தும்
பொன்மல்கும் வெம்பிலிகள் பொன்றுமால்—அன்பரென
மாற்பிரமன் போற்றும் வயக்குமரன் கைக்கணியாம்
வேற்பதிகம் ஒதீர் விழைந்து.

செந்திலாண்டவன் துணை

முருகன் மயிற் பதிகம்

பாலகுகன் செந்திற் பரமன் றனைப்பரிக்கும்
கோல மயிற் பதிகங் கூறுவேன்—ஞாலமுய
ஆடும் நடத்தன் அணிதில்லைக் கற்பகத்தின்
ஏடவீழ்பூந் தாள் வணங்கி யே.

நூல்

நீலமயில் காந்தி நிலவுமயில் நீள்கடப்பஞ்
சோலைமயில் ஆடிவருந் தோகைமயில்—ஆலமயில்
அண்ணல் மகன்முருகற் கானமயில் கானமயில்
வண்ணமயில் சேவல் மயில்.

1

ஆலமயில் வாகை யணியுமயில் காந்தாரத்
தோலுமயில் வானின் உயருமயில்—ஞாலமெல்லாம்
ஓர்கணத்திற் சுற்றிவரும் ஓங்கார ரூபமயில்
வார்கழலோன் வேலன் மயில்.

2

கையாறிரண்டுடையோன் கண்ணுமயில் முவுலகும்
வையாளி வந்து மகிழுமயில்—ஓய்யார
மாக வுலவுமயில் மால்மகடன் சாயலுடன்
நாக மஞ்ச மாகமயில்.

3

அன்றகர ரஞ்ச வதிர்ந்தமயில் மாற்றலரைக்
கொன்றமயில் காரிற் குனிக்குமயில்—என்றுமின்பம்
செய்யுமயில் கொண்டை சிறந்தமயில் நீர்புடைகுழ்
வையமுய்ய வந்த மயில்.

4

குரன் உடல்துணியத் தோன்றுமயில் பேராண்மை
வீரன் முருகனிவர் வீறுமயில்—வாரமுடன்
போற்றுவார் நெஞ்சிற் புகுதுமயில் வெம்பிறனி
மாற்று மினிய மயில்.

5

ஆரணமே ஓர்வடிவ மானமயில் தூம்புடைக்கை
வாரணத்தான் வாழ்த்தி மகிழமயில்—பேரருளைப்
பெய்யு முகில்போன்ற பிணிமுகப்பேர் கொண்டமயில்
மையல் தவிர்க்கு மயில்.

6

ஏறுமயில் அன்பர்க் கிரங்குமயில் எத்தனையோ
தூறுமயில் ஓர்நொடியி னோடுமயில்—நீறணிந்து
,நிற்குமயில் போதம் நிலைத்தமயில் ஆறெழுத்தைக்
கற்குமயில் கான மயில்.

7

நாலுமறை போற்றும் நடனமயில் மேதியிவர்
கால னெனைப் பற்றாது காக்குமயில்—சூலமங்கைக்
கொண்டான் குரவன் குகனாற் கிசைந்த விசை
வண்டா ரணிந்த மயில்.

8

தையலார் சாயல் தழுவுமயில் மாத்தர்மால்
மையலார் காணவொண்ணு மாயமயில்—மொய்யமர்க்கண்
முன்னின்றென் னாரை முருக்குமயில் செந்திலுறை
மன்னனார் ஏறு மயில்.

9

கூர்அலகால் வெம்பகையைக் குத்திக் குமைக்கு மயில்
ஆரமுதம் போற்று மன்பர்க் கானமயில்—தோரணங்கொள்
வாயிலலை வாய்முதலா மாறுபடை வீட்டினுறை
வாய மயில் நேய மயில்.

10

நாற் பயன்

அன்பன் வரதன் அறைந்த மயிற்பதிகம்
இன்பமுடன் கற்பார்க் கிசைவளரும்—துன்பகலும்
வாழ்வார் மகவு பெற்று மாண்பார் நிதிபெருகத்
தாழ்வகன் றுயுள் தழைத்து.

செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி

அ	ஏற்றான்	நி
அச்சுதன்	க	திகழ்பார்
அண்ணாளுன்	கண்ணேன்	நி
அந்தமில்	கண்ணார	தீப்பட
அம்மிகை	கண்ணால்	து
அரியன்	கயலன்ன	துணியார், நின்
அருளேயுளது	கற்பகம்	துணையென்
அறிவார்	கா	து
அறிவாற்	கார்மேக	தூயன்
அற்புதன்	காரணன்	நெ
அன்றிடம்	கூ	தெய்வம்
ஆ	கூராழி	நே
ஆடுமின்	கே	தேசந்
ஆண்டுமு	கேடு	தேனார்
ஆரணங்கை	கேதந்தரும்	தேனே
ஆராவமுதன்	கை	ந
இ	கையாறி	நதியான்
இணையாரும்	கொ	நல்லாரி
இருந்தவ	கொண்மின்	நா
இருப்பது	ச	நாயகன்
இல்லாமை	சங்கக் குழை	நி
இறைவ வெனக்கு	சே	நின்மலன்
ஈ	சீரியன்	நீ
ஈயாத	சு	நீதியான்
ஈயோன்	சுந்தர	நே
உ	செ	நேயத்தின்
உருக்கிய	செய்யார்	ப
உறைவான்	செய்வானின்	பதிக்கிலர்
ஊ	சே	பதியேனுள்
ஊரில்லை	சேயைப்	பரனே
எ	சொ	பா
எண்ணாளுள்	சொல்லார்	பாதியன்
எய்தாருள்	நு	பி
எவரேனும்	தருவென்னும்	பித்தன்
என் செயவேது	தவத்தாற்	பிருந்தா
ஏ	நா	பு
ஏதத்திருக்கை	தாண்டவன்	புகுவது
ஏந்தாய்		புண்ணியன்

பூ
பூரணன்
பே
பெருங்காற்
பே
பேசிற்
ம
மத்துறு
மருந்தாகி
மறந்தரு
மா
மாணிக்க

மி
மின்னல்
மின்னப்
மின்னேரிடை
மு
முன்னவன்
மே
மேதிப்பரியன்
மை
மையார்
வ
வண்ணத் திரிபுரை

வள்ளாதுன்
வா
வாழ்த்தும்படி
வான்மதி
வாளுளும்
வி
வித்தகன்
விதியால்
வே
வேண்டார்க்கு
வை
வைத்தேன்

